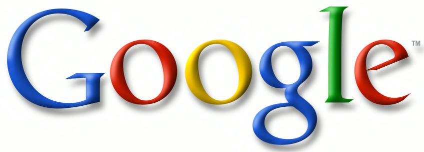
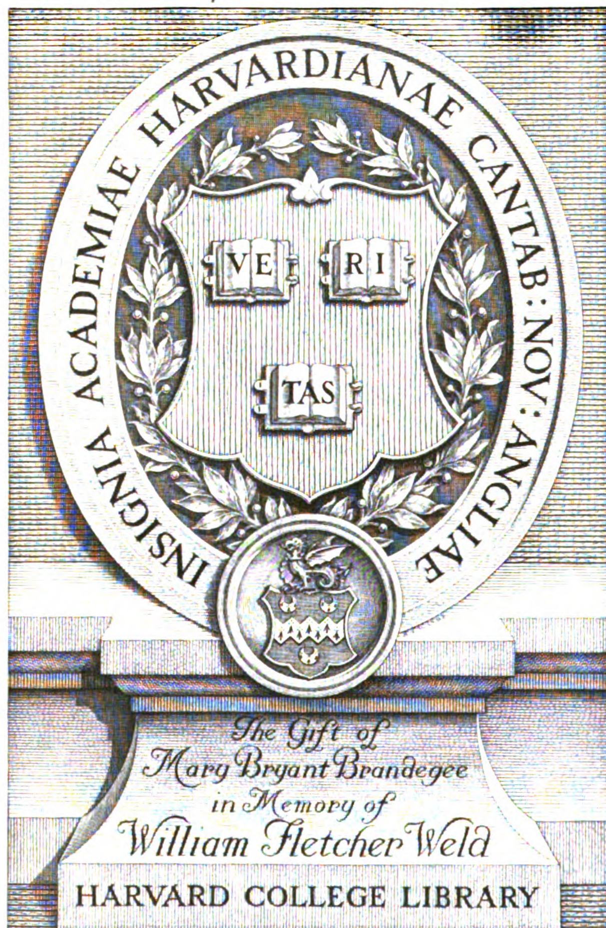

INSIGNIA ACADEMIAE HARVARDIANAE CANTAB: NOV: ANGLIAE
VE
RI
TAS
The Gift of
Mary Bryant Brandegee
in Memory of
William Fletcher Weld
HARVARD COLLEGE LIBRARY

SOPHOCLIS

QUÆ EXSTANT OMNIA

CUM VETERUM GRAMMATICORUM

SCHOLIIS.

SUPERSTITES

TRAGŒDIAS VII.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM RECENSUIT,

VERSIONE ET NOTIS ILLUSTRAVIT,

DEPERDITARUM FRAGMENTA COLLEGIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITERARUM
ACADEMIÆ SOCIUS.

ACCEDUNT

EXCERPTA EX VARIETATE LECTIONIS,

QUAM CONTINET EDITIO

CAROLI GOTTL. AUGUSTI ERFURDT,

DEMETRII TRICLINII SCHOLIA METRICA,

ET NOTÆ INEDITÆ

CAROLI BURNEII.

TOMUS II.

Londini:

IMPRIMEBAT J. F. DOVE,

VENEUNT APUD R. PRIESTLEY.

MDCCCXIX.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

Ἀπαγωγὴ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

ΧΡΥΣΗΣ Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

Argumentum metricum non exstat in veteribus codd. nec in Aldina. Primus id edidit Turnebus e codice ad Triclinii recensionem scripto, in quo perperam v. 1. legitur ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς· Χρύση ipsius Minervæ cognomen erat, cujus meminit Scholiastes ad Œd. T. 188. et sic hoc ipse in dramate appellatur v. 194. et 1327. Erat etiam Χρύση insula prope Lemnum, in qua ad cognominis Minervæ aram a serpente ictus fuit Philocteta. Ista dilucidavit Alex. Politus in erudita ad Eustathium nota p. 707. editionis Florentinæ, et post eum Valckenarius Diatribes Euripideæ cap. xi.

V. 2. Mendose in codice scriptum fuit μόνοις. Immo solus Philoctetes aram noverat, quam in Chryse insula Minervæ dedicaverat olim Jason. Cod. ᾔδει exhibet v. seq. cujus vice Turnebus suo more edidit ᾔδει. oportuit ᾔδη.

4. ναυάτῃ, quod prorsus barbarum est, retineri non debuit: pejus in codice ναυάτην στόλον. Vide quæ notavimus ad Æschyli Persas 373.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη,
ἔνθ', ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν, οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκήλοις προσθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα

1. ΑΚΤΗ ΜΕΝ ΗΔΕ. καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκείνῳ μέν τοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τούτου οἰκονομεῖται. τὸ δὲ ΑΚΤΗ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν νῆσον. ΑΣΤΕΙΠΤΟΣ. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ μέρει τῆς Λήμνου ἐξετέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

3. ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΡΑΦΕΙΣ. λείπει ἡ ἐξ. τραφεὶς ἐκ πατρὸς Ἑλλήνων κρατίστου. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔνθα ἐγώ ποτε ἐξέθηκα τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν, ὦ Νεοπτόλεμε παῖ Ἀχιλλέως. ΤΟΝ ΜΗΛΙΑ. τὸν Θεσσαλὸν, ἀπὸ πόλεως. Ἀττικὸν δὲ τὸ Μηλιᾶ.

7. ΚΑΤΑΣΤΑΖΟΝΤΑ. καταῤῥέοντα, τηκόμενον, λυόμενον. ΔΙΑΒΟΡΩι. τῇ τὸν πόδα ἐσθιούσῃ, σηπτικῇ, τῇ διαβιβρωσκούσῃ· τῇ καλουμένῃ φαγεδαίνῃ. πάθος δὲ τοῦτό ἐστιν οὕτω λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

12. ΑΚΜΗ. καιρός. ΜΑΘΗι. νοήσῃ. ΚΑι'ΚΧΕΩ. ταράξω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμελγόντων.

V. 12. ἀκμή. gl. καιρός. Sic in Aj. 812. οὐχ ἕδρας ἀκμή.

14. τῷ. gl. ᾗ τινι τῷ σοφίσματι. Vide notam ad Œd. Col. 1259.

τοιάδ᾽, ἵν᾽ ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ᾽ ὕπνον
δι᾽ ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ᾽ ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ᾽ ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.
ἅ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν᾽, εἴτ᾽ ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ᾽, εἴτ᾽ ἄλλῃ κυρεῖ,
ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς,
ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ᾽ ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.
ΝΕ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις.
δοκῶ γάρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.
ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
ΝΕ. τόδ᾽ ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ᾽ οὐδεὶς τύπος.
ΟΔ. ὅρα, καθ᾽ ὕπνον μὴ καταχλιθεὶς κυρῇ.
ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
ΟΔ. οὐκ ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

17. ΙΝ᾽ ΕΝ ΨΥΧΕΙ ΜΕΝ. ὅπου ἐν χειμῶνι μὲν, ἐν κρύει, πάρεστι θερμαίνεσθαι, τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου ἑκατέρωθεν προσβαλλούσης, οὐκ ἐν ταυτῷ· ἀλλ᾽, ὅτε μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἐλαύνει ὁ ἥλιος, διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ στόματος· ὅτε δὲ εἰς τὸ δυτικὸν, ὁμοίως. ἐν δὲ θέρει, τῆς πνοῆς ἀπολαύειν. ΗΛΙΟΥ ΔΙΠΛΗ ΕΝΘΑΚΗΣΙΣ. διπλῆ καθέδρα πρὸς ἡλίου θερμαινομένη. ΑΜΦΙΤΡΗΤΟΣ. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετρημένου. ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ ΣΩΝ. ἤγουν, εἰ σώζεται. ΣΙΓΑ. σιωπηλῶς. ΕΧΕΙ. κατοικεῖ.

25. ΚΟΙΝΑ Δ᾽ ΕΞ ΑΜΦΟΙΝ ΙΗι. πονοῖτο, διανύοιτο, προβαίνοι. ἢ ΕΙΗι. οἱ τραγικοὶ γὰρ τῇ ει διφθόγγῳ χρῶνται ἀντὶ βραχείας.

26. ΤΟΥΡΓΟΝ ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ μακρᾶς διδαχῆς, ἢ μακροῦ πόνου δεόμενον. ἤδη γὰρ εἰσεῖδον τὸ ἄντρον, ὃ λέγεις.

28. ΑΝΩΘΕΝ Η ΚΑΤΩΘΕΝ. ταπεινὸν ἢ ὑψηλόν.

32. ΟΙΚΟΠΟΙΟΣ. ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή.

19. δι᾽ ἀμφιτρῆτος. Mendose in Aldina ἀμφιτρῆρος.

21. σῶν. Sic editiones Aldi et Turnebi, ut et codd. omnes. gl. ἤγουν εἰ σώζεται. In Henr. Stephani editione legitur ζῶν, quod consultone an operarum errore invectum fuerit, nescio. Verum scio mendosissimum esse, siquidem sic senarius in spondeum desinit: nam vocalis ante ζ corripi non potest.

22. εἴτ᾽ ἔχει. gl. κατοικεῖ. recte. πρὸς ἃ ἐλθὼν σῖγα, σήμαινέ μοι εἴτε κατοικεῖ—Sic Latinis *habere* valet *habitare*, qua significatione Plauto frequentatur, ut Bacchid. i. 2. *Quis istic habet?*

24. ὡς κλυῃς. Sic recte in B. Soloece alii et impressi κλύοις.

25. κοινὰ δ᾽ ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ. Sic legisse scholiastam perspicuum est, siquidem diversæ lectionis meminit εἴη, quæ manifesto vitiosa est. Nam præterquam quod diphthongus ει semper producitur, optativus modus hic contra structuræ legem adhiberetur. Requiritur verbum subjunctivi modi, qualia sunt κλύῃς et φράζω.

26. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις. Sensus is est profecto, quem in versione expressi, Græco enarratori haud perspectus: οὐ μακρὰν ὂν, vel ἄπον. Hæc fide codicum nixa lectio, per se longe melior est illa quam commentus est editor nescio quis, οὐ μακρόν.

29. στίβου γ᾽ οὐδείς. Sic T. In duobus aliis, ut in Aldina, στίβου τ᾽—

ΝΕ. στειπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.
ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς
ἀνδρὸς τέχνημα, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.
ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
ΝΕ. ἰού, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
ΟΔ. ὡνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κἄστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που.

33. ΣΤΙΠΤΗ ΓΕ ΦΥΛΛΑΣ. χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἡπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινός. ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ. ὑπὸ τῇ στέγῃ.

35. ΑΥΤΟΞΥΛΟΝ Γ' ΕΚΠΩΜΑ. ποτήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλως ἐργαζομένου, ὅ ἐστιν ἰδιώτου καὶ οὐ τεχνίτου. ΠΥΡΕΙΑ. πυρεῖα. ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑ. ἀπόθετον κτῆμα.

38. ΙΟΥ. ΙΟΥ. ὁρᾷ τὰ ῥάκη τοῦ τραύματος τοῦ Φιλοκτήτου ξηραινόμενα ἐν ἡλίῳ, καὶ ἐκπλήττεται, ὡς βαρέως αὐτοῦ νοσοῦντος. ΒΑΡΕΙΑΣ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ. νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας.

42. ΚΩΛΟΝ. πόδα. ΚΗΡΙ. νόσῳ. ΝΟΣΤΟΝ. ὁδόν. ΦΥΛΛΟΝ ΝΩΔΥΝΟΝ. βοτάνην τινὰ παυσώδυνον.

33. στειπτή. Scholiastes στιπτὴ habet, ut v. 2. ἄστιπτος. Eadem scriptura est in B. et apud Suidam. At Eustathius p. 778. στειπτὴ ex hoc loco citat, ut scriptum est in membr.

35. αὐτόξυλον. Vide Andromedæ fragm. vi. φλαυρούργου. Sic codd. veteres et Suidas. In Aldina mendose φλαυλούργου, ut etiam a prima manu scriptum in T. sed ex λ factum fuit ρ. Turnebus edidit φαυλούργου. In seq. v. scripti et impressi libri habent τεχνήματ' ἀνδρός. Pluralis numerus doctos viros merito offendit; sed locum emendare dum conarentur, malum pejori malo sanaverunt. Quippe levius istud τεχνήματα feram, quam τέχνημά τ', sive pro τε, sive pro τοι accipienda veniat particula, qua nullus hic usus est. Nec magis admittenda Toupii conjectura, Cur. Nov. in Suidam p. 70. τέχνημα τἀνδρός. Nam τοῦ ἀνδρὸς definite post indefinitum τινὸς plane inficetum est. Librarii malam manum quivis hic facile poterat agnoscere. Imperitus homo metro consulere voluit, quod laborare credidit. Scripserat Tragicus φλαυρούργου τινὸς ἀνδρὸς τέχνημα. Ille, ne spondeus esset in secunda senarii sede, ordinem invertit, et vitando hiatu scripsit τεχνήματ' ἀνδρός. Prima in τέχνη corripitur, ut quævis vocalis natura brevis ante asperatam et liquidam. Vide Aj. 1121. Œd. T. 357. et sic passim.

37. θησαύρισμα. gl. ἀπόθετον κτῆμα.

38. θάλπεται. gl. ξηραίνεται.

40. ὡνὴρ κατοικεῖ. Perperam vulgo ἀνήρ.

43. ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν. Philoctetæ alimentum præbebant aves et feræ, quas sagittis configebat. Atqui aves et feræ statis horis ad certa loca se conferre solent. Recte scholiastes ἐπὶ φορβῆς ὁδόν. At glossator, qui id minus intelligebat, exposuit ἐπὶ ζήτησιν φορβῆς. Hoc ipsum Ulysses dicere debuisse videtur Toupio, qui Emendat. in Suidam iii. 536. reponit ἢ 'πὶ φορβῆς μαστύν. Nimis audacter. Hujus formæ verbalia frequentant Ionici poëtæ, qualia sunt ἐδητὺς, ὀρχηστὺς, θελκτὺς, πορπητὺς, et alia, sed Atticis fere inusitata sunt.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπὴν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

ΝΕ. ἀλλ' ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται στίβος.
σὺ δ', εἴτι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.

ΝΕ. τί δῆτ' ἄνωγας;

ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,

45. ΤΟΝ ΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ὡς παρισταμένου τινὸς αὐτοῖς τοῦτο λέγει. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. ἀπαντήσας, ἐπιπεσών.

48. ΑΛΛ' ΕΡΧΕΤΑΙ. ἀπέρχεται, φησὶν, ὁ θεράπων εἰς κατασκοπήν. ΦΥΛΑΞΕΤΑΙ. φυλαχθήσεται παρ' ἡμῶν ἡ ὁδὸς αὐτοῦ.

57. ΤΟΔ' ΟΥΧΙ ΚΛΕΠΤΕΟΝ. τοῦτο γὰρ οὐχὶ ψευσόμεθα. ΕΧΘΟΣ ΕΧΘΗΡΑΣ. οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους. ΣΤΕΙΛΑΝΤΕΣ. καλέσαντες. ΤΗΝΔ' ΑΛΩΣΙΝ. τὸ σὲ ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον. ΟΥΧ ΗΞΙΩΣΑΝ. οὐκ ἄξιον ἡγήσαντο. ΕΣΧΑΤ' ΕΣΧΑΤΩΝ. αἴσχρότατα.

47. λαβεῖν. Perperam in membr. et in Aldina μολεῖν, unde Parisinus editor sinceram lectionem eruisse credit, Ἕλοιτό γ', ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους, μ' ὀλεῖν. Sed istud ὀλεῖν e barbarici specu arcessitum, non e puris Græcæ linguæ fontibus. ὀλέω, ὀλεῖν sunt prorsus inusitata, nec uspiam, nisi apud grammaticos, ubi de formatione temporum agunt, reperiuntur. μᾶλλον αἱρεῖσθαι est προκρίνειν, *malle*.

55. ἐκκλέψεις. Sic emendate in B. Solœoe vulgo ἐκκλέψῃς. ὅπως hic valet *quomodo*, ut infra 78. et pendet a suppresso verbo φροντίζειν, φράζεσθαι, vel simili. Immo, ni me fallit conjectura, verbum librariorum errore, potius quam poëtæ judicio, hic desideratur. Quid enim sibi vult post ἐκκλέψεις λόγοισι, participium λέγων?—τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις σκοπεῖν. Glossa in codd. ἐκκλέψῃς, ἀπατήσῃς. Ratio autem Philoctetam fallendi hæc erat, ut simularet Neoptolemus se Atridis infensum esse. Huc pertinet scholion, quod in editione Romana alio translatum fuit; οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.

58. πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον. Abundat particula ὡς, quæ eleganter jungitur præpositionibus ἐπὶ et πρὸς motum significantibus. Familiare hoc Arriano in Alex. M. expeditione. Comicus in Equitum fine: Κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην.

60. οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες. Abundat præpositio ἐν, ut Œd. T. 821. Antig. 962. 1003. στείλαντες, simplex pro composito μεταστείλαντες—ἐξ οἴκων. Sic veteres codd. et Aldus, quod et Turnebus retinuit. In T. minus be-

μόνην ἔχοντες τήνδ᾽ ἅλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ·
ἀλλ᾽ αὔτ᾽ Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ᾽ ἂν
θέλῃς καθ᾽ ἡμῶν ἔσχατ᾽ ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδέν μ᾽ ἀλγυνεῖς· εἰ δ᾽ ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ᾽ ἔστ᾽ ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ᾽, ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ᾽ ἔνορκος οὐδενί,
οὔτ᾽ ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ᾽ ἀρνήσιμον.
ὥστ᾽, εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ᾽ αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ᾽ ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
τόλμα· δίκαιοι δ᾽ αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ᾽ εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν, κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον

68. ΕΙ ΓΑΡ ΤΑ ΤΟΥΔΕ ΤΟΞΑ. προτρεπτικῶς εἰς τὴν συμμαχίαν, οὐ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ψιλῶς τὰ τόξα ὠνόμασεν· εἰς δὲ τὴν πόρθησιν, τὸν Νεοπτόλεμον.

72. ΟΥΤ᾽ ΕΝΟΡΚΟΣ. ὤμοσαν γὰρ τῷ Τυνδάρεῳ πάντες Ἕλληνες συνελθεῖν, ἐὰν ἁρπασθῇ ἡ Ἑλένη.

81. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ. αὐτὴν τὴν νίκην.

ne ἐξ οἴκου, quod ex Henr. Stephani editione in posteriores manavit.

61. μόνην ἔχοντες. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius δὲ infersit.

63. ἐλθόντι δοῦναι. Id est ὥστε ἐλθόντι σοι δοῦναι.

64. λέγων. Pendet hic nominativus a λέγειν in v. 57. structura ad significatum, non ad verba, accommodata. Quippe istud λέγειν imperativus est infinitivi forma, unde pendet etiam πλεῖς, suppressa particula ὅτι, nisi mavis e communi repetere λέγε δὲ ὅτι πλεῖς πρὸς οἶκον. Proinde difficultas ad quam offendit Vir doctus, quamque tollit legendo λέγ᾽ οὖν, nulla est. Is est Fridericus Gedike, Gymnasii Rector Berolini, qui seorsum fabulam hanc edidit luculento commentario illustratam in tironum usum. Nullum est Tragici nostri drama, quod enarratorem tam peritum nactum fuerit.

84. δός μοι σεαυτόν. Terentius Adelphis: *Da te hodie mihi.*

κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.
ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.
ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ', εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.
ΝΕ. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;

91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ. ἤγουν χωλὸς ὤν.

94. ΚΑΛΩΣ ΔΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἀληθεύων. ΝΙΚΑΝ ΚΑΚΩΣ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ ψευδολογίας. θέλω, φησὶν, εἰπὼν τὸ ἀληθὲς ἀποτυχεῖν μᾶλλον, ἢ ἐξαπατᾷν τὸν ἄνδρα καὶ ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ πατρὸς λόγον λέγοντα· (Ἰλ. ί. 312.)

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλησιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ. εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων. ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ, ΟΥΧΙ ΤΑ'ΡΓΑ. κρείσσονα τῶν ἔργων οὖσαν τὴν γλῶσσαν· τὴν ἀπάτην προηγουμένην, καὶ ἀνύουσαν ἅπαντα. διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς, ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντος.

100. ΤΙ ΟΥΝ Μ' ΑΝΩΓΑΣ. ὃ θέλεις κέλευε, πλὴν τοῦ ψεύδεσθαι.

86. Hos versus sic convertit Florens Christianus: *Ego vero, Ulysseu, dicta quæ non audiam Animo lubenti, facere semper oderim.* Eadem sententia Georg. Ratallerus ad hunc modum: *Quæ facta, Ulysse, audire animus horret, eadem Patrare morte acerbius duco.* Haud sane exspectabam aliquem exstiturum, qui has interpretationes falsi argueret, aliumque Græcis sensum inesse contenderet. Nuperus Parisinus editor nos docet ea sic verti debere: *Ea moliri odi, quorum famam factorum ægre ferrem.* plurimisque exemplis adstruit, quod vel pueris notum, κακῶς κλύειν significare *male audire*, id est *vituperari*. Est hoc quidem certissimum: sed tam certum est illam significationem verbi κλύειν non magis hic locum habere, quam apud Comicum in Concion. 91. ἀκροᾶσθαι de fama accipi posse. Ibi mulier reprehensa, quod lanam in concionem ferret, ait: τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἄρα ξαίνουσα; *Quippini? num minus audiam rhetorum conciones, si lanam carpam?* Quid hoc, quæso, ad famam?

100. τί ἄλλο πλὴν confundit imperite Parisinus editor cum interrogationis formula Platoni frequentata ἄλλο τι ἤ. Legat auctorem Doctrinæ Particularum, qui formulas istas enucleate distinxit, et simul fidejussorem quærat, quo auctore credamus Græcum esse imperativum ἄνωγες. Ab ἀνώγημι novi ἀνώγηθι, ἄνωχθι. Verum ἄνωγες nusquam vidi.

ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.
ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους, καὶ προπέμποντας φόνον.
ΝΕ. οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;
ΟΔ. οὔ· μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα * τὸ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;
ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ΟΔ. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;
ΟΔ. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.
ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.

* τὰ ed. 1. 2.

105. ΙΟΥΣ ΑΦΥΚΤΟΥΣ. ἄφυκτα γὰρ ἦν τὰ Ἡράκλεια βέλη, καὶ τοῦ σκοποῦ μὴ ἀποτυγχάνοντα, ἢ ἐπανερχόμενα εἰς ἑαυτόν.

106. ΟΥΚ ΑΡ' ΕΚΕΙΝΩι. οὐκοῦν οὐδὲ προσελθεῖν ἐκείνῳ εὐθαρσές ἐστι καὶ ἀσφαλές.

109. ΤΟ ΣΩΘΗΝΑΙ. τὴν σωτηρίαν. εἰ σωτηρία ἐκ τοῦ ψεύδους προσγίγνεται.

110. ΒΛΕΠΩΝ. νοῶν, λογισμὸν ἔχων. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἀποβλέπων τις εἰς τὸ ψεῦδος, ἐρεῖ αὐτό;

111. ΟΚΝΕΙΝ. ἀποδειλιᾷν.

113. ΑΙΡΕΙ. πορθεῖ. ΘΗΡΑΤΕΑ. ληπτέα, ἄξια τοῦ θηραθῆναι.

102. ἐν δόλῳ. Abundat præpositio ἐν, ut supra 60.

103. οὐ μὴ πίθηται. *Non persuadebitur*. Aoristus 2. subjunctivi cum particulis οὐ μὴ eamdem vim habet quam futurum indicativi. Euripides Herc. Fur. 720. Ὃδ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ. *Nec adest, nec aderit unquam*. Comicus in Lys. 363. Κοὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται. Fallitur Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo φοβέομαι pendere ait. Diversa sunt μὴ οὐ et οὐ μή.

108. τὸ ψευδῆ λέγειν. Perperam libri omnes τὰ ψευδῆ—Sæpe in articulo, qui ex indole linguæ infinitivo adjungitur, lapsi sunt librarii, eumque mutato numero nomini tribuerunt. Sic in Creüsæ Fragmento ii. legimus etiam, invitis libris: Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν. In Anacreontis Od. xi. ediderat Stephanus τὰ τερπνὰ παίζειν, ubi sermonis puritas flagitat τὸ τερπνὰ παίζειν, quæ est etiam tersissimi poëtæ manus.

111. ἐς κέρδος. In B. T. πρὸς κέρδος.

114. ὁ πέρσων γ'. In B. T. particula γε omissa.

116. In Aldina θηρατέα γίγνοιτ' ἄν. Sic etiam in membr. scriptum, appictis prosodiæ signis, indicantibus utrumque α produci. Nempe θηρατέα librarius ad Trojam referebat, glossa, quam exscripsi, satis inepta deceptus; δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία. In B. θηρατέα γένοιτ' ἄν. Recte in T. θηρατέ' οὖν.

ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.
ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾷν.
ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα.
ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
ΟΔ. ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνῄνεσα.
ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρὼν,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι
κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα ναυκλήρου τρόπον
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἄγνοια προσῇ·
οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου,
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,

117. ΔΥΟ ΦΕΡΗι ΔΩΡΗΜΑΤΑ. δύο τιμήματα ἀποφέρῃ. ΠΟΙΩ. ἀντὶ τοῦ, ποῖα, δισσῶς.

119. ΣΟΦΟΣ μὲν, διὰ τὸ κλέψαι· ΑΓΑΘΟΣ δὲ, διὰ τὸ πορθῆσαι. ἢ ὡς σοφοῦ μὲν ὄντος καθόλου τοῦ δολῶσαι δυναμένου· νῦν δὲ καὶ τοῦ δόλου ἀγαθοῦ ὄντος. ΚΕΚΛΗι' ΑΜΑ. ἀντὶ τοῦ, κεκλημένος εἴης.

122. ΞΥΝΗιΝΕΣΑ. συνεθέμην.

125. ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ. τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸς τὴν ναῦν ἀποπέμψω· καὶ πάλιν ἐνταῦθα, ἐὰν καιρὸς καλῇ, καὶ ἐάν μοι δόξητε βραδύνειν. ΩΣ ΑΝ ΑΓΝΟΙΑ ΠΡΟΣΗι. ἵνα μὴ γνωσθῇ. ΟΥ ΔΗΤΑ. τοῦ Φιλοκτήτου ἀπατωμένου. ἢ τοῦ ναυκλήρου δολιά σοι διαλεγομένου καὶ ἀσυμφανῆ. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ ΠΟΛΙΑΣ. οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ.

119. κεκλῇο. Optativus præteriti passivi. Formam hanc sæpe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum κεκτώμεθα, legendum: Μάτην γὰρ ἥζων οὐδέ γ' ἂν κεκτῄμεθα. Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 235. 253. Mendose hic Aldus edidit κέκλησ' ἅμα, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis κεκλῆσ'— Turnebo debetur emendata lectio.

126. δοκῆτέ τι. Sic bene distinctæ voces in B. In ceteris perperam δοκῆτ' ἔτι.

127. κατασχολάζειν. gl. βραδύνειν.

128. ναυκλήρου τρόπον. Aldus et veteres codd τρόπους. Naucleri ornatum describit Plautus in Milite iv. 4. 41. *Facito ut venias ornatus huc ornatu naulerico. Causiam habeas ferrugineam, culcitam ob oculos laneam: Palliolum habeas ferrugineum: nam is colos thalassicu'st: Id connexum in humero lævo, expapillato brachio; Præcinctus aliqui; assimulato quasi gubernator sies.*

129. ἄγνοια in casu recto. Sic scriptum in duobus veteribus codd. In T. ἀγνοίᾳ, ut in impressis.

130. ποικίλως αὐδωμένου. σοφιζομένου, δολίως διαλεγομένου.

133. Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων. id est πομπαῖος, seu, ut semet ipse in Comici Pluto 1159. appellat, ἡγεμόνιος. Quod quidem Mercurii officium vulgo haud

Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον στροφὴ α'.
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
φράζε μοι. τέχνα γὰρ τέχνας
ἑτέρας προὔχει,
καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.
ΝΕ. νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις, ὄντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ

136. ΣΤΕΓΕΙΝ. κρύπτειν. ΥΠΟΠΤΑΝ. ὕποπτον, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ φανερὸν γεγονότα, καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν. ἢ τὸν Φιλοκτήτην, τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπούμενον. Ἄλλως. πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λέγειν, ἢ σιωπᾶν; ΤΕΧΝΑ ΓΑΡ ΤΕΧΝΑΣ. τοῦτο ἐν τῷ καθόλου. ἡ γὰρ τέχνη, φησὶ, καὶ ἡ γνώμη τῶν βασιλέων προὔχει τῶν ἄλλων τεχνῶν. καὶ ἐν Οἰδίποδι· (530.) ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ. καὶ Ἡσίοδος· (Θεογ. 88.) τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες. ΠΑΡ' ΟΤΩι. ἐφ' ᾧ ἐστι τὸ θεῖον σκῆπτρον. ΣΕ Δ' ΕΛΗΛΥΘΕ. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ. δίκαιον οὖν σοι πείθεσθαι. ΚΡΑΤΟΣ ΩΓΥΓΙΟΝ. τὸ ἐξ ἀρχῆς τιθέμενον κράτος. ΥΠΟΥΡΓΕΙΝ. συνεργεῖν.

144. ΝΥΝ ΜΕΝ. νῦν μὲν, φησὶν, εἰσελθὼν ὅρα τὸν τόπον. ἐπὰν δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποστὰς, ὑπηρέτει μοι πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν. ΤΟΠΟΝ ΕΣΧΑΤΙΑΙΣ. τὸν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τόπον. ΠΡΟΧΩΡΩΝ. ὥσπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν, πειρῶ με θεραπεύειν ἀεί. κυρίως δέ ἐστιν ἀκούειν τὸ προχωρῶν, οἷον, ὡς ἂν ἐγὼ προστάσσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

minus notum, quam illius κλεπτοσύνη, seu fallendi peritia, unde alterum illi cognomen inditum, δόλιος.

134. Νίκη. Scholion: οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀττικῇ. Euripides Ione 1550. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι—Victoriæ nomine cultæ Minervæ templum erat in arce: idcirco mulieres, quæ arcem occupaverant, in Comici Lysistr. 317. ejus implorant opem: δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ. Vide Meursii Att. Lect. i. 20.

135. Aldus et veteres codd. τί χρὴ, τί χρὴ, δέσποτά, μ' ἐν ξένᾳ ξένον—contra metri rationem.

139. καὶ γνώμα. Sic bene Aldus et veteres codd. scilicet ἑτέρας γνώμας προὔχει. Sic in glossa expositum erat, unde librarius codicis B. vocem in textum intulit καὶ γνώμα γνώμας, metro reclamante. Harum quæ rejicienda erat, retinuit Triclinius, cujus lectio est καὶ γνώμας.

140. Διὸς σκῆπτρον. In Aldina σκῆπτον. Scripserat forte poëta σκᾶπτον.

141. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε. Sic veteres codices et Aldus: id est εἰς σέ. Triclinius mutavit sine causa. Dimeter est antispasticus. Pro ditrochæo in antistrophico est choriambus; pæona habet uterque in secunda sede.

144. τόπον ἐσχατιαῖς. In T. ἐσχατιᾶς, quod ad sensum perinde est. Sed nulla erat causa, cur Triclinius veterem lectionem mutaret. ἴσως γὰρ προσιδεῖν ἐθέλεις τὸν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τόπον, καθ' ὃν τινα κεῖται.

δεινὸς ὁδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάθρων
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, ἀντιστρ. α΄.
φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δ' ἐμοὶ λέγ' αὐλὰς ποίας
ἔνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μή με λάθῃ πελάσας ποθέν.
τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα; τίν' ἔχει στίβον;
ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

ΝΕ. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΛΑΙ. πρᾶγμα, φησί, μοὶ λέγεις ἐκ πολλοῦ μοι μεμελημένον, τὸ φρουρεῖν τὸ σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. ἢ ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΟΥΡΕΙΝ ΟΜΜΑ. ἀντὶ τοῦ, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. ΕΝΕΔΡΟΣ. ἔνοικος. ΟΥΚ ΑΠΟΚΑΙΡΙΟΝ. οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον. εὔκαιρον γάρ ἐστι τοῦτο μαθεῖν.

156. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. προσπελάσας. ΕΝΑΥΛΟΝ Η ΘΥΡΑΙΟΝ. ἐντὸς ἢ ἐκτός. ἐγγὺς ἢ μακράν.

163. ΣΤΙΒΟΝ ΟΓΜΕΥΕΙ. ὄγμος μέν, ἡ ἐπὶ στίχον φυτεία. νῦν δὲ ὀγμεύει ἀντὶ τοῦ, ἐφεξῆς πορεύεται.

166. ΣΜΥΓΕΡΩΣ. ἐπιπόνως. ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΑΥΤΩι. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ. ΠΑΙΩΝΑ. θεραπείαν. ΕΠΙΝΩΜΑιΝ. ἐξευρίσκειν.

150. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. duas voculas addunt, e prava glossa in textum illatas, τὸ σόν, quas tam metrum quam sententia respuit. Fefellit hæc lectio scholiastam, cujus falsa est expositio, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. Immo ad ὄμμα subauditur ἐμόν.

156. μή με λάθῃ πελάσας ποθέν. Quod in omnibus libris legitur προσπεσών, mendosum est, ut ex comparatione strophici versus liquet, et ex confusione glossæ cum genuina lectione ortum: ad πελάσας adscripta fuerat glossa προσπελάσας et e v. 46. προσπεσών. Voces postmodo permutatæ fuerunt a librariis.

161. ἄπεστιν. Sic emendate in B. In ceteris claudicat versus omissione ν paragogici.

166. σμυγερὸν σμυγερῶς. Mendose vulgo legitur στυγερὸν στυγερῶς. In scholiis malum malo cumulatum, quum adverbium per ἐπιμόνως exponatur. Scriptum oportuit σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Hesych. σμυγερὸν ἐπίπονον, οἰκτρόν, μοχ-

οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν.

ΧΟ. οἰκτείρω νιν ἔγωγ', ὅπως, — στροφὴ β'.
μή του κηδομένου βροτῶν,
μηδὲ ξύντροφον ὄμμ' ἔχων,
δύστανος, μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
χρείας ἱσταμένῳ. πῶς πο-
τε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών.
οὗτος πρωτογόνων ἴσως — ἀντιστρ. β'.
ἥκων οὐδενὸς ὕστερος,

169. ΟΙΚΤΕΙΡΩ ΝΙΝ. ἐλεῶ, φησὶν, αὐτὸν, πῶς δύναται διάγειν, μήτε συνοικῶν τινὶ, μήτε κηδεμόνα ἔχων, μηδέ τινος αὐτοῦ τῶν ἀνθρώπων κηδομένου. ΜΗΔΕ ΞΥΝΤΡΟΦΟΝ ΟΜΜΑ. μηδὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. ΑΛΥΕΙ. ἀλγεῖ, ἀπορεῖ ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ γιγνομένῳ. ἤγουν ὁπηνίκα χρείας τινὸς καλέσῃ καιρὸς, ἀδημονεῖ, διὰ τὸ πάντων ἀπορεῖν.

177. Ω ΠΑΛΑΜΑΙ. ὦ τέχναι καὶ γνῶμαι. τοῦτο θαυμάζων τὸν Φιλοκτήτην φησὶ, πῶς μόνος ἂν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἑαυτῷ. ΟΙΣ ΜΗ ΜΕΤΡΙΟΣ ΑΙΩΝ. οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ οὕτως, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν.

180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ. εὐγενῶν. ΗΚΩΝ ΥΣΤΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑστερίζων. ΑΜΜΟΡΟΣ. ἄμοιρος. ἀντὶ τοῦ ἔρημος νῦν κεῖται. ΣΤΙΚΤΩΝ Η ΔΑΣΙΩΝ. ποικίλων καὶ δασυτρίχων. ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΟΣ. πολυλάλητος, μὴ εἰργομένη τοῦ φθέγγεσθαι. ἀθυρόστομον δὲ εἶπε τὴν ἠχὼ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθέγγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἀεὶ μὲν ὀδυρομένου αὐτοῦ, ἠχὼ πρὸς τὸν ὀδυρμὸν ἀντιφθέγγεται. ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ. μήκοθεν φαινομένη διὰ τῆς φωνῆς. ἀντὶ τοῦ, οἰμώζει, καὶ τὴν ἠχὼ πόῤῥωθεν ἀνεγείρει.

θηρῶν. σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Eustathius pag. 1463. ἔστι δὲ σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν, καυστικῶς. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ὅθεν τὸ σμύξαι πυρὶ νῆας. (Il. ι. 649.) τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος ἀόριστος ἔσμυγον, ὅθεν τὸ σμυγερόν. Nihil verius hac emendatione.

168. ἐπινωμᾷν. Scholiastes hic exponit ἐξευρίσκειν. In Antigona 139. exponitur idem verbum per ἐπιφέρειν. *Dividendi, distribuendi* significatione utitur eo Æschylus Eumenid. 310. Λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους Ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. Id scholiastes bifariam exponit: τίνα τρόπον τὰ κατ' ἀνθρώπους λάχη ἐφοδεύομεν. et ἐπινωμᾷ, ἐπισκοπεῖ. Facile variæ interpretationes a simplicis potestate derivantur.

171 μηδὲ ξύντροφον. Sic ad metri rationem scribi debuit. Perperam Aldus et veteres codd. σύντροφον. Sinistra Triclinii emendatio est μηδ' αὖ σύντροφον.

174. ἀλύει. gl. ἀλγεῖ, ἀπορεῖ.

181. ἥκων. Sic bene apud Suidam legitur in λασίοις. Tragici exemplaria habent οἴκων. In B. οἶ κοὐδενὸς, librarii errore, qui compendio scriptum ἥκων dispexisse non videtur. ἥκειν pro εἶναι eleganter adhibetur. οὗτος τῶν εὐγενῶν οὐδενὸς ὕστερος ἂν ἴσως. Sic in Œd. Tyr. 1519. Œd. Col. 1177. Aj. 637. ἥκειν nihil aliud valet quam εἶναι. Pro ἔχειν usurpari solet in eleganti formula εὖ ἥκειν τινὸς, in qua tamen istud verbum non memini suspectum fuit. Vide notas ad Luciani imagines tom. ii. p. 469.

πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα
μεριμνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὑπακούει.

ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
θεῖα γὰρ, εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ,
καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ,
τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. οὐδὲν, φησὶ, τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ, ὅτι κακὰ πάσχει ὁ Φιλοκτήτης. ἐκ θεῶν γὰρ, ὡς οἶμαι, ταῦτα πέπονθε, καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἵνα μὴ τὰ βέλη, εὐθέως ἐπελθόντος αὐτοῦ, πορθήσῃ τὴν Τροίαν παρὰ τὸ εἱμαρμένον, ἀλλὰ ἐκδέξηται τὸν καιρόν.

194. ΤΗΣ ΩΜΟΦΡΟΝΟΣ ΧΡΥΣΗΣ. Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔνθα διέτριβε Χρύση τις Νύμφη, ἢ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ πείσασα, κατηράσατο αὐτῷ· διὸ καὶ ὠμόφρονα αὐτὴν ἐκάλεσεν. Ἄλλως. Χρύσης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα οὕτω καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη, τὸν βωμὸν ζητῶν, ἐν ᾧ ἔθυσεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα κατὰ Τροίας ἐστράτευσεν. ΑΜΑΧΗΤΑ. ἀνίκητα. ΠΡΙΝ ΟΔ' ΕΞΗΚΟΙ ΧΡΟΝΟΣ. αὐτὴν τὴν Τροίαν εἰς τὸν εἱμαρμένον πρὶν ἐλθεῖν χρόνον, ἐν ᾧ εἵμαρται αὐτὴν πορθηθῆναι. ΩΙ ΛΕΓΕΤΑΙ. ᾧ χρόνῳ. ΥΠΟ ΤΩΝΔΕ. τῶν βελῶν δηλονότι.

190. Vulgo legitur πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται, quod quid sibi velit, nemo declaravit unquam. Quippe vetus enarrator quid sententia flagitet, exponit quidem; verum is verborum et inextricabilis structuræ nullam rationem reddit. Genitivi πικρᾶς οἰμωγᾶς a nomine τηλεφανὴς non pendent: verbum requirunt, a quo regantur: id esse non potest ὑπόκειται. Jam diu est quum emendavi ὑπακούει. Comicus in Nub. Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν. ubi simpliciter valet *audire*. *Echo sola tristes ejulatus audit.* E consequenti sæpe usurpatur pro *respondere*, qua significatione etiam cum secundo casu construitur, ut apud Plutarchum in Camillo p. 310. ὀργιζόμενοι τοῖς ἔχουσι τὸ Καπιτώλιον, ὅτι καλούντων αὐτῶν οὐχ ὑπήκουον, ἀλλὰ καὶ προσβάλλουσι πληγὰς ἔδοσαν. *quod provocantibus non responderent*. non genitivus est absolutus, sed legitimus casus καλούντων αὐτῶν, a verbo ὑπήκουον pendens.

193. καὶ τὰ παθήματα κεῖνα. Minus bene vulgo παθήματ' ἐκεῖνα. Vide notam ad Aj. 233.

196. Laxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina: οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ μελέτῃ.

197. ἐπὶ Τροίᾳ. Triclinius, ἐπὶ Τροίαν.

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.
ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, παῖ. — στροφὴ γ'.
ΝΕ. τί τόδε;
ΧΟ. προὐφάνη κτύπος
φωτὸς σύντροφος, ὡς τειρομένου.
ΝΕ. ἤ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων;
βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
του, στίβου κατ' ἀνάγκαν
ἕρποντος· οὐδ' ἐμὲ λάθει βαρεῖα
τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
διάσημα * γὰρ θροεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον— — ἀντιστρ. γ'.
ΝΕ. λέγ' ὅ τι.
ΧΟ. φροντίδας νέας.
οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὡνὴρ,

* θροεῖ γὰρ ed. 1. 2.

201. ΕΥΣΤΟΜ' ΕΧΕ. εἰώθασιν οὕτω λέγειν, ἀντὶ τοῦ σιώπα. τὸ δὲ τοιοῦτο κεχίασται, ὅτι Ἑλλάνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου (II. 171.) ἔλεγε· Περὶ δὲ τῶνδέ μοι εὔστομα κείσθω. οὐ διαιρῶν εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἴποι, ταῦτα ἔστω εὔστομα. τοῦτο δέ φησιν ὁ Χορὸς, κτύπον ἀκούσας ἐπερχομένου τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ στένοντος ἐν τῇ πορείᾳ, διὰ τὸ ἄλγος.

203. ΚΤΥΠΟΣ ΦΩΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ. ἦχος φωνῆς τῆς συντραφείσης αὐτῷ. δηλοῖ δὲ, ὅτι κακῆς, καὶ οἰμωκτικῆς, ὡς κατὰ τὸ σύνηθες αὐτοῦ τειρομένου τῇ νόσῳ.

204. Η ΠΟΥ ΤΗιΔΕ. ἆρα ὧδε, ἢ ἐνθάδε; ΦΘΟΓΓΑ ΤΟΥ. φθογγή τινος. ΣΤΙΒΟΥ. ἔξωθεν προσληπτέον τὴν ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ στίβου. ΤΡΥΣΑΝΩΡ. ἐπίπονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. ΔΙΑΣΗΜΑ. φανερά.

211. ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΝΕΑΣ. τὸ ἑξῆς· ἔχε φροντίδας νέας. οἷον, καινότερόν τι βούλευσαι, ὅ τι πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς. ΟΥΚ ΕΞΕΔΡΟΣ. οὐ μακρὰν, ἀλλ' ἐγγὺς, καὶ ἐπὶ τόπου. ΟΥ ΜΟΛΠΑΝ. οὐ βοῇ τερπόμενος σύριγγος, ὡς ποιμήν. ΑΛΛ' Η ΠΟΥ ΠΤΑΙΩΝ. ἀλλὰ τάχα προσκόπτων, ὑπὸ τῶν βασάνων βοᾷ· ἢ δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν προβοᾷ ἡμῖν μὴ πελάζειν εἰς αὐτόν. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 753.) Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. τὴν ἀπροσόρμιστον.

200. δαμῆναι. gl. πορθῆναι.

205. ἔτυμα. Perperam in membr. et in Aldina ἕτοιμα.

206. στίβου. Extrinsecus arcessendam præpositionem ἐπὶ monuit scholiastes. Hujus ellipsis exempla satis obvia. Sic in Electra 900.—ἐσχάτης δ' ὁρῶ Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον. ubi ἐσχάτης πυρᾶς pendet a suppressa ἐπί. Eodem modo explicari potest versus hujus dramatis 1181. Triclinius contra veterum librorum fidem dedit στίβον, quod quidem bonum est, et intelligendum per ellipsin præpositionis κατὰ, ut in Aj. 30. πηδῶντα πεδία.—κατ' ἀνάγκαν. gl. βιαίως, μετὰ στεναγμοῦ.

209. διάσημα γὰρ θροεῖ. Sic edidit Aldus veterum codicum fidem secutus. Versus asynartetus est ex anapæsto et antispasto. In antistrophico ditrochæus est pro diiambo. Temere vocum ordinem invertit Triclinius,

212. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.

οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἤ
που πταίων ὑπ' ἀνάγκας
βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν, ἢ ναὸς
ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
κατέσχετ', οὔτ' εὔορμον, οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί.
φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνῳ

Sic omnino legendus hic versus, ex metri et sermonis lege; et sic fere citatur ab Aristophanis enarratore ad Aves 276. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. At Tragici exemplaria vocula longiorem versum exhibent; ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Ratio metrica dimetrum anapæsticum flagitat, qualis est versus 203. Unde liquet illud ὡς sententiæ prorsus inutile, a mala manu additum fuisse. Tum ἀνήρ, quæ vox apud Nostrum priorem semper corripit, nude absque articulo certam atque definitam personam, de qua hic sermo est, designare non potest.

[In Tragici exemplaribus sic legitur hic versus: Ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Manifestum est lectionis vitium, quod metri ratio ostendit: quippe versus esse debet dimeter anapæsticus, qualem quidem eum concinnavi pro ἔντοπος substituendo ἐγγύς. Sed usquequaque falsa est hæc emendatio. Fefellit me opinio confusas hic fuisse lectionem et glossam. Sane si ἐγγὺς in textu lectum olim fuisset, nulli magistro venisset in mentem, adverbium hoc declarare per nomen ἔντοπος: verum hoc bene declaratur per hanc glossam ἐγγύς ἐστι τοῦ τόπου τούτου. Tum venusta oppositio est nominum ἔξεδρος et ἔντοπος. Denique indefinitum ἀνὴρ indoli linguæ repugnat. Vera lectio est, quam me piget serius deprehendisse: Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Particula ὡς initio versus a mala manu est: absque ea versum hunc citat Scholiastes Comici ad Aves 276.]

214. ποιμὴν ἀγροβότας. Minime prætulerim scripturam codicis B. ἀγροβάτας. In Euripidis Cyclope v. 54. nomen ἀγροβότας ab eruditis viris frustra sollicitatur, eadem analogia formatum, qua οἰοβότας in Aj. 615. et ejusdem significationis compositum ἀγρονόμος.

216. τηλωπόν. Hesych. μακρόθεν φαινόμενον. Sensuum vocabula commutantur, et quæ visus propria sunt, aliis eleganter tribuuntur. Sic supra 202. προὐφάνη κτύπος. Perperam in membran. et in Aldina τηλωπάν.

222. Veterum codd. et Aldi lectionem sequimur. Triclinius hic rursum nulla de caussa verborum ordinem pervertit: ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε.

223. Ἑλλάδος. gl. Ἑλληνικῆς. Ex Ajace Locro citatur Ἑλλὰς ἀνήρ, quomodo ὕβρις ἀνὴρ dixit Hesiodus. Nomina primitiva, propria seu appellativa, adjectivorum instar cujusvis generis junguntur substantivis; cujus schematis exempla passim occurrunt. Mox 256. Ἑλλὰς γῆ.

δείσαντες ἐκπλαγῆτ᾽ ἀπηγριωμένον·
ἀλλ᾽ οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἄφιλον κακούμενον,
φωνήσατ᾽, εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ᾽ ἀνταμείψασθ᾽· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ᾽ ἐμὲ
ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ᾽, οὔθ᾽ ὑμᾶς ἐμοῦ.

ΝΕ. ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ᾽ ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ᾽, ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε
χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ᾽, ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

ΝΕ. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου
Σκύρου· πλέω δ᾽ ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.

ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ᾽ ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.

ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ᾽, ὅντιν᾽ εἰσορᾷς;

ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιδ᾽, ὅν γ᾽ εἶδον οὐδεπώποτε;

226. ΑΠΗΓΡΙΩΜΕΝΟΝ. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγριωμένον εἰσφέρεσθαι τῇ ὄψει, καὶ τῷ σχήματι.
234. ΦΕΥ ΤΟ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ. θαυμαστικὸν μετ᾽ ἐκπλήξεως τὸ ΦΕΥ ἐνταῦθα. λείπει δὲ τὸ στερηθῆναι. ΠΡΟΣΕΣΧΕ. προσορμίσαι ἐποίησεν. ΓΕΓΩΝΕ. εἰπέ. ΟΠΩΣ ΕΙΔΩ. ἵνα μάθω.
240. ΑΥΔΟΜΑΙ. λέγομαι.
246. ΠΩΣ ΕΙΠΑΣ. θαυμάζων φησὶν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς στρατευσάμενον, ὅτε πάντες ἀνήγοντο Ἕλληνες.

228. κακούμενον. Libri omnes καλούμενον mendose. Has voces jam male commutatas vidimus in Œd. Col. 261.
229. προσήκετε. Triclinius nescio quo prolubio, προσήκατε.
237. τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος. Perperam in T. τίς δ᾽ ἀνέμων—ut legit etiam Eustathius, qui hanc versus clausulam citat p. 1717. Frigeret hic connectiva particula.
241. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν. Sic in membr. Vulgo οἶσθ᾽ ἤδη—

ΦΙ. οὐδ' οὔνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἦσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
ΝΕ. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνιστορεῖς.
ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε,
μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ, διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ, χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ,
ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
ᾤχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρᾳ,
λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,

254. ΠΙΚΡΟΣ ΘΕΟΙΣ. ἐχθρός. ΩΔ' ΕΧΟΝΤΟΣ. οὕτως δυστυχοῦντος.
257. ΑΛΛ' ΟΙ ΜΕΝ. οἱ Ἀτρεῖδαι.
264. ΧὩι ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ ΑΝΑΞ. ὁ Ὀδυσσεύς. ΑΓΡΙΩι ΧΑΡΑΓΜΑΤΙ. δήγματι. τὸ γὰρ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. λέγεται γὰρ ὅτι βουλόμενος ἐν Λήμνῳ ἀναστῆσαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄφεως ἐπλήγη.
269. ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΑΣ. τῆς θαλασσίας. ὅτι ἀπὸ Χρύσης ἦλθον εἰς Λῆμνον. ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΣΑΛΟΥ. κινήματος, σάλου.
275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. καταρᾶται. ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

251. οὐδ' οὔνομ'—Mendose Aldus ὄνομ'—
258. σῖγ' ἔχοντες. Id est σιγῶντες. Adverbium est σῖγα, et dicitur ἔχειν σῖγα, ut ἔχειν ἄτρεμα, ἔχειν ἡσύχως.
266. τῆς ἀνδροφθόρου. Perperam libri omnes τῆσδ'—
268. ξὺν ᾗ. gl. τῇ νόσῳ.

αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον,
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν,
εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαιν' ἐμοί,
κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας

284. ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ. τοῦ ἀνιᾶσθαι. ΕΥΜΑΡΕΙΑΝ. δαψίλειαν, ἄδειαν καὶ εὐκαιρίαν εὕρισκον πολλήν.
286. ΚΑΙ' ΔΕΙ. καὶ ἔδει με ἐμαυτῷ ὑπηρετεῖσθαι. ΤΑ ΣΥΜΦΟΡΑ τὰ ἀναγκαῖα.
290. ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ. ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἕλκεται. ΕΙΛΥΟΜΗΝ. ἐπορευόμην. εἴλυσις γὰρ ἡ πορεία καὶ ἡ κίνησις.

281. νόσου. Sic Aldus. Perperam in veteribus codd. νόσων. Haud melius in Triclinii recensione νόσῳ. ξυλλαμβάνειν et ξυλλαμβάνεσθαι cum genitivo rei construuntur. Comicus Vespis 733. Νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν Ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Pace 437. Χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων. Lysistrata 313. Τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;

285. διὰ χρόνου, *aliquantisper*, dum scilicet suffecerunt alimenta, quæ ei relicta fuerant.

286. βαιᾷ. Membr. et Aldus perperam βαιῇ.

290. αὐτὸς ΑΝ τάλας εἰλυόμην—ἐξεῖλκον πόδα πρὸς τοῦτ' ΑΝ—ταῦτ' ΑΝ ἐμηχανώμην—πῦρ ΑΝ οὐ παρῆν. Nihil utique notius usu particulæ ἂν conjecturali cum indicativo in narrationibus, qua significatur non tam res facta, quam quæ fieri potuit, aut fieri solet: ideo exprimitur per *fere*, *fortassean*, aut per verbum *soleo*. Ex unico Aristophane centena exempla excitari possint. Viros doctos quandoque fefellit hic particulæ usus, ut Reiskium, qui ad hæc Lysiæ verba p. 272. ἠγανάκτουν ἄν, *indignari solebam*, ἂν *sibi delendum videri* ait: *quia non dicit orator se indignaturum fuisse, sed indignari consuevisse.* Atqui hæc ipsa est ratio, cur ἂν addidit. Sic Chorus senum in Comici Vespis 268. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου. *Sed primus nostrûm præire solebat.* Magnifice hic se effert nuperus Parisinus editor, tanquam si ipse primus hunc Græcæ linguæ idiotismum observasset, incompertum vel ipsi Valckenario, virorum quotquot fuerunt Græce doctorum doctissimo. Verum exemplorum partim idoneorum, partim secus, quæ congessit plaustra, non obstabunt quin in Euripidis Phœnissis 412. longe melius dicat Polynices: Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ. *Aliquando habebam in diem, aliquando rursus non habebam*: quam εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν: *aliquando nihil habere solebam.* εἶτ' αὖ frequentant Attici poëtæ: et ἂν conjecturale, ea potestate quam definivi, rarius adhibetur in negativa propositione. Quod ἂν legatur in Philemonis versu ex Milite, inde argumentum petendum non erat; nam est ex Grotii interpolatione.

εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς.
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστὶν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μὲν, καί που τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν·

297. ΑΦΑΝΤΟΝ ΦΩΣ. καλῶς εἶπεν ἄφαντον. οὐ φαίνεται γάρ. ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει ἡ πέτρα. ἢ ἀπροσδόκητον. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΣΤΕΓΗ. ἀντὶ τοῦ, ἡ οἰκία, ἡ μετὰ πυρὸς οὖσα, καλῶς διοικεῖται.

303. ΕΞΕΜΠΟΛΗΣΕΙ. πωλήσει, πραγματεύσεται, ἐμπορεύσεται. ΞΕΝΩΣΕΤΑΙ. καταχθήσεται ὡς ξένος. ΤΟΙΣΙ ΣΩΦΡΟΣΙ. τοῖς συνετοῖς, τοῖς εὐτυχοῦσιν.

Apud Athenæum legitur: Ἀλλ' οἷος ἦν ζῆν, κ' ὀπτὸς ἂν τοιοῦτος ἦν. Quod sane præstat, nisi verius sit, ut Bentleio visum, κ' ὀπτὸς αὖ τοιοῦτος ἦν.

293. *καί που πάγου χυθέντος.* *Et si forte superfusæ essent terris pruinæ, ut hieme fieri solet.* Pessime Brumœus vertit: *Je rampais de même pour chercher de l'eau, et quand il falloit couper le bois qui m'étoit nécessaire, surtout dans les rigueurs de l'hiver, où l'isle est inondée.* Mediocriter Græce doctus erat ingeniosus ille Jesuita. Nec melior est Gallici scriptoris, qui nuper Philoctetam e Sophocleo expressum docuit, versio: *Des glaçons, dont l'hiver blanchissait ce rivage, J'exprimais avec peine un douloureux breuvage.* Sicque sententiam suam de hujus loci interpretatione exponit: *J'ai rapporté ces mots καί που πάγου χυθέντος, au vers précédent: εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν, et s'il fallait chercher quelque boisson,* et quidem glacie fusa, *que je ne trouvais que dans la glace fondue, et de même dans l'hiver ramasser du bois,* etc. *J'ai traduit οἷα par* de même, pariter, *comme fait le Scholiaste Latin qui a suivi le même sens.* Quis ille sit Latinus Scholiasta ignoro. Video Camerarium ista bene accepisse, nimirum Philoctetam dicere, *lignum sibi parandum fuisse adversus gelu, ut maxime hieme esse soleat:* meritoque illi damnatam fuisse nescio cujus alius interpretationem, qui πάγον pro *rupe* accepisse videtur. Ex Gallici illius scriptoris verbis liquet, aliud esse Græcas contaminare fabulas, aliud eas interpretari.

ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ', ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.
ΧΟ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.
ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,

311. ΣΩΣΑΙ Μ' ΕΣ ΟΙΚΟΥΣ. ἀποφέρειν με εἰς τὴν πατρίδα.

316. ΑΝΤΑΠΟΙΝΑ. ἀμοιβαῖα.

317. ΕΟΙΚΑ ΚΑ'ΓΩ. οἷον κἀγὼ ἐξ ἴσου ἐλεῶ σε τοῖς ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἄλλοι ξένοι οἱ ἀφιγμένοι, περὶ ὧν λέγεις, οὕτω κἀγώ σε οἰκτείρω.

319. ΕΓΩ ΔΕ Κ'ΑΥΤΟΣ. κἀγὼ νῦν μάρτυς εἰμὶ τοῖς ὑπό σου λεγομένοις. ΩΣ ΕΙΣ' ΑΛΗΘΕΙΣ. οἱ σοὶ λόγοι δηλονότι. ΚΑΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. περὶ τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

324. ΘΥΜΩι ΓΕΝΟΙΤΟ. εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὁρμῆσαι κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι, καὶ τιμωρῆσαι αὐτούς.

316. *αὐτοῖς*, quia praecessit *οἷς*, Cantero suspectum fuit, qui illius vice *αὖτις* legendum esse credidit. Sed falsus est. Callimachus in Epigram. Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν. Itidem Menander in Epigr. in Themistoclem et Epicurum: Χαίρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

320. *συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν.* Constructionis ratio optime declaratur in nota, quam e membr. protuli: ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ δοτικῇ συντάσσεται. ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ἀτρειδῶν. Conferri possunt minora scholia ad El. 283. et Triclinii nota ad Aj. 491. Frustra Toupius ad Suidam tom. i. p. 134. lectionem librorum vitiosam esse pronuntiat, et sic refingendam, συντυχὼν κακοῖν ἀνδροῖν Ἀτρειδαῖν, τῇ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ. Nihil mutandum esse ostendi ad Euripidis Orestem 1291 Verbum compositum cum casu construitur, quem simplex regit, vel vacante, vel aliorsum pertinente praepositione.

324. Libri omnes nostri hunc versum sic scriptum exhibent: Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτέ. Ex hac verborum structura qui bonum sensum elicere conabitur, meras nugas aget. Inepta est Heathii versio: *Iræ utinam contingat, ut manum aliquando tandem satiem.* Expressum vellem id quo manum suam non *satiare*, sed *implere* cupiat Neoptolemus. Nam *manum implere* absolute, nihil est. Idcirco Valckenarii conjecturam in Commentario ad Euripidis Phoen. p. 284. minus probo: Εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε. Pejor est adhuc Toupii interpretatio: *Utinam satis irasci liceat!* Quid quæso obstabat quin ad satietatem irascere-

ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
χ' ἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
ΝΕ. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
ἅγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν—
ΦΙ. οἴμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.
ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο
τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.

329. ΜΟΛΙΣ Δ' ΕΡΩ. ὑπὸ τῆς ὀργῆς δηλονότι.

334. ΘΕΟΥ Δ' ΥΠΟ ΤΟΞΕΥΤΟΣ. καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. φ'. 278.) λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.

tur? Haud sane video quid huic versui sit cum exemplis ab erudito Britanno excitatis ad Suidam iii. 130. Nulla alia est ratio eum interpretandi quam per hypallagen, quam viam inierunt interpretes præstantissimi. Florens Christianus: *Utinam hanc manu olim tester iracundiam!* Georgius Ratallerus: *O mihi utinam, quæ mente verso, manu exsequi Liceat!* Camerarius: *Utinam concedatur mihi re ipsa et manibus explere iram meam!* Est hic profecto verus sensus: nec aliter ex vi sententiæ et affectu personæ verti poterat. Verum aliud Græca verba sonant, et hypallage quam commenti sunt, nimis esset absona. Permutationem hanc nemo sanus poëtæ tribuat, verum librarii seu Grammatici errori aut libidini. Scripserat Sophocles: Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε. χειρὶ dativus est instrumenti. πληρῶσαι θυμὸν, *animi cupiditatem*, sive ultionis, sive cujusvis alius rei, *explere*, elegans locutio est, quam exemplis erudite illustrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1327. Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε, Πληροῦσα θυμόν. Noster in Œd. Col. 778. Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις. Sic de videndi cupiditate Euripides in Androm. 1084. ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν. Nihil verius hac emendatione, quam proposueramus olim ad Æschyli Persas 94. quamque lubenter vidimus viri eruditissimi Frid. Gedike calculo comprobari.

328. τίνος χόλον κατ' αὐτῶν ΕΓΚΑΛΩΝ ἐλήλυθας; Prægnans est phrasis pro ἕνεκα τίνος τὸν χόλον ὧδε μέγαν κατ' αὐτῶν ἔχων, αὐτοῖς ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Vel per metonymiam satis usitatam explicanda est, qua effectus pro caussa ponitur, *ira* pro *injuria*, quæ iram commovit. Haud absimile est illud in Œd. T. 702. Λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν, ἐρεῖς. Virum longe omnium qui nunc sunt doctissimum offendit hæc locutio, cui vitium librarii errore subesse ratus, reponendum censet ΕΓΧΑΛΩΝ. *Quamnam ob causam iræ in eos tam vehementi frena laxans venisti?* Sic Virgilius Æn. xii. *irarumque omnes effundit habenas.* Tametsi nemo est cujus auctoritas plus apud me valeat, quam præstantissimi illius viri, haud facile animum inducere queo ἐγχαλῶν a poëta manu esse. Parum me movet, quod compositi ἐγχαλᾶν haud innotuerit exemplum: satis id tuetur analogiæ ratio. Verum ubi χαλᾶν τὴν ὀργὴν, vel χαλᾶν τῆς ὀργῆς occurrunt, ut apud Comicum Vesp. 727. Av. 383. sensu plane contrario locutiones illæ adhibentur, pro *mollire, remittere iram*: proinde non video qui ἐγχαλᾶν χόλον significare possit *iram* intendere, seu *iræ habenas immittere*. Pro γὰρ Heathius scribendum censet γ' ἄρ', frustra. In interrogationibus γὰρ connectivum est et valet *igitur*. Exempla vide in Indice in Aristophanem.

ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.
ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
ΝΕ. ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐ 'μοῦ πατρὸς,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἑλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον, μή με ναυστολεῖν ταχὺ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην.
ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμην· κἄμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον οὐ μακρῷ χρόνῳ,
ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.

336. ΑΛΛ' ΕΥΓΕΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖος, εἴγε καὶ γενναῖος ὁ εὐγενής.
339. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ. οἶμαι μέν σε ἱκανὸν ἔχειν κακὸν τὴν νόσον.
342. ΑΥΘΙΣ ΠΑΛΙΝ. τὸ χ, ὅτι δὶς τὸ αὐτὸ εἶπεν, ΑΥΘΙΣ καὶ ΠΑΛΙΝ.
351. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΔΟΜΗΝ. οὐκ εἶδον ζῶντα δηλονότι.
355. ΠΙΚΡΟΝ ΣΙΓΕΙΟΝ. πικρὸν αὐτὸ λέγει, ἢ τοι διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ διὰ τὸ δυσχείμερον τοῦ τόπου. ΟΥΡΙΩι ΠΛΑΤΗι. τῷ εὐδίῳ πλῷ.

338. ἐλέγχω. gl. ἐξακριβώσομαι.
349. μ' ἐπίσχον. Mendose in membr. et in Aldina μ' ἔπασχον.
351. ἄθαπτον, *ante quam imponeretur rogo.* Vox illa in scholiorum editione Romana inepte exponitur per *ζῶντα.* Glossa, cujus voculam tantum exscripserat Janus Lascaris, ad sequentia verba pertinet, οὐ γὰρ εἰδόμην.

οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον·
Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ' ἑλέσθαι· τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.—
κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
Ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμὰ, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;—
ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν·
Ναὶ, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών.—
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,

363. ΟΙ Δ' ΕΙΠΟΝ, ΟΙΜΟΙ. διὰ μέσου τὸ ΟΙΜΟΙ ἀποδυρόμενός φησι.
369. Ω ΣΧΕΤΛΙΕ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. ΠΡΙΝ ΜΑΘΕΙΝ ΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι, καὶ σχεῖν τὸ ἐνδόσιμον.
374. ΗΡΑΣΣΟΝ. ἔβαλλον, κατηρώμην, ὕβριζον. ΟΥΔΕΝ ΕΝΔΕΕΣ. οὐδὲν ὕβρεως παραλιμπάνων.
377. Ο Δ' ΕΝΘΑΔ' ΗΚΩΝ. ἤτοι εἰς ὀργήν. ΟΥΚ ΗΣΘ' ΙΝ' ΗΜΕΙΣ. τότε, φησὶν, ἡνίκα τοῦ Ἀχιλλέως προεκινδυνεύομεν, οὐ παρῆς ἔνθα ἔδει σε παρεῖναι· ἀλλ' ἀπῆς, ὅπου οὐκ ὤφειλες.

363. *τλημονέστατον λόγον.* Recte in El. 439. *τλημονεστάτη γυνὴ* exponitur *τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη*. Eadem hic obtinet significatio. In scholio pro *ἀποδυρόμενος*, scriptus liber habet *ἀπολοφυρόμενος*.

369. *ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατε.* Ineptissima est Heathii conjectura, *ὦ σχέτλιοι, ἦ*—Scilicet quia diphthongus *οι* elidi non potest. At vero non eliditur, quippe qui hic nulla est. *σχέτλι'* plene est *σχέτλιε*. Quia verbum adest plurale *τολμήσατε*, non idcirco vocativus esse debet pluralis numeri. Alloqui potuit Neoptolemus Græcorum proceres apud Agamemnonem congregatos, et summum ducem vocativo compellare. Matrem et Achillem alloquitur Iphigenia apud Euripidem, et unicam matrem compellat: *μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων.* Infra 446. *ἴθι, τέκνον, στέλλεσθε*; Ridiculum esset rem notissimam multis exemplis adstruere. Vide quæ notavimus ad Comicoi Ranas 1479.

371. In veteribus codd. ut in impressis, scriptum *πλησίον γὰρ ὢν κύρει*, accentu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne dubium esset, ex Triclinii præcepto scriptum in T. *ὢν 'κύρει*, tanquam si *ε* in consonante elidi posset. Sane res ipsa manifesto tempus imperfectum postulat: verum Attici poëtæ rarissime argumentum omittunt, nec erat hic licentiæ locus. Depravata fuit a librariis genuina lectio, quam restitui: *πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν.* Sic infra 544. *Ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι.* Verbum *κυρῶ* frequentius cum participio construitur, quod librario fraudi fuit. Sic verbum *τυγχάνω* cum participio construi solet: tamen in Œd. Col. 1490. ejus participium verbo junctum occurrit: *ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην*, pro *ἥνπερ ἔτυχον ὑποσχόμενος*.

377. *δύσοργος.* gl. *μάχιμος, ὀργίλος.* —*ἀχθεὶς, λυπηθείς.*

δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο·
Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων.—
τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ,
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, *στροφή.*
μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,
ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ
πότνι', ἐπηυδώμαν,
ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν
ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύ-

381. ΕΚΠΛΕΥΣΗΙΣ ΕΧΩΝ. λείπει τὰ ὅπλα. ΤΗΤΩΜΕΝΟΣ. ἐστερημένος.

385. ΚΟΥΚ ΑΙΤΙΩΜ' ΕΚΕΙΝΟΝ. οὐ μέμφομαι, φησὶ, τοσοῦτον τῷ Ὀδυσσεῖ, ὅσον τοῖς περὶ Ἀγαμέμνονα· αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατοῦσι. καὶ ἐν αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ τὰ ὅπλα λαβεῖν. ΟΙ Δ' ΑΚΟΣΜΟΥΝΤΕΣ. οἱ ἄτακτα ἐργαζόμενοι, κακῶς φρονοῦντες, ὥσπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κακῶς φρονεῖ. ὅταν γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς δηλονότι καὶ οἱ ὑπήκοοι.

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. ὀρεία. ἡ αὐτή ἐστι Ῥέα καὶ γῆ. ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίγνεται. ΠΑΜΒΩΤΙ. πολύτροφε, πάντας τρέφουσα. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. β'. 548.) ζείδωρος ἄρουρα. διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυξὶ, πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται. ΠΑΚΤΩΛΟΝ ΕΥΧΡΥΣΟΝ. Πακτωλὸς, ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. χρυσᾶ δὲ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τμώλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Πακτωλοῦ καταφέρεται. ΣΕ ΚΑΚΕΙ. καὶ τότε σε ἐπικαλουμένη, ἢ ἐπικαλεσάμενη, τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα, ὅτε προεδίδοσαν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τούτους τιμωρήσῃ. ΟΤΕ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ. τὸ ἑξῆς· ὅτε τὰ πατρικὰ ὅπλα παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου, υἱῷ δηλονότι. ΛΕΟΝΤΩΝ ΕΦΕΔΡΕ. ἐπὶ ἅρματος γὰρ λεόντων ὀχεῖται ἡ Ῥέα. ΣΕΒΑΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ. ὦ Ῥέα. ἢ νοητέον ἐπὶ τῶν ὅπλων.

380. καὶ ταῦτα, scilicet τὰ ὅπλα ἔχων οὐ μήποτε ἐκπλεύσεις ἐς τὴν Σκῦρον. Soloece vulgo legitur ἐκπλεύσῃς.

383. τητώμενος. gl. ἐστερημένος.

385. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον. In B. scriptum minus bene αἰτιῶμ' ἐκεῖνον.

395. ἐπηυδώμαν. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius stolido prolubio dedit ἐξηυδώμαν.

398. τὰ πάτρια τεύχεα. Scholiastes exponit τὰ πατρικά. Harum vocum differentiam statuunt Grammatici, quam

χεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων
ἔφεδρε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε,
κἀμοὶ προσᾴδεθ᾽ ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι
ταῦτ᾽ ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ᾽ ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
ἀλλ᾽ οὔ τι τοῦτο θαῦμ᾽ ἔμοιγ᾽· ἀλλ᾽ εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ᾽ ὁρῶν ἠνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν᾽· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ᾽ ἐκείνου ταῦτ᾽ ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ᾽ ἦ χ᾽ οὗτος οἴχεται θανών;

ΝΕ. ὡς μηκέτ᾽ ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.

ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἀλλ᾽ οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ᾽ οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι; τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕ. οὐ δῆτ᾽· ἐπίστω τοῦτό γ᾽. ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

405. ΠΡΟΣΑιΔΕΤΕ. συμφωνεῖτε.

416. Ο ΤΥΔΕΩΣ ΓΟΝΟΣ. σὺν Ὀδυσσεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης. ΣΙΣΥΦΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ. ἐκ Σισύφου γὰρ κύουσα ἡ Ἀντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτῃ. καὶ διὰ τοῦτό φησιν αὐτὸν ὥσπερ πεπρᾶσθαι, ἐπειδὴ Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα, ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν. τὸ χ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν, ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου.

Pollux haud magis Tragico nostro agnovisse videtur. Sic enim ille libro ii. cap. 2. περὶ γονέων. ἡ δὲ διὰ τούτων κτῆσις, πατρῴα, πατρικὴ, πάτριος. Vim praepositionis in παρεδίδοσαν argute declarat glossa: ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ.

417. οὐδ᾽ οὑμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ. Id est οὐδὲ ὁ Σισύφου υἱὸς ἐμπόλητος Λαερτίῳ. Quia scilicet ex furtivo Sisyphi compressu gravidam Anticleam duxerat Laërtes. Perperam vulgo legitur Λαερτίου, cui lectioni nostra in membr. superscripta. Fallitur Scholiastes, quum ait Λαέρτιος possessivum esse pro primitivo. Duplex forma est hujus nominis, utraque primitiva. Eustathius ad Homerum p. 13. διφορεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. Spreta veterum librorum auctoritate, Triclinius differentiam illam susque deque habuit. Supra v. 366. Λαερτίου dedit, ubi nos ex antiquitatis fide, Ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος. Eamdem interpolationem ab eo factam fuisse in Aj. 1393. observavimus.

ΦΙ. τί δ'; ὃς παλαιὸς, κἀγαθὸς, φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; οὗτος γάρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλεύων σοφῶς.
ΝΕ. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, * ὃς παρῆν μόνος.
ΦΙ. οἴ μοι, δύ' † αὐτὼ δείν' ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
φεῦ, φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
ΝΕ. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χ' αἱ σοφαὶ

* ὅσπερ ἦν ed. 1. 2. † αὕτως ed. 1. 2.

423. ΚΑΚ' ΕΞΗΡΥΚΕ. γράφεται ΚΑΙ'ΞΕΚΗΡΥΞΕ.
425. ΟΣΠΕΡ ΗΝ ΜΟΝΟΣ. οἱ μὲν γράφοντες ΜΟΝΟΣ, παρ' ἱστορίαν φασίν. εἶχε γὰρ καὶ ἄλλους. οἱ δὲ ΓΟΝΟΣ, τῷ ποιητῇ ἀκολουθοῦντες λέγουσιν.
426. ΔΥ' ΑΥΤΩΣ ΔΕΙΝ' ΕΛΕΞΑΣ. γράφεται ΔΥ' ΑΥΤΩ Δ' ΕΞΕΔΕΙΞΑΣ. δυϊκῶς.
429. ΚΑΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι.
431. ΣΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ. σοφὸς μὲν ἐστιν, ἀλλ' οὐ διόλου ἔσται. αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται πολλάκις.

421. τί δ'; ἔστιν—*Quid vero? Nestor—vivitne?* Comicus in Pace 700. Τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; ad quem locum vide quæ notavimus.

423. κάκ' ἐξήρυκε. Glossa in T. ἐξέβαλεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ ἕλκω. Quid in aliis libris repererit auctor scholiorum, non assequor: sane lectio quam profert κἀξεκήρυξε locum habere non potuit. βουλεύων σοφῶς. In T. σοφά. Appositæ duæ diversæ lectiones, σοφῶς, σαφῶς. Posteriorem, eamque pessimam, adripuit Turnebus.

425. ὃς παρῆν μόνος. Duplex fertur hujus loci lectio, utraque mendosa. Nimis ineptum est, quod libri exhibent, ὅσπερ ἦν γόνος. Tolerabilior est aliquanto lectio Scholiastæ memorata, ὅσπερ ἦν μόνος, nec tamen admittenda. Ignorat omnia quæ ad Trojam gesta fuere, quibus non interfuit Philocteta: horum si quæ narrat Neoptolemus, quidvis ei fingere licet, quo facilius illum decipiat. In Nestorem non ignorat Philocteta, quem amicum suum appellat, quem Aulide viderat, ante quam solveret classis, quicum usque in Lemnum navigaverat: sciebat profecto plures uno eum filios habere. Præterea in re notissima Homeri auctoritatem, quem vide Od. γ'. 413. deseruisse censendus non est Sophocles, unicum Nestori filium tribuendo. Latebat menda, quam prius me deprehendisse eo magis miror, quo frequentior est in libris. Scripserat Tragicus ὃς παρῆν, unde librarii negligentia fecit ὅσπερ ἦν. Solum patri adfuisse Antilochum, est quidem præter historiæ fidem, siquidem Thrasymedes cum patre Pylum reversus est; sed eum superstitem esse ignorat Philocteta, nec dolo quem struit Neoptolemus obstat, si eum quoque periisse innuat, quo magis animum Philoctetæ commoveat. Quam pravæ lectioni tutelam commentus fueram, μόνος accipi posse pro ἀγαπητὸς, ut hoc vice versa *unicum* quandoque notare observatum fuit, eam pluma leviorem esse fateor.

426. δύ' αὐτὼ δείν' ἔλεξας. Sinceram hanc lectionem servavit Scholiastes. Inde ortæ depravationes δύ' αὕτως et δύ' αὐτὸς, quorum posterius sola Stephani editio exhibet. δεινὰ λέγειν τινὰ notissima est phrasis, pro δεινὰ λέγειν περί τινος.

γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.
ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
ΝΕ. χ' οὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.
ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.
ΝΕ. ποίου δὲ τοῦτο, πλήν γ' Ὀδυσσέως, ἐρεῖς;
ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον. ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτὸν, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.
ΦΙ. ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο.

443. ΟΣ ΟΥΚ ΑΝ ΕΙΛΕΤ'. ἀντὶ τοῦ, ἃ οὐκ ἤθελέ τις ἅπαξ ἀκοῦσαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγε. ΜΗΔΕΙΣ ΕΩΝ. γράφεται ΕΩιΗ.

445. ΕΤ' ΟΝΤΑ ΝΙΝ. τοῦτο παρ' ἱστορίαν. λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνῃρῆσθαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνεῖλε. φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσιλείας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἔπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐτὸν ἀνεῖλε. λέγεται γὰρ καὶ μετὰ θάνατον ἐρασθῆναι αὐτῆς.

446. ΕΠΕΙ ΟΥΔΕΠΩ. συνίζησις. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ. τετριμμένα τοῖς κακοῖς. ΑΝΑΣΤΡΕΦΟΝΤΕΣ ΕΞ ΑιΔΟΥ. σώζουσιν ἐξ Ἅιδου τοὺς ἐπιτρίπτους καὶ δολερούς. ΤΑΥΤΑ. τὰ γιγνόμενα. ΤΑ ΘΕΙΑ. ἔργα δηλονότι. νοσῶν δὲ δυσφημεῖ.

434. ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα. Libri omnes ὅς σοι πατρὸς—Verissimam Hemsterhusii emendationem recepi, quem vide ad Lucianum tom. i. p. 147. σοι ab obscitante librario repetitum videtur e præcedente versu, et hic valde esset invenustum. Præstat σοῦ πατρὸς, ut Trach. 85. Καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. et El. 1222. —τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

437. Confer fragmentum Phrygum.

441. ποίου δὲ τοῦτο. In Aldina et in membr. ποίου τε τούτου. In duobus aliis ποίου γε τούτου. Mendosum utrumque.

443. Thersitæ indolem describit Homerus: Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα, Ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν Ἔμμεναι. Ad quem locum sic Eustathius: Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον Ὁμηρικὸν νοῦν παραφράζων, φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν εἵλετο εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐῴη. τουτέστιν οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὂν λέγεσθαι, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει. Quod autem vox sequitur in Neoptolemi responso, vivere adhuc Thersiten, id poëtæ fingere licuit, ut inde ansam arriperet Philoctetа Fati injustitiam expostulandi. At revera, ut scholiastæ observatum, e vita excesserat tunc Thersites ab Achille interemptus, cujus iram in se concitaverat petulanti objurgatione. Rem narrat Quintus Calaber *Paralipom.* i. 720.

446. ἔμελλ'—gl. ἔοικε. E proximo ὄντα repetendum εἶναι. ἔμελλεν εἶναι αὐτός. In ἐπεὶ οὐδέπω coalescunt ει ου in unam syllabam. Aliter visum librario codicis T. qui scripsit ἐπεί γ' οὔπω. Nolebat forte anapæstum esse in secunda sede.

ἀλλ᾽ εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες·
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ᾽ ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ᾽ ἀποστέλλουσ᾽ ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ᾽ αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ᾽ ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

ΝΕ. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ᾽ Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι.
ὅπου γ᾽ ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ, χὠ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
ἀλλ᾽ ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
νῦν δ᾽ εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ᾽ ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ᾽ ἴωμεν· ὡς ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα.

ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;

ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
πρός τ᾽ εἴ τι σοι κατ᾽ οἶκόν ἐστι προσφιλὲς,

453. ΟΙΤΑΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. ὄρος τῆς Τραχῖνος ἡ Οἴτη. Τραχίνιος δὲ ἦν καὶ Μηλιεὺς ὁ Φιλοκτήτης. ΟΠΟΥ Γ᾽ Ο ΧΕΙΡΩΝ. ὅπου ὁ κακὸς πλέον ἰσχύει. Χ᾽ΩΙ ΔΕΙΝΟΣ ΚΡΑΤΕΙ. καὶ ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. Ἡσίοδος· (Ἔργ. 193.) βλάπτει δ᾽ ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α΄. 576.) ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.

463. ΜΕΤΑΣΤΗΣΕΙΑΝ. ἀπαλλάξειαν. ΕΙΚΗι. διδῷ, συγχωρήσῃ.

467. ΜΑΛΛΟΝ Η 'ΓΓΥΘΕΝ. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ ἐξ ἀπόπτου, ἤγουν μακρόθεν, τὸν πλοῦν περιμένειν.

447. περιστέλλουσιν. gl. περικαλύπτουσιν. Hesych. περιστέλλει, σκέπει, φυλάττει. Idem: παλιντριβῆ, κακεντρεχῆ. Ad quam glossam videndus interpres.

453. γένεθλον. Perperam Aldus γένεθλιον.

456. ὅπου γ᾽ ὁ χείρων. Sic B. T. In Aldina ὅπου θ᾽—quod Heathio praeferendum videtur. Dicere saltem debebat quamnam potestatem elisae particulae tribueret. Illi in membr. superscripta est glossa τοι.

457. χὠ δειλὸς κρατεῖ. Perperam in omnibus libris δεινός. Has voces commutatas alibi jam observavimus.

ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς,
ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν·
δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,
ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν, ὅποι
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
πείσθητι. προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς
ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.
ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·

472. ΟΣΟΙΣΙ Τ' ΕΞΗΚΟΥΣΑΣ. κακοῖς δηλονότι. ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩι. οἷον, οὐκ ἐν τεταγμένῳ μέρει τῆς νεὼς, ἀλλ' ὅπῃ βούλει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς.

475. ΟΜΩΣ ΔΕ ΤΛΗΘΙ. ὅμως δὲ σῶσόν με, γιγνώσκων ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρόν ἐστι, καὶ τὸ καλὸν ἔνδοξον.

482. ΕΣ ΑΝΤΛΙΑΝ, ΕΣ ΠΡΩΡΑΝ. τὸ ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩι, ὅπερ προείρηκε, τοῦτο νῦν ἐνεφάνισε.

486. ΑΚΡΑΤΩΡ. ἀσθενὴς, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος.

489. ΧΑΛΚΩΔΟΝΤΟΣ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 541.)
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

473. ἐν παρέργῳ θοῦ με. Dicuntur ἐν παρέργῳ aliquid facere, qui obiter, in transitu, et præter propositum aliquid faciunt. Sic apud Euripidem in El. 512. Ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ. In pictura πάρεργα appellantur, quæcunque tabellæ ornandæ gratia in vacuis spatii partibus artifex addit, minus diligenti cura elaborata. Hinc ἐν παρέργῳ τιθέμενα, facilia esse censentur, quæ levi opera, sine dispendio efficiuntur, quæ proinde non magni facere debet is, a quo impetrantur. Helena apud Euripidem v. 933. Τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, Ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης. *Serva me, corollarium hoc dans fortunæ.* Id est, *hoc addens fortunæ, quæ me illibatam servavit, et conjugem meum huc deduxit.* Idem in El. 63. Πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων. Hujus locutionis exempla permulta dabit Index Lucianeus.

482. ἐς πρύμναν, ὅποι — Triclinius asyndeti venustate posthabita, inficetam copulam inseruit, quam veteres libri non agnoscunt.

κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ᾽ ὡς δείξῃς φίλῳ,
ὃν δὴ παλαί᾽ ἂν ἐξότου δέδοικ᾽ ἐγὼ
μή μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις
ἔστελλον αὐτὸν, ἱκεσίους πέμπων λιτὰς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ᾽ ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ᾽ ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει
ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ᾽ ἤπειγον στόλον.
νῦν δ᾽ εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον
ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ᾽ ἐλέησον, εἰσορῶν
ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ᾽ ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δείν᾽ ὁρᾷν·
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

ΧΟ. οἴκτειρ᾽, ἄναξ· πολλῶν ἔλε- ἀντιστρ.
ξεν δυσοίστων πόνων
ἆθλ᾽, ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

493. ΟΝ ΔΗ ΠΑΛΑΙ᾽ ΑΝ. δι᾽ ὃν δὴ πρὸ πολλοῦ χρόνου ηὐλαβήθην, μὴ τεθνηκὼς ᾖ. ΤΟΙΣ ΙΚΜΕΝΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν ἱκμένων, ἢ ἀφιγμένων ἐνταῦθα, καὶ πεπορευμένων.
501. ΣΥ ΣΩΣΟΝ. σῶσόν με, γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα.
508. ΔΥΣΟΙΣΤΩΝ. ἀφορήτων, δυσυπομονήτων.

491. δειράδα. Sic libri omnes. Toupius ad Suidam i. 87. quia anapæstus est in quarta sede, δηράδα contendit a poëta scriptum fuisse; quod minime credo. δειρὴ et δέρη frequentantur: at δηρὰς nuspiam vidi. Heathii commentum, Τραχινίαν δειράδα τε, non magis probo. Anapæstus hic tam ferendus est, quam in Trach. v. 292. Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ. Nam vocalem ante literas σμ corripuisse Atticos poëtas nec Toupius nec quivis alius mihi persuadebit.

493. παλαί᾽ ἄν. Sic libri omnes veteres et Scholiastes. παλαιὰ Attice pro παλαιὸν, ut πότερα pro πότερον, et infinita alia. Hoc ex glossa Triclinius in textum intulit, extrito ἄν. Subauditur εἶην. Sic in Œd. T. 561. pro μακρός ἐστι χρόνος, dixit, Μακροὶ παλαιοί τ᾽ ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

494. μή μοι βεβήκοι. In B. βεβήκῃ. In T. βεβήκει.

495. ἔστελλον αὐτόν. Sic libri omnes veteres. In T. αὐτὸς, altero tamen superscripto. ἔστελλον est pro μετέστελλον, et πολλὰ pro πολλάκις.

498. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι. Sic in membr. scriptum a prima manu, ut et apud Suidam in Διάκονος legitur. Vulgatum minus probo, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος.

507. πολλῶν ἔλεξεν. Triclinius particulam δὲ infersit absque ulla ratione.

509. ὅσσα. gl. ὧν. Scilicet dicitur τυγχάνειν τι, ut τυγχάνειν τινος. Vide notata ad Eurip. Med. 759. Idem Suppl. 266.—κἀκβαλεῖς χθονὸς Γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν.

εἰ δὲ πικροὺς, ἄναξ,
ἔχθεις Ἀτρείδας,
ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων
κακὸν τῷδε κέρδος
μετατιθέμενος, ἔν-
θαπερ ἐπιμέμονεν,
ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς πορεύσαιμ'
ἂν ἐς δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕ ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς·
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκ ἔθ' ωὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟ. ἥκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι, σοῦ γ' ἔμ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλόμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς

512. ΤΟ ΚΕΙΝΩΝ ΚΑΚΟΝ. τὸ ἐκείνους λυποῦν, τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρειδῶν μετατιθέμενος τῷ Φιλοκτήτῃ, οἷον εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν, καὶ μεταβάλλων, καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γὰρ, ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείνους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφορὰν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρειδῶν γεγονυῖαν.

524. ΑΛΛ' ΑΙΣΧΡΑ ΜΕΝΤΟΙ. ἀλλ' αἰσχρόν ἐστιν ἐνδεέστερόν σου εἶναί με ἐν τῷ βοηθεῖν τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως· αἰσχρόν ἐστιν εἰ ἐνδεέστερόν σου διατεθήσομαι περὶ τὴν εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν. οὐ παραιτήσομαι οὖν.

531. ΠΩΣ ΑΝ ΥΜΙΝ. πῶς ἂν ἀποδοίην τὰς εὐεργεσίας ὑμῖν, ὡς ἐφιλήσατέ με; ἢ πῶς ἂν τῷ ἔργῳ εὖ πράξαιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμῖν; ΠΡΟΣΚΥΣΑΝΤΕΣ. ἀσπασάμενοι τὴν ἑστίαν. ΑΟΙΚΟΝ. δύσοικον, ὥσπερ ἀτυχὴς, ὁ δυστυχής. ΕΥΚΑΡΔΙΟΣ. καρτερικός. ΟΙΜΑΙ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω, μηδένα ἄλλον τὴν θέαν τῶν ἐνθάδε ἐνεγκεῖν, πόσῳ μᾶλλον τὴν οἴκησιν;

514. κέρδος μετατιθέμενος. Sic legit Scholiastes, meo judicio, recte. Vulgo μέγα τιθέμενος. In T. nostra lectio alteri superscripta: γρ. μετατιθέμενος.

515. ἐπιμέμονεν. Sic emendate Turnebus edidit. In Aldina est, ut in veteribus codd. ἐπεὶ μέμονεν. In T. ἐπιμέμονεν.

521. τότ' οὐκ ἔθ' ωὑτός. Sic recte Aldus et ipse Turnebus, licet in Triclinii recensione sit οὐκέτ' αὐτός. Vide ad Œd. T. 557. Œd. Col. 1486.

524. αἰσχρὰ Attice pro αἰσχρὸν, ut supra 493. παλαιὰ pro παλαιόν.

529. βουλόμεσθα. Sic recte in B. Vulgo βουλοίμεσθα.

ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς
ἀφ' ὧν διέζων, ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα, πλήν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά.
ΧΟ. ἐπίσχετον· μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ', ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς ξὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.

538. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. γράφεται ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΚΑΚΑ.

542. ΕΜΠΟΡΟΣ. οὗτος ὁ ἔμπορος διαπέπλασται ὑπὸ Ὀδυσσέως, ναύκληρος, πραγματευτὴς, εἰωθὼς τοῖς Ἕλλησι τὰ ἐπιτήδεια ἐπάγειν. ἔοικε δὲ καὶ ὡς οἴνου διατυπούμενος πραγματευτής.

545. ΔΟΞΑΖΩΝ ΜΕΝ ΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπίτηδες ἐλθὼν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλέων ἐπὶ τὴν πατρίδα, ὥρμισα, οὐκ οἰόμενος, φησὶ, συντεύξεσθαι, κατὰ τύχην δέ.

548. ΕΥΒΟΤΡΥΝ ΠΕΠΑΡΗΘΟΝ. Πεπάρηθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

552. ΠΡΟΣΤΥΧΟΝΤΙ ΤΩΝ ΙΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ, εὑρόντι τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ ἴσους, τοὺς τὴν αὐτήν μοι τέχνην μετερχομένους. ἢ τῶν ἴσων, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἴσων. παραλέλειπται γὰρ ἡ ἐξ.

537. πλήν γ' ἐμοῦ. Usitata in hac formula particula γε, quam a librariis male omissam reposui.

538. στέργειν κακά. Hujus lectionis meminit Scholiastes, quæ vulgatæ στέργειν τάδε præferenda. Legi potuit στέργειν ὅμως.

539. δύο. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis δύω, quod Atticis poëtis prorsus inusitatum. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1405.

547. ὡς ναύκληρος. Sic libri omnes. Insignis menda editionis H. Stephani, ὁ ναύκληρος, in subsequentes manavit.

552. προστυχόντι τῶν ἴσων. Sic libri omnes, sensu haud perspicuo, quin ve-

οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ᾽ ἐστί· κοὐ μόνον βουλεύματα,
ἀλλ᾽ ἔργα δρώμεν᾽, οὐκ ἔτ᾽ ἐξαργούμενα.
ΝΕ. ἀλλ᾽ ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
φράσον δ᾽ ἅπερ γ᾽ ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ᾽ ἀπ᾽ Ἀργείων ἔχεις.
ΕΜ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ
Φοίνιξ θ᾽ ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.
ΝΕ. ὡς ἐκ βίας μ᾽ ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;
ΕΜ. οὐκ οἶδ᾽. ἀκούσας δ᾽ ἄγγελος πάρειμί σοι.
ΝΕ. ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ᾽ οἱ ξυνναυβάται
οὕτω καθ᾽ ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
ΕΜ. ὡς ταῦτ᾽ ἐπίστω δρώμεν᾽, οὐ μέλλοντ᾽ ἔτι.
ΝΕ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ᾽ οὐκ αὐτάγγελος
πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;
ΕΜ. κεῖνός γ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἄνδρ᾽, ὁ Τυδέως τε παῖς,
ἔστελλον, ἡνίκ᾽ ἐξανηγόμην ἐγώ.
ΝΕ. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς οὑδυσσεὺς ἔπλει;
ΕΜ. ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδ᾽ ἐμοὶ πρῶτον φράσον,

556. ΕΞΑΡΓΟΥΜΕΝΑ. ἀναβολὴν ἔχοντα.
557. ΑΛΛ᾽ Η ΧΑΡΙΣ. ἔσται σοι χάρις τῆς προμηθείας ὕστερον.
561. ΦΡΟΥΔΟΙ. ἀφανεῖς. ΘΗΣΕΩΣ ΚΟΡΟΙ. Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν, ὧν οὐ μέμνηται Ὅμηρος.

rius nullo. Inepta est Scholiastæ interpretatio, quem non video, cur dativum *προστυχόντι* potius ad *μοὶ* quam ad *σοὶ* retulerit. Heathio excogitata lectio intricatior est et minime probabilis. Levissima mutatione locus restitui posse videtur, scribendo *προστυχών τι τῶν ἴσων*, quod cum *φράσαιμι* jungi debet, hoc ordine verborum instituto: *ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, πρὶν φράσαιμί σοι προστυχών τι τῶν ἴσων*. Quod quidem in versione expressi. *τῶν ἴσων* valet *τῶν δικαίων*. Atqui æquum et justum est remunerari hominem a quo quis discat, quod nosse plurimum sua intersit. Sic solent in Tragœdiis famuli et plebeii homines præmium ob allatum utile nuntium a principibus personis petere. Vide Trach. 190. Œd. T. 1006.

554. *ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ᾽ ἐστί.* Verissima hæc est Jo. Aurati emendatio. Perperam in libris scriptum *σοῦ ἕνεκα*, vel *σ᾽ οὕνεκα*, absque ullo sensu.

568. *αὐτάγγελος.* gl. *ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἄγγελος.* *Ipse ultro operam suam pollicitus, non exspectans dum a quoquam rogaretur ut munus hoc susciperet.*

571. *ἐξανηγόμην ἐγώ.* Sic emendate scriptum in B. ut oportuisse jam monuerat Canterus. Ineptissime vulgo legitur *ἴσω*.

572. *αὐτὸς οὑδυσσεύς.* In B. alia lectio: *Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ᾽ αὐτὸς ἂν Ὀδυσσεὺς ἔπλει;*

τίς ἐστιν· ἃ ʼν λέγης δὲ, μὴ φώνει μέγα.
ΝΕ. ὅδʼ ἔσθʼ ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.
ΕΜ. μή νύν μʼ ἔρῃ τὰ πλείονʼ, ἀλλʼ ὅσον τάχος
ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σʼ ὁ ναυβάτης;
ΝΕ. οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δʼ αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ, κἀμὲ, τούσδε τε.
ΕΜ. ὦ σπέρμʼ Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ,
λέγονθʼ ἃ μὴ δεῖ· πολλʼ ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γʼ, οἷʼ ἀνὴρ πένης.
ΝΕ. ἐγώ εἰμʼ Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δʼ ἐμοὶ
φίλος μέγιστος, οὕνεκʼ Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σʼ ἔμοιγʼ ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγον
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένʼ, ὧν ἀκήκοας.
ΕΜ. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.
ΝΕ. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
ΕΜ. σὲ θήσομαι τῶνδʼ αἴτιον.
ΝΕ. ποιοῦ λέγων.
ΕΜ. λέγω. ʼπὶ τοῦτον ἄνδρε τώδʼ, ὥσπερ κλύεις,

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑι. λάθρα ἀπατᾷ.

582. ΜΗ ΜΕ ΔΙΑΒΑΛΗιΣ. μὴ διαβάλῃς με, φησὶ, τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατῷ. πολλὰ γὰρ εὐεργετήθην παρʼ αὐτῶν, ἀντευεργετῶν αὐτοὺς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλονότι ὑπηρετῶν. λέγεται δὲ τὸ πάσχειν καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ.

589. ΟΡΑ ΤΙ ΠΟΙΕΙΣ ΠΑΙ. ΣΚΟΠΩ ΚΑἸΓΩ ΠΑΛΑΙ. ταῦτα πλαγίως νοητέον.

590. ΣΕ ΘΗΣΟΜΑΙ ΤΩΝΔʼ ΑΙΤΙΟΝ. αἴτιόν σε ποιήσω τῶν πραττομένων. ΠΟΙΟΥ ΛΕΓΩΝ. ποιοῦ με αἴτιον, ὧν μέλλεις λέγειν.

591. ΑΝΔΡΕ ΤΩΔʼ. οὗτοι οἱ ἄνδρες, οὕστινας ἀκούεις. Η ΜΗΝ. ὄντως δή. ΘΑΤΕΡΟΥ. ἤγουν τοῦ Διομήδους. εὐτολμότερος γὰρ ἦν εἰς τὸ δρᾶσαι.

574. ἃ ʼν λέγῃς. Perperam in libris ἂν λέγῃς. Sæpe in hac vocula peccarunt librarii. Vide ad Aj. 1085. et Marklandum ad Eurip. Suppl. 364.

577. σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς. Temere lectionem hanc solicitat Berolinensis editor, cujus conjectura vix digna est quæ memoretur. Quod apud Plautum alicubi legitur, *Foras me abripui, atque effugi*, Græce est: ἐξέφυγον, ἐμαυτὸν ξυλλαβὼν τοῦ δόμου. Comicus Latinus alibi: *Ut corripuit se repente, atque abiit!*

582. μή με διαβάλῃς. Sic veteres codd. et Aldus recte. In Triclinii recensione μή με διάβαλλε στρατῷ, quod etiam probum est. Verum quod ex Turnebi editione vulgo legi solet μή με διαβάλλῃς plane solœcum est. Vide Thomam Mag. in Μή.

585. ἐγώ εἰμʼ dissyllabum est. Sic scriptum in membr. ut recte Aldus excudit. Triclinius perperam scripsit ἐγώ μʼ Ἀτρείδαις, tanquam si solis ariolis scripsisset. Eodem modo apud Comicum in Vespis 1224. ἐγὼ εἴσομαι. Vide ad Œd. T. 332.

ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντέ γ' ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δράσειν τάδε.

ΝΕ. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜ. ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος, νυκτὸς ἐξελθὼν μονος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε, δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε, πείσαντες λόγῳ,
ἄγοιντο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβών·

598. ΤΙΝΟΣ Δ' ΑΤΡΕΙΔΑΙ. τὸ ἑξῆς· τίνος δὲ πράγματος χάριν διὰ τοσούτου χρόνου οἱ Ἀτρεῖδαι ἐπεστράφησαν καὶ φροντίδα ἐποιήσαντο τοῦ Φιλοκτήτου, τοῦ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος;

607. Ο ΠΑΝΤ' ΑΚΟΥΩΝ ΑΙΣΧΡΑ. ὁ ὑπὸ πάντων ὑβριζόμενος.

609. ΘΗΡΑΝ ΚΑΛΗΝ. οὐχ ἁπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν· ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἕλενος ἑρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πορθήσεως.

616. ΔΗΛΩΣΕΙΝ. δείξειν. ΕΦΕΙΤΟ. ὑπέσχετο, ἐπηγγείλατο.

594. πείσαντέ γ' ἄξειν. Sic scriptum in B. Vulgo πείσαντες.

600. ὅν τ' εἶχον. Nihil mutandum: est pro ὅν τοι.

608. δέσμιόν τ' ἄγων. Perperam Aldus et membr. δέσμιον δ' ἄγων.

614. ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου. Sic emendate scriptum in B. Perperam vulgo ἤκουσεν. Pro τόκος idem cod. B. habet γόνος.

εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων, κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδῃ πέρι.

ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὑκείνου πατήρ.

ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν· σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙ. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὔ. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά. καὶ νῦν οἶδ' ὁθ' οὕνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν. ἥ τοι καίριος σπουδή, πόνου
λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.

623. ΣΤΕΛΕΙΝ. πέμψειν. ΩΣΠΕΡ ΟΥΚΕΙΝΟΥ ΠΑΤΗΡ. ὁ Σίσυφος. μέλλων γὰρ τελευτᾷν, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἄταφον καταλιπεῖν αὐτόν· καὶ κατελθὼν εἰς Ἅιδου τῶν γε νενομισμένων μὴ τυχὼν, κατηγόρησε τῆς γυναικὸς παρὰ τῷ Αἰδωνεῖ, ἠξίου τε ἀνελθεῖν καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρήσασθαι· ἀνελθὼν δὲ οὐκ ἔτι ὑπέστρεψεν, ἕως μετ' ἀνάγκης κατῆλθεν. ἐκ πατρὸς οὖν πανοῦργος ὁ Ὀδυσσεύς.

628. ΟΥΚΟΥΝ. ἀποφατικῶς ἢ ἐρωτηματικῶς.

631. ΘΑΣΣΟΝ ΑΝ ΤΗΣ. τάχιον ἂν πεισθείην τῇ ἐχίδνῃ, ἢ τῷ Ὀδυσσεῖ.

636. ΟΡΙΖΕΙ. διΐστησι. Η ΤΟΙ ΚΑΙΡΙΟΣ ΣΠΟΥΔΗ. τὸ ἐγκαίρως σπουδάζειν, ἀνάπαυλαν ἄγει ὕστερον.

619. ἐφεῖτο. ἐφίεμαι, ἐφεῖμαι, ἐφείμην, ἐφεῖτο. Comicus in Vesp. 242. χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ Ἥκειν. Æschylus Promethei initio :—σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο.

625. Sisyphi, qui κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, vaferrimum commentum, quo post mortem ad superos reditum impetraret, e Pherecyde, quem laudat Homeri interpres ad Il. ζ. 153. hic in scholiis traditur. Vetustissimæ fabulæ testis est Theognis v. 523. nostræ editionis.

630. νεὼς ἄγοντ'. supplenda præpositio ἐπὶ, quæ hic suppressa est, ut supra 206. ἕρποντος στίβου, pro ἐπὶ στίβου.

636. ὁρίζῃ. Sic ad linguæ normam scribi debuit. Solœce in libris ὁρίζει.

637. ἥ τοι. Sic Aldus, ut perspicue in membr. scriptum est. Minus bene Turnebus ἤτοι.

ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἐσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
ΝΕ. οὔκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
ΦΙ. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ.
ΝΕ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
ΝΕ. τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
ΦΙ. φύλλον τι μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.
ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;
ΦΙ. εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν.
ΝΕ. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;
ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν.
ΝΕ. ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,

639. ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΚ ΠΡΩΡΑΣ ΑΓΗι. ἤγουν ἐπὰν παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος ἡμῖν. ΕΝΑΝΤΙΟΣΤΑΤΕΙ. ἐναντίον πνέει.

642. ΟΥΚ, ΑΛΛΑ. μὴ εὐλαβηθῇς, φησί· κἀκείνοις γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα ἐναντία. ἀντὶ τοῦ, τὰ ἡμᾶς ἐπέχοντα, κἀκείνους ἐπέχει.

643. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗιΣΤΑΙΣ. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι.

648. ΤΙ ΤΟΥΘ'. τί ἔχεις, ὅπερ ἡ ἐμὴ ναῦς οὐκ ἔχει; ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμῖν λείπει.

650. ΚΟΙΜΩ. κατακοιμίζω, πραΰνω.

653. ΠΑΡΕΡΡΥΗΚΕΝ. παραπέπτωκε.

639. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ. Sic legendum esse ex certissima emendatione præstantissimorum virorum Piersoni et Valckenarii, nemo non sentit. Vide Diatr. Eurip. p. 234. Aldus edidit ἀγῇ, ut in membr. scriptum est, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe sunt absurdissimæ, ῥάῃ, ἄῃ, quarum hæc, quæ in Triclinii recensione est, plane contrarium ejus quod sententia et res ipsa postulant, præbet. πνεῦμα τὸ ἐκ πρῴρας, *ventus qui a prora flat*, contrarius est. Exspectandum itaque erat, non donec *flaret*, ἄῃ, sed donec *remitteret*, ἀνῇ. Sic infra 764.

645. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν—Schema σολοικοφανὲς, cujus elegantiam non gustavit, qui pro λαβὼν legendum esse conjicit λάβ' οὖν. Perinde est ac si dixisset: χώρει μεθ' ἡμῶν, ἔνδοθεν λαβὼν—Vide Eustathium ad Homerum p. 236.

648. ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι. Id est ὃ μὴ ἔνεστι ἐπὶ νεὼς ἐμῆς. vel ὃ μὴ ἔνεστί σοι λαβεῖν ἀπ' ἐμῆς νεώς. Minime necesse est pro ἔνι scribere ἔπι.

652. εἴ μοι. Sic recte Aldus, qui in fine versus perperam edidit ἀπημελημένων. Inepta est Triclinii lectio, οἴμοι—τόξων τῶνδ', *harum sagittarum*. τόξα, πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευὴ λέγεται. Eustathii observatio est pluribus in locis repetita.

καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ ταῦτα, κἄλλο τῶν ἐμῶν,
ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται.
ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω.
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.
ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
θάρσει. παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν,
καὶ δόντι δοῦναι, κἀξεπεύξασθαι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην.
οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον.
ὅστις γὰρ εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.
ΝΕ. χωροῖς ἂν εἴσω.
ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω. τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα, στροφὴ α'.

665. ΟΣ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΕΧΘΡΩΝ. ὅς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα. ΚΑΙ ΔΟΝΤΙ ΔΟΥΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναί μοι τῷ δόντι σοι. ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΓΑΡ. αὐτὸς γὰρ ὕφῆψε τὴν πυρὰν τῷ Ἡρακλεῖ.

676. ΛΟΓΩι ΜΕΝ ΕΞΗΚΟΥΣΑ. λόγῳ μὲν ἀκούω, φησὶ, τὸ τοῦ Ἰξίονος πάθος, ὅτι τροχάζεται· οὐ μέν τοι ἑώρακα μείζονα τῆς Φιλοκτήτου νόσον. ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΑΝ ΛΕΚΤΡΩΝ. τὸν βουληθέντα ἐπιβῆναι τῇ εὐνῇ τοῦ Διός· ἢ τὸν πειράσαι βουληθέντα τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν, ὃν ἔδησεν ὁ Ζεύς. ΚΑΤ' ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ ΔΕΣΜΙΟΝ. κατὰ τρόχον τὸν περιφερόμενον ἐν τῷ δεσμῷ δεδεμένον. ΜΟΙΡΑι ΕΧΘΙΟΝΙ. τύχῃ, δυστυχίᾳ στυγερωτέρᾳ, ἐλεεινοτέρᾳ. ΝΟΣΦΙΣΑΣ. ἀποστερήσας. ΕΝ ΙΣΟΙΣ. ἐν δικαίοις. ΤΟΔΕ ΘΑΥΜ' ΕΧΕΙ ΜΕ. θαυμάζω πῶς ὑπέμεινεν, ἀεὶ κλυζομένην κύμασιν ἔχων καταγωγὴν, καὶ ἔρημον παντάπασιν. ΑΜΦΙΠΛΗΚΤΩΝ. ἑκατέρωθεν πληττόντων. τὰ γὰρ κύματα κλύζονται κατ' ἀμφοτέραν ὄχθην τῆς θαλάσσης.

671. Vulgo legitur: οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον. plane inepta sententia, et manifesta duarum vocum depravatione. Nemo non vidit pro participiis verba infinitiva reponenda esse: Οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον. Jamdiu est quod sic legerat Georgius Ratallerus, qui sic vertit; *non molestum erit, si tu quoque attrectaveris.*

τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς
Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ
παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
ἄλλον δ' οὔ τιν' ἔγωγ' οἶδα
κλύων, οὐδ' ἐσίδον μοίρᾳ
τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
ὃς οὔτ' ἔρξας τιν', οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
τόδε θαῦμ' ἔχει με,
πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς
ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν,
ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, ἀντιστρ. α'.

691. ΙΝ' ΑΥΤΟΣ. ὅπου αὐτὸς μόνος ἦν, ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, ἢ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος. ΒΑΣΙΝ. πόδα. ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΕΓΧΩΡΩΝ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΕΧΩΝ. οὐ μόνον ὅπου καλὸν οὐκ εἶχε γείτονα, ἀλλὰ οὐδὲ κακὸν, παρ' οὗ ἀμοιβαῖον λόγον στενάζων ἀκούσεται. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω δεῖ λαβεῖν· οὐδέ τινα ἐγχώριον ἔχων, παρ' ᾧ δὴ τὸν κακὸν γείτονα, τὸν αἱματηρὸν στόνον, ἀποκλαύσειε. τὸ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας, ἀλλ' εἴπερ τις ἐτύγχανεν αὐτῷ συνοικῶν, ὁ τούτου στόνος κακογείτων ἂν ἦν ἐκείνῳ. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον. ΟΥΔ' ΟΣ ΤΑΝ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑΝ. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΕΧΩΝ. οὐδ' ἔχων τινὰ, ὃς τὴν θερμοτάτην καὶ ἀγρίαν ΑΙΜΑΔΑ, τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ἑλκῶν τοῦ θηροδήκτου ποδὸς, ἠπίοις φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι. ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ ΕΛΚΕΩΝ. παρὰ τὸ (Ἰλ. ν'. 262.) μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. ΦΥΛΛΟΙΣ ΚΑΤΕΥΝΑΣΕΙΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅλως οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις ἕλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄρνιν τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου, καὶ πεσόντα εἰς τὴν γῆν. ΕΙΛΥΟΜΕΝΟΣ. κυλιόμενος, χερσὶν ἐπερειδόμενος, καὶ ἕλκων τὰ σκέλη, ὡς νήπιος παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω· (289.)

πρὸς δὲ τοῦθ' ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

τὸ δὲ ἑξῆς· τότε γὰρ ἡνίκα ἐξανίησι δακέθυμος ἄτα, ἕρπει πόρον ἄλλοτ' ἄλλον, εἰλυόμενος, ὥσπερ παῖς ἄνευ φίλης τιθήνης ὑπάρχων. ΟΘΕΝ ΕΥΜΑΡΕΙΑ. ὅπου εὐμαρές ἐστιν αὐτῷ ἀπιέναι. ΕΞΑΝΙΗΣΙΝ. ἐνδίδωσι. ΑΤΑ. ἡ νόσος.

677. τοῦ Διός. Articulum in veteribus codd. et in Aldina, metro reclamante, omissum, exhibet Triclinii recensio.

678. κατ' ἄμπυκα. Sic libri omnes, quibus accedit Hesychii auctoritas in Ἀμπυκίσαι. Eustathius p. 1280. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὑρέθη καὶ ταῦτα. ἀμπυκίσαι, ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινὸς, συγκάθαμμα, ἐπίκρανον, καλύπτρα, διάδημα, στεφάνη—ἐκ μεταφορᾶς δέ φασι, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. Musgravius ad Eurip. Herc. Fur. 1300. vitium in ἄμπυκα esse censet, et reponendum ἄντυγα.

689. μόνος κλύων. Sic ad sententiæ, linguæ, metri rationem legendum; mendose in libris κλύζων.

691. πρόσουρος, *confinis, accola*. ἵνα ἦν αὐτοπρόσουρος, *ubi ipse sibi erat vicinus*. Non animadvertit Berolinensis editor versum hunc esse trimetrum.

οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν
αἱματηρόν· οὐδέ γ'
ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμά-
δα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
κατευνάσειεν, εἴ τιν' ἐμπέσοι
φορβάδος ὥστε γᾶς ἑλεῖν.
ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ,

iambicum, omnibus suis absolutum numeris; proinde conjecturis opus non esse, quibus metrum sustentetur. Futilia sunt, si quæ alia, ejus commenta, πρόσβορρος, πρόσπωλος, quorum hoc ne Græcum quidem est.

692. *κακογείτων* non est *malus vicinus*, sed *vicinus* seu *affinis mali*, ut recte post Lessingium vocem hanc exposuit Berolinensis editor, eadem compositionis ratione, qua *κακόμαντις*, *κακότεχνος*, *ψευδοκήρυξ*, et alia.

693. *παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν.* Locus difficilis ob loquendi formam dithyrambica audacia concinnatam; quem si quis verbum verbo reddens interpretaretur, is lectorem ad alium interpretem ablegaret. Tria adjectiva substantivo *στόνον* tribuuntur, quod cum uno tropice accipiendum, cum duobus aliis propria significatione. Nempe *στόνον* ea metonymiæ ratione, qua causa per effectum indicatur, *morbum* hic significat, qui vere *βαρυβρὼς* et *αἱματηρός*. At cum *ἀντίτυπον*, si menda vacat hæc scriptura, proprie *gemitum* notat, malim equidem *ἀντίτυπα* legere, quod adverbialiter posuisse poëtam verisimile est, ut Antig. 134. et sic perspicua phrasis est: *apud quem deploraret atrocem sanguineum morbum, ita ut is qui gementem audiret, suis gemitibus illi responderet.* Tot verbis opus est ad declarandam vim adverbii *ἀντίτυπα*. Incidit nuper in meas manus Programma Academicum anno Jenæ propositum, in quo vir doctus partem hujus cantici illustrare aggressus est. Legendum censet,—*παρ' οὗ στόνος ἀντίτυπος βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν.* et vertit: *neque quemquam incolarum infortunii sui vicinum habens, a quo gemitus respondens graviter vulneratum* (hominem) *deploraret.* Nimia licentia grassatur contra librorum fidem absque ulla necessitate. Satis perspicua est sententia et proba syntaxis. *ἀποκλαύσειεν* ad Philoctetam refertur: *οὐδέ γ' ὃς κατευνάσειεν* ad desideratum illum *κακογείτονα.* Meridiana luce hoc clarius, nec inest quidquam quod tenebras offundat, præsertim si *ἀντίτυπα*, quod poëtam scripsisse arbitror, restituatur; et in his neutris pluralibus adverbialiter sumptis, quis nescit frequentes librariorum errores? Sequens versus cum strophico non congruit examussim: nempe pes pedi non respondet, quod quidem haudquaquam necesse est. At Triclinius versum a tribrachy incipere voluit, qui voci *δρομάδα* par esset, et barbarum finxit vocabulum *βιβαρυβρῶτ'*, cujus varietatis Turnebus non meminit.

695. *οὐδέ γ' ὃς*—Hanc scripturam versus flagitat. Vulgo *οὐδ' ὃς*—

699. *εἴ τιν' ἐμπέσοι.* Mendose in libris *εἴ τις*—*τιν'* valet *τινὰ* nempe *φύλλα*, vel *τινὶ* nempe *φύλλῳ*, utrovis nomine ex præcedente *ἠπίοισι φύλλοις* repetendo. In seq. versu libri omnes habent, ut duobus in locis Eustathius laudat, *φορβάδος ἐκ τε γᾶς ἑλεῖν*, manifesta depravatione. *ἐκ* ex glossa irrepsit, et *τε* remansit ex *ὥστε*, quod, structuræ lege flagitante, reposuimus. Quod Turnebus dedit *ἔκ γε γᾶς* nullius veteris libri fide nititur. Leviculæ mendæ locum hunc ita obscuraverant, ut quo se verterent interpretes, non invenirent; de confixis avibus nescio quid somniarunt, de quibus poëta ne cogitavit quidem.

τότ' ἂν εἱλυόμενος,
παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,
ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει
πόρων, ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα·
οὐ φορβὰν ἱερᾶς στροφὴ β'.
γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
αἴρων, τῶν νεμόμεσθ'
ἀνέρες ἀλφησταί·
πλὴν ἐξ ὠκυβόλων
εἴποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς

707. ΓΑΣ ΣΠΟΡΟΝ. σῖτον. ΤΩΝ ΝΕΜΟΜΕΣΘΑ. τουτέστιν, ἀφ' ὧν τρεφόμεθα. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἴρων, οὐκ ἄλλο ὃ νεμόμεσθα ἄνδρες ἀλφησταί· τουτέστιν οὐ Δημητριακὸν καρπὸν, οὐδέ τι τῆς συνήθους ἀνθρώπων διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν ὀϊστῶν, τὴν διὰ τῶν ὀρνέων τροφήν. ΩΚΥΒΟΛΩΝ ΤΟΞΩΝ. πτερωτῶν τόξων. ἤτοι πλὴν εἴ που τοῖς πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβήν. ΠΤΗΝΩΝ. τουτέστιν ὀρνέων. λείπει δὲ ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν. ΟΙΝΟΧΥΤΟΥ ΠΟΜΑΤΟΣ ΗΣΘΗ. τουτέστιν, οἴνου, περιφραστικῶς, ἐνεπλήσθη, ἢ οὐδὲ οἴνου μετείληφε. ΣΤΑΤΟΝ ΕΙΣ ΥΔΩΡ. τὸ ἐξ ὄμβρου συνεστηκὸς ὕδωρ, ἢ πηγαῖον, ἢ λιμναῖον· παρὰ τὸ ἠρεμεῖν, καὶ μὴ ὑπὸ ἀνέμων κινεῖσθαι. ΠΡΟΣΕΝΩΜΑ. ἑαυτὸν ἐκίνει, ἤγουν ἐπορεύετο.

705. ἐξανίῃ. Aldus et veteres codd. ἐξανίησι.

707. οὐκ ἄλλων. Sic codd. omnes, recte. Ordo est: οὐκ ἄλλων αἴρων τι, ἀφ' ὧν νεμόμεσθα ἀνέρες ἀλφησταὶ, πλὴν —Nihil sane planius, ita ut mirer Reiskii ineptissimam conjecturam, non solum magnopere probatam, verum etiam receptam Berolinensi editori fuisse, οὐκ ἀγρῶν. Locus male interpunctus erat: σπόρον cum ἱερᾶς γᾶς jungendum. Præter fruges, alia sunt multa, quibus vescuntur homines, fetus arborum, pecudum proventus, lac, caro, quibus homo claudus, æger, solus in deserto et inculto litore omnino carere debebat.

711. Legitur in omnibus libris: εἴ ποτε τόξων πτανῶν πτανοῖς—Vocis πτανῶν inepta in scholiis profertur explicatio, quæ ex glossis inter codicum lineas scribi solitis petita, ab excerptore male accepta et interpolata fuit. Glossa ad vocem πτανοῖς pertinebat, quæ in illa lectione non aliter accipi potest quam pro διὰ πτανούς. At πτανῶν, si recte se haberet, ad τόξων, *sagittas* tum notans, appositum esset. Verum quam abhorret a Sophoclis suavi facilitate duo epitheta non dissimilis significationis uni substantivo tam invenuste et languide adjungere, ὠκυβόλων τόξων πτανῶν! Quam inficeta est ejusdem vocis in uno versiculo repetitio, modo *volucres* sagittas per appositionem notantis, modo vice substantivi *aves!* Grassata est hic librariorum socordia, quæ exemplaria nondum temeraverat veteris scholiastæ ævo, quem manifestum est diversam lectionem ob oculos habuisse. In ejus paraphrasi πλὴν εἴ που τοῖς ΠΤΗΝΟΙΣ ΒΕΛΕΣΙΝ ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβὴν, poëtæ verba deprehendere facile erat, nec tamen ad ea animum appuli, antequam scholia retractarem, eorumque novum exemplar concinnarem, typis iterum describendum. En tandem locum restitutum facili nec minus certa emendatione: Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων Εἴποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς Ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. Sophoclem hic agnoscent, opinor, tum qui, reclamante metro, κτανὼν πτανοὺς suadebat, tum is qui junctim πτανοὺς ἀνύσειε legebat.

[εἴ ποτε τόξων πτανῶν πτανοῖς. Versus est dimeter anapæsticus, vel, si mavis, tetrameter dactylicus. Hac sola observatione cohiberi poterat Parisinus editor a futili conjectura κτανὼν πτανούς. Ne hoc quidem postremum contra librorum fidem admittendum,

ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
ὦ μελέα ψυχὰ,
ὃς μηδ᾽ οἰνοχύτου πώματος
ἥσθη δεκέτη χρόνον·
λεύσσων δ᾽, εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ,
αἰεὶ προσενώμα.
νῦν δ᾽ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀντιστρ. β΄.
παιδὸς ὑπαντήσας,
εὐδαίμων ἀνύσει,
καὶ μέγας ἐκ κείνων·
ὅς νιν ποντοπόρῳ
δούρατι, πλήθει πολλῶν μηνῶν,
πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων Νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ᾽ ὄχθαις, ἵν᾽
ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαὴς,
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

ΝΕ. Ἕρπ᾽, εἰ θέλεις. τί δή ποθ᾽ ὧδ᾽ ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ᾽ ἔχῃ;
ΦΙ. ἆ ἆ. ἆ ἆ.
ΝΕ. τί ἐστιν;
ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ᾽ ἴθ᾽, ὦ τέκνον.

719. ΠΑΙΔΟΣ ΥΠΑΝΤΗΣΑΣ. τυχὼν Νεοπτολέμου. ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΥΣΕΙ. εὐδαιμονήσει. τὸ ἑξῆς· εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΕΚ ΚΕΙΝΩΝ. λείπει ἔσται. τῶν κακῶν δηλονότι. ΠΑΤΡΩιΑΝ ΠΡΟΣ ΑΥΛΑΝ. εἰς τὴν πατρίδα. ΜΗΛΙΑΔΩΝ ΝΥΜΦΑΝ. περὶ τὴν Τραχῖνα γὰρ οἱ Μηλιεῖς. ΙΝ᾽ Ο ΧΑΛΚΑΣΠΙΣ. ὅπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνὴρ πελάζεται πᾶσι θεοῖς. λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα ΠΑΜΦΑΗΣ. ἐπιφαίνεται λαμπρὸς ὢν, ὡς πῦρ.

730. ΤΙ ΔΗ ΠΟΘ᾽ ΩΔΕ. τοῦτό φησιν, ὁρῶν τῇ νόσῳ πληττόμενον, καὶ σιωπῶντα.

732. Α Α. Α Α. ἐνοχλεῖ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ συνήθης νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὸ προσποιεῖται, ὅταν λέγῃ ΑΛΛ᾽ ΑΡΤΙ ΚΟΥΦΙΖΕΙΝ ΔΟΚΩ.

suadente erudito Britanno apud Heathium. Nam dativus πτανοῖς idem est ac διὰ πτανούς.]

716. εἴ που γνοίη. Sic ad metri rationem legendum. Vulgo ὅπου γνοίη, quod sec ipsum satis ex indole linguæ est: oporteret enim ὅπου ἂν γνοίη.

719. παιδὸς ὑπαντήσας. Verbum ὑπαντᾷν cum tertio casu jungi solet: hic autem casum simplicis adsciscit, vacante præpositione.

721. ἐκ κείνων. Sic codd. omnes. Mendose Aldus ἐκείνων. gl. τῶν κακῶν.

728. πᾶσιν, quod pro πᾶσι ad metricam legem reponendum monuit Heathius, est in T. et in scholiis.

733. τί ἐστιν. Ad hiatum non attendendum, cui vitando minime inse-

ΝΕ. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ἰὼ θεοί.
ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;
ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἆ ἆ. ἆ ἆ.
τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς· ἀλλ' ὧδ' ἔσει
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.
ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν. ἀτταταῖ· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ,
ἀπαππαπαῖ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαῖ.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ', ὦ παῖ.
ΝΕ. τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;
ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον;
ΝΕ. τί ἐστιν;
ΦΙ οἶσθ', ὦ παῖ;
ΝΕ. τί σοι;
ΦΙ. οὐκ οἶδα.

736. ΙΩ ΘΕΟΙ. ὁ Φιλοκτήτης διὰ τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἀπαγορεύει τὰς γεγενημένας ὀδύνας, καὶ λέγει ΙΩ ΘΕΟΙ, ὡς χαίρων διὰ τὸν Νεοπτόλεμον· οὐ δύναται δὲ ἀληθῶς.
739. Α Α. Α Α. ἀναστενάζει λοιπὸν, τῆς νόσου πλεοναζούσης.
741. ΕΝ ΚΑΚΩι ΔΕ ΤΩι. ἀντὶ τοῦ, ἔοικάς μοι ὀδυνᾶσθαι.
745. ΒΡΥΧΟΜΑΙ. ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. ΑΠΑΜΗΣΟΝ. θέρισον, κόψον.
752. ΙΥΓΗΝ. ὀξεῖαν βοήν. ΟΙΣΘ' Ω ΤΕΚΝΟΝ. βούλεται εἰπεῖν τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἐν νῷ λαμβάνων, μή πως καταλείψει αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος· οὐ λέγει δὲ διὰ τὸ πάθος.

renda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί εἶπας, τί φῄς in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phoen. 906. Sic rursus infra 753.

745. βρύχομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesych. βρύξαι, δακεῖν, καταπιεῖν. Ad quam glossam vide interpretem, et Valckenarium ad Ammonium in βρύκειν p. 32.

746. ἀπαππαπαῖ. Sic scribi debuit. In membr. divisim ἀπᾶ. παπαῖ. In Aldina conjunctim ἀπαππαπᾶ.

ΝΕ. πῶς οὐκ οἶσθα;
ΦΙ. παππαπαππαπαῖ.
ΝΕ. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.
ΦΙ. δεινὸν γὰρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.
ΝΕ. τί δῆτα δράσω;
ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη. φεῦ.
ΝΕ. ἰὼ δύστηνε σύ.
ἰὼ, ἰὼ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάδ', ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γάρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἕκηλον εὕδειν. ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἑκόντα, μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ

755. ΤΟΥΠΙΣΑΓΜΑ. ἡ ἐπείσοδος, ἡ προσθήκη.
758. ΠΛΑΝΟΙΣ. ὁδοιπορίαις. ἥκει ἡ νόσος, ἴσως ὅτι ἐκορέσθη πλανωμένη. ὡς ἐπὶ θηρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον.
764. ΗΙΤΟΥ. ἠξίωσας, ᾔτεις. ΕΩΣ ΑΝΗι. ἐνδῷ. ΣΩΖ' ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΣΣΕ. φύλασσε, φησὶν, αὐτὰ τὰ τόξα. ἅμα γὰρ τῷ πάθει τούτῳ ὕπνος μοι ἐπέρχεται, καὶ οὕτω παύομαι τῆς νόσου. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗΞΑΙ. οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. ΜΟΛΩΣ' ΕΚΕΙΝΟΙ. οἱ περὶ Ὀδυσσέα. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΝ. ἱκέτην.

755. τοὐπίσαγμα. Sic emendate legitur in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπίσαγμα, Henr. Stephano merito damnatam.

760. ἰὼ, ἰώ. Geminata est in membr. vocula, quam semel tantum Aldus habet: Triclinius vero plane omisit.

767. ἐξήκῃ. Sic accurate scriptum in B. Mendose Aldus et membr. ἐξήκῃ: Triclinius ἐξίῃ. Modo dixerat ἥκει διὰ χρόνου.

769. ἕκηλον. Sic Aldus et veteres codd. bene. Ex Triclinii interpolatione est εὔκηλον.

771. ἑκόντα, μήτ' ἄκοντα. Id est μήτε ἑκόντα, μήτε ἄκοντα. Negatio alterius membri ad alterum repetenda: ut in Œd. Col. 902. Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ ξένῳ γένωμαι τῷδε— in posteriore membro repetenda ἀπὸ κοινοῦ prioris negatio, ἐγὼ δὲ μὴ γένωμαι γέλως. Vide Eustathius p. 1694. l. 7. Hac quidem ratione defenditur plurimorum librorum lectio in Œd. T. 339. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ, verum praestat ea quam secuti sumus.

κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἄμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.

ΝΕ. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'· οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε, καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.

ΝΕ. ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς, ὅποι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ, χὼ στόλος πορσύνεται.

ΦΙ. ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.

776. ΤΟΝ ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣΚΥΣΟΝ. ἱλάσκου τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύστονα, πικρὰ, καὶ αἴτια κακῶν. ΜΗΔ' ΟΠΩΣ. μηδ' ὁμοίως ἐμοὶ καὶ τῷ Ἡρακλεῖ.

774. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. Sic in B. Alii particulam omittunt. *Confide, quod ad meam quidem providentiam spectat.*

780. κεὐσταλής. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis καὶ εὐσταλής. Atticis καὶ semper eliditur. In Stobæi Florilegio p. 83. editionis Grotii, corrigenda similis scripturæ menda: Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία. Perperam ibi excusum καὶ ἀτενής.

781. πορσύνεται. Huc pertinet Photii glossa, quam vide in Lexico. Verum explicatio illa inter grammaticorum nugas referenda. πορσύνεται hic valet παρασκευάζεται, ἑτοιμάζεται.

782. ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Sic legendum, ut Toupius monuit Cur. Nov. in Suidam p. 105. Omittitur verbum ᾖ vel γένηται. Nihil interest scribaturne μὴ ἀτελής, an μὴ 'τελής, ut in his versibus apud Stobæum: Ἀλλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν. quos alii libri sic plene scriptos exhibent, alii cum elisione ἡ 'γαθὴ, μὴ 'δικῶν. Certum est veteres Græcos vocales omnes pronuntiasse. μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit; si sequatur vocalis brevis, hæc eliditur, seu potius raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione nullius sit momenti. Aldus et veteres codd. dant: ἀλλὰ (B. ἀλλ' οὐ) δέδοιχ' ὦ παῖ μή μ' ἀτελὴς εὐχή. Triclinius ex antiquo exemplari vel ex conjectura reposuit: ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Varia lectio superscripta μή σ' ἀτελής. Varietas in pronomine ex ejus inutilitate orta, unde hæsitarunt librarii utrum aptius esset μοὶ an σοί. Neutrum a poëta est.

[In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: ἀλλὰ (in B. ἀλλ' οὐ) δέδοιχ' ὦ παῖ μή μ' ἀτελὴς εὐχή. Triclinius vel ex antiquo exemplari, vel ex conjectura dedit: Ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. varia lectio superscripta μή σ' ἀτελής. Id est μή μοι, vel μή σοι ἀτελής. Pronomen melius abest plurimis de causis. Ac primo quidem ex eo quod incertum sit, utrum ab auctoris manu sit, colligi potest neutrum necessarium esse, quod satis liquet. Deinde sic vitatur anapæstus in quarta sede: denique non placet μοι ante vocalem brevem elisum, quod vereor ut recte fieri posse vere dixerim in nota ad Trach. 1221. Ibi σ' ἐπισκήπτω accipi potest et debet pro ἐπισκήπτω σε. Construitur enim cum accusativo personæ hoc verbum. Euripid. Iphig. T. 701. Πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε. sic rursus in Alcestide 372. ἐπισκήψω τούσδε, *hisce mandam*. μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit: si sequatur vocalis brevis, ea eliditur, seu raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione pro nulla habeatur. Nihil interest scribaturne μὴ ἀτελὴς an μὴ 'τελὴς, siquidem certum est olim voca-

στάζει γάρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.
παπαῖ, φεῦ.
παπαῖ μάλ'. ὦ ποῦς, οἷά μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴ μοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φύγητε μηδαμῆ.
ἀτταταί.
ὦ ξένε Κεφαλλὴν, εἴθε σου διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπαί.
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ὤ μοι μοι.
ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνη μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν,
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακυκλουμένῳ πυρὶ

784. ΚΗΚΙΟΝ ΑΙΜΑ. ἀναῤῥέον, ἀναδιδόμενον. Ὅμηρος (Ἰλ. ψ'. 507.) πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς. Ω ΞΕΝΕ ΚΕΦΑΛΛΗΝ. ὦ Ὀδυσσεῦ. ΤΡΕΦΟΙΤΕ. λάβοιτε ἀντ' ἐμοῦ. ΤΩι ΛΗΜΝΙΩι ΤΩιΔ' ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΩι ΠΥΡΙ. παρακαλοῦντι. ἐν γὰρ Λήμνῳ ἐργαστήριον τοῦ Ἡφαίστου, ἔνθα καὶ κρατῆρες πυρός. ΚΑἸΓΩ ΤΟΙ ΠΟΤΕ. ὅτε τὴν πυρὰν τοῦ Ἡρακλέους ἀνῆψα. ΤΟΥΤ' ΕΠΗΞΙΩΣΑ ΔΡΑιΝ. τὸ κατακαῦσαι. ΤΙ ΣΙΓΑιΣ. λαβὼν γὰρ τὰ τόξα ὁ Πύῤῥος, ἐσιώπησεν, ἀπορῶν τί ἄρα ποιήσειεν.

les omnes pronuntiari solitas fuisse, et in scriptura pingi. Sic apud Stobæum Floril. Grotii p. 17. Ἀλλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. pag. 61. Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν. Tam bona est ea scriptura, quam illa cujus mos invaluit ἡ 'γαθὴ, ὁ μὴ 'δικῶν. Quin postrema quandoque moram lectori creare potest.]

784. κηκῖον αἷμα. Supra 697. αἱμὰς κηκιομένα ἑλκέων. Verbum est neutrum, cujus utraque forma promiscue adhibetur: quod obtinet etiam in aliis verbis, quæ passiva significatione gaudent. Sic 240. in αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως passiva significatio obtinet: at 852. αὐδῶμαι licet passiva forma active significat *dico*. Plurima hujus generis recenset Eustathius p. 806.

790. ἀτταταί. Sic est in B. In membr. et in Aldina ἀττατατᾶ. Parum interest hoc an illo modo legatur. Optimum fuisset ἀταττατaὶ, basis iambica.

800. ἀνακυκλουμένῳ. Sic legimus ex sagacissimi viri certa emendatione. Libri omnes habent ἀνακαλουμένῳ, cum gl. παρακαλοῦντι. Lectio et interpretatio perinde mendosa et inepta est. Vide Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 91. Dubitat Berolinensis editor an ἀνακυκλεῖσθαι de flamma dici possit. Quippini? quum *rotantes flammas*, et *globos flammarum* Horatius et Virgilius non refugerint. Sed ἀνακυκλουμένῳ si suspectum habeatur, quanto magis explodendum ἀνακυλιομένῳ, quod significatione nihil aut parum differt, prosodiæ autem ratione in hunc versum intrare non potest? κυλίω penultimam producit, nec synizesis hic locum habet.

ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ᾽, ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ᾽ ἐπηξίωσα δρᾷν.
τί φῄς, παῖ;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ᾽ ὤν, τέκνον, κυρεῖς;
ΝΕ. ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά.
ΦΙ. ἀλλ᾽, ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ᾽· ὡς ἥδ᾽ ἐμοὶ
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ᾽ ἀπέρχεται.
ἀλλ᾽ ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον.
ΝΕ. θάρσει, μενοῦμεν.
ΦΙ. ἦ μενεῖς;
ΝΕ. σαφῶς φρόνει.
ΦΙ. οὐ μήν σ᾽ ἔνορκόν γ᾽ ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
ΝΕ. ὡς οὐ θέμις γ᾽ ἐμοί ᾽στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
ΦΙ. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.
ΝΕ. ἐμβάλλω μενεῖν.
ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ᾽ ἐκεῖσε—
ΝΕ. ποῖ λέγεις;
ΦΙ. ἄνω—
ΝΕ. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
ΦΙ. μέθες, μέθες με.
ΝΕ. ποῖ μεθῶ;
ΦΙ. μέθες ποτέ.
ΝΕ. οὔ φημ᾽ ἐάσειν.
ΦΙ. ἀπό μ᾽ ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς.
ΝΕ. καὶ δὴ μεθίημι. τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς;
ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ᾽ ὅπως ἔχω.
τὸ γὰρ κακὸν τόδ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ὀρθοῦσθαι μ᾽ ἐᾷ.
ΝΕ. τὸν ἄνδρ᾽ ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦτό φησι, διὰ τὸ τὸν χρησμὸν εἶναι, μηδέτερον αὐτῶν μόνον πορθήσειν τὸ Ἴλιον.

814. ΕΚΕΙΣΕ ΝΥΝ Μ᾽ ΕΚΕΙΣΕ. διὰ τούτων ἔοικεν ὁ Φιλοκτήτης παραφρονεῖν ὑπὸ τῆς νόσου. ΤΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΙΣ. τί ἐκτὸς φρενῶν γέγονας;

818. ΤΙ ΔΗ ΠΛΕΟΝ ΦΡΟΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ὠφελιμώτερον ἐμοῦ.

820. ΟΥΚ ΕΤ᾽ ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ Μ᾽ ΕΑι. εἰπὼν ταῦτα ὁ Φιλοκτήτης ἐκοιμήθη.

821. ΤΟΝ ΑΝΔΡ᾽ ΕΟΙΚΕΝ. ἔοικεν ὁ ὕπνος τὸν ἄνδρα οὐκ εἰς μακρὰν καταλήψεσθαι. ΥΠΤΙΑΖΕΤΑΙ. κλίνεται, ἢ ὀπίσω ῥίπτεται. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ᾽ ΑΚΡΟΥ. νῦξον ῥαγὲν ἀπὸ τοῦ ἄκρου ποδὸς αἷμα ἀνῆκεν.

ἕξειν. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,
ἱδρώς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς
αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
ἕκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΧΟ. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων, *στροφή.*
εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις,
εὐαίων, εὐαίων ἄναξ·
ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν,
ἃ τέταται τανῦν.
ἴθι, ἴθι μοι παιών.
ὦ τέκνον, ὅρα γε ποῦ στάσει,
ποῖ δὲ βάσει, πῶς δ' ἐμοὶ
τἀντεῦθεν φροντίδος. ὁρᾷς
ἤδη, πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ, οὕνεκα θήραν
τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.

827. ΥΠΝΕ Δ' ΑΛΓΕΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΔΑΗΣ, ἤγουν ἄπειρε. ΕΥΑΗΣ. εὔπνους. ΕΥΑΙΩΝ. εὐμενὴς, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα. ΟΜΜΑΣΙ Δ' ΑΝΤΕΧΟΙΣ. κάτεχε, φησὶ, τὸ ὁρατικὸν, ὅπως νῦν ἥπλωται καὶ διαχεῖται τῇ τοῦ ὕπνου ἀχλύϊ. τὴν τοιαύτην δὲ αἴγλην, ἥ τις νῦν τέταται, ἀντέχοις τοῖς ὄμμασι, ἤτοι ἐναντιωθείης τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι νῦν. ἢ ΑΙΓΛΗΝ λέγει τὸν ὕπνον, τὸν γενόμενον αὐτῷ παραχρῆμα, ὅς ἐστιν αὐτῷ αἴγλη καὶ φῶς, ἀπαλλάττων τῶν ὀδυνῶν. ΟΡΑ ΠΟΥ ΣΤΑΣΗι. ποῦ στήσῃ τῆς γνώμης, ποίας γνώμης κρατήσεις. ΤἈΝΤΕΥΘΕΝ. τὰ μετὰ ταῦτα. ΠΩΣ ΟΡΑιΣ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖς; ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΙ ΠΑΝΤΩΝ. ἐπεὶ ἡ μετὰ εὐκαιρίας σύνεσις, πολλῶν ἐπικράτειαν ἐν ἑτοίμῳ καρποῦται. ὁ δὲ νοῦς· ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὁ εὐκαίρως ἐπιμελούμενος πολλοῖς εὐδοξίαν σύνεγγυς παρέχει. ΠΑΡΑ ΠΟΔΑ. πλησίον. ΑΡΝΥΤΑΙ. ἀποφέρεται.

840. ΤΗΝΔ' ΑΛΙΩΣ ΕΧΟΜΕΝ. τὴν θήραν τῶν τόξων μάτην ἔχομεν, χωρὶς τοῦ Φιλοκτήτου πλέοντος. ΚΟΜΠΕΙΝ Δ' ΕΣΤ' ΑΤΕΛΗ. τὸ δὲ ἐννοεῖν καὶ ἐπαγγέλλεσθαι ἀτέλεστα ψευδόμενον, αἰσχρὸν ὄνειδος.

830. Versus est tetrameter dactylicus: proinde scriptum oportuit ἀντίσχοις, non, ut in libris est, ἀντέχοις.

[Scholion in membr. ἐναντιωθείης τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι τανῦν. In scholiorum editione Romana perperam insertum fuit καί, quod deletum volueram.]

833. ὅρα γε. Particula in veteribus codd. et in Aldina omissa. In proba scriptura conspirarunt hic librarii, quod raro contigit: ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Quemadmodum in Aj. 1237. legi debet ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος.

838. παρὰ πόδα. id est εὐθέως. Sic veteres libri. Triclinius παρὰ πόδας, quod perinde est. Verum sontica non erat causa cur mutaret.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ ξὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.
ΧΟ. ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται· ἀντιστρ.
ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,
βαιάν μοι, βαιὰν, ὦ τέκνον,
πέμπε λόγων φάμαν· ὡς πάντων
ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον,
κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρᾳ
ἐξιδοῦ, ὅ τι πράξεις.
οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, ταυτὰν
εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι
ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.

845. ΒΑΙΑΝ ΜΟΙ. μικρὰ καὶ ἠρέμα μοι, φησὶ, διαλέγου, μή ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος. ΕΥΔΡΑΚΗΣ ΥΠΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ ταχὺ ἀναβλέψαι καὶ ἐγερθῆναι. ἀντὶ τοῦ, ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ νόσῳ ταχέως βλέπει· ἤτοι ὁ νοσῶν ταχέως ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνίσταται. λείπει δὲ τὸ ὡς. βούλεται γὰρ λέγειν, ὥστε λεύσσειν. ΥΠΝΟΣ ΑΥΠΝΟΣ. ὡς μὴ ἡγεῖσθαι τοῦτον ὕπνον ὑπάρχειν. ΜΑΚΙΣΤΟΝ. μέγιστον, εὐσύμβολον, σύμφορον. ΕΞΙΔΟΥ. θεώρησον, βλέψον. πλεονάζει γὰρ ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τούτων, ἐξεπίστασο, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἐκδίδαξον, ἀντὶ τοῦ δίδαξον. ΟΙΣΘΑ ΓΑΡ ΟΝ Γ' ΑΥΔΩΜΑΙ. διὰ μέσου τοῦτο εἴρηκε. γινώσκεις ὃν αὐδῶμαι, ἀντὶ τοῦ αὐδῶ καὶ λέγω, ἤγουν τὸν Φιλοκτήτην. ΕΙ ΤΑΥΤΑΝ ΤΟΥΤΩι ΓΝΩΜΑΝ. εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἱρεῖν τὸν Φιλοκτήτην ἐντεῦθεν. ΑΠΟΡΑ ΠΥΚΙΝΟΙΣΙΝ. ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. λείπει οὖν ὁ καί. γράφεται ΠΥΚΝΟΙΣΙΝ, ἵν' ᾖ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἄπορον.

849. ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον. *Sed quam potes maxime.* μάκιστον idem est quod μέγιστον. Nihil fœdius, nihil ineptius excogitari posse opinor Triclinii interpolatione: Ἀλλ' ὅ τι δύναιο μάκιστον· Κεῖνό μοι γὰρ μέγιστον· Λάθρ' ἐξιδοῦ ὅ τι πράξεις. Istæccine tamdiu pro Sophocleis haberi potuisse!

852. Aldus et veteres codd. habent: οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν τούτῳ— metro corrupto. Versus esse debet tetrameter dactylicus. γὰρ initio positum refertur ad suppressam partem sententiæ, quæ sic plene enuntiari debebat: εἰ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις τούτῳ, ὃν οὐκ ὀνομάζω, οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι.

854. μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. Falsa est Scholiastæ interpretatio: ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. Hoc per se quidem non usquequaque verum est, siquidem prudentia eo maxime commendatur, quod qui ea pollent, ex rerum angustiis facilius se expediant: verum est a sententia Chori longe alienissimum. Is enim statim ostendit facillimum esse, quod facto opus censet, quodque Neoptolemo suadet, nempe ut dormientem nihilque sentientem Philoctetam in navem transportet. Hæc summa est totius sermonis Chori, qui de industria obscure loquitur, ne, si quid forte suorum verborum percipiat expergefactus Philocteta, insidias sibi strui sentiat. Plana sunt, si quid recte judico, omnia, ita ut valde mirer a veteri enarratore tam præpostere accepta fuisse. οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, *scis enim quem loquor:* εἰ τούτῳ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις, *si cum eo idem sentis.* Ista de Ulysse, neutiquam de Philocteta, intelligenda. Quis, nisi fungus sit, dubitare queat, an ΟΝ et ΤΟΥΤΩι ad eamdem personam referantur? μάλα τοι γίγνεται τοῖς πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη ἄπορα, *maxime evenit prudentibus ut dispiciant res diffici-*

οὗρός τοι, τέκνον, οὗρος· ἐπῳδός.
ὡνὴρ δ' ἀνόμματος,
οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν,
ἐκτέταται νύχιος,
(ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός.)
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷς, βλέπει. καίρια φθέγγου·
*τόδ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ,

855. ΟΥΡΟΣ. ἐπιτήδειος καιρός. ΑΝΟΜΜΑΤΟΣ. ἐστέρηται τοῦ φωτός. ΕΚΤΕΤΑΤΑΙ ΝΥΧΙΟΣ. ἐπεὶ κατὰ νύκτα καθεύδουσι, παρὰ τοῦτο εἶπε· τὴν ἡμέραν νύκτα ἄγων, ἀντὶ τοῦ, κοιμώμενος. τὸ δὲ ἑξῆς. ἐκτέταται νύχιος οὐ χερὸς οὐ ποδὸς ἄρχων, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τῶν μελῶν δυνάμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν. ΑΛΕΗΣ ΥΠΝΟΣ ΕΣΘΛΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν ἀλέαν τοῦ ἡλίου, σύμφορος ἡμῖν ἐστι, καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός. τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτόν φησιν. ΑΛΕΗΣ. θερμός· παρὰ τὴν ἀλέαν. Ὅμηρος· (Ὀδ. ε΄. 23.) ἀλέη τε γένηται. ΤΟ Δ' ΑΛΩΣΙΜΟΝ. τὸ δὲ ἀγρεύσιμον, ὅ ἐστι πέρας, ἀνάκειται τῇ ἐμῇ φροντίδι. ΠΟΝΟΣ Ο ΜΗ ΦΟΒΩΝ. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον ἔχων, κράτιστός ἐστιν· ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον ὁρῶν. ἀντὶ τοῦ, μὴ φοβηθῶμεν, πάντα γὰρ ἀνύσομεν.

les. Id est, *si cum Ulysse sentis hunc virum ad Trojam esse abducendum, tibi, qui prudens es, statim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices.* Infinitivus ἐνδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit γίγνεται, ἐγγίγνεται, ἔξεστι, ἔστιν, aut simile.

856. ὡνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

862. ὁρᾷς. *Vides, viden'.* Sic mediæ sententiæ in colloquiis inseri solet ὁρᾷς, ut apud Comicum Nub. 355. Καὶ νῦν, ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Anacreon Od. ix. Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου Ἐπιστολὰς κομίζω. Pessime vulgo ὁρᾷ, βλέπει—Sequitur καίρια φθέγγου, *opportuna edice,* id est *quæ tempori conveniant, quæque e re nostra sint jube.* Vulgo legitur φθέγγει. In membr. superscriptum pro varia lectione φθέγγῃ. Prius non modo sensu cassum est, verum etiam plane barbarum: forma enim activa φθέγγω Græcis nullo fuit in usu. Alterum φθέγγῃ ipsum quoque ineptissimum est, *opportuna loqueris.* Atqui ne verbum ille quidem unum dixerat.

863. τόδ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι. *Hocce, hoc negotium, res quam agimus:* ἁλώσιμόν ἐστι, id est, ἁλῶναι δύναται, *capi, confici potest:* ἐμᾷ φροντίδι, *solertiæ meæ, per meam solertiam;* vel, si mavis, *meo judicio.* Non patitur linguæ indoles nec usus, ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur.* Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur: verum ἐστὶ, quæ ellipsis omnium est frequentissima. Innuit Chorus se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἁλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Œd. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν.

[Τόδ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ. Πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος. Sic distingui debuit: male excusum divisim τὸ δ'. oportuit τόδ', quod valet *hocce, hoc negotium, res quam agimus:* ἁλώσιμόν ἐστι, id est ἁλῶναι δύναται, *capi, confici potest:* ἐμᾷ φροντίδι, *solertiæ meæ, per meam solertiam.* Non patitur linguæ indoles, nec usus ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur.* Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur: verum quod simplicissimum est, et ellipsi omnium frequentissima, ἐστὶ, hoc sensu: *Negotium hoc, ô fili, mea solertia confici potest; labor absque metu optimus.* Sic vertere debui ex Græcis bene scriptis et distinctis in apographo meo, quod ante oculos non habui, quum versionem describerem: quod in ea dedi, nauci non est. His verbis innuit Chorus, se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque

πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτιστος.
ΝΕ. Σιγᾷν κελεύω, μηδ᾽ ἀφεστάναι φρενῶν·
κινεῖ γὰρ ὡνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.
ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ᾽ ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γάρ ποτ᾽, ὦ παῖ, τοῦτ᾽ ἂν ἐξηύχησ᾽ ἐγὼ,
τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα
μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ᾽ ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνέγκειν, οἱ ᾽γαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ᾽, εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ᾽ ἐν εὐχερεῖ
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
σύ μ᾽ αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἵν᾽, ἡνίκ᾽ ἂν κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ ποτὲ,

868. ΟΙΚΟΥΡΗΜΑ. φυλακὴ, παρουσία. ΕΞΗΥΧΗΣΑ. ἐνεθυμήθην, ἐνόμισα. ΕΝ ΕΥΧΕΡΕΙ ΕΘΟΥ. ἐν ἐλαχίστῳ. ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ ΓΕΜΩΝ. πεπληρωμένος σὺ τῆς ἐμῆς δυσοσμίας. ΚΟΠΟΣ Μ᾽ ΑΠΑΛΛΑΞΗι. ὅταν με ὁ κάματος ἀφῇ. γράφεται ΚΟΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΧΘΩ.

maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἀλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Œd. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν. Canticum hoc interpretes misere solicitos habuit: at nullus se magis contorsit, quam auctor Observationum in Philoctetæ versiones, Historiæ Academiæ nostræ insertarum T. xxxi. p. 156. Multa movendo nihil promovet vir optimus, qui Divam Criticam tristem semper expertus est, quoties Græcos Poëtas emendare aut interpretari in animum induxit.]

866. ὡνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

870. τλῆναί σ᾽ ἐλεινῶς. Sic primus edidit Henr. Stephanus. In codd. nostris omnibus scriptum, ut excuderunt Aldus et Turnebus, ἐλεεινῶς quatuor syllabis. Proba forma est, librariis incognita, et ubique obliterata, quam adstruxit illustris editor Homerici hymni in Cererem ad v. 283. Τοῦ δὲ κασίγνηταί φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν. Comicus in Ranis 1063. Τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι᾽ ἀμπίσχων, ἵν᾽ ἐλεινοὶ Τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ᾽ εἶναι. Stephani emendationem merito suo retinuimus, quia probabile non est, quum ita proclive esset anapæstum vitare, Tragicum nulla necessitate adactum altera forma usum fuisse.

872. εὐφόρως. Aldus et codd. εὐπόρως, cujus adverbii significatio aliena videtur. Elegans est Eldikii conjectura εὐλόφως, quod pro εὐλόγως reponendum videtur in Euripidis fragmento ex Antigona: Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόφως φέρει Τὸν δαίμον᾽, οὗτος ἧσσόν ἐστ᾽ ἀνόλβιος. Vide scholia antiqua ad Aj. 61. Contrariæ significationis adverbio usus est Euripides Troas. 305. —κάρτα τοι τοὐλεύθερον Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά. Verum hæc conjectura nimis ab antiquæ scripturæ vestigiis recedit: prætuli εὐφόρως, quod satis tuentur observata in minoribus scholiis ad Aj. 51. et El. 255. Facile etiam reponi poterat εὐπετῶς ex Terei Fragm. xi.

ὁρμώμεθ᾽ ἐς ναῦν, μηδ᾽ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
ΝΕ. ἀλλ᾽ ἥδομαι μέν σ᾽ εἰσιδὼν παρ᾽ ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ᾽ ἔτι·
ὡς οὐκ ἔτ᾽ ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ᾽ αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ᾽ οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτως σοί τ᾽ ἔδοξ᾽ ἐμοί τε δρᾶν.
ΦΙ. αἰνῶ τάδ᾽, ὦ παῖ, κἄμ᾽ ἔπαιρ᾽, ὥσπερ νοεῖς·
τούτους δ᾽ ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὔπι νηῒ γὰρ
ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
ΝΕ. ἔσται τάδ᾽· ἀλλ᾽ ἵστω τε, καὐτὸς ἀντέχου.
ΦΙ. θάρσει. τό τοι ξύνηθες ὀρθώσει μ᾽ ἔθος.
ΝΕ. παπαί· τί δῆτα δρῷμ᾽ ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;
ΦΙ. τί δ᾽ ἐστὶν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ᾽ ἐξέβης λόγῳ;
ΝΕ. οὐκ οἶδ᾽ ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
ΦΙ. ἀπορεῖς δέ του σύ; μὴ λέγ᾽, ὦ τέκνον, τάδε.
ΝΕ. ἀλλ᾽ ἐνθάδ᾽ ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
ΦΙ. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος

891. ΟΥ̓ΠΙ ΝΗΙ ΓΑΡ. *ἱκανὸς αὐτοῖς γενήσεται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νηῒ συνεῖναί μοι καὶ συνναίειν ἐμοί.*

893. ΙΣΤΩ ΤΕ Κ'ΑΥΤΟΣ ΑΝΤΕΧΟΥ. *ἵστασο καὶ ἀντιλαμβάνου.*

895. ΠΑΠΑΙ ΤΙ ΔΗΤΑ. *ἀδημονεῖ ὁ Νεοπτόλεμος, ἐννοῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾷν τὸν Φιλοκτήτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν Ἴλιον, οὐκ ἔτι ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπηγγείλατο.*

899. ΠΑΘΟΥΣ. *λέγει τῆς ἀπορίας ἀντὶ τοῦ, ἀπορῶν τυγχάνω.*

884. *τὰ συμβόλαιά σου.* In B. T. *σοι*, haud deterius. *Signa, quæ tibi inerant: signa, quæ dabus.*

895. Hic versus in veteribus libris sic legitur: *παπαί· τί δῆτα δρῷμ᾽ ἐγὼ τοὐνθένδε γε*; in B. *δρῷμ᾽ ἐγὼ τοὐνθάδε λέγε.* Solœca est lectio. *δρῷμ᾽*, quod valet *δρῷμι*, optativus est, qui sine particula *ἂν* in hac formula adhiberi non potest. Infra 1393. *τί δῆτ᾽ ἂν ἡμεῖς δρῷμεν*; Structuræ legibus non repugnaret, si *δρῷμ᾽* accipi posset pro *δρῷμαι* in subjunctivo; sed mediam hujus verbi formam nescio: præterea non placet scabrum *τοὐνθένδε γε.* Genuinam procul dubio lectionem restituimus: *Παπαί· τί δῆτα δρῷμ᾽ ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;*

896. *ποῖ ποτ᾽ ἐξέβης λόγῳ*; Mallem legere *λόγων.*

900. *οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος.* Sic libri omnes. Nescio in qua editione Toupius viderit *οὐδ᾽ ἡ σὲ*—unde novam lectionem procudit plane infacetam, *τοὔδ᾽ ἡ σὲ δυσχέρεια τοῦ νοσήματος.* Morata est ista formula *οὐ δὴ*, ut et illa quæ sæpius occurrit *οὐ δή που.* Vim in versione expressi. Minime sollicitandæ hæ voces. Mallem equidem articulum nomini *δυσχέρεια* adjungi, et nisi multum venustatis esset in Neoptolemi responso, ubi eamdem vocem repetit, *ἅπαντα δυσχέρεια*, crederem haud male hic legi posse, *Οὐ δὴ τὸ δυσχερές σε τοῦ νοσήματος.* Sed ni-

ἔπεισεν, ὥστε μή μ᾽ ἄγειν ναύτην ἔτι;

ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.

ΦΙ. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ᾽ ἐπωφελῶν.

ΝΕ. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ᾽ ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙ. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ᾽ αὐδᾷς, ὀκνῶ.

ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
κρύπτων θ᾽ ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ᾽ ἐπῶν;

ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ᾽, εἰ μὴ ᾽γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ᾽ ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν.

ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ᾽ ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.

ΝΕ. οὐδέν σε κρύψω. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.

ΦΙ. οἴ μοι, τί εἶπας;

901. ΜΗ Μ᾽ ΑΓΕΙΝ ΝΑΥΤΗΝ ΕΤΙ. ἐρωτηματικῶς.

902. ΑΠΑΝΤΑ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ. ἐκείνην, φησὶ, δυσχέρειαν λέγω προσεῖναι ἀνδρὶ, τῷ ξένον τι τῆς ἑαυτοῦ διανοίας διαπραττομένῳ. ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΦΥΣΙΝ. λείπει ἡ εἰς, ἵν᾽ ᾖ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν.

904. ΤΟΥ ΦΥΤΕΥΣΑΝΤΟΣ. τοῦ Ἀχιλλέως.

907. ΟΥΚΟΥΝ ΕΝ ΟΙΣ ΓΕ ΔΡΑΙΣ. ἐν οἷς πράττεις οὐκ ἔσῃ αἰσχρός· ἐν οἷς δὲ φωνεῖς, φοβοῦμαι.

909. Α ΜΗ ΔΕΙ. τὰ ἀληθῆ. ΛΕΓΩΝ ΑΙΣΧΙΣΤ᾽ ΕΠΩΝ. ἀπατῶν.

910. ΕΙ ΜΗ ᾽ΓΩ ΚΑΚΟΣ. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλεύομαι, προδώσει με οὗτος ὁ ἀνήρ.

912. ΛΙΠΩΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ. οὐχ ὅτι καταλείψω σε ἄχθομαι, ἀλλ᾽ ὅτι λυπηρῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν. ἐπὶ Τροίαν δέ φησι.

hil omnino mutandum. Articulum sæpe negligunt Tragici, ubi sermonis perspicuitati nihil detrahit ejus omissio.

913. πέμπω, *deduco, transveho*. Frequentatum Homero verbum hac significatione, ut Il. α'. 390. Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ Ἐς Χρύσην πέμπουσιν. et Odyss. δ'. 559. Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι, Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Hinc πομπὸς *deductor* supra 500. Ceterum hic codd. omnes mei habent πέμπω. Sola Aldina πέμπων, librarii vel typothetæ errore.

916. καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον. Mendam Aldinæ editionis, cujus immunes sunt codices, miror nec a Turnebo nec a Stephano sublatam fuisse καὶ τῶν, quum tamen ex metri lege vitium manifestum esset.

917. τί εἶπας. In B. τί γ᾽ εἶπας. Inserta particula ex librarii libidine. Offendebat eum hiatus, ut et Valckenarium qui hic legi malebat τί μ᾽ εἶπας. Sed nimis delicati fuerunt. Vide supra ad v. 733. Euripides sub persona Menelai apud Comicum in Thesmoph. 902. Γύναι τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας. et secundo post versu: Τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ᾽ ἔχει. In Concion. 436. καὶ τί εἶπε;

ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.
ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ᾽, ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
ΦΙ. καὶ ταῦτ᾽ ἀληθῆ δρᾷν νοεῖς;
ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ᾽, ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξ᾽ ἐμοί.
ΝΕ. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ᾽ ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ᾽ ἔχθιστον, οἷά μ᾽ εἰργάσω,
οἷ᾽ ἠπάτηκας· οὐδ᾽ ἐπαισχύνῃ μ᾽ ὁρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ᾽ ἑλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ᾽, ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου ᾽φέλῃς.
ὤ μοι τάλας. ἀλλ᾽ οὐδὲ προσφωνεῖ μ᾽ ἔτι·

921. ΠΟΛΛΗ ΚΡΑΤΕΙ. πολλὴ γάρ ἐστιν ἀνάγκη ταῦτα διαπράξασθαι.
925. ΤΩΝ ΓΑΡ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τῶν κρατούντων γὰρ φροντίζω μᾶλλον ἢ σοῦ. διὸ οὐ δώσω σοι ταῦτα.
927. Ω ΠΥΡ ΣΥ. παρὰ τὸ ὄνομα. Πύῤῥος γὰρ ἐκαλεῖτο πρώην ὁ Νεοπτόλεμος.

927. *ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα.* Sic libri omnes. Miror sane Valckenario suspectas fuisse tres postremas voces, quarum loco comicum *παιπάλημα* reponi volebat in nota ad Eurip. Hippol. 406. Longe ineptissimum est Grammaticorum commentum, isto convicio *ὦ πῦρ σὺ, ô mera pernicies*, alludi ad Neoptolemi nomen, qui etiam *Πύῤῥος* appellatus fuit. Tanquam oraculum ex tripode excepit hoc Brumœus, qui ad Græculi mentem vertit haud ineleganter, *O rage digne de ton nom!* quorum ejus verborum sensum non assecutus est Gallici Philoctetæ auctor, qui versionem istam aspere reprehendit, cujus ipse rationem non perspexit. Quia ignis rerum omnium est celerrimus destructor, appellatio tribuitur ei, qui damnum quantum maximum intulit: nihil ultra quærendum est. Eadem ratione *ignem* eum appellat, qua senex apud Plautum de servo vaferrimo, qui hero suo bis os subleverat, eumque pecunia emunxerat, ait: *Volcani irati est filius: quaqua tangit, omne amburit.* *πᾶν δεῖμα, terror merus*, dicitur is, a quo extrema omnia metuenda. *τέχνημα* ineptum esset intelligere de instrumento cum relatione ad Ulyssem artificem, tanquam si jam nosset Philocteta confictum ab Ulysse dolum, et subornatum ab eo Neoptolemum. Solemne est schema, qua res ponitur pro persona, ut in Œdipo T. *παιδουργία* pro *παιδουργὸς*, in Ajace *ἄλημα* pro *ἀλήτης*, aliaque hujus generis multa.

933. *μή μου ᾽φέλῃς.* Triclinius imperitissime *μή μ᾽ ἀφέλῃς*, versu ruente.

934. *προσφωνεῖ.* Aldus mendose *προσφωνεῖν.*

ἀλλ', ὡς μεθήσων μήποθ', ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω.
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως·
ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προθείς τε χεῖρα δεξιὰν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει·
κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
εἴδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἷλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρὴ ποιεῖν;
ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτοῦ γενοῦ.
τί φῄς; σιωπᾷς. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·

935. ΑΛΛ' ΩΣ ΜΕΘΗΣΩΝ. οὕτω μοι πάλιν προσέχει ἀναιδῶς, ὡς μὴ ἐάσων καὶ δώσων τὰ τόξα. ΞΥΝΟΥΣΙΑΙ. διατριβαί. ΚΑΤΑΡΡΩΓΕΣ. διεσχισμέναι, κοιλώδεις. ΥΜΙΝ ΤΑΔ'. ὑμῖν ταῦτα λέγω. οὐ γὰρ οἶδα ἄλλον, πρὸς ὃν τινα ἀποδύρομαι.
946. ΕΝΑΙΡΩΝ ΝΕΚΡΟΝ. σφάττων νεκρόν· κατὰ τὴν παροιμίαν.
953. ΨΙΛΟΣ. τόξων γυμνός. ΟΥΚ ΕΧΩΝ ΤΡΟΦΗΝ. τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γιγνομένην οὐκ ἔχων τροφήν. ἄνευ τροφῆς ὢν, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τόξων.

935. πάλιν, εἰς τοὐπίσω. πάλιν ὁρᾷν, *avertere vultum*. Possit etiam simpliciter hic ὁρᾷ accipi, ut supra 862. βλέπει, jungendo πάλιν cum μεθήσων. ἀλλ' ὧδ' ὁρᾷ, ὡς μήποτε μεθήσων πάλιν.

937. καταῤῥῶγες. gl. διεσχισμέναι, κοιλώδεις.

939. τοῖς εἰωθόσιν. gl. κλύειν ἐμοῦ δηλονότι.

944. φήνασθαι. gl. δεικνύναι.

945. ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει. Sic emendate scriptum in B. In ceteris libris pronomen με alienam in sedem translatum fuit.

946. ἐναίρων νεκρόν. Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diogenes Laërtius in Menedemo ii. 135. Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάντεων, νεκροὺς αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε.

950. ἐν σαυτοῦ γενοῦ. Sic membr. eleganter. Vulgo ἐν σαυτῷ. Comicus Vesp. 642. Ὥισθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κᾆστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. ubi ante nos male legebatur ἐν αὑτῷ. Hujus constructionis tria exempla ex Aristide profert Abreschius Animadv. in Æschylum p. 174.

952. σχῆμα πέτρας. Periphrasis similis illis quas ad Trach. 908. observavimus. Tria adverbia αὖθις αὖ πάλιν eleganter junguntur ἐκ παραλλήλου. Comicus in Nub. 975. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι. Frequentissimum est αὖθις αὖ, ut εἶτ' αὖ.

ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοῖσιδ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας
θανὼν, παρέξω δαῖθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
κἀμ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν·
φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,
πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.
ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
ἤδη 'στὶ, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
ΝΕ. οἴ μοι, τί δράσω; μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.
ΦΙ. οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς,
οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.
ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες;
ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;

954. ΑΛΛ' ΑΥ ΘΑΝΟΥΜΑΙ. γράφεται ΑΛΛ' ΑΥΑΝΟΥΜΑΙ, οἷον ξηρανθήσομαι. ΠΑΡΕΞΩ ΔΑΙΘ'. ἐγὼ εἰωθὼς ἐσθίειν τὰ θηρία, βρωθήσομαι νῦν ὑπ' αὐτῶν. ΡΥΣΙΟΝ ΤΙΣΩ. ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ὅμηρος· (Ἰλ. λ'. 673.) ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ΓΝΩΜΗΝ ΜΕΤΟΙΣΕΙΣ. μετανοήσεις.

964. ΠΡΟΣΧΩΡΕΙΝ. ὑποχωρεῖν, πεισθῆναι.

972. ΝΥΝ Δ' ΑΛΛΟΙΣΙ ΔΟΥΣ. νῦν δὲ ἄλλοις δοὺς τὰ κακὰ, οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τὰ ἐμὰ ἐμοὶ δούς.

974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ ΑΝΔΡΕΣ. μετανοήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἤθελε δοῦναι τῷ Φιλοκτήτῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ· ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ θεασάμενος αὐτὸν ταῦτά φησιν, ΟΥΚ ΕΙ ΜΕΘΕΙΣ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΑΥΤ' ΕΜΟΙ ΠΑΛΙΝ;

954. *αὐανοῦμαι.* Optimam lectionem a Scholiasta memoratam exhibet Triclinii recensio, quo magis miror a Turnebo spretam fuisse. In aliis libris legitur ἀλλ' αὖ θανοῦμαι, quod ex nostra lectione depravatum præ ea sordet. In El. 819. αὐανῶ βίον. In Comici Ran. 1084. ὥστ' ἐπαφαυάνθην γελῶν, *risu enectus sum.*

959. ῥύσιον. Hesych. apposite ad hunc locum, τίμημα.

972. τὸ ἑξῆς· πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν τὰ αἰσχρὰ ἔοικας ἥκειν.

975. Non satis accurate distinctus

ΦΙ. οἴ μοι, τίς ὡνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;
ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦγ', ὃν εἰσορᾷς.
ΦΙ. οἴ μοι· πέπραμαι, κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.
ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα.
ΟΔ. τοῦτο μέν,
οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;
ΟΔ. ἢν μὴ ἕρπῃς ἑκών.
ΦΙ. ὦ Λημνία χθὼν, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,

978. ΠΕΠΡΑΜΑΙ. πεπραγμάτευμαι.
987. ΗΦΑΙΣΤΟΤΕΥΚΤΟΝ. τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἔνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός. ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ. λείπει κόλπων, ἢ τόπων.

est hic versus, qui sic excudi debuit: Οὐκ εἶ, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί, πάλιν; Ordo est enim, οὐκ εἶ πάλιν, μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί; *recedere*, *abire* est πάλιν ἰέναι. Miror qui Berolinensi editori in mentem venerit hunc versum ad Philoctetæ partes referre, quasi πάλιν ad μεθεὶς pertineret, quod manifeste cum priori verbo εἶ jungendum.

976. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; Mirum non est Philoctetam audita Ulyssis voce ipsum statim agnoscere, quippe quem a Mercatore audiverat mox adfuturum. At in Gallica fabula, in qua importune nugaci illi Mercatori partes ademptæ fuerunt, nec quidquam audivit miserabilis Heros, quo suspicari possit Ulyssem adventurum, quum primum subitus hic in scenam irrumpit, statim eum ille de forma novit, quod prodigii loco habendum. Vulgo in hoc versu legitur τίς ἀνήρ; mendose.

978. πέπραμαι. Sic libri omnes. Falsa est conjectura Abreschii in Animadv. ad Æschylum p. 189. πέπραγμαι. Confer versum hujus fabulæ 579. et Antig. 1036.

983. στελοῦσι. gl. πέμψουσι.

984. τολμίστατε. Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus edidit, τολμήστατε, cum glossa τολμηέστατε, quod Heathii quidem opinioni favet. Verum fallitur uterque. Orta varietas ex similitudine soni vocalium ι et η in vitiosa recentiorum Græcorum pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa ψευδίστατος, κλεπτίστατος, ἄλγιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ὕψιστος, a ψευδὴς, κλέπτης, ἄλγος, ἔχθος, οἶκτος, ὕψος, sic a τόλμη, τόλμιστος, τολμίστατος. Attica sunt formæ anomalæ, quæ non ad grammaticos canonas de regularibus superlativis exigenda. Nulla obstat analogia, quin credam Græcis adhibitum fuisse, lexicographis incognitum, nomen τόλμος, *audax*, unde formatum esset τολμίστατος, ut λάλος, λαλίστατος. Alicunde forte exprometur: verum in Æschyli Persis 994. proprium est, non appellativum.

988. ἐκ τῶν σῶν. gl. τόπων.

Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦθ᾽· ὑπηρετῶ δ᾽ ἐγώ.
ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς.
ΟΔ. οὔκ· ἀλλ᾽ ἀληθεῖς. ἡ δ᾽ ὁδὸς πορευτέα.
ΦΙ. οὔ φημ᾽ ἔγωγε.
ΟΔ. φημί. πειστέον τάδε.
ΦΙ. οἴ μοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἄρ᾽ ἐξέφυσεν, οὐδ᾽ ἐλευθέρους.
ΟΔ. οὐκ· ἀλλ᾽ ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ᾽ ὧν
Τροίαν σ᾽ ἑλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
ΦΙ. οὐδέποτέ γ᾽· οὐδ᾽ ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ᾽ αἰπεινὸν βάθρον.
ΟΔ. τί δ᾽ ἐργασείεις;
ΦΙ. κρᾶτ᾽ ἐμὸν τόδ᾽ αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.
ΟΔ. ξυλλάβετέ γ᾽ αὐτόν· μὴ ᾽πὶ τῷδ᾽ ἔστω τάδε.
ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ᾽ ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ᾽ ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.
ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ᾽ ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷός μ᾽ ὑπῆλθες· ὥς μ᾽ ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ᾽ ἀγνῶτ᾽ ἐμοί,

997. ΟΥΚ. ΑΛΛ᾽ ΟΜΟΙΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐ δοῦλον, ἀλλ᾽ ἄριστον. καὶ μετὰ ἀρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε πορθῆσαι. τοῦτο δὲ προτρεπτικόν.

1002. ΠΕΤΡΑι ΠΕΤΡΑΣ. πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου, ἄνωθεν πεσὼν ἀπὸ πέτρας.

1003. ΜΗ ᾽ΠΙ ΤΩιΔ᾽ ΕΣΤΩ. μὴ ἔστω ἐπὶ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ ἐξουσία τοῦ κατακρημνίζεσθαι.

1004. Ω ΧΕΙΡΕΣ. δεδεμένος ταῦτά φησιν. ΣΥΝΘΗΡΩΜΕΝΑΙ. ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι. Ω ΜΗΔΕΝ ΥΓΙΕΣ. ὦ δόλιε Ὀδυσσεῦ. ΑΝΑΞΙΟΝ ΜΕΝ ΣΟΥ. ἀνάξιος ἦν, φησὶ, περιπατεῖν μετὰ σοῦ, τοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ᾽ ἐμοῦ εἶναι, τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.

992. τιθεῖς. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis, ut in impressis, τιθείς. Antiquo verbo τιθέω utuntur poëtæ, cujus eadem est ratio, quæ verbi ἱέω, de quo notata ad Œd. T. 628. Exstat apud Theognidem v. 280. πιστὰ τιθεῖ ἐθέλων. Apud Pindarum Pyth. viii. 14. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ. Apud Euripidem multis in locis, ut Heracl. 691. Herc. F. 712. Alcest. 908. Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 895. Perperam in Aldina vox θεοὺς, ubi repeti debebat, omissa.

999. ἢν χρῇ. Subjunctivus est χρῇ. Perperam vulgo excusum χρή.

1001. τί δ᾽ ἐργασείεις; Aldus et veteres codd. Ulyssi hæc verba tribuunt. Triclinius perperam Neoptolemo. κρᾶτ᾽ ἐμὸν τόδ᾽. Accusativus κρᾶτα neutrius generis est hic et alibi, ut Antig. 764. quod Eustathius observat ad Il. Θ. p. 700. l. 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
ὃς οὐδὲν ἤδη πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', ὅμως
εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας, νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὔβαλου
ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.
ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι.
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὔθ', ὅτι ζῶ ξὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε, καὶ τῶν Ἀτρέως
δισσῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,
ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἑκόντα πλεύσανθ', ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην,
ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῂς, κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.

1014. ΑΦΥΗ. ἄνακον ἀπὸ φύσεως. ΕΝ ΖΩΣΙΝ ΝΕΚΡΟΝ. ἤτοι ὅτι κοιμώμενον αὐτὸν εἴασαν, ἢ διὰ τὸ πάθος.

1025. ΚΛΟΠΗι. ἀπάτῃ. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 132.) κλέπτε νόῳ. ΖΥΓΕΙΣ. ὑποταγείς. ὁ δὲ νοῦς· καί τοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν.

1028. ΩΣ ΣΥ ΦΗιΣ. οἱ Ἀτρεῖδαί με ἐξέβαλον, ὡς σὺ λέγεις. ΚΕΙΝΟΙ ΔΕ ΣΕ. οἱ δὲ σέ φασιν. σὺ μὲν, φησὶν, ἐκείνους αἰτιᾷ· ἐκεῖνοι δὲ σέ.

1010. ἤδη. Perperam vulgo ᾔδει.

1012. οἷς. Id est δι' ἅ. Dativus caussæ. Vide ad Antig. 1019.

1014. κοὐ θέλονθ'. In B. κοὐκ ἐθέλονθ'.

1023. πρὸς σοῦ τε. Perperam Triclinius πρὸς σοῦ γε, et altero versu διπλῶν, pro veteri lectione δισσῶν.

1027. ἑπτὰ ναυσί. Ex Homero in catalogo navium: Τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς, Ἑπτὰ νεῶν.

1028. ἄτιμον ἔβαλον. Sic veteres codd. recte. Gl. ἐξέβαλον, unde orta Triclinii prava lectio, ἔκβαλον.

1029. τί μ' ἀπάγεσθε; Sic libri omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus mendose edidit τί ἀπάγεσθε; Pejori menda Stephanus τί ἀπάγετε; Sequentium editorum nullus adeo cordatus fuit, ut ex Aldina veram lectionem reponeret.

πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ἐμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἠδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς, ἐμοῦ.
ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

ΧΟ. βαρύς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.

ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.

1032. ΠΩΣ ΘΕΟΙΣ. τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι οὐκ ἔστι θῦσαι, τούτου ἐποτοτυάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν.

1036. ΕΙ ΔΙΚΗΣ ΜΕΛΕΙ. εἰ φροντίς ἐστι τῆς δίκης τοῖς θεοῖς.

1040. ΘΕΟΙ Τ' ΕΠΟΨΙΟΙ. οἱ ἐφορῶντές με δυστυχοῦντα.

1046. ΟΥΧ ΥΠΕΙΚΟΥΣΑΝ. οὐκ ἀναδυομένην, οὐκ ἐνδιδοῦσαν ἐν τοῖς κακοῖς.

1048. ΕΙ ΜΟΙ ΠΑΡΕΙΚΟΙ. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι. ΑΝΔΡΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. δοκιμασία, ἐξέτασις. ΧΡΗιΖΩΝ ΕΦΥΝ. γράφεται ΚΡΕΙΣΣΩΝ.

1032. πῶς θεοῖς ἔξεσθ' αἴθειν ἱερά; Libri omnes, πῶς θεοῖς εὔξεσθ' αἴθειν ἱερά; quod vertunt: *Quomodo diis vovebitis sacra crematuros?* Atqui Philoctetæ ejulatus non impediebant quin voverent, sed quin peragerent sacra. Mendosum esse εὔξεσθ' nemo non vidit: mutari debuit in ἔξεσθ', id est δυνήσεσθε. Hunc locum inauspicato attigit Piersonus Verisimil. p. 163. ubi legendum opinatus est κλαύσαντος: debebat saltem κλαίοντος. Sed optimus est πλεύσαντος. *Si vobiscum navigavero, qui poteritis victimas adolere?* Scholiastes rationem reddit cur hæc dicat Philoctota, nullo ad singula verba respectu; nec ex ejus explicatione colligi potest, diversam eum a nostra lectionem ob oculos habuisse. Si quid mutandum fuisset, maluissem ἐμοῦ ξυνόντος.

1035. κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ'—Sic omnino legendum. Perierat vis omnis sententiæ prava librorum lectione, κακῶς ὄλοισθ'. ὄλοισθε δ'—

1037. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον. Sic veteres codd. et Aldus recte. Triclinius pessime ἐπεὶ οὔτ' ἂν—Metrum laborare credidit, eique consulens id plane perdidit. ἐπεὶ οὐ apud poëtas Atticos semper disyllabum est: nisi per crasin voces coalescerent, ingrato hiatu aures læderentur.

1039. Jungenda sunt ἀνδρὸς ἀθλίου ἐμοῦ.

1048. εἴ μοι παρείκοι. Scholiastes supplet ὁ καιρὸς, *opportunitas.* Possit etiam ex præcedente τοῦδ' assumi αὐτός. *Si mihi is concederet, si mihi operam dare vellet.* Male Triclinius scripsit παρήκοι.

οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾷν γε μέντοι πανταχοῦ χρήζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδέ σου προσχρήζομεν,
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν.
ΦΙ. οἴ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς, ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδὲν, ὡς στείχοντα δή.
ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;
ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὢν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;
ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς φαμέν.
ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως,

1058. ΕΓΩ Θ' ΟΣ ΟΙΜΑΙ. οὐ μόνον Τεῦκρός ἐστι τοξότης, ἀλλὰ κἀγὼ ὑπολαμβάνω ἐμαυτὸν τούτων ἔμπειρον εἶναι, οὐχ ἧττον σου. Ὅμηρος· (Ὀδ. Θ. 215.)

εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι.

ΤΟΥΤΩΝ ΚΡΑΤΥΝΕΙΝ. τῶν τόξων. ΤΙ ΔΗΤΑ ΣΟΥ ΔΕΙ. ἀντὶ τοῦ, τίς σου χρεία; ΧΑΙΡΕ ΤΗΝ ΛΗΜΝΟΝ ΠΑΤΩΝ. ἤγουν τῇ διατριβῇ τῆς Λήμνου.

1067. ΠΡΟΣΦΘΕΓΚΤΟΣ. προσφωνηθῆναι ἄξιος.

1070. Η ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ. ἆρα καὶ ὑμεῖς μιμεῖσθε τοῦτον, καὶ ἀνηλεεῖς γενήσεσθε εἰς ἐμέ;

1074. ΑΚΟΥΣΟΜΑΙ ΜΕΝ. τὸ ἑξῆς· ἀκούσομαι πρὸς τοῦδε, ὡς εἰμὶ οἴκτου μεστός· οἷον καταγνωσθήσομαι ὡς ἥττων οἴκτου. ΤΑ Τ' ΕΚ ΝΕΩΣ. τὰ ἐπὶ τῆς νεώς. ΣΤΕΙΛΩΣΙ. κοσμήσωσιν. ΕΝ ΤΟΥΤΩι. ἐν τοσούτῳ. ΤΑΧΕΙΣ. γίγνεσθε δηλονότι.

1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. Nihil, meo judicio, hic desideratur. Marklandus ad Eurip. Suppl. 110. legendum censebat χαῖρ', ὁ τὴν Λῆμνον πατῶν.

πρὸς τοῦδ᾽· ὅμως δὲ μείνατ᾽, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ᾽ ἐκ νεὼς
στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χ᾽ οὗτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
λῴω τιν᾽ ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον·
ὑμεῖς δ᾽, ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙ. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον *στροφὴ α᾽.*
θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ᾽
οὐκ ἔμελλον ἄρ᾽, ὦ τάλας,
λείψειν οὐδέ ποτ᾽, ἀλλ᾽ ἐμοὶ
καὶ θνήσκοντι συνοίσει.
οἴ μοι μοί μοι.
ὦ πληρέστατον αὔλιον
λύπας τᾶς ἀπ᾽ ἐμοῦ τάλαν,
τί ποτ᾽ ἄν μοι τὸ κατ᾽ ἦμαρ
ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ᾽ αἰθέρος ἄνω
πλωάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος

1082. ΘΕΡΜΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΓΕΤΩΔΕΣ. ὦ σπήλαιον θερμὸν διὰ τὸν ἥλιον, καὶ διὰ τὸ ψύχος, παγετῶδες. ἢ οὕτως· ἐν θέρει ψυχρὸν, ἐν δὲ χειμῶνι θερμόν· ἀντὶ τοῦ, ἐπιτήδειον εἰς χειμῶνα καὶ θέρος. ΓΥΑΛΟΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῦθος. κυρίως δὲ γύαλα, τὰ κοῖλα λέγεται. ἀλλ᾽ ἐὰν οὕτω μεταφράσῃς, ἀπίθανον τὸ κοῖλον κοίλωμα, διὸ δὴ τὸ κεῦθος, ἢ τὸ ἄλσος ἀντιμεταφράζομεν. ΚΑΙ ΘΝΗΣΚΟΝΤΙ ΣΥΝΟΙΣΗι. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀπολλυμένῳ μοι σύμφορον ἔσῃ καὶ ὠφέλιμον, καὶ δέξῃ με ἀποθανόντα. ἢ οὕτω· σὺν ἐμοὶ ἔσῃ καὶ ὄψει με ἀποθανόντα, ὑπερβολικῶς, οἷον, καὶ μετὰ θάνατον συνελεύσῃ μοι, καὶ οὐ καταλείψεις με. ΤΙ ΠΟΤ᾽ ΑΥ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΤ᾽ ΗΜΑΡ. τί ἄρα τρόφιμόν μοι καθ᾽ ἡμέραν ἔσται; οὐ γὰρ ἐπικρατῶ ἐμαυτόν. ἢ οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα. ΣΙΤΟΝΟΜΟΥ. σῖτον νέμοντος, τροφέως. ΠΟΘΕΝ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

1092. ΕΙΘ᾽ ΑΙΘΕΡΟΣ ΑΝΩ. τὸ ἑξῆς· εἴθε αἰθέρος ἄνω ἕλωσί με ὀξύτονοι δρομάδες διὰ πνεύματος. τινὲς δὲ οὕτω· μετὰ ὀξυτόνου πνεύματος ἕλωσί με. ὀξύτονον δὲ λέγει πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνως βοᾶν. γράφεται δρομάδες, αἱ καταιγίδες· τινὲς δὲ, πτοχάδες, ἵνα τὰς Ἁρπυίας σημαίνωσι, διὰ τὸ ἀεὶ πεινῆν. ΠΤΩΚΑΔΕΣ. γράφεται πτωκάδες, πρωτάδες, πτωχάδες, δρομάδες. αἱ Ἅρπυιαι ἐπιθετικῶς, διὰ τὸ ἐπεμπίπτειν, ἢ διὰ τὴν φωνήν. εἰ δὲ γράφεται πτωχάδες, αἱ ἀεὶ πεινῶσαι. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ πτωχοί.

1085. συνοίσει. gl. ὠφέλιμον ἔσῃ.

1089. τί ποτ᾽ ἄν μοι ἔσται. Sic emendate scriptum in B. in reliquis τί ποτ᾽ αὖ μοι. Frequentissima est harum vocularum permutatio.

1093. πλωάδες. Aldus et codd. πτωκάδες. Aliæ præter hanc lectiones Scholiastæ memorantur, πτωχάδες, προτάδες, δρομάδες, quæ sunt omnes falsæ. De postrema, quam metrum respuit, res confecta est. Harpyias intelligi apud omnes constat. Hæ cur poëtæ πτωκάδες, seu πτωχάδες dictæ fuerint, nullam rationem video. Num quia πτώσσουσι, *fugiunt et abscondunt se?* vel quia semper esuriunt, ut πτωχοὶ, *mendici?* sunt istæ derivationes longe ineptissimæ. Librariorum imperitia

ἕλωσί μ᾽. οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἴσχω.
ΧΟ. σύ τοι, σύ τοι κατηξίω- *στροφὴ β'.*
σας, ὦ βαρύποτμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ τᾷδ᾽
ἀπὸ μείζονος·
εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι,
τοῦ λῴονος δαίμονος εἵ-
λου τὸ κάκιον ἑλεῖν.
ΦΙ. ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ᾽ ἐγὼ *ἀντιστρ. α'.*
καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤ-
δη μετ᾽ οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
ναίων ἐνθάδ᾽ ὀλοῦμαι,
αἶ αἶ αἶ αἶ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πτανῶν ἀπ᾽ ἐμῶν ὅπλων

1095. ΣΥ ΤΟΙ ΚΑΤΗΞΙΩΣΑΣ. σὺ σαυτῷ περιεποιήσω τὴν νόσον. σὺ σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας, ὦ δυστυχέστατε. σὺ σαυτῷ κατηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπό τινος ταύτῃ τῇ τύχῃ ἐνέχῃ, ἢ συνέχῃ, μείζονος σοῦ. διὸ μηδένα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυτόν· ἐξῆν γάρ σοι ἀκολουθήσαντι, τὰ κακά διαφυγεῖν. ΕΥΤΕ ΓΕ ΠΑΡΟΝ ΦΡΟΝΗΣΑΙ. ὅτε γε παρόντος σοι σωφρονεῖν, καὶ τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ λῴονος δαίμονος λαβεῖν, τὸ κάκιον εἵλου, τὸ μὴ ἐλθεῖν. ΛΩιΟΝΟΣ δὲ ΔΑΙΜΟΝΟΣ λέγει, τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου.

1103. ΛΩΒΑΤΟΣ. ἐπίπονος. ΟΣ ΗΔΗ ΜΕΤ᾽ ΟΥΔΕΝΟΣ. τὸ ἑξῆς· ὃς ἤδη ἐνθάδε ὀλοῦμαι μετ᾽ οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρὸς εἰσοπίσω τάλας ναίων. ὁ δὲ νοῦς· ἄρα ἐγὼ δύστηνος ἐνταῦθα ἀπολοῦμαι ἀνθρώπων κεχωρισμένος. ΟΥ ΦΟΡΒΑΝ ΕΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ στιβαδοποιούμενος, ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν.

depravata fuit lectio. Ex eodem corruptelæ fonte manavit in Homeri Epigr. ix. vitiosum πτωχάσιν, seu πτωκάσιν, ubi Ernestus erudite ostendit legendum esse πλωάσιν. Apollonio πλωάδες appellantur aves Stymphalides, Argon. ii. 1054. Idem Harpyiis inditum nomen, quia et ipsæ in insula habitabant, et, tanquam marinæ volucres, volatu maria trajiciebant. Sagaciter conjicit Berolinensis editor, pro πρωτάδες in veterum criticorum commentariis scriptum olim fuisse πλωτάδες, quo nomine Harpyiias indigetari, ab insularum appellatione, in quibus sedes habebant, quæ primum Πλωταὶ dictæ, nomen mutarunt, et a Boreadarum conversione Στροφάδες appellatæ fuerunt. Vide Apollonii Argon. ii. 295. Ingeniosa et erudita conjectura hæc est, sed fidejussore caret; vellem antiqui poëtæ, vel saltem grammatici auctoritate suffultam eam videre. Idcirco πλωάδες prætuli. Hesychius: Πλοάδες. (Leg. Πλωάδες.) τῶν ἐπερχομένων τινὲς οὕτω καλοῦνται. Mirarer, ni huc respexisset.

1094. οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἴσχω. Sic bene Heathius. Vulgo, reclamante metro, ἰσχύω.

1109. ἀπ᾽ ἐμῶν ὅπλων. Cur hæc lectio Heathium offenderit, non video. Sane ejus conjecturæ ἐπ᾽ ἐμῶν ὅπλων structuræ leges repugnant. Græcum non est ἐπίσχων ἐμῶν ὅπλων μετὰ χερσὶν pro *manus injiciens meis armis*. In Œdipo Col. 856. ἐπίσχες αὐτοῦ ξεῖνε male vertit, *in eum manus injice, hospes*.

κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχων. ἀλλ' ἐμοὶ ἄσκοπα
κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας.

ΧΟ. πότμος σε δαιμόνων τάδε, *ἀντιστρ. β'.*
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ'
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν
ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει,
μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

ΦΙ. οἴ μοι μοι· καί που πολιᾶς *στροφὴ γ'.*
πόντου θινὸς ἐφήμενος,
γελᾷ μοῦ, χερὶ πάλλων
τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,

1111. ΑΣΚΟΠΑ. ἀπροσδόκητα, δόλια, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι. γράφεται δὲ καὶ ΑΨΟΦΑ, ἀπὸ τοῦ μὴ ψοφεῖν, ἀντὶ τοῦ λαθραῖα. ΚΡΥΠΤΑ δὲ ΕΠΗ φησὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Εἰς τὸ αὐτό. ἀλλά μοι τὰ ἀφανῆ καὶ κρυπτὰ δολίας φρενὸς ὑπέδυ με. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλά μοι ὑπέδυ ἄσκοπα κρυπτά τε ἔπη δολερᾶς φρενός. ΙΔΟΙΜΑΝ ΔΕ ΝΙΝ. ὡς κατευχόμενος. γένοιτο δή μοι τὸν παραίτιον τούτων, ὧν πάσχω, τὸν ἴσον χρόνον δυστυχῆσαι, τῆς ἐμῆς λαχόντα ἀνίας. δεῖ δὲ κατὰ πληθυντικὸν ἀκούεσθαι, ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρας ἡ τοιαύτη φράσις.

1116. ΠΟΤΜΟΣ ΣΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. λείπει ἡ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ τύχη τις τοῦτό σοι κεκλήρωκε, καὶ οὐχ ὑπ' ἐμοῦ δεδόλωσαι. κατὰ κοινοῦ τὸ ΕΣΧΕ. τὸ δὲ ἑξῆς· πότμος σε δαιμόνων τάδ' ἔσχεν· οὐδέ σε δόλος ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἐμῆς. ὁ δὲ νοῦς· παῦσαι τῶν καταρῶν τούτων, ὦ Φιλοκτῆτα, μὴ διὰ τούτων κτήσῃ ἡμᾶς ἐχθρούς. θεὸς γὰρ τῆς δυστυχίας ταύτης παραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε δόλῳ ὑπεισελθόντες, οὔτ' ἄλλο τι πραγματευσάμενοι. ΑΡΑΝ ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣ. δεῖ ἀκούεσθαι ἐπὶ τῶν μάτην καταρωμένων. σαυτῷ γὰρ ἐγένου αἴτιος. δεῖ δὲ καὶ οὕτω· καταρῶ τοῖς ἄλλοις, καὶ μὴ ἡμῖν. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΜΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΛΕΙ. μέλει μοι τὸ παραινέσαι σοι, ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν φιλίαν. οἷον, οὐ θέλω σε ἐχθρὸν ἡμῖν καταστῆσαι· ἢ ὡς παραινοῦντές φασι, μὴ ἀπώσῃ τὴν φιλίαν ἡμῶν.

Quin id significat *subsiste hic, hospes.* Quo tendebat, procliviori via pervenisset legendo, οὐ πτανῶν ἐπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιὰς ἔτι χεῖρας ἴσχων. Sed proba est librorum lectio, et neutiquam sollicitanda: οὐκ ἴσχων φορβὰν ἀπ' ἐμῶν πτανῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν, scilicet ὄντων.

1125. γελᾷ μου, pro καταγελᾷ μου. Simplex pro composito. Alibi occurrit γελᾷν τινι, pro ἐγγελᾷν. Exempla vide in nota ad Comici Equites 696. Pro χερὶ Aldus et veteres codd. habent χειρὶ minus bene.

ἤ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἴσχεις, τὸν Ἡράκλειον
ἄθλιον ὧδέ σοι
οὐκ ἔτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον·
ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ,
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας,
στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδαπὸν
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ', ὅσ' ἐφ'
ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.
ΧΟ. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· στροφὴ γ.

1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, τὸν τοῦ Ἡρακλέους διάδοχον. ἢ ἐμὲ, τὸν τῷ Ἡρακλεῖ ἆθλον ποιήσαντα τὴν πυρὰν, καὶ ὑφάψαντα αὐτήν.

1140. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΙ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστι, τὸ ἀληθὲς ἐν καιρῷ λέγειν. ΔΙΚΑΙΟΝ γὰρ νῦν φησι τὸ ἀληθές. ΕΥ δὲ, τὸ ἐν καιρῷ. ὀφείλει δὲ καὶ ὁ ἀκούων μὴ ἐκφαυλίζειν τὰ λεγόμενα. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ὁ μὲν Νεοπτόλεμος τὸ ἀληθὲς εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκτήτης ἐξευτέλισεν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθοῦ μὲν ἀνδρός ἐστι τὸ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντα δὲ μὴ φθονεῖσθαι· ὅτι οὐκ ἔδει σε τῷ Νεοπτολέμῳ φθονεῖν, εἰπόντι τὰ δίκαια. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΚΑΙΟΝ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστι τὸ λέγειν τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲ, καὶ σὲ ὁμολογεῖν, ὅτι εὖ πέπρακται, ἀκούοντα δὲ τούτων, μὴ φθονερόν τι καὶ ὀδυνηρὸν ἐπιφθέγξασθαι. ΕΙΣ ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ. συμμάχων δηλονότι. ΤΟΥΔ' ΕΦΗΜΟΣΥΝΑι. τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ ἑξῆς· τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ ἤνυσε κοινὰν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1130. ἐλεινόν. Perperam vulgo ἐλεεινὸν reclamante metro.

1132. τὸν Ἡρακλείον ἄθλιον. Sic in membr. scriptum, superposita varia lectione: γρ. ἆθλον, quam agnoscunt B. et Aldus. In Triclinii recensione ἄεθλον. Sunt istæ lectiones ineptissimæ. Futiles disputationes referre piget quibus occasionem dederunt: nobis satis est veram lectionem restituisse, τὸν ἄθλιον Ἡράκλειον, supple διάδοχον, ἑταῖρον, vel simile quid: *miserum Herculis socium*. Hoc conjectura assecutus est Parisinus editor.

1134. ἐν μεταλλαγᾷ. Sic B. T. In membr. μεταλλαγῇ.

1138. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' —Id est, μυρία αἰσχρὰ ἀνατέλλοντα ἀπ' αἰσχρῶν. Transitivum est ἀνατέλλοντα, gl. ἀναπέμποντα.

1140. Trium horum versuum sententiam sic exponit H. Stephanus: *Quod quis bene et rite fecerit, æquum est id dicere tale esse: quum autem quispiam id dixerit, minime invide calumniari oportet, quod alioqui rite factum esse negare non possumus.* Proinde verborum ordinem sic instituit: δίκαιόν τοι ἐστιν εἰπεῖν μὲν τὸ ἀνδρός τινος εὖ· εἰπόντος δὲ ἄλλου, δίκαιόν ἐστι μὴ ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν. Neutiquam hoc mihi placet. Scholiastæ explicationem præfero, quam in versione secutus sum, nisi quod εὖ cum eo non accipio pro ἐν καιρῷ, quod maxime reprehendit, et merito quidem, Stephanus; sed pro *plane, aperte*. Quod autem ad vocum trajectionem attinet, in melicis apud nostrum similes aliæ occurrunt, quo vitio, si modo vitium est, haud magis immunis est Stephani expositio, quam Scholiastæ, juxta quam verba sic ordinanda sunt: ἀνδρός τοι ἐστιν εἰπεῖν μὲν εὖ τὸ δίκαιον· εἰπόντος δὲ ἄλλου, ἀνδρός ἐστι μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. Jam vide utra in expositione voces magis trajiciantur. τὸ δίκαιον bene Scholiastes interpretatur τὸ ἀληθὲς, qua potestate nomen illud frequentissime adhibetur. Heathius Stephani judicium secutus vertit: *Quæ in homine* (id est in Ulysse) *bona sunt æquum est eloqui, et dum eloquar, te non effundere invidiosam linguæ petulantiam.* Ista in Græcis reperiet, si quis me sagacior est. Sane non video, qui indefinito

εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
κεῖνος εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς, τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ
κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν.

ΦΙ. ὦ πταναὶ θῆραι, χαροπῶν τ' — ἀντιστρ. γ'.
ἔθνη θηρῶν, οὓς ἔχει
χῶρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκ ἔτ' ἀπ' αὐλίων
πελᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκὰν,
ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν.
ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν.
ἕρπετε, νῦν καλὸν
ἀντίφονον κορέσαι στόμα, πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.

1146. Ω ΠΤΗΝΑΙ ΘΗΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ὦ πτηνῶν ἄγραι. ἀγρεύει γὰρ καὶ πτηνά. ΦΥΓΑι Μ' ΟΥΚ ΕΤ' ΑΠ' ΑΥΛΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι φεύξεσθέ με, οὐκ ἔτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ μοι. ΑΛΛ' ΑΝΕΔΗΝ ΟΔΕ ΧΩΡΟΣ. ἀνειμένος καὶ ἡπλωμένος, ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνεῖται. ἀντὶ τοῦ, ἀδεία ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται. ΦΟΒΗΤΟΣ. φόβον ἐμποιῶν. ΣΑΡΚΟΣ ΑΙΟΛΑΣ. ποικίλης, διὰ τὰ τραύματα. ΤΙΣ ΩΔ' ΕΝ ΑΥΡΑΙΣ. τίς θρέψεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν. ὑγιῶς δὲ ἔχει, περιττευούσης τῆς ΕΝ προθέσεως.

ἀνδρὸς Ulysses designetur, quum proxime sequens κεῖνος de Neoptolemo omnino accipiendum sit. Parisinus editor, qui aliorum placitis ægre acquiescit, sibi non temperavit, quin Heathii explicationi aliquid de suo adderet. Hic itaque genitivum ἀνδρὸς non a τὸ εὖ regi vult, sed a suppressa præpositione περὶ, ut sit: δίκαιόν ἐστιν εἰπεῖν μὲν περὶ ἀνδρὸς τὸ εὖ, *dicere de homine quod bonum est.*

1143. κεῖνος εἷς. Inserta vulgo inutilis particula δὲ, quam metrum respuit.

1144. τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ. Sic Aldus et veteres codd. Pessime Turnebus e Triclinio, a quo tamen parumper discessit, edidit εὐφημοσύνᾳ. At in Triclinii recensione scriptum τοῦδ' εὐφημοσύναν, quod ne quis mala fortuna, aut librarii errore contigisse opinetur, en ipsum Græculi scholion: τοῦδ' (Ὀδυσσέως) εὐφημοσύνην ἤνυσε, κοινὴν εἰς φίλους ἀρωγήν.

1149. φυγᾷ. Ordo est: οὐκ ἔτι πελᾶτέ μοι φυγᾷ ἀπ' αὐλίων ὑμετέρων. Bene scholiastes interpretatur φυγᾷ, μετὰ φόβου.

1153. ἐρύκεται. gl. κατέχεται. In T. διὰ τῶν χειρῶν κατέχεται. Has expositiones confirmat Hesychius, apud quem hæ glossæ reperiuntur: ἐρύκειν, κατέχειν. ἔρυξας, κατέσχες. Ab ἐρύω derivatur ἐρύκω propter affinem significationem, docente H. Stephano in Thesauro. Proinde necessitatem non video legendi cum Berolinensi editore ἐρύεται.

1155. Ordo est: ἕρπετε πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Interposita sunt verba νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα. Sic in Antig. 30. οἰωνοῖς εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς,
ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος;
ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον ἀντιστρ. δ'.
εὐνοίᾳ πάσᾳ, πελάταν.
ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι
κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ'

1161. ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐγκρατὴς ὢν, εὐπορῶν.

1163. ΕΙ ΤΙ ΣΕΒΗι ΞΕΝΟΝ. ἑαυτὸν δέ φησιν ὁ Χορὸς, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ, φίλος ἡμῖν γενοῦ. ΑΛΛΑ ΓΝΩΘ'. οὕτω τινὲς στίζουσιν· ἄλλα γνῶθ', εὖ γνῶθι. οἷον, τὰ ὄντα σοι μάνθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. ὁ δὲ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δὲ, ἵν' ᾖ οὕτω· πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον πελάταν, πέλασον πάσῃ εὐνοίᾳ. γνῶθι δὲ, ὅτι κῆρα τήνδ', ὅ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεστιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. αὐτὸς δὲ ταῦτα λεγόντων συνίησιν, ὅτι παραινοῦσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν· πρὸς ὃ ἀνακράζει τὸ ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΙΝ.

1160. *ἐν αὔραις*. Abundat præpositio, quod scholiastæ observatum. Sed quæ huc pertinent verba in alienum locum translata fuerant, addita nempe scholio ad v. 1169.

1161. In Aldina legitur: *μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα*. Ned quidquam discrepant codices. Lectio manifesto depravata a librario, qui ad sensum modo attendit, et metra floccifecit. Versus esse debent anapæstici; prior dimeter, alter parœmiacus, quales sunt strophici. Contigit hic, quod alias sæpissime, ut repetenda vox omitteretur *μηκέτι*. E glossemate est *κρατύνων*, quod in versum intrare non potest: nam media longa est. Quid multa? scripserat Tragicus: *Μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς, Ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος*. Emendationem hujus loci periclitatus est Heathius, cui conatus cessit infelicissime: *Μηκέτι, μηδενὸς κρατύνων ὅσα Πέμπει βιόδωρός γ' αἶα*. Tales versus si quis reperiret alicubi absque auctoris nomine, nedum Athenis in scena cantatos eos fuisse crederet, vix Tzetza aut quopiam hujus farinæ politicorum versuum sartore dignos eos deputaret. Parisinus editor simplicissimam rationem reperit hujus loci persanandi, *legendo γαῖα propter metrum*.

1165. *ἀποφεύγειν*. Triclinius e scholio in textum transtulit *ἀποφυγεῖν*, qua lectione versus pessum datur. Subauditur *πάρεστι*.

1167. *οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν*. Id est *ὥστε βόσκειν αὐτὴν*, vel *εἰς τὸ βόσκεσθαι*. Mirum est hic offendisse viros doctos. Vide Suidam in Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς, ubi hanc locutionem exemplis illustrat, inter quæ tanquam ex Tragico nostro duos senarios profert, qui sunt Euripidis in Medea 321. *Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ, Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός*. Ad quem locum Scholiastes: *ῥᾴων φυλάσσειν. ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς*. Quod sequitur, *ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ*, interpretes frustra exercuit. Nimis licenter editor nescio quis Cantabrigiensis *ἔχει* pro *ἔχειν* supposuit, quod futilissimum commentum probat Heathius, unde hunc sensum extudit: *misere enim alitur morbus: stultus vero mille habet ærumnas quibuscum habitat*. Sed hoc leve est præ Berolinensis editoris conjectura, qui sic totum locum constituit: *οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δέχῃ μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοίκει*. et vertit: *sed morbum alens excipis innumeros dolores, quibuscum habita, si ita tibi videtur*. Malum, quod in ista versione vocis *ἀδαὴς*

ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.
ΦΙ. πάλιν, πάλιν παλαιὸν
ἄλγημ' ὑπέμνασας,
ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας;
ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν.
ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη.
ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγ-
γειλας, ἑκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν, ἴωμεν,
ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.
ΦΙ. μὴ, πρὸς ἀραίου
Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω.
ΧΟ. μετρίαζ'.
ΦΙ. ὦ ξένοι,
μείνατε, πρὸς θεῶν.
ΧΟ. τί θροεῖς;
ΦΙ. αἶ αἶ αἶ αἶ· δαίμων, δαίμων.

1169. ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΑΙΟΝ. πάλιν τῶν τῆς Ἰλίου με τόπων ἀνέμνησας, ἢ τῶν οἰκείων κακῶν. Ω ΛΩιΣΤΕ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΝΤΟΠΩΝ. ὦ βέλτιστε τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ὁ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα.

1174. ΕΙ ΣΥ ΤΑΝ ΕΜΟΙ. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν μισουμένην μοι.

1178. ΦΙΛΑ ΜΟΙ ΦΙΛΑ. φίλα μοι βουλομένῳ; ἡδέως ἀποπλεῦσαι κελεύεις. ΝΑΟΣ ΙΝ' ΗΜΙΝ ΤΕΤΑΚΤΑΙ. ὅπου ἡμῖν ἀφῖκται ἡ ναῦς. ἐπὶ τῆς ναὸς, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ναῦν.

1182. ΠΡΟΣ ΑΡΑΙΟΥ ΔΙΟΣ. ἀρὰ, ἡ εὐχή. ἀραῖος οὖν, ᾧ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὃν ἐπικαλούμεθα ἀρώμενοι. ὥσπερ δὲ ἱκεσίου λέγουσι, τοῦ τοὺς ἱκέτας ἐποπτεύοντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοὺς ἀρωμένους ἐπισκοποῦντος. ΕΛΘΗιΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλθῃς.

1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ. ἡσύχαζε.

nullam rationem habuit! ἀδαὴς et οἰκτρὰ referuntur ad κῆρα τάνδ', quod nomen inde repetendum: οἰκτρὰ γάρ ἐστιν (ἡ κὴρ) ὥστε βόσκειν αὐτὴν, ἀδαὴς δέ ἐστιν, ἤγουν οὐ δύναται δαῆναι, ἴσχειν, ὅ ἐστιν ὑπέχειν, ὑπομένειν, μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ. Horatius dixit *indocilis pauperiem pati*, ut Tragicus noster ἀδαὴς ἴσχειν ἄχθος. A sensu non aberravit Parisinus editor: verum quod censet, minime necessarium est pro δ' ἴσχειν legere δὲ σχεῖν. Metrum absque ea mutatione sartum tectum est. Antithetici versus sunt antispastici trimetri catalectici.

1181. ναὸς a suppressa præpositione ἐπὶ regi censet Scholiastes, et sic glossa exponit, ἴωμεν ἐπὶ τῆς ναὸς, ὅπου ἡμῖν τέτακται. Nec rejicienda hæc explicatio, quam in versione secutus sum. Vide supra ad v. 206. Possit tamen ab ἵνα genitivus ναὸς pendere: ἴωμεν ἵνα τῆς ναὸς ἡμῖν τέτακται.

ἀπόλωλ', ὦ τάλας.
ὦ πούς, πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.

ΧΟ. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ
τῶν πάρος, ὧν προὐφάνης—

ΦΙ. οὔ τοι νεμεσητὸν ἀλύοντα
χειμερίῳ λύπᾳ,
καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.

ΧΟ βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.

ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἶσι φλογίζων.
ἐῤῥέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι,
ἕν γ' ἐμοὶ, ἕν γ' ἐμοὶ εὖχος ὀρέξατε.

ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;

1189. ΤΟ ΜΕΤΟΠΙΝ. μετὰ ταῦτα, μετόπισθεν. ΕΠΗΛΥΔΕΣ. αὐτόματοι.

1191. ΤΙ ΡΕΞΟΝΤΕΣ. τί πράξοντες ἐναντία γνώμῃ ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον.

1194. ΧΕΙΜΕΡΙΩι ΛΥΠΑι. ταραχώδει πάθει. μεταφορικῶς. οὐκ ἔστι, φησὶ, μεμπτὸν τῷ δυστυχοῦντι καὶ παραφθέγγεσθαι.

1197. ΙΣΘΙ ΤΟΔ' ΕΜΠΕΔΟΝ. τοῦτο γίγνωσκε ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ' εἰ αὐτὸς ὁ Ζεὺς μετέλθοι με ταῖς βρονταῖς, τουτέστιν οὐδ' εἰ κεραυνοῖ με ὁ Ζεὺς, ἂν μὴ ἔλθω. γράφεται καὶ ΑΥΓΑΙΣ, ταῖς βροντῶν αὐγαῖς ταῖς κεραυνίαις. ἔστι μὲν λαβεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τοῦ βροντήσας, καθάπερ ἐν Ὑδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν, ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν.

1192. ὧν προὐφάνης—Libri omnes ὧν προὔφανες, absque ullo sensu. Chori sermonem abrumpit Philocteta, quid ille dicere velit præsentiens: ὧν πρὸ τοῦ ἐφάνης ἐντρεπόμενος μηδέν.

1199. βροντᾶς αὐγαῖς. Codd. βρονταῖς αὐταῖς, quod inepte depravatum ex veteri lectione Scholiastæ memorata, βροντᾶς αὐγαῖς. Confunduntur perquam frequenter in codd. γ et τ. Maxime in his ipsis vocibus, cujus rei exempla vide in notis ad Plutarchi Romulum p. 76: ubi Heracliti dictum de anima exponitur, αὐγὴ γὰρ ξηρὴ, ψυχὴ ἀρίστη. Postquam αὐγαῖς in αὐταῖς mutatum fuit, oportuit ex βροντᾶς facere βρονταῖς. Judicii Heathium laudo, cui codicum lectio magis placet: mihi insulsa videtur præ altera, quam Valckenarii sagacitati debemus.

1202. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ' ὦ ξένοι ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε. Non sunt sane anapæstici isti versus, ut esse debent: eis nec Triclinii, nec Heathii medicina sanitatem restituit. ξένοι mutandum in ξεῖνοι, quæ formæ passim a librariis confusæ: tum ad mendarum illud genus *tam late patens* attendendum, de quo vide notam ad Œd. T. 1096. cujusque modo exemplum insigne dedi in v. 1161. Hic iterum omissæ fuerunt, quæ repeti debebant voces: vide jam quam belle, quam vivide decurrant anapæsti et sententia: Ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι, Ἕν γ' ἐμοὶ, ἕν γ' ἐμοὶ εὖχος ὀρέξατε.

ΦΙ. ξίφος, εἴ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι προπέμψατε.
ΧΟ. ὡς τίνα ῥέξῃς
παλάμαν ποτέ;
ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα * τ'
† ἄρθρα τέμω χερί.
φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.
ΧΟ. τί ποτε;
ΦΙ. πατέρα ματεύων.
ΧΟ. ποῖ γᾶς;
ΦΙ. ἐς Ἅιδου.
οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν
λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀρωγὸς, εἶτ' οὐδέν εἰμι.
ΧΟ. Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;

* τ' deest ed. 1. 2. † κἄρθρα ed. 1. 2.

1205. ΓΕΝΥΝ. ἀντὶ τοῦ πέλεκυν, ἢ γενῆδα, ἢ ἀξίνην.
1207. ΠΑΛΑΜΑΝ. πρᾶξιν, ὅθεν καὶ παλαμᾶσθαι· ἢ τέχνην.
1209. ΦΟΝΑι. θανατιᾷ, θανάτου ἐπιθυμεῖ.
1215. ΟΣ ΓΕ ΣΑΝ ΛΙΠΩΝ. ὅστις ποτὲ καταλιπών σε ἐπὶ τῷ βοηθεῖν τοῖς Ἕλλησιν, οὐκ ἔτι οὐδέν εἰμι. ΙΕΡΑΝ ΛΙΒΑΔΑ. τὴν τοῦ ἐπιχωρίου ποταμοῦ.
1218. ΕΓΩ ΜΕΝ ΗΔΗ. ἐντεῦθεν διπλοῦν ἐστι τὸ ἐπεισόδιον. ΣΤΕΙΧΩΝ ΑΝ ΗΝ. ἐπορευόμην ἄν. τὸ δὲ ΣΟΙ παρέλκει.
1222. ΗΝΤΙΝΑ ΚΕΛΕΥΘΟΝ ΕΡΠΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ποῖον τόπον ἀπέρχῃ. ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ. ἐξ ὑποστροφῆς. τοῦτο δὲ ὁ Νεοπτόλεμος, ἀποδοῦναι βουλόμενος τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσσεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

1209. νόος. Perperam Aldus et membr. νόσος.
1217. εἶτ' οὐδέν εἰμι. Sic vere Heathius pro mendosa librorum lectione ἔτ' οὐδέν.
1218. ὁμοῦ, ἐγγύς. Vide ad Antig. 1180.

ΝΕ. ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ—
ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν οὔ σοι πρέπον;
ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.
ΟΔ. τὸν ποῖον; ὤ μοι· μῶν τι βουλεύῃ νέον;
ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν· τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ—
ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
ΝΕ. παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν—
ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τί που δοῦναι νοεῖς;
ΝΕ. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.
ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.
ΟΔ. τί φῄς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
ΝΕ. δὶς ταυτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω, πάντ' ἀκήκοας λόγον.
ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
ΝΕ. τί φῄς; τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;
ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
ΝΕ. σοφὸς πεφυκώς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφά.
ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;
ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ, πράσσων τάδε;

1238. ΑΝΑΠΟΛΕΙΝ Μ' ΕΠΗ. τὰ αὐτὰ λέγειν. ἀπὸ τῶν δεύτερον πολούντων τὴν ἠροτριασμένην γῆν.

1229. τὸν ποῖον. Sic etiam scriptum est in Triclinii recensione. In Turnebi editione operarum incuria, ut videtur, excusum fuit τὸ ποῖον, quae menda per subsequentes omnes propagata fuit.

1235. κερτομῶν, χλευάζων. Theocritus in Thyrside 62. κοὔτι τυ κερτομέω.

1236. τἀληθῆ λέγειν. Id est τὸ ἀληθῆ λέγειν. Vide supra ad v. 108.

1239. ἀρχὴν hic et aliis omnibus in locis, ubi comitem habet particulam negantem, valet *omnino*. De hac loquendi forma erudite disseruit Lennepius ad Phalaridis Epist. xvi. Sic Ant. 92. ἀρχὴν οὐ πρέπει, *omnino non decet*. Vide etiam El. 439.

1245. δρασείεις σοφά. Sic legendum. σοφὸν e praecedente versu repetitum manifestus est librarii error. In B. ἠβουλόμην, quod Atticum quidem, sed Tragicis non frequentatum.

ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ἀλλ᾽ οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ΟΔ. οὔτ᾽ ἄρα Τρωσὶν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον.
ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπιψαύουσαν;
ΝΕ. ἀλλὰ κἀμέ τοι
ταυτὸν τόδ᾽ ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ᾽ ἔτι.
ΟΔ. καί τοι σ᾽ ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ᾽ ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
ΝΕ. ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ᾽ οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ᾽, ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ᾽, ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
ΦΙ. τίς αὖ παρ᾽ ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ᾽ ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ὤ μοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
ΝΕ. θάρσει· λόγους δ᾽ ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων.
ΦΙ. δέδοικ᾽ ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
ΝΕ. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτ᾽ ἐμοῦ
τὰ τόξ᾽ ἔκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.
ΝΕ. ἀλλ᾽ οὔ τι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,

1252. ΑΛΛ᾽ ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ᾽ οὐδὲ πεισθήσομαι τῇ σῇ χειρὶ, ἤγουν τῇ δυνάμει, ταῦτα ποιεῖν.
1262. ΑΜΕΙΨΑΣ. καταλιπών.
1272. ΠΙΣΤΟΣ, ΑΤΗΡΟΣ ΛΑΘΡΑ. πιστὸς ἐν τοῖς ἔξω λόγοις· κλέπτης δὲ ἐν τοῖς εἴσω. ΑΤΗΡΟΣ. βλαβερός. παρὰ τὴν ἄτην.
1273. ΑΛΛ᾽ ΟΥ ΤΙ ΜΗ ΝΥΝ. δόλιος φανοῦμαι δηλονότι.

1251. *τὸν σὸν φόβον, terrorem quem tu mihi vis incutere: tuas minas.* Vide notata ad Antig. 597. Male Johnsonus vertit, *nihil metuo, quod tu.*

1252. ἀλλ᾽ οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν. Vulgo male haec accipiuntur: sensum explanat scholion in Reg. membr. ἀλλ᾽ οὐδὲ πεισθήσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέψω σοι. *Facere tua manu*, tantumdem est ac *permittere ut facias.* πείθομαι τὸ δρᾶν eadem ratione dictum ac paulo ante σε κωλύσει τὸ δρᾶν. Neutro in loco subaudiendum κατά. In B. perperam hic versus Ulyssi tributus est.

1264. τοῦ κεχρημένοι. Mendose in membr. et in Aldina κεχρημένου.

πότερα δέδοκταί σοι μένοντί καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ, ἃ ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.

ΝΕ. οὕτω δέδοκται;

ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ.

ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

ΝΕ. ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.

ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΝΕ. τοὔργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.

ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.

ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως
ἐπῃσθόμην;

1275. ΜΗ ΛΕΞΗΙΣ ΠΕΡΑ. μὴ περαιτέρω εἴπῃς. ὅσα γὰρ ἂν εἴπῃς, μάταια λέξεις.
1288. ΔΟΛΟΥΜΕΘΑ. ἀπατώμεθα.
1293. ΩΣ ΘΕΟΙ ΞΥΝΙΣΤΟΡΕΣ. μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι ὃ ποιῶ, εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ἀτρειδῶν.

1275. παῦε, *desine*. Perperam Aldus, metro reclamante, παῦσαι, quod ex interlineari glossa ortum. Atticum est παῦε, pro παῦσαι. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 269. Euripidem Ione 534.

1284. ἔχθιστος. Sic libri omnes. Non satis causæ video, cur Piersonus ad Mœridem p. 135. suspectam habuerit hanc lectionem, cujus in locum sufficit αἴσχιστος. Verum est quidem hæc nomina commutari, cujus rei exemplum est in Aj. 1059.

ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.
ΦΙ. ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
ΝΕ. ἆ ἆ, μηδαμῶς. μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.
ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην.
ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
ΝΕ. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοί.
ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν, ψευδοκήρυκας, κακοὺς [
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ', ὅτ' ἦν,
ἤκου' ἄριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.
ΝΕ. ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε,
αὐτόν τ' ἔμ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,

1298. ΕΑΝ Τ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΙΣ. θέλῃ δηλονότι. οὐκ εἶπε δὲ τὸ θέλῃ, ἵνα μὴ δόξῃ συμψηφίσασθαι αὐτοῦ τῷ βουλεύματι.

1306. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ. ἀντὶ τοῦ ψευδοπρεσβευτάς· ἢ ψευδῶς κηρυσσομένους καὶ ἐγκωμιαζομένους. φησὶ γοῦν· οὐ γενναῖον ἄνδρα φονεύσω. πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν Ἑλλήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν ἐστίν.

1300. ἆ ἆ, μηδαμῶς. Sic scriptum oportuit. In accentu peccavit Aldus ἃ ἅ. Hesychius: ἆ ἆ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.

1301. μέθες με χεῖρα. Schema, quod vocant καθ' ὅλον καὶ μέρος. Vide ad Œd. T. 717.

1302. οὐκ ἂν μεθείην. In B. μεθείμην. Proclivis in harum formarum permutatione lapsus. Vide Marklandum ad Euripidis Iphig. A. 310. ubi, ut et hic, nihil interest utro modo legatur, quod ostendimus ad Com. Vespas 416.

1304. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοι. Nisi quis cucurbitas lippiat, videat necesse est sic poëtam scripsisse. Codicum, quos vidi, omnium lectionem Aldus exhibuit, καλὸν τοῦτ' ἐστίν. Voculas τόδ' et τοῦτ' sæpissime confuderunt librarii, unde hic versus turpiter claudicabat. Crurifragio eum non exemit infelix Turnebi conjectura, ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν, οὔτε σοι. Pro spondeo in quarto pede substituit pyrrhichium, ignorans scilicet nominis καλὸς priorem ab Atticis poëtis semper corripi.

1314. ἥσθην σε εὐλογοῦντα. Supple ἀκούων. Vide ad Aj. 790. In Triclinii recensione scriptum ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. In B. πατέρα τὸν ἐμὸν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio.

ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτείρειν τινά.
σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν
νόσου βαρείας, ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος

1316. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΙ ΤΑΣ ΜΕΝ ΕΚ ΘΕΩΝ. πᾶς ἄνθρωπος ἐκ θεοῦ πάσχων, ἀνέγκλητός ἐστιν· ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν, ὥσπερ σὺ, οὐδὲ ἐλέους ἄξιοι τυγχάνουσι.

1325. ΓΡΑΦΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ΕΣΩ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Ἰλ. α'. 297.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ΣΥ ΓΑΡ ΝΟΣΕΙΣ. σὺ γὰρ, ὦ Φιλοκτῆτα, νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας, πλησίον ἀπελθὼν τοῦ ὄφεως, τοῦ φυλάττοντος τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ οὐκ ἔστι σοι ἴασις, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν.

1330. ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος. Libri omnes ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος, manifesta menda. ὡς ἂν nihil aliud significare potest quam *ut*: sensus autem hic flagitat ἕως ἂν, ἔς τ' ἂν, *dum, donec, quamdiu*. Præterea αὐτὸς *ipse* inficetum est. Scaligeri conjectura ἕως ἂν ὡὐτὸς ἥλιος, nauci non est: hoc est mendam menda commutare. ἕως semper est disyllabum; proinde versum intrare non potest. Tum quid sibi vult ὡὐτὸς ἥλιος, *idem sol?* Num sol mutatur? Legendum, ut jamdudum monuimus ad Euripidis Phœnissas 89. ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος. In aprico stabant ante Philoctetæ antrum, et solem ostendens hoc dicit Neoptolemus, *hic sol, quem adspicis.* Sic in Ajace Teucer v. 1389. cœlum ostendens ait: τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ—τοῦδε, δεικτικῶς, ut hic οὗτος ἥλιος. Plautus Bacchid. iv. 4. 48. *Si tu* ILLUM SOLEM *sibi solem esse dixeris*—ad quem locum ita Salmasius: ILLUM SOLEM, δεικτικῶς. *Hæc loquens manus ad solem histrio tollebat. Hoc* absolute optimis Latinis scriptoribus sæpe *cœlum* significat δεικτικῶς. Comicus in Curculione i. 3. 26. *Nam hoc quidem edepol haud multo post luce lucebit.* et in Amph. i. 3. 45. *Luciscit hoc jam.* Mirifice confirmatur hæc emendatio Aristidis responso ad Mardonii legatos, quod sic refert Plutarchus: τοῖς δὲ παρὰ Μαρδονίου τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρις ἂν ΟΥΤΟΣ, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις. Herodotus vero haud minus apposite nostræ lectioni: νῦν δὲ ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι, ΕΣ Τ' ΑΝ ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ τῇπερ καὶ νῦν ἔρχεται, μήκοτε ὁμολογήσειν ἡμέας Ξέρξῃ. ὡς ἂν pro ἕως ἂν nullus scriptor Atticus adhibuit. Unicum affertur exemplum e Thucydidis loco, qui male acceptus fuerat l. viii. cap. i. ad quem vide Dukeri notam p. 507. Auctor Doctrinæ particularum p. 1204. tradit simplex ὡς temporis durationem indicare posse et reddi per *dum.* Exempla e libris sacris, quibus sanctiores non doctiores

ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν,
νόσου μαλαχθῇς τῆσδε· καὶ τὰ Πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλοὺς,
Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς,
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν;
οἴ μοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρήνεσεν;

1331. ΤΑΥΤΗι ΜΕΝ ΑΙΡΗι. ταύτῃ μὲν ἀνατέλλῃ, ταύτῃ δὲ δύνῃ· ὅ ἐστι, διὰ παντός.
1344. ΚΑΛΗ ΓΑΡ Η 'ΠΙΚΤΗΣΙΣ. ἡ κτῆσις τῆς δόξης. καλὸν κτῆμα ὠφεληθῆναί σε κατ' ἀμφότερα, κλέος κτώμενον ἐκ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου, καὶ θεραπευόμενον.

fimus, non attingo: verum ubi Plato ait, ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Ibi ὡς valet non *quamdiu*, sed *quum*, quæ frequentissima est significatio. Magis idoneum exemplum subministrare poterat Anacreon, qui in Od. iv. canit: ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, μύρισον. *Dum adhuc vivo, quando adhuc vivo.* et xv. ὡς οὖν ἔτ' εὔδι' ἐστί. Sed scriptor Ionicus Anacreon sermonis Attici norma non est.

1333. Ἀσκληπιδῶν. Sic Aldus et membr. in quibus tamen scriptum a prima manu fuisse videtur Ἀσκληπιαδῶν, ut est in aliis libris; sed litera prorsus erasa, quæ fuit inter ι et δ, ut discerni non possit, quænam ea fuerit. Toupius ad Suidam i. 130. a poëta scriptum fuisse contendit Ἀσκληπιῶν, tanquam si Æsculapii filios Ἀσκληπιοὺς, *medicos*, appellasset: quod ipse sibi habeat. Sane equidem Aldi lectionem præfero. Observo simili errore apud Pindarum Pyth. v. 37. scriptum fuisse in plurimis libris Βαττιαδᾶν, ubi, metro flagitante, debuit esse Βαττιδᾶν, quod nunc legitur: tametsi horum patronymicorum diversa ratio est. Nam a Βάττος regulare est Βαττίδης, ut ab Ἀσκληπιὸς, Ἀσκληπιάδης. Sed in his nominibus late patet licentia.

1348. τί μ' ἔτι δῆτ'—Sic distingui debuisse voces nemo non animadvertere poterat, quod tamen primus monuit Toupius ad Suidam i. 141. In Aldina, ut in B. τί με τί δῆτ'—In aliis codd. τί με δῆτ' ἔχεις—claudicante versu.

ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς, τάδ' ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει.
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἵ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἅ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.

1354. ΤΑ ΠΑΝΤ' ΙΔΟΝΤΕΣ ΑΜΦ' ΕΜΟΙ ΚΥΚΛΟΙ. τὰ περὶ ἐμὲ πάθη εἰδότες ἐνιαυτοί, τοῦ αἰῶνος χρόνοι. ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ Τ'ΑΛΓΟΣ. οὐ λυπεῖ με τὰ φθάσαντα; ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα δυσφορῶ. ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΓΝΩΜΗ. οἱ γὰρ ἔχοντες φαύλην τὴν γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. θαυμάζω σοῦ, ἀντὶ τοῦ, καταγιγνώσκω σου.

1354. *κύκλοι* perperam scholiastes accipit, *annos* exponens, quod ineptum est. Alii cum Camerario non melius Philoctetam suos oculos alloqui censuerunt. Astrorum alloquitur orbes. Hunc locum optime convertit Georgius Ratallerus: *O circuli cœlo micantes, qui mala, Quibus miser agitor, videtis omnia, Hæc quomodo vos sustinebitis?* Perperam in membr. et in Aldina ἀμφ' ἐμοῦ.

1357. τοῦ Λαερτίου. Aldus et veteres codd. τῷ.

1362. θαυμάσας ἔχω τάδε. In Aldina et veteribus codd. τόδε, haud melius.

1364. οἵ γέ σου καθύβρισαν. Perperam in libris οἵ τέ σου.

1365. πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ—Quæ olim ab homine ineptissimo inferta fuerunt, sustuli. Non tanta incogitantia fuit Tragicus noster, ut in dramate omnium quot quot sunt perfectissimo, sibi ipsi tam stolide contradiceret, inutili mentione cujuspiam facti, quod toti fabulæ œconomiæ repugnat, eamque subverteret. Nihil omnino eorum, quæ ad Trojam gesta fuerant, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: litem Ulyssis cum Ajace de Achillis armis prorsus ignorabat: quin ipsi supra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum fuisse. Præterea color ipse adsuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ignorat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisse opinatur: Πατρὸς γέρας συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ—

1366. κἄμ' — Aldus minus bene καί μ'—Hic autem habit τάδε, ut membr. Contra Triclinius τόδε.

χ' οὕτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κοὐ, κακοὺς ἐπωφελῶν,
δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
NE. λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.
ΦΙ. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;
NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους, κἀποσώσοντας νόσου.
ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῂς ποτε;
NE. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλλ' ἐσορῶ τελούμενα.
ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνῃ θεούς;
NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;
ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τόδε;
NE. σοί που φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδ' ἐμοῦ.
ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς *ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
NE. ὦ 'τὰν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
NE. οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν.

* ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι ed. 1. 2.

1374. ΘΕΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΑ. διὰ τὴν Ἑλένου μαντείαν.
1378. ΕΜΠΥΟΝ. δύυγρον, διὰ τὸ ἕλκος, πύου πεπληρωμένην, ὅ ἐστι σήψεως. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἐκείνους ἄπει, ἀλλὰ πρὸς τοὺς θεραπεύσοντάς σε.
1387. ΔΙΔΑΣΚΟΥ. μάνθανε, φησὶ, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαίρεσθαι.

1379. κἀποσώσοντας. Libri omnes male κἀποσώζοντας.

1381. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλλ' ἐσορῶ τελούμενα. Libri veteres κάλ' ὁρῶ claudicante versu. In Triclinii recensione pejus adhuc καλῶς ὁρῶ. Dictum fuit supra ad v. 1304. nominis καλὸς priorem Atticis poëtis semper corripi: estque hoc certissimum. Nec minus certum videri debet rectam emendandi viam nos iniisse, omissam a librario præpositionem compositi verbi reponendo. Scripserat Tragicus non ὁρῶ, sed ἐσορῶ. Centies ad minimum in his dramatibus occurrunt ἐσορᾷν, ἐσιδεῖν eadem potestate qua simplicia ὁρᾷν et ἰδεῖν, ut sæpe in glossis declaratur. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 70. Parisini Editoris conjecturam silentio prætereo, ne quis Menedemi dictum in me torqueat, νεκρὸν ἐπισφάττεις.

1382. Aldus καταισχύνειν, qua in scriptura vestigium deprehendi possit antiquæ formæ Atticæ καταισχύνει pro καταισχύνῃ.

1384. τόδε. Sic recte in B. quod vel absque codice reponi debebat: nam pronomen hoc jungendum cum ὄφελος. Perperam in aliis libris τάδε.

1385. χὠ λόγος τοιόσδ' ἐμοῦ. Sic membr. et Aldus. In aliis libris ἐμοί.

1388. γιγνώσκω. Sic emendate in membr. scriptum, non ut vulgo, γινώσκω. Vide notam ad Com. Ranas 52.

ΦΙ. ἔγωγ' Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.
ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα.
ΦΙ. οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
ΝΕ. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν, ὧν λέγω;
ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῇς, ἄνευ σωτηρίας.
ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτ' ἐμοὶ πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας. ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.
ΝΕ. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν.
ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.
ΝΕ. ἀντέρειδέ νυν βάσιν σήν.
ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.
ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;
ΦΙ. μὴ φροντίσῃς.
ΝΕ. τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;
ΦΙ. ἐγὼ παρὼν—
ΝΕ. τινα πρὸς ὠφέλησιν ἔρξεις;
ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους—
ΝΕ. πῶς λέγεις;
ΦΙ. εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας.
ΝΕ. ἀλλ', ὦ φίλε,
εἴ γε δρᾷς ταῦθ', ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

1401. ΤΕΘΡΗΝΗΤΑΙ ΛΟΓΟΙΣ. γράφεται ΓΟΟΙΣ. πολλὰ διὰ Τροίαν πέπονθα, φησίν.
1402. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. ἐπὶ τὴν πατρίδα. ἀπατᾷ δὲ, καὶ θέλει ἄξαι εἰς τὴν Τροίαν.
1404. ΑΙΤΙΑΝ ΔΕ ΠΩΣ. πῶς, φησὶν, ἀναίτιος γένωμαι τοῖς Ἕλλησι; ΧΩΡΑΝ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. τὴν Σκῦρον.

ὀλεῖς Attica futuri forma est pro ὀλέσεις.

1393. Nisi δρῷμεν optativus esset, solœca esset oratio, quia in hac formula subjunctivus adhibetur sine ἂν, et optativus cum ἄν. Perinde solœca essent τί ἂν δρῶ, et τί δρῴην, quum rite dicatur τί δρῶ, et τί δρῴην ἄν. In Aldina excusum δρῶμεν, quia in veteribus libris ι, quod subscribere solemus, fere omittitur.

1401. γόοις meliorum librorum est lectio, cujus ex depravatione orta altera Scholiastæ memorata, λόγοις. Hanc habet Triclinii recensio, altera superscripta.

1406. In B. προσωφέλησιν scriptum una voce.

1407. Voces ὦ φίλε in Aldina et in

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
αἴῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.
τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν, οὐρανίας
ἕδρας προλιπὼν,
τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ' ὁδὸν, ἣν στέλλῃ·
σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν.
καὶ σοὶ, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ
πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκας.
ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν

1411. ΦΑΣΚΕΙΝ Δ' ΑΥΔΗΝ. *ὑπολάμβανε, φησὶν, ὁρᾷν τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.*

1432. ΤΟΞΩΝ ΕΜΩΝ ΜΝΗΜΕΙΑ. *ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἀριστείων κἀμὲ τίμησον.* ΠΡΟΣ ΠΥΡΑΝ ΕΜΗΝ. *τὴν ἐπὶ τῇ Οἴτῃ.*

codd. non comparentes, ex conjectura addidi, ut integer fieret octonarius, quod quidem longe præstare videtur Triclinii, seu potius Turnebi interpolationi: nam in illius recensione sic scripti sunt hi versus: Πῶς λέγεις; εἴρξω πλάζειν τουτουσὶ τῆς σῆς πάτρας. Ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα. In secundo nihil differunt veteres codd, nec Aldus. Particulam γε, metro flagitante, jam inseruerat Turnebus.

1415. τὰ Διός τε φράσων. Sic recte tres codd. Absque iis reponi poterat copula quam impressi omittunt cum versus ruina.

1429. ἐκλαβών. In tribus codd. ut in Aldina, ex frequentissimo librariorum errore, ἐκβαλών.

1430. πλάκας. Sic membr. In ceteris πλάκα.

κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ᾽, Ἀχιλλέως τέκνον,
παρῄνεσ᾽· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ᾽ ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ᾽ οὗτος σέθεν.
ἀλλ᾽ ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον,
οὗτος σὲ, καὶ σὺ τόνδ᾽. ἐγὼ δ᾽ Ἀσκληπιὸν
παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ᾽ ἐννοεῖσθ᾽, ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλ᾽ ἅπαντα δεύτερ᾽ ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανεὶς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ᾽ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων, χώραν καλέσω.
χαῖρ᾽, ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ᾽ ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλὴς,
οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην

1441. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΤΑ ΠΡΟΣ ΘΕΟΥΣ. αἰνίττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν γὰρ τῇ τοῦ Ἰλίου ἁλώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, προσφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ Ἑρκείου Διός.

1448. ΤΙΘΕΜΑΙ. συγκατατίθεμαι.

1452. ΣΤΕΙΧΩΝ ΧΩΡΑΝ ΚΑΛΕΣΩ. ἀσπάσομαι ἀναχωρῶν. ΞΥΜΦΡΟΥΡΟΝ ΕΜΟΙ. τὸ φρουρῆσάν με καὶ φύλαξαν. ΚΤΥΠΟΣ ΑΡΣΗΝ. ἰσχυρὸς, ἔντονος. ΕΡΜΑΙΟΝ ΟΡΟΣ. δύναται πάντα τὰ ὄρη Ἕρμαια καλεῖσθαι, ὅτι νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος ὁ Ἑρμῆς. ἔστι δὲ καὶ Ἕρμαιον οὕτως ἐν Λήμνῳ καλούμενον. ἐμοὶ δὲ, φησὶ, πολλὰ βοῶντι καὶ τὸ Ἕρμαιον ὄρος ἀντεφθέγξατο. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον.

1436. συννόμω. gl. ἅμα νεμόμενοι.

1443. οὐ γὰρ ηὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. In Tragici exemplaribus perquam absurde legitur ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. Optime Dawesius et post eum Toupius e Kusteri Suida in Εὐσέβεια, sublata ineptissima menda, veram lectionem restituit. Euripides in Temenidis: Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ὄντος σώματος.

1449. πράσσειν. Perperam codices et impressi πράττειν. Quin mendose etiam in Aldina μέλετε.

1456. ἐτέγχθην. Libri omnes ἐτέγχθη, quod per me retineat, si cui pla-

κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
νῦν δ', ὦ κρῆναι, Λύκιόν τε ποτὸν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
γνώμη τε φίλων, χὡ πανδαμάτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
ΧΟ. χωρῶμέν νυν πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

1461. ΓΛΥΚΙΟΝ ΤΕ ΠΟΤΟΝ. τινὲς ΛΥΚΙΟΝ ΠΟΤΟΝ γράφουσιν. ἔστι δὲ ἡ οὕτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίου Ἀπόλλωνος· ἢ, οἷον ἐν ἐρημίᾳ, ὑπὸ λύκων πινόμενον.

1463. ΔΟΞΗΣ. τῆς οἰήσεως. ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες, οὐδὲ ἐλπίσαντες τελειοῦσθαι, ὥστε ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν. ΓΝΩΜΗ ΤΕ ΦΙΛΩΝ. τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ Νεοπτολέμου. ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΔΑΙΜΩΝ. τινὲς τὸν Ἡρακλέα νοοῦσιν· ἔνιοι τὴν Τυχήν.

cet magis. Quippe nihil obstat quin κρᾶτα, quod neutrius generis esse vidimus ad v. 1001. hic sit nominativus verbi: verum et sonus gratior est, et elegantior structura, si legatur ἐτέγχθην, quemadmodum in Aj. 1208. ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας.

[1461. γλύκιον vox est nihili. Remansit me imprudente et nolente mendosa lectio quam corriget sedulus lector, literam abradendo. Vera lectio est λύκιόν τε πότον. Vide modo Scholiastam et Suidam in Λυκεῖον πότον.]

1469. In membr. et in Aldina, χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς. In B. χωρῶμεν ἤδη. Ortum hoc ex glossa, et refertur ad νῦν vel ad δή. In Triclinii recensione scriptum χωρῶμέν νυν. gl. δή. Isti duo pro ἀολλεῖς perperam habent ἀολλέες.

1471. σωτῆρας masculinum ad Nymphas refertur. Sic apud Æschylum S. Th. 321. εὐπραξία σωτήρ. Apud Nostrum Œd. T. 80. τύχη σωτήρ. In Antig. 1074. λωβητῆρες Ἐριννύες. Vide supra ad 223.

Ad primum Dramatis versum meminit Scholiastes noster Euripidis Philoctetæ, cujus pauca quædam fragmenta exstant in Musgravii editione legenda. Œconomia diversa a Sophoclea, non ita simplici ac deducto filo; sed plurium personarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus πάθους habuisse videtur. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. cap. xi. et Dionis Chrysost. orationes lii. et lix. Ex Æschyli Philocteta tres versus servavit Stobæus Floril. Grotii p. 493. ad Regii codicis fidem sic legendos: Ὦ Θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν. *Ne, ne tuum, oro, Mors, repellas supplicem. Tu sola desperata medicaris mala: A te receptos nullus attingit dolor.* Ista omnia in rem suam convertit noster Tragicus. Vide hujus dramatis v. 1348. Philoctetis ad Trojam fragm. i. et Œd. Col. 955.

ΤΕΛΟΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὧδε τροφεὺς, δεικνὺς Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν᾽ ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί.
τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις· τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ᾽, Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ

ΑΠΕΙΡΟΚΑΛΟΝ τὸ λέγειν, ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἡ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστῃ δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγός· τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἡ Ἀθηνᾶ. ἅπαντα δὲ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής· τὸν τόπον τῆς σκηνῆς· τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο· τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας· τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. φησὶ γὰρ ὑποκατιών· Πυλάδη, τί χρὴ δρᾷν ἐν τάχει βουλευτέον.

1ν Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ. πολλάκις παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι. καὶ νῦν δηλοῖ πρὸς τίνα ὁ λόγος, ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον προσώπου. ΝΥΝ ΕΚΕΙΝ᾽ ΕΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. προσοχὴν ὁ λόγος ἀπεργάζεται, σκοπούντων ἡμῶν, τί δήποτε προθυμεῖται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

4. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΡΓΟΣ. Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην· (Ἰλ. δ. 52.)

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

οἱ δὲ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν. Ἄλλως. Ἄργος ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ. ΠΑΛΑΙΟΝ δὲ, ἢ ὅτι Ἄργος, ὁ προπάτωρ αὐτῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀντιποιοῦνται εἶναι. ἔστι δὲ ἔτι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεικνύμενον, καὶ λεγόμενον, ὡς ἀπ᾽ οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε κατηνέχθη.

6. ΤΟΥ ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ. οὐκ ἀπ᾽ ἄλλου τινὸς ποιεῖται τὴν δεῖξιν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἄργει ἀγορὰν, ἐν ᾧ καὶ τὸ πῦρ ἀπόκειται, περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν. ἔστι δὲ καταντικρὺ τοῦ Νεμείου Διός. παραγενόμενοι οὖν εἰς Ἄργος, ὁ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει· (λέγουσι ἔστιν οὐκ ἄπωθεν τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ᾽ ἐξ ἀπόπτου φαίνεται.) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας ἐξ ἀριστερᾶς ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσι. Λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι τὸν θεὸν, καὶ τοὺς ἐπιβούλους τῶν ποιμνίων φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει· οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι αὐτοῦ τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους· ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαί φασι λύκους, ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι. ΟΥΞ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσιν Ἥρας ναός· ἐκ Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι, διὰ Κορίνθου πεποίηνται ὁδ΄ν.

V. 2. ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί. Æschylus Choëph. 213. Εἰς ὄψιν ἥκεις, ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.

4. τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις. Sic scriptum in E. vere, ni fallor. τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶν, ὃ ἐπόθεις. Vulgo legitur τὸ γὰρ—et aliter distinguitur. In fine versus τόδε ad sequens pertinet ἄλσος. Accipi autem hic potest Ἄργος, pro regionis no-

ἀγορὰ Λύκειος· οὑξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ᾽ ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ᾽ ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἑῷα κινεῖ φθέγματ᾽ ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ᾽ ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν᾽ ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ᾽ ἐμὲν,

9. ΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΥΣ. Ὅμηρος· (Ἰλ. η΄. 180.) πολυχρύσοιο Μυκήνης. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΝ. ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

14. ΤΟΣΟΝΔ᾽ ΕΣ ΗΒΗΣ. τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας δηλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίου οὔπω βαδίσαι δυναμένου.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ᾽ ΑΣΤΡΩΝ. ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν· μελαίνης νυκτὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν. ὡς τὸ (Ἰλ. ε΄. 726.) ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ἢ οὕτως· ἐκλέλοιπε τῶν ἄστρων ἡ μέλαινα εὐφρόνη. ἵν᾽ ᾖ τὸ ΑΣΤΡΩΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ.

mine: at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenas promiscuo nomine appellare solent. Strabo p. 377. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ᾽ Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Infra, v. 1459. Μυκηναῖοι et Ἀργεῖοι ejusdem urbis sunt incolæ.

9. Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobæum Floril. Grotii p. 169. Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ᾽ ἐστὶ πᾶν κύκλῳ Ὀλυμπία· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ, Σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νόμιζέ σε.

12. Eustathius ad Il. γ΄. 238. αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. ista observat p. 410. Ὅρα, ὅτι Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύσαντος, Σοφοκλῆς τὸν ὅμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὅμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι. ὅμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἁπλῶς καθ᾽ αἷμα. καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών.

19. Schema hujus versus infra ad v. 758. ἀντίπτωσις appellatur a Scholiasta. Vide ad Œd. T. 833.

21. ξυναπτέον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam i. 87. *Conferenda nobis sunt consilia*: non, *conferte consilia*. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ξυνάπτετον λόγοισιν, ut vulgo legitur.—ὡς ἐνταῦθ᾽ ἐμὲν—Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Superscripta in quibusdam glossa ἐσμὲν, quæ in aliis codd. librariorum stupore textum invasit. Primitivam formam ἐμὲν tuetur Grammaticus antiquus cujus observationem in minoribus scholiis edidi: ἀναλογώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ΕΣΜΕΝ πλεο-

ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν

22. ΑΚΜΗ. σπουδή. πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν τοῖς ἔργοις, ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23. Ω ΦΙΛΤΑΤ' ΑΝΔΡΩΝ. διδάσκει ἡμᾶς μεθ' οἵων ἀνδρῶν δεῖ τὰ ἀπόῤῥητα ποιεῖν καὶ λέγειν. ΣΗΜΕΙΑ ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ. τοῦ εἶναί σε πιστὸν εἰς ἡμᾶς.

26. ΕΝ ΤΟΙΣΙ ΔΕΙΝΟΙΣ. ἐν τοῖς πολέμοις. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΕΠΗι. ἀκολουθεῖς. διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως εὐβουλίαν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΥ. εἴ τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεῦσθαι, μεθάρμοσον, ὅ ἐστιν, ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάνυ αὐθέκαστος φαίνεται.

32. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΝΙΧ' ΙΚΟΜΗΝ. διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λεῖπον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν. ΑΣΚΕΥΟΝ ΑΥΤΟΝ. ἢ αὐτὸν τὸν Αἴγισθον ἀπαρασκεύαστον ὄντα, ἢ τὸν Ὀρέστην. οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμβῆναι.

κισμῷ τοῦ σ. Tuetur etiam Eustathius, cujus quædam huc pertinentia excerpam ex commentario in Odys. γ'. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὲ προτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ· Δωρικῶς μέν τοι ἰσμὲν, ἰστέ. ἡμάρτηται δὲ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ἰστέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δείκνυστε ἢ φαστὲ, οὕτως οὐδὲ ἰτὲ, ἰστέ—εἶτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τοῦ ἐμὲν, ὅθεν γίνεται τὸ ἰσμὲν, λέγει ὅτι Ὅμηρος μὲν σὺν τῷ ι ἔφη, ἁπλῶς εἰμέν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Γρῶας ἐμέν· ἤγουν γραῖαι ἰσμέν. Ista, ut opinor, nunquam legerat Rich. Dawesius, qui Miscell. Crit. p. 281. ἐμὲν pro ἰσμὲν ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto quam Ionica scripto. Verum primitivum ἐμὲν in quacunque dialecto, et quibuscunque poëtis permissum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius reponendum censebat, ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν, merito Toupius ineptum esse affirmat. Sed fallitur ipse, quum ἰσμὲν legendum esse, et hujus vocis priorem corripi posse, statuit; quod falsissimum est. Si quis Tragicorum et Comicorum quæ supersunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptæ fidei excitabit correptæ vocalis brevis ante consonantes σμ, στ, nec uspiam reperiet ἰσμὲν prima brevi. Longa est nuperi Parisini editoris hanc in rem disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta sumit ex poëtarum depravatis versibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ipsum eos dimetiri nesciisse, aut perperam legisse, demonstravi in nota ad Thesmoph. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomicis Græcis p. 200.

24. γεγώς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472.

μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

40. ΙΣΘΙ ΠΑΝ. περιέργασαι τὰ πραττόμενα. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ ΓΗΡΑι ΤΕ. τοῦ πιθανοῦ χάριν οὕτως εἶπε. ΗΝΘΙΣΜΕΝΟΝ τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἂν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλήν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον· οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνῶσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

45. ΠΑΡ' ΑΝΔΡΟΣ ΦΑΝΟΤΕΩΣ. τὸν Φωκέα προθεὶς, ἐπήνεγκε Φανοτέα, ἀπὸ τοῦ ὅλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων, ὁμοίως τῷ· ('Οδ. θ'. 362.)

ἡ δ' ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομειδὴς Ἀφροδίτη,
ἐς Πάφον.

ἐλέγοντο γὰρ ὁλοσχερέστερον μὲν Φωκεῖς· ἐπὶ μέρος δὲ Κρισαῖοι, Φανοτεῖς. πόλεως δὲ ὄνομά φασι τὸ Φανοτέως. ΔΟΡΥΞΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φίλων. κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

34. *ἀροίμην* futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aoristo *ἀραίμην* producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad Œd. T. 792.

36. *ἄσκευον ἀσπίδων.* Vide ad Œd. T. 191.

43. *οὐδ' ὑποπτεύσουσιν.* Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensionem scriptus est. In unico C. diphthongo *ου* superscriptum *ω*, pro variæ lectionis indicio; sed glossa ad probam directa, *ὑπονοήσουσιν.* In Aldina perperam excusum *ὑποπτεύουσιν*, quæ menda in Juntina sublata fuit, reposito *ὑποπτεύουσιν.* Primus Turnebus invexit *ὑποπτεύσωσιν*, genuinum id esse opinatus scilicet, quia præcedit verbum subjunctivi modi *γνῶσι.* Verum purum putum solœcismum esse ostendimus in nota ad Comici Lysistr. 704.

46. *δορυξένων.* Eustathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ὁ γὰρ, ἤγουν οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον· ἢ δριμέως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι τοῦ Ἀγαμέμνονος φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὡς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάριν δουρὸς, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπό τινων. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine *δορύξενος* *hospitem* simpliciter significare. Sic Ægeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea 688. Κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ' ἄψοῤῥον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας
φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.

47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩι. μὴ σμικρολόγως τις ἐπιλάβηται, ὡς κελεύοντος ἐπιορκεῖν, τοῦ ποιητοῦ. δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ, τὸ πᾶν δόλῳ πράσσειν παρακελευομένῳ, ὥστε ἐν οἷς δοκεῖ ἐπιορκῶν δυσσεβεῖν, διὰ τούτων εὐσεβεῖ, πειθόμενος τῷ θεῷ. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος, ὡς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καταβῆναι ἐς τὰ Πύθια. ἀνῆπται δὲ τοῖς χρόνοις. ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα, ἑξακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον. ΕΞ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. βιαίως, οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταυτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. ΑΘΛΟΙΣΙ ΠΥΘΙΚΟΙΣΙ. τοῖς χρόνοις ἀνῆπται. νεώτερος γὰρ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών. πιθανὸν δὲ τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζεσθαι. ΩΔ' Ο ΜΥΘΟΣ. ἡ ἔκβασις τοῦ λόγου, ἢ τὸ κεφάλαιον. ΕΣΤΑΤΩ. δεδόχθω.

51. ΩΣ ΕΦΙΕΤΟ. ὡς ἐκέλευσεν, ὁ Ἀπόλλων δηλονότι. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις. λέγοι δ' ἂν χλιδὰς, ἤτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, οἵ εἰσι τρυφὴ τῆς κεφαλῆς· ἢ παρ' ἴσον τρυφὴ καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

54. ΤΥΠΩΜΑ. τὸ ἄγγος, τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀστέα Ὀρέστου ἀπέκειτο. ΚΛΕΠΤΟΝΤΕΣ. ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι. Ὅμηρος· (Ἰλ. α'. 132.) κλέπτε νόῳ.

47. ἄγγελλε δὲ προστιθεὶς, ἀγγελίαν δηλαδὴ, ὅρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ.—ἐξ ἀναγκαίας τύχης. βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαῖα. θάνατος, ἢ δουλεία, ἢ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485.

52. λοιβαῖσι πρῶτον. Sic Aldus et Scholiastes cum duobus codd. In aliis λοιβαῖς τε πρῶτον.

57. φέρωμεν. Sic ex indole linguæ invitis librariis legendum. ἥξομεν πάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἡδεῖαν φάτιν. Solœcum est quod vulgo legitur φέροιμεν. Particulæ ὡς, ὅπως, ἵνα, ut significantes, cum optativo non construuntur, nisi præcedat verbum temporis præteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82.

61. ῥῆμα κακὸν, *male ominatum dictum* recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinæ. Helenæ roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059. Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; respondet Menelaus: Κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, Ἕτοιμός εἰμι, μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν. Nostri κακὸν ῥῆμα, idem est ac illius κακὸς ὄρνις. Proinde culpanda non est hæc sententia, ut illa quam e Tragico nostro profert Plutar-

ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.
ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄστρον ὥς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρτὴς, πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νὼ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοι μοι δύστηνος.

62. ΗΔΗ ΓΑΡ ΕΙΔΟΝ. Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογαίῳ, λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς τεθνηκὼς εἴη· καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' Ἅιδου τινὰ ἐτερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν Ἅιδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ἦν ὁ Ἑρμοῦ, εἶτα Εὔφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος ὁ Σάμιος, εἶτα Πύῤῥος ὁ Δήλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο οὖν ἀποτείνεσθαι ἔοικεν ὁ Σοφοκλῆς. ἔνιοι δὲ οἴονται ἀπιθάνως, εἰς Ὀδυσσέα ἀποτείνεσθαι. οὐ γὰρ πέπρακταί τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ. ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, μὴ καὶ τῶν θαυμαστῶν εἶναι δόξῃ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ μύθῳ παλαιῷ τετόλμηκέ τι κακόηθες εἰπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν, ὃ μᾶλλον ἥρμοζε κωμῳδίᾳ.

68. ΔΕΞΑΣΘΕ Μ' ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΑ. ἐπ' εὐτυχίᾳ με δέξασθε, ὥστε ταύτας τὰς ὁδοὺς τελεσθῆναι. ἢ οὕτως· δέξασθέ με εὐτυχοῦντα, καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταύταις ταῖς μηχαναῖς. ΑΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον.

75. ΝΩ Δ' ΕΞΙΜΕΝ. ἐξιέναι βούλονται, διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Χοροῦ. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. ἐφ' ἑκάστου πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον, ὁ καιρός ἐστιν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γιγνόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

chus: Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ. et ista Diphili apud Stobæum: Καιρῷ τιθέμενον ψεῦδος ὡς καρπὸν φέρει. Confer Nostrum in Æthiopibus i.

66. δεδορκότα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius p. 1259. extrema, participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ὁραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν· ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος.

73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd. In Aldina γέρων.

75. Pindarus Pyth. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

ΠΑΙ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.
ΟΡ. ἆρ᾽ ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;
ΠΑΙ. ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ᾽ ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ᾽ ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.
ΗΛ. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ᾽ ἀντήρεις ᾔσθου

78. ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΩΝ. τὸ ἑξῆς· ἔνδον θυρῶν. θαυμαστῶς δὲ ὁ γέρων οὐκ ἐπιβέβηκε τῷ ἀληθεῖ· ἀλλ᾽ ἀποστῆσαι βουλόμενος τὸν Ὀρέστην, ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ ΤΙΝΟΣ φησίν.

80. ΑΡ᾽ ΕΣΤΙΝ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ὑπὸ νεότητος Ὀρέστης παράγεται φιλοπευστεῖν· ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρήσιμον σκοπεῖν ἀναγκάζει. ΑΝΑΚΟΥΣΟΜΕΝ, ἐπακούσομεν.

82. ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἅμα μὲν εἰς τὸ χρήσιμον συμβουλεύει πείθεσθαι τῷ θεῷ. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· διελύθη γὰρ ἂν τὸ πᾶν, ἐξ ἀρχῆς μηνυθέντος Ὀρέστου.

86. Ω ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ. ὀλόφυρσίς ἐστι τῆς Ἠλέκτρας ἐν ταῖς μονῳδίαις, ὅπερ σύνηθες τοῖς τραγικοῖς, κινητικὸν τοῦ πένθους. τοῦτο δὲ τὸ πρόσωπον εὔνουν ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι. ἐπεὶ δὲ ἀηθές ἐστι πρὸς τοὺς θεατὰς, ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα διαλέγεσθαι, ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς θεοῖς, ἢ μάρτυρας τῶν θρήνων καλοῦσα, πρὸς τὰ στοιχεῖα ποιεῖται τὸν λόγον. καὶ οὕτως ἡμῖν δηλωθήσεται, ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ τὸν πατέρα. ἰσόμοιρον δέ φησιν εἶναι τὴν γῆν τῷ ἀέρι, παρ᾽ ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ· συνέστραπται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθείη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡσιόδειον· (Θεογ. 126.)

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανόν.

ἰσόμοιρον δὲ γῆς ἀέρα, τὸν σκότον φησὶν, ἵνα τὸ ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ ἀντιδιαστέλληται. ΚΑΙ ΓΗΣ φησὶν ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γάρ ἐστιν ἀήρ· ἢ ὅτι γῆ καὶ ἀὴρ στοιχεῖα· ἰσότιμα γὰρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀλλήλοις. τινὲς δὲ, ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα. ἰσόμοιρος οὖν, διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχόθεν τῆς γῆς. καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρῴδηκεν. τὸ δὲ ΑΗΡ τὸ α συνέστειλε διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον. ὦ φάος ἁγνὸν, ὅσα μοι σύνοιδας θρηνούσῃ καὶ κοπτομένῃ. τὸ δὲ κατάλληλον οὕτως· ὡς πολλὰς μὲν ᾠδὰς ᾔσθου, πολλὰς δὲ πληγὰς αἱμασσομένων τῶν στέρνων.

89. ΠΛΗΓΑΣ ΑΝΤΗΡΕΙΣ. τραγικώτερον δέ πως ἀπήγγελται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐ-

83. πειρώμεθ᾽ ἔρδειν. Perperam in impressis ἕρδειν cum spiritu aspero.

89. ἀντήρεις πλαγὰς στέρνων, *percussiones oppositas pectoris*, seu *oppositi pectoris planctus*. Quippe ut ictu lædatur pectus, oppositum illi esse debet, quo ictus infligitur. Bene monet Heathius ἀντήρης non derivari ab ἐρέσσω, sed unice ab ἀντί. Terminatio illa ηρης permultorum vocabulorum nihil aliud est quam paragoge. At pleraque omnia Grammatici composita esse somniarunt a substantivo et verbo, seu ἐρέσσω, seu ἄρω. Recti devius ad hunc locum Scholiastes, doctius ad Antig. 1136. κισσήρεις interpretatur κισσοφόροι. Adjectivum est a κισσὸς deductum, non compositum a κισσὸς et ἄρω. Idem statuendum de πετρήρης, τυμβήρης, et aliis hujus formæ, quorum plurima recenset Valckenarius ad Phœnissas 90. Ad sensum bene ἀντήρεις exponitur in glossa ἀντιτύπους.

στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ.
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χὡ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
στυγερῶν τε γόων, ἔς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων

τῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον τῶν στέρνων ἐλαυνομένας. ἢ ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον. ΗΙΣΘΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ἔμαθες. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. διὰ τούτων ἡ ἐπίτασις. ΟΠΟΤΑΝ ΔΝΟΦΕΡΑ. ὅσα μέν, φησί, διὰ νυκτὸς κλαίω, αἱ εὐναὶ ἴσασιν· ὅσα δὲ δι' ἡμέρας, ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς. λέγει δέ, ὅτι οὐ διαλείπω οὔτε νυκτός, οὔτε ἡμέρας κλαίουσα. ΥΠΟΛΕΙΦΘΗι, παρέλθῃ.

94. ΟΣΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ. κατὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως. ἰδοὺ γὰρ ἔγνωμεν, ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, καὶ διὰ τί θρηνεῖ. ΟΝ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ, παρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ· (407.) Οὔτε με ἀνάρσιοι ἄνδρες—καὶ τὰ ἑξῆς. πάνυ δὲ περιπαθὴς ὁ λόγος, εἰ καὶ πολεμίων πικροτέρα ἐφάνη Κλυταιμνήστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. πάνυ γὰρ περιπαθὲς τὸ ἐπὶ τηλικούτου καὶ τοσαῦτα διαπραξαμένου εἰπεῖν, ΟΠΩΣ ΔΡΥΝ ΥΛΟΤΟΜΟΙ.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΝΙΣΕΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπέκτεινε. ξένια γὰρ Ἄρεος, τραύματα, φόνοι, καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέεσσι λυγρὰ χαριζόμενοι. ΑΠ' ΑΛΛΗΣ Η 'ΜΟΥ. εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος παράκειται, αὕτη γε, διὰ τὸ πάνυ ἀλγεῖν, οὐδένα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν γεγονότων οἴεται, ἢ μόνην αὐτήν.

102. ΑΔΙΚΩΣ ΟΙΚΤΡΩΣ ΤΕ. ἔν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδίκως, ΑΙΚΩΣ. καὶ οἰκτρῶς μέν, διὰ τὸ βίᾳ, καὶ ἐπιβουλευθέντα· ἀϊκῶς δέ, ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἀνείλοντο. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΕΝ ΔΗ ΛΗΞΩ. ὁ νοῦς· ἀλλ' οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρομένη, ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω, ὥστε μὴ ἐνδέους τρόπῳ ἠχώ τινα προτείνειν τῶν θρήνων πρὸ τῶν πατρῴων θυρῶν.

96. οὐκ ἐξένισεν. Sic Scholiastes bene. Aldus et plerique codd. ἐξείνισε: in meo ἐξένισε.

102. ἀϊκῶς auctore Scholiasta reposui, apud quem perperam scriptum ἀεικῶς, de quo videbimus infra ad v. 216. In Tragici exemplaribus deterior lectio obtinet, ἀδίκως. Ad ἀεικῶς pertinet glossa in D. ἀνάπαιστος.

104. ἔς τ' ἄν. gl. ἕως ἄν. Mirari subit nemini librario hic libuisse scribere ὥς ἄν. Vide ad Aj. 1117. et Philoct. 1330.

ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ἑρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρὰ,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
κἀμοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτος στροφὴ α'.

112. ΣΕΜΝΑΙ. εὐφήμως, ὡς καὶ τὸ Εὐμενίδες.

120. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ ΑΧΘΟΣ. ἢ τὸ καταβαροῦν καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύναμαι. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ἀκούειν δεῖ οὕτως τὸ ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ὅπερ ἂν εἶχεν ἐκεῖνος φέρειν παρὼν, ὥστε κοινῇ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν. μόνη γὰρ φέρειν οὐκ ἔτι ΣΩΚΩ, ἀντὶ τοῦ ἰσχύω· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ σώζω.

121. ΙΩ ΠΑΙ ΠΑΙ. πάροδός ἐστι Χοροῦ γυναικῶν, τῇ Ἠλέκτρᾳ συναχθομένων. ΔΥΣΤΑΝΟΤΑΤΑΣ, τῆς ἐξωλεστάτης. οὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί τήκῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; ΑΘΕΩΤΑΤΑΣ, ἀσεβεστάτης. Ο ΤΑΔΕ ΠΟΡΩΝ. λίαν αἰδήμων ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸν Αἴγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν. καὶ γυναικῶν ἐστιν ἴδιον, μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἁμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. καὶ τὸ ΕΙ ΜΟΙ ΘΕΜΙΣ ΤΑΔ' ΑΥΔΑΝ λίαν ἠθικὸν καὶ ἁρμόζον γυναιξίν. ἐπεὶ κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ δυσφημεῖν, φησίν· εἰ δίκαιόν ἐστιν, οὕτως εὔχομαι.

107. μὴ οὐ semper est monosyllabum. Inepte Triclinius harum vocularum priorem præcedenti versui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus.

113. αἳ τοὺς—Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinii stupor articulum αἳ ejecit, sine quo nec metrum, nec sententia constat. Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendi facere debebant. Non animadverterunt systema hoc anapæsticum minus regulare esse, quippe in quo præter solita metra, basin, parœmiacum, et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce. Ut autem hos versus digessit Triclinius, ne versus quidem sunt: Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες, Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε. claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat cæsura. In priore scribere saltem debebat Græculus Ἐρινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripi nequit.

118. κἀμοί. Minus bene vulgo καί μοι.

121. δυστανοτάτας. Schol. ἐξωλεστάτης recte. Vide Musgravium ad Euripidis Herc. Fur. 1349.

Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς
ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾷν.

ΗΛ. γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων. ΟΙΔΑ ΤΕ. οἶδα, φησὶν, ἃ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτῃ τῷ προκειμένῳ. ΗΚΕΤ' ΕΜΩΝ ΚΑΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ΕΑΤΕ Μ' ΩΔ'. τοιοῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθαι θρηνεῖν. ΑΛΥΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος· (Ὀδ. σ'. 332.)

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

123. ὧδ' ακόρεστ'—Neutrum plurale ἀκορίστα vice adverbii, ut infra 164. ἀκάματα. Œd. C. 1560. ἐπίπονα. Aj. 197. ἀτάρβητα, aliaque permulta quæ passim occurrunt. Elegantior lectio, quam ut librario vel Græculo cuipiam accepta referri debeat, e sincero antiquitatis fonte in unicum codicem derivata fuit. In quatuor aliis ἀκόρετον reperi, quod ut præ altero sordet, Aldinæ tamen lectioni ἀκόρεστον utique præferendum erat.

[ἀκόρετον. Aldus, metro reclamante, ἀκόρεστον. Illud est in membr. D. E. meo. Negat vocem esse Græcam Heathius, pertenditque ἀκόρεστον legi debere penultima vel brevi, vel pro brevi habita; utrumque falsissime. Nam ἀκόρετος, non minus quam ἀκόρητος et ἀκόρεστος dici, similium vocum analogia ostendit: tum certum est, si quid aliud in re metrica et critica, vocalem ante literas στ nullum poëtam Atticum corripuisse Verum in hoc loco facile est litem dirimere, admissa alia lectione, eaque sane quam eleganti, quam suppeditat cod. T. ubi sic in contextu liquido scriptum est, nullo diversæ lectionis apposito indicio: Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγάν. Esset ἀκόρεστα neutrum plurale, vice adverbii, ut infra 164. ἀκάματα, in Œd. Col. 1560. ἐπίπονα, et in Aj. 197. ἀτάρβητα. Eligant eruditi utra lectio magis placeat. Ego plurium præstantiorumque codicum fidem haud invitus sequor.]

124. τὸν Ἀγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγὰν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Æschylum p. 57.

129. In Aldina legitur ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri omnes agnoscunt, hic, ut infinitis aliis in locis, e glossa irrepsisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γένεθλα, in aliis γενέθλα, ut infra 226. In E. γέννεθλα. In T. sic versus legitur: ὦ γένεθλα γεναίων τοκέων. Voci γεναίων superscripta glossa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Est tamen hæc ipsissima lectio quam commendat Heathius, versumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei concedendum non est, nisi ostendat anapæstum in dactylico versu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, et E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector: versumque sic lego: Γενέθλα γενναίων τοκέων. cum antistrophico congruit: Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς. uterque dimeter est anapæsticus catalecticus, non qualis esse debet paræmiacus in regulari systemate, qui ante catalecticam syllabam anapæstum semper habet, sed quales multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba catalectica vel spondeo vel dactylo subjicitur.

οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τι με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἲ αἲ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟ. ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα — ἀντιστρ. α'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ΗΛ. νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,

137. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΤΟΝ Γ' ΕΞ ΑΙΔΑ. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 524.)

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟΙΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ. ΟΥΤΕ ΓΟΟΙΣ ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεούς. καὶ Αἰσχύλος· (Νιόβῃ.)

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ΕΦΙΗι, ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνους καὶ πένθη;

147. ΑΛΛ' ΕΜΕ Γ' Α ΣΤΟΝΟΕΣΣ' ΑΡΑΡΕ. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· (Βατρ. 103.) σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶ, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. ΑΤΥΖΟΜΕΝΑ. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Ὅμηρος· (Ὀδ. τ'. 518.)

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

131. ξυνίημι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptæ ι in verbo ἵημι, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Æschylum S. Th. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hic erat scribere: Οἶδα τε καὶ ξυνίεικα τάδ'—

137. οὔ τοι τὸν πατέρ' ἀνστάσεις. Euripid, Alcest. 1007. Τόλμα δ'· οὐ γὰρ ἀνά- ξεις ποτ' ἔνερθεν κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω. Ex Homero sumpsit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. ω'. 550. Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα. Tædiosus essem, si Triclinii ineptias omnes memorare et refellere vellem. Codd. omnes veteres in secundo post hunc versu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

147. ἄραρε est aoristus secundus: nam in præterito medio secunda semper producitur.

Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς
ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

ΗΛ. γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων. ΟΙΔΑ ΤΕ. οἶδα, φησὶν, ἃ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει με, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτῃ τῷ προκειμένῳ. ΗΚΕΤ' ΕΜΩΝ ΚΑΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ΕΑΤΕ Μ' ΩΔ'. τοιοῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθαι θρηνεῖν. ΑΛΥΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος· (Ὀδ. σ'. 332.)

ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

123. ὧδ' ακόρεστ'—Neutrum plurale ἀκορέστα vice adverbii, ut infra 164. ἀκάματα. Œd. C. 1560. ἐπίπονα. Aj. 197. ἀτάρβητα, aliaque permulta quæ passim occurrunt. Elegantior lectio, quam ut librario vel Græculo cuipiam accepta referri debeat, e sincero antiquitatis fonte in unicum codicem derivata fuit. In quatuor aliis ἀκόρετον reperi, quod ut præ altero sordet, Aldinæ tamen lectioni ἀκόρεστον utique præferendum erat.

[ἀκόρετον. Aldus, metro reclamante, ἀκόρεστον. Illud est in membr. D. E. meo. Negat vocem esse Græcam Heathius, pertenditque ἀκόρεστον legi debere penultima vel brevi, vel pro brevi habita; utrumque falsissime. Nam ἀκόρετος, non minus quam ἀκόρητος et ἀκόρεστος dici, similium vocum analogia ostendit: tum certum est, si quid aliud in re metrica et critica, vocalem ante literas στ nullum poëtam Atticum corripuisse Verum in hoç loco facile est litem dirimere, admissa alia lectione, eaque sane quam eleganti, quam suppeditat cod. T. ubi sic in contextu liquido scriptum est, nullo diversæ lectionis apposito indicio: Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστ' οἰμωγάν. Esset ἀκόρεστα neutrum plurale, vice adverbii, ut infra 164. ἀκάματα, in Œd. Col. 1560. ἐπίπονα, et in Aj. 197. ἀτάρβητα. Eligant eruditi utra lectio magis placeat. Ego plurium præstantiorumque codicum fidem haud invitus sequor.]

124. τὸν Ἀγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγὰν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Æschylum p. 57.

129. In Aldina legitur ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri omnes agnoscunt, hic, ut infinitis aliis in locis, e glossa irrepsisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γένεθλα, in aliis γενέθλα, ut infra 226. In E. γένεθλα. In T. sic versus legitur: ὦ γένεθλα γενναίων τοκέων. Voci γενναίων superscripta glossa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Est tamen hæc ipsissima lectio quam commendat Heathius, versumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei concedendum non est, nisi ostendat anapæstum in dactylico versu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, et E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector: versumque sic lego: Γενέθλα γενναίων τοκέων. cum antistrophico congruit: Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς. uterque dimeter est anapæsticus catalecticus, non qualis esse debet parœmiacus in regulari systemate, qui ante catalecticam syllabam anapæstum semper habet, sed quales multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba catalectica vel spondeo vel dactylo subjicitur.

οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ᾽, οὔ τι με
φυγγάνει, οὐδ᾽ ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ᾽ ἄθλιον.
ἀλλ᾽, ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀλύειν,
αἶ αἶ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟ. ἀλλ᾽ οὔ τοι τόν γ᾽ ἐξ Ἀΐδα — ἀντιστρ. α΄.
παγκοίνου λίμνας πατέρ᾽ ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ᾽ ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ΗΛ. νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ᾽ ἐμέ γ᾽ ἁ στονόεσσ᾽ ἄραρε φρένας,

137. ΑΛΛ᾽ ΟΥ ΤΙ ΤΟΝ Γ᾽ ΕΞ ΑΙΔΑ. Ὅμηρος· (Ἰλ. ω΄. 524.)

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟΙΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ. ΟΥΤΕ ΓΟΟΙΣ ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεούς. καὶ Αἰσχύλος· (Νιόβῃ.)

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ΕΦΙΗι, ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνους καὶ πένθη;

147. ΑΛΛ᾽ ΕΜΕ Γ᾽ Α ΣΤΟΝΟΕΣΣ᾽ ΑΡΑΡΕ. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· (Βατρ. 103.) σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει; τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶ, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. ΑΤΥΖΟΜΕΝΑ. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Ὅμηρος· (Ὀδ. τ΄. 518.)

ὡς δ᾽ ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

131. ξυνίημι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptæ ι in verbo ἵημι, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Æschylum S. Th. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hic erat scribere: Οἶδα τε καὶ ξυνίημι τάδ᾽—

137. οὔ τοι τὸν πατέρ᾽ ἀνστάσεις. Euripid. Alcest. 1007. Τόλμα δ᾽· οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ᾽ ἔνερθεν Κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω. Ex Homero sumpsit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. ω΄. 550. Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα. Tædiosus essem, si Triclinii ineptias omnes memorare et refellere vellem. Codd. omnes veteres in secundo post hunc versu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

147. ἄραρε est aoristus secundus: nam in præterito medio secunda semper producitur.

ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν,
ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟ. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, στροφὴ β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἵα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιον ὃν ἁ κλεινὰ

ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν περιθρυλλουμένην ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γιγνόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. ΣΕ Δ' ΕΓΩΓΕ ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μερίζω σέ. ΕΝ ΤΑΦΩι ΠΕΤΡΑΙΩι. τουτέστιν ἀπολιθωθεῖσα. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ω'. 615.)

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς.

155. ΠΕΡΙΣΣΑ. πρὸς τὸ ἄχος περισσὴ, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. περισσῶς, φησὶν, ὀδύρῃ παρὰ τούτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι. ΟΙΑ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ. ἢ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι (Ἰλ. ι'. 144.) τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ, ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας, τέσσαράς φησι. ΚΡΥΠΤΑι Τ' ΑΧΕΩΝ. ἡ μετοχή ἐστι τὸ ΑΧΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι· ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. ΒΗΜΑΤΙ. ἀντὶ τοῦ ὁδῷ, πομπῇ.

148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται. Omissa est in veteribus codd. particula, quam Triclinius recte ob metrum inseruit. ἀτυζομένα. gl. ταραττομένη.

150. σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic optime in membr. scriptum. Perperam vulgo σὲ δ' ἔγωγε—

152. Aldus et plerique codd. αἶ αἶ, δακρύεις. In meo αἰὲν, cum gl. ἀεί. Alteri lectioni in August. apposita nota γρ. αἰέν. Unde lego meliore sententia, αἰεὶ δακρύεις.

153. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ. Cicero Tuscul. iii. 33. "Ne illa quidem firmissima consolatio est, quanquam et usitata est, et sæpe prodest: *Non tibi hoc soli.*" Sane frequentissima est apud Tragicos hæc mœrentium consolatio. Euripides Med. 1016. Οὔ τοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων. Hippolyto 841. Οὐ σοὶ τάδ', ὦ 'ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά· Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος. Alcestide 423. Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν, Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

160. ὄλβιον ὃν ἁ κλεινὰ—Vulgo legitur ὄλβιος, et hic versus cum tribus sequentibus Electræ partibus contribuitur perquam absurdo errore. Si enim confideret Electra fratrem suum ita reversurum, ut his versibus declaratur, non ita mœrore conficeretur, nec spem prope omnem abjiceret. Nihil magis alienum est a mente et opinione Electræ. Sunt ista revera Chori miseram virginem consolantis. Verum non ex sententia modo apparet, ineptissimam esse illam personarum divisionem, sed etiam ex eo quod totius chorici cantici œconomiæ adversatur. Quippe constat tribus strophis, totidem antistrophis, et epodo; quod neutiquam perspexit stolidus ille Triclinius, cujus de

γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.
ΗΛ. ὅν ἔγωγ' ἀκάματα
προσμένουσ', ἄτεκνος
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.
ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστρ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,

164. ΑΚΑΜΑΤΑ. ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. λέγοι δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει. ὁ οὐ κεκμηκότως.

166. ΟΙΧΝΩ. περιέρχομαι. ΜΥΔΑΛΕΑ. διάβροχος τοῖς δάκρυσιν. ΑΝΗΝΥΤΟΝ. ἀτελεύτητον. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ' ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. ὧν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν· διέσωσε γὰρ αὐτόν. ὧν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἴγισθον.

176. Ωι ΤΟΝ ΥΠΕΡΑΛΓΗ ΧΟΛΟΝ. ᾧ τινι, τῷ Διῒ, τὸν ὑπεραλγοῦντα, τὸν ἄγαν ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμουσα, μὴ ὑπερβολῇ χρῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δεινοῖς, μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν. ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε. ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε, μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἔχθρας. ΧΡΟΝΟΣ ΓΑΡ ΕΥΜΑΡΗΣ. ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται· ἐνίοτε δ' οὖν μετ' ὀλίγον ἀνυομένου τοῦ χρόνου ἥξει Ὀρέστης· ἢ εὐχερής ἐστιν ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. ΚΡΙΣΑΝ. Φωκικήν.

Sophoclis metris somnia pro oraculis habuit Turnebus, et qui eum secuti sunt editores. Unaquæque stropha et antistropha inter Chorum et Electram ita divisa est, ut utrique personæ tot versus in stropha, quot in antistropha tribuantur. Hic in antistropha ix. postremi versus Electræ partibus cedunt, quæ in stropha ix. versibus auctiores esse non debent. Egregia hæc restitutio acumini debetur ingeniosi mei amici Thomæ Tyrwhitti. Præterea ego non ὄλβιος, sed ὄλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa prædicatio non præsens tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχέων ἐν κρυπτῇ ἥβᾳ, ὄλβιος—Qui mæret, sane beatus non est: sed quem olim beatum—sensum diserte versio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων mærens præcedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀκέων, quod reponi vult, ineptum esse judico. ἀχέων legit etiam Eustathius, qui χρῆσιν hanc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur ad Homerum p. 440.

174. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est iambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio et iambo, hic est dactylus et anapæstus. In D. singulis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo apposita nota ἰαμβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔστι præ suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. ii. 2. 63. *Est profecto deus, qui, quæ nos gerimus, auditque et videt.*

μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκτὰν
παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.
ΗΛ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἇς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.
ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ, στροφὴ γ'.

Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος. ΒΟΥΝΟΜΟΝ. βοῶν θρεπτικήν. ΑΠΕΡΙΤΡΟΠΟΣ. ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ (Ἰλ. β'. 295.) περιτροπέων ἐνιαυτός. ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ὀρέστης ἀπερίτροπος, ὃς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κάτω θεός· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου τιμωρηθήσονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνῃρημένου προσδόκα. τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος, ἐπὶ μὲν Ὀρέστου, ἀνεπέλευστος· ἐπὶ δὲ Πλούτωνος, ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν. πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. λ'. 328.)

ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω.

τὸ ἑλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστιν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου, ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν. ΟΥΘ' Ο ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΧΕΡΟΝΤΑ. οὔτε ὁ Ἅιδης ἀνεπίστροφος (ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος) τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν· ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφὴν, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται.

184. ΑΛΛ' ΕΜΕ ΜΕΝ Ο ΠΟΛΥΣ. οἷον, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς, καὶ ὁ πλείων με, φησὶ, βίος ἀπολέλοιπε, μηδέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην, ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται. ΑΣ ΦΙΛΟΣ ΟΥΤΙΣ ΑΝΗΡ. ἤτοι ἧς φίλος οὐδεὶς προΐσταται· ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν εὐλαβούμενοι, ἢ ἐκεῖνο·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

ΕΠΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ μέτοικος. ΑΝΑΞΙΑ. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος. ΟΙΚΟΝΟΜΩ. ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τοὺς πατρῴους οἴκους. ΩΔΕ ΜΕΝ ΑΕΙΚΕΙ. δεικτικῶς τὸ ΩΔΕ. ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ λεληθότως ἐμφαῖνον τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

193. ΟΙΚΤΡΑ ΜΕΝ ΝΟΣΤΟΙΣ ΑΥΔΑ. ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρὸς οἰκτρὰ ἐγένετο, εὐθέως ἀναιρεθέντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΑΥΔΑ. οἰκτρά σοι αὕτη γέγονεν ἡ φωνὴ, ἡ ἀγγέλλουσα περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός· οἰκτρὰ δὲ καὶ περὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ. οἷον, οἰκτρὰ πέπονθας, καὶ ὅτε ἤκουσας παρεῖναι Ἀγαμέμνονα, προσδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται· οἰκτρὰ δὲ, ὅτε καὶ ἡ πρᾶξις γέγονε, καὶ ἀνῃρέθη. ΑΝΤΑΙΑ ΓΕΝΥΩΝ. ὅτε ἀνταίαν ἐπλήγη ἀπὸ γενύων παγχάλκων, ὅ ἐστι πελέκεων· γένυς γὰρ εἶδος πελέκεως. ΔΟΛΟΣ ΗΝ Ο ΦΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ ὁ φρασάμενος, ἐπινοησάμενος. ὁ δὲ

οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δειναν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφαν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.
ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·
ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χεροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·

ἀπελὼν, ἔρως· δὲ ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνεῖλον Ἀγαμέμνονα. δόλος ὁ φρασάμενος τὴν ἐστίασιν, ἐν ᾗ ἀνῃρέθη. ΠΡΟΦΥΤΕΥΣΑΝΤΕΣ. προσκεψάμενοι, προκατασκευάσαντες. ΜΟΡΦΑΝ. μορφὴν, τύπον. τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἢ τὴν ὄψιν, ἣν εἰργάσατο τοῦ φόνου. ΕΙΤ' ΟΥΝ ΘΕΟΣ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χορὸς τὸ μὲν πρᾶγμα λέγει· τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

201. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΙΝΑ. ὦ ἡμέρα ἐκείνη ἐλθοῦσα ἐμοὶ ἐχθίστη. ἡ μάλιστα μεμισημένη πασῶν ἡμερῶν. τὸ δὲ ΠΛΕΟΝ περισσόν. Ω ΔΕΙΠΝΩΝ ΑΡΡΗΤΩΝ. τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, φησὶ, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ὀλέθρῳ, ἃ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. ΕΚΠΑΓΛΑ ΠΑΘΗ. μεγάλα. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΡΟΙΝ. τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου. ΑΙ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΕΙΛΟΝ ΒΙΟΝ. πάνυ περιπαθῶς. αἵτινες χεῖρες, αἱ ἀπολοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον, καὶ προδέδωκαν τοῖς ἐχθροῖς. ΠΟΙΝΙΜΑ. ποινῆς ἄξια. ποινὴ δὲ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων. Ὅμηρος· (Ἰλ. ι. 628.)

καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο
ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος·
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας,
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ποινὴν δεξαμένου.

196. γενύων. Græcis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. ut Philoct. 1205. pro *securi* accipitur. Eadem tralatione γνάθος *cuneo* tribuitur ab Æschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐθάδη γνάθον. Quin etiam *igni* rerum omnium edaci, in Choëph. 321. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

205. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχῃ. Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit.

206. αἰκεῖς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo ἀεικεῖς. Tum χεροῖν, non χειροῖν legendum. Versus est anapæsticus.

210. ποίνιμα. gl. ἀντίκτισιν ἔχοντα.

μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονταίατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.
ΧΟ. φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντιστρ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.
ΗΛ. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω

211. ΑΓΛΑΙΑΣ. ἡδονῆς, δόξης.

213. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ. ὁ Χορὸς ἐπιτιμᾷ τῇ Ἠλέκτρᾳ μὴ ἄντικρυς ταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου χωρεῖν. ΟΥ ΓΝΩΜΑΝ ΙΣΧΕΙΣ. οὐ νοεῖς, οὐ γιγνώσκεις, φησὶν, ἐξ οἵων ἀγαθῶν εἰς τί ἀνιαρὸν ἐλήλυθας; ΟΙΚΕΙΑΣ. ἤτοι τὰς συγγενικὰς, ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν. ΣΑι ΔΥΣΘΥΜΩι ΤΙΚΤΟΥΣ' ΑΕΙ. σαυτῇ γεννῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμεῖταί σου ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὔσης. ΤΑ ΔΕ ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΟΙΣ ΟΥΚ ΕΡΙΣΤΑ. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δεῖ ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως· ταῦτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἐριστὰ τοῖς κρατοῦσίν ἐστι. τουτέστι, τὴν περὶ τούτων φιλονεικίαν πρὸς τοὺς κρατοῦντας ποιεῖσθαι, ἀσύμφορον. ΠΛΑΘΕΙΝ. πελάζειν.

222. ΕΞΟΙΔ', ΟΥ ΛΑΘΕΙ ΜΕ. τοῦτο τὸ ἔπος, φησὶν, οὐ λανθάνει με· ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον· διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινὰ φθέγγεσθαι. ΤΙΝΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων; ὥστε μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὔσῃ, παρηγορίαν τινὰ ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων. οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοούσας. Ω ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ γενεά. ΤΙΝΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ ΚΑΙΡΙΑ. παρὰ τίνος φρονοῦντος καίρια, ἤγουν συμφέροντα. ΑΝΕΤΕ. ἐάσατε. οἷον παύσασθέ με παραμυθούμεναι. ἢ οὕτως· ὑμεῖς με παραμυθούμεναι ἄνετε, ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ μὴ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. ΤΑΔΕ ΓΑΡ ΑΛΥΤΑ. τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἐστὶν, ὅ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ

216. ἀϊκῶς. Perperam in libris ἀεικῶς, ut paulo ante ἀεικεῖς. Hesychius: ἀϊκῶς, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς. ἀπὸ τῆς αἰκίας.

220. οὐκ ἐριστὰ, id est οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. Sensus est igitur: ταῦτα δὲ οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχουσι, ὥστε τοῖς δυνατοῖς πλάθειν. οὐκ ἄξιόν ἐστι περὶ τούτων τοῖς δυνατοῖς ἐρίζοντα πελάζειν, seu ἐρίζειν. Ovum ovo similius non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius et Parisinus editor: ille πλάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credidit Heathius primam in πλάθειν corripi, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesum 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, ut et in 347. 914. 923. prima producitur. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. xxix. Ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλῆξι πεσάμενοις Πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.

221. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς. Geminata præpositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.

ταύτας ἄτας,
ὄφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι καίρια;
ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.
ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.
ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,

θρηνεῖν ἔσομαι. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ ΩΔΕ ΘΡΗΝΩΝ. ἔν τισι κεῖται ΑΝΑΝΟΜΟΣ, οἷον ἀεὶ γενομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὔποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· οὐκ ἔσομαι ἀνήριθμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμήσομαι. ἢ οὕτως· ἀνάριθμος, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δαψιλέσι χρωμένη αὐτοῖς.

236. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ ἔχει τόδε τὸ κακὸν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν; πρὸς γὰρ ἄμετρον κακὸν καὶ ἀμέτρων δεῖται θρήνων. ΚΑΚΟΤΗΤΟΣ, τῆς συνεχούσης με. ΜΗΤ' ΕΙΗΝ ΕΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς ἀμελοῦσι τῶν γονέων. μὴ εἴη μοι ταύτης τῆς τιμῆς, τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι τοῦ παντὸς ὀδύρεσθαι. τουτέστι μὴ θέλοιμι ἔχειν τιμὴν ὑπὸ τούτων. ΜΗΤ' ΕΙ ΤΩι ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ ΧΡΗΣΤΩι. μήτε εἴ τινι ἀγαθῷ καὶ χρηστῷ πρόσκειμαι φίλῳ, συνοικοίην εὔκηλος. οἷον, μηδὲ εἰ ἀγαθός τις ἐστὶν, ᾧ ἐγὼ πρόσκειμαι, μηδὲ τούτῳ συνοικοίην εὖ, ζηλοῦσα αὐτὸν καὶ ἀποδεχομένη, εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο. μήτε οὖν αὐτὴ γενοίμην, μήτε, εἰ ὁ ξυνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη, ζηλοίην τὰ ἐκείνου, ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων. ἢ οὕτως· μηδὲ εἰ συνοικοίην χρηστῷ τινὶ ἀνδρὶ,

225. ὄφρα με βίος ἔχῃ. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat in strophico versu 205. ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujusce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος.

226. τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα, Sic edidit Aldus, ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codd. veteribus. Versus est dimeter anapæsticus. Proinde in strophico 206. vere emendavimus Heathius et ego: Θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν. Istis versiculis inauspicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam ii. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit αἰκεῖς legendum esse. Videat jam Parisinus editor, num fallatur, qui lectionem omnium probæ notæ librorum consensu nixam Triclinii næniis præferunt. Scripserat stolidus ille Græculus: Τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα. et in strophico versu: Θανάτους ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν. Novus noster Triclinius ista, tanquam si e tripode edictata fuissent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et ἀεικεῖς per synizesin disyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro discipulum!

227. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte scriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut mendosa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκοῦσαί μ' ἔπος, omni structuræ violata lege: hoc Turnebus bonæ codicis sui lectioni ἀκούσαιμ' prætulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια.

πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἁπάντων τ'
εὐσεβία θνατῶν.

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥ τις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἂν,
ἁγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ

ζηλώσαιμ' ἂν τὰ ἐκείνου ἡσυχάζουσα, καὶ κατέχουσα τοὺς ἐπὶ τῷ πατρὶ γόους. ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙΜΟΥΣ. τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόων τὰς πτέρυγας ἴσχουσα ἐκτίμους, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τιμῆς. ἀλλ' ἐν τῷ τιμᾶν τοὺς πατέρας εἴην ἰδία τῶν γονέων. ΠΤΕΡΥΓΑΣ δὲ ΟΞΥΤΟΝΩΝ ΓΟΩΝ εἴρηκε, διὰ τὸ ταχύ. ἅμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μεταξὺ ὄντος. ὀξυτόνους δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν, καὶ τὸ εἰς ὀξὺ τείνεσθαι, τουτέστιν εἰς ἄκρον ἐλθεῖν. ΕΙ ΓΑΡ—ΕΡΡΟΙ Τ' ΑΝ. ἥ τε αἰδὼς ἔρροι, καὶ ἡ περὶ πάντας εὐσέβεια, εἰ τῶν ἀδίκως ἀνῃρημένων μὴ τιμωρία ἔσται.

253. τὸ ΣΥ ΝΙΚΑ πάνυ ἀναγκαίως, ἵν' ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τῇ Ἠλέκτρᾳ, ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν παραλήψεται.

254. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΜΕΝ. αἰδοῦμαι. εἰ δοκῶ ὑμῖν βαρέως πενθεῖν, καὶ ἀπαραμυθήτως ἔχειν. ΑΛΛ' Η ΒΙΑ ΓΑΡ. ἐπείπερ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνενδότως θρηνεῖν, περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βούλεται.

259. ΑΓΩ ΚΑΤ' ΗΜΑΡ. ἀναγκαίως κέχρηται τῷ νοήματι. ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ παρελθόντι, εἰκὸς καὶ παύσασθαι τὸν ἀδημονοῦντα. ὁπότε δὲ αὐτὴν οὐ

248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας. Dimeter iambicus, sic scriptus et declaratus in D. Perperam Aldus δώσουσ'—

250. εὐσεβία θνατῶν. Versus dactylicus. Si cum Aldo legas εὐσέβεια, trochaicus erit. In praec. v. τ' ἂν valet τοι ἄν.

θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρᾷ;
ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾷν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἡδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ', ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε

μόνον τὰ τοῦ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ τὰ Αἰγίσθου ὁσημέραι γιγνόμενα, εἰκότως παρατείνει καὶ τὸ πενθεῖν.

263. ἀναρὸν λίαν τὸ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ. ὅτι ἀδικοῦμαι οὖσα ἐν τοῖς ἐμαυτῆς. ΚΑΙ'Κ ΤΩΝΔ' ΑΡΧΟΜΑΙ. καὶ βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον, τὸ καὶ τούτοις ὑποτετάχθαι.

267. ΟΤΑΝ ΘΡΟΝΟΙΣ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος ἐβασίλευσεν. Ὅμηρος (Ὀδ. γ'. 303.)

Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρείδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἑπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.

ΦΟΡΟΥΝΤ' ΕΚΕΙΝΩι ΤΑΥΤΑ. οὐχ ὅμοια βασιλικὰ, ἀλλὰ τὰ ἐκείνου. πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθὲς, καὶ ἐς ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μείρακα τοῦ πατρός. ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑΣ. τὸ τῆς ἀσεβείας Αἰγίσθου κατηγόρημα, εἰ σπένδει θεοῖς, ὅπου · ἄδικος φόνος εἴργασται. ΙΔΩ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ζηλοτυπίας μεστὸν τὸ πρᾶγμα· κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ ΕΝ ΚΟΙΤΗι ΠΑΤΡΟΣ.

271. ΑΥΤΟΦΟΝΤΗΝ. γράφεται ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ. τὸ δὲ ΗΜΙΝ παρέλκει Ἀττικῶς.

275. ΤΛΗΜΩΝ. τολμηρὰ, ἀναιδής. ΕΥΡΟΥΣ' ΕΚΕΙΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὸ ΕΥΡΟΥΣΑ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἷον ἡδέως αὐτὴν θεωμένη. οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαιδεκάτην εἶναί φασι μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἑβδόμῳ Ἀργολικῶν.

272. τὸν αὐτοέντην. Hæc lectio scholiastæ memorata, vulgatæ αὐτοφόντην præferri digna erat. Vide Lexicon in Αὐθέντης.

273. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί. Idem hic significat ταλαίνῃ, ac secundo abhinc versu τλήμων.

278. τότε, *olim*. Vide notam ad Comici Lysistr. 1023.

πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.—
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥ τις ἐκ χερῶν
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.—
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

283. ΚΩΚΥΩ. δακρύω. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ. ἐφ' ᾧ ὠνομάσθη. ΟΣΟΝ ΜΟΙ ΘΥΜΟΣ. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος·

Οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

287. ΓΕΝΝΑΙΑ. εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν.

289. Ω ΔΥΣΘΕΟΝ. καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδησεν ἐν Γηρυτάδῃ. δύσθεον δὲ, ἀσεβές. ΠΑΤΗΡ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. οὐκ ἀνῃρέθη φησὶν, ἀλλὰ τέθνηκε, τῷ προσχήματι τῆς λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

299. ΥΛΑΚΤΕΙ. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. Ο ΚΛΕΙΝΟΣ. κατὰ εἰρωνείαν. ΣΥΝ ΓΥΝΑΙΞΙ. συνεργούσης γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὅμηρος· (Ὀδ. α'. 97.)

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

281. ἔμμην' ἱερὰ, sacra quæ singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα. Hesychius: ἐμμήνιαι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

301. ἡ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 662. Sic ibidem 927. πᾶν δεῖμα.

ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τ' ἐμοῦ
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.

ΧΟ. φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ. ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟ. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος, ἱστόρει τί σοι φίλον.

ΧΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῄς·
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛ. φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.

ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛ. πέποιθ', ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ

303. ΤΩΝΔΕ ΠΡΟΣΜΕΝΟΥΣ' ΑΕΙ. γράφεται,

Ἐγὼ δ' Ὀρέστην προσμένουσ' ἀεὶ ποτε.

305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ. τὰς παρούσας. ΕΝ ΟΥΝ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. θαυμαστῶς καὶ ἀνθρωπίνως δικαιολογεῖται, ἐπεὶ οἱ ἐν δεινοῖς καὶ ἔξω λογισμοῦ τινὰ πράσσουσι, καὶ εἰς θεοὺς ἀσεβῆ φθέγγονται.

310. ΦΕΡ' ΕΙΠΕ. ἐπεὶ θρασυτέρῳ λόγῳ ἡ Ἠλέκτρα κέχρηται, ὁ Χορὸς βουλόμενος περὶ Ὀρέστου πυθέσθαι, ἐρωτᾷ εἰ πάρεστιν Αἴγισθος.

312. Η ΚΑΡΤΑ. ἐν ἤθει· οἷον, πολλοῦ γε δεῖ. ΜΗ ΔΟΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦ. δαιμονίως ἀπονόμηται τοῦτο πρὸς τὴν χήρωσιν Κλυταιμνήστρας. τὸ δὲ εἴργεσθαι ἐξόδου, περιπαθὲς μὲν πρὸς τὴν μείρακα, χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

317. ΤΟΥ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. λείπει ἡ περί. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. βραδύνοντος.

320. δύναται τὸ ΟΚΝΕΙΝ Ὁμηρικῶς εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. (Ἰλ. ε'. 255.)

Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκειάων.

ΠΡΑΣΣΩΝ. ἐπιχειρῶν πράσσειν.

323. ΕΠΕΙ Τ' ΑΝ. ἐπεί τοι ἄν.

324. ΜΗ ΝΥΝ ΕΤ' ΕΙΠΗΙΣ. οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τἀναντία φρονούσης τῇ

309. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. At in membr. in quatuor aliis veteribus, et in Triclinii recensione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particulæ declaratione τοι.

322. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in Œd. Col. 262. Hesychius: ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ.

τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,

Ἠλέκτρα. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁρῶσιν ἐναγίσματα βαστάζουσαν, τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἑξῆς λόγων.

328. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ ΤΗΝΔΕ. τὸ ἑξῆς· τίνα φάτιν φωνεῖς; ἐπίτηδες δὲ τοῖς ἀγρίοις ἤθεσιν ἀντιπαρατάττουσι πρᾶα, καθάπερ νῦν τῷ Ἠλέκτρᾳ Χρυσόθεμιν συνέζευξε, καὶ τῇ Ἀντιγόνῃ τὴν Ἰσμήνην, ἕνεκα τοῦ διαποικίλλειν ταῖς ἀντιῤῥήσεσι τὰ δράματα.

335. ΥΦΕΙΜΕΝΗ. μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπεπτασμένῃ. ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. Εἰς τὸ αὐτό. ὑφέσειν τὸ ἱστίον, οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἱονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι. ΤΟ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. ὁ νοῦς· τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης, εἴ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιπέσῃ;

342. ΜΕΛΕΙΝ. φροντίζειν. ΤΑ'ΜΑ ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ. οἷον, ἃ εἶπες ἐμὲ νουθετοῦσα. ταῦτα ὁποῖά ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ Ἀντιγόνῃ, ὅπου τῇ Ἰσμήνῃ λοιδορεῖ, καί φησιν αὐτῇ τὰ Κρέοντος φρονεῖν. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ. ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φρονεῖν κακῶς, προστιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς· ἢ φρονοῦσαν, τῶν φιλτάτων ἀμνημονεῖν. οἷον θάτερά σε δεῖ ὁμολογῆσαι, ἢ ὅτι κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἑκοῦσα ἁμαρτάνεις, καὶ παρορᾷς. τὸ δὲ ΘΑΤΕΡΑ ἀντὶ τοῦ θάτερον Ἀττικῶς εἴρηται.

345. ἐπεί θ'—Id est ἐπεί τοι. Porperam in Aldina ἐπειθ', quod valet ἔπειτα.

—θάτερ'. Sic Aldus et veteres libri, id est θάτερα, Attice, ut πότερα pro πό-

ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἥ τις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ. λείπει ἡ κατά. ΤΗΝ ΤΕ ΔΡΩΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ΕΚΤΡΕΠΕΙΣ. ἡ ἐκ ἀντὶ τῆς ἀπό. ἀποτρέπεις.

354. ΚΑΚΩΣ ΜΕΝ ΟΙΔΑ. κακῶς μὲν ζῶ· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ λυπεῖν τοὺς ἐχθροὺς τοῦτο πράττω· οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν. ΛΥΠΩ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. διὰ τὸ τιμᾷν τὸν πατέρα.

363. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΕΣΤΩ. ἐμοί, φησίν, ἔστω τροφή, ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα, καὶ τὴν πεῖναν ἀπελαύνουσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. ἢ οὕτως· τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν, εἰ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι. ΟΥΔ' ΑΝ ΣΥ ΣΩΦΡΩΝ. οὐδὲ σύ, εἰ ἐσωφρόνεις, ἁβρῶς ἂν ἔζης ἠμεληκυῖα τοῦ πατρός. ΚΑΛΟΥ. ἀντὶ τοῦ κλήθητι, λέγου, ὀνομάζου.

τερον. Triclinius imperite supposuit θάτερον. Scilicet anapæstum in pari sede tragici senarii non reformidabat.

363. Vulgo legitur: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον Βόσκημα. Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest quem *percommodum* expressisse sibi videtur Heathius hac versione: *Id enim solum mihi pro cibo sit, ut ne me ipsa angam.* Sententia satis inepta Græce sic exprimi debuisset, ἐμοὶ γὰρ ἔστω μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖσθαι, vel τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἐμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν subjici debet persona in quam cadit actio, quæ nisi expressa sit, tota phrasis nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἐμαυτὴν subintelligere: at secus videbatur auctori glossæ in codd. superscriptæ verbo λυπεῖν, τὸν θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poëtæ mentem assecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendosam esse judicarunt, sed quod reponendum esse conjecerunt τοὐμὲ μὴ λιπεῖν, vel μὴ 'λλιπεῖν, nimis abjectum est, et ab Electræ magnanimitate alienum. Unica vocula mutata sententiam restituimus: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον Βόσκημα, *id enim solum mihi pro cibo sit,*

βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κοὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛ. φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς, ὑμνήσεις κακά.

370. ΕΙ ΣΥ ΜΕΝ ΜΑΘΟΙΣ. εἰ συγκεράσετε τοὺς τρόπους, εὖ ἂν ἔχοι. ἡ μὲν γὰρ αὐστηρὰ, ἡ δὲ ἀνειμένη.

372. ΗΘΑΣ ΕΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἐν συνηθείᾳ εἰμί. ΤΩΝ ΤΗΣΔΕ ΜΥΘΩΝ. τῶν παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων. ΜΑΚΡΩΝ. μεγάλων, ἢ πολυχρονίων. ΣΧΗΣΕΙ. ἐφέξει, κωλύσει. ΓΟΩΝ. γράφεται καὶ ΛΟΓΩΝ.

381. ΚΑΤΗΡΕΦΕΙ. κατεσκεπασμένῃ, σκοτεινῇ. ΕΝ ΚΑΛΩι. ἔγκαιρον. νῦν, φησὶν, εὔκαιρόν ἐστι καλῶς φρονῆσαι.

quod eos angam. Dixerat paulo supra λυπῶ δὲ τούτους. nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit eis molesta esse.

364. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. August. λαχεῖν. Hæc verba sæpe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis μέρος· rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Œd. Col. 450. 'Αλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου. Sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν hic prætuli, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi: Οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;

378. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus, unico adstipulante codice. In aliis τοι cum superscripta glossa σοι. Si genuinum esset τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen τοι Atticis poëtis inusitatum est. Hæ voculæ sæpissime permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871.

379. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; perperam in impressis λήξαις.

381. προσόψει. Eustathius p. 1839. ubi de adverbiis ἐνταυθοῖ, ἐνταῦθα disserit, hunc locum citans κατόψει legit.

382. ὑμνήσεις κακά. gl. θρηνήσεις τὰς δυστυχίας. Eustathius p. 634. τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς· ὑμνήσεις κακά· ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ (1275.) τοιαῦτ' ἐφυμνῶν· ἤγουν δυσφη-

πρὸς ταῦτα φράζου, κἀμὲ μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
ΗΛ. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;
ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.
ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.
ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
ΗΛ. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
ΧΡ. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.
ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;
ΗΛ. οὐ δῆτα. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.

387. ΑΛΛ' ΕΞΙΚΟΙΤΟ. ἁρμόζει μάλιστα τὸ πρόσωπον Ἠλέκτρας τῇ Ἀντιγόνῃ.
391. ΑΦ' ΥΜΩΝ. πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκαταλέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἱρουμένην.
393. ΚΑΛΟΣ ΓΑΡ. εἰρωνεύεται ἐν ἤθει.
401. ΤΑΥΤ' ΕΣΤΙ ΤΑ'ΠΗ. κακῶν ἐστιν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη.
403. ΝΟΥ ΚΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ συνέσεως κούφη.

μῶν. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Εὐριπίδης. (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν ἤγουν κακολογεῦσαι. καί, ἐπεὶ ἀντέχησαν ὕμνον αἱ κατὰ τῶν ἀῤῥένων ᾠδαῖς δηλαδή. Ultima χρῆσις ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ.

385. δή με. Sic codd. omnes veteres. In impressis μοι, ut est in Triclinii recensione. Imperite sane mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696. Ταυτί με ποιεῖς, οἴμοι τί λέγεις; Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς. Pro δὴ in Triclinii recensione est γάρ, quod in B. a secunda manu in locum alius particulae erasae substitutum.

399. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinianus. Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet soloecam arbitratus est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμωρουμένη. Imperite. Mulier si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926.

ΧΡ. χωρήσομαί τ' ἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
ΗΛ πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.
ΗΛ: ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὑφόρει ποτὲ
αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ

411. ΣΥΓΓΕΝΕΣΘΕ. συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν κἂν νῦν. ἀκούσασα δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείματά τινα τῇ Κλυταιμνήστρᾳ γέγονε, θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἂν νῦν παριστάναι.

414. ΠΛΗΝ ΕΠΙ ΣΜΙΚΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ πλὴν ὀλίγον.

418. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΟΜΙΛΙΑΝ. ὡς αὖθις αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος. ΕΦΕΣΤΙΟΝ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέστιν ἔσω οἴκου. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩι. τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν, ἀποτροπιαζομένους τῷ ἡλίῳ διηγεῖσθαι τὰ ὀνείρατα. ΗΛΙΩι. ἀντὶ τοῦ ἡμέρᾳ. ἤκουσα, φησὶ, τοῦ ὀνείρου, ἡνίκα ἡμέρας γενομένης διηγεῖτο αὐτό τινι, κἀκεῖνος ἐμοί. ΕΙ ΓΑΡ Μ' ΑΠΩΣΗι. εἰ γὰρ νῦν, φησὶ, δεομένην σου ἀπώσῃ με, κακοῦ σοι τινὸς γενομένου, μετὰ ταῦτα αὐτὴ μετελεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

405. ἐμπορεύῃ. Perperam Aldus, ut in codice meo scriptum est, ἐκπορεύῃ. Vide ad Œd. T. 456. ἔμπυρα. Suidas: τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Nempe Chrysothemin sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria ferentes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari solebant, quasque moris erat ad tumulum cremare. Rogata Chrysothemis *cui victimas illas ferat*, respondet *a matre se missam ut patris tumulo infundat libamina.* Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Æn. iii. 66. *Inferimus tepido spumantia cymbia lacte, Sanguinis et sacri pateras.* Æn. v. 77. *Hic duo rite mero libans carchesia Baccho Fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine sacro.* Inde liquet perperam in glossa τάδ' ἔμπυρα exponi ταύτας τὰς σπονδάς.

424. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43. "Α καὶ-

δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν.
ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι
κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,

432. ΟΥ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕΜΙΣ. *ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ, εἴ τι κακὸν μέλλει γενέσθαι ἀπὸ τῶν ὀνείρων.* ΕΥΝΗΝ *δὲ, νῦν τὸν τάφον.* ΕΙ ΜΗ ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ. *καθόλου φησὶν εἰ μὴ τολμηροτάτη πασῶν ἐτύγχανεν, οὐκ ἂν ποτὲ ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πατρὸς, ὃν αὐτὴ ἀνεῖλεν. εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπί τινι λυσιτελοῦντι πράττειν, ᾧ μὴ ὑπουργήσῃς σύ.*

νὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα, Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. Medeæ nutrix apud eumdem v. 56. Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, Μηδείας τύχας. Plautus Mercatoris initio: *Non ego idem facio, ut alios in comœdiis Vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii, Aut soli, aut lunæ miserias narrant suas. Quos pol ego credo humanas querimonias Non tanti facere, quid velint, quod non velint.*

427. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. Minus bene ceteri et Aldus πέμπει με κείνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

428. Ab hoc versu incipit Electræ ῥῆσις in Aldina et codd. aliquot, librarii manifesto errore.

434. λουτρὰ, *libamina*, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari qua λοιβαὶ in v. 52. Huc pertinet Hesychii glossa: χθόνια λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Proprie indigetantur hac appellatione aquæ libationes. Dioscorides Epigr. xxxvi. Ἀλλὰ περιστείλας με λίθου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ Λουτρὰ χέῃς· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποτάμους. Vide Meursii libellum de Funere cap. xiv.

435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν. Haud quidquam ineptius est Britannorum conjecturis ποαῖσιν, vel ῥοαῖσιν. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari possit, multaque ex utriusque linguæ scriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel solicitata. Duo tantum promam. Virgil. Æn. vii. 187. *Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat Succinctus trabea.* Lituo *succinctus* non erat; sed *instructus, insignis.* Formam de qua agimus ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davisium ad Ciceronem de Finibus ii. 27; Pindarus Pyth. iv. 184. εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον, οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπών. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπὼν non aptatur, sed extrinsecus arcessitur commodum ποιήσας, vel simile.

κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.
ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ
κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,

445. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριάσθη. ἢ ἐπεὶ εἰώθεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναιρουμένων ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. τὸ δὲ ΕΞΕΜΑΞΕΝ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὸ κάρα αὐτοῦ τὰς κηλῖδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν. οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὅμηρον, ἐπεί φησιν ἐκεῖνος· (Ὀδ. δ. 535.)

Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύσασθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτοι τῆς ὑποθέσεως. Ἄλλως. εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον, ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποταμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕστερον τὶ δεινὸν παρ' ἐκείνων. ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Ἄλλως. ΚΗΛΙΔΑΣ ΕΞΕΜΑΞΕΝ. ἢ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τοῦ ξίφους τὰς κηλῖδας, ἢ τῇ τοῦ φονευομένου, ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλῖδας ἀποτρεπόμενοι. Ἄλλως. ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι, τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ περὶ τὰς μασχάλας αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτὰ, ἵνα, φασὶν, ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος· (Ἀργον. δ. 477.) ἐξάργματα τάμνε θανόντος. ὁ Ἰάσων τοῦ Ἀψύρτου.

448. ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΜΕΘΕΣ. προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἐπὶ τὸ εὑρεῖν τὸν βόστρυχον Ὀρέστου.

438. σωζέσθων. Sic in meo. Ceteri omnes, ut impressi, σωζέσθω. Illud prætuli tum euphoniæ gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100. Optimi scriptores quandoque neutra pluralia cum verbis pluralibus construunt.

442. αὐτῇ jungendum, non cum σοὶ, sed cum δέξασθαι, ut sit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς. Pronomini σοὶ superscripta glossa τινί. Bene. Secunda persona pro tertia incerta et indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero necesse est δέξεσθαι contra librorum omnium fidem legere. Vide quæ notavimus ad Æschyli Persas 738. et ad Euripidis Phœnissas 899.

443. γέρα, ultima longa, non ob metri necessitatem, ut falso tradit auctor glossæ in veteri cod. μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον, verum ob contractionem ex γέραα. Vide quæ notavimus ad Euripidis Bacchas 921. Sic plurale τέρα apud Apollonium Argon. iv. 1410.

445. ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ καθάρσει. —κάρᾳ dativus est. ὑφ' ἧς θανὼν ἐμασχαλίσθη, καὶ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλῖδας αὐτῆς. Vel, si mavis, κἀπὶ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλῖδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαξεν. Prior ratio magis placet; juxta quam utriusque verbi idem nominativus est.

κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως
ἃ ᾽χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπιτνοῦσα, γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
καὶ παῖδ᾽ Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ᾽ ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ᾽ αὐτῇ δυσπρόσοπτ᾽ ὀνείρατα.
ὅμως δ᾽, ἀδελφὴ, σοί θ᾽ ὑπούργησον τάδε
ἐμοί τ᾽ ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν

451. ΑΛΙΠΑΡΗ ΤΡΙΧΑ. περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ΑΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι ΛΙΠΑΡΗ, ὅ ἐστιν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα. ΚΑΙ ΖΩΜΑ ΤΟΥΜΟΝ. σύμφωνον τοῦτο τῷ, (190.) ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ. ΖΩΜΑ δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἔνδυμα, ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας. δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταινίας. ΕΞ ΥΠΕΡΤΕΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μείζονος. ΚΟΙΝΩι ΠΑΤΡΙ. τῷ σῷ καὶ ἐμῷ.

451. τήνδε λιπαρῆ τρίχα, id est τήνδε ἱκέτιν τρίχα. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum commentariis, quorum meminit Scholiastes, olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissem nisi vulgatæ lectioni τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ gravis Hesychii auctoritas patrocinari mihi visa fuisset, in glossa, ἀλιπαρῆ, αὐχμηρὰν, quæ procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hesychius menda quæ antiquitus inolevit. τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ per metrum stare non potest. Si τήνδε γ᾽ ἀλιπαρῆ scripsisset poëta, quæ Heathii conjectura est, id multo minus facile depravatum fuisset, quam proclive fuit ex τήνδε λιπαρῆ, facere τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ. Causa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius λιπαρῆ accepit pro λιπαρὰν, nitidam, cujus contrarium quum videret prorsus requiri, barbaram vocem excudit ἀλιπαρῆ. Nec λιπαρὴς, nec ἀλιπαρὴς pro nitidus et sordidus, Græca vocabula sunt. Græcum est λιπαρὸς, prima semper brevi: ἀλίπαρος caret auctoritate; nescio an exstet uspiam. ἀλιπαρὴς, ut dicebam, plane barbarum est, et e Græcis lexicis in posterum, me auctore, eximetur. In λιπαρὴς, λιπαρεῖν prima semper producitur. λιπαρὴς et λιπαρὸς, quæ forma parumper differunt, sed prosodia et significatione permultum, alibi confundi observavimus. Vide notam ad Comici Lys. 673. Similis menda sublata fuit in Luciani libello Ῥητόρων διδάσκαλος, cap. 9. ubi barbarum illud τὸ ἀλιπαρὲς inficete vertebatur *squalorem*: nunc vero legitur τὸ λιπαρὲς, quod ibi significat *assiduitatem*. λιπαρὴς θρὶξ, hic dicitur, ut infra, 1378. λιπαρὴς χεὶρ, *supplex manus*. λιπαρεῖν τινα, *supplicare*. Vide Æschylum Prom. 1012. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452.

457. ἀφνεωτέραις. In D. ἀφναιωτέραις, mendose pro ἀφνειοτέραις. Librario obversabatur usitatior forma ἀφνειός. Sed et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνεωτέραις παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος, θεώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ.

462. ἐμοί τ᾽ ἀρωγά. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius inepte κἀμοί τ᾽, quod illi Turnebus relinquere debebat.

πάντων, ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.
ΧΡ. δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων — στροφή.
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
χεροῖν κράτη· μέτεισιν, ὦ
τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
ὕπεστί μοι * θάρσος,

* θράσος ed. 1. 2.

466. ΤΟ ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. οὐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονεικεῖν περὶ τοῦ δικαίου, ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο ὄντας ἐρίζειν. δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πείθεσθαι. ἢ τὸ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ ἀντὶ τοῦ, οὐ παρέχει πρόφασιν. Ἄλλως. οὐ δισταγμοῦ, φησὶ, καὶ ἀμφιβολίας προσδεῖται τοῖς δύο, πότερον δεῖ τούτων ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι. ΣΙΓΗ ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. εὐλαβὴς οὖσα ἡ Χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν Χορόν. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΝΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπιχείρησιν.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ. ἀνόητος. ὁ Χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου προμαντευόμενος, θαῤῥεῖν παραινεῖ τὴν Ἠλέκτραν. Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ ΔΙΚΑ. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἢ τοῖς συνετοῖς προγιγνωσκομένη. μέτεισι, φησὶ, παρέχουσα τούτοις δύναμιν, ὡς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, φησὶ, τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς· ἀλλ' ἐπεξελεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν. ΟΥΔ' Α ΠΑΛΑΙΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἡ χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ἑλοῦσα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἥξει κατὰ τῶν δρασάντων. ΓΕΝΥΣ δὲ, εἶδος πελέκεως.

464. πρὸς εὐσέβειαν, *pie*. Sic Lucianus in Toxaride πρὸς ἀχθηδόνα, *moleste*. Plutarchus in Coriolano πρὸς ὕβριν, *contumeliose*.

467. ἐπισπεύδειν. Sic Tragici exemplaria omnia. Apud Stobæum in sermone *de Veritate* legitur etiam in codd. ἐπισπεύδει perperam. Hunc locum Toupius ad Suidam ii. 133. ridicule vertit, constructione sic ordinata: τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Mira sane phrasis, longeque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam ægre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nuspiam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus antiquus: τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν, ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν.

479. ὕπεστί μοι θάρσος. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius

ἀδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων.
οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας
Ἑλλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπληκτος
ἀμφάκης γένυς,
ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.

perperam θράσος supposuit, quod metri lex minime requirebat. Differunt θράσος et θάρσος, *audacia* et *confidentia*. Quæ nomina etsi perpaucis exemplis ostendi possit a Poëtis promiscue adhibita fuisse, quemadmodum in Philoct. 104. θράσος pro θάρσος accipiendum, nulla tamen hic erat causa cur vox signatior ejiceretur.

480. κλύουσαν. Sic Aldus et codd. omnes, præter antiquissimum, in quo κλυούσᾳ librarii errore. Si quis mala re magna mactari non reformidat, tædium subeat legendi Parisini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnsoni conjecturam, multis obrutam nugis, κλυούσᾳ. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non existimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo placet mihi, sic formas poëtici sermonis variari per ἀκαταλληλίαν, unde nulla oritur obscuritas. Schema est, quod vocant σολοικοφανὲς, quo constructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hic verbale positum est pro verbo: *ὕπεστί μοι θαρσεῖν ἁδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων.* Vel subintelligitur verbum e proximo nomine arcessendum: *ὕπεστί μοι θάρσος, ὥστε θαρσεῖν ἐμὲ κλύουσαν*—Simile est in Euripidis Medea 813. *—σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.* Ibi si legeretur, ut nihil vetabat poëtam scribere, *—σοὶ δὲ συγγνώμη λόγων Τῶνδ' ἐστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.* geminum gemellum exemplum esset. Nihil frequentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini sæpe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto obliterari potuit. In Antig. 1001. legitur, *Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ Κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.* Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat κλαζόντων, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis Iphig. T. 954. scripserat Tragicus: *Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων Ἑκὼν ἐδέξαθ' ὡς θεοῖς στυγούμενον.* Imperitæ librarii curæ debetur vulgata lectio, ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε. Variatur constructio, quæ frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε est pro ἐλθόντος δ' ἐμοῦ ἐκεῖσε. In Œd. Col. 1120. τέκνα φανέντ' ἄελπτα, est pro τέκνων φανέντων ἀέλπτως. Et sic facile expeditur difficultas in Æschyli loco Choëph. 408. quem post Pauwium temere solicitat, et pejus adhuc corrumpit idem Sophoclis Parisinus editor: *Πέπαλται δ' αὖτ' ἐμοὶ φίλον κέαρ Τόνδε κλύουσαν οἶκτον.* quem ad hunc modum resolvas: *κλυούσης δ' ἐμοῦ τόνδ' οἶκτον, πέπαλται αὖτέ μοι φίλον κέαρ.* Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. κλύουσαν apud Sophoclem defendit, apud Æschylum mutari vult in κλύουσα: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum φίλον κέαρ connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structuræ, nec metri ratione quidquam mutandum est: versus est choriambicus, ut duo sequentes.

485. ἀμφάκης. Dorismum invitis libris restitui. Huc respexit Hesychius in mutila glossa Ἀμφακῆς, quæ sic scribi debuit: ἀμφάκης γένυς, ἀξίνη.

ἥξει καὶ πολύπους — ἀντιστρ.
καὶ πολύχειρ, ἁ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις,
χαλκόπους Ἐριννύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει,
μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἤ τοι
μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκ-
τὸς εὖ κατασχήσει.
ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν — ἐπῳδός.

488. ΗΞΕΙ. ἡ Ἐριννὺς, ἡ ἐκείνῳ τῷ φόνῳ ἀκολουθήσασα. οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. ἐν ὑπερβολῇ τοῦτο ἔθηκεν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται ΠΟΛΥΠΑΙΣ. ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ Ὀρέστῃ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ ΠΟΛΥΠΑΙΣ ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἡ πολλὰ κακὰ τίκτουσα. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ. ἡ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων.

492. ΑΛΕΚΤΡ' ΑΝΥΜΦΑ. δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, ἀντὶ τοῦ, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. ΕΠΕΒΑ. ἤτοι ἐπὶ τῆς Ἐριννύος ἐστὶν ὁ λόγος. ἐπέβη γὰρ ἐπὶ ἁμιλλήματα γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα· ἐπέβη δὲ τούτοις, οἷς οὐ θέμις. οὓς οὐκ ἐχρῆν, εἰς γάμον ἤγαγεν ἡ Ἐριννὺς, διόπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται. ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον· τὸ δὲ ΟΙΣΙΝ ΟΥ ΘΕΜΙΣ ἐπὶ τῶν γάμων. φησὶν οὖν ὅτι ἐπέβη γάμοις ἡ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ ΤΟΙ Μ' ΕΧΕΙ. τὸ ΤΟΙ σύνδεσμος παραπληρωματικός. λείπει δὲ τὸ ἐλπὶς, ἢ θάρσος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν προειρημένων, Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμνήστραν, τοῦτο τὸ ὄναρ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν. ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψεγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικόν. Ἄλλως. θαῤῥῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν, αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ ὄνειρος· παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὀφθέν. ΤΟΙΣ ΔΡΩΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΩΣΙΝ. ὑμῖν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρώσαις καὶ συναχθομέναις. ΤΕΡΑΣ. τὸ τοῦ ὀνείρου τέρας λέγει. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΟΝΕΙΡΟΙΣ. τοῖς ἐκφοβοῦσι τοὺς ὁρῶντας, ὅταν ὦσι δεινοί. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ. τοῖς τῶν ὀνείρων. ΕΥ ΚΑΤΑΣΧΗΣΕΙ. οὐ τοῖς ἑωρακόσιν, ἀλλὰ τῇ Ἠλέκτρᾳ.

504. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. οἷον ἦν καὶ τὸ πρῶτον (10.)
Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

488. ἥξει καὶ πολύπους. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Inepte Triclinius particulam δὲ inseruit, quæ Heathio fraudi fuit, de hujus versiculi metro disputanti. Est revera, ut strophicus, choriambicus incipiens a spondeo.

495. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum ignorasse πρὸ sæpe idem valere ac ὑπέρ.

πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παγχρύσων δίφρων
δυστάνοις αἰκίαις
πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς,
οὔ τις πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ.
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ', ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
ἐμοῦ γε. καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.

φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου· καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ ΙΠΠΕΙΑ. πολύπονος γενομένη πᾶσιν Ἀργείοις. καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ, λέγων· Ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾷ. ΑΙΑΝΗ δὲ, θρηνητικὴ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἲ αἶ. ΕΥΤΕ ΓΑΡ Ο ΠΟΝΤΙΣΘΕΙΣ. ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν· ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτήμονας δόμους. ὁ γὰρ Ἑρμῆς, πατὴρ Μυρτίλου, ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαις. ΑΙΚΙΑΙΣ. αἰκισμοῖς, ὕβρεσι. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ παντάπασι.

516. ΑΝΕΙΜΕΝΗ. ἄνεσιν ἔχουσα. πανταχόθεν δὲ διαφόροις ἐξαλλαγαῖς τὸν ἔλεον Ἠλέκτρας διαγράφει ὁ ποιητής. ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡμῶν λέγειν.

522. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὕβρεως. ἄρχειν hic valet προκατάρχειν, ut apud Homerum, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων. id est Eustathio interprete p. 241. προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχειν, καὶ κατάρχειν λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχειν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ὅμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Hæc χρῆσις sumpta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra 252. ἄρξασά τι λυπηρόν.

πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.
εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων,

526. ΕΞ ΕΜΟΥ. ΚΑΛΩΣ. ἴδιον ῥητορικῆς τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν δεδραμένων ἐπεισφέρειν αἰτίαν. οὐχ ὡς δίκαια δὲ πραττούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀργὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

539. ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ. Ἑρμιόνη καὶ Νικόστρατος. λαμβάνονταί τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησίν· οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι·

ἣ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
ὁπλότατον δ' ἔτεκε Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος.

οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμνήστρας.

542. Η ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΑΙΔΗΣ. τὸ ἑξῆς· ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων δαίσασθαι πλέον ἵμερόν τινα Ἅιδης ἴσχεν, ἢ τῶν ἐκείνης; ΠΑΡΕΙΤΟ. ἠμελεῖτο, παρῃρεῖτο.

525. πατὴρ γὰρ—*Hæc longe a vulgatis diverso sensu accipio*, ait Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in modum, quem non fert sermonis indoles. Ex præcedentibus quædam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατὴρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεί.

528. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recensio. Hic legere ei placuit εἷλε, κοὐκ ἐγὼ—Quinto post versu pro ἡ τίκτουσ', quæ codd. omnium lectio est, supposuit ἡ τεκοῦσ', spreta temporum ratione. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγὼ valet ὥσπερ ἐγὼ, ὅτε ἔτικτον.

534. Perperam in Aldina τοῦ, χάριν τίνος—In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων—Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.

537. ἀντ' ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, *fratris vice.* Temere Heathius mutat in αὐταδέλφου.

ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεῳ δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γ' ἔμ', ὡς ἄρξασά τι
λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δ' ἔμ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῂς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας· ἀλλά σ' ἔσπασε
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·

550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ. κακόβουλος. ΓΝΩΜΗΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. οἷον λογισμῷ χρησαμένη δικαίῳ, τότε δηλονότι ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ ΨΕΓΕ, ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα ἔγνωσαν.

552. ΕΡΕΙΣ ΜΕΝ ΟΥΧΙ ΝΥΝ. οὐκ ἂν εἴποις ὡς λυπήσασά με τοιαῦτα ἀντακήκοας. ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης; οὐδὲν, σὺ προκατῆρξω εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

556. ΕΙ ΔΕ Μ' ΩΔ' ΑΕΙ ΛΟΓΟΙΣ. εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπυνθάνου, εἰ τὸ λέγειν σοι ἐφίημι, οὐκ ἂν ἦς λυπηρά.

558. ΠΑΤΕΡΑ ΦΗΙΣ ΚΤΕΙΝΑΙ. ὡς ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. καὶ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου, εἴ γε δικαίως· δεύτερον ὅτι οὐ δικαίως, ἀλλὰ πεισθεῖσα Αἰγίσθῳ. δείκνυσι δὲ, ὅτι ἀκουσίως ὁ Ἀγαμέμνων ἔθυσε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι. ΩΣ ΟΥ ΔΙΚΗΙ Γ' ΕΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ· (528.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἷλε. ΕΣΠΑΣΕ. παρήγαγε, παρέπεισεν. ΩΙ ΤΑΝΥΝ ΞΥΝΕΙ. αὕτη γὰρ ἀπόδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

563. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ. λείπει ἡ διά.

546. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis codd. κακοτρόπου, quod olim perperam in textum intuli.

554. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina et plerique veteres codd. In meo neutra particula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.

557. λυπηρὰ κλύειν. Eadem structura ac οἰκτρὰ βόσκειν in Philoct. 1167.

ἢ ’γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ’ οὑμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ’ ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ’ Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὧδ’ ἦν τὰ κείνης θύματ’· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ’ εἰς Ἴλιον.
ἀνθ’ ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ’ οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι, ταῦτ’ ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὕνεκ’ ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ’ ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.

567. ΕΞΕΚΙΝΗΣΕΝ. ἐξεδίωξεν.

575. ΑΝΤΙΒΑΣ. ἀντιπαρατασσόμενος, καὶ μὴ βουλόμενος. διὰ τῆς λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

577. ΕΙ Δ’ ΟΥΝ. πιθανῶς κατασκευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ’ ἄλλου ἀναιρεῖσθαι, κατὰ σαυτῆς νομοθετεῖς. ΠΡΩΤΗ ΘΑΝΟΙΣ ΑΝ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΑΛΛ’ ΕΙΣΟΡΑ. ὅρα, φησὶ, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

567. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξενίκησεν, quod quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est.

571. ὡς perperam Johnsonus vertit *donec*, qua potestate hæc particula ab Atticis nunquam adhibetur.

575. μόλις. In D. μόγις. Significatione differre hæc adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucydidem p. 470. n. 85.

581. In Aldina hic et tertio post versu excusum τίθης. In aliquot veteribus libris scriptum τίθεις, quod neutiquam solœcum est. Nam μὴ cum indicativo construitur. Exemplis quæ protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iphig. A. 1545. Ione 1545. In D. subjunctivus est τιθῇς, quod ob usitatiorem structuram præferri debet.

583. εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Sic recte Turnebus edidit. Codd. omnes et Aldus habent τυγχάνεις, solœce: vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχάνεις.

ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι, τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἱεῖς γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν,
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἣ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὕνεκα
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

595. ΟΥΔΕ ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ ΕΞΕΣΤΙ ΣΕ. ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ, ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς, κἀκείνην ἐκμειλισσομένη φησὶν, ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνεις γὰρ, ὡς λοιδορουμένη. τὸν ἔλεγχον οὖν νουθεσίαν ὠνόμασεν.

608. ΕΙ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ. εἰ γέγονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἔνοχος, στόμαργος καὶ ἀναιδὴς, ὡς σὺ φῂς, οὐ καταισχύνω σου τὴν φύσιν, ἐλάττων σου οὖσα· ἀλλ' ὁμοία σοι φανήσομαι. ζηλῶ σε, φησίν· ὥσπερ γὰρ σὺ κατὰ Ἀγαμέμνονος Αἴγισθον ἔθρεψας, οὕτω κατὰ σοῦ τὸν Ὀρέστην ἐγώ.

596. ἱεῖς. Aldus et plerique veteres codd. ἵεις. Ceteri ἵῃς. Vide ad Œd. T. 628.

600. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notæ non melioris ξυννόμου.

609. Homerus in Odysseæ sine: μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος. ubi hæc observat Eustathius: Ὅτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εἰσορῶ.
ΚΛ. ποίας δ᾽ ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ᾽ οὔ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
ΗΛ. εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδ᾽ ἐμ᾽ αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ᾽ ὁθ᾽ οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ᾽ ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ᾽ ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾷν βίᾳ.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ᾽ ἐκδιδάσκεται.
ΚΛ. ὦ θρέμμ᾽ ἀναιδὲς, ἦ σ᾽ ἐγὼ, καὶ τἄμ᾽ ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ᾽ ἄγαν λέγειν ποιεῖ;
ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ᾽ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
ΚΛ. ἀλλ᾽, οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ᾽ οὐκ ἀλύξεις, εὖτ᾽ ἂν Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ᾽· οὐδ᾽ ἐπίστασαι κλύειν.

610. ΟΡΩ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. ὁ Χορὸς τεθαυμακὼς ἐπὶ τοῖς λόγοις, φησίν· Ὁρῶ μένος πνέουσαν τὴν παῖδα· εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεστιν, τούτου τοῦ μένους φροντίδα οὐκ ἔτι ὁρῶ γιγνομένην ὑπό τινος. εὐσχημόνως δὲ ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν τὸν λόγον ἀποτείνουσιν. ἀντιλαμβανομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου, φησίν· Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; ΟΥΚ ΕΤ᾽ ΕΙΣΟΡΩ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐννοῶ.

614. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ὑπὲρ ἐπιτάσεως· ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γονεῦσιν, ἀλλ᾽ οὐ ταύτῃ παρθένῳ οὔσῃ ἔπρεπε τηλικαύτῃ. ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΑΤΕΡ. ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

618. ΕΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. κἀγὼ, φησὶν, αἰσθάνομαι ἐπονείδιστα πράσσουσα, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν ὥραν. ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΜΕ. ἐμφατικώτερον τὸ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ. διὰ τῆς προθέσεως.

622. Η Σ᾽ ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΑ᾽Μ᾽ ΕΠΗ. ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτὴν, ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμνήστρα.

627. ΕΥΤ᾽ ΑΝ ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΜΟΛΗι. πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν Αἴγισθον, ὑπὲρ τοῦ παῤῥησίαν δοθῆναι τῇ κόρῃ.

628. ΟΡΑιΣ. οὐκ ἐμμένεις οἷς πρότερον εἶπας. ἔφη γάρ· (556.) Καὶ μὴν ἐφίημι.

ἐῤῥέθη ἀντιστρόφως κατά τι σκῶμμα, Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φυσιν. ὡς γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαύλους, παῖς κακῶν ἴδρις κατ᾽ ἐκείνους γενόμενος.

614. καὶ ταῦτα τηλικοῦτος. Johnsonus vertit, *idque tantula ætate.* Ineple, si quid recte judico. Electra xxv. annos ad minimum nata erat. τηλικοῦτος vox media est, et tam de majore, quam de minore ætate dicitur.

628. μεθεῖσα. In C. παρεῖσα. gl. ἐνδοῦσα.

ΚΛ. οὔκουν ἐάσεις οὐδ᾽ ὑπ᾽ εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ᾽, ἐπειδὴ σοί γ᾽ ἐφῆκα πᾶν λέγειν·
ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδ᾽ ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ᾽, ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ᾽ ἔτι.
ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ᾽, ἡ παροῦσά μοι,
πάγκαρπ᾽, ἄνακτι τῷδ᾽ ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄκουε. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει᾽ ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ᾽ ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

632. ΕΩ, ΚΕΛΕΥΩ. δεῖ γὰρ προαύξειν τὴν ὑπόθεσιν· διὸ οὐ ποιεῖται πλείονας ἀντιῤῥήσεις. πιθανῶς δέ· οὐ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἡττώμενον.

634. ΕΠΑΙΡΕ ΔΗ ΣΥ. πρὸς θεράπαινάν φησι. ΘΥΜΑΤΑ. θυμιάματα. ΠΑΓΚΑΡΠΑ. ἐπείπερ ὅσπρια ἔθυον τοῖς θεοῖς. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΕ. ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται. ΒΑΞΙΝ. λόγον. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ. οὐκ εἰς τὸν Χορὸν ἀποτείνεται, ἀλλ᾽ εἰς τὴν Ἠλέκτραν.

642. τὸ ΜΑΤΑΙΑΝ οὐκ ἔστι ψευδῆ, ἀλλ᾽ ἀνωφελῆ. τί γὰρ πράξει, τοὺς κρατοῦντας διαβάλλουσα. ΜΑΤΑΙΑΝ γοῦν κενὴν λέγει, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν δύνασθαι πρᾶξαι. ΩΔ᾽ ΑΚΟΥΕ. οὕτως ἐμοῦ λεγούσης. ΤΗΙΔΕ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ τρόπῳ.

645. ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ. ἢ διπλῆν ἐχόντων φύσιν, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. τ΄. 562.)

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων.

δύναται δὲ τὸ ΔΙΣΣΩΝ καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν, ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης, καὶ τὸ μὲν ἓν φάσμα ἡγησαμένης εἶναι, ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν ἀποτροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν· τάχα δὲ καὶ ἕτερον αὐτὴν κεκίνηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ εὔχεται τῷ Ἀπόλλωνι, ὅπερ οὐδὲ ἐξεῖπε πρός τινα, οὐδὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. ἢ ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν. ἔλυσε δὲ αὐτὸ, εἰποῦσα·

εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ᾽ ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

636. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus et codd. omnes veteres præter C. in quo ἃ pro ὧν, quod et Triclinius prætulit. Supra 431. ὧν ἔχεις. 763. ὧν ὄπωπ᾽, metri lex ne mutarentur obstitit. Vide quæ notavimus ad Comici Vespas 907.

645. δισσῶν, duplicium, id est ambiguorum. Sic Lucianus in Alexandro p. 218. διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων.

646. πέφηνεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glossema est genuinæ vocis, cujus locum etiam invaserat in Æschyli Prom. 111.

καὶ μή, με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς.
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.
ΠΑΙ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστὶν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
ΠΑΙ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων. ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑΙ. ὦ χαῖρ' ἄνασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους

652. ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ. τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὔχεται. διὰ δὲ τοῦ πληθυντικοῦ, τοῦ ΦΙΛΟΙΣΙ, τὸ τολμηρὸν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν. ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ. ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον, ἐὰν μὴ ᾖ τὸ ΟΙΣ ΞΥΝΕΙΜΙ ΝΥΝ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον· φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν. τὸ δὲ ΔΥΣΝΟΙΑ. ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμὲ, ἢ ἀπ' ἐμοῦ εἰς αὐτούς. ΕΥΗΜΕΡΟΥΣΑΝ. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν.

657. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ὀρέστου ἔοικεν εὔχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ὀρέστου, ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται ἐφηδομένη. ῥητέον οὖν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἥξοντα ζῶντα· τότε δὲ, ὡς κατὰ ἀποθανόντος παῤῥησιάζεται ἄφοβος γενομένη.

660. ΞΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ὁ παιδαγωγὸς ἥκει πλασόμενος τὰ περὶ τοῦ θανάτου Ὀρέστου. τὸ δὴ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστὶν, οὔτε ἀποικτιζομένου παντάπασιν, οὔτε ἡδομένου, ἀλλ' ὡς ξένου. εὐκαίρως δὲ ἥκει ἔξω οὐσῶν ἀμφοτέρων· πρῶτον, ἵνα μὴ δισσολογοίη, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων. πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ, ὡς ἀγνοῶν.

664. ΠΡΕΠΕΙ ΓΑΡ ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. στοχάζεται ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βασιλείων.

662. ἤκασας. Vulgo εἴκασας. Atticam formam reposui. Vide notam ad Comici Nubes 350.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, *decora est videri ut regina*: id est *reginæ similis est*. Hoc significatu frequentatur verbum πρέπω. Pindarus Pyth. ii. 69. Εἶδος γὰρ ὑπερογωτάτα Πρέπεν οὐρανίᾳ Θυγατέρι Κρόνου. Euripides Bacchis 905. Μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μιᾷ. Ibidem 1177. Πρέπει γὰρ, ὥστε θὴρ ἀγραύλου φόβη. ut hic πρέπει εἰσορᾶν, sic apud Æschylum Suppl. 727. Πρέπουσι δ' ἄνδρες νήϊοι μελαγχίμοις Γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. ubi πρέπουσιν ἰδεῖν, *conspicui sunt*.

ᾔδεις, φίλου παρ᾽ ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ᾽ ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω, τίς σ᾽ ἀπέστειλε βροτῶν.
ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν᾽; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρὸς, σάφ᾽ οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑΙ. τέθνηκ᾽ Ὀρέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἲ ἐγὼ τάλαιν᾽, ὄλωλα τῇδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
ΠΑΙ. θανόντ᾽ Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ᾽ ἐννέπω.
ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδέν εἰμ᾽ ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ᾽· ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑΙ. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ᾽ ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ᾽ ᾔσθετ᾽ ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ. λείπει ἡ ἀπὸ, ἵν᾽ ᾖ, ἀπεδεξάμην.

675. ΤΙ ΦΗΙΣ, ΤΙ ΦΗΙΣ; οἱ ἡδέως ἀκούοντες λόγου, κἂν πάνυ σαφῶς ἀκούσωσι, δὶς καὶ τρὶς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται. ΜΗ ΤΑΥΤΗΣ ΚΛΥΕ. οἷον, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰπεῖν τὰ ἑξῆς.

679. ΤΩι ΤΡΟΠΩι ΔΙΟΛΛΥΤΑΙ. ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἡδομένων. μαθόντες γὰρ τὸ πᾶν, καὶ τὸ κατὰ μέρος ἡδόμενοι πυνθάνονται. ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος λέγων Ἑλληνικοῦ.

682. ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ. οὔπω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών.

674. οἲ ἐγώ. Sic præstantissimi e veteribus codd. absque elisione, ut Aj. 803. et passim. Eadem est ratio, quæ in τί ἐστι; τί εἶπας; de quibus vide ad Philoct. 733. 917. et quæ notavimus ad Æschyli Persas 515.

676. τότε, *dudum*. In Triclinii recensione scriptum νῦν τε καὶ πάλαι λέγω. altera superscripta lectione. Illa in August. quoque nostræ superscripta.

682. πρόσχημα, inquit Budæus, *decus significat et rem visendam*. Herodot. l. v. 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Plutarchus in Camillo de Veiis: ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυῤῥηνίας ἡ πόλις: quod ab interprete male acceptum. Apud eumdem in Fabio, Magister equitum, æquato sibi cum Dictatore imperio, gaudet ἐπὶ τῷ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ προπηλακίσθαι δι᾽ αὐτόν. Eadem significatione simplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachæ initio: Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις. Ἑλλὰς ἀγὼν, *conventus Græcorum*. ἀγὼν *certamen* hic non significat, quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Adjective sumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223.

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἓν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,

686. ΔΡΟΜΟΥ Δ' ΙΣΩΣΑΣ. τοῦ ἐκ ποδὸς δρόμου. τινὲς δολιχὸν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέστην, ὅς ἐστιν εἴκοσι στάδια, εἴκοσιν ἐτῶν ὄντα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποιήσατο. Ἄλλως. οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. ἀντὶ τοῦ, ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

691. ΠΕΝΤΑΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἅλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην. ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρᾳ.

686. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod quid sit, nemo adhuc diserte potuit exponere. Quæ in scholiis afferuntur explicationes sunt futilissimæ. Cursus qui δολιχὸς appellabatur, diu post heroïca tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter criticos. Probabile est fuisse xxiv. stadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poëtam tam obscuro ænigmate significare voluisse, tot stadia Orestem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσιν hic *ætatem* significare? glossa ἤγουν δραμὼν ἁρμοδίως τῇ αὐτοῦ φύσει nihil expedit. Unius literæ mutatione sententiam restituit Musgravius felici conjectura ad Euripidis Phœn. 1153. proposita: Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ 'φέσει τὰ τέρματα. Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariæ impertit Antipater Sidonius Epigr. xxxix. Ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου Ἠΐθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ. Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφέσει, *metam carceribus cursu jungere*. Librario fraudi fuit elisio τῇ 'φέσει, quod quum non caperet, notius substituit φύσει.

689. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Hæc est codicis mei lectio, quam vulgatæ τοιοῦδ' præfero. In T. superscripta varia lectio ἔργ' οὐδὲ κράτη, quam D. in contextu exhibet. Glossa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαύτην ἰσχύν. quæ explicatio ad nostram lectionem refertur. Eam descripsi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦδ'.

690. βραβῆς. Vulgo βραβεῖς. Vide ad Œd. T. 18. Quæ sequuntur verba δρόμων διαύλων πεντάεθλ' non carent difficultate. Intelligenda sunt, tanquam si scriptum esset, ὅσων γὰρ ἀγώνων νενομισμένα πένταθλα οἱ βραβεῖς εἰσεκήρυξαν, τούτων—Pro ἀγώνων posuit δρόμων διαύλων, quia *cursus* certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, et signabantur singulæ Olympiades athletæ nomine, qui stadio vicerat: itidem *Quinquertii* pars erat nobilissima *cursus duplicati stadii*, hujusque certaminis nomine ceteræ quatuor *Quinquertii* partes synecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut aiunt, τὸ ὅλον. Orestes hic fingitur primum vicisse *stadio*, postea eodem die *pentathlo* certasse, qua in commissione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. xiii. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris, tom. iii. p. 247. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Verti debuit: *Quorumcunque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum*, etc.

ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγὼν,
εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι

696. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. ὅμοιον τοῦτο τὸ Πινδαρικόν (Πυθ. Ϛ'. 91.) θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα.
700. ΕΙΣΗΛΘΕ ΠΟΛΛΩΝ. φιλοτίμως, διὰ πιθανότητα, ταῦτα ἐπεργάζεται.
703. ΚΑἸΚΕΙΝΟΣ. ὁ Ὀρέστης.
706. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικε πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον. ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέπλασται. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θρακῶν. Ὅμηρος· (Ἰλ. β'. 749.)

τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

ΑΘΗΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. προσχαρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν Ἀθηναίοις λέγων.
716. ΩΣ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙ. ὑπεκδράμοι, οἷον πρῶτος τοῦ δρόμου γενέσθαι. ΧΝΟΑΣ δὲ,

699. τέλλοντος. gl. ἀνατέλλοντος.
703. Θεσσαλὰς ἔχων. In D. ἄγων, quæ lectio in T. alteri superscripta.
706. Αἰνιάν. et infra 724. Αἰνιᾶνος. Perperam Aldus et plerique codd. habent Αἰνιὰν et Αἰνιᾶνος, ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emendate Αἰνιὰν, Αἰνιᾶνος, quod asserit Eustathius ad Homeri catalogum p. 335. Vide Stephanum Byzant. in Αἰνία—λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuisse docet Eustathius p. 524.

χνόας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγμαθ᾽ ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ᾽ ὑπ᾽ αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,
ἔχριμπτ᾽ ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ᾽ ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ᾽ Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ᾽ ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ᾽ οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
κλύδων᾽ ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.

τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ΙΠΠΙΚΑ δὲ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ. φυσήματα, πνεύματα, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον ἅρμα. σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται. λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων. τὸ δὲ χνόας βαρέως. τὰ γὰρ εἰς η δισσύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται· χνόη, φθόη, χλόη. τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἔχει δασύ.

720. ΣΤΗΛΗΝ. τὸν λίθον τὸν καμπτῆρα. ΕΧΡΙΜΠΤ᾽ ΑΕΙ ΣΥΡΙΓΓΑ. ὃ ἐστι προσεπέλαζε τῷ καμπτῆρι ἀεὶ τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ. ΣΕΙΡΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ τῷ καμπτῆρι τὸν ἀριστερόν.

724. ΑΣΤΟΜΟΙ. σκληρόστομοι. ΕΚ Δ᾽ ΥΠΟΣΤΡΟΦΗΣ. ἐξ ὑπαντήσεως ἐκείνων ὑποστρεφόντων. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ. τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη.

730. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. τῶν πτωμάτων. ΔΕΙΝΟΣ ΗΝΙΟΣΤΡΟΦΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος. πρὸς εὔνοιαν δὲ τῶν ἀκροωμένων ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς Ἀθηναῖον. ΕΞΩ ΠΑΡΑΣΠΑι. φυλαξάμενος, φησὶ, τούτοις συμπεσοῦσιν ἐμπεσεῖν, ἔξω ἀπ᾽ αὐτῶν παρασπᾷ. ΚΑΙ᾽ΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. ἀναπειράζει, κατέχει. ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν, χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει, στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν. οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ᾽ ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ὕστερος ἠρέμα ἤλαυνε.

719. ἤφριζον.—Hinc Virgilius Georg. iii. 111. *Humescunt spumis, flatuque sequentum.*

726. τελοῦντες, non ad solum Æniamem, sed etiam ad Barcæum refertur. Nam Ænian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed quum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcæus sextum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impegere. Est itaque τελοῦντες nominativus pendens, vice genitivi absoluti. ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, τελούντων αὐτῶν ἤδη ἕκτον καὶ ἕβδομον δρόμον. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules victorias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων: et metam, δυωδεκάγναμπτον τέρμα δρόμου ἵππων.

727. συμπαίουσι. Mendose Aldus συμπταίουσι.

ἤλαυνε δ᾽ ἔσχατος μὲν, ὑστέρας ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ᾽ ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι᾽ ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κᾀξισώσαντε ζυγὰ
ἠλαυνέτην, τότ᾽ ἄλλος, ἄλλοθ᾽ ἅτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ᾽ ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ᾽ ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ᾽ ἑλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ

735. ΤΩι ΤΕΛΕΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. οἷον πιστεύων, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται· ἢ νομίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν. ΚΑι'ΞΙΣΩΣΑΝΤΕ. ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Ἀθηναῖος.

743. ΛΥΩΝ ΗΝΙΑΝ. χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι. ΑΞΟΝΟΣ ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ. τὸ λεπτὸν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος. εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρὰ Ἀπολλωνίῳ. (Ἀργον. α΄. 757.)

ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παραπλιδὸν ἀγνυμένοιο.

734. ὑστέρας ἔχων. Aldus et codd. ad unum omnes ὑστέρας δ᾽ ἔχων. Melius esset cum Heathio legere ὑστέρας δ᾽ ἔχων. Verum neutra particula opus est, nec ullam agnoscit August. codex quem hic sequimur. Librarius de suo infersit δὲ, ob praecedens μέν. Vide ad Trach. 844. Reduplicatio est, quales jam multæ observatæ fuerunt, in ἔσχατος ἤλαυνε, ὑστέρας ἔχων πώλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha 393.—ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς, Πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστέραν οὖσαν, φέρῃ. Ibi voces ὑστέραν οὖσαν sine ullo sententiæ detrimento tam bene omitti poterant, quam hic voces ὑστέρας ἔχων πώλους. Faceta est conjectura Parisini editoris; Ἤλαυνε δὲ ἄνατος μὲν, ὑστέρας δ᾽ ἔχων—Hominis temeritatem satis mirari nequeo, qui Tragici Græci emendationem in se suscipit, paramque se huic negotio putat, et tamen ignorat, talem hiatum, qualis in δὲ ἄνατος est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicum in superstitibus omnibus Atticæ scenæ reliquiis exemplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλαυνε δ᾽ ἄνατος, et tum claudicaret versus in secundo pede.

738. κᾀξισώσαντε ζυγά. Sic bene in scholiis legitur. Tragici exemplaria pluralem pro duali habent, qui hic elegantior est.

739. τότ᾽ ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is qui Triclinii recensionem habet. Turnebus tamen pravum πότ᾽ ex Aldina retinuit. Correlativa sunt τοτὲ, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel alteri cognatæ significationis adverbio opponi, infra v. 752. ubi solum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico suspectum fuit. Pro ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ conjecit ἀλλὰ τοὐρανῷ, quod equidem cum eo non accipiebam pro τὰ, sed pro τῷ οὐρανῷ. Verum conjecturæ non est locus. E præcedenti φορούμενος πρὸς οὖδας satis intelligitur, impliciti loris cadaveris crura modo in solo porrecta fuisse, modo sursum jactata.

πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ᾽, ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἷ᾽ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων· ἔς τε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
γνῶναι φίλων ἰδόντ᾽ ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά τοι ταῦτ᾽ ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ᾽ ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ᾽ ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.

ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ᾽ ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙ. τί δ᾽ ὧδ᾽ ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ καὶ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.

ΠΑΙ. μάτην ἄρ᾽ ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν.

751. ΛΑΓΧΑΝΕΙ. γράφεται καὶ ΤΥΓΧΑΝΕΙ.

757. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩι. καὶ ἵνα ἀξιόπιστος εἴη ὁ ἄγγελος, ἵνα πάλιν τὸ περιπαθὲς εἴη τῇ Ἠλέκτρᾳ. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ σποδὸν δειλαίαν μεγίστου σώματος.

766. Ω ΖΕΥ. ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἥδεται. διὰ δὲ τὸν Χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

757. κήαντες. Sic Aldus et veteres codd. omnes, partim ut edidimus, partim cum ι subscripto κῄαντες. In C. a prima manu scriptum fuerat καίαντες. In Triclinii recensione est κείαντες. Homerica forma est ἔκηα, unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κέαντες, quod in Euripidis Rheso ex codd. auctoritate restituit Musgravius: Ἀλλ᾽ ἐκκέαντες πῦρσ᾽ ἐπ᾽ εὐσέλμων νεῶν. Vide Piersonum ad Mœridem p. 231.

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν. Comicus in Lysistr. 884. οἷον τὸ τεκεῖν. Vulgo legitur οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Nimis languidum est istud γάρ. Pro τέκῃ Triclinius habet τέκοι, quod in D. superscriptum. Vide not. ad Œd. Col. 593.

ΚΛ. οὔ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· κἄμ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δ' ἐμοὶ
φόνους πατρῴους, δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ', (ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.) νῦν ἕκηλά που,
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;
ΚΛ. οὔ τοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.
ΗΛ. ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.
ΚΛ. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.
ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
ΚΛ. πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
ΠΑΙ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

781. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ὁ ἐπιγενόμενος.

783. νῦν δὲ—νῦν ἕκηλά που. Intermedia in parenthesi sunt. Eleganter repetitur, ut sæpe, adverbium νῦν· sed addita posteriore loco particula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὴ 'κηλά που, quod vulgato melius non est.

792. Νέμεσι. Sic Aldus et præstantissimi e veteribus codd. In aliis Νέμεσις. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum ἄκουε. Ineptum scholion quod ad hunc versum vulgavit Johnsonus, consulto omisimus.

797. πολλῶν ἂν ἥκοις. Perperam in August. et in Triclinii recensione ἥκεις. In E. εἴης, quod e glossa quam edidimus, ortum.

ΚΛ. ἥκιστ᾽· ἐπείπερ οὔτ᾽ ἐμοῦ καταξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽ εἴσω· τήνδε δ᾽ ἔκτοσθεν βοᾶν
ἔα τά θ᾽ αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
ΗΛ. ἆρ᾽ ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ᾽ ὀλωλότα;
ἀλλ᾽ ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν᾽ ἐγώ·
Ὀρέστα φίλταθ᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας θανών.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ᾽ ἀπεστερημένη,
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ᾽ οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ᾽· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ᾽ ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν θάνω,
λύπη δ᾽, ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ᾽ οὐδεὶς πόθος.
ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ — στροφὴ ά.

802. ΤΗΝΔΕ Δ᾽ ΕΚΤΟΣΘΕΝ ΒΟΑΝ ΕΑ. τοῦτο οἰκονομικῶς. εἰ γὰρ ἀποῤῥήσασα ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ἀπέκλινεν ἑαυτὴν, διελύετο ἂν ἡ ὑπόθεσις.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (173.) παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἠλέκτραν, ἔλεγε· Θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει· ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ τὰ ἑξῆς. νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας, καὶ προτεθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀρέστην συμφορᾶς, εἰκότως παρακεκινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἴ γε περιορῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα· καὶ τὸν μὲν Ἥλιον, ὡς πάντα ἐφορῶντα, παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία, ὡς πάντων δεσπότην ὄντα. δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανὸν, καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι· ὃ δὴ κωλύει ὁ Χορὸς, ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ᾽ ΑΥΣΗΙΣ.

814. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρὸς ἤδη. Particulæ ἦ δὴ in unam vocem librarii errore coaluerant.

821. ἢν θάνω. Sic optime legebat Scholiastes, quem vide ad v. 975. Tragici exemplaria habent ἢν κτάνῃ. Quanto præstantior sit nostra lectio ex membrorum diserta oppositione apparet: χάρις ἢν θάνω, λύπη ἐὰν ζῶ.

823. Hic versus et tres sequentes vulgo tribuuntur Choro, manifesto errore. Ab Electra eos proferri debuisse

    ποῦ φαέθων
    Ἅλιος, εἰ ταῦτ᾽ ἐφορῶντες
    κρύπτουσιν ἕκηλοι;
    ἒ, ἓ· αἶ, αἶ.
ΧΟ. ὦ παῖ, τί δακρύεις;
ΗΛ. φεῦ.
ΧΟ. μηδὲν μέγ᾽ ἀΰσῃς.
ΗΛ. ἀπολεῖς.
ΧΟ. πῶς;
ΗΛ. εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
    Ἀΐδαν ἐλπίδ᾽ ὑποίσεις, κατ᾽ ἐμοῦ
    τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.
ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ᾽ Ἀμφιάρεων ἀντιστρ. ά.
    χρυσοδέτοις
    ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν·
    καὶ νῦν ὑπὸ γαίας—
ΗΛ. ἒ, ἓ. ἰώ.
ΧΟ. πάμψυχος ἀνάσσει.

826. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ. οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Ε Ε, ΑΙ ΑΙ. θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα τὸν ἀδελφόν. ἐλεεινὸν δὲ λίαν τὸ τοιοῦτον μέλος.

831. ΑΠΟΛΕΙΣ. ἀποκναίεις με, φησὶν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. δαιμονίως δὲ τοῦτο ἐπήγαγεν. οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπιτιμήσεων, ἐρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεοὺς, ἐπεὶ καὶ τελέως ἀμηχανεῖ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τοὺς θεοὺς βλασφημεῖν· καὶ γὰρ εἷς ἦν τῶν θεοσεβεστάτων· ἀλλ᾽ ὥσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμήσεσιν, ὡς ψυχραῖς, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μετριάζειν αὐτὴν ἀξιοῦσιν.

837. ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ΕΡΚΕΣΙ. ταῖς διὰ χρυσοῦ γενομέναις τέχναις τοῦ δοθέντος ὅρμου Ἐριφύλῃ, διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἔξοδον, διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀπάτας. ἢ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων φησὶν, οἷον τοῖς χρυσῷ δεδεμένοις καὶ κατεσκευασμένοις, ἅπερ ἕρκη εἶπεν, οἷον, περιφράγματα καὶ τείχη, ὧν οὐκ ἐξέφυγεν Ἀμφιάραος, ἀλλ᾽ ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς. ἢ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ, τῷ ὅρμῳ, ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος· τὸ δὲ ΕΡΚΕΣΙΝ, οἷον τοῖς δεσμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἀπὸ τοῦ ὅρμου γενομένῃ. ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΠΑΤΑΙΣ. ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτῃ· ἢ καθόλου τὸν χρυσὸν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν. θαυμαστῶς δὲ εἴκασεν, ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλετο. Ἄλλως. ΟΙΔΑ ΓΑΡ ΑΝΑΚΤ᾽ ΑΜΦΙΑΡΕΩΝ. ὁ Χορός φησιν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ ἐστί τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῷ φησιν ἔσεσθαι, διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

840. Ε Ε. οὐ προσιεμένη οὐδὲ τοὺς τοιούτους λόγους, θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα.

841. ΠΑΜΨΥΧΟΣ ΑΝΑΣΣΕΙ. ἀντὶ τοῦ, πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἳ δὴ ἐν χρείᾳ

liquet ex Chori subjecta admonitione *μηδὲν μέγ᾽ ἀΰσῃς*, quæ ad ista Electræ verba refertur. Inepte Johnsonus vertit, *ne altum nimis clamaveris*. Recte glossa: *μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἴπῃς*. Vide scholia ad Aj. 386.

838. *ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν*, *mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum*. Allusio esse possit ad monile Eriphylæ datum. Addita in Aldina et in codd. vox *ἀπάταις* a mala manu est et ejici debuit: tam sententiæ inutilis est quam metro.

841. *πάμψυχος ἀνάσσει*. Cicero de

ΗΛ. φεῦ.
ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.
ΗΛ. ἐδάμη—
ΧΟ. ναί.
ΗΛ. οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
φὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἔσθ'·
ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.
ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. στροφὴ β'.
ΗΛ. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε στυγνῶν τ' ἀχέων.

καθεστᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς. ἢ ΠΑΜΨΥΧΟΣ, ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώζων, ὅ ἐστιν, αθάνατος.

842. ΦΕΥ. μνησθεῖσα τῆς Ἐριφύλης ἡ Ἠλέκτρα, ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ ἤθει αὐτῆς δυσχεραίνουσα. ΦΕΥ ΔΗΤ' ΟΛΟΑ ΓΑΡ. ὁ Χορὸς συγκατατιθέμενός φησιν, ὅτι δικαίως ἀνεβόησας· ὀλοὴ γὰρ ἦν ἡ Ἐριφύλη. ὅρα δὴ οὖν εἰ ἔπραξέ τι ὁ Χορός. ἀπέσπασε γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν, ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα. ΕΔΑΜΗ. ἡ Ἐριφύλη δηλονότι. ὁ δὲ λόγος ἀποφαντικός. ὁ Χορὸς δὲ, ὡς πυνθανομένης, ἐπάγει τὸ ΝΑΙ.

846. ΟΙΔ', ΟΙΔ'. ΕΦΑΝΗ. οἶδα ὅτι ἐδάμη. ἐφάνη γὰρ ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῷ φόνῳ, τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρός. ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς πάρεστιν, ἀποθανόντος Ὀρέστου. ὁ μὲν οὖν Χορὸς παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀμφιαράῳ, ἵνα ἡ Ἠλέκτρα εὔελπις εἴη περὶ τοῦ πατρός, ὅτι τεύξεται τιμῆς τινος· ἡ δέ φησιν ὅτι Ἀμφιάραος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἔτυχε τιμωρίας. πάνυ δὲ περιπαθῶς τὸ πάθος τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς ἑαυτὴν μεταφέρει, διὰ τοῦ ΕΜΟΙ Δ' ΟΥΤΙΣ.—ΜΕΛΕΤΩΡ. φροντιστὴς, ᾧ ἐπιμελὲς γέγονε μετελθεῖν τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον, τοῦ Ἀμφιαράου.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ. καὶ τοῦτο εἶδος παραμυθίας, τὸ εἴ τι παραχωρεῖν τοῖς λυπουμένοις, καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν, ὡς ἐπὶ ἀπαρηγορήτοις κακοῖς.

850. ΚΑΓΩ ΤΟΥΔ' ΙΣΤΩΡ. κἀγὼ τούτου ἐπιστήμων εἰμὶ, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι. Ἄλλως. οἶδα, φησὶν, ὅτι δειλαία εἰμὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. ΠΑΝΣΥΡΤΩι. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά· ἢ τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ. ΠΑΜΜΗΝΩι. τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν εἰμὶ, οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο, καθὸ πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῆ παρέμεινεν.

Divinatione i. 40. *Amphiaraum autem sic honoravit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur.* πάμψυχος glossa exponit ζῶν, recte. ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν. Nempe quia, ut Homerus ait de Tiresia, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. *Misera miserarum*, id est, *miserrima es.* Perperam Johnsonus vertit: *misera, miserias sustines.* Geminatio ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad Œd. T. 465.

852. In Aldina δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων. et sic codd. metro claudicante. Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. librarii errore frequentissimo, quo αι et ε confunduntur, scriptum ἀχαίων. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχέων. Glossa in' E. ἀλγῶν. In mendosum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit ut mendam animadverteret: inde fecit Ἀχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, apposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc *metro convenire, et ad sententiam non ineptum esse* dicit Heathius. Ineptissimus itaque sim ego, qui non videam quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiisse affirmo, nec unquam in ullo

ΧΟ. εἴδομεν ἃ θροεῖς.
ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ—
ΧΟ. τί φῄς;
ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτόκων
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.
ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιστρ. β'.
ΗΛ. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι;
ΧΟ. ἄσκοπος ἁ λώβα.
ΗΛ. πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν—
ΧΟ. παπαῖ.
ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.
ΧΡ. Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.

854. ΜΗ ΜΕ ΝΥΝ ΜΗΚΕΤΙ. μηκέτι οὖν με, φησὶ, παρηγορήσετε, ὅπου γε οὐ πάρεισιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαὶ, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ. τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων. ἢ τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων. τινὲς, τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ηὔξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης, γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος.

861. ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ. ταῖς λευκόποσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χοροῦ ΠΑΣΙ ΘΝΗΤΟΙΣ ΕΦΥ ΜΟΡΟΣ, ἀντιτίθησιν ἡ Ἠλέκτρα· Ἆρα οὖν οὕτω πέπρωται τοῖς θνητοῖς τελευτᾷν ἐν ταῖς ἁμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς; ΤΜΗΤΟΙΣ ΟΛΚΟΙΣ. τμητοῖς λώροις, τοῖς ἱμᾶσιν. ὁλκοὺς οὖν, ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς εἱλκύσθη.

864. ΑΣΚΟΠΟΣ. ἀπροόρατος ὁ θάνατος.

865. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΚ. ΕΙ ΞΕΝΟΣ. τοῦ Χοροῦ εἰπόντος, Ἀπροΐδης ἡ κατὰ τὸν ἀγῶνα λώβη, ἡ Ἠλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν, ὅτι δὴ πέπονθεν ἀπροσδοκήτως, ἐπ' ἀλλοδαπῆς τελευτῶν καὶ ἐμοῦ χωρίς. ΚΕΚΕΥΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ κρύπτεται.

871. ΥΦ' ΗΔΟΝΗΣ ΤΟΙ. ἡ Χρυσόθεμις παραγίνεται, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὑροῦσα. τοῦτο τὸ πρόσωπον εἰσήγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἡ ὀλόφυρσις ἡ Ἠλέκτρας γένηται. ΣΥΝ ΤΑΧΕΙ ΜΟΛΕΙΝ. λείπει ἡ ὑπέρ. ὑπὲρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.

Tragici probo exemplari exstitisse. παντεύκτῳ παραμόνῳ accipe pro διὰ τὸ πάντευκτον καὶ τὸ πάμμονον.

856. τί φῄς; additum in Aldina et in veteribus codd. αὐδᾷς δὲ ποῖον; ineptum centonem a mala manu assutum fuisse nemo non videt.

866. ἄτερ ἐμᾶν χερῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitat. Mendose Aldus χειρῶν.

871. ὑφ' ἡδονῆς σοι. Aldus et codd. τοι male. Vide supra ad v. 378. Eleganter abundat σοὶ, ut sæpe. Accipi etiam potest pro σοῦ χάριν, vel pro πρὸς σέ.

φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμὶν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛ. ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

ΧΡ. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛ. τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡ. πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσ' ἐμοῦ,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.

ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,

875. ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΣΥ ΠΗΜΑΤΩΝ. τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπείαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἴασις. κατ' οὐδένα οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

878. ΚΛΥΟΥΣ', ΕΝΑΡΓΩΣ. ἐπὶ τοῦ κλύουσα πρὸς βραχὺ διαστικτέον, ἵν' ᾖ· πάρεστ'. ἐναργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσα ἐμοῦ.

888. ΘΑΛΠΗι. ἀντὶ τοῦ παρακόπτεις τὰς φρένας, ὡς ἐν πυρετῷ. ΑΝΗΚΕΣΤΩι δὲ ΠΥΡΙ, ὥσπερ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι. ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ὀρέστην ἤδη ἀπολωλότα.

893. ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. τὸν ἐκ πολλοῦ ᾠκοδομημένον. ΠΗΓΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ. πολὺ γάλα, ὡς τὸ δακρύων πηγὰς, ἀντὶ τοῦ πολλὰ δάκρυα. ΘΗΚΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. τὴν σορὸν λέγει, ἔνθα τὸ λείψανον ἐτέθη. ΝΕΩΡΗ. νεωστὶ ἠρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινὸς, καὶ ὥραν ἔχοντος νέαν.

878. ἐναργῶς cum πάρεστι jungendum, non cum κλύουσα. gl. πάρεστι φανερῶς, ὥσπερ ὁρᾷς ἐμὲ ἐναργῶς παροῦσαν.

879. ἀλλ' ἦ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἢ cum signo tamen interrogationis in fine sententiæ. Ista quid differant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932.

888. ἀνηκέστῳ. δεινῷ, μανιώδει. In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρά. Homericum est epitheton. Il. δ. 217. Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ad quem locum Eustathius: Ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος. ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς, τοῦ χόλου, ἐῤῥέθη αὐτό. et ε. 394. Τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. In Œd. T. 98. propria significatione adhibetur: ἀνήκεστον μίασμα, id est ἀθεράπευτον.

ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή που τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.

903. ΣΥΝΗΘΕΣ ΟΜΜΑ. ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν.
909. ΤΩι ΓΑΡ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΠΛΗΝ Γ' ΕΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥ ΤΟΔΕ. τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοστρύχου κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελοῖον. πιθανῶς οὖν ἐπάγει, ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ, ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος, τὰ τοιαῦτα προσήκει.
914. ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γιγνόμενα τοῦ πατρός. ΤΑ'ΠΙΤΙΜΙΑ. γράφεται ΤΑ'ΓΛΑΙΣΜΑΤΑ.

896. πάντων. Glossa omissam præpositionem supplet ἀπὸ, et κύκλῳ abundare docet. Superscriptum περισσόν. θήκην exponit τὸν τάφον.

901. νεωρῆ nihil aliud significat quam νέον, ut Œd. Col. 730. Hic vice adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Hesychium perperam scriptum pro νεαρόν.

914. οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic ex indole linguæ omnino legendum. Solœce vel inepte vulgo οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod significaret Clytæmnestram fecisse id, quod plane fecisse neganda est. Ex vi sententiæ vertit Johnsonus, *neque, si fecisset, latuisset*, quem quidem sensum Græca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, quidquid oggranniat Parisinus editor. Quam sæpe imperiti librarii potentialem ἂν omiserint, indices nostri ostendunt in Aristophanem et Sophoclem.

ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὡὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.
ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.
ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα.
ΧΡ. οἴ μοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;
ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.
ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
ΗΛ. κατ' οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
ΧΡ. οἴ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
ΗΛ. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.
ΧΡ. ὦ δυστυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.

919. ΥΠΑΡΞΕΙ ΚΥΡΟΣ. ἐπιτυχίαν ἄρξει.
929. ΟΥΔΕ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΧΕΡΗΣ. ὅ ἐστιν, οὐ κατὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερὴς ὀφθεὶς, καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν. γράφεται καὶ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΜΕΝΗΣ.
933. ΜΝΗΜΕΙ' ΟΡΕΣΤΟΥ. τοῦ Ὀρέστου μνημόσυνα.

916. ἄγ', ὦ φίλη. Male vulgo legitur ἀλλ' ὦ φίλη. Istud ἀλλ' ab oscitante librario e præcedenti versu repetitum fuit. Valckenario obsecutus sum bene monenti ad Hippol. 288. θάρσυνε. Verbum hoc quod transitive solet adhiberi, hic neutrum est, et passive significat. Vide Musgravium ad Euripidis Rhesum 639. Heracl. 16. et quæ notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041.

917. οὐχ ὡὐτὸς αἰεί. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. Ut αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret quam *illis*, *ipsis*, nequaquam vero accipi posset pro *iisdem*; ita αὐτὸς sine articulo nihil aliud esset quam *ille*, *ipse*, non vero, quod sententia flagitat, *idem*.

919. κῦρος. gl. βεβαίωσις.

921. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδέως καὶ τερπνῶς. Sic supra 369. πρὸς ὀργήν. Cum variis substantivis πρὸς adverbii vicem fungitur. Vide supra ad v. 464.

923. κάτοιδα. gl. ἀκριβῶς γιγνώσκω.

924. τἀκείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic accurate scriptum est in codd. Perperam in impressis τὰ κείνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Var. Lect. iv. 29. τἀκ κείνου legendum decernit.

933. τινά. gl. ἄνθρωπον φίλον δηλαδή.

ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ᾽· ἐὰν δ᾽ ἐμοὶ πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
ΧΡ. ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
ΗΛ. οὐκ ἔσθ᾽ ὅ γ᾽ εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ᾽ ἄφρων ἔφυν.
ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
ΗΛ. τλῆναί σε δρῶσαν ἃ ̓ν ἐγὼ παραινέσω.
ΧΡ. ἀλλ᾽ εἴ τις ὠφέλειά γ᾽, οὐκ ἀπώσομαι.
ΗΛ. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.
ΧΡ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.
ΗΛ. ἄκουε δὴ νῦν, ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ᾽ Ἅιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἔγωγ᾽, ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντά γ᾽ εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
φόνου ποτ᾽ αὐτὸν πράκτορ᾽ ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἐστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
ξὺν τῇδ᾽ ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,

942. ΩΝ ΕΓΩ ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλής εἰμι. φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι, οἷον ἀξιόχρεως, δυναμένη ἀναδέξασθαι.
944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ. τοῦτο τῷ προτέρῳ ὅμοιον,
ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
945. ΕΥΤΥΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνεται.
946. ΞΥΝΟΙΣΩ. συμπονήσω. τοῦτο συνῳδὸν τῷ·
τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
947. ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΑΙ ΠΟΙΕΙΝ. γράφεται ΤΕΛΕΙΝ.
953. ΠΡΑΚΤΟΡΑ. ἔκδικον.

943. ἃ ̓ν, id est ἃ ἄν. In codd. sic fere scribi solet, ἃ'ν, quæ quidem scriptura melior. Quippe quum duæ voculæ per crasin in unam coalescant, geminato accentu usus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, scriptum est, ut edidimus, ἃ'ν ἐγὼ παραινέσω, ut nesciam unde in Aldinam irrepserit pronomen σ', quod a male feriato homine insertum fuit sustentando versui, qui hoc fulcro non indiget.

951. ἔγωγ᾽—Vulgo minus bene ἐγὼ δ᾽—Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίῳ θάλλοντά τ᾽ εἰσήκουον. Copulæ non est locus, nisi post βίῳ distinguatur, hocque nude positum censeatur per ellipsin præpositionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ, καὶ θάλλοντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco prætuli lectionem cod. D. βίῳ θάλλοντά γ᾽ εἰσήκουον.

953. πράκτορα. gl. ἀπαιτητὴν, ἐκδικητήν.

956. ὅπως μὴ κατοκνήσεις. Sic liquido in membr. et in E. ad Attici sermonis normam. Solœce vulgo κατ-

Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ,
πάρεστι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέν τοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὑτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
"Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,

958. ΠΟΙ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα χρόνον.

964. ΟΥ ΓΑΡ ΩΔ' ΑΒΟΥΛΟΣ. προειποῦσα τὰ δεινὰ, τὸ χαλεπώτερον ἐπιφέρει, ὡς οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπὶς ἔνεστι.

975. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΣΤΩΝ. ὅρα ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἠλέκτρας, ὅτι πάντα τέθεικε τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ αὐταῖς παρέσται, ἀνελούσαις τὸν Αἴγισθον· τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξήρηκεν, ὁποῖα πείσονται ἁλοῦσαι. καίτοι ἦν κατὰ τὸ πάθος τῆς Ἠλέκτρας κἀκεῖνα προσθεῖναι, ὅτι καλόν μοι ἀποθανεῖν οὕτω δυστυχούσῃ, ὁποῖα καὶ πρόσθεν ἔλεγεν· (821.) ὡς χάρις μὲν, ἂν θάνω, λύπη δ', ἐὰν ζῶ. ἀλλ' ᾔδει τὸ περίφοβον τῆς Χρυσοθέμιδος, ὥστε ἑκοῦσα τοὺς δειλοτέρους τῶν λόγων ὑπεξεῖλεν, ὥστε μηδὲ εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστῆσαι.

977. ΙΔΕΣΘΕ ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τάσδε. ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηνται, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς. τὼ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. ε'. 778.)

Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

ΠΡΟΥΣΤΗΤΗΝ ΦΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, αἵ τινες προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

σκνήσῃς. Legitimam particularum ὅπως μὴ cum futuro indicativi constructionem, sæpius a nobis adstructam, ignorarunt homines plerique, qui Græcos auctores notis onerarunt magis quam illustrarunt. Vide quas nugas agat Reitzius ad Luciani Anacharsidem p. 896. ubi legitur optime: καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ.

962. ἄλεκτρα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbiis.

977. τώδε τὼ κασιγνήτω. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem in

ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐστήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾷν ἅπαντας, οὕνεκ' ἀνδρείας, χρεών.—
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ,

981. ΤΟΥΤΩ—ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ταύτας.
984. ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΟΙ ΝΩ. ἤγουν οὕτως ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσαις καὶ θανούσαις.

ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Multus est ad Homeri versum in scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali. τούτους de duabus feminis nemo Græce dixit. Pausaniæ locus qui laudatur in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Meliboea puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniæ loco p. 417. Χλωρὶς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἵνα περιγένεσθαί φασι τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit l. ii. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paulo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, nunquam, apud Atticos saltem, feminino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cujus exemplum est supra 399. Πεσούμεθ', εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμενοι. De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους μετῆλθες ἡμᾶς; non *de se ipsa et filia* loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi solœce admodum θανούμενον ἐμέ; et invenuste prorsus diceret θανουμένας ἡμᾶς. Exempla ubi ad νέκυς et νεκρὸς structura refertur, ἀπροσδιόνυσα sunt, quia *cadaver* sive maris sive feminæ, nihil unquam aliud est quam *cadaver*. Nec saniori judicio exemplum e Comici Concionantibus petitum, ubi mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debent. Plautus *Quis ea est* bene dixit ætatis suæ more. Nam veteribus Latinis *quis* utriusque generis est, ut ablativus *qui*. Θεὸς Græcis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, *ducente Deo*: et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structuræ varietas, nec generis enallage, qualis in τώδε κασιγνήτω. Nam sive *deo*, sive *dea* scripserit Virgilius, semper manserit *ducente*. Quam aliena ista omnia sint a schemate de quo hic agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota sæpe doctos viros abusos fuisse animadverti, quo insulsissimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quæ notavi ad Antig. 986.

979. εὖ βεβηκόσιν. Hesychius: εὖ βεβηκότι, εὐσταθεῖ.

983. οὕνεκ' ἀνδρείας. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione. Turnebus tamen dedit ἀνδρίας.

985. μὴ 'κλιπεῖν. Perperam in veteribus codd. μὴ λιπεῖν, vera lectione glossæ loco superscripta ἐκλιπεῖν.

ξύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ΖΗΙΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.

ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ' ὁπλίζῃ, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐκ ἀνὴρ ἔφυς·
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ὁ Χορὸς ὑπερτεθαυμακὼς τὸ τολμηρὸν τῆς Ἠλέκτρας φησὶν, ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας δεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

993. ΕΣΩΖΕΤ' ΑΝ ΤΗΝ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ. οὐ σώζει, φησὶ, τὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἔστι θρασεῖα καὶ ῥιψοκίνδυνος. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ΑΥΤΗ Θ' ΟΠΛΙΖΗΙ. λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὁπλίζεσθαι, ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσαν, εἰ μὴ μόνον θράσος. ΓΥΝΗ ΜΕΝ. ταῦτα πάντα ὅμοια τοῖς ἐν Ἀντιγόνῃ. εἴ τις παραβάλοι, εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ΕΛΑΤΤΟΝ. τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον. ΔΑΙΜΩΝ ΔΕ. τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαιότερον, ὡς οὐδὲ ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκὸς, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης. ΑΠΟΡΡΕΙ. ἐλαττοῦται, μαραίνεται.

1005. ΛΥΕΙ ΓΑΡ ΗΜΑΣ ΟΥΔΕΝ. οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησίν· οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται. ΔΥΣΚΛΕΩΣ ΘΑΝΕΙΝ. ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ' αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. καὶ Ὅμηρος ('Οδ. χ'. 462.)

Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην.

994. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς.

997. οὐκ ἀνήρ. Sic bene in D. ut et in Triclinii recensione. In ceteris, ut apud Aldum, οὐδ' ἀνήρ. Mox χερὶ codd. omnium, præter Triclinii, lectio est. Perperam in libris ἔλαττον.

1005. λύει, subaudito τέλη, λυσιτελεῖ. Plene dixit in Œdipo T. 316. ἔνθα μὴ τέλη λύει. Nude sic posito λύει utitur Euripides Medea 571. 1112. 1362. Alcestide 639.

οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.
ΧΟ. * πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
ᾔδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἁπηγγελλόμην.
ἀλλ' αὐτοχειρί μοι, μόνῃ τε δραστέον
τοὔργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.
ΧΡ. φεῦ·
εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
ΗΛ. ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

* πείθου ed. 1. 2.

1007. ΑΛΛ' ΟΤΑΝ ΘΑΝΕΙΝ ΧΡΗΙΖΩΝ. ὅρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς. ΕΙΤΑ ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ' ΕΧΗι ΛΑΒΕΙΝ. οὐ τὸ τοῦ θανάτου δεινὸν, ἀλλ' ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν, ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκφυγεῖν, τότε μηδὲ τούτου τύχῃ. τοιαῦτα οὖν πεισόμεθα, ὧν ὁ θάνατος αἱρετώτερος.

1018. ΑΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἃ ἠξίουν. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησίν. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ ΜΟΙ. παρατήρει κἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν, ὡς καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ.

1007. ὅταν θανεῖν χρῄζων τις. Ex vi sententiæ intelligitur supplendum esse adverbium εὐκλεῶς.

1015. πιθοῦ. Sic recte in C. In aliis libris πείθου minus Attice.

1018. ᾔδη. Perperam in codd. et in impressis ᾔδειν. Vide ad Œd. T. 433. Librorum veterum auctoritas hic si desideraretur, confirmari posset nostra lectio scriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomæ Mag. in quo legitur ᾔδη. Idem Grammaticus ἐπαγγέλλεσθαι hic αἰτεῖν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis i. 2. 8. Σωκράτης δ' ἐπηγγείλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν. ubi a sensu plane aberravit interpres.

1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Aldus πάντα γὰρ κατειργάσω, et sic codd. ad unum omnes. In solo C. sinceræ lectionis remansit vestigium: πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πᾶν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens, particula ἂν, quæ, salvo sensu, per linguæ indolem abesse non potest. Nam πάντα κατειργάσω nihil aliud valet, quam *omnia confecisti*: neutiquam vero *omnia confecisses*. Vide supra ad v. 914. et quæ notavi ad Æschyli Prom. 622.

ΗΛ. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.
ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς.
ΗΛ. ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.
ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.
ΗΛ. ἄπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δὲ σου.
ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν.
ΗΛ. ἦ δεινὸν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς, ᾧ συ πρόσκεισαι κακῷ.
ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν, ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.
ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

1026. ΕΙΚΟΣ ΓΑΡ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ. εἰκὸς γὰρ τὸν κακῶς ποιεῖν ἐπιχειροῦντα, καὶ πάσχειν κακῶς. τοῦτο δὲ Πινδαρικόν· (Νεμ. δ'. 51.) ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

1028. ΧΩ'ΤΑΝ ΕΥ ΛΕΓΗΙΣ. οἷον ἔσται καιρὸς, ὅτε με εὐφημήσεις· ἤτοι πεισθήσομαι καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς.

1036. ΑΤΙΜΙΑΣ ΜΕΝ ΟΥ. οὐκ ἀτιμάζω σε, ἀλλὰ προνοοῦμαί σου.

1039. Η ΔΕΙΝΟΝ ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέγουσαν δοκεῖν ἐξαμαρτάνειν. ἐπεὶ δὲ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς λέγει, δοκεῖ δὲ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ ἐκδικίας τοῦ πατρὸς, πρὸς τοῦτο ἡ Ἠλέκτρα· Δεινόν ἐστι σύμφορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν, ἄδικα πράσσειν καὶ ἁμαρτάνειν· ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις εἰς Ἠλέκτραν τρέπει ἐν τῷ ἑξῆς στίχῳ· ΕΙΡΗΚΑΣ ΟΡΘΩΣ ΩΙ ΣΥ ΠΡΟΣΚΕΙΣΑΙ ΚΑΚΩΙ. τῷ ἁμαρτάνειν. λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρεπῆ, ἐν αὐτοῖς ἁμαρτάνεις. ἀλυσιτελῆ γὰρ ἐπιχειρεῖς ποιεῖν.

1044. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤΑ. οἷον, τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα, ἐπαινέσεις με σύμφορά σοι βουλεύσασαν.

1026. πράσσειν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo. Perperam Aldus πράττειν.

1029. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. et E. estque in D. etiam hæc lectio alteri inde depravatæ μάθῃς superscripta. Sic apud Comicum sæpe scriptum τί μαθών; ubi oportuit τί παθών;

ΧΡ. καὶ τοῦτ᾽ ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;
ΗΛ. βουλῆς γάρ ἐστιν οὐδὲν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.
ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ᾽ ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ᾽ ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
ΗΛ. ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ᾽ ἢν σφόδρ᾽ ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
ΧΡ. ἀλλ᾽ εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ᾽. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ᾽ ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους — στροφὴ ά.
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ᾽ ὧν τε
βλαστῶσιν, ἀφ᾽ ὧν τ᾽ ὄνασιν εὕρω-
σι, τάδ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἴσας τελοῦμεν;
ἀλλ᾽, οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν

1046. ΠΑΛΙΝ. εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

1052. ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ κοινωνήσω.

1056. ΟΤΑΝ ΓΑΡ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. ρ΄. 32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

1058. τὸ ΑΝΩΘΕΝ ἢ τόπου, ἢ χρόνου ἐστίν. ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι. οἰκεῖον δὲ τῷ Χορῷ ἀγανακτοῦντι ἐπὶ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παραλαβεῖν λόγον, ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις φυσική τις ἐστὶ φιλοστοργία· ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἄστοργος. τὸ δὲ ἑξῆς· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ὁρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς, ἀφ᾽ ὅτων τε ἂν βλαστῶσι, καὶ ἀφ᾽ ὧν ἂν ὄνησιν εὕρωσιν· ἔστι τῶν τέκνων τὰ δύο· ἀφ᾽ ὧν τ᾽ αὐτοῖς βλαστῶσι τὰ τέκνα, ἀφ᾽ ὧν τε καὶ ὄνησιν εὕρωσι. λέγονται δὲ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς βαστάζειν τοῖς πτεροῖς, ἕως ὅτου πτεροφυήσωσι. ΤΕΛΟΥΜΕΝ. καλῶς ὁ Χορὸς καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τούτοις, καθ᾽ ὧν τὸν λόγον ποιοῦνται.

1047. ἐστιν οὐδὲν—Hoc ordine collocatæ voces in D. concinnius quam in aliis οὐδέν ἐστιν.

1053. ἢν τυγχάνῃς. Sic Aldus et codd. veteres recte. In Triclinii recensione scriptum εἰ τυγχάνεις.

1060. τροφᾶς κηδομένους, ἀφ᾽ ὧν—Id est τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ᾽ ὧν—In meo scriptum τροφὰς, et in margine τροφούς. Unde olim non male conjecisse mihi videbar τροφῶν, *parentum*. Postmodo nihil mutandum esse vidi.

1061. ὄνασιν. Dorismum in hac voce usitatam restitui. Minus bene in libris ὄνησιν.

1063. In Aldina et in veteribus codd. οὐ μὰ τὰν—Verum μὰ non admittit metrum, et salva phrasi abesse potest. Vide ad Œd. T. 660.

καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη·
ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων   ἀντιστρ. α'.
νοσεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέκνων
διπλῆ φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξι-
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα, τὸν ἀεὶ, πατρὸς

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται ἀθῷοι οἱ περὶ Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. Ω ΧΘΟΝΙΑ. οὐ τὴν ἐπίγειόν φησιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρῆσαι δυναμένην. ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ' ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Ὀρέστην. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν τεθνηκέναι. ΑΧΟΡΕΥΤΑ. ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειεν. ΟΝΕΙΔΗ δὲ, τὰ πένθιμα ὀνείδη· ἐπειδὴ ὄνειδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐπιχαίρειν Ὀρέστῃ.

1070. ΟΤΙ ΣΦΙΣΙΝ ΗΔΗ. ἡ ἀπότασις πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν. ἄγγειλον οὖν, φησὶν, ὅτι τὰ κατ' οἶκον νενόσηκε, καὶ οὐκ ἔστιν ὑγιῆ. ΟΥΚ ΕΤ' ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ. οὐκ ἔτι ἴσα φρονοῦσιν, ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμεναι· ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας. ΣΑΛΕΥΕΙ. κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν. μόνη δὲ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ. λείπει ἡ περί· περὶ τοῦ πατρὸς στενάχουσα, ὡς τὸ Ὁμηρικόν· (Ἰλ. χ'. 424.)

Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός.

τὸ δὲ ἑξῆς· ἀεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα. ἢ ΤΟΝ ΑΕΙ, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.

1065. δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι. Aldus et codd. omnes ad unum habent δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. In D. ἀποίνητοι, cum glossa, ἀτιμώρητοι. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repræsentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Superscripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus adnoscit. ἀποίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus, et merito quidem: est enim altera probabilior. Sed sive ἀπόνητοι, sive ἀποίνητοι legatur, nunquam hic versus alieni mangonii expers cum antistrophico congruet, qui trimeter est dactylicus: Ἁ πανόδυρτος ἀηδών. Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in ἀηδὼν produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur: Δαρὸν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι. Nec sane video qui hac scriptura corrumpatur sententia: *haud longe aberit, quum laboribus et molestiis exercebuntur.*

1067. κατά μοι βόασον. Abundat μοι, ut sæpe, eleganter.

1070. σφίσ' ἤδη. Perperam in Aldina et veteribus codd. σφίσιν. In D. σφίσι γ'.

1071. νοσεῖ. Sic libri veteres omnes. Triclinius æquandi metrorum studio νοσεῖ δή.

1075. τὸν ἀεὶ, subauditur χρόνον. Genitivus πατρὸς non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus arcessendo, pendet, verum ab adjectivo δειλαία, vel, si mavis, a suppresso ἕνεκα. Sic infra 1209. ὢ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolide futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ἠλέκτρα, ο?τον ἀεὶ πατρὸς δειλαία στενά-

δειλαία, στενάχουσ', ὅπως
ἁ πανόδυρτος ἀηδών,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,
διδύμαν ἑλοῦσ' ἐριννύν.
τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι;
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, στροφὴ β'.
εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ,
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα,
δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ,
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.
ζῴης μοι καθύπερθεν χερὶ, ἀντιστρ. β'.
πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-

1078. ΟΥΤΕ ΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΜΗΘΗΣ. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ὅ ἐστιν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας ψυχῆς, καὶ ῥιψοκινδυνοῦσα. ΤΟ ΤΕ ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ ΕΤΟΙΜΑ. ἑτοίμη καὶ τῆς ὄψεως στέρεσθαι, τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων· ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποθανεῖν ἑτοίμη, καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. καὶ τοῦτο λέγει ΔΙΔΥΜΗΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. ἢ ἐπεὶ τοῦ θανάτου τὰ δύο· ἑτοίμη μὴ βλέπειν αὐτοὺς, ἀλλ' ἐν σκότει γενέσθαι τοῦ θανάτου, ἐν τῇ αὐτῇ ἐριννύϊ γενομένη τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅ ἐστι διπλῆ ἐριννύς. Ἄλλως. ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

1084. ΝΩΝΥΜΝΟΣ. νώνυμνος τῆς εὐκλείας θέλων γενέσθαι. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. οὕτω καὶ σὺ, ὦ παῖ, εἵλου τὸν αἰῶνα πάγκλαυτον. ΚΟΙΝΟΝ. διπλῆ καὶ κοινὸν ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς. ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα· οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη.

χουσ'. Glossæ in codd. τὸν ἀεί. χρόνον κλαίουσα. δειλαία ἕνεκεν πατρός.

1078. τοῦ θανεῖν. Perperam Eustathius, cujus locum protuli ad Œd. T. 58. legit τοῦ μὴ θανεῖν.

1081. τίς ἂν εὔπατρις. Aldus et veteres codd. male τίς ἂν οὖν.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, id est καταπολεμήσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθοπλισαμένα, quia supra v. 996. θράσος ὁπλίζεσθαι dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ὁπλίζῃ significat induis, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam insulsis conjecturis Tragicum olim adulterasse. Paulo ante πάγκλαυστον Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652.

1088. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ. Aldus et codd. veteres præpositionem ἐν omittunt, quam metro flagitante reposui. Absorpta fuerat a sequenti voce, quod confirmat glossa ἐν μιᾷ φήμῃ. Triclinius inficete ἐνί γε λόγῳ.

1091. πλούτῳ τε. Perperam Aldus et plerique veteres libri καὶ πλούτῳ.

ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡ. Ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
ΟΡ. Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
ΟΡ. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαιν'. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλ' ἐμοὶ γέρων
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.
ΗΛ. οἲ ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

1095. Α ΔΕ ΜΕΓΙΣΤ' ΕΒΛΑΣΤΕ. ἃ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε, τούτων ἀποφερομένην τὰ ΑΡΙΣΤΑ. ἢ ΕΡΙΣΤΑι, ἀμφηρίστῳ τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διός· ἢ ἐριστῇ τῇ εὐσεβείᾳ, ᾗ ἄν τις ἐρίσειεν, ἀντὶ τοῦ περισπουδάστῳ προσφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ εὐσεβείας πράττουσαν. ΤΑι ΔΙΟΣ. γράφεται ΖΗΝΟΣ.

1098. ΑΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Ὀρέστης πάρεστι σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων ὀστῶν ἑαυτοῦ. θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὔλογος πρόφασις γένηται τῆς παρόδου τῷ Ὀρέστῃ, καὶ παρ' αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.

1101. ΙΣΤΟΡΩ. γράφεται ΜΑΣΤΕΥΩ.

1102. ΑΖΗΜΙΟΣ. ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

1094. ἐν ἐσθλᾷ. Sic Aldus et codd. plerique: in aliis ἐπ' ἐσθλᾷ: quidam neutram præpositionem habent. Supra 1056. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς.

1097. τᾷ Διός. Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessum dato metro.

1102. εὖ θ' ἱκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit εὖ γ'—

1107. Φωκῆς. Vulgo Φωκεῖς. Illud reposuimus etiam infra v. 1442.

1111. ἐφεῖτο. gl. ἐνετείλατο. Vide ad Philoct. 619.

ΟΡ. εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ᾽ ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.
ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.
ΟΡ. δόθ᾽, ἥ τις ἐστὶ, προσφέροντες. οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ᾽ οὖσ᾽ ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ᾽ ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὥς σ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδων,
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ᾽, ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ᾽ ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ᾽ ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ᾽ ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ᾽ ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν᾽ ἐγὼ

1117. ΕΙΠΕΡ ΤΙ ΚΛΑΙΕΙΣ. ἀξιοπίστως ἄγαν Ὀρέστης σκληρός ἐστιν, οὐχ οἷον δεῖ ἄγγελον εἶναι, καὶ συναχθόμενον τοῖς ἀτυχήμασιν ἴσθ᾽ ὅτε.

1123. ΔΟΘ᾽. εἰκὸς αὐτοῖς ἕπεσθαί τινας. περιπαθῶς δὲ λίαν τὸ Η ΤΙΣ ΕΣΤΙ.

1127. ΨΥΧΗΣ ΟΡΕΣΤΟΥ ΛΟΙΠΟΝ. λοιπὸν μνημεῖον. τοῦτο δέ φησι λαβοῦσα τὸ τεῦχος. ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει, λαβοῦσαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστᾶ ὀδύρεσθαι. ΟΥΧ ΩΝΠΕΡ ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ. Ὅμηρος· (Ἰλ. τ΄. 288.)

Ζωὸν μέν σ᾽ ἔλιπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα.

1137. ΣΗΣ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ΔΙΧΑ. οἷον τῆς μόνης σου κηδομένης. ὅλα δὲ ἐπιτέταται τῷ πάθει, διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Ὀρέστην· ὡς καὶ Πηνελόπη παρόντα Ὀδυσσέα θρηνεῖ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἐν οἷς φησί· (Ὀδ. τ΄. 209.) Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ἐν τῷ λόγῳ. ἀγνοῶν γὰρ αὐτὴν Ὀρέστης, ἀπολοφυρομένην γνώσεται.

1124. τάδε. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius substituit τόδε.

1127. ὥς σ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδων. Omissum librariorum errore, ut videtur, pronomen restitui.

1134. ὅπως ἔκεισο, *ut jaceres*. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 1392.

1138. φίλῃσι. Sic procul dubio scribi debuit, ut paulo infra ξένῃσι. In codd φίλαισι. August. tamen φίλσσι, quod ex forma a nobis reposita depravatum videri possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211.

λουτροῖς ἐκόσμησ᾽, οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ᾽ ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἴ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ᾽ ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
οὔθ᾽ οἱ κατ᾽ οἶκον ἦσαν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ᾽ ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ᾽ ἐκλέλοιπε ταῦτ᾽ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ᾽ ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ᾽ ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ᾽ ἐχθροί· μαίνεται δ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,
ὅς σ᾽ ὧδ᾽ ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,

1145. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. οὐ γὰρ ἧς, φησὶ, τῆς μητρὸς ποτὲ ἢ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ἵνα ἐπὶ τοῦ ΗΣΘΑ διαστείλωμεν. οὐκ ἦσθα τῆς μητρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ. οὔτε ἐγώ σοι μᾶλλον ἤμην μήτηρ, ἤπερ ἡ Κλυταιμνήστρα. τὸ δὲ ΦΙΛΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄφελος. Ἄλλως. οὐκ ἧς τῆς μητρὸς φίλος μᾶλλον ἢ ἐμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐ τῇ μητρὶ προσέκεισο μᾶλλον. ἄμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὀρέστου, ἐφ᾽ ᾗ τὸ φίλον εἶναι αὐτὸν, καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχώρει. μικρὸς γὰρ ἦν.

1148. ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd. veteres. Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus edidit ἀδελφὴ σή.

1150. θανόντα σὺν σοί. Aldus et plerique codd. θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. præter Triclinii recensionem, quod præfero. Euripides Herc. Fur. 69. Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ᾽ ἀνέπτατο. Idem Temenidis:—κακοῖσι δὲ Ἅπαντα φροῦδα συνθανόντ᾽ ὑπὸ χθονός.

1160. In digerendis tribus his versiculis Aldinam secutus sum, cui concinunt codd. veteres plerique. In D. aliter digesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius, Οἴ μοι μοι· δέμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ. Ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,

πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ᾽, ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ᾽ ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδὲν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ᾽ ἦσθ᾽ ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ᾽πολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.
ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ᾽ Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ᾽ ὀφείλεται παθεῖν.
ΟΡ. φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.
ΗΛ. τί δ᾽ ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ᾽ εἰπὼν κυρεῖς;
ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
ΗΛ. τόδ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνο, καὶ μάλ᾽ ἀθλίως ἔχον.
ΟΡ. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
ΗΛ. τί δή ποτ᾽, ὦ ξέν᾽, ἀμφ᾽ ἐμοὶ στένεις τάδε;
ΟΡ. ὦ σῶμ᾽ ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
ΗΛ. οὔ τοι ποτ᾽ ἄλλην ἢ ᾽μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ΗΛ. τί δή ποτ᾽, ὦ ξέν᾽, ὧδ᾽ ἐπισκοπῶν στένεις;
ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ᾽ ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

1171. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ ΠΑΤΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ. πιθανῶς πρόσκειται τὸ ὄνομα τῆς Ἠλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ὀρέστης. οὐ γὰρ μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφή. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ Χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1174. ΦΕΥ ΦΕΥ ΤΙ ΛΕΞΩ. ἀναγκαῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ὀρέστην. διεφθάρη γὰρ τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως, σιωπῶντος αὐτοῦ. ΓΛΩΣΣΗΣ. γράφεται ΓΝΩΜΗΣ.

1178. ΤΟΔ᾽ ΕΣΤ᾽ ΕΚΕΙΝΟ. τοῦτο δύναται μὲν καὶ ἡ Ἠλέκτρα λέγειν· εὐπρεπέστερον δὲ τῷ Χορῷ περίκειται, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυτῆς εἴδους εἴπῃ τι. θαυμαστῶς δὲ τὴν μὲν Κλυταιμνήστραν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ σχήματος ὁ ἄγγελος ἐγνώρισεν· οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ἠλέκτραν, διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.

1184. ΩΔ᾽ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΣΤΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀμφ᾽ ἐμοὶ καθορῶν στενάζεις.

Dimetri anapæstici sunt, quorum alter parœmiacus.

1168. ξὺν σοί. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοί, quem errorem nullus subsequentium editorum correxit. Vide supra ad v. 378.

1174. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C. recte scriptum ἀμηχανῶν.

1185. ᾔδη. Perperam vulgo ᾔδειν.

ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
ΟΡ. ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.
ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
ΗΛ. ὁθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
ΗΛ. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
ΗΛ. μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.
ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;
ΗΛ. καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
ΟΡ. οὐδ' οὑπαρήξων, οὐθ' ὁ κωλύσων πάρα;
ΗΛ. οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
ΟΡ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
ΟΡ. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
ΗΛ. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
ΗΛ. ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
ΗΛ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.
ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
ΟΡ. οὔ φημ' ἐάσειν.
ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,

1186. ΕΝ ΤΩι ΔΙΕΓΝΩΣ. ἐν τίνι; ἢ διὰ τί; ποίῳ λόγῳ εἰρημένῳ τοῦτον συνῆψας τὸν λόγον;
1193. ΤΗιΔΕ. εἰς τοῦτο.
1194. ΜΗΤΡΙ Δ' ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ. οὐκ ἴσα πράττει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.
1211. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς μετά.

1186. ἐν abundat, ut supra 1141. et passim.
1189. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω. Sic liquido scriptum in meo codice, ut scribi debuisse monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδέ τ' ἐχθίω.
1194. ἐξισοῖ neutrum significatione passiva, ut Œd. T. 425.
[οὔθ' οὑπαρήξων, vitio excusum fuit me nolente et imprudente: legendum οὐδ', ut est in omnibus libris: rectum est quod sequitur οὔθ' ὁ κωλύσων, quod in plerisque veteribus libris depravatum est, in quibus οὐδ' geminatur.]
1200. ἐποικτείρας ποτέ. In D. ἐμέ
1206. τοῦτό μ' ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοῦτο ἐμέ. Vide supra ad. v. 385.
1207. πιθοῦ. Vulgo πείθου. Vide supra ad v. 1015.

Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
ΟΡ. εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
ΟΡ. οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
ΟΡ. οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.
ΗΛ. ἦ ζῇ γὰρ ὡνήρ;
ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;
ΟΡ. τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς.
ΟΡ. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.
ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου;
ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
ΗΛ. ἔχω σε χερσίν;
ΟΡ. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
ΧΟ. ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1214. ΟΥΤΩΣ ΑΤΙΜΟΣ. ὥστε μηδὲ ὀνομάζειν αὐτὸν δηλονότι.
1215. ΤΟΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΣΟΝ. οὐ σοὶ προσῆκον.
1217. ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ. κατεσκευασμένον. ἀσκήματα γὰρ, τὰ κατασκευάσματα.
1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ. τὸν δακτύλιον.
1225. Ω ΦΘΕΓΜ'. λείπει φίλτατον.

1221. ἦ ζῇ γὰρ ὡνήρ; Perperam vulgo ἀνήρ. In D. liquido scriptum ὡνήρ.

1126. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί. Perperam Aldus ἔχεις, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχῃς. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur.

1230. συμφορὰ vox est media, quæ in utramque partem accipitur. Eusta-

ΗΛ. ἰὼ γοναί, *στροφὴ α΄.*
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφεύρετ', ἤλθετ', εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.
ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
ΗΛ. τί δ' ἔστι;
ΟΡ. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.
ΗΛ. ἀλλ', οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, *στροφὴ β΄.*
τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.
ΟΡ. ὅρα γε μὲν δή, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
ΗΛ. ὀτοτοτοτοῖ. *στροφὴ γ΄.*
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔ ποτε καταλύσιμον,

1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΕΙΔΕΘ' ΟΥΣ ΕΧΡΗΙΖΕΤΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ.

1236. ΣΙΓ' ΕΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕ. ἀντὶ τοῦ, σίγα ἕως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

1237. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ; παράκειται ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον. ἡ μὲν γὰρ γυνή τε οὖσα, καὶ παρὰ προσδοκίαν εὐτυχοῦσα θρασυτέρα ἐστίν· ὁ δὲ ἧττον ἀσφαλὴς, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιούτῳ κινδύνῳ.

1239. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. ἡ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὅρα δὲ, εἰ οἰκεῖα ταῦτα τῇ Ἠλέκτρᾳ, παρόντος Ὀρέστου, ὁπότε καὶ μόνη οὖσα τοσοῦτον ἐθρασύνετο.

1243. ΟΡΑ ΓΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπὶ τὴν Κλυταιμνήστραν τείνων φησὶν, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλεν.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ ΕΠΕΒΑΛΕΣ. ἐπείπερ ὑπέμνησεν αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναιρέσεως διὰ τῶν προειρημένων δύο στίχων, φησὶν ὅτι ἐνέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακὸν, ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. ΟΥ ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΛΥΣΙΜΟΝ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ. οὐ καταλυόμενον. ὁ δὲ νοῦς· λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

thius ad Homerum p. 647. *συμφορὰ*; *οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ τὸ, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.* Alibi *ξυμφορὰ* absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu nihil aliud quam *ἀπόβασιν* significat, ut Œd. Tyr. 44. ubi sententia est non multum absimilis hujus apud Thucydidem i. 140. *ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.*

1233. Vox *γοναὶ* in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, semel tantum posita est.

1239. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. *ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν.* In aliis *ἀλλ' οὐ μὰ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν.* Luxati pedes versus, qui debet esse trimeter iambicus, cujusque in fine *ἀδμήταν* stare non potest. Proinde legendum: *Ἀλλ' οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν. αν* accusativi nominum primæ declinationis corripiunt Dores, quorum dialecto utuntur in melicis Tragici.

οὐδέποτε λησόμενον
. . . .
ἁμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.
ΟΡ. ἔξοιδα καὶ ταῦτ᾽· ἀλλ᾽ ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ᾽ ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.
ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ — ἀντιστρ. α΄.
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
τάδε δίκᾳ χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
ΟΡ. ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σῴζου τόδε.
ΗΛ. τί δρῶσα;
ΟΡ. οὗ μὴ ᾽στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.
ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, — ἀντιστρ. β΄.
μεταβάλοιτ᾽ ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ᾽ ἐσεῖδον.
ΟΡ. τότ᾽ εἶδες, ὅτε θεοί μ᾽ ἐπώτρυναν μολεῖν.
. . . .
ΗΛ. . . . . — ἀντιστρ. γ΄.
ἔφρασας ὑπερτέραν

1251. ΟΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΦΡΑΖΗι. ὅταν ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς καὶ κάλη. ἢ ὁπόταν ἡ παρουσία τούτων ᾖ, καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δι᾽ ὄχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν, καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ὀρέστου γιγνόμενα.

1254. Ο ΠΑΣ ΑΝ ΠΡΕΠΟΙ. ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δίκῃ λέγειν με ταῦτα. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. γράφεται ΤΑΔΕ ΔΙΚΑι.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ. ποῖον; τὸ ἐλευθεροστομεῖν. τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθεροστομίας.

1259. ΜΗ ΜΑΚΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ μακρῶς.

1260. ΤΙΣ ΟΥΝ ΑΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἄν, φησὶ, σοῦ φανέντος, δικαίως ἕλοιτο ἀντὶ λόγων σιωπήν;

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ. λείπει χάριν. ΤΑΣ ΠΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. τῆς σῆς παρουσίας.

1252. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργον. Manifestam mendam propagavit Stephanus.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus et codd. veteres omnes. Fœdum in modum impudens Triclinii audacia hunc versum corrupit.

1264. θεοί μ᾽ ἐπώτρυναν. Aldus et veteres codd. θεοί μ᾽ ὤτρυναν, syllaba deficiente ad versus integritatem. Metrum suffulsit Triclinius putri tibicine, θεοί γέ μ᾽ ὤτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus, præpositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπώτρυναν, ut paulo infra ἐπῶρσεν.

1265. Tertiam hanc antistrophen

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΟΡ. τὰ μέν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδ' ἐμοὶ φανῆναι,
μή τοι, πολύστονον ὧδ' ἰδὼν,—

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω;

ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσης,
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛ. ξυναινεῖς;

ΟΡ. τί μὴ οὔ;

ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.

1275. ΩΔ' ΙΔΩΝ. γράφεται ὧ δι' 'δάν. ΜΗ Μ' ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗιΣ. μὴ ἀποστερήσῃς με, φησὶ, τοῦ μεθέσθαι τῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέσται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σοῦ, καὶ ἀπολαυούσῃ. οὕτω γὰρ ἀπαλλαγήσομαι μετὰ ἡδονῆς. ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσῃς σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγήσομαι.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ ΕΚΛΥΟΝ. ὦ φίλαι, οἵαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον, ἐφ' ᾗ οὔτε σιωπῆσαι ἂν ἠδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ὅμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἔκλυον αὐδὴν, ἣν οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκούειν, οὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν δυναμένη. οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς. λέγει δὲ, περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε ἤκουσεν.

plane exhibeo, ut in Aldina et in veteribus codd. legitur: impudentissime hîc grassata est Triclinii stoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus qui primæ strophæ respondet, ut quintus excidit versiculus strophæ.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius infersit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessario corripi, quæ apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobæum Floril. Grotii p. 321. Τί φῄς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς Τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει, Ἣ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι; Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius infersit γε post μακρῷ, invitis veteribus libris.

1275. In Q. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Haud satis assequor, quænam sit diversa illa lectio, cujus hîc scholiastes meminit. In codd. omnibus scriptum ὧδ' ἰδών. Gl. οὕτως. Si forte quopiam in exemplari scriptum reperit ὧδι 'δὼν, pro ὧδ' ἰδὼν, vitium id fuit scripturæ, quod animadverti dignum non erat.

ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμὲ,
μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν', ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὁθ' οὕνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς

1290. ΜΗΘ' ΩΣ ΠΑΤΡΩιΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχὲς τῆς ταυτολογίας. ἤρκει γὰρ κἂν ἐκ τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΝ ΕΞΕΙΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γὰρ, φησὶ, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία.
1304. ΔΕΞΑΙΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφεται ΒΟΥΛΟΙΜΗΝ.
1307. ΑΛΛ' ΟΙΣΘΑ ΜΕΝ ΤΑΝΘΕΝΔΕ. εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν Ὀρέστην. ΜΙΣΟΣ ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μητέρα δηλονότι.

1292. ἐξείργοι. Sic codd. omnes nostri. Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξαίροι. E scholiastæ expositione suspicari quis possit eum legisse: Ἔργου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
1294. φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. φανέντες οἱ κεκρυμμένοι,
1296. οὕτως δ'—Glossa, σκόπει, ποίει.

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ᾽ ἐγώ.

ΟΡ. τὰ μέν, σ᾽ ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδ᾽ ἐμοὶ φανῆναι,
μή τοι, πολύστονον ὧδ᾽ ἰδὼν,—

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω;

ΗΛ. μή μ᾽ ἀποστερήσῃς,
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛ. ξυναινεῖς;

ΟΡ. τί μὴ οὔ;

ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ᾽ ἂν ἤλπισ᾽ αὐδάν.

1275. ΩΔ᾽ ΙΔΩΝ. γράφεται ὧ δι᾽ ᾽δών. ΜΗ Μ᾽ ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗΙΣ. μὴ ἀποστερήσῃς με, φησὶ, τοῦ μεθέσθαι τῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέσται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σοῦ, καὶ ἀπολαυούσῃ. οὕτω γὰρ ἀπαλλαγήσομαι μετὰ ἡδονῆς. ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσῃς σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγήσομαι.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ ΕΚΛΥΟΝ. ὦ φίλαι, οἵαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον, ἐφ᾽ ᾗ οὔτε σιωπῆσαι ἂν ἠδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ὅμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἔκλυον αὐδὴν, ἣν οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκούειν, οὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν δυναμένη. οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς. λέγει δὲ, περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε ἤκουσεν.

plane exhibeo, ut in Aldina et in veteribus codd. legitur: impudentissime hîc grassata est Triclinii stoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus qui primæ strophæ respondet, ut quintus excidit versiculus strophæ.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius infersit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessario corripi, quæ apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobæum Floril. Grotii p. 321. Τί φῄς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ᾽ ἐρεῖς Τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει, Ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι; Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius infersit γε post μακρῷ, invitis veteribus libris.

1275. In D. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Haud satis assequor, quænam sit diversa illa lectio, cujus hîc scholiastes meminit. In codd. omnibus scriptum ὧδ᾽ ἰδών. Gl. οὕτως. Si forte quopiam in exemplari scriptum reperit ὧδε ᾽δὼν, pro ὧδ᾽ ἰδὼν, vitium id fuit scripturæ, quod animadverti dignum non erat.

ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμέ,
μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν', ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὅθ' οὕνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς

1290. ΜΗΘ' ΩΣ ΠΑΤΡΩΙΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχὲς τῆς ταυτολογίας. ἤρκει γὰρ κἂν ἐκ τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΝ ΕΞΕΙΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γὰρ, φησὶ, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία.

1304. ΔΕΞΑΙΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφεται ΒΟΥΛΟΙΜΗΝ.

1307. ΑΛΛ' ΟΙΣΘΑ ΜΕΝ ΤΑ'ΝΘΕΝΔΕ. εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν Ὀρέστην. ΜΙΣΟΣ ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μητέρα δηλονότι.

1292. ἐξείργοι. Sic codd. omnes nostri. Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξαίροι. E scholiastæ expositione suspicari quis possit eum legisse: Ἔργου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

1294. φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. φανέντες οἱ κεκρυμμένοι.

1296. οὕτως δ'—Glossa, σκόπει, ποίει.

γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυῤῥοοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
ἥ τις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δ' ἔμ' ἄσκοπα·
ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡ. σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενὴς,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·

1322. ΣΙΓΑΝ ΕΠΗΝΕΣΑ. τινὲς τὸν Χορόν φασι λέγειν ταῦτα. ΕΙΣΙΤ' Ω ΞΕΝΟΙ. τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι, ὁ Ὀρέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγᾷν· διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται. ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΙ' ΑΝ ΟΥΤΕ ΤΙΣ. τοιαύτην ἀγγελίαν δηλονότι φέροντες, ἣν οὐκ ἄν τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ὀστᾶ, οὐδὲ ἡδέως λάβοι, ὅτι κακή ἐστιν.

1326. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΜΩΡΟΙ. ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς, ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίγνονται.

1328. ΕΓΓΕΝΗΣ. ἐγγεγεννημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους.

1333. ΠΡΟΣΘΕΝ Η ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. οἷον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροὶ, ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλεύματα τῆς ψυχῆς.

1310. γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Sic Aldus et codd. veteres. In C. inverso vocum ordine, τοὐμὸν φαιδρόν. Triclinius inepte dedit φαιδρῷ.

1311. μῖσος ἐντέτηκ' ἐμοί. Elegans metaphora, qua odium aut cupido, tanquam infusa cera, animo adhærere dicitur. Lucianus in morte Peregrini p. 346. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Est hæc forma passim usitata:

νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;
ΠΑΙ. καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.
ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.
ΠΑΙ. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
ΠΑΙ. τελουμένων, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.
ΗΛ. τίς οὗτος ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.
ΟΡ. οὐχὶ ξυνιεῖς;
ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;
ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς;
ΟΡ. οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην, σῇ προμηθείᾳ, χεροῖν.
ΗΛ. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ' ἐστί. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἀμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων

1338. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. καιροῖς δηλονότι.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΠΟΙΜ' ΑΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἔτι πλέον διατρίβειν, ὡς καὶ Ὀρέστης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν· (1283.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες. ΚΑΙ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. ὁ νοῦς· καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν· ἅπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

1346. ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΕΣΤ'. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἡ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1349. ΟΥ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΠΕΔΟΝ. οὗ χεροῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ.

rarior vero inversa, qua, animus rei *infundi*, id est, *intabescere* dicitur, ut Trach. 463. εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν.

1347. ξυνιεῖς. In duobus codd. ξυνίης. in ceteris ξυνίεις.

ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

ΗΛ. ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟ. Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται *στροφή.*

1366. ΤΑΥΤΑ. τὰ κατ' ἐμὲ φησί. ΝΥΝ ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΜΟΝΗ. ἐνταῦθα ἀπεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου. ΕΦΕΞΕΤΟΝ. μελλήσετε.
1372. ΟΥΔΕΝ ΑΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ ΟΥΔΕΝ παρέλκει.
1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ. ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤἈΠΙΤΙΜΙΑ. τοὺς μισθούς.
1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΥ ΠΡΟΝΕΜΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προβιβάζει. τοῦ Ὀρέστου δὲ εἰσελθόν-

1365. κυκλοῦσι. Sic Aldus et codd. veteres. Activum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται.
1384. ὅπη προνέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπου.

τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ᾽ οὐ μακρὰν ἔτ᾽ ἀμμένει
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων ἀντιστρ.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·

τος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἄλλως. εἰσεληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. τοῦτο δὲ ἤτοι ὁ Χορός φησι καὶ τῆς Ἠλέκτρας συνεισελθούσης αὐτοῖς, καὶ τὸ ΙΔΕΤΕ πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἔξω οὖσα ἡ Ἠλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἔστι διάλειμμα, ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἄρχεσθαι τοῦ Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. παρατήρει δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονομεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμνήστραν, δι᾽ ἃς προείπομεν αἰτίας· ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ἠλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου, οὐδὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅπερ ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσήγαγεν. ΑΙΜΑ ΦΥΣΩΝ ΑΡΗΣ. οἷον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς, φυσῶν αἷμα καὶ φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ. τὸ δι᾽ ἔριν γιγνόμενον. ΚΑΚΩΝ ΠΑΝΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ. τὸ δὲ ΚΑΚΩΝ οὐχ ὡς κατηγοροῦσά φησιν· ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ Χοροῦ· ἀλλ᾽ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις. ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἤτοι εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν Ἐρινύων. εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Ἐρινύες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν. ΤΟΥΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ. οὐ περὶ τοῦ ὀνείρου τῆς Κλυταιμνήστρας φησί· τοῦτο γὰρ βίαιον. ἀλλὰ τοῦτό φησιν· ἃ κατ᾽ ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα, ἀλλ᾽ εὐθέως τελεσθήσεται.

1391. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. ἡ Ἐρινὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἢ δαίμων τις ἁπλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου· παρέρχεται, φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ὀρέστης. ΕΝΕΡΩΝ δὲ ΑΡΩΓΟΣ. ἤτοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθὸς, ὅ ἐστιν ὑπηρέτις. ΑΡΧΑΙΟΠΛΟΥΤΑ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΕΔΩΛΙΑ. ἱδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΑΚΟΝΗΤΟΝ ΑΙΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Ο ΜΑΙΑΣ ΔΕ ΠΑΙΣ. ὁ Ἑρμῆς αὐτὸν ἄγοι πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα, κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

1388. *κύνες μετάδρομοι πανουργημάτων* sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra 1349. *κύνας* appellat. Vide notam ad Œd. T. 391.

1389. Ignoravit Triclinius ultimam in *μακρὰν* longam esse: alioqui non infersisset suum *γε*. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra ubi libri omnes veteres habent *βεβᾶσιν ἄρτι*, dedit *βεβᾶσι δ᾽ ἄρτι*.

1393. *πατρὸς εἰς ἑδώλια*. Antiqua hæc est et genuina lectio a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa *ἱδράσματα*. Vide Suidam in Ἑδώλια, et Toupii Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet *ἑδώλια*· verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione.

1394. *νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων*. Aldus et codd. veteres *χεροῖν* reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio *χειρῶν*. Dativus est *χειροῖν*, quem casum structuræ lex flagitat. Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus Græcis displicuisse formam *χειροῖν*, quæ, si fidem illi habeamus, aut reperitur nuspiam, aut, sicubi occurrit, commutanda est cum *χειρῶν* vel *χερσὶν*, quotiescunque metri lex priorem productam

γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυῤῥοοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥ τις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δ' ἔμ' ἄσκοπα·
ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδόν,
ἄρχ' αὐτός, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡ. σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενής,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·

1322. ΣΙΓΑΝ ΕΠΗΝΕΣΑ. τινὲς τὸν Χορόν φασι λέγειν ταῦτα. ΕΙΣΙΤ' Ω ΞΕΝΟΙ. τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι, ὁ Ὀρέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγᾶν· διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται. ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΙ' ΑΝ ΟΥΤΕ ΤΙΣ. τοιαύτην ἀγγελίαν δηλονότι φέροντες, ἣν οὐκ ἄν τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ὀστᾶ, οὐδὲ ἡδέως λάβοι, ὅτι κακή ἐστιν.

1326. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΜΩΡΟΙ. ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς, ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίγνονται.

1328. ΕΓΓΕΝΗΣ. ἐγγεγεννημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους.

1333. ΠΡΟΣΘΕΝ Η ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. οἷον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροί, ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλεύματα τῆς ψυχῆς.

1310. *γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.* Sic Aldus et codd. veteres. In C. inverso vocum ordine, *τοὐμὸν φαιδρόν.* Triclinius inepte dedit *φαιδρῷ.*

1311. *μῖσος ἐντέτηκ' ἐμοί.* Elegans metaphora, qua odium aut cupido, tanquam infusa cera, animo adhærere dicitur. Lucianus in morte Peregrini p. 346. *τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.* Est hæc forma passim usitata:

νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;
ΠΑΙ. καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.
ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.
ΠΑΙ. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
ΠΑΙ. τελουμένων, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.
ΗΛ. τίς οὗτος ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.
ΟΡ. οὐχὶ ξυνιεῖς;
ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖράς ποτε;
ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς;
ΟΡ. οὗ τὰ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην, σῇ προμηθείᾳ, χεροῖν.
ΗΛ. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ' ἐστί. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων

1338. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. καιροῖς δηλονότι.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΠΟΙΜ' ΑΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐᾶσαι πλέον διατρίβειν, ὡς καὶ Ὀρέστης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (1283.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες. ΚΑΙ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. ὁ νοῦς· καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν· ἅπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

1346. ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΕΣΤ'. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἡ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1349. ΟΥ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΠΕΔΟΝ. οὗ χεροῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ.

rarior vero inversa, qua, animus rei *infundi*, id est, *intabescere* dicitur, ut Trach. 463. εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν.

1347. ξυνιεῖς. In duobus codd. ξυνίης. in ceteris ξυνίεις.

ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

ΗΛ. ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟ. Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται — στροφή.

1366. ΤΑΥΤΑ. τὰ κατ' ἐμὲ φησί. ΝΥΝ ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΜΟΝΗ. ἐνταῦθα ἀπεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου. ΕΦΕΞΕΤΟΝ. μελλήσετε.
1372. ΟΥΔΕΝ ΑΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ ΟΥΔΕΝ παρέλκει.
1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ. ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤΑ'ΠΙΤΙΜΙΑ. τοὺς μισθούς.
1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΥ ΠΡΟΝΕΜΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προβιβάζει. τοῦ Ὀρέστου δὲ εἰσελθόν-

1365. κυκλοῦσι. Sic Aldus et codd. veteres. Activum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται.
1384. ὅπη προνέμεται. Sic benescriptum in D. Vulgo ὅπου.

τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ᾽ οὐ μακρὰν ἔτ᾽ ἀμμένει
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων ἀντιστρ.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·

τος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἄλλως. εἰσεληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. τοῦτο δὲ ἤτοι ὁ Χορός φησι καὶ τῆς Ἠλέκτρας συνεισελθούσης αὐτοῖς, καὶ τὸ ΙΔΕΤΕ πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἔξω οὖσα ἡ Ἠλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἔστι διάλειμμα, ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἄρχεσθαι τοῦ Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. παρατήρει δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονομεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμνήστραν, δι᾽ ἃς προείπομεν αἰτίας· ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ἠλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου, οὐδὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅπερ ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσήγαγεν. ΑΙΜΑ ΦΥΣΩΝ ΑΡΗΣ. οἷον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς, φυσῶν αἷμα καὶ φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ. τὸ δι᾽ ἔριν γιγνόμενον. ΚΑΚΩΝ ΠΑΝΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ. τὸ δὲ ΚΑΚΩΝ οὐχ ὡς κατηγοροῦσά φησιν· ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ Χοροῦ· ἀλλ᾽ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις. ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἤτοι εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν Ἐριννύων. εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Ἐριννύες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν. ΤΟΥΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ. οὐ περὶ τοῦ ὀνείρου τῆς Κλυταιμνήστρας φησί· τοῦτο γὰρ βίαιον. ἀλλὰ τοῦτό φησιν· ἃ κατ᾽ ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα, ἀλλ᾽ εὐθέως τελεσθήσεται.

1391. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. ἡ Ἐριννὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἢ δαίμων τις ἁπλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου παρέρχεται, φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ὀρέστης. ΕΝΕΡΩΝ δὲ ΑΡΩΓΟΣ. ἤτοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθὸς, ὅ ἐστιν ὑπηρέτις. ΑΡΧΑΙΟΠΛΟΥΤΑ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΕΔΩΛΙΑ. ἑδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΑΚΟΝΗΤΟΝ ΑΙΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Ο ΜΑΙΑΣ ΔΕ ΠΑΙΣ. ὁ Ἑρμῆς αὐτὸν ἄγοι πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα, κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

1388. *κύνες μετάδρομοι πανουργημάτων* sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra 1349. *κύνας* appellat. Vide notam ad Œd. T. 391.

1389. Ignoravit Triclinius ultimam in *μακρὰν* longam esse: alioqui non infersisset suum *γε*. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra ubi libri omnes veteres habent *βεβᾶσιν ἄρτι*, dedit *βεβᾶσι δ᾽ ἄρτι*.

1393. *πατρὸς εἰς ἑδώλια*. Antiqua hæc est et genuina lectio a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa *ἑδράσματα*. Vide Suidam in Ἑδώλια, et Toupii Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet *ἑδώλια*· verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione.

1394. *νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων*. Aldus et codd. veteres *χεροῖν* reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio *χειρῶν*. Dativus est *χειροῖν*, quem casum structuræ lex flagitat. Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus Græcis displicuisse formam *χειροῖν*, quæ, si fidem illi habeamus, aut reperitur nuspiam, aut, sicubi occurrit, commutanda est cum *χειρῶν* vel *χεροῖν*, quotiescunque metri lex priorem productam

ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ᾽ ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκ ἔτ᾽ ἀμμένει.
ΗΛ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὥνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
ΧΟ. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;
ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ᾽ ἐφέστατον πέλας.
ΧΟ. σὺ δ᾽ ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;
ΗΛ. φρουρήσουσ᾽ ὅπως

1398. Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.
1400. ΕΣ ΤΑΦΟΝ. εἰς τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέστῃ δοκοῦντι ἀπολωλέναι.
1402. ΣΥ Δ᾽ ΕΚΤΟΣ ΗΞΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙ; ἐν τούτοις δῆλον ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ἠλέκτρα.

requirit. Sed ego tali magistro non ita sum credulus, et χειροῖν Græcæ linguæ non eximam, dum analogiæ ratio potiori auctoritati non cedet. αἷμα hîc *gladium* significare agnoscunt critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non deterruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione persanandum: νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ejus versione perspicuum est. ἐν pro εὖ operarum errore excusum fuisse Heathius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem αἶ ad compendium ponere. Nihil futilius istis conjecturis, quæ audaci metaphoræ, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam alienæ, plebeium putidumque sermonem substituunt. At *sermonem* tamen. Verum quo nomine appellabimus versum quem Tragico largitur Parisini editoris solertia? Νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων. Nemo adeo lippus est, quin videat νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν esse pro τὰν μάχαιραν εὖ νεακονῆ. Similis est structuræ illius apud Comicum nostratem: *d' amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux.* Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione versum restituerit in Aristophanis Acharn. 318. Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν. Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduceret, quod aliter facere non poterat, nisi νεακόνητον haud magis Græcum esse decerneret, quam χειροῖν. Quis risum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem Græce loqui docent? Legi digna sunt quæ de hoc loco scripsit Vir doctus in Miscell. Observ. tom. i. p. 416. Græce dicitur νεηκονὴς et νεηκόνητος, eadem analogia, qua ἀταρβὴς, ἀτάρβητος: ἀδμὴς, ἄδμητος: ἀνωφελὴς, ἀνωφέλητος: ἀμφινεικὴς, ἀμφινείκητος: ἀναλγὴς, ἀνάλγητος: et alia geminæ formæ vocabula, quæ apud hunc Tragicum et passim occurrunt. Metonymia est, similis illi in Phil. 1125. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν, τὰν οὐδεὶς πωτ᾽ ἐβάστασεν. Utroque in loco is qui efficit, *gladius*, *arcus*, ex eo quod efficitur, *sanguine*, id est, cæde; *alimento*, id est, confixis feris, avibus, quorum carne vescebatur Philoctetа, declaratur. Non alius in hoc dramate pulchrior est versus, nec qualiscunque mendæ magis purus. Qui ei alium substituere non veriti sunt, cogitare saltem debebant, ut subdititius genuinæ indolis præ se ferret quidpiam. Verum si quis Sophoclem interrogaret, an pro suo versum hunc agnoscat, Νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων, vel, si Diis placet, istum, Νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων, exclamaret procul dubio: *Aliter catuli longe olent, aliter sues.*

1398. ὥνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες.

Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
ΚΛ. αἲ αἲ αἲ αἶ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.
ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;
ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουστα — στροφὴ α'.
δύστανος, ὥστε φρῖξαι.
ΚΛ. οἴ μοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;
ΗΛ. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.
ΚΛ. ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.
ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ' οὗτος, οὐθ' ὁ γεννήσας πατήρ.
ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε στροφὴ β'.
μοῖρα καθημερία φθίνει, φθίνει.
ΚΛ. ὤ μοι πέπληγμαι.
ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
ΚΛ. ὤ μοι μάλ' αὖθις.
ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ στροφὴ γ'.
γᾶς ὕπαι κείμενοι.

1404. ΣΤΕΓΑΙ ΦΙΛΩΝ ΕΡΗΜΟΙ. ὁ λόγος ἀποτείνεται εἰς Αἴγισθον. ἔθος δὲ ἔχουσι τὰ γεγονότα ἔνδον ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι· νῦν δὲ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι, οὐκ ἐποίησε τοῦτο. προκείμενον γὰρ τὸ κατὰ τὴν Ἠλέκτραν ἐστὶ πάθος. νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἀναιρέσει τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ θεατὴς ἀκούει, καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίγνεται, ἢ δι' ἀγγέλου σημαινόμενον. καὶ τὸ μὲν φορτικὸν τῆς ὄψεως ἀπέστη· τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἧσσον καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

1407. ΗΚΟΥΣ' ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ. οἰκεῖον τὸ διανόημα γυναικῶν. τὸ δὲ ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ οὐχ ὡς καταγινώσκουσαι τοῦ Ὀρέστου φασὶν, ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.

1413. Ω ΓΕΝΕΑ ΤΑΛΑΙΝΑ. ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ γένους.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ ΑΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχονται αὐτούς. ΥΠΕΞΑΙΡΟΥΣΙ. ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευθέντες.

1403. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, pede mancus est hic versus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς supplevit; melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς.

1414. καθημερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recensione Dorica est forma καθαμερία.—φθίνει, φθίνει. Vox repetenda, in Aldina et codd. aliquot semel tantum posita est.

1416. εἰ γὰρ, utinam. εἰ in hac formula valet εἴθε. Vide ad Œd. T. 80. εἰ etiam sine γὰρ eamdem significationem habet, ut Œd. Col. 644. εἴ μοι θέμις γ' ἦν, utinam mihi liceret!

1417. τελοῦσ' ἀραί. Aldus et veteres codd. τελοῦσιν contra metri rationem. Iidem in seq. vers. dant γᾶς ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438.

πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξ-
αιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες.

ΗΛ. καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος. οὐδ' ἔχω λέγειν,
Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ.

ΟΡ. τά γ' ἐν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟ. παύσασθε. λεύσσω γὰρ — ἀντιστρ. α'.
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψοῤῥον;

ΟΡ. εἰσορᾶτέ που
τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν;

ΗΛ. οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθὼς . . . .

. . . .

ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. — ἀντιστρ. β'.

1425. ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΙ ΚΑΛΩΣ ΕΘΕΣΠΙΣΕ. οἷον, οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐπιβαλλόμενος ἔπραξα, ἀλλὰ πειθόμενος τῷ θεῷ.

1428. ΛΕΥΣΣΩ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. οἷον ὑποστρέψαντα. μετεκέκλητο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

1424. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ. τὰν δόμοισι μέν. Deficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplevit, πῶς κυρεῖ γε. Verum inficete prorsus particulam posuit in fine sententiæ. Commodiori sede eam locavi: τά γ' ἐν δόμοισι μὲν—

1427. ὡς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinii etiam recensio recte. In impressis perperam ut in C. ἀτιμάσῃ. ὡς hîc cum futuro indicativi construi debet, ut supra 1310. — ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Utroque in loco glossa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non alîus modi esse posse, quam indicativi.

1430. In Aldina hic versus totus et sequentes duo Electræ partibus contribuuntur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus. Consentit August. nisi quod errore librarii Electræ persona omissa est quæ versui 1430. præfigi debuit. In omnibus scriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifestum est Oresten dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr. tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ὑμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, deteriora quæque probare suetus, bonæ codicis sui scripturæ prætulit. Parisino quoque editori *ὑμῖν melius videtur*, quod profecto non miror.

1431. ἐκ προαστίου. Sic bene Aldus. In codd. perperam scriptum προαστείου, quod Heathius reponî vult: at ostendere oblitus est quî in sine senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosæ superscripta. Vide Suidam in Προάστειον. Euripides Alcest. 848. Τύμβον κατὰ ξεστὸν ἐκ προαστίου.

νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ᾽ ὡς πάλιν—
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν, ᾗ νοεῖς.
ΗΛ. ἔπειγέ νυν.
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα.
ΗΛ. τἀνθάδ᾽ ἂν μέλοιτ᾽ ἐμοί.
ΧΟ. δι᾽ ὠτὸς ἂν παῦρά γ᾽ ὡς ἀντιστρ. γ᾽.
ἠπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ᾽ οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὕς φασ᾽ Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ᾽ ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ᾽ ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

1434. ΤΑ ΠΡΙΝ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ. τὰ μὲν πρὶν εὖ θέμενοι, τὰ κατὰ Κλυταιμνήστραν, ὡς καὶ ὑμῖν εὖ εἴη τὰ κατὰ Αἴγισθον.

1437. ΔΙ᾽ ΩΤΟΣ ΑΝ ΠΑΥΡΑ. μὴ ἀνατεταμένως φθέγγεσθαι, ἀλλ᾽ ἐλαφρῶς ἐν τῷ λαλεῖν δεῖ, μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον. ΩΣ ΗΠΙΩΣ. γράφεται ΩΣ ΝΗΠΙΩι. ὡς ἂν μικρῷ παιδὶ ῥήματα, οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ γεγονὸς κατὰ τὸν οἶκον. ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ ΣΥΜΦΕΡΟΙ. καθ᾽ ὑπέρβατον. συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι᾽ ὠτὸς αὐτοῦ ἐννέπειν, ὡς ἂν ἀνοήτῳ διαλεγόμενον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγόμενόν τῳ νηπίῳ. ἢ πρὸς αἰτιατικὴν μετακτέον· πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέρει τοῦτον, ὡς πρὸς νήπιον, ἐννέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς, ὅπως ἂν ἀπατηθεὶς ἐμπέσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης, τὸν λάθρα κατ᾽ αὐτοῦ γιγνόμενον.

1436. μέλοιτ᾽ ἐμοί. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossa, διὰ φροντίδος ἂν εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ᾽ ἐμοί.

1438. ὡς ἠπίως. Sic Aldus et codd. omnes veteres recte. Gl. λίαν πράως. Versus dimeter est pæonicus duobus constans creticis, ad cujus normam antitheticum in stropha reconcinnavimus, Γᾶς ὕπαι κείμενοι. in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι· quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, hujus versiculi lectionem interpolavit, et pro suo more corrupit, sensumque plane subvertit. Nempe ἤπιον veteri lectioni substituit. Hujus ἠπίως aliam depravationem in libris exstitisse testatur Scholiastes, νηπίῳ, quod vitiosa nuce nemo emerit, nisi νήπιος ipse sit.

1445. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ—Libri omnes καὶ σὲ, menda manifesta. Unicam Electram percontatur; proinde copulæ non est locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum esse.

ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
ΗΛ. ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὔκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν.
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν,
ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας.
ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.

1450. ΔΙΔΑΣΚΕ ΜΕ. γράφεται ΜΗΝΥΕ ΜΟΙ.

1457. ΧΑΙΡΟΙΣ ΑΝ ΕΙ ΣΟΙ ΧΑΡΤΑ. ἐπισαρκάζουσα λέγει τάδε.

1158. ΣΙΓΑΝ ΑΝΩΓΑ. κελεύει ὁ Αἴγισθος ἐμφανῶς δεικνύναι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου· οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. ἐὰν μὴ πείθηται, πρὸς βίαν, κολάσεως τυχὼν, τότε φύσει φρένας, καὶ εἴσεται ὅτι ἄμεινον ἦν πείθεσθαι τῷ κρατοῦντι.

1466. ΑΝΕΥ ΦΘΟΝΟΥ ΜΕΝ. οἷον, ἐφθονήθη, καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης. ΕΙ Δ' ΕΠΕΣΤΙ ΝΕΜΕΣΙΣ, ΟΥ ΛΕΓΩ. εἰ δὲ μεμφόμεθα τοῖς περὶ αὐτῷ συμβᾶσιν, οὐ λέγω.

1451. φίλης προξένου κατήνυσαν. Elliptica locutio, pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον. Vide ad Œd. Col. 1562.

1456. χαίρειν μ' εἶπας. In plerisque veteribus libris pronomen omissum.

1461. ἀνδρὸς τοῦδε, *Orestis*. Jungendi hi genitivi cum ἐλπίσιν, non vero cum νεκρόν. Perperam in impressis hic locus distinctus est. Quæ sequuntur, μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας, προστυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ significant: *neque ingratiis sapere discat, castigatorem me nactus.* Ista Latine et Gallice vertit Parisinus editor, et in utraque lingua a sensu aberravit, πρὸς βίαν, quod ad φύσῃ pertinet, cum κολαστοῦ jungens. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1457.

1465. Perperam in impressis τοῖς κρείττοσιν.

1466. Absurde vulgo legitur: δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationibus subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi v. 456. φθόνος et Νέμεσις idem significant, ut in simili formula τὴν Νέμεσιν προσκυνῶ, de qua vide Berglerum ad Alciphronem p. 139. et τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον apud Nostrum Philoct. 776. Perinde est igitur ac si dixisset: δέδορκα φάσμα εὖ

χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾷν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἴ μοι, τί λεύσσω;

ΟΡ. τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων;

ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;

ΑΙ. οἴ μοι, ξυνῆκα τοὔπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ.

ΟΡ. καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.

ΑΙ. ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλ' ἐμοὶ πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν.

ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων

1478. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ. τῷ Ὀρέστῃ.

1483. ΜΗ ΠΕΡΑ ΛΕΓΕΙΝ ΕΑ. περισσὴ γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει ἐκτείνειν λόγους.

πιστωτικός. λέγω μὲν ἄνευ φθόνου· εἰ δ' ἔνεστι φθόνος, οὐ λέγω. Egregia hac emendatione nihil verius.

1469. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut apud Aldum, mendose τε, cujus loco Triclinius supposuit γε.

1471. προσηγορεῖν φίλως, *compellare amice, ut cognatum decet.* Aldus et veteres codd. habent φίλος. In plerisque vocandi adverbium ῶ superscriptum glossæ loco. Sane quidem φίλος sæpissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hic mendosum est. Præstat Triclinii lectio φίλως, ut in Œd. Col. 758. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών.

1478. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Rursus hic Tragico egregiam operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, quam merito suo recepimus. *Non sentis te dudum cum viventibus quasi mortuis confabulari?* id est, *cum Oreste vivente, quem mortuum opinaris.*

1481. ἐσφάλλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris perperam ἐσφάλου.

1485. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. In Aldina et codd. omnibus legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένον, quod quidem *melius putat* Parisinus editor:

θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

ΟΡ. χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ὡ'γὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;

ΟΡ. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.

ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

ΟΡ. τὰ γοῦν σ'· ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἕρφ'.

ΑΙ. ὑφηγοῦ.

ΟΡ. σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε;

ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν

1488. ΤΑΦΕΥΣΙΝ. ἤγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν. ΩΣ ΕΜΟΙ ΤΟΔ' ΑΝ. τὸ ἄταφον αὐτὸν αἰκισθῆναι.

1495. ΜΗ ΤΑΣΣΕ. μὴ ἐπίτασσε. ΧΩΡΕΙ Δ' ΕΝΘΑΠΕΡ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΣ. πρόφασιν ἱκανὴν εὗρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φονεῦσαι αὐτόν.

verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a suppresso τις. ὁ μέλλων τις θνήσκειν τῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius.

1488. ταφεῦσιν. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odyss. γ'. 255. si domum reversus Ægisthum in vivis adhuc reperisset. Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν Ἀτρείδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος· Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος· οὐδέ κέ τίς μιν Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.

1491. χωροῖς ἂν idem valet ac χώρει. Optativus cum particula ἂν sæpe vim futuri habet, ut Œd. T. 95. 282. Œd. Col. 507. Antig. 1108. Sæpe imperativi. Hîc non magis huic formulæ χωροῖς ἂν εἴσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoctetæ dicit v. 674. ingredere, χωροῖς ἂν εἴσω, et quum in Trach. 624. amice Deianira dicit Lichæ, στείχοις ἂν ἤδη.

1492. νῦν ἐστὶν ὡ'γών. Libri omnes mendose ἀγὼν, cujus vocis quum prior syllaba semper corripiatur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 867.

θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.
ΧΟ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1508. ΩΣ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἠλευθερώθης.

1507. κτείνειν. gl. λέγω τὸ κτείνειν. Nimirum adponitur ad praecedens τήνδε δίκην. De ὅστις ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν relato, vide ad Aj. 760

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

DEPERDITORUM

SOPHOCLIS DRAMATUM

FRAGMENTA.

DEPERDITORUM

SOPHOCLIS DRAMATUM

FRAGMENTA.

ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β.

DUAS hoc titulo fabulas edidit Sophocles. In priore, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem a Junone actus, filiumque Learchum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio se ipsum multans. Vide Apollodorum i. 9. 2. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes, ubi rusticus, quum a Socrate jubetur capiti coronam imponere, ait:

Ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

ad quem locum in scholiis inter alia hæc leguntur: Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. Alius: Ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ Φρίξου. Tertius: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρίξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. Cum istis comparentur, quæ congessit Apostolius ad Proverbium Μὴ θύσῃς ἄνθρωπον, ὡς Ἀθάμας· facile quivis sentiet quem ille descripsit, et Comici enarratores idem Sophoclis drama innuisse, Heathiumque nugari, quum ait *Prioris Athamantis argumentum haberi apud Apostolium Prov.* xiii. 46. *de posterioris vero argumento videndu esse scholia ad Aristoph. Nub.* 256. Utroque in loco una eademque res narratur; recentiorque Apostolius veteres criticos pæne ad verbum exscripsit.

Vide Lexicon in Ἀγχήρης. Βρυαζούσης. Ἔπιπλα. Ἐπισίγματα. Ἕρκεσι. Ἐχρηματίσθη. Ἐψία. Καταγνῶναι. Λευκὴν ἡμέραν.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

I. Stobæus Ecl. p. 127. Theophilus ad Autolycum, lib. ii. cap. 37.

Εἰ δεῖν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.
Δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Hunc qui patravit dira, tantumdem pati
æquum est, sacratum juris ut fulsit jubar.

II. Idem Floril. tit. xlviii. p. 183.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Dat sapere regi turba sapientum comes.

Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur Aristides tom. ii. p. 228. Libanius Epist. xxxiii. Zenobius Prov. v. 98. Agellius xiii. 18. Platonis or-

rorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit tom. ii. p. 173. Operam perdidit Wolfius, quum eum quæreret in superstitibus Sophoclis fabulis.

III. Idem tit. xcviii. p. 409.

Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.
Homo flatus est et umbra; præterea nihil.

In edito Stobæo tributus hic senarius Sophocli, sed omisso dramatis titulo. Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι. Similis est sententia in Flagellifero v. 125.

IV. Idem tit cxv. p. 473.

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιούσδ' ἴδοις ἄν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Vetera exemplaria adscriptum habent lemma Σοφοκλ. Οἰδίποδι, falso. Manifestus error Grotium permovit, ut dramatis titulum mutaret, Oïleumque sufficeret Œdipodi, e Cicerone, cujus locum mox proferemus. Sed fefellit eum conjectura. Oïleum nec Sophocles docuit, nec Euripides, cujus tamen inter fragmenta hos versus retulit in quemvis lapsum proclivis Barnesius, ut et duos alios senarios, quos exhibet Stobæus initio tit. xlvi. qui sunt ex Euripidis Syleo. Hominem seduxit Grotii ipsius error in Excerptis p. 396. ubi hi versus designantur tanquam ex Euripidis Oïleo, quos in Florilegio tamen Sophocli adscripserat. Sobrie ista accuravit Musgravius. E Sophoclis Ajace Locro versus hos desumptos esse inter eruditos constat, quo in dramate recitabantur e Chori vel alius persona Oïleum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. Hoc ostendit Cicero Tuscul. iii. 29. "Itaque Oïleus ille apud Sophoclem, qui Telamonem an-"tea de Ajacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus est." De cujus commutata mente sic dicitur:

Nec vero tanta præditus sapientia
quisquam est, qui aliorum ærumnam dictis allevans,
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et præcepta excidant.

Sententiæ summam reddidit Cicero: formam ipsam expressit Grotius strictiori versione:

Plerumque magna præditos sapientia
tales reperias, iste se qualem gerit.
consilia bene dant rebus aliorum malis:
at ubi levis fortuna mutato impetu
crudeli in ipsos verbere intonaverit,
ibi illa cuncta pulchra præcepta excidunt.

V. Schol. Euripidis ad Alcestin 453. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.

Καὶ πηκτὰ καὶ φορμικτά.

καὶ πῆκται δέ τινες ἕτεραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

VI. Schol Comici ad Aves 934. Σπολὰς, διφθέρᾳ ὁμοιαζῶν. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ.

καταστίκτου κυνὸς
σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Pollux vii. 70. σπολὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς

Ξενοφῶν ἔφη, καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Αἴξυσσαν ὀνομάζει· Σπολὰς Αἴξυσσα, παρδαλήφορον δέρος.

VII. Vide Lexicon in Ἑλλάς.

ΑΙΓΕΥΣ.

I. Strabo lib. ix. p. 601.

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
πρεσβεῖα νέμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ
τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν·
Νίσῳ δὲ τὴν ἀνώμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
εἴληχε Πάλλας.

De divisione regni Attici inter Pandionis filios vide Meursium Regni Attici ii. 15. In tertio versu νέμειν, quod *habitare, possidere* significat, pendet ab ὥρισε. Male vulgo legitur νέμων.

II. Scholiastes Comici ad Equites 84.

Ἐμοὶ δὲ λῷστον πῶμα ταύρειον πιεῖν,
καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

Hos quidem versus laudat Scholiastes ex Helena Sophoclis legitque in priore αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν. Utrumque male. Sunt ex Ægeo. Vide Casaubonum ad Athenæum p. 234. et Hesychii interpretes ad glossam Ταύρειον πόμα. Eustathius p. 881. l. 21. ἦν δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνομα Τροιζηνίου, Ταῦρος· ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ Ταύρειον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ, φασί, καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. Lectionem enarratoris Comici secutus Grotius, hos versus sic reddidit:

Potare tauri sanguinem melius mihi,
maledicta quam tot tantaque istorum pati.

Observat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino sanguine, quo sibi mortem consciverit Themistocles, e male intellecto Sophoclis loco ortam esse. Nempe πῶμα ταύρειον pro taurino sanguine acceperunt, unde αἷμα ex glossa intrusum fuisse videtur. De Themistocles morte vide Thucydidem p. 90. et Dukeri notam 87.

III. Pollux x. 160. καὶ κέστρα δὲ, σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς·

κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
πλέον ἀλοῆσαι.

Sic legendum; non, ut in Polluce editum est, ἀλοῆσαι πλεῖον· nec πλεῖον ἀλοῆσαι, ut Heathius.

IV. Stephanus in Χώρα—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ·

ἐκλύομεν. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ.

καὶ ἐν Ἡρακλεῖ·

στρέφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν.

Vide Toupii Epist. Crit. p. 123.

V. Pindari Schol. ad Pyth. ii. 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ·

ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ·

πῶς δῆθ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;

Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium p. 194.

VI. Schol. Homeri ad Odyss. ι. 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. (male vulgo ἐν Ἄργει)

ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,
κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα
κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πτερόν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Vide Lexicon in Ἀρύθμων.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

I. Athenæus, p. 122. et ex eo partim Eustathius, p. 752.

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ
λέγω· σὺ δ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, τὰ μὲν
δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

Cupiens tibi suadere, non te cogere,
hæc dico: tu, quod facere sapientes solent,
honesta lauda, sequere quod lucrum ferat.

II. Photius in Lexico Ms. citatus ab Albertio ad Hesychium, tom. i. col. 1472.
Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφ. Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι.

Ultima Glossatoris verba tanquam Tragici versum exhibuit Albertius, miro errore. Eadem habet ex eódem fonte petita, sed omisso fabulæ titulo, auctor Etymol. M. p. 385. initio. Huc pertinet Hesychii glossa: Σφηκοί, οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι.

III. Vide Lexicon in Ἄναρκτον. Ἀνθοβόσκον. Ἀπιστεῖ. Ὀρθόπτερον.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Genuinus hic est dramatis titulus, a librariis passim depravatus. Perperam citatur Sophocles ἐν Αἰχμαλώταις, vel Αἰχμαλώτοισιν, quod posterius quidem ad verum propius accedit. Argumentum e Trojana historia sumptum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Trojanæ mulieres captivæ, ut in Troasin Euripidis: sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama.

I. Harpocration in ἀπομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν·

Δεινότατον ἀπομακτῆρα μεγάλων ξυμφορῶν.

II. Pollux x. 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἀσπὶς μὲν ἡμῖν, λίγδος ὣς, πυκνὸν πατεῖ.

Videnda ad eum locum docta Hemsterhusii nota.

III. Schol. Comici ad Ranas 233. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερεὶ λύρας.

Pollux iv. 62. Καὶ δόνακα δέ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κέρατος ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκεν· Ὑφηρέθη σου κάλαμος, ὥσπερεὶ λύρας.

IV. Suidas in Ὑπὸ παντὶ λίθῳ—Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Lepide sub omni latet insidians nepa.

Laudat hunc versum Scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium ad quod alludit Comicus Thesmoph. 528.

V. Stephanus in Βωμοὶ—τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν, βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι.

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών.

VI. Idem in Εὐρώπη—λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ι Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Καὶ πσιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Legendum forte μακράν. 'et longe ab Europa.

VII. Idem: Χρύση, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σοφ. Λημνίαις·

Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι.

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Confudit Stephanus duas Chryses Lemniam et Troïcam. In Lemniarum versu intelligenda Chryse Lemni vicina: in captivis vero Chryse Troïca, quod ostendit adjuncta Κίλλα, urbs agri Trojani. *Salmasius.*

VIII. Vide Lexicon in Αἰχμόθετος. Ἀλιτροσύνη. Ἀμφίλινα. Ἀνηκές. Ἀπειθής. Ἀσπαστῶν. Ἄχνην. Βαιαί. Ἐμπλεύρου. Ἐνέπαις. Ἐνστερνομαντίαις. Ἐπιμάσσεται. Ἴαννα. Ἱερόλας. Ἱκτορεύσομεν. Φαῦλον.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἢ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Duplici titulo insignita fabula, cujus argumentum fuisse videtur mors Acrisii juxta oraculum a Perseo nepote interempti. Historiam vide in Apollodori Bibliotheca, lib. ii. cap. iv. 4.

I. Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Βοᾷ τις; ὦ ἀκούετ'· ἢ ὑλακτῶ μάτην;
ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Clamatur. exauditis? an frustra obstrepo?
facile anima metuens audit aut fingit sonos.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Ἀλλ' οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Mendacium recusat ætatem pati.

Hunc versum huic Sophocleo dramati adscribit cod. Vindob. et sequentem Aloadis.

III. Idem tit. lxii. p. 237.

Δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ
καλὸν πεδηθεὶς, πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

Fugitivus arctis vinculis coërcitus,
quin quæ placent loquatur, ambigere est nefas.

IV. Idem tit. lxxiv. p. 325.

Ἄλλως τε καὶ κόρη τε κ' Ἀργεία γένος,
αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Quum maxime sit virgo, et Argis edita,
Quarum decus silere, vel pauca eloqui.

V. Idem tit. lxxix. p. 339.

Ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει

Animi modesti liberos paucis decet
uti parentes ad suos sermonibus.

VI. Idem tit. cviii. p. 457.

Θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

Ne metue, mulier: multa quæ in somnis mala
apparuerunt nocte, lenivit dies.

VII. Idem tit. cxx. p. 489.

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Amare vitam nemo plus senibus solet.

VIII. Ibidem, p. 491.

Τὸ ζῆν γὰρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιστον γέρας.
θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς.

O nate, vita munus est dulcissimum:
namque homini eidem bis datum non est mori.

Indicem dramatis, e quo hi versus sumpti, dat Regius Stobæi codex.

IX. Idem tit. cxxvi. p. 515.

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

Mortuis vivos decet
Auxilia ferre, quippe morituros item.

X. Hesychius in fine Lexici col. 1603.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

Nempe et tyrannum nemo non fugere expetit.

XI. Athenæus, l. x. p. 466. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματά ὅσα πλεῖστα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ Τραγικός·

Πολὺν δ' ἀγῶνα πανξένοις κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν,
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

XII. Stephanus in Δώτιον—ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίοις·

Κἄμοὶ τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι.

XIII. Idem. Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

XIV. Vide Lexicon in Ἄδοξα. Ἀκτίτης. Ἀλοίματα. Ἀνταίαν. Ἀπόδρομον. Ἀποφανθείς. Ἀράματα. Ἄστομος. Βλῆν. Ἰλλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Dramatis sincerus titulus est Ἀλέξανδρος, non, ut sæpe citatur, Ἀλέξανδρα. Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hygini Fab. xci.

I. Stephanus in Ἄστυ—ἀπὸ τοῦ ἀστός, τὸ ἀστίτης. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ·

οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας.

II. Idem in Ἔφεσος—τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος. εὕρηται καὶ Ἐφεσεὺς διὰ διφθόγγου. οὕτω καὶ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς.

III. Eustathius p. 533. ubi de nominum in της tono agit: Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Ἀλεξάνδρῳ, Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν.

IV. Vide Lexicon in Δύσαυλος. Θυλάστρια. Μυσούτριαν. Μυσίαν.

ΑΛΗΤΗΣ.

Diversimode scriptus occurrit hujus fabulæ titulus, Ἀλείτης, Ἀλήτης. Posterius ubique observo in Stobæi codice, præterquam duobus in locis, ubi primum scriptum fuerat Ἀλείτῃ, quod ab eadem manu emendatum in Ἀλήτῃ. Videtur autem esse nomen proprium viri. Nam de fabulæ argumento nihil compertum

habemus. Memoratur Aletes, unus ex Herculis posteris, qui post Heraclidarum in Peloponnesum reditum Corinthum obtinuit; unde Pindaro Olymp. xiii. 17. Corinthii appellantur παῖδες Ἀλάτα. Vide Pausaniam p. 120. Est etiam ἀλήτης nomen appellativum, πλανήτην, *erronem* significans; quo Noster utitur in Œd. Col. Inde petitum acumen dicti, quod in proverbium cessit, δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. Vide Zenobium iii. 22.

I. Stobæus Floril. tit. iii. p. 15,

Ψυχὴ γὰρ εὔνους, καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον,
κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις.

Tranquillus animus, conscius recte sibi,
multa aptus est reperire, quæ vafros latent.

II. Idem tit. xxxv. p. 141,

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ περίκειται σοφά.

Contracta multum verba habent sapientiæ.

III. Idem tit. xxxvi. p. 145.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ,
λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς

Quicunque sese semper audiri cupit,
aliis molestus quam sit haud intelligit.

Recte Grotius hos versus designat tanquam ex Sophoclis Alete, quod confirmat adscriptum lemma in cod. Vindob. Gesnerus eos tribuit Euripidi in Dictye.

IV. Idem tit. lxxxviii. p. 361.

Ἀλλ' εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

Si, vera fatus, nobilem te prædicas,
proloquere qui sis, qua domo. nam pollui
sermone nullo celsa nobilitas potest.

V. Idem tit. lxxxix. p. 363.

Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλὸν
εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον.

Clementer es locutus, atque ut te decet.
nam specimen edens clara nobilitas sui,
vanis relictis, solida sectatur bona.

VI. Idem tit. cv. p. 439.

Τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτοῦ,
ἢ μικρὸν, ἤτοι μηδαμοῦ τιμώμενον;
οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.

Quid est quod aliquis alteri sortem datam
summo infimove ponat, aut nullo in loco,
quum nihil in una sede permaneat diu?

VII. Idem tit. cvi. p. 445.

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς·
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα
γεγῶτας, εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν. ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα·
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τούσδε τὴν ἐναντίαν

δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν.
κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγώς.

Malos profanis prosatos genitoribus
florere rebus prosperis, visu grave:
stirpem bonorum rursus ingenio probo,
malis subactos, cladibus mersos premi.
disponere aliter cura debuerat Deûm
mortalium res: nam pios decuit palam
bona largitate consequi cœlestium:
contra, scelestos paria criminibus suis
supplicia aperte luere Diis ultoribus.
ita res secundas nemo jactaret malus.

V. 8. elegantem codicis lectionem restitui, τούσδε. Vulgo τῶνδε. *Quod autem ad scelestos attinet, hos*—Sicque legendum esse jam olim conjecisse desideratissimum Valckenarium ex illius schedis comperio.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Porphyrius Quæst. Homer. i. Σοφ. Ἀλκμαίωνι·

Εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπήβολον καλῶν σε.

II. Plutarchus de audiendis poëtis p. 35. Ἂν δὲ φαίνηταί τις ἐπιπλήξεως δεόμενος, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνου, ὥσπερ ὁ τραγικὸς Ἄδραστος, τοῦ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,

Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.

ἀπεκρίνατο·

Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

A. Tu frater illi es, quæ virum occidit suum.
B. At tu interemptor ipse genetricis tuæ.

Hos versus iterum profert Plutarchus in libro de capienda ex inimicis utilitate, p. 88. E Sophoclis Alcmæone petitos esse probabiliter opinabatur Valckenarius.

III. Vide Lexicon in Αἰνῶ. Ἀγαίας.

ΑΔΩΑΔΑΙ Σάτυροι.

Sic scribi debet dramatis hujus titulus. Vide Hemsterhusium ad Luciani Contemplantes, p. 494.

I. Stobæus Floril. tit. ix. p. 53.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον.

Justis recalcitrare difficilis labor.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Κακὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

Illiberalis ingenii est simulatio.

III. Idem tit. xiii. p. 83.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

Nam justa lingua maximam vim possidet.

IV. Idem tit. xxxiii. p. 139.

Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.

Tace, puer: bona magna sunt silentii.

V. Idem tit. xxxvi. p. 143.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπηρ' ἔφυ.

Quid verba fundis impetu tam prodigo?
semper molestus est supervacuus labor.

VI. Idem tit. xli. p. 161.

Μὴ πάντ' ἐρεύνα· πολλὰ καὶ λαλεῖν κακόν.

Ne sciscitare: multa fari haud expedit.

VII. Idem tit. xliii. p. 163.

Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν.
ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
κατανικῶνται,
ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκαι;

Quæ ad hæc dicam, mens ambigua est.
ubi degeneres vicere bonos,
quænam urbs subsistere possit?

Vide Valckenarium Diatr. Eurip. p. 15.

VIII. Idem tit. liv. p. 207.

Δοκῶ μὲν, οὐδείς· ἀλλ' ὅρα, μὴ κρεῖσσον ᾖ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν,
ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

Nemo, ut videtur. sed vide an non rectius
sit vincere hostem, quamlibet fraude impia,
quam servitutem ferre et imperium pati.

IX. Idem tit. lxxvi. p. 331.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῖσδε κεκλῆσθαι πατρὸς,
εἴπερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μὴ, μεῖον βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

Tace. mihi illo patre censeri satis est,
sive ille pater est; seu minus, refert nihil.
res credita et recepta plus vero valet.

Recte in Reg. cod. scriptum μεῖον βλάβη, uti et legendum esse conjecerat olim Gesnerus pro vulgato μεῖζον. Vide quæ observavi ad Æschyli Prometheum 1021. Grotius dedit τίς ἂν βλάβη; Sunt autem ista Oti vel Ephialtæ ad aliquem qui geminos illos mortali satu editos arguebat, Neptunumque patrem eorum esse negabat.

X. Idem tit. lxxviii. p. 333.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

Proles notha et legitima tantumdem valet.
quicunque probus est, hunc probe natum puta.

Horum senariorum alterum profert Clemens Strom. vi. p. 741. sed interpolatum.

XI. Idem tit. xci. p. 371. et Plutarchus de audiendis poëtis, p. 21.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους,
αὖθις δὲ τιμὰς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης
τυραννίδος ἐσάγουσιν ἡδίστην ἕδραν.
κἄπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται
πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν.
δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα,
καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ, χὤποθεν πένης ἀνὴρ
μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν.
καὶ γὰρ δυσειδὲς ὄμμα καὶ δυσώνυμον,
γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν.

μόνῳ δὲ χρήσει καὶ νοσῶν ἐξουσία
πάρεστιν αὐτῷ, κἀπικρύψασθαι κακά.
Divitiæ amicos comparant mortalibus:
exinde decus famamque: tum facto gradu
ad celsa tendunt imperi fastigia:
nec invenitur, oderit qui divitem;
aut si quis odit, odia dissimulat tamen.
per invia atque pervia ex æquo invenit,
qua penetret aurum: pauper, ut sit maxime
felix, potiri vota quit nunquam sua.
at ore fœdos, nomine aspernabiles,
pulcros, disertos, inclytos nummus facit:
tum facile dives gaudet aut morbo cubat,
utcumque res fert, et sua occultat mala.

V. 3. τυραννίδος ἐσάγουσιν. In cod. scriptum τυραννίδος τ' ἄγουσιν. Grotius prava conjectura dederat θακοῦσιν. Divitiæ ἄγουσιν εἰς ἕδραν. Librarii solemni errore exciderat compositi verbi præpositio. V. 4. cod. dat κρύπτοντα. V. 7. δὲ fulciendo versui aptum inseruit Heathius. Male Grotius: καὶ πρὸς τὰ βατά. καὶ οὔποτ' ἂν πένης ἀνήρ. In Plutarchi edit. Aldina legitur καὶ ὁπόθεν in cod. vero emendate, χὠπόθεν. V. 8. cod. μηδ' εὐτυχῶν. Vera est Plutarchi lectio ἐντυχὼν, hac sententia: καὶ πρὸς τὰ βατὰ, καὶ ἔνθα, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν. *et eo, quo si pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut voto suo potiatur.* Vel etiam ellipsin hoc modo supplere possis: καὶ τυγχάνει ὧν ἐρᾷ ἔνθεν, ὁπόθεν ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν τυχεῖν. V. 9. ὄμμα legitur in cod. Reg. Vulgo σῶμα. V. 10. γλώσσῃ dativus est. Ut εὔμορφον opponitur τῷ δυσειδὲς ὄμμα, sic γλώσσῃ σοφὸν opponitur τῷ δυσώνυμον, quod rariori significatu hîc *prave loquentem* notat. Nescio quid sibi velit Heathius γλῶσσα casu recto legens, tanquam si de vi non divitiarum, sed eloquentiæ hîc ageretur. V. ult. cod. κἀποκρύψασθαι.

XII. Ælianus de Nat. Animal. vii. 39. Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα,

Νομὰς δέ τις κεροῦσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν·

ἄρασα μύξας καὶ κερασφόρους
στόρθυγγας εἶρπεν ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου ἐν τοῖς Ἀλεάδαις. Penultimi versus voces invertit Heathius legens μύξας ἄρασα. Nescio an ob metrum. Sed animadvertere debebat vocem μύξας sic positam senarii secundam sedem tenere, quæ spondeo non magis quam quarta permissa est. Equidem crediderim vocem μύξας, alioquin probam, hîc a Tragico adhibitam non fuisse. Quid, si legamus?

ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους.

XIII. Vide Lexicon in Ἐφυμνεῖς.

ΑΜΥΚΟΣ Σατυρικός.

Vide Lexicon in Λαγός. Σιαγόνος.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Comici ad Ranas 484. Ὠρακιάσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὦχραν αἰνίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἴρηκεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ·

τὸ δ' ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας.

II. Idem ad Vespas 1501. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ·

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.

Forte scripserat Tragicus:

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε χωρεῖ μάντεως.

III. Athenæus, l. x. p. 454. postquam Tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, describentes literarum figuras, ænigmatice personarum nomina designant, Sophoclis meminit rusticum inducentis, qui literarum formas non verbis, sed schematibus et gestu saltando exprimeret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ὀρχούμενον.

IV. Strabo, l. ix. p. 399. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα Ῥαμνοῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Ψαφὶς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι, τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάραον, ὥς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖσιν ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Ex Amphiarao hos versus esse opinatur Meursius, qui et in Alcmæone et in Eriphyla esse itidem potuerunt.

V. Ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Scholiastes Ms. Platonis. Confer Zenobium ii. 14.

VI. Vide Lexicon in Ἀγνίσαι. Ἀλεξαίθριον. Κατεφρόνει. Πίλον. Τρασιά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 390. et Lexicon in Ἀμφιτέρμως. Ἄτμητον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Vide Lexicon in Παρασάγγαι.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Σατυρική.

I. Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιέπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσιν, εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα.—Idem. 36. Τοῦτο τὸ κῆτός ἐστιν ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηΐσι· Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

II. Athenæus, l. xi. p. 482. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησίν.

Ἵπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;

Profert etiam hunc senarium Eustathius p. 1205. adjuncta interpretatione: ἱππότης ἥκεις ἢ διὰ πλοίου; Confer Valckenarium ad Herodotum p. 498. 8.

III. Phrynichus Ecl. nom. Att. p. 164. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος, εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς, καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω·

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

IV. Schol. Theocriti ad Id. iv. 62. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.

V. Hesychius: Κουρίον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ.

Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἠρέθης πόλει.
νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ
θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

Videndi Hesychii interpretes. Κούρειον, juxta Etymol. M. auctorem, καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. Sophocles hîc aliter accepisse videtur pro humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.

VI. Pollux x. 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ Αὐτολίθοισι ληκύθοις ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστους μονολίθους. Perperam in Onomastico legitur αὐτοχείλεσι nullo sensu. αὐτόλιθος est μονόλιθος, ut in Philoct. 35. αὐτόξυλον ἔκπωμα est ποτήριον μονόξυλον. Nihil verius videtur hac Hemsterhusii conjectura.

VII. Vide Lexicon in Ἀμβλύσκει. Ἀμφίπρυμνον. Ζευξίλεως. Μάσθλητας. Οἰάταν. Σαλητόν.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

I. Eustathius p. 405. e Strabone p. 905. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν ἁλώσει Ἰλίου παρδαλέην τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνέτων εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι, κἀκεῖθεν διαπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικήν. Pertinent ista ad Antenoridas cujus dramatis mentio initio argumenti Ajacis. Male accepta Strabonis verba Fabricio aut nescio cui alii occasionem dedere Sophocli drama affingendi, quo titulo nullum unquam edidit, Ἰλίου ἅλωσιν.

II. Athenæus l. iv. p. 373. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις·

Ὄρνιθα, καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

Vide Lexicon in Ἀφεψιασάμην. Ἐκβαβάξαι.

ΑΤΡΕΥΣ ἢ ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

Sic erat titulus dramatis, non Μυκῆναι, ut vulgo legitur. Posterius nomen a personis, quibus constabat chorus, ut Τραχίνιαι, Φοίνισσαι, Σκύριαι, alia.

I. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum 309.

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται,
θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.
Juro per illam, qua alitur ille, ignaviam,
mera femina ipse, sed mares hostes habens.

Μὰ in his versibus, negationi, quæ in amissis versibus præcedebat, confirmandæ adhibetur, ut semper apud veteres et probatos scriptores; quod divinare poterat vir doctus, qui hoc exemplo abusus est in Miscell. Observ. vol. v. p. 281. In Platonis loco quem protulit Berglerus, legendum procul dubio καὶ νὴ Δία.

II. Vide Lexicon in Ἐπισπάσει.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ.

Diversi sunt ejusdem dramatis tituli, quod primus animadvertit acutissimi vir ingenii Joannes Toup Ep. Crit. p. 133. Ad titulum alludit Cicero obscura sententia in Ep. ad Quintum fratrem ii. 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi.* Athenæus lib. iii. p. 365. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας—διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit autem, quod liquido e fragmentis apparet, drama satyricum.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λάθα
Πιερίσι στυγερὰ κἀνάρσιος·

ἃ δὲ μνᾶσίς γ' εὐποτμότατος,
θνατοῖς μελέων
ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.
Oblivisci
res Piero male grata choro.
meminisse juvat,
et sæcla beans hominum, miseri
confinia continet ævi.

II. Athenæus l. i. p. 17. et ex eo Eustath. p. 1828.

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

V. 1. ἀμφὶ θυμῷ valet *præ ira*, quod Casaubonum fugisse miror. Vide quæ notavi ad Apollonii Argon. ii. 96. De matularum usu in conviviis, quod Sybaritarum inventum fuisse perhibetur, vide Gatakerum, tom. i. p. 293.

III. Idem l. xv. p. 679.

Οὔ τοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς
φοροῦντα, κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν,
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

Os te perunctum ferre nequaquam decet,
præsertim ephebum, genere tanto, filium
ventris vocari turpe, quum liceat patris.

IV. Idem l. xv. p. 696.

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
κρητῆρ'· ἀνὴρ δ' οὐδεὶς, πρὶν ἂν φάγῃ, καλῶς,
ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται.

V. Schol. Pindari ad Isthm. ii. versum penult. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ·

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
ἀπόνειμον.

καὶ πάλιν·

Νέμει τίς οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσεν.

Vide Toupium ad Theocriti Epithalamium Helenæ 48.

VI. Pollux x. 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη—πλῆκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ.

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.

VII. Plutarchus Moral. p. 74. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς, οὔ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησίν·

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια
δέδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος, καὶ ἀποπλεῖν λέγοντος·

Ἐγῷδ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

Vocem ἑδώλια, qua utitur Noster eodem sensu in El. 1393. perperam accepit Grotius, qui hos versus in Excerptis p. 150. sic vertit:

Simulatque transtra classis Iliacæ vides,
trepidas.

Quid expavescas video, non famæ notam;
sed appropinquat Hector; haud tuta est mora.

Diversam lectionem ultimi versus commendat Valckenarius ad Phœnissas p. 272. vulgatam præfero. Est autem hoc fragmentum ex Achivorum convivio, quod acute vidit supra laudatus Toupius.

VIII. Herodianus περὶ σχημάτων in Anecd. Gr. I. B. Casp. de Villoison, tom. ii. p. 94. Ἀστεϊσμὸς δέ ἐστι προσποίησις πιθανὴ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει·

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδὲν, οὐθ' ὅπως
φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός·
οὐθ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς
κτείνας, ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν αἰκίζεται·
οὐδ' ὡς περὶ Θηβῶν ὠμοβρὼς ἐδαίσατο
τὸν Ἀστάκειον παῖδα, διὰ κάρα τεμών.

Sic legendi hi versus. Nota Tydei immanis feritas, qui occisi ab Amphiarao Melanippi, a quo prius ipse vulneratus fuerat, recisum caput diffidit, et cerebrum sorbuit; quare Lycophron v. 1066. Diomeden appellat παῖδα τοῦ κρατοβρῶτος ἀγρίου κάπρου. Vir laudatissimus rerumque bene multarum peritissimus in argumentis Sophoclearum fabularum parum versatus videtur, qui versus istos ab alterutra fabularum desumptos opinatur, quibus ab Ulysse nomen inditum, tanquam si heros nunquam in scenam inductus fuisset aliquis nisi in cognomine dramate. In neutro Ulysse hi versus exstare potuerunt: argumentum utriusque cognitum, actionis tempus, scenæ locus: in neutro Diomdis ullæ partes esse potuerunt. Sunt procul dubio ex Achivorum convivio.

IX. Vid. Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 9. Aj. 190. et Lexicon in Ἀζειᾶται. Βέβηλος. Ἐκκεκόπηται. Ἐπιξενοῦσθαι. Ἐπιουσιούσης. Μάσθλητας. Συμβόλους.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ Σάτυροι.

I. Stobæus Floril. tit. lxiv. p. 263.

Νόσημ' ἔρωτος τοῦτ', ἐφίμερον κακόν·
ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου, χεροῖν
κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ.
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔτ' ἀφεῖναί πως θέλει,
οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω γε τοὺς ἐρῶντας αὑτὸς ἵμερος
δρᾷν καὶ τὸ μὴ δρᾷν πολλάκις προΐεται.

Amor diei unius ægrimonia est;
quem posse simili exprimere sic videor mihi.
quotiês sereno nascitur cœlo gelu,
gaudet manu tractare concretas aquas
grex pusionum, atque ea voluptas maxima est:
tandem liquescens unda dimitti negat,
quanquam teneri commode manibus nequit.
sic æstus idem saucios amoribus
cogit vicissim pergere et desistere.

Notum proverbium ad quod hîc alluditur. Zenobius v. 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθεῖναι βουλομένων, ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. Initio fragmenti νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' e codice dedi; ἐφίμερον ex Meursii correctione. V. 5. codex liquido ποταινίους,

ut erudite conjecerat Scaliger. Sequens in libris ita depravatus est, ut nulla structuræ legitimæ forma in eo reperiatur: planus sensus, ad quem verba exegi. Hesychius: ἀφεθῆναι, ἀπολυθῆναι.

II. Scholiastes Lyrici ad Nem. iii. 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως, μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας, περιεγένετο, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων,
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Nam quod malorum non mihi genus imminet?
aqua, ignis, et leo, et draco.

Nescio quî Grotio in mentem venerit, vocem excidisse. Locus, si quis alius, sanus et integer, nec illius, nec Heathii supplemento eget. Non autem ab alio proferri hæc verba potuerunt, quam a Peleo ipso, qui in hac fabula partes agebat, cujus scena in Thessalia esse debuit. Proinde diversa est a Scyriis. Schol. Aristophanis ad Nubes 1064. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Quæ totidem verbis leguntur etiam in scholiis ad Apollonii Argonautica iv. 816.

III. Idem ad Nem. vi. 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως—ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο. δίκρουν γὰρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον.
δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρικον
Ἀχιλλῄου δόρατος.

Canebantur ista a choro. Primum tantum esse Sophoclis versiculum credidit Heathius, qui forte non satis attente Scholiastæ verba perpenderat.

IV. Scholiastes Comici ad Vespas 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀῤῥένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοῖνιξ·

Παπαὶ, τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας.

Confer Suidam, apud quem Eupolidis versus sic e Photii lexico Ms. scribendus:

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

V. Athenæus l. ix. p. 401. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων·

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Apud Eustathium p. 1872. legitur: Πηλιωτικὸν βρέφος.

VI. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 481. et Lexicon in Ὀμμάτειος πόθος. Ad hanc fabulam respiciebat Ovidius his elegis Trist. ii. 409.

Est et in obscenos deflexa Tragœdia risus,
multaque præteriti verba pudoris habet.
nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
infregisse suis fortia facta modis.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Pollux vii. 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα.

II. Schol. Ms. Platonis: Σαρδάνιος γέλως—Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ,

ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνωϊ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντάς φησι κατακαίοντα ἀναιρεῖν. ὅθεν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα, τὸν σαρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ. Confer Parœmiographos in Σαρδάνιος γέλως.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad iv. 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην. σύριγξ δέ ἐστιν ἡ πτερόνη. ῥαγείσης οὖν τῆς σύριγγος εἵμαρτο ἁλῶναι αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Δαιδάλῳ. Perperam ibi legitur ἐν Τάλῳ, cujus nominis nulla fuit Sophoclis fabula.

IV. Vide Lexicon in Γοργάδων. Ἐσέφθην.

ΔΑΝΑΗ.

Vide Scholiastam nostrum ad Ajacem initio: et Lexicon in Ἀνθήμερον. Ἀφροδισία. Βράχιστον. Δαιμονίζεσθαι. Ζῆ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Vide Lexicon in Εὐναῖος.

ΕΛΕΝΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

Fabulas quibus argumentum præbuit Helenæ historia, omnes conjungo; nescio quatuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a Comici enarratore ad Equites 84. ubi duos senarios profert, quos supra in Ægeo dedimus. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ laudatur ab auctore argumenti Ajacis, et ita quidem, ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit unquam, debuisse Helenam e Troja ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas. Versus ex Ægeo nescio cur Grotius ad *Helenæ nuptias* retulerit potius quam ad *Helenæ repetitionem*: tam hujus quam alterius esse possint. Ex alterutrá videntur esse verba quæ e Tragico innominato profert Eustathius p. 397. Σαφέστερον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἔδειξε κάλλος, ὁ εἰπὼν Τραγικός·

ἣν καλλίστην
χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.

I. Schol. Euripidis ad Phœnissas 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει·

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

Solatur aliquid ipsa me vocis nota:
videor Laconem quippe odorari sonum.

II. Erotianus in Lexico Hippocr. Θράσσει . . . ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει φησί·

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἣ θράσσει γένυν,
ὡς τοῦ μὲν αἰόλον γραφίοις ἐντεμμένοις.

Legitimi sunt quidem isti senarii, sed qui sensus ex iis elici possit non video.

III. Strabo l. xiv. p. 952. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης, καὶ κατά τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχῃ.

IV. Plutarchus in comparatione Lycurgi et Numæ p. 168. ubi de puellarum educatione agit, et de φαινομηρίσι Lacænis: Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ

πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνεῤῥαμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο, καὶ συναπτυγμένοιν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γιγνόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις·

Καὶ τὰν νέορτον, ἇς ἔτ' ἄστολος χιτὼν
θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

Ita Valckenarius in Eurip. Diatribe p. 221. Tragici verba sanitati restituit. Chorici cantici hæc particula non aliunde sumi potuit quam ex *Helenæ repetitione*. Nihil tale de Hermione dudum nupta dici potuit in cognomine dramate.

V. Eustathius p. 1205. ex Athenæo p. 76. Κατὰ τὸ ἄῤῥεν λέγεται ἔρινος, ἡ ἀγρία συκῆ· ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένης γάμῳ, ἔνθα τὸν καρπὸν τῷ τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι, εἰπὼν,

Πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ· ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας. Priorem senarium sic integrari posse opinabatur Casaubonus:

πέπων δ' ἐρινὸς αὐτὸς ὢν ἀχρήϊος.

Sed Ionicum ἀχρήϊος probabile non est adhibuisse Sophoclem. Vertit Grotius:

Caprificus ipse mollis et nulli usui,
alios tuo sermone caprificos facis.

Sensum non magis adsecutus esse videtur, quam Casaubonus, qui proverbium simile esse ait illi apud Terentium: *Tute lepus es et pulpamentum quæris.* ἐξερινάζειν λογῳ est *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Sicque accipit Eustathius: ἀπαίδευτος ὢν ἑτέρους παιδεύεις.

V. Vide Lexicon in Ἀναχαιτίζει. Νένωται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxxviii. p. 153.

φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
νικᾷν ἐπ' αἰσχροῖς, ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

Pressum solent livore rumores mali
in prava potius trahere, quam in recti viam.

II. Idem tit. lxxiii. p. 311.

Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι·
κάκιον ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτὲ
γυναικὸς, ἢ εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

O omne facinus ausa plus quam femina:
nec est, nec olim, si lues surget nova,
ullum erit hominibus femina gravius malum.

Tres hi versus una serie continuantur in Reg. cod.

III. Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cujus versum laudat Cicero Tuscul. ii. 24. Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse:

Audisne hæc, Amphiarae sub terram abdite?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. vi. *Nec Andromacham igitur aut Antiopam, aut Epigonos Latinos recipiant. Sed tamen Ennium, et Pacuvium; et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius. Hinc erroris argui-

tur Davisius, qui ad Tusc. ii. ex Æschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos.

IV. Athenæus l. xiii. p. 584. ubi e Lyncei commentariis Gnathænæ meretricis faceta aliquot dicta refert: Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προαναλῶσαι, ἔφη·

Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Senarius est ex ipso dramate, quod Andronicus histrio modo cum plausu egerat, quemque ipse recitaverat: inde responsi acumen. Æschyli Epigonos Andronicum egisse opinatur Fabricius, qui ejus meminit in notitia Tragicorum deperditorum. Sophoclis drama, ut nobilius, intelligi probabile est.

V. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 378.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

I. Stobæus Floril. tit. i. p. 3.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.

Virtutis una, quæ manet, possessio est.

II. Idem tit. vii. p. 47.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

Nescit bonorum pectus elanguescere.

III. Idem tit. xliii. p. 163.

Ὅπου δὲ μὴ τὰ ῥᾶστ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

Ubi profutura liberum non est loqui,
sed victa cedit civitas pejoribus,
periclitatur sæpe peccando salus.

IV. Idem tit. xcix. p. 417.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ,
ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ;

Homo quid repugnem cladibus cœlestibus,
quum spes miserias nulla sustentet meas?

V. Idem tit. cxviii. p. 485.

Γήρως προσόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν.

Famam senilem crede tutandam tibi.

VI. Clemens Strom. vi. p. 741.

Ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.

Abscede: somnus huic malo remedium est.

In Clemente legitur sine sensu: ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου. Conjeceram ἀπῆλθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου. Quod dedi, Valckenario debeo. Grotius verterat: Adi soporem, qui mali hujus remedium est.

VII. Appendix Vat. Proverb. ii. 49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς. Αὕτη Σοφόκλειος. πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα·

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀτενὲς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων, καὶ καταπληκτικόν τι δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

VIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæi cod. Ms.

Ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει,
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

I. Eustathius p. 1479. Σοφοκλῆς δὲ, φασὶν, ἐν Ἑρμιόνῃ ἱστορεῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῦ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστῆναι αὖθις αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Confer interpretem Hygini ad fab. cxxiii. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur Scholiastes Euripidis ad Orest. 1687. Hinc colligi potest, quodnam fuerit dramatis argumentum, recuperata ab Oreste Hermione. Proinde ad illud pertinere non possunt versus a Plutarcho servati, a Valckenario restituti, quos exhibui supra in Helenes repetitione.

II. Stephanus: Ἀγυιὰ, τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν—τὸ τοπικὸν, ἀγυιαῖος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ·

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον.

III. Vide Lexicon in Γνωστός.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Fabulæ nomen inditum ab Eumelo heroë. Cognominibus autem ex multis quis ille fuerit, incompertum est. Vide notas ad Ovidii Metam. vii. 390.

Vide Lexicon in Ἀσάμινθος. Ὀδός.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

Euryalus filius fuit Ulyssis et Evippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero a Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. iii. cujus inscriptio est: Περὶ Εὐίππης. ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. et Eustathium p. 1796.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀδόξαστον.

ΖΩΣΤΗΡΕΣ.

Pollux vii. 68. Ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος Ζωστὴρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους Ζωστῆρσιν ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν· Ἔχοντας εὐζώνους ἵστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Miror ad hæc Pollucis verba nihil observasse doctissimum Hemsterhusium. Quæ in iis tanquam e Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis fabulæ titulus. Nullibi, præterquam hoc in loco, memorantur Sophoclis *Cingula*, sive *Baltei*; nec quid sub tam absurdo titulo latere possit excogitare queo.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡῼ Σατυρικός.

Hic est sincerus fabulæ titulus in integrum restitutus ab acutissimo Toupio Epist. crit. p. 123. *Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: hinc fabulæ satyricæ nomen et argumentum.* Scripturæ compendia erroribus ansam dedere. Ex Η. ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡῼ Σ. fecerunt omissa prima litera ἐπὶ Ταινάροις vel Ταιναρίοις. Ex alio compendio ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, fecerunt, omissis duabus mediis, Ἡρακλῆς σατυρικός.

I. Athenæus l. ix. p. 375. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ—καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Τοιγαροῦν
ἴθι φυλάξαι, χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

II. Pollux x. 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα, καὶ κληματίδας, καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ·

Συνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα,
μή μοι μεταξὺ προσδεύσειεν.

Sic scribenda Sophoclis verba, quod miror eruditos viros, qui de hoc Pollucis loco egerunt, fugisse.

III. Vide Ægei fragm. iv. et Lexicon in Ἀλαλίαν. Ἀγγέμεν. Κύκλους. Οὐ κωφίζει.

IV. Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides his verbis, tom. ii. p. 310. Ἤδη δέ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἶτά γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Vide Lexicon in Τοπάζειν. Ὑπόφρον.

ΘΑΜΥΡΙΣ.

Thamyris, quem perhibent πρῶτον ἄρξασθαι ἐρᾶν ἀῤῥένων, notus ex Homero Iliad. β'. 595. Hujus mentio etiam in Rheso circa finem:

Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαῤῥοὰς,
λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος φυταλμίοις,
ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας
Πάγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι
Μοῦσαι, μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας
δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκὶ, κἀτυφλώσαμεν
Θάμυριν, ὅς ἡμῶν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνην.

Hic Thamyris aliis appellatur Thamyras, quo nomine Athenæus Tragici fabulam laudat. Ovidius in Arte iii. 399.

Tu licet et Thamyran superes et Amœbea cantu.

At Statius Theb. iv. 182. ubi Homerum æmulatur:

Hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, mutos Thamyris damnatus in annos
ore simul citharaque (quis obvia numina temnat?)
conticuit præceps.

Vide auctores laudatos ad Ovidii Ibin 274. Quibus ex omnibus facile colligitur dramatis argumentum, in quo Sophocles ipse Thamyrin egit. Athenæus l. i. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν, ἦν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδαγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ—καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε.

I. Pollux iv. 75. Μόναυλος, εὕρημα μέν ἐστιν Αἰγυπτίων. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σοφ. ἐν Θαμύρᾳ. Athenæus l. iv. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως·

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
λύρα μόναυλος, ἥ τε [χειμώνων πλέως
ναὸς στέρημα κωμάσας]

Verba uncis inclusa desperata sunt.

II. Athenæus l. xiv. p. 637. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ·

Πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγαδίδες,
τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν' ἡδυμελῆ.

Vide Valckenarium ad Theocriti Adoniaz. p. 225.

III. Eustathius p. 358. Ὅτι δὲ Θρᾳκικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι, εἰπών

Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου.

IV. Ad Sophoclis drama procul dubio pertinent ista apud Plutarchum in libro de ira cohibenda p. 455. Ἀλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίοις, καὶ φίλοις, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νὴ Δία, καὶ θηρίοις, καὶ ἀψύχοις σκεύεσιν, ὡς ὁ Θάμυρις·

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

V. Hexametros duos ex hoc dramate profert Scholiastes noster ad Œd. Col. 378. Vide Lexicon in Κάνναβις. et Athenæi locum prolatum in Mysis.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτι περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ·

Ὃς παρακτίαν
στεῖχων, ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.

Vide Lexicon in Ὁμηνιον.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ἢ ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ. ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula lxxxviii.

I. Stobæi Ecl. p. 129.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

Necessitatem vicerit ne Mars quidem.

II. Idem Floril. tit. xxix. p. 125.

Ὡς νυν τάχος στείχωμεν. οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε.

Celeres eamus ergo properanti gradu:
culpanda non est justa festinatio.

Ex indole linguæ et usu ἅψεται legendum est. Male vulgo ἅπτεται, et pravum itidem est, quod Heathius suadet, ἅπτηται.

III. Idem tit. cviii. p. 451.

Πάντων ἄριστον, μὴ βιάζεσθαι θεοὺς
στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

In Cœlites vim non parare est optimum,
sed amare fatum. vetita qui nimium cupit,
sæpe et paratis rebus excussus jacet.

IV. Idem tit. cxiv. p. 471.

Ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονὴ,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

Hæc est voluptas maxima ex sermonibus,
oblivionem induere præsentis mali.

V. Idem tit. cxvi. p. 477.

Καίπερ γέρων ὤν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ
χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν, καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ.

Quamvix senex sim ; nam senectutem solent
consilia recta mensque callidior sequi.

VI. Scholiastes Euripidis ad Phœnissas 238. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασῷ, λέγων οὕτως·

Ἔστι γάρ τις ἐναλία πόλις
γῆς Εὐβοίας, ἔνθα Βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
κεκληματωται χῶρος· οἰνάνθης δέμας
εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον,
καὶ κλίνεταί γε, κἀποπερκοῦται βότρυς·
δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
καλῶς ὀπώρα, κἀνακιρνᾶται ποτόν.

Prodigiosa illa vitis, cujus meminit etiam Scholiastes noster ad Antig. 1126. in Eubœæ urbe Nysa fuisse perhibetur. Stephanus in Νῦσαι—δεκάτη ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι.

VII. Vide Lexicon in Ἀκήρυκτον. Ἄλογα. Ἀλωπός. Ἀμόρφωτον. Ἀνταίρουσιν. Ἀντιέρονας. Ἀπόθεα. Ἀποπλήκτῳ. Ἀτελῆ. Αὐτόμοιρος. Αὐτόφορτα. Ἀφεστιώμεναι. Ἐντέλλω. Ἐπαίνους. Ἡγόμην.

ΙΝΑΧΟΣ Σατυρικός.

De argumento vide Toupium Epist. crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248.

I. Stobæus Floril. tit. xlvi. p. 179.

Ἐπῄνεσ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

Laudo : sed et tu noveris verbum vetus :
vir clarus humili sæpe de sorte exiit.

Omissum in impresso Stobæo dramatis titulum addunt codices.

II. Dionysius Halic. Antiq. i. 25.

Ἴναχε γεννᾶτορ, παῖ κρηνῶν
πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

III. Athenæus l. xv. p. 668. emendatus a Toupio Epist. crit. p. 57. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα·

Ξένη δὲ κἀφροδισία
λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

IV. Pollux ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενών, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

Πανδόκος ξενόστασις.

V. Scholiastes Æschyli ad Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

VI. Schol. Comici ad Plutum 727. Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος. καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμειμφίας χάριν.

Idem ad v. 807. Σιτίον δὲ, ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτι, τοῦ Διὸς ἐπελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

VII. Idem ad Equites 1147. Κημὸς—ἐν παρέμιοις χώνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

VIII. Idem ad Aves 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ὑπὸ τῆς Ἴριδος·

Γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆ.

Vide Toupium Epist. Crit. p. 52.

IX. Idem ad Concionantes 80. Τοῦ Πανόπτου. τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

X. Vide Lexicon in Ἀελλόθριξ. Ἀναιδείας. Ἄναντα. Ἀλαστός. Ἀντίπλαστον. Ἀράχνη. Ἀρκὰς κυνῆ. Βοῦ. Ἐπίκρουμα. Κυάμου. Παλίνσκιον.

ΙΝΩ.

Ex hoc dramate desumptus videtur senarius, quo facete utitur helluo apud Athenæum l. viii. p. 344. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φαγὼν ἐπεῖπεν·

Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο.

In ea quæ præcedit de alio helluone narratiuncula citatur itidem Tragici nostri, absque auctoris et dramatis indicio, versus ex Antigona 714.

Vide Lexicon in Ἄλυτον.

ΙΞΙΩΝ.

Schol. Apollonii ad Argon. iv. 14. Παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. Καὶ Ὅμηρος· Πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην· πολλάκις βεβλαμμένον.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

Iobates rex Lyciæ pater fuit Sthenebœæ. Vide Apollodori Biblioth. ii. 3. et Hygini fab. lvii.

I. Stobæus Floril. tit. cxx. p. 489.

Τὸν Ἅιδαν γὰρ οὐδὲ
γῆρας οἶδε φιλεῖν.
Nam sacra regna Ditis
nec ipsa amat senectus.

II. Vide Lexicon in Ἀφύλλωτον.

ΙΟΛΑΟΣ.

Aristophanes Equitibus, 498.

Ἀλλ' ἴσθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ταῦτα δὲ, inquit Scholiastes, παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου.

ΙΠΠΟΝΟΟΣ.

Dramatis hujus meminit Pollux iv. 111. ubi docet a gravitate Tragœdiæ alienum esse, poëtas de rebus ad semetipsos pertinentibus ad theatrum verba facere ex Chori persona, quæ materia est comicarum Παραβάσεων: id tamen instituisse sæpius Euripidem, at Sophoclem, qui melior eo videri volebat, fecisse rarius,

ut in Hippónoo. Fuit autem Hipponous rex Oleni, Peribœæ pater, quæ ab Œneo vitiata Tydeum peperit. Vide Apollodori Biblioth. i. 8. 4. *Quæ plura ibi narrantur de parentis in filiam ira, argumentum facere potuere tragædiæ Sophoclis.* Verba sunt Heynii mei in egregio ad Apollodorum Commentario p. 612.

I. Stobæi Ecl. p. 143. et Clemens Stromat. iv. p. 742.

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδὲν, ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν
καὶ πάντ' ἀκούων, πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

Studeas nihil celare. quæ videt omnia
et omnia audit, omnia evolvit dies.

Vide Agellii lib. xii. cap. xi.

II. Stephanus: Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφ. ἐν Ἱππόνῳ·

Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

III. Vide Lexicon in Ἀπαλέξασθαι. Ἀπαρθένευτος.

ΙΡΙΣ Σατυρική.

I. Athenæus l. xiv. p. 646. Ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον—Σοφ. Ἴριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

II. Vide Lexicon in Εὔωρος. Μίαν μίαν. Quibus in glossis male citatur Σοφ. Ἔριδι. Drama ab Iride denominatum fuisse videtur.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

I. Stobæus Floril. tit. xxx. p. 135.

Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή·
θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Nullus supinæ fructus est ignaviæ,
nec feriantes adjuvat fautor Deus.

II. Athenæus l. xii. p. 513.

Νόει πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπου ὅπως
πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Intricata et male structa verba corruptelam ostendunt. Grotius in fine prioris senarii legit ὅμως, quod nihil juvat, et sic vertit:

Similem esse polypo crede, qui, prout est lapis
ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

III. Vide Lexicon in Ἀκρουχεῖ. Ἀπινδάκωτος. Βασιλή. Πενθερός. Ὑπόφρον.

ΙΦΙΚΛΗΣ.

Iphicles Amphitryonis et Alcmenæ filius, eodem partu, quo Hercules, editus. Ad hoc nomen diversos fabularum titulos refero, quos in libris corruptos esse opinor. Nam quæ citatur a Scholiasta nostro ad Œd. Col. 791. ΙΦΙΚΛΕΙΑ, nulla fuit; nec quæ a Polluce laudatur ΙΟΚΛΗΣ. Sophocles his in locis citari debuit ἐν Ἰφικλεῖ vel forte ἐν Οἰκλεῖ. Fuit autem Oïcles pater Amphiarai, ad quem confugit nepos Alcmæon, a Furiis maternæ cædis ultricibus agitatus. Vide Apollodorum iii. 7. 5. Nihil in his conjecturis certi; nec magni momenti res est.

I. Pollux x. 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδι ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ἰοκλεῖ λέγοντι·

Ἀλλὰ καὶ λινοῤῥαφῆ
τυλεῖα.

II. Etymol. M. Βουθόη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Ὀνομακλεῖ·

Βουθόη Δείλαιος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη.

Hesthio in Hercule Satyrico versus hic hexameter a quovis alio quam a Sophocle profectus videtur. Nescio quare. Num quia hexameter est? At tales in aliis dramatibus erant. Vide in Thamyride.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ Σάτυροι.

Vide Lexicon in Ἐνῆλατα. Ὄρμενος. Ῥικνός.

ΙΩΝ.

Stobæus Floril. tit. ciii. p. 425.

Ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι
μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

Nusquam sincera feruntur
bona, præterquam Jovis horto.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ ἢ ΜΙΝΩΣ.

Sincerus hic est fabulæ titulus, quam alii ΚΑΜΙΚΟΣ, alii ΚΩΜΙΚΟΣ inscribunt. Oppidum Siciliæ est Camicus. Vide Stephanum in Κάμικος. A personis quibus constabat chorus denominata fabula, ut Μυκηναῖαι, Λαρισσαῖοι, Cratini Σερίφιοι, qui passim etiam gemello errore Σέριφοι appellati occurrunt. Vide Hemsterhusium ad Pollucem x. 156. Argumentum erat mors Minoïs a Cocali filiabus interempti. Videndi præter Diodorum Sicul. in Dædali historia, Scholiastes Pindari ad Nem. iv. 95. et Pausan. p. 531.

I. Athenæus p. 86. Τῶν στραβήλων μνημονεύει καὶ Σοφ. ἐν Καμικίοις οὕτως·

Ἀλίας στραβήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὑρεῖν.

II. Idem p. 388. Πέρδιξ· τοῦ ὀνόματος ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς Ἀρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Σοφ. Καμικίοις·

Ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις.

III. Suidas in Πέρδικος ἱερόν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα. Sophoclem secutus est Ovidius, quem vide Metam. viii. 236.

IV. Clemens Alex. Strom. vi. p. 741.

Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

Fortuna non est socia nil conantibus.

V. Vide Lexicon in Κοχχύουσιν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ Σατυρικός.

I. Suidas: Λευκὴ στάθμη. ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Tuis notabor non magis sermonibus,
amussis alba lapide ab albo quam solet.

II. Idem: Ὄνου σκιά. Καὶ, περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφ. Κηδαλίωνι·

Ὅ τι ἂν γένηται, ταῦτα πάντ' ὄνου σκιά.

III. Athenæus p. 164. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωνα, ἐστὲ

Μαστιγίαι, κίντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

IV. Vide Lexicon in Αὐτοκτίστους. Δίατος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Fabulam hanc solus ex omni antiquitate laudat Erotianus in Lexico Hippocrateo, ubi hæc leguntur verba: Ἀντεόνθεον. τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἀνθρώπων. Ἀντίον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων· Τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσκινέοντα ἀντίας θεοῦ. Sunt ista sane quam corrupta, et nescio emendandi conatum frustratura: huic itaque supersedeo. Sed quid suspicer, interim non celabo: nempe ad superstitem Electram ista pertinere, cujus quum finis sit Clytæmnestræ ultio et mors, hoc titulo potuit a veteribus citari. Prolata ab Erotiano verba, si quo in codice sincera reperirentur, lacunam forte explerent, quæ est in Electra v. 1432. Sophoclis Clytæmnestram laudatam fuisse ab Hesychio in Ἀράζω opinati sunt viri quidam docti.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Idem in titulo error qui supra in Αἰχμαλωτίσιν. Κόλχοι laudatur fabula, cujus index Κολχίδες. Sic auctor argumenti Promethei Æschylei: Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις.

I. Stobæus Floril. tit. xxii. p. 115.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

Mortale supra sapere nil hominem decet.

II. Athenæus p. 602. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος·

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

III. Suidas: Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, τὸ ἀνταποδοῦναι. Σοφ. Κολχίσιν·

Ἦ φὴς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

Hic versus sine dubio Medeæ fuit operam Jasoni promittentis, sed sub ea conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim novæ nuptæ maritus vacaret. Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum p. 343.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad iii. 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων οὕτως·

Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος,
καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηνώματι,
χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ;

Confer præstantissimi Valckenarii notam ad Euripidis Phœnissas p. 256. Pravam lectionem σφηνώματι inepte tuetur Heathius, quo sensu σφηκώματι repositum fuerit haud assequi se fassus. Scilicet lexica sibi facta non arbitrabatur. Henr. Stephani thesaurus eum edocuisset quid σφήκωμα sit. Hujus dramatis meminit rursus idem Scholiasta, cujus locum damus infra in Scythis.

V. Vide Lexicon in Ἐπαλλαχθεῖσα. Ἤισμεν. Κινάρα. Πέμφιξ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Creüsæ memorantur plurimæ, e quibus quamnam in hoc dramate exhibuerit Sophocles, e superstitibus reliquiis haud facile conjicere est. Probabile est argumentum ex Attica historia petitum fuisse, Creüsamque intelligo Erechthei filiam Xutho nuptam, cujus in Euripidis Ione præcipuæ sunt partes.

I. Stobæus Floril. tit. vii. p. 47.

Ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,
ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

Qui plenus animi fertur in periculum,
Huic lingua constat, mensque non percellitur.

II. Idem tit. xii. p. 79.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν·
ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἡ 'λήθει' ἄγει,
ξυγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

Aliena vero proloqui nunquam decet :
at vera certam si cui pestem ferunt,
huic danda venia est, si facit quod non decet.

III. Idem tit. xxxviii. p. 151.

Οὔτε γὰρ, ὦ φίλε, γάμον, οὔτ' ὄλβον ἂν
ἐκμετρον ἔνδον γ' εὔξαιμ' ἂν ἔχειν.
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

Non divitiis, non conjugio
mihi contingat superare modum :
quippe infestæ livore viæ.

IV. Idem tit. xci. p. 373.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους, ἄναξ,
οὕτω 'ντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἳ μακρὸν βίον
θνητῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως
ἀπρὶξ ἔχονται· κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵ τινες
αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
εἶναι, πένης ὢν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν.

Mirum haud putato, tanta quod lucri tenet
me, Rex, cupido. nam quibus vitæ retro
est longa series, tamen inexhausta siti
lucrum expetiscunt : cuncta mortales habent
opibus secunda. sanitas multis boni
est summa. pauper at nequit, me judice,
recte valere : sonticum hoc adeo est malum.

V. Idem tit. ciii. p. 427.

Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι·
λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ
πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

Justi tenace pulchrius vita nihil ;
nil sanitate melius : at nil dulcius
ea quam potiri quæ sibi quisque expetit.

Reg. Stobæi cod. dat v. 2. λῷστον δὲ τὸ ζῆν, quomodo jam emendaverat Piersonus ad Mœridem p. 300. Expressit Sophocles sententiam Theognidis in editione nostra v. 249.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
ἥδιστον δὲ τυχεῖν οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ.

VI. Vide Lexic. in Ἀκουστά. Ἀνέκτημαι. Ἰσοθάνατον.

ΚΡΙΣΙΣ Σατυρική.

Inauditus is est ad hanc usque diem et inexspectatus Sophoclei dramatis titu-

lus, quem suadente elegantissimæ doctrinæ viro Thoma Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicensi, restituimus, in malam rem abire jussis et ΚΡΗΣΙΝ, et ΧΡΗΣΕΙ, et ΧΡΥΣΗι, quibus titulis nullas unquam Tragicus noster fabulas edidit. Jocosum autem hujus satyrici dramatis argumentum expositum habes in Luciani dialogo, cujus eadem est inscriptio, ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Unde jam facile intelligere est, cur Veneris et Minervæ diversus ornatus in eo descriptus fuerit.

I. Athenæus p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, ἐλαίῳ χριομένην, καὶ γυμναζομένην. Inter μύρον et ἔλαιον quid intersit docet Spanheim ad Callim. L. P. 15.

II. Schol. Comici ad Ranas 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.

Hæc, ut opinor, dicebat Venus Paridi, promittens ei Helenæ nuptias, quam modo pulcerrimam esse significaverat. Proinde absque interrogatione lego. Grotius, cui de dramatis argumento nihil suboluerat, vertit:

Tun' ergo talis imperes huic corpori?

III. Pollux iv. 83. Ἔστι μέν τοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον.

De Hecates cœna vide Hemsterhusium ad Lucianum p. 350.

IV. Ammonius de Diff. Voc. in Βωμός—Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ. Lego Κρίσει.

V. Apollonii Lexicon Homericum in Ἰονθάδος—Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἴονθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Κρίσει· (male editum ἐν Χρύσῃ.)

Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.

Inde corrigenda Hesychii glossa: Ἐξιονθίζω τρίχα. ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ἴονθος, ῥίζα τριχῶν, ἢ ὑπερέχον.

VI. Vide Lexicon in Βυθοί. Φάρος, qui locus est classicus.

ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

Fabulæ titulus est Κωφοί. Nomen Σάτυροι pars inscriptionis non est, sed a Grammaticis additum, quo indicaretur drama esse satyricum. Vide Bentleii Ep. ad Millium p. 15.

I. Scholiastes Nicandri ad Theriaca p. 40. edit. Aldinæ: Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθον φασίν. Προμηθέα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα, φάρμακον αὐτοῖς ἀγηρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ, δίψει πιεζόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσεν ὁ ὄφις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος, ἀπέδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νάζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδυομένους τὸ γῆρας· τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος, ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἀμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eamdem fabulam narrat Ælianus de Nat. Anim. vi. 51.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις·

Κυλισθεὶς ἔς τις ὄνος ἰσόπτερος.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ὄνος ἰσόπτερος. ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀστρέῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινές φασιν. Gallis appellatur *Cloporte*. Facile poterat ignarissimus quisque levem scripturæ mendam in Tragici verbis eluere. Vellem Heathius conjecturæ parisset. Satius erat lexica consulere.

III. Idem ad i. 1126. Ὅτι δὲ Νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥῖψαι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Confer Zenobium Prov. iv. 80. Κέλμις ἐν σιδήρῳ, ubi male citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. tom. i. p. 331. 4.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

Fabulæ argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica, cap. 23.

I. Pollux ix. 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς, εἶδος οἰκοδομήματος. ἥπου καὶ Σοφ. ἐν Λακαίναις λέγει·

Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα, κοὐκ ἀβόρβορον.

II. Priscianus l. xviii. Attici, ἄρχω τοῦδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατάρχω. Σοφ. Λακαίναις·

Θεοῖς ἄρ' οὔ ποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν,
ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν,
ξυναινέσαιμ' ἂν ταῦτα. μὴ μάχου βίᾳ.

Male Priscianus in ultimo versu ξυναινῶ ταῦτα.

III. Strabo p. 560. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Καὶ Σοφοκλῆς λέγει που·

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

Hos versus ad Lacænas pertinere probabiliter censet Meursius.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

I. Harpocration: Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν — εἶεν ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὶ, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας.

Confer Suidam in Ἀγυιαί: et scholia ad Comici Vespas 870. ad quem locum hos versus protulit Fl. Christianus cum ridicula versione.

II. Scholiastes Comici ad Ranas 678.

Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου
μέδεις πρωνὸς, ἢ γλαυκᾶς
μέδεις εὐανέμου λίμνας
ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι
στομάτων.

III. Dionysius Halic. Antiq. i. p. 38.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
πάρεστ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·
συνοπάζεται δὲ πλῆθος, οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἳ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

In 3. versu proba est lectio νότου, pro quo Plutarchus Moral. p. 100. aliorsum deflexa sententia citat μόνου. κεραυνίου valet κεραυνοβλήτου, *fulminis afflati ventis*, ut loquitur Virgilius Æn. ii. 648. De significatione verbi κυκλεῖ vide Toupii Epist. Crit. p. 31. Emendatos duos ultimos versus damus acutissimi Tyrwhitti certa et eleganti conjectura.

IV. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 129.

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Nihil molesti retinet exactus labor.

Stobæi cod. Vindobon. in quo singulis fragmentis multo distinctius quam in aliis libris præpositi scriptorum et operum tituli, ita ut summe laudanda hac in parte librarii diligentia omnem eximat dubitationem de cujusque fragmenti auctoritate, hunc versum tanquam e Sophoclis Laocoonte designat; et sequentem, cui male adhæret vulgo hujusce titulus, Sophocli nude tribuit, non adjecto fabulæ indice.

V. Vide Lexicon in Καταῤῥάκτης.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poëta lib. i. v. 609. Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λημνίαι πρότεραι, e quibus hanc χρῆσιν profert, emendatam ab Adr. Heringa Observ. p. 235.

Φερητίδης τ' Ἄδμητος, ἠδ' ὁ Δωτιεὺς
Λαπίθης Κορωνός.

II. Schol. Pindari ad Pyth. iv. 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνίαις τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad i. 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

IV. Etymol. M. Ἄθως, ἀκρωτήριον Θρᾴκης. Σοφ.

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. E Lemniis est hic versus procul dubio. Confer Apollonium Argon. i. 601. Deteriorem lectionem amplexus Grotius Λημνίας ἁλὸς, vertit in Excerptis:

Athos obumbrat Lemnii dorsum maris.

Vide Is. Vossii Observat. ad Melam ii. 2. p. 119.

V. Vide Αἰχμαλωτίδων fragm. vii. et Lexicon in Ἀξύμβλητον. Ἀσάλευτον. Αὐτὸ δείξει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ad hanc fabulam pertinent versus a Luciano laudati in Convivio p. 436. ubi Hetœmocles Stoïcus ista scripsisse fingitur: Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

Vide Lexicon in Ἀντίβοιον. Ἰξοφόρους. Κυάμῳ. Φίλανδρον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis.

ΜΥΣΟΙ.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 121.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

Quam dulce miseris, proh, vel ad tempus breve
animo memoriam exuere fortunæ suæ.

II. Idem tit. xcviii. p. 405.

Ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ'
ἥκιστ' ἔχων μακάρτατος.

Nemo est absque laboribus :
felix cui minimum datur.

III. Strabo p. 546.

Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλῄζεται, ξένε,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

IV. Athenæus p. 183. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς, ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως·

Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ· Εὔπολις δ' ἐν Βάπταις φησίν·

Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Eupolidis versus dimetri sunt trochaici.

V. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος·

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνώδη στολήν.

VI. Vide Lexicon in Ἄζολος. Ἀποβάθρα. Ἀπουρίσει. Ἀπύρου. Ἀστραφής. Ἀφθίτους.

ΜΩΜΟΣ Σατυρικός.

Citatur Sophocles in Μώμῳ et in Κώμῳ., Alteruter titulus ex altero depravatus est. Uter verior sit dijudicare haud facile est.

Vide Lexicon in Ἀλώπηξ. Ἀμφίον. Ἀναστῦψαι. Ἄνθρωπε. [illegible]. [illegible].

ΝΑΥΠΛΙΟΣ.

Duplex inscriptio fabulæ : nam alias citatur ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ, alias ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ. Nauplius audita filii sui morte, Græcorum castra ad Trojam adiit, quumque ab iis frustra petiisset, ut a fraudis auctoribus qua Palamedes damnatus fuerat, pœnas exigerent, in Græciam revertens diversas ad urbes appulit, ubi falsis nuntiis primariorum ducum uxores quæ a mœchis sollicitabantur in crimen impulit. Rem narrat Tzetzes ad Lycophr. 384. Ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ· Αἰγιάλειαν τὴν Διομήδους τῷ υἱῷ Σθενέλου· Μήδαν δὲ τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ Λεύκου. Si diversa fuerunt dramata, ex hoc Nauplii facto sumptum fuerit prioris argumentum ; materia autem posterioris nota, fax in Caphareo promontorio edita, qua conspecta Græci a Troja navigantes, portum esse crediderunt, et ad rupes adlisi naufragio perierunt.

I. Schol. Pindari ad Isthm. vi. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς Σωτῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ·

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

II. Stephanus in Ἀσπίς—Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

'Αλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

III. Stobæus Floril. tit. civ. p. 427.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νύξ ἐστιν· εὖ παθόντας εἶθ' ἑτέρα θανεῖν.

Sic scripti sunt hi versus in Reg. cod. Legendum videtur εὖ παθόντα θητέρᾳ θανεῖν, subintellecto χρὴ, aut simili verbo, quod in subsequente versu, ab excerptore prætermisso, subjectum fuisse probabile est. Sententia est: *Infelici nox una mille esse videtur; cui bene est, ei statim altero die moriendum est.* Grotius Græca a se parum feliciter emendata sic vertit:

Mala namque passo mille si felicior
nox una detur, altera mors imminet.

IV. Aristides tom. i. p. 259. de incendio quo deflagravit Cereris templum: Ποίας Ναυπλίου ΠΑΓΑΣ ΥΠΟΠΥΡΟΥΣ, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν;

V. Achilles Tatius Isag. ad Arati Phænom. cap. i. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ,
σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα·
κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα,
κἀκ τῶνδε γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας
εἰς χίλι'· οὗτος εἰς στρατῷ φρυκτωρίαν,
ὕπνου φυλάξεις, ἐς θ' ἕω σημάντρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς,
τάξεις τε ταύτας, οὐράνιά τε σήματα,
ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων
Ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

Sic optime hos versus disposuit et emendavit Heathius, sagaciter observans eos e Palamede non esse, quum in illo dramate Nauplii personæ locus non fuerit. Ista v. 3. ἔτευξε ἐξ ἑνὸς δέκα, et quæ sequuntur, pertinent ad Palamedis commentum in militari disciplina, quo facilem modum reperit militum multitudinem numerandi, divisam in δεκάδας, πεντηκοντάδας, χιλιάδας: qua de re videndus Dio Chrysost. Orat. de Exsilio p. 225. Grotii versionem, etiamsi Græcis, ut oportuit, digestis, non usquequaque congruat, subjicimus tamen:

Hic Græca docuit castra vallo includere:
numerosque mensurasque certosque ordines
idem ille reperit, et suas rebus notas:
jussitque primum surgere ex uno in decem:
construxit inde quinquies denûm agmina:
millena deinde: signa quin et bellica
disposuit ignes, ante notos nemini.
deprendit astris quis modus, quæ sint viæ,
custodiæ soporis, auroræ indices,
regimenque ratibus in salo natantibus
Plaustri rotatum, et frigus occidui Canis.

VI. Eustathius p. 228. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κύβειαν καὶ πεττείαν ἐν Ἰλίῳ

εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν, λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, ἐφ' οὗ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ Παλαμήδει φησίν·

Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσε, ξὺν Θεῷ
εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένοις,
πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

Nonne hic Deum virtute nos omnes fame
exemit? usum nonne sapientem otii,
laboris intervalla, dedit, ignaviæ
dulcem medelam, tesseram et latrunculos?

Nihil tam apertum est, quam hos versus ad eamdem Nauplii ῥῆσιν pertinere, cujus partem ab Achille Tatio servatam supra protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi sunt. Nihil superest, unde colligere possimus, quænam fuerit harum fabularum œconomia: id tantum apparet, in ea cui materiam dedit Palamedes a Pelasgis infanda sub proditione neci demissus, Nauplii, cujus ex persona ῥῆσις ista recitata fuit, nullas partes esse potuisse. Non enim is in castris Græcorum erat, quando Palamedes Ulyssis fraude oppressus fuit. Ad eamdem ῥῆσιν pertinet etiam versus ille a Polluce, Hesychio, Eustathio, aliisque citatus:

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

Quæ Grotius sic vertit in Excerptis:

Calculi per lineas
qui promoventur quinque, jactusque aleæ.

VII. Vide Lexicon in Ἀνόρεος. Ἐλύμνιον. Ἐπίκοτα. Κατουλάδα. Ναύκληρον. Ὀλκία. Πεσσά. Τρίτος κρατήρ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ Ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

I. Eustathius p. 1553. Μάλιστα δὲ, φασὶν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαιριστικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλέων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ τραγικός. ὃς καὶ, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας ἐδίδαξε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. Hausit ista, ni fallor, ex Athenæi l. i. cujus nos in epitome p. 20. legimus de Sophocle scripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Sic enim legendum cum Casaubono; qui, neque Eustathii recordatus, quum perdoctum conderet dramatum Sophoclis catalogum, velut duo diversa Ναυσικάαν recensuit et Πλυντρίας. Unum fuit duntaxat, inscriptum ΝΑΥΣΙΚΑΑ Ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. *Valckenarius ad Eurip. Hippol.* p. 181. Quam superiori loco Eustathius citat fabulam τὰς Πλυντρίας, eamdem in Comment. ad Iliadem p. 381. innuit his verbis: Ὅτι δὲ τὸ σπουδαίως κιθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι μυρίοι καὶ τῶν μεθ' Ὅμηρον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ὅτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ, ἐν ᾗ περιλάμπων Σοφοκλῆς περιᾴδεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλοῦται· ἀλλὰ καὶ κιθαρίζειν ἄκρος, οὕτω δὲ καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν.

II. Vide Lexicon in Ἀναροιβδεῖ. Ἐπενδύτης. Λαμπήνη.

ΝΙΟΒΗ.

I. Athenæus p. 601. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον,

ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben Sophoclis intelligendam esse et ipsa formula ostendit ὁ μὲν, ὁ δὲ, quorum prius ad Æschylum, posterius ad Sophoclem referendum: tum Plutarchi locus plane demonstrat Moral. p. 760. Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων, ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 13. unde hæc petita.

II. Scholiastes Æschyli ad Prometheum 435. cujus locum emendatum damus infra in Phrygibus.

III. Eustathius p. 1367. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μέν τινας, ἐν Λυδίᾳ· κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Ad hanc fabulam respexit Lutatius ad Statii Theb. lib. vi. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.*

IV. Diogenes Laërt. in vita Zenonis vii. 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως. ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον περιέῤῥηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὔτεῖς; Vide Valckenarium ad Eurip. Phœnissas p. 320.

V. Niobes mentio in his Comici versibus in Vespis 579.

Κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

Verum incertum an Œagrus tragœdus Æschyli, Sophoclisne Nioben egerit.

VI. Plutarchus Symposiacon vi. 6. αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Hos versus e Sophoclis Niobe petitos emendavit Valckenarius in Annotationibus Phalaridis Epistolis præmissis p. x. Quæ de hoc fragmento disputat vir summus ne doctiores quidem legisse pœnitebit.

VII. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 684. et Lexicon in Δερμηστής. Ἐλύμους. Ἠ ἀντὶ τοῦ ἦν.

ΝΙΠΤΡΑ ἢ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum fuit mors Ulyssis pastinacæ radio icti a Telegono filio. Rem his verbis narrat Eustathius p. 1676. Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως ἡφαιστότευκτον δόρυ ἔχων, οὗ ἀδαμαντίνη μὲν ἡ ἐπιδορατίς, αἰχμὴ δὲ, κέντρον θαλαττίας τρυγόνος, χρυσοῦς δὲ ὁ στύραξ, καὶ ἐλθὼν ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, καὶ ληϊλατῶν ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσέως κτήματα, καὶ εὑρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνεῖλεν οὐκ εἰδώς. καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν ἀεὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὖθις ὁ θάνατος, ὅς ἔπεφνεν αὐτὸν, καθὰ καὶ Ὀππιανὸς ἱστορεῖ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ. Pastinacam describit Oppianus Ἁλιευτικῶν ii. 462. unde, quæ de piscis hujus radio, quem βέλος appellat, huc pertinentia habet, describam:

Κεῖνό ποτ' αἰγανέῃ δολιχήρεϊ καρπήσσῃ
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ,
αἰχμάζειν δηΐοις ἅλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ
αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πῶϋα πέρθων
πατρὸς ἑοῦ· γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὸν ἐνεμάξατο κῆρα.
Ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσέα, μυρία πόντου

ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις,
τρυγὼν ἀλγινόεσσα μιῇ κατενήρατο ῥιπῇ.

Hanc fabulam Pacuvius Latinam fecit, sed libere, Romanorum tragicorum more, qui, servata Græcorum dramatum œconomia, multa mutabant in moribus et sententiis. Vide Ciceronis Tuscul. ii. 20. Dubitare non debebat Casaubonus, quin Sophocles Νίπτρα ediderit. Verum non est Pacuvium novo titulo NIPTRA inscripsisse fabulam, cui Sophocles indicem fecerat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, ut aliæ multæ fuerunt fabulæ duplici titulo insignitæ. Νίπτρα citat Suidas in Παρουσία, quod Casaubonum fugerat. Apollodorus Tarsensis eodem titulo Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ tragœdiam scripserat, teste Suida, cujus verba luxata. Vide Hemsterhusii notam ad Thomam M. in Ἀκανθοπλήξ.

I. Stephanus in Δωδώνη—λέγεται καὶ Δωδὼν, ἧς τὴν γενικὴν Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικὰς
γύας τις ἂν πείσειεν.

καὶ δοτικήν·

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

τῆς μέν τοι Δωδώνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ, Δωδωνίς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

Stephani interpretes dramatis titulum imperite verterunt, ULYSSES SPINIS FLAGELLATUS, ULYSSES FLAGRIS CÆSUS. Verti debuit ULYSSES PASTINACÆ RADIO VULNERATUS. Plinius l. ix. sect. 72. *Radius super caudam eminens trygonis, quam nostri* pastinacam *appellant, quincunciali magnitudine. Arbores infixus radici necat: arma, ut telum, perforat: vi ferri, et veneni malo.*

II. Scholiastes Ms. Homeri ad Iliad. ά. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Ad eumdem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo.

III. Ad hanc fabulam respicit Philosophus in libello de Poëtica, cap. xiv. Ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

IV. Vide Sophoclis vitam, et Lexicon in Ἀθηρόβρωτον. Ἐλαιάεσσα. Παρουσία.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiastes Æschyli ad S. Th. 310. Εἴρηται δὴ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Vide Stanleii notam ad ejusdem Æschylei dramatis v. 223.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Argumentum, Ulysses furorem simulans, ne ad Trojam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν, inquit Scholiastes noster ad Philoct. 1025. Hac de re exstant apud Ciceronem de Officiis iii. 25. Pacuvii versus ex Armorum judicio:

Cujus ipse princeps jurisjurandi fuit,
quod omnes scitis, solus neglexit fidem:
furere assimulavit; ne coiret, institit.
quod ni Palamedis perspicax prudentia
istius percepset malitiosam audaciam,
fide sacratæ jus perpetuo falleret.

Inde Ovidius Metam. xiii. 36.

Detrectavitque furore
militiam ficto: donec solertior isto,
sed tibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitataque traxit in arma.

I. Pindarus Isthm. vi. 86.

Τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεταί που κἂν βραχίστοις.

Ad quæ Scholiastes: Μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες· σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ·

Πάντ᾽ οἶσθα, πάντ᾽ ἔλεξα τἀντεταλμένα,
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

Scis cuncta: dixi quidquid injunctum est: brevis
est sermo, summam more qui Argolico exprimit.

II. Vide Lexicon in Ἐμπίεραμος. Ἡμαλάψαι. Θρεκτοῖσι. Θριάζειν. Μάγνον.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Una eademque fuit fabula, quæ modo Hippodamiæ, modo Œnomai titulo citatur.

I. Stobæus Floril. tit. xxvii. p. 121.

Ὅρκου δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν, κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν.

Mens excitari jurejurando solet,
ut bina diligenter evitet mala,
culpari amicis, et Deos offendere.

II. Athenæus p. 410. Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ·

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

Huic senario accommodata est Hesychii glossa a Lennepio ad Phalaridis Epist. p. 73. emendata: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Eodem sensu glossam emendavit Toupius ad Suidam iii. p. 40. sed aliquanto minus veteris scripturæ vestigiis insistens.

III. Idem p. 564. Σοφοκλῆς δέ που περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν, φησίν·

Τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν᾽ ὀμμάτων ἔχει·
ἐνθάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δ᾽ ἐμέ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν, ὥστε τέκτονος
παρὰ σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

Sunt admodum depravati hi versus apud Athenæum: eos exhibeo, uti emendati leguntur in notis ad Euripidis Hippolytum 468. nisi quod in ult. v. ubi in Athenæo legitur παρὰ σταθμὴν ἰόντος, veram lectionem restitui, quam conjectura leni, facili et certissima adsecutum est ingeniosi Tyrwhitti acumen. Valckenarius legebat παρὰ σταθμὴν ἰσοῦντος, constante itidem metro, nec malo sensu. Studio, ut videtur, doctissimos viros carpendi Toupius ad Theocriti Scholiastem p. 211. tum alia, tum istud ἰόντος tuetur, quod ego prorsus mendosum esse statuo. Eleganti metaphora Theognis dixit: εἶμι παρὰ σταθμὴν ὀρθὴν ὁδόν. Sed qui extra metaphoram loquitur de fabro materiam æquante, non dicit eum *ad perpendiculum ire*, dum amussim dirigit; bene vero, eum *oculo perpendiculum servan-*

tem, amussim dirigere. Toupii reliqua prætermitto, quæ ei nollem excidisse. Hos versus a se parum feliciter emendatos ita vertit Grotius:

> Quas illecebras ille, vim venaticam
> amoris acre fulgur oculorum gerit?
> etiam ille quoties saltat, æquali modo
> me contuetur, sicut artificem faber
> quum jacit amussim, lineam rectam facit.

IV. Aristophanes Avibus, 1337.

> Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
> ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
> γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

Hos versiculos Comicum e Sophoclis Œnomao traduxisse Scholiastes monet. Simile votum observes in Œd. Col. 1081. et in Euripidis Hippolyto, 737.

V. Diogenes Laërt. in vita Arcesilai iv. 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι ἀγνοεῖν, ἔφη·

> Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
> θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

> Nescit latentes transitus ventorum avis
> femella, fetus adsit ni in præsentia.

Confer Suidam in Διέξοδοι et in Λήθουσι, ubi demum versus isti emendate scripti leguntur: quod Grotium fugisse miror, cujus versio, in Excerptis videnda, a Græcorum sensu quam longissime remota est. Arcesilaus vocem τόκος alio sensu accipiens, jocum ex ambiguitate petebat, innuens fœneratorem nihil aliud nosse nec cogitare, quam tempus exigendæ usuræ.

VI. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Vide Lexicon in Ἄκιστρον. Δρωπά.

ΠΑΝΔΩΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

I. Athenæus p. 476. ubi de voce κέρας *poculum* significante: Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρα·

> Καὶ πλῆρες ἐκπιὼν τι χρύσεον κέρας
> τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

II. Vide Lexicon in Ἐνουρήθρα. Κεχήλωμαι. Ὀργασμός.

ΠΕΛΙΑΣ.

Erotianus in Glossario Hippocrateo: Παιδικὸν πάθος. παιδίαν νῦν, τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί·

> Λευκὸν γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γάλα.

ΠΕΡΙΑΛΛΟΣ.

Vide Lexicon in Καρπομανής.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Clemens Al. Strom. vi. p. 748.

> Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
> γεροντάγωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν.
> πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Ego sola servans Palei Æacidæ larem,
senem guberno semper et manibus rego:
namque ætas hominis ultima in puerum redit.

Profert hos versus etiam, sed minus emendate, Scholiastes Comici ad Nubes 1419. Medii parodia est in Equitibus, 1098. ubi Demus isiciario ait:

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντάγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Vide Toupium Cur. nov. in Suidam p. 33.

II. Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ.

Hos versus in Aves transtulit Comicus 851. e Sophoclis Peleo, teste Scholiasta, illisque sua salse immiscuit.

III. Vide Lexicon in Κυκνῖτις. Λιποψυχεῖν. Μὴ νόμισον. Ξηραλοιφεῖν.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

I. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Inde excogitari potest fabulæ argumentum, cui titulum fecit Chorus e pastoribus constans.

II. Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Hesych. Βαλλὴν, βασιλεὺς Φρυγιστί.

III. Harpocration in Νάννιον. Ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν·

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν,
θαλλὸν χιμαίραις προσφέρων νεοσπάδα,
εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν πέτραν.

Leguntur hi versus etiam apud Athenæum p. 587. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητὴν, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν στείχων.

IV. Athenæus p. 319. Τῶν πηλαμίδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν·

Εἶθ' ἡ πάροικος πηλαμὶς χειμάζεται,
πάροικος Ἑλλησποντὶς, ὡραία θέρους
τῷ Βοσπορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Huc referri potest Hesychii glossa: Θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

V. Plutarchus Vit. parall. p. 795. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν·

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

Famulamur illis, qui tamen domini sumus,
quamvisque taceant, nos ea audire est opus.

Ad nullam aliam Sophoclis fabulam melius quam ad Pastores hi versus referri possunt.

VI. Vide Lexicon in Ἀμφήμερον. Ἀναλῶσαι. Βάρις. Βερεκύντα. Θρηνεῖν. Ἰάννα. Κυκνῖτις. Ξανῶ. Φοινικίοις. Ψό.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

I. Etymologicum Regium MS. citatum in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 200.

Πολύϊδος. Οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καὶ ἔστι, φησὶν, πολύιδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν·

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν·

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ κοιράνῳ.

Eadem nominis scriptura apud Clementem Al. Strom. i. p. 399. ubi inter insignes vates recensetur Πολύϊδος τε ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Μεγάροις, οὗ μέμνηται ἡ τραγῳδία.

II. Euripidis Schol. ad Phœnissas 1290. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι·

Τὰς μαλλοδετεῖς κύστεις.

III. Stobæus Floril. tit. xxix. p. 127.

Οὔ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

Citra laborem magna non datur assequi.

Vide Valckenarium ad Phœnissas p. 127.

IV. Porphyrius de Abstinentia l. ii. p. 134. edit. Ultrajectinæ. Clemens Al. Stromat. iv. p. 565.

Ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλὸς, ἦν δὲ κἀμπέλου
σπονδή τε, καὶ ῥὰξ εὐτεθησαυρισμένη·
ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὅλαις παγκαρπία,
λῖπός τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώτατον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Vesti inerat ovium vellus: inerat vitium
latex, et uva cui suus perstat vigor,
et omnigenerum fructuum collectio,
et pinguis oleæ sudor, et flavens apis
quod multiforme struxit e ceris opus.

Ultimum versum citat Schol. Euripidis ad Phœnissas 116. ubi docet ὄργανον poni pro ἔργον, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Confer Xylandri et Casauboni notas ad Strabonem p. 31.

V. Schol. Comici ad Ranas 596. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνίων·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

VI. Vide Lexicon in Ἀνταίας. Ἀραῖον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

I. Strabo l. x. p. 721. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

II. Stobæus Ecl. Phys. p. 129. In Excerptis Grotii p. 165. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

Ὠι τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις,
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.

Nigrum relinquens flumen immedicabile

Acherusiæ paludis accessi vadum,
ubi mæsta sævis ripa lamentis sonat.

In primo versu lego ᾧ, *cui*, vel *propter quod*, relatum ad id quod præcedebat. Vulgo legitur sine ullo sensu ὦ. Reposui μελαμβαθεῖς pro vulgato μελαμβαφεῖς, quarum vocum confusionem breviter attigi ad Æschyli Prometheum 219. Valckenario placuit μελαμφαεῖς, cujus omnino adeunda nota ad Phœnissas p. 367.

III. Idem Florilegii tit. xlix. p. 187.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο στρατηλάτης στρατοῦ
τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος
βροτοῖς ἂν ἔλθοι γ', εἰ δίκην λόγων ὄφλοι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ θνητός τ' ἄν, ἐκ θνητῆς τε φύς,
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

Nemo imperator se potest exercitus
jactare cunctis largitate gratiæ:
nec ipse qui me latius regnat Deus,
seu siccat agros, imbre seu fuso rigat,
in jus vocatus omnibus caussam probet.
mortalis ergo, matre mortali satus,
quinam Jovem ipsum vincerem prudentia?

Tragici sensum dilucide et eleganter expressit Grotius, sed quem e Græcis ægre elicias. In codice sic scriptus est quintus versus: βροτοῖς ἀνελθὼν ἐς δίκην λόγους ὄφλοι. Judicio damnati Atticis dicuntur ὀφλεῖν δίκην, quod hic vix locum habere potest. Aptum sententiæ verbum esset δίκην seu λόγον ὑπέχειν. Ceterum æmulatus est Sophocles Theognidem cujus hæc est sententia:

Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1123.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους.

V. Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus p. 42. editionis Oxon. novissimæ: Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achillis umbra, quodque apud Euripidem narratur initio Hecubæ, id Sophocles spectatorum subjecerat oculis.

VI. Vide Lexicon in Ἄπειρος. Ἠρεστηριασμένοι. Παράρυμα.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Pollux x. 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem vii. 118. Καὶ λατύπους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

Vide Lexicon in Ἐπιτιμητής.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Schol. Pindari ad Pyth. v. 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

I. Macrobius Saturnal. v. 19. Hæc res nonne quæstione digna est, unde Virgilio æneæ falces in mentem venerint? Ponam itaque Virgilianos versus, mox et inde Sophoclis, quos Maro æmulatus est.

Falcibus et messæ ad lunam quæruntur aënis
pubentes herbæ nigri cum lacte veneni.

Sophoclis autem tragœdia id, de quo quærimus, etiam titulo præfert. Inscribitur enim Ῥιζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficerétur; et succum quidem herbarum in cados æneos refundentem, ipsas autem herbas æneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt:

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς
χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

Et paulo post:

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς,
ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad ii. 1213. Ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις παρεισάγει τὸν Χορὸν λέγοντα.

Ἥλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τὸ δι' Ὀλύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, ναίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς
ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

O rex Titan, ignisque sacer,
Hecates lumen signantis iter,
fulgens aliis clarius astris,
sacris eadem triviis præses,
quernis foliis et crudorum
spiris redimita draconum.

Nescio quo errore Grotius fragmentum hoc ad Polyxenam retulerit. In scholiis Ms. legitur: τὸ δι' Ὀλύμπου πολλοῦ φέρει καὶ γῆς, καίνουσ'—Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 167.

II. Vide Lexicon in Ἀϊστώσας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ Σατυρικός.

De hac fabula videndus Bentleius Epistolæ ad Millium p. 59.

I. Athenæus p. 489. Καλεῖται δὲ Μάνης, καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἐπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως·

Τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

Vide Meursii Græciam ludibundam in κοτταβισμός.

II. Vide Lexicon in Θῆμα. Καρικοί. Πέμφιξ.

ΣΙΝΩΝ.

Vide Lexicon in Αἰθύσσειν. Ἀναιθύσσω. Ἀξίστους. Ἄῤῥητον. Ἐνθρίακτος.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Vide Lexicon in Ζεῦγος.

ΣΚΥΘΑΙ.

I. Schol. Ms. Apollonii Rhodii ad iv. 223. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ τὴν Μήδειάν φησιν ἄραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης μικρὸν ὄντα, Ἰάσονος εἰπόντος εἰς τοὺς Ἀργοναύτας ἐνεγκεῖν αὐτόν· ὡς δὲ ἐδιώκοντο, σφάξαι τε αὐτὸν τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ μελίσαντας εἰς τὸν ποταμὸν ἐμβαλεῖν. Σοφοκλῆς ἐν μὲν Κολχίσιν ἐν τῷ Αἰήτου οἴκῳ σφαγῆναί φησι τὸν Ἄψυρτον· ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις οὐχ ὁμομήτριόν φησι τὸν Ἄψυρτον τῇ Μηδείᾳ. Οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς, φησὶ, κοίτης ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνουσι· τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτε Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν. Latentes in his trochaicos tetrametros numeris suis restituit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224.

> Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος
> τέκνον ἄρτι βλαστάνουσι· τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
> Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

II. Idem ad iv. 248. Ἑκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ.

III. Athenæus p. 189. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς Σοφ. Σκύθαις·

> Κρημνούς τε καὶ σήραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
> αὐλῶνας.

Observavit Abreschius ad Thucydidem p. 471. hæc ad verbum fere in rem suam transtulisse Virgilium Georg. iii. 276.

> Saxa per et scopulos et depressas convalles.

IV. Vide Lexicon in Ἀχίλλειον. Ἀψάλακτος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

I. Notum argumentum fabulæ. Vide Hyginum cap. xcvi. et Philostrati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit: Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ. Constabat Chorus e Scyriis puellis, unde fabulæ titulus, qui sæpe perperam scriptus occurrit Σκύριοι, pro Σκύριαι. Joanni Toupio non assentior affirmanti unam fuisse fabulam gemino titulo insignitam *Scyrias* et *Achillis amatores*: cujus rei si quem auctorem habuit, omnino falsus est. Diversas fabulas fuisse vel inde liquet, quod in Ἀχιλλέως ἐρασταῖς inducebatur Peleus, cujus in Σκυρίαις nullæ poterant esse partes. Illa satyrica erat; hæc tragica.

II. Plutarchus Moral. p. 34. et 72.

> Σὺ δ' ὦ, τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
> ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.
>
> Tun' gentis altum lumen exstinguens trahis
> hic pensa, genitus optimo Graiùm patre?

His verbis sedentem inter puellas in Scyro Achillem increpabat Ulysses. In posteriore Plutarchi loco pro ἀποσβεννὺς legitur e glossemate καταισχύνων. Sunt autem isti versus e Scyriis Sophoclis, quod e stylo et comparatis secum duobus Plutarchi locis satis est probabile.

III. Stobæus Floril. tit. li. p. 199.

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

Juvenes amat raptare Bellonæ furor.

IV. Idem tit. lix. p. 225.

Οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτόν, ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν.
λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Heu miseri vere navigantium natio,
quorum periclis non pares quisquam Deûm,
non Fors hera opibus gratias rependerint.
fluxam sequentes nam levis venti fidem
in magna merces damna projiciunt suas,
donec reperiant lucra, vel mortem oppetant.

V. 1. οἱ v. 3. νείμειεν. ult. ἴσως ἂν ἢ κέρδαναν auctoritate codicis firmantur, in quo distincte scriptum ἐπὶ ῥοπῆσιν. Credideram olim legendum esse ἐπὶ μοπῆσιν. Nunc vere nihil muto. ῥοπὴ hîc sperandi momenta significat. Vox est πολύσημος, quæ in utramque partem accipitur. In Trachin. 82. veteres critici per κίνδυνον exponunt. In 3. versu libri omnes habent πλούτου mendose.

V. Idem tit. cxvii. p. 483.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά,
νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.

Adsunt senectæ multa simul incommoda,
mens vana, cura inefficax, labor irritus.

Horum senariorum alterum laudat Clemens Al. Cohort. ad Gentes p. 73. ubi non ἔργ', sed ὦτ' ἀχρεῖα, *aures inutiles*, legitur.

VI. Idem tit. cxxv. p. 509.

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακὰ,
καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν.
νῦν δ', ὦ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς.

Humana luctu si levarentur mala,
lacrymæque vitam redderent silentibus,
tum fletus auro carior merito foret.
nunc illud autem, mi senex, fieri nequit,
ut jam sepultus redeat in lucis viam.
sin posset, emptus lacrymis dudum pater
mihi redisset.

V. 6. κἀμοι.—πατήρ γε codicis est scriptura. Grotius dedit καί μοι πατήρ τε.

VII. Vide Lexicon in Ἀποστιβής. Αὐτόσιτον. Ἀχρήματον. Εὔωρος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

I. Stephanus. Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

II. Aristophanes Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. Ad quæ Scholiastes, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους·

Οὐρανοῦ δ' ἄπο
ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς.

III. Stobæus Floril. tit. cxxiii. p. 503.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν
ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
ὡς ζῶντος· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένην.

Nate, quam mendax tui
me fama casso mulsit oblectamine,
vivum ut putarem! sed fera imposuit mihi
tenebricosa furia falsis gaudiis.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. Ad hoc drama alludit Comicus in Avibus 100. ubi Epopis rostrum ridenti Evelpidi Epops ait:

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέους λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quæ sic Scholiastes: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit Comicus v. 280. ubi hæc habet Scholiastes: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς.

II. Stobæus Floril. tit. x. p. 71.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Pecuniæ avidum est omne barbaricum genus.

II. Idem tit. xiii. p. 83.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς, οὐ σφαλεῖ ποτε.

Confide: promens vera, non erraveris.

Lemma huic versui præfixum in Reg. cod. Σοφοκλ. Τηρεῖ. In alio quo usus est Ruhnkenius noster, adscriptum ἐκ Τειρεσίου, quo nomine nullum Sophocles drama edidit. In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ. eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. x. 12.

IV. Idem tit. xx. p. 107.

Ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραί γ' ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερώτερον.
ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

Amens quidem satis ille: verum ipsæ magis,
quis plus valentem libuit ulcisci virum.
adversitati quisquis iratus suæ
medicamen aptat gravius ægritudine,
non est peritus ille sanandi artifex.

In Reg. cod. lemma adscriptum 1. versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεῖ. Hoc statim 1. versui appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus.

V. Idem tit. xxii. p. 115.

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
τοῦτο κατειδότας ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι.

Nil mortales spirare supra
mortale decet, memores solo
dispensari Jovis arbitrio
homini quodcunque futurum est.

Hos anapæstos e Sophoclis Tereo esse, fidem faciunt duo Stobæi codices.

VI. Idem tit. xxxix. p. 157.

Πολλά σε ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης.

Beatum te puto vitæ, hoc magis
quod dura nescis tristis exsili mala.

Perperam in libris κάλλιστα.

VII. Idem tit. lxviii. p. 283.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἳ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ ̓́νοια τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω, καὶ διεμπολούμεθα
θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίῤῥοθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία,
χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

Deserta jam nil valeo : sæpe autem meo
in corde volvi, quam sit infesta undique
sors feminarum. ætatis in primordio
vitam puellæ vivimus suavissimam.
nam blanda nutrix semper insipientia est.
maturiores postquam ad annos venimus,
emancipamur, et foras protrudimur
procul paternis Diis, procul parentibus.
hospitibus aliæ damur, at aliæ barbaris,
in fœderatas, aut in externas domos:
et ista noctis unius commercio
probanda nobis omnia ac laudanda sunt.

V. 5. legendum videtur ἡ ̓́γνοια. V. 10. ἀήθη δώματα est lectio codicis. Impressi habent ἀληθῆ. Neutrum sententiæ satis aptum videtur. Quibuscunque moribus sit et qualicunque fortuna utatur vir hospes vel barbarus, cui puella nuptum datur, haud secus *insueta* est, quo ducitur, domus. Si per ἀληθῆ δώματα intelligas virum beatum et bene moratum, nec aliter intelligere possis, nihil est quod conqueratur puella tali conjuncta viro, Acutissime conjicit juvenis egregius felicis ingenii, cujus ante duos annos prodiit libellus emendationum in priscos auctores, scripsisse poëtam: *αἱ δ' εἰς σαλευτὰ δώμαθ', in domos quas fortuna adversa exagitat, calamitatum fluctibus quassatas.* Hanc metaphoram amat Noster. Vide Œd. T. 23. Ant. 163. El. 1074. ἐπίῤῥοθα valet ἐπίψογα, *flagitiosas domos, vituperio dignas.* Quæ significatio Gesnerum latuit, qui vertit, *aut in veras familias, aut auxiliares.* Melior non est Grotii versio. Hunc locum attigit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 628. Eruditio viro suboluit veram vocem latere, quam eruit juvenis Germanus F. Jacobs.

VIII. Idem tit. lxxxvi. p. 355.

Ἓν φῦλον ἀνθρώπων· μί' ἔδειξεν
πατρὸς καὶ ματρὸς ἡμᾶς ἁμέρα
τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος
ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας,
τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν·
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν
ἔσχεν ἀνάγκας.

Matre editos ac patre communis fovet
lux obstetricatu suo:
nec natus alter altero excellentior:
sed hos atroci verbere
Fortuna sævum tractat: illis in sinum
effundit immensas opes:
sunt servitutis quos sub immiti jugo
pressos tenet necessitas.

IX. Idem tit. xcviii. p. 409.

Τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν ποικιλομήτιδες ἆται
πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις.

Vicibus pingens hominum vitam
varios sumit pœna colores.

X. Idem tit. cx. p. 435.

Μήπω μέγαν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

Ne dic beatum quem mori non videris.

Versus hic ad Tereum pertinet, non ad Tyronem, ad quam fabulam male refertur in Stobæi libris. Eo utitur Cicero ad Atticum iv. 8. Heathius legendum esse contendit μήπω μέγ' εἴπῃς. Nimirum ne anapæstus sit in secunda sede: sed fallitur, ut et Gronovius ad Ciceronem.

XI. Idem tit. cviii. p. 457.

Ἀλγεινὰ, Πρόκνη· δῆλον. ἀλλ' ὅμως χρεὼν
τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

Hæc dura, Procne; fateor: interea Deûm
decreta placide ferre mortales decet.

XII. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. ubi de variis agnitionibus agit, exemplo utitur e Sophoclis Tereo petito. Locum difficilem, in cujus intellectu non consentiunt interpretes, satis mihi sit indicasse: Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή.

XIII. Vide Lexicon in Αἴγλη. Φάρος.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Σατυρικός.

I. Dionysius Halic. Antiq. libri i. initio: Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποίηται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτόλεμον, ὅσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς δοθεῖσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἑῴου πρῶτον Ἰταλίας, ἥ ἐστιν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀντικρὺ ἁψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἑσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνα λεχθέντα τῶν ἰαμβείων, ἐν οἷς φησι·

Τὰ δ' ἐξόπισθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος, Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται.

II. Plinius libro xviii. p. 107. edit. Harduini in fol. Sophocles Poëta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta *laudavit*, ad verbum translata sententia:

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

III. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo l. i. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem serioribus poëtis.

IV. Athenæus p. 67. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τοῦ ταριχηροῦ γάρου. Versus exstat integer in Pollucis Onomastico vi. 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς· τὸν ἰχθύων γάρον. καὶ γάρον τὸν ἰχθυηρόν. Σοφοκλῆς.

V. Idem p. 110. Ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ.

VI. Idem p. 447. ex Casauboni emendatione: Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον, καὶ βρύτον τινὲς καλοῦσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐδεῖν χαμαί.

VII. Harpocration: Μελίνη, ὀσπρίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ· Κνήμη μελίνης.

VIII. Scholiastes Pindari ad Olymp. x. initio: Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.

IX. Vide Scholiastam nostrum ad Œd. Col. 504. et Lex. in Ἀμάλλαι. Ἀμφιπλίξ. Ἀπυνδάκωτος. Ἀφράσμων. Δαίς. Εἰς ὀρθόν. Ἕλκη. Ζευγηλάτης. Θαιρός. Ἴαννα. Ἰλλυρίς.

ΤΡΩΙΛΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Pindari ad Nem. iii. 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος, καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτέ.

II. Pollux x. 165. Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ σκαλμή, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ·

Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

III. Vide Lexicon in Ἀμάσσεται. Ἀνδρόπαις. Ἀπίσκη. Ἄπιστος. Ἄσας. Ἀσόλοικον. Ἐλαιοῦται. Ἕρκη. Ἴθιος. Καταρβύλοις. Ναρόν. Σακοδερμίτης.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

I. Stobæus Floril. tit. lix. p. 227.

Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, κᾆθ' ὑπὸ στέγῃ
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὑδούσῃ φρενί;
Possitne majus gaudium a superis dari,
quam terra si te excipiat, et tecto latens
curis solutus audias pluviæ sonum?

Partem hujus fragmenti refert Cicero in Epist. ad Atticum 7. libri ii. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* κἂν ὑπὸ στέ-

γῇ πυκνᾶς ἀκούειν ψακάδος εὑδούσῃ φρενί. Sic Sophoclea leguntur in Ciceronis editione, qua utor, Jos. Oliveti, ad quæ nihil ille attulit præter jejunam nescio cujus notulam. Nescio unde in Ciceronem venerit istud κἂν prorsus alienum. Sane in Stobæo tam impresso quam scripto legitur καὶ ὑπὸ στέγῃ, et reliqua, ut ea dedi. Andr. Schottus, qui Ciceronis locum protulit ad Zenobii Prov. iii. 95. dedit etiam καὶ ὑπὸ—Verum insuavem istum hiatum refugiebant Attici poëtæ, quibus solemne καὶ ὑπὸ contrahere in χὐπὸ, priore longa, ob crasin. Scripsisse opinor Sophoclem χὐπό τῳ στέγῃ, posito τῳ pro τινὶ, quod, ut minus frequens, librariis fraudi fuit. Heathio placet καὶ στέγης ὕπο, quæ emendatio minus probabilis est.

II. Stephanus in Χαλδαῖοι.—Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφ. Τυμπανισταῖς·

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

III. Vid. Scholiastam nostrum ad Antig. 980. et Lexicon in 'Αδάμαν. 'Αντῶς. 'Αντιστρέφω. Δράκαυλος. 'Ελύμους.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Stobæus Floril. tit. cv. p. 431.

Οὐ χρή ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
διεκπεραθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ
πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Celebranda laude nullius felicitas
hominis, priusquam sorte defunctus sua
mortalis ævi terminos impleverit.
namque una sæpe quamlibet celsas opes
in plana traxit hora, quum se lubrica
Fortuna solvit, atque sic visum Deo.

ΤΥΡΩ.

Tyronis historiam narrat Homerus Odyss. λ'. 234. ubi tamen nihil est quod in scena exhiberi potuerit. Argumentum fuit Tyro a filiis agnita, quos ex Neptuno pepererat, quosque statim a partu exposuerat, Neleo et Pelia: hi Sideronem Tyronis novercam interfecerunt. Τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ, auctore Apollodoro p. 46. editionis Heynii, cujus in notis omnia collecta quæ ad Tyronis historiam pertinent. Fabulam bis edidit Sophocles, unde modo prior, modo posterior Tyro citatur.

I. Aristoteles de Rhetorica l. ii. cap. 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς·

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.

Ex alia fabula quam e Tyrone senarius hic esse non potest.

II. Comicus in Lysistrata, 158.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ad quem locum Scholiastes: Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος—ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

III. Scholiastes Euripidis ad Oresten in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγῳδίας ἡ εἰς

θρήνων, ἡ εἰς πάθη καταλήγει· ἡ δὲ κωμῳδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ὑφανται. ὅθεν ὁρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον. διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀναγνώρισμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται.

IV. Aristoteles de Poëtica cap. xvi. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως. πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περιδέραια· καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

V. Pollux iv. 141. ubi describit tragicas personas: Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ.

VI. Scholiastes Aristophanis ad Aves 276. Ἔξεδρον χώραν ἔχων] Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

VII. Athenæus p. 99. ubi χορτασθῆναι pro κορεσθῆναι adhiberi ostendit: Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ·

Ὃν τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

VIII. Idem p. 475. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ. Σοφοκλῆς δὲ Τυροῖ·

Προστῆναι μέσην
τράπεζαν ἀμφὶ σιτία καὶ καρχήσια.

Proferuntur hæc etiam a Macrobio Saturn. v. 21. Quæ autem apud Athenæum sequuntur, ipsius verba sunt, rem apud Tragicum narratam obiter explicantis: πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Casauboni errorem corrigit Gataker. tom. i. p. 500.

IX. Stobæus Floril. tit. xx. p. 107.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ.
Sopitus animus in malis multum videt.

X. Idem tit. xlvi. p. 177.

Ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἄνθρωπος κακός.
Non est malus, qui sponte non peccat sua.

Qui præcedit versus Euripidis est in Auge: hic autem Sophoclis in Tyrone. Singulos suis auctoribus tribuit cod. Vindob.

XI. Idem tit. lxxxvii. p. 355.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ
οὔτ' ἂν εὐγενέων ἐσθλὸς,
οὔτ' ἀχρείων ὁ λίαν κακός·
βροτῶν δὲ πιστὸν οὐδέν.

Tanto in grege mortalium
non semper e vili satu
enascitur mens degener:
non semper e propagine
boni creantur nobili.
nil usque constans: sed vagæ
sunt rebus humanis vices.

XII. Idem tit. xcix. p. 417.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι.
Sæpe æger animus corpori morbos dedit.

XIII. Idem tit. cx. p. 459.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.
σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.
Malum quod urget spargere in vulgus cave:
debetur enim luctibus silentium.

XIV. Idem tit. cxvi. p. 475.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

Senium diesque longa res multas docent.

XV. Ælianus de Nat. Animal. l. ii. cap. 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἁβροτάτη τέ ἐστι καὶ θρυπτικωτάτη. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτήν. ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέντοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους. Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus xii. 16. versusque ipsos Sophoclis profert xi. 18. Θήλειαν δὲ ἵππων εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστίν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἤν τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας. αἰδεῖται γάρ, καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πεποίηται δέ οἱ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
ἥ τις ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο,
μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο·
κύρσασα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν,
ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον, αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένων φόβων.
κείνην ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειεν ἂν
οἵαισιν αἰσχύνῃσιν οἷα μαίνεται
πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

Hæc a Tyrone proferebantur, contumelias querente, quibus a noverca Siderone afficiebatur: haud autem minus indigne a librariis mulcati fuerunt hi versus, quos fœde depravatos legas apud Ælianum, et pessime interpolatos in Excerptis Grotii, cui infelicissime omnium cessisset emendandi eorum conatus, nisi manum iis etiam admovisset Reiskius. Descriptos eos habeo perquam accurate e duobus codicibus Bibliothecæ Regiæ. In 1. v. ex λαχανοπώλου pronum erat veram lectionem eruere λαγχάνω πώλου, quod jam occupaverunt Tyrwhittus meus et Heathius. In 5. codicum lectio σπασθεῖσα cassa est, ne quidem pro σπάσασα, σπασαμένη, sensu *ducendi*, *bibendi* accipienda. Conjectura Heathii ἀφεθεῖσα probari nequit, unde absurdus oritur sensus. Nam quî se equa in flumine videre possit, a quo fuerit abacta? perspicuum est enim nomina ποταμίων ποτῶν pendere a participio cujus in locum librariorum stupor suffecit illud σπασθεῖσα. Quod sententia flagitat reposui, κύρσασα. In 6. uterque cod. habet ἴδῃ, recte. Unus διατετιλμένη: ambo φόβης: mendose. Reliquorum tam concinna est lectio, ut de emendationis veritate nemo dubitare possit, nisi quis forte minus credat vocem φόβων tam paucis interjectis bis a Poëta fuisse adhibitam. Sane in ultimo versu legi mallem τὴν πάρος χλιδήν. Grotius male affecta Græca sic vertit:

At flos capilli periit ita ut herbæ solent.
nam rapuit illum sæva pastorum manus
stabulis in ipsis, atque cervicis decus
populata flavam corporis messem abstulit.
at ipsa prato sparsa simulacrum sui
in amne vidit, et videns exhorruit
sine honore collum et damna desectæ comæ.
equæ misericors aliquis ingemeret vicem,

cernens ut illa præ pudore insaniat,
frustraque mœrens perditam quærat jubam.

XVI. Vide Lexicon in Δυσθυμία. Ἐριοβοσκός. Ἔχθιμα. Ἤνεγκον. Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ Σατυρική.

I. Stobæus Floril. tit. xxvi. p. 119.

Λήθην τε καὶ τὴν πάντ' ἀπεστερημένην
κωφὴν, ἄναυδον.

Oblivionem rebus orbatam omnibus
surdam, tacentem.

II. Athenæus p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε—Σοφ. Ὕβρει·

Ἐσθίειν ἐθέλω τὸν Δέλφακα.

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Vide Scholiastam nostrum ad Antigonam v. 1. Philoctetem 1197. et Lexicon in Κοινός. Ὄχος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Nullibi, quod sciam, occurrit hic dramatis titulus, præterquam in lexico Ms. Bibliothecæ Cœnobii Benedictini ad S. Germanum Parisiis, cujus excerpta mihi misit doctissimus Ruhnkenius. Vide Lexicon in Ἀποσημῆναι. Ἀρτύματα.

ΦΑΙΔΡΑ.

I. Stobæus Eclog. p. 133.

Περιώσι ἄφυκτά τε
μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν
ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται
κερκίσιν Αἶσα.

Densas multiplicis consilii vias
quarum nemo queat vincula rumpere,
orditur radiis Parca adamantinis.

II. Idem Floril. tit. xvii. p. 95.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.

Generosa nullum corda debent gaudium
probare, nisi quod de probis rebus venit.

III. Idem tit. xliii. p. 163.

Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν
πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

Constare nescit patriæ securitas,
ubi superbo jura calcantur pede,
pudorque sanctus; virque verbosus, tenens
manibus habenas callidis, urbem regit.

Emendandi pruritum sedabit Theognis, ad quem Sophocles respexisse videtur:

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.

Profert hos versus Luciani Scholiastes ad Lexiphanem, tom. ii. p. 336. ubi perperam legitur χερσὶν ἔργα κηδεύει.—χερσὶ dat cod. Reg. pro vulgato χειροῖν.

IV. Idem tit. lxiii. p. 245.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Non in virorum sola Amor se pectora
et feminarum insinuat: ipsas quin Deûm
solicitat animas, et ferum ponti gregem:
nec ipse contra tendere omnipotens Deûm
rex audet; ultro flexus imperium subit.

Tres primos versus tanquam Euripidis profert Clemens Alex. Strom. vi. p. 745. unde eos Grotius Excerpt. p. 485. inter Euripidis fragmenta ex incertis dramatibus retulit, non recordatus se eos jam in Florilegio pro Sophocleis exhibuisse, aliamque dedit versionem:

Non feminarum, non virûm præcordia
Cupido domitat sola, sed Superûm quoque
perurit animos; penetrat et ponti vada.

Clementis in 3. versu recepimus lectionem ταράσσει, quam meliorem judicamus Stobæana χαράσσει. Aristophontis perquam lepidum fragmentum exstat de Amore apud Athenæum p. 563. quem a Diis e cœlo ejectum fingit, quia θεοὺς ἐτάραττε, ἐμβάλλων στάσεις.

V. Idem tit. lxix. p. 287.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σώφρονος
κρεῖσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει.

Uxore prava nulla contingit viro
major calamitas, nec bona majus bonum.
quisque, ut periclum fecit, ita rem judicat.

Hesiodi sententia est in operibus, quem æmulatur Noster:

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.

VI. Idem tit. lxxiv. p. 311.

Ξύγγνωτε, κἀνάσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν.

Ignoscite et tolerate: nam quod feminis
est indecorum, par tacere est feminas.

VII. Idem tit. cv. p. 439.

Τὸν δ' εὐτυχοῦντα πάντ', ἀριθμήσας βροτοὺς,
οὐκ ἔστιν ὄντως ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα.

Hominum recense quidquid usquam est gentium:
omni beatum parte non inveneris.

VIII. Idem tit. cviii. p. 457.

Αἴσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἷς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

Nemo, mulieres, dedecus vitaverit,
cui destinata sunt mala imperio Jovis.
morbos ferendum est, quos Deûm mittit manus.

Perperam Grotius vers. 2. ᾧ κα Ζεὺς ἐφορμήσῃ. Cod. καὶ—ἐφορμήσαι.

IX. Vide Lexicon in Ἀγκύραι. Ἄγος. Ἀαλλάδες. Ἄκλεπτοι. Ἀπίστωσι. Αὐτομόλως. Ἀψεφές. Κυλλαίνων. Μῶλυς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑι.

I. Stobæus Floril. tit. cxxi. p. 493.

Ἀλλ' ἴσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

Mors ultima est medicina morborum omnium.

II. Agellius Noctium Atticarum lib. xiii. c. 18. Sophoclis versum e tragœdia laudat, cujus titulus in impressis corruptus est. Mihi certum videtur Sophoclem tragœdiam nullam scripsisse cui titulus fuerit ΦΥΑΕΤΙΔΕΣ. Quæ proferuntur ad hunc locum doctorum virorum conjecturæ, sunt omnes futiles et rejiciendæ. Amplectenda erat lectio codicum eorum in quibus plane scriptum Φιλοκτήτης. Sic autem Agellius: *Sed etiam ille versus non minus notus:*

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.

et in tragœdia Sophocli scriptus est, cui titulus est Φιλοκτήτης, *et in Bacchis Euripidi.*

III. Priscianus lib. xviii. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Ὀσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς.

IV. Vide Lexicon in Δράκοντα. Δρυοπαγῆ. Ζηλῶ. Ῥακτηρίοις.

ΦΙΝΕΥΣ Σατυρικός.

Ad hanc fabulam pertinent quæ leguntur apud Scholiastam Apollonii Rhodii ii. 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεὺς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν, ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὄαρθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Scholiastes noster ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatræ filios appellat.

I. Aristophanes Pluto 635.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ad quem versum Scholiastes ita notat: Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος.

II. Pollux vii. 194. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον, καπηλεῖον εἰρήκασιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ·

Βλέφαρον κέκλεισταί γ', ὡς καπηλείου θύρας.

Vide Toupium ad Suidam ii. 68.

III. Athenæus p. 119. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη·

Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

Jocose de Phineo hoc dictum, cui, ut eum describit Argonauticorum Poëta ii. 200.

πίνῳ αὐσταλέος χρὼς
Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.

Ad eundem plane modum quo de seniculo macie extenuato et rugoso dicimus: *il ressemble à une momie.* Ceterum e paucis hujus fabulæ reliquiis satis clare liquet satyricam eam fuisse. Si Hesychio fides in Ἀχάλκευτα et Stephano in Βόσπορος, bis edita fuit; sed litera titulo adjecta, quam pro numerali nota acceperunt librarii, olim, ut conjicio, Σ fuit, et compendiose Σατυρικῷ notabat.

IV. Stephanus: Βόσπορος—Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον·

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

V. Vide Lexicon in Ἀπηνώτισαν. Ἀρτύμασι. Ἀχάλκευτα. Καταῤῥάκτης. Μάστακας.

ΦΟΙΝΙΞ.

Argumentum fuisse videtur Phœnix paternam fugiens domum ob imprecationes irati Amyntoris. Rem ipse narrat Phœnix in oratione ad Achillem, Iliadis ix. 447.

Vide Lexicon in Κινάρα. Φορβὰς γυνή.

ΦΡΙΞΟΣ.

I. Stephanus in Ἄστυ.—προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

II. Vide Lexicon in Ἀφελής.

ΦΡΥΓΕΣ.

Stobæus Floril. tit. viii. p. 51.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας, ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.
Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται.

Fervente bello non nisi fortes solet
Mars pignerare. lingua cui ventosior,
fuga periclum properat antevertere;
Marsque ipse timidos spernit a sese procul.

In 2. versu ἐναίρειν in codice superscriptum vulgato συναίρειν.

Tragœdiam hoc titulo fecit etiam Æschylus, ad quam pertinet observatio Scholiastæ ejusdem Tragici ad Prometheum 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore. Notum est ex Comici Ranis 941. in Phrygibus Æschyli Achillem sedentem, capite velato et diu tacentem in scena conspectum fuisse: itidemque Nioben ab Æschylo exhibitam fuisse, quod forte Sophocles, quum Nioben doceret, imitatus est. Euripides apud Comicum, ubi Æschylo vitia incipit objicere, hæc ait:

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

Ad quæ veteres Critici hæc notant: Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι, καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. Alius: εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλέα, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τρίτου μέρους οὐδὲν φθέγγεται. Inde liquet Æschylei Scholiastæ notam sic scribi debuisse: Σιωπῶσι παρὰ ποιηταῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δι' αὐθάδειαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶν Αἰσχύλου, ἢ διὰ τὴν συμφορὰν, ὡς ἡ Νιόβη παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Atque hæ sunt Sophoclis fabulæ, quarum in antiquis monumentis memoria exstat. Longe quidem plures Fabricius in catalogo Sophoclis tragœdiarum deperditarum recensuit titulos : sed falsi et conficti sunt perquam inepte, alii ex male acceptis auctorum testimoniis, alii ex scripturæ mendis, ut quum librarii scripserunt Ἀνάμας pro Ἀθάμας: Ἀκύριοι, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριοι: Ἵππων pro Ἱππόνῳ. etc.

ΑΠΑΝΙΣ non est titulus dramatis apud Hesych. in Ἀπάνθρωπος: sed initium glossæ, quæ sequi debebat. Fœde mulcatus fuit Hesychius, optimi lexici conditor, a male feriato homine, qui breviarium quod habemus confecit. Ex ista mutila voce nescio quot absurdos titulos commenti sunt interpretes, quibus omnibus catalogum suum auxit Fabricius.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ non est Sophoclis tragœdia: verum Euripidis. Illi solius Stobæi fide tribuitur, cujus in Floril. tit. lix. legitur hic senarius Sophocli adscriptus:

Ναῦς ἡ μεγίστη κρείσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

At in Reg. Stobæi codice lemma huic versui appositum Euripidi eum adjudicat perspicua scriptura Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ. Bene itaque Barnesius eum Euripidei Erechthei fragmentis contulit.

ΙΑΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ nulla fuit. Vide supra ad Ἀντηνορίδαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ nulla fuit. Male accepta Eustathii verba ad Odyss. p. 1425. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ἰοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, Χώρας ἄνακτας λέγει. Hæc quidem dicit Jocasta, non autem in cognomine dramate, verum in Œdipo T. 911.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ. Nullum fuit hoc titulo Sophoclis drama diversum a Phædra; ut nec ullus fuit Euripidis Atreus diversus a Thyeste. Inde recte accipias Arriani verba in Dissert. Epict. p. 149. Ἐμοὶ δὲ μὴ ἀρχῇ τὸ φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Φοίνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον. Intelligo Atreum in Euripidis Thyeste, et Hippolytum in Sophoclis Phædra; nisi malis transpositas forte voces in sedem suam sic reponere: Ἱππόλυτος Εὐριπίδου τί ἐστι —Ἀτρεύς; τὸ φαινόμενον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ nulla fuit unquam. Casaubono fraudi fuit prava editio scholiorum in Hesiodum. Locum, quo deceptus fuit, uti legi debet, damus infra xcviii. In editione Dan. Heinsii p. 234. b. non comparent voces ἐν Κασάνδρᾳ, quæ addi debebant ad citationem ex Lycophrone.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ. Non fuit hoc nomine drama Sophoclis. Citat quidem Scholiastes Comici ad Ranas versum ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους: sed vitium ibi est e male accepto scripturæ compendio; et legendum ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 49.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ commentitius est titulus. Vide Kusterum ad Suidam in Κατωυλάς.

ΤΕΚΜΗΣΣΗ haud minus stulte excogitata fuit quam Ἰοκάστη, ex his Eustathii verbis ad Iliad. λ'. p. 843. Ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, Ὥστε μ' ὠδίνειν τι φῄς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι, ὠδίνειν εἰποῦσα—quæ pertinent ad Ajacem 794.

EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

I. Stobæus Eclog. p. 119.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Contra Dei ictum non data est homini fuga.

II. Ibidem p. 125.

Τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης

δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Justitia aureo
vultu tuetur semper ac punit malos.

III. Ibidem p. 133.

Κλύετε Μοῖραι,
Διός αἵ τε παρὰ θρόνον ἀγχόταται
ἑζόμεναι.

Audite Parcæ, quæ solio Jovis
magni sedetis proxima numina.

IV. Ibidem.

Ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών;
Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Vivis, nec umbris occubas crudelibus?
Adeo ante fatum nulla vis est casibus.

V. Ibid. p. 141.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

Nudata cuncta tempus in lucem trahit.

VI. Ibid. p. 171.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα, κρυπτόντων θεῶν,
μάθοις ἄν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν.

Divina nunquam discere est, si Dii velint
celare; non si cuncta scrutando eruas.

VII. In Eclogarum Stobæi editione Antverpiensi leguntur ista Sophoclis p. 17.

Χρόνος αὖ χαρὸ ἅμα κρατεῖ τερμοσύνᾳ βίου
πόλλ' ἂν εὑρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

Emendandi conatus Grotio et Heathio male cessisse mihi videtur: judicent periti, an melius conjecerim:

Χρόνος αὖ μακρὸς ἅμα κραταιᾷ
ἀχρημοσύνᾳ βίου
πόλλ' ἂν εὑρίσκοι σοφὰ μαιομένοις.

VIII. Stobæus Floril. tit. ii. p. 13.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.

Pravos tot inter qui sapit solus perit.

IX. Tit. iii. p. 17.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.

Juvare miseros optimis dignus labor.

Hunc versum Sophocli adscribere debebat Grotius: non autem pravum senarium excudere e Philosophi nescio cujus sententia quæ præcedit in Gesneri editione p. 36. Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ.

X. Tit. iv. p. 27. seqq.

Ἀλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες, οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ.

Quos distinent adversa, surdescunt malis,
et clara quæ sunt non vident, nec quum vident.

Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

Nihil scientum vulnus intractabile est.

Ἡ δὲ μωρία
μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Insipientiæ
jure optimo vocatur improbitas soror.

Ἐνταῦθα μέν τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

Hoc graviter errat ægra mens mortalium,
quod mala mederi posse confidit malis.

Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν, παρὸν θέσθαι καλῶς,
αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων.

Res misera, quum sit recte agendi copia,
tunc quem sibi ipsi sponte damnum arcessere.

XI. Tit. v. p. 35. seq.

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Rei indecoræ nec decora oratio est.

Hunc versum Sophocli diserte tribuit Plutarchus de Aud. p. 47. ubi sic a Grotio conversus est:

Bona verba nasci rebus e fœdis negant.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε.

Gaudere fœdas ob voluptates, nefas.

XII. Tit. viii. p. 53.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

Fortuna adesse non solet pavitantibus.

XIII. Tit. xiii. p. 83.

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.
ὁ γὰρ σιωπῶν τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Non est remedium rebus afflictis pudor.
tacens videtur stare ab accusantibus.

Eadem sententia Chorus in Trachiniis 813. Deianiram hortatur, ut objectum a filio crimen dissolvat.

XIV. Tit. xviii. p. 97.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ
ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
φιλεῖ δὲ, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,
ἄκων ἀκούειν ἅπερ ἑκὼν εἴπῃ κακῶς.

Quid ista laudas? quisquis immergit mero
sese, fit exsors mentis, atque ira minor:
quantumque cepit gaudii dicens male,
male audiendo jure tantumdem dolet.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89. et Clemente Alex. p. 181.

XV. Tit. xxiv. p. 119.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
σιγᾷν ἀνάγκη, κᾂν καλὸν φέρῃ στόμα.

Furti tenetur quisquis ipso in crimine,
quamvis disertus, debet obticescere.

Ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν
αὑτῷ ξυνειδῇ.

Egregia res est, testis innocentiæ
suus sibi animus.

XVI. Tit. xxviii. p. 123.

Ὄμνυσι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγειν πικρὰν
ὠδῖνα παίδων· ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη.
Abjurat alios denuo partus pati
semianima mulier: sed simul cessit dolor,
quam facile eosdem rursus in casses cadit!
delet peracti memoriam præsens amor.
Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς.
Nulla improbo conditio jurandi gravis.

XVII. Tit. xxix. p. 129.

Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.
Juvant labores, transiit postquam labor.

XVIII. Tit. xli. p. 161.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος.
κλεῖθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ' ἂν εὐπετὲς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.
Quod vis taceri, nolo mihi commiseris:
non habeo claustrum. visne loquar apertius?
tenere lingua quidquid arcanum est negat.

XIX. Tit. xliii. p. 165.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων,
οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Ex Piersoni certa emendatione dedi φύσαντες pro veteri lectione φυλάσσοντες, cui nescio cur Grotius suffecerit φυλακτῆρες haud meliori sensu, nec minus reclamante metro. Vertere poterat:

Ubi parentes liberis morem gerunt,
morata non est, ut decebat, civitas.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις, καλόν.
Res est honesta patrias leges sequi.

XX. Tit. xlv. p. 175.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ·
μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.
Tenens honores eget honestis dotibus:
parvum laborem grande non sequitur decus.

XXI. Tit. liv. p. 205.

Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν.
Dextra valente plus valet sapientia.

XXII. Tit. lxii. p. 237.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.
Si corpus istud servit, at mens libera est.

XXIII. Tit. lxiii. p. 239.

Ὦ παῖδες, ἥ τοι Κύπρις, οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βία,
ἔστιν δὲ λύσσα μανιὰς, ἔστι δ' ἵμερος
ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν,

σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, ἐς βίαν ἄγον.
ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι,
ψυχὴ τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει·
ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ·
νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερὸν,
ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;
εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν,
Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων, ἄνευ δορός·
ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

Pueri, Venus quæ dicta, nan tantum est Venus,
sed omnium una nominum vim possidet:
eademque Dis est, visque non superabilis,
eadem furor limphatus, eadem mel merum
amoris, eadem luctus. insunt omnia,
studium, quies tranquilla, violenti impetus,
quorum medullas occupavit, liquitur
his anima. tanti numinis quid liberum?
illa et natantes cærulo pisces salo
et humi vagantum sæcla quadrupedum subit:
illa inter ipsos alites alas quatit:
homines ferasque subjugat, Superos quoque.
nam quem Deorum adorta non tandem obruit?
et si loqui fas, vera sed fas est loqui,
Jovis cor ipsum superat: atque hasta sine,
sine ense cuncta dissipat victrix Venus
mortalium consilia et immortalium.

Primos hujus fragmenti versus recitat Plutarchus Moralium p. 757. In 8. βορὰ Grotii emendatio est. Tam priorum editt. βορὸς lectio est, quam codicis, quem in ceteris secutus sum. Notanda est hypallage πνευμόνων ὅσοις, pro πνεύμοσιν ὅσων. Sic enim ordinanda et supplenda est phrasis: ὅσων γὰρ ἐν πνεύμοσιν ἐντήκεται ἡ Κύπρις, τούτων τίς ψυχὴ οὐ γίνεται τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;

XXIV. Tit. lxvii. p. 275.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ,
γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, ὀγκωθεὶς χλιδῇ;

Nam qui penates sine ope matronæ probæ
effloruerunt copia atque honoribus?

XXV. Tit. lxxiii. p. 311.

Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

Virile sapiens femina in vidua domo.

XXVI. Tit. xcvi. p. 385.

Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Impietas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.

Hi versus supra soccum adsurgunt, et Sophocleo colore nitent. Librarii errore Diphilo tributi sunt, cujus nomen proxime sequenti versui præscribi debuit.

XXVII. Tit. xcviii. p. 395.

Ὦ θνητῶν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὡς οὐδὲν ἐσμὲν, πλὴν σκιαῖσιν εἰκότες,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι.

O misera, vere misera, sors mortalium.
nam præter umbras quid sumus, vel pondera
ignava, palabunda tellurem super?

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Illæsa solis vita concessa est Deis.

Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

Deus alme, quam nusquam ulla vitandi via est
aut insita aut immissa de cœlo mala!

Ζώοι τις ἀνθρώπων,
τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων,
τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει.

Hilaris, quæ nunc lucet, agatur:
crastina nobis est cæca dies.

Hi versus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. cviii. p. 457.

Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, κ' εὖ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

Quod casus offert ponere ex usu suo,
non gemere fortunam, aleatoris boni est.

XXIX. Tit. cxi. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Spes namque multos sola mortales alit.

XXX. Tit. cxviii. p. 485.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεία ξύνεστιν ἡμέρα τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

Non est senecta, quæ sapit grandævitas,
cui mens relucet pasta divina die.
ingens hominibus quæstus est prudentia.

XXXI. Tit. cxxii. p. 497.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Non esse præstat quippe, quam luctus pati.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

Quicunque vitam rebus in miseris amat,
aut timidus ille est, aut dolore occalluit.

XXXII. Tit. cxxiii. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἥξεις, ἐπείγου μηδὲν, εἰς τὸ μόρσιμον.

Illi perempto commori cupio miser.
Sequere: ne tu arcesse, quod fato manet.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobæo M·.

Τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobæum Serm. ciii. p. 563. Ἥ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὐ χρή ποτ' ἀνθρώπων
μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι.
τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει—

Sophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud absoluta est. Pro ἀτελὴς in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής. Grotii hæc versio est:

Hominum nimias ne tu nimium
mirator opes: nam populeo
similis trunco, cui vita perit.

XXXV. Idem de Antro Nympharum cap. xviii. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη·

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἄλλῃ τ' ἔρχεται.

XXXVI. Helladius Chrestom. p. 4. editionis Meursii: Ὅτι ὁ στίχος, ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

ἔστι μὲν Σοφοκλέους. τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη·

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντες φασίν,

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi Comici est, recitat Athenæus p. 441. ubi alia multa facete dicta profert in mulierum temulentiam.

XXXVII. Athenæus l. i. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατακεκλίσθαι— ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν·

Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ
μέσον ἐς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.

Videntur ista derivata ex Hercule ad Tænarum.

XXXVIII. Ibidem p. 33.

Ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

O lingua tanto quæ taces jam tempore,
quod horruisti facere quo poteris modo?
certe necessitatis immensum est onus,
herile quæ te cogit arcanum eloqui.

XXXIX. Idem. l. ii. p. 39. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην—Σοφοκλῆς φησί,

Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

Levari calamitas vino solet

XL. Eustathius ad Iliad. λ'. p. 835. Ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμός, καὶ τὰ ἄλλα, οὕτω διγενὲς καὶ τὸ μόρον. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ ἐν τῷ,

Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,

ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον·
ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Sophoclis versus sunt teste Athenæo p. 51. et auctore Lexici Ms. in Bibl. Sangerm. cui soli tertius versus debetur in Αἰγύπτιον γῆρας. Non est in Athenæi epitome, quam descripsisse videtur Eustathius: quamquam, si opus integrum habuit, versum illum omittere potuit, ut inutilem rei quam proposuerat confirmandæ.

XLI. Athenæus l. iii. p. 99. et ex eo Eustathius ad Odyss. ψ'. p. 1944. Ἔστι δὲ μόχλος οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεύς, ὃ καὶ ἐπιβλὴς ἐν Ἰλιάδι. τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷον·

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μόχλος.

Subjicit Athenæus: Κἀν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν·

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

XLII. Idem l. vii. p. 277.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει,
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

Sic a Poëta hos versus scriptos fuisse opinor in Achillis Amatoribus, ubi Peleus narrabat, quo modo Thetide per vim potitus fuisset: et primo quidem describebatur ad litus accedens marina Dea, delphino forte vecta, circumnatante piscium turba, qui dominam caudis adulabant. Facete Sophocleis Athenæus usus est, cujus hæc verba sunt: Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα· κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει σαίνουσιν οὐραίοισιν, οὐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας.

XLIII. Idem l. x. p. 428. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησὶν ὡς ἄρα,

Τὸ πρὸς βίαν πιεῖν
ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.

Bibere nolentem, malum
non lenius est, quam ferre nolentem sitim.

XLIV. Idem l. x. p. 433. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησί·

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς.

XLV. Idem l. xi. in fragmento a Casaubono edito, p. 783. in Ἀρύβαλλος— λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς·

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,
ἡ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ἀρύστεις, τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστῆρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν.

XLVI. Idem l. xv. p. 688. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποίηκε λεγούσας·

Θυμῷ δ' οὐκ ἔτι φαιδρὰ χορεύει
τάρβους θυγάτηρ.

Non ultra animo leve subsultat
nata Pavoris.

Trepidationem, τὴν πήδησιν τῆς καρδίας, filiam Pavoris appellat. Est autem φαιδρὰ neutrum plurale adverbii vice, ut in Œd. Col. 319. quod frequentissimum.

XLVII. Etymol. M. p. 601. extrema: Νεῖκος, ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. Σοφοκλῆς·

Ὕβρις δέ τοι
οὐ πώποτ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο,
ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν.

Etymologici mendas detersit Piersonus ad Mœrin p. 181.

XLVIII. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 286. Ἀβροδίαιτον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς, λέγει·

Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Verbum est ἐμπρέπεις, perperam ab editoribus pro nomine acceptum: non animadversum errorem in versione retulit Grotius:

Qui mentiuntur feminas amictibus.

XLIX. Idem Strom. v. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Notus mihi iste mos Dei: sapientibus
rimanda verbis fata perplexis canit;
contra, rudes simplicius ac brevius docet.

Duos posteriores versus profert Plutarchus Mor. p. 406. Æque vera videretur sententia, si duabus transpositis vocibus legeretur:

σκαιοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
σοφοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Sed alterum tuetur auctoritas librorum. In his nihil decerni potest, quum ignoretur a qua persona et qua occasione sententia recitata fuerit.

L. Idem Strom. v. p. 715. et Eusebius P. E. p. 680.

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμένος
πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
ὑπημβρύωσεν· ἀλλ' ὁλόσχερὴς ἀνήρ.
* * * * * *
ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη
ὁ μοιχὸς . . . .
ὁ δ' οὔτε δαιτὸς, οὔτε χέρνιβος θίγων
πρὸς λέκτρον ᾔει, καρδίαν ὠδαγμένος·
ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.

Ejus parenti namque nupsit Jupiter,
non flavus auro, non olor pluma nitens,
qualis puellæ junctus est Pleuronisæ,
matremque fecit: ast homo plane integer.
* * * * * * * *
notus volucrem postibus gressum intulit
adulter . . . .
non dextra lympham, non cibum lingua attigit:
at pectus acri saucius morsu, torum
init, atque Veneri nocte se tota dedit.

E satyrica fabula Hercule ad Tænarum versus hi derivati esse videntur: non enim de aliis, quam Herculis natalibus, furtivoque Jovis cum Alcmena concubitu in illis agitur. In ultimo versu Eusebius legit ἐθέρυπτο.

LI. Idem p. 722. Justinus de Monarchia, p. 159. edit. Oxon.

Ἔσται γὰρ, ἔσται κεῖνος αἰῶνος χρόνος,
ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθὴρ, ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
ἅπαντα τἀπίγεια καὶ μετάρσια
φλέξει μανεῖσα . . . .
. . . . . ἐπὰν δ' ἄρ' ἐκλίπῃ τὸ πᾶν,
φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθὸς,
γῆ δ' ἑδράνων ἔρημος· οὐδ' ἀνὴρ ἔτι
πτερωτὰ φῦλα βαστάσει πυρούμενος.
κᾆπειτα σώσει πάνθ' ἃ πρόσθ' ἀπώλεσεν.

Nam veniet ille, veniet haud dubie dies,
laxabit ignis quum redundantes opes
auratus æther: lege tum spreta furens
terras et illis quidquid est sublimius
depascet ardor: inde quum defecerit
hoc omne, nulla jam ferent undas vada,
neque ulla ramos eriget tellus, neque
exustus aër pascet aligerum genus.
mox reddet idem cuncta qui exitio dedit.

Hi versus non magis sunt Sophoclis, quam illi qui proxime sequuntur, quorum suppositionem abunde demonstravit Bentleius in Epistola ad Millium. Eos certatim alter alterum describentes a Justino usque omnes allegarunt Christianorum dogmatum vindices. Unum Clementem p. 63. et 717. adire satis fuerit.

Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἐστιν θεὸς,
ὃς οὐρανόν τ' ἔτυξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
ἱδρυσάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκέους,
ἢ χρυσοτεύκτους, ἢ 'λεφαντίνους τύπους·
θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
νέμοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Unus profecto est, unus est tantum Deus,
cœli solique machinam qui condidit,
vadumque ponti cærulum et vim spiritus.
at ducta cæco errore gens mortalium
commenta cladis in suæ solatium est
simulacra Divûm facta saxo aut arbore.
vel pondere auri, dente vel Lucæ bovis:
his victimarum sanguinem, his festos dies
quum dedicamus, ea religio creditur.

LII. Idem Strom. ii. p. 494. Εὖ γοῦν ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἅιδου γράφει·

Πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα,
ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
ᾔδη· μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

Heu quam severi pectoris visis Deum,
qui gratiæ largitur aut æquo nihil,
sed jure summo semper et ubique utitur.

Auctorem horum versuum Clementi non nominatum, Sophoclem esse testatur Plu-

archus in Erotico p. 761. Primi in fine a mala manu additæ voces ὡς ἔρωτα litura emendandæ erant. Grotius substituit ὡς ἀφόρητα: Heathius aliud, ad mentem Latini interpretis.

Quædam apud Clementem leguntur, quæ ille scribendi festinantia et memoriæ lapsu Sophocli falso tribuit. Æschyli versus Choeph. 503. quos in promptu habebat, codice non inspecto, allegavit tanquam Sophoclis, Strom. ii. p. 504. Ibid. p. 574. tragico nostro tribuit sententiam quæ Euripidis est in Œdipo, teste Stobæo Floril. tit. i. Porro p. 726. poëtæ nescio cujus epici hexametros profert duos, e quibus Grotius in Excerptis pravos anapæstos fecit, quos pro Sophocleis nemo agnoscat. Hoc idcirco moneo, ne quis opinetur me imprudentem ista prætermisisse. Heathii, licet in superstitum scenicorum poëtarum lectione valde triti, errores sunt hujus generis non pauci. Sed quis memoria ita polleat, ut quæcunque legerit, simul ac fiunt obvia, statim recordetur apud quem auctorem prius illa viderit? Duo senarii, quos citat Suidas in Ἄξιος λαβεῖν, Euripidis sunt in Medea 321. Versus quem citat in Ψῦσον, Aristophanis est in Thesmoph. 870. Proverbium quod in voce Ἀηδὼν inter duas Sophocleas χρήσεις importune insertum fuit ab inepto librario, quodque suo loco juxta literarum seriem legitur, pro Sophocleo fragmento venditari non debebat.

LIII. Plutarchus in Timol. p. 252. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων οὐδέν ἐστιν, ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν·

Ὦ θεοὶ, τίς ἄρα Κύπρις, ἢ τίς ἵμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

LIV. Idem in Pompeio p. 661. et in libro de Aud. poëtis, p. 65. edit. Grotii:

Ὅς τις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Quicunque regis in domum gressus tulit,
jam servus illi est, liber etsi advenerat.

LV. Idem in Alexandro p. 667. Philippus Alexandrum filium πείθειν ἐπειρᾶτο μᾶλλον ἢ προστάττειν, καὶ τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων, τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτυσιν, ὡς μείζονος οὖσαν πραγματείας, καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα,

μετεπέμψατο Ἀριστοτέλην.

LVI. Idem in Demetrio p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος ταύτην εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν·

Ἀλλ' οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
στῆναι δύναιτ' ἂν οὔ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα,
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χὤταν περ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

At mea Deorum vita præcipiti rota
versatur usque et usque et alternat vices:
ut illa Phœbi, sidus inconstans, soror
servare vultum nescit in noctes duas;
sed ex latente nascitur primum nova,
majorque pulchriorque paullatim venit

at ore postquam fulsit integerrimo,
tabescit iterum, denique in nihilum redit.

LVII. Idem in Artaxerxe p. 1025. Καθόλου μὲν ἴσως τὸ Σοφόκλειον

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

Res ad malas consilia festinant gradum.

LVIII. Idem in libro de Aud. poëtis edit. Grotii p. 7.

Ἔργου δὲ παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν.

In opere quovis si bonum est primordium,
credibile finem se quoque habiturum bene.

Ibid. p. 11.

Στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλίῤῥοια βυθοῦ.

Ubi reciprocus gurges, et portæ Inferûm.

Ibid. p. 23.

Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.

Lucrum omne dulce, licet emas mendacio.

Perperam Grotius in fine senarii dedit ἴῃ. Eamdem sententiam vide in Æthiopibus i. et Electræ in v. 61. quem Heathius inter incerta fragmenta retulit.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Perferre frugem falsa negat oratio.

Ibid. p. 24.

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.

Honore sæpe et pauper ornari solet.

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονεῖ.

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς
ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Multis honestis quod decus aut nitor,
si prava mentis consilia educant
vitæ creatrices beatæ
divitias?

Ibid. p. 27.

Ὡς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἅιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Felices nimis,
initia quotquot ista quum conspexerint
eunt ad Orcum. namque eos solos manet
ibi vita; reliquos, miserias præter, nihil.

In fabulæ loco, unde hæc derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνειμένου, cujus Sophoclem auctorem laudat Scholiastes Comici ad Ranas 347.

Ibid. p. 31.

Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

Mars, ô mulieres, cæcus, hirsutæ suis
velut ore frendens cuncta commiscet mala.

LIX. Idem Moral. p. 77. et 619.

Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ.

Vide Valckenarium ad Phœnissas p. 138.

Ibid. p. 84. Ἡ δὲ φρόνησις τὰς ὑπερβολὰς πρότερον καὶ τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἅπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Tragici verba usui suo accommodavit. At is scripserat non ἅπερ, sed ὥσπερ, ἅσπερ, seu πρὸς ταῦτά γ' οἱ—

LX. Idem libro de Fortuna p. 98.

Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ
ζητῶ· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

Discenda disco, et invenienda si qua sunt,
inquiro: voti quæ sunt, a Diis peto.

Ibid. p. 99. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς,
οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς
λίκνοισι προστρέπεσθε.

Turba in viam procedite manuaria,
torvo ore quotquot Erganan satam Jove
vannos ferentes mysticas veremini.

Vide Lexicon in Χειρώνακτες et Gätakerum tom. i. p. 493.

LXI. Idem in Consolatione p. 107.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο, στένεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει.

Quod occubuerit morte mortalis, doles,
nec scis an ipsum hoc non sit olim e re tua.

LXII. Idem in Conjugial. præc. p. 141. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσιν ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπών· Ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνεῖ μοῦ μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας. πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν·

Οὐ κόσμος, οὐκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ' ἀκοσμία
φαίνοιτ' ἂν εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

Erras, miser, quod istud ornatum vocas:
probrum est, tuæque mentis insolentia.

LXIII. Idem in Quæst. Rom. p. 280. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὥς που καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε·

Σὺ δ' ἐσφαδάζεις, πῶλος ὣς εὐφορβίᾳ.
γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης—

Jactaris ut equus pascuo in læto solet:
tibique venter, os quoque est plenum.

LXIV. Idem de EI apud Delphos p. 394.

Οὐ νάβλα κωκύτοισιν, οὐ λύρα, φίλα.

LXV. Idem de Orac. def. p. 414.—Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὔ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Senario non admodum eleganti sententiam concluserunt:

Θνήσκει δὲ καὶ τὰ τῶν θεῶν, θεοὶ δ' ἄρ' οὔ.

Non Dii quidem moriuntur, at quæ sunt Deûm.

Verbis suis Tragici sententiam expressit Plutarchus, sed ad versus non respexit,

quos a Philostrato conservatos fuisse credidit Gatakerus, non recordatus se eos legisse in Œdipo ad Colonum 607. Est horum sententia prorsus diversa.

Ibid. p. 417.

Οὑμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

Grotius aliter ac Plutarchus accepit, legendo αὑτὸν, et vertit :

Meus
se sponte pullus ad molam salsam tulit.

LXVI. Idem de Ira cohib. p. 458. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ὁ Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησὶν,

Ἐῤῥηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων.

Ibid. p. 463. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολούειν. Eumdum senarium laudat rursus in libro de fraterno amore p. 481. Sic eum vertit Grotius :

Deprendere hominum pleraque est vitio obsita.

LXVII. Idem de Animi tranquill. p. 468. Ὥσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ

Πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν.

Amaram amaro remedio bilem lavant.

Sic prolatus senarius in præcedenti tractatu p. 463. tacito auctoris nomine : at in libro de Facie in orbe lunæ p. 923. sic legitur, et quidem, meo judicio, rectius :

Πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.

LXVIII. Idem de Garrulitate p. 504. Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πραΰνων, ἠθικῶς τοῦτο εἴρηκεν·

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Non culpo te : male faris, at bene rem geris.

Idem senarius rursus occurrit p. 810. Non aliunde traductus videtur, quam e Syndipnis.

Ibidem p. 511. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσιν, σαυτὸν ἔθιζε σιωπᾷν, μέχρις οὗ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος.

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

Non finis idem consiliis, qui cursui.

LXIX. Idem de Vitioso pudore p. 530. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος· ὥς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν

Ἔπεισας, ἐξέθωψας.

Suasti, esque id eblanditus.

LXX. Idem Sympos. i. problem. 8.

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

In colloquendo tardus appulsus soni
vix ipsa penetrat aurium foramina :
tuetur aliquid eminus, propius nihil.

Ibid. ii. probl. 5. Καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ που περὶ τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερουλκοί,
σὺν σάκει δὲ
κωδωνοκρότῳ παλαισταί.

Ibid. viii. probl. 9. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος·

Ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

Sic senarium scribendum esse ostendit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 222. Prava est Grotii conjectura, unde nata versio a Sophoclis et Plutarchi sententia prorsus aliena·

Quidquid fit usquam, cœpit aliquando id semel.

Ibid. ix. probl. 14. Ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησὶ Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους. Sumpta hæc ex Ulyssis sermone in Dramate, ut opinor, Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. Operam luderet, qui ex his verbis integros senarios concinnare vellet. Perspicue nihil video, nisi prioris finem:

Σειρῆνας εἰσαφικόμην.

LXXI. Idem in Amatorio p. 758. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε,

φησὶ Σοφοκλῆς.

Ibid. p. 768.

φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι
χαίρουσιν· οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

Tales amicos scilicet qui non habent,
sibi gratulantur; quique habent, optant fugam.

LXXII. Idem in libro An seni sit gerenda resp. p. 792.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος—

Namque æs velut decorum splendet usibus,
quum non habitata tempore concidat domus.

Hac comparatione cum alibi utitur Plutarchus, tum in libro de Occulte vivendo p. 1129. ubi pro εὐπρεπὴς minus bene legitur εὐγενής. Ovidius Amorum i. 8. 51.

Æra nitent usu: vestis bona quærit haberi:
canescunt turpi tecta relicta situ.

Ibid. p. 802. Τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Ista in senarios digessit, aliisque Sophocleis conjunxit, quæ dedimus supra lx. Gatakerus ibi laudatus ad hunc modum:

Λίκνοισι προστρέπεσθε, καὶ παρ' ἄκμονι
τυπάδι βαρείᾳ τὴν ὕλην ὑπήκοον
πληγαῖς τε πολλαῖς δημιουργεῖτ' ἄψυχον.

Sed præterquam minime apparet ista olim sic continuata fuisse, sunt isti senarii non unam ob mendam Sophocle indigni: solet ille primam in ὕλη producere, et media in ἄψυχος nullibi correpta invenitur.

LXXIII. Idem de Herodoti malign. p. 854. Ἀλλὰ

Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXXIV. dem de Solert. anim. p. 959.

Τιθασὸν δὲ χῆνα, καὶ περιστερὰν
ἐφέστιον οἰκέτιν τε.

Ibid. p. 985. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδογμένον ἐστίν·

Εὖ γὰρ καὶ διχοστατοῦν λόγος
σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Perperam in impressis legitur συγκολλῶσ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. In Valckenarii schedis lectionem e codice enotatam reperio τεκταίνεται, unde in proclivi fuit senarii numeros restituere. Græca male constituit Grotius; verum sententiam eleganter expressit:

Quamvis dissidens sententia
facile jugatur, media si placeat via.

LXXV. Idem in libro contra Epicurum p. 1093. Sophoclis quædam profert a librariis tam male habita, ut non interpretem, sed vatem, desiderent: Μουσομανεῖ δ' ἐλάφθην δ' ἄν, καὶ τῷ ποτὶ δειρὰν, ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων. Ista emendata dabit forte Wyttenbachius in editione operum Plutarchi moralium, quam avide exspectamus. Si quid interea conjicere licet, ad hunc fere modum scripta olim exstitisse videntur:

Μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακέτῳ
ποτὶ δειράδα
ἔρχομαι ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων.

LXXVI. Scriptor vitæ Homeri in Opuscul. mythol. Thom. Gale p. 367. Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρου (Il. γ'. 65.)

Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπών·

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδὲν, ὦ τέκνον, ποτέ.

LXXVII. Homeri Scholiastes ineditus ad Il. τ'. 292. cujus locum protulit Valckenarius ad Phœnissas p. 526. Ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πολύ.

In fine senarii codex habet πάντως, Valckenario mutatum in πέλει.

LXXVIII. Eustathius ad Il. φ'. p. 1237. Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται, καὶ διαρρεῖ ἱδρῶτι, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει· καὶ οὔπω δέος,

Εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον.

ὥς φησι Σοφοκλῆς.

LXXIX. Idem ad Odyss. ι'. p. 1538. Λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς τὸ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα. εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quæ tanquam Sophoclis profert, Tragicum minime redolent; Aristophanis potius esse crediderim. Non raro alios pro aliis auctores laudat Eustathius, ut quum p. 867. ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος e Sophocle profert, quæ sunt Xenophontis. Ὄμνυμι (male pro ὄμνυ) πέδον γῆς p. 436. Sophocli tribuit, quod legitur in Eurip. Medea, 747. Æschyli versum in Agamemnone 278. parumper depravatum Sophocli adscribit p. 1872.

LXXX. Cicero ad Atticum ii. 16. Cnæus quidem noster jam plane quid cogitet nescio:

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Grotius vertit:

Non ille modicis tibiis ultra canit,
sed agreste tumidus inflat et sine fibula.

Hos versus, quorum auctorem Cicero non laudat, Sophoclis esse compertum est ex Longino περὶ ὕψους p. 7. editionis Toupii: Γελᾶται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου. φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ᾽ ἄτερ. De tibicinum capistro videndus Salmasius ad Solinum p. 585.

LXXXI. Dionysius Halic. de str ctura orationis, p. 66. edit. Lond. in 8.

Μύω τε καὶ δέρκομαι, κἀξανίσταμαι,
πλείονα φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Conniveo, conspicio, consurgo quoque:
nec servor aliis ipse quam servo magis.

LXXXII. Pindari Scholiastes ad Olymp. i. 97.

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι.

Idem ad Pyth. ii. 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κάπηλος.

Idem ad Pyth. iv. 215.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

Ibidem 222.

Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ᾽ ὕδωρ,
Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

Idem ad Nem. x. 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἔσχατον ποτὲ δύναται γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχατον, πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τοῦ πρώτου·

Ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν.

Legitur vulgo ἦδη γὰρ ἕδρα.

Idem ad Nem. xi. 7.

Ὦ πρῶρα λοιβῆς ἑστία.

LXXXIII. Scholiastes Æschyli ad Persas 181.

Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ᾽ εὐείμονε.

Ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ᾽ ἡπείρω μολεῖν.

Prave scriptum vulgo senarium sic restituit Valckenarius, cujus emendationem protulit Piersonus ad Herodianum p. 435.

LXXXIV. Scholiastes Euripidis ad Oresten 491.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς
ἐν χειρὶ θήγετ᾽, ἐν τάχει δ᾽ ἀμβλύνεται.

Absurde vulgo legitur νοτὶς, cui aptari non possunt duo sequentia verba: at cultri acies acuitur et obtunditur. κοπὶς reponendum esse jam viderat Valckenarius ad Hippol. p. 240. Hoc nomen aversati videntur librarii; nam ubi ponendum erat in Antig. 602. pro eo scripserunt κόνις, haud minus inepte. Sic etiam apud Lucianum in Asino 40. ubi legendum absque ulla dubitatione, ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος. meliores libri pro κοπίδος habent κονίδος, eodem errore: at deteriores, quos sequuntur impressi, habent κανίδος, quod Græco perito nemini sincerum videri possit. Præterea male legitur posteriore versu θήγει. Grotius lectionis vitium non animadvertit, sed in versione bonam saltem sententiam dedit, licet Græcis, uti legi debent, minus congruam:

Ævi senilis ira, ceu tenuis vapor,
subito excitari, subito et exstingui solet.

Idem ibid. 603.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

Proverbialis est senarius, sine auctoris nomine sæpe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. i. cent. iii. 9.

LXXXV. Idem ad Medeam 33. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς·

Παῖδας μὲν οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει.

καὶ πάλιν·

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur. Hujus Atticismi exempla in superstitibus Sophoclis fabulis occurrunt permulta, geminumque gemellum in Antig. 22.

LXXXVI. Scholiastes Comici ad Nubes 1162. Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν. λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας—τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα·

Ζεὺς ἐπὶ νόστον ἄγει
τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν
Ἀτρείδαν.

Sic scribenda et digerenda videntur Tragici verba. Conf. Suidam in Λυσανίας.

LXXXVII. Idem ad Aves 1240. Διὸς μακέλλῃ. τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον,

Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

LXXXVIII. Idem ad Lysistratam 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπακέναι. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος (Il. ό. 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῇ χαρᾷ.

Confer Suidam in Τοξοποιεῖν.

LXXXIX. Philo Judæus tom. ii. p. 448. Τὸν ἀψευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, ᾧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσεστι—ἀναφθέγξεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφόκλειον, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρον· Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς. Senarium restituit Grotius.

Ἄρχων δ' ἐμοὶ θεός ἐστι, θνητῶν δ' οὐδὲ εἷς.

Deus imperator, nemo mortalis mihi.

XC. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phænom. cap. i. initio:

Μισῶ γὰρ ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ.

Occulta qui rimatur, odiosus mihi est.

Idem ibid. ubi de astronomiæ inventoribus: Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρέα τὴν εὕρεσιν ἀναφέρει λέγων· Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου, quæ verba ad senarii numeros sic revocavit Grotius:

Στρέφοντα κύκλον ἡλίου πᾶς προσκυνεῖ.

Quisque colit orbem Solis hunc qui vertitur.

XCI. Scriptor vitæ Arati apud Petavium p. 151.

Ἥλιος οἰκτείρειέ με,
ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν,
καὶ πατέρα πάντων.

XCII. Scholiastes Aristidis tom. ii. p. 235. ad hæc verba: Ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος φησί] τὸ Ἀλιεὺς πληγεὶς νοῦν ἴσχει, παροιμία· τὸ δὲ Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν, ὕστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι.

Σοφοκλέους ὂν, παροιμιῶδες γέγονε.

XCIII. Strabo l. vii. p. 452. Σοφοκλῆς λέγει περὶ τῆς Ὠρειθυίας, ὡς ἀναρπαγεῖσα ὑπὸ Βορέου κομισθείη.

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον—

Hi versus e Phineo desumpti videntur.

XCIV. Idem l. xv. p. 1008.

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει.

XCV. Stephanus. Αἶα, πόλις Κόλχων—ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὧν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας, λέγων,

Εἰς Αἶαν πλέων.

τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

XCVI. Idem. Ἀνακτόριον, Ἀκαρνανίας πόλις—τὸ ἐθνικὸν, Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου·

Ἀνακτόρειον, τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός.

Locus hic perquam mendosus vulgo legitur, in quo Sophoclis senarius plane contrarium illius, quod propositum fuerat, evincit. Nam metri ipsa ratio ostendit Tragicum Ἀνακτόρειον scripsisse, non Ἀνακτόριον.

XCVII. Idem: Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας—τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε·

Τί μέλλετ' Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι;

XCVIII. Scholiastes Hesiodi ad Theogon. v. 30.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον.

παρόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς·

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα.

καὶ Λυκόφρων ἐν Κασάνδρᾳ· (6.)

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Male positæ voces ἐν Κασάνδρᾳ errori, quem supra notavi, occasionem dederunt, quo creditus fuit Sophocles tragœdiam fecisse Cassandræ titulo.

XCIX. Dicæarchus de statu Græciæ p. 16. edit. Jo. Hudson: Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσταταί τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι ταῖς πύλαις ἑπταστόμους,
οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

C. In Excerptis Ruhnkenii e Stobæi codice Ms.

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεὶ,
ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὑτῶν μανθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.

ταῦτ' οὖν φυλαξόμεσθα, καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι, κἀποδημοῦντος πατρός.

V. 8. in apographo Rubnkenii scriptum erat

τὴν χρηστάδ' οὐδ' ἂν τὸν διδακτὸν λάβῃ.

CI. Ex eodem cod. iu quo appositus est Dramatis titulus mihi plane incogniti. Sic lemma habet Σοφοκλῆς Φοινικ.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ,
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά.
ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν.

CII. Ex eodem cod.

Οὐχὶ παρὰ πολλοῖς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

LEXICON SOPHOCLEUM.

LEXICON SOPHOCLEUM,

CONTINENS

MULTA EX DEPERDITIS FABULIS FRAGMENTA ET VOCES TAM EX ILLIS QUAM E SUPERSTITIBUS A VETERIBUS GRAMMATICIS ENOTATAS ET EXPOSITAS.

TO A ἀντὶ τοῦ ἂν τέτακται. καὶ ἐν Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· (795.)

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι·

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. Col. 1106.)

Αἰτεῖν ἃ τεύξῃ.—*Suidas.*

ΑΒΑΙ. περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφοκλῆς. *Hesychius.* Pertinet ad Œd. T. 899. *Eustathius* ad Ἰλ. β'. p. 278. extrema: Τὴν δὴ ῥηθεῖσαν Ἄβαν Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλούσιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ὁμοίως πληθύνει. παρ' ἐκείνῳ δὲ ὀξύνονται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἀβαί.

ΑΒΕΒΗΛΑ, τά ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερά. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lexicon MS. Sangerm.*

ΑΒΟΛΟΝ ἵππον. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.* Confer *Hesychium* in Ἄβολος.

ΑΒΟΥΛΟΣ στάσις. Σοφοκλῆς. *Phrynichi Apparat. Sophist.* Ex Œdipo T. 634.

ΑΒΡΩΤΟΣ, ὁ νῆστις, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vi. 39.

ΑΓΑΖΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΑΜΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἄγαμος. Σοφ. *Idem.*

ΑΓΑΣΜΑΤΑ, σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκγῆς κέχρηται. *Suid.*

ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. *Hesychius.* Pertinet ad Trachin. 61. et Aloadas vii.

Τὸν ΑΓΗΡΩ, Σοφοκλῆς. καὶ Πλάτων τὸν ἀγήρω κόσμον. *Pollux* ii. 14.

ΑΓΚΥΡΑΙ, ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφ. Φαίδρᾳ.

Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.

Lex. MS. Sangerm. et *Hesychius.* In illo dramatis titulus, in hoc senarius omissus.

ΑΓΛΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπε. *Poll.* ii. 109. e Trachin. 1060.

ΑΓΝΙΣΑΙ, τὸ θῦσαι, καὶ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. οὕτως Σοφ. ἐν Ἀμφιαράῳ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesychius.* In illo dramatis titulus omissus.

ΑΓΝΩΤΑΣ φίλους. ἀγνώμονας, ἀνεπιστήμονας. *Hesych.* ex Œd. T. 677.

ΑΓΟΣ, ἄγνισμα θυσίας. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*

ΑΓΧΑΖΕ, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΓΧΗΡΗΣ, ὁ ἐγγύς. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀγχιρέπης. Vide not. ad El. 89.

ΑΓΩΓΕΥΣ, ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lexicon MS.*

ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ, ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. *Suidas* ex Aj. 572.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ (cod. Ἀγωνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux* iii. 141.

ΑΔΑΓΜΟΣ, ὀδαξησμὸς, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* e Trachin. 770.

ΑΔΑΣΤΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι (54.) τὰ ἀμέριστα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in Δατῶ.

ΑΔΗΜΩΝ, οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Hesych.*

Ἀδικότροπος ἱερεῖς, καὶ Ἀδικοχρήματος, ὡς Κράτης. καὶ ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ, ὡς Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*

ΑΔΟΞΑ, παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*
ΑΔΟΞΑΣΤΟΝ, ἀνέλπιστον. Σοφ. Εὐρυσάκει. *Hesych.*
ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. *Hesych.*
ΑΔΡΥΝΑΙ, ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sang.*
ΑΔΩΡΑ, κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 665.
ΑΕΙΖΩΝ—Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν, Ἀείζως γενεά. *Lex. MS. Sang.*
ΑΕΙΖΩΝ πάνθος ἱερεῖς, ὡς Σοφοκλῆς, Ἀείζων ἔλαιας. *Idem.*
ΑΕΙΡΟΜΑΙ, ἄνω αἴρομαι. Σοφ. Τραχινίαις (216.) *Hesych.*
ΑΕΙΦΟΡΟΣ, ἀειθαλής. Σοφ. Τηλέφῳ. *Hesych.*
Ἄελλα, συστροφὴ ἀνέμου. καὶ ΑΕΛΛΑΙ, φωναί, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. M.*
ΑΕΛΛΑΔΕΣ φωναί, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. MS. Leydense* citatum a Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 291.
ΑΕΛΛΑΔΩΝ ἵππων. ταχέων. Σοφ. Οἰδίποδι Τ. *Hesych.* Ἀελλάδων, ταχέων. *Etymol. M.* Depravata est apud *Suidam* scriptura in Ἀελλώδεις ἵπποι. Legendum, Ἀελλάδες ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad Œd. T. 467.
ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ, ποικιλόθριξ· ἡ παρεώρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.*
ΑΕΛΠΤΟΝ, ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν, δυσχερές. Σοφ. *Suid.* ex Aj. 648.
ΑΖΕΙΝ, τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* Lege αἰάζειν.
ΑΖΕΙΩΤΑΙ, ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφ. Συνδείπνῳ. *Hesych.*
ΑΖΗΣΙΑ. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δέ, τὴν εὐτραφῆ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΘΑΥΜΑΣΤΩΣ. Σοφοκλῆς εἶπεν. *Idem.*
ΑΘΕΜΙΣΤΑ καὶ ἀνόσια δρᾶν, Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*
ΑΘΕΩΣ διέφθαρται. ἀντὶ τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Σοφ. (Œd. T. 254.) Τῆσδε γῆς ὧδ' ἀθέως διεφθαρμένης. οἷον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. *Phrynichi Appar. sophist.*
ΑΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ ὄργανον. τὴν πτερύνην, ἢ τὴν ἀθέραν ἀνακινοῦσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. *Hesych.* Integer senarius exstat in scholiis ad Odyss. α'. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρας τὸ κίνηθρον, λέγων οὕτως·

Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

Profert eum Eustathius quoque p. 1675. ubi de forma nominis quædam addit ad grammaticam spectantia.
ΑΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, ΕΘΡΑΧΘΗ Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. MS. Sang.*
ΑΙΓΑΗ, χιτών. Σοφ. Τηρεῖ. καὶ εἶδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Hesych.*
ΑΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασείειν. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*
ΑΙΚΑΛΛΟΝΤΕΣ. σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὥσπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς καὶ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ. *Phrynichi Appar. sophist.*
ΑΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1394.) Αἷμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Hesychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἷμα φησίν. *Suidas.*
ΑΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς δ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματόῤῥοφος;

Lex. MS. Sangerm.
ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*
ΑΙΜΥΛΟΣ—Πλάτων Αἱμύλος Ἔρως φησί, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*
ΑΙΝΩ, παρίημι, παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.* Αἰνῶ, παραιτοῦμαι. Σοφ. *Suidas.*
ΑΙΟΛΗ νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφ. Τραχινίαις. (94.) *Hesych.*
ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΙΡΕΙ, ἀναιρεῖ, φονεύει. Σοφ. *Suidas* e Phil. 437.
ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχέας καὶ τήξας. Σοφ. Ῥιζοτόμοις.

Κόρην ἀϊστώσας πυρί.

De Jasone, qui Medeam urebat. *Hesych.* ubi male scriptum κόρον.
ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος. ἡ Σικελική. ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (312.) *Idem.*
ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*
ΑΙΩΝΑ, ζωήν. βίον. Σοφ. *Suidas* e Trachin. 2.
ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hesych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἄγνωστον. ἀφανὲς δὲ Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*
ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ. *Pollux* ii. 64. Œd. Col. 1708. Antig. 29. 847. El. 912.
ΑΚΛΕΙΠΤΟΙ, οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*
ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ὄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hec. 607.) Ἀκόλαστον δὲ σῶμα, Σοφοκλῆς *Idem.*
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἡ ἀκολούθησις. Σοφ. *Idem.*
ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (977.) *Hesych.* apud quem in Ἄκων post Ἀκόμως duplici menda hæc glossa depravata.
ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνειν. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΚΟΥΕ ΣΙΓΑ. Κρατῖνος.

Ἄκουε σῖγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

Ἄκουε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

Idem.
ΑΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Piersonus ad Mœridem p. 14.
ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. *Idem.*
ΑΚΟΥΣΙΑ, τὸ πρᾶγμα. Σοφ.

Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

Idem.
ΑΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφ.

Σπονδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεχυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. *Idem.*
ΑΚΟΥΣΤΑ. ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

Ἄπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί. *Idem.*
ΑΚΡΟΥΧΕΙ. ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δὲ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*
ΑΚΡΟΦΥΣΙΟΝ, τὸ τῇ χόνῃ προστιθέμενον. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux* ii. 34.
ΑΚΤΙΤΗΣ λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*
ΑΛΑΛΙΑΝ, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*
ΑΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκέπασμα. Σοφ. Ἀμφιαράῳ. *Idem.*
ΑΛΕΥΣΩ, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΛΙΝΟΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφ. *Idem.*
ΑΛΙΤΡΟΣΥΝΗ, ἁμαρτία. καὶ ΑΛΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λέγει. *Hesych.*
ΑΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκάθειν, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΛΛΑ, ἀντὶ τοῦ ὅταν. (scr. κἂν) Σοφ. *Idem.*
ΑΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφ. *Suidas* et *Lexicon MS. Sangerm.* Verbum simplex pro composito.
ΑΛΟΓΑ, ἄῤῥητα. Σοφ. Θυέστῃ. *Hesych.*
ΑΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*
ΑΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. Μαριεὺς ἀλοιμός. ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνεῖσα ἐπάλειψις, καθάπερ καὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M.* Μαριεὺς dictus ab urbe Cypri Mario, quæ postmodo appellata fuit Arsinoë.
ΑΛΥΒΑΣ (seu potius Ἄλιβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. οἱ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.* ΑΛΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἢ ποταμός—*Idem.* Videtur hoc nomine appellasse Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide Fragm. inc. lxxviii.
Πλάτων δὲ καὶ τὸ Ἀλυπήτως ἔφη, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΛΥΠΗΤΟΝ. *Pollux* iii. 98. Vide Trach. 168.
ΑΛΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; *Lex. MS. Sangerm.* Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

ΑΛΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάσπαστον. Σοφ. Ἰνοῖ. *Hesych.* Exstat eodem sensu in El. 230.

ΑΛΩΠΗΞ, ὄρχησίς τις. καὶ ΑΛΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μώμῳ. ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΛΩΠΟΣ, ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ. εἰ δὲ, ἀφανὴς κατὰ τὴν στρέψιν. *Idem.*

ΑΜΑΛΛΑΙ, δράγματα, δέσμαι τῶν ἀσταχύων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολουθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ (231.) ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΣΕΤΑΙ. ἀπὸ τῆς ἀμήσεως. οἱονεὶ σφάξει. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΑΤΣΚΕΙ, ἐξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφ. Ἀνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ἠλέκτρα. (1154.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθοῦ. Σοφ.

ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται.

Phrynichi Apparatus sophist. et *Hesych.*

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΥΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοὶ, ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ, (678) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΥΚΤΗΡΙΑ ΦΑΛΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ. (1068.) *Idem.*

ΑΜΥΝΑΣΘΑΙ. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προαδικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεκινημένων λέγεται. *Bibl. Coislin.* p. 231. *Suidas.*

ΑΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas.* Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυγνὸν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνὸς, μυσαχρὸς, ψυδνὸς, ψυδρὸς, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem 124.

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφ. Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Suidas.

ΑΜΦΙΔΙΝΑ ΚΡΟΥΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Πατὴρ δὲ χρύσε' ἀμφίδιν' εἰσδὺς κρούπαλα.

Hesych.

ΑΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (104. 527.) *Idem.*

ΑΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἑκατέρωθεν πλήσσουσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (417.) *Idem.*

ΑΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην. πλίσσεσθαι γὰρ, τὸ βάδην διαβαίνειν καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ·

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ. ἀπεστείλατο, ἀπέφυγεν. πλὶξ γὰρ, τὸ βῆμα. καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. *Aristoph. Schol. Acharn.* 217. Vid. *Pollucem.* ii. 172. et *Kœnium* ad libellum de Dialectis p. 258.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ. πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.*

ΑΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀποτετερματισμένως. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Idem.*

ΑΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. *Eustathius* p. 1405.

ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτών. Σοφ. Ἰνάχῳ. παρὰ τὸ, Χλαινάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΑΝΑΙΘΥΣΣΩ, ἀνασείω. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΝΑΙΤΟΣ, ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίατος. Σοφ. *Suidas.* ex Œd. Col. 786. ubi legimus ἄνατος.

ΑΝΑΛΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΑΝΑΝΤΑ—Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ, τὰ μὴ κεκολλημένα. παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπειρος. Σοφ. (Aj. 646.) καὶ ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπότακτον, οὗ οὐδεὶς ἦρξε. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναῤῥοφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διαπνεῖν. Ὅμηρος δὲ, ἀναπνεῖν, καὶ ἀναροφήματα ποιοῦντα ἦχον. καὶ Σοφ. ἐν Ναυσικάᾳ, ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀρνούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΥΨΑΙ, στυγνάσαι. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀϐλαϐής. *Idem.* Pertinet ad Œd. Col. 786.
ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπείθει, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ἑλένης ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῇ, ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν. *Suidas.*
ΑΝΑΨΥΧΟΥΣΑ, ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα. Σοφ. *Hesych.*
ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth.* ii. 121.
ΑΝΕΙΛΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (237.) *Thomas M.*
ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. Κρεούσῃ. *Hesych.*
ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένως. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*
ΑΝΕΥΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. Τραχινίαις. (783.) *Idem.*
ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad Œd. T. 174. quod interpreti observatum non fuit.
ΑΝΗΚΕΣ, ἀνῆκον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*
ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Σοφ. Δανάῃ. *Idem.* Legendum videtur ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ.
ΑΝΘΟΒΟΣΚΟΝ, ἀνθοτρόφον. Σοφ. Αἰθίοψι. *Idem.*
ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἄνω θρῶσκε, ὠρχοῦτο. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*
ΑΝΟΡΒΟΣ πόλεμος. ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφ. Ναυπλίῳ. *Idem.*
Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ ΑΝΟΣΗΤΟΝ Σοφοκλῆς. *Pollux.* iii. 107.
ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. ΑΝΤΑΙΑΣ, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Hesych.*
ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.* Ubi male scriptum ἀντεροῦσιν.
ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei opposita Minervæ noctuæ oculos habens.* Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.
ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ἠλέκτρα. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. *Hesych.* Pertinet. ad v. 89.
ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόϐοιον. ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφ. Μελεάγρῳ. *Hesych.*
ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. *Idem.*
ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρώρα γὰρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (223.) *Idem.*
ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνταξιῶ. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*
ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελέως μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist.* Œd. Col. 100.
ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχέας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*
ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράϐλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησίν·

Ἄπλαστον, ἀξύμϐλητον ἐξεθρεψάμην.

Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὃ μηδενὶ ἀπαντᾷν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημνίαις. *Hesych.*
ΑΟΡΝΟΣ λίμνη—εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφ. ἱστορεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*
ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ, ἀποπλάνημα, ἢ ἀπατήμα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Heysch.*
ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.* Est etiam in Aj. 166.
ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφ. *Idem.*
ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀκέραιος, καθαρά. Σοφ. Ἱππόνῳ. *Idem.*
ΑΠΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφ. *Suidas.* Œd. T. 431. Antig. 244. Sic ἔξει, Œd. Col. 909. futurum est, *exibis.*
ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*
ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτους. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*
ΑΠΕΙΡΟΣ—λέγει Ὧρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ·

Χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

Etymol. M.

ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΠΕΠΤΥΣΕ λόγους. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστρέφη. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΠΕΣΚΗ. τόξον ἀπίσκη. ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τόξα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Tragici senarii initium fuisse videtur, καὶ τόξ' ἀπίσκη—

ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο—οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 743.

ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀπαράπειστος, ἀπειθής. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (120.) *Idem.*

ΑΠΛΗΓΙΣ, τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοΐδα καλεῖ. Σοφ.

τεύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Etymol. M.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἡ κλίμαξ νεώς. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΟΔΡΑΣ, οὐκ ἀποδράσας. ὡσαύτως καὶ ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν ἑνικῶν καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. οὐκ ἀπέδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (167.) *Thomas Mag.*

ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΘΕΑ, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux.* vii. 43.

ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΠΛΗΚΤῼ ποδὶ, μανιώδει. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπολέπιζε καὶ ἀκροκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, ἀποσκολυμμένον. Σοφ. Μώμῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπεφοιτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΠΟΣΥΡΕΙ, ἀποσπᾷ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὅ τις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1313.) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύθμενος. Σοφ. Τριπτολέμῳ. ἐν δὲ Ἰφιγενίᾳ, πύνδακα, τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν·

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux x. 79. ΠΥΝΔΑΞ, ὁ πυθμὴν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· ὅθεν παροιμία τὸ

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πύνδακα εἴρηκεν, ὥς φησι Παυσανίας. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. τὸ γὰρ πρᾶγμα οὕτω μικρὸν ὂν, οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτο λέξεως. *Demetrius Phal. de Eloc.* 114.

ΑΠΥΡΟΥ, ἀθύτου, Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΩΣΤΟΣ, ἐκδεδιωγμένος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1019.

ΑΡΑΙΑΣ, βλαβεράς. Σοφ. Ἀλκμαίωνι. *Hesych.*

ΑΡΑΙΟΝ, κατάρατον. ὡς τὸ,

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραῖός μοι νέκυς.

οἷον ἀρὰν προσετρίβετο. καὶ κατ' εὐχῆς. Σοφ. Πολυΐδῳ. *Idem.*

ΑΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον.—θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Suidas.

ΑΡΓΕΜΩΝ, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Hesych.*

ΑΡΗι, λήψῃ, οἴσῃ. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (193.) *Idem.*

ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Vide infra Ἐρηνοβοσκός.

Φραδὴς, φραδέος, ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ, Φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath.* p. 135.

ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.* Vide dramatis illius Fragm. viii.

ΑΡΟΤΟΥΣ, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.* ΑΡΟΤΟΥΣ, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*

ΑΡΠΗΝ, δρέπανον. Σοφ. Κώμῳ Σατυρικῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΡΑΓΕΣ ὄμμα, οὐ δακρύον. ᾧ τρόπῳ φαμὲν, κατεῤῥάγη μου δάκρυον. Σοφ. . . . . . Σατυρικῷ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*

ΑΡΡΗΤΟΝ, ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόῤῥητον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΡΤΑΜΟΣ, κρεουργὸς, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΑΝΗ, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ· (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. ἀγχόναις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΡΤΥΜΑΣΙ, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. οὐχ ἡδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. MS. Sangerm.* Ὅτι ΑΡΤΥΜΑΤΑ εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenæus* p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistæ. Vide Mœridem in Ἡδύναι. Quod autem apud Athenæum proxime sequitur, τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatum est. Conjiciebat Valckenarius Athenæum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ἀνδροκλεῖ, quæ forte compendiose scripta auctorem Epitomes fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς e comœdia sunt.

ΑΡΥΘΜΩΝ, ἀσυμφώνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*

ΑΡΩΜΑΤΑ, ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in Comici Pace 1158. ubi ἀρόματα metri lex non admittit.

Αἵματος ασαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ· ἢ αἵματι μολύναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄση γὰρ, ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*

ΑΣΑΛΠΙΚΤΟΝ ὥραν. τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφ. Λημνίαις. *Idem.*

ΑΣΑΣ, βλάψας, ἔβλαψας. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΣΕΠΤΟΝ, ἀσεβές. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΣΚΟΠΟΝ, ἄθετον. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ ἄσκοπος λώβη, ἀπρόορατος. τουτέστιν ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad El. 864. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπρόορατος. *Hesych.*

ΑΣΟΛΟΙΚΟΝ, ἥμερον, προσηνὲς, οὐ βάρβαρον. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*

ΑΣΠΑΘΗΤΟΝ χλαῖναν. τὴν δορὰν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται. *Idem.* Σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* vii. 36. ex Hesychio emendatus.

ΑΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΤΕΛΗ, ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΤΙΜΑΓΕΛΗΣ, ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Hesych.*

ΑΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιειλεῖται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M.* e Trachin. 714.

ΑΤΩΜΕΝΗ, ἄτῃ συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui subjiciuntur duo senarii sunt in eodem dramate 313.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ. ὃ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφεῖναι, καὶ τὸ αὐτό. οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀποκτεῖναί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοὔνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἴπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. sophist.* e quo notam hanc edidit Stœberus nostras ad Thomam p. 205. Pertinet ad Œd. Tyr. 107. El. 272.

ΑΥΛΩΠΙΝ, αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Hesych.*

ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. *Etymol. M.* ex. Antig. 875.

ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως·

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.

Schol. Platonis MS.

ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Hesych.*

ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρα. *Idem.*

ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 826.

ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych.* et *Lex. Sangerm.*

ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ ἀπυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. (297.) *Suidas.*

ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*

ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φρίξῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ, ἀφωμίλησα. Σοφ. Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*

ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμετατρέπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (910.) *Idem.*

ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* et *Hesych.*

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγρα. Σοφ. Δανάῃ.

Γόνον τε μήλων, κἀφροδισίαν ἄγραν.

Hesych.

ΑΦΥΑΛΩΤΟΝ πέτραν. ἄπορον, ἄδενδρον. οἷον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰοβάτῃ. *Idem.*

ΑΧΑΛΚΕΥΤΑ τρύπανα. τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφοκλῆς. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. *Pollux* ii. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Ἀχίλλειον, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· καὶ ΑΧΙΛΛΑΙΩΝ Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν. τινὲς δὲ Ἀχίλλειον σπόγγον φασὶν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται. *Hesych.* ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus Lex. Hippocr.* Comici locus quem respiciunt est in Equitibus 819. Κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΑΧΝΗΝ Λυδῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίας ἄκρως ἔχον. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ θίγοντος, μηδὲ ἁψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* ex Œd. T. 969.

ΑΨΕΦΕΣ, ἀφρόντιστον. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.* et *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραί. καὶ βαιός, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφ. (Œd. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαιός; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπεισα βαιὰς κύλικος ὥστε δεύτερα.

καὶ αὖθις· (Aj. 292.) Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί'. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata hæc glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιόν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῷ· (1199.) οὐ βαιά, ἀντὶ τοῦ ἄφθονα καὶ πολλά.

Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἔστι μὲν προμήκης χιτών. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. *Pollux* vii. 70.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ—μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenæus* p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφ. ἐν Ποιμέσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra Ἡρακλεία λίθος.

ΒΑΣΙΛΗ, ἡ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερός, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. *Hesych.*

ΒΑΤΒΑΙΝ. Vide infra in Λαπίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρίβειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol.* M. e Schol. ad Œdipum Col. 9. emendatum.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμον. Φρύγιον αὐλόν. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ. εἶδος κρούματος. Σοφ. Ἀκρισίῳ·

ὥστ' ἐπιψαλεῖν
βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίθυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ.

Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. MS. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΛΕΨ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ἑρμῆς. *Athenæus* p. 409.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐστὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων, ὥς φησι Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Zenobius Proverb. ii. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M.* ex El. 901.

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη, Γηγενῆ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath.* p. 1625.

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ—σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych.* Pertinet ad Trach. 13.

ΒΡΑΒΕΥΣ, ὁ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (690.) ἔστι δὲ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφ. Ἔχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης. ἐν Ἀθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. *Hesych.* Incertum utrum ad Æschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.

ΒΥΔΟΙ, οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σοφ. Κρίσει. *Hesych.*

ΒΩΛΟΝΑΙ. οἱ μὲν, κολώνας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

ΓΕΡΩΝ, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις, ἤγουν παλαιὰ, ἀρχαῖα. *Eustath.* p. 1923.

ΓΛΟΙΑΣ, ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοιός, τὸ αὐτό. *Hesych.* Corrupta hæc sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοιὸς, quo utitur Comicus Nub. 448. intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*

ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*

ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἁλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφ. *Hesych.*

ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΥΣ.

Ὀνοματοποιΐα κατ' ἐναλλαγήν. ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγειν ἠσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. *Tryphon. MS.* περὶ τρόπων.

ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. Σοφ. Τριπτολέμῳ.

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.

Hesych. Senarium vertit Grotius:

Accessit huc Daps, quæ Deûm antiquissima est.

ΔΕΑΤΟΣ, δέους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Idem.*

ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Ἔχε τὸ δελήτιον. ἢ Σώφρων. *Etymol. M.* Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής. *Harpocration.*

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφ.

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.

Etymol. M.

ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ποιεῖσθαι τόνδε. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Pertinet ad Œd. Col. 584.

ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ, ξηρά. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 429.

ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ φυγάς, τραγικῶς. *Pollux* ix. 158.

ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. *Etymol. M. Suidas. Hesych.*

ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Hesych.*

ΔΡΟΠΑ, δρεπτά. Σοφ. Παλαμήδει. *Idem.*

ΔΡΥΟΠΑΓΗ στόλον. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Idem.*

ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. *Suidas* ex Œd. T. 12.

ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσαύλιστος. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.* Est etiam in Antig. 357.

ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελῶσα. *Hesych.* Pertinet ad El. 807.

ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ, συνθείς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 736.) *Suidas.*

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργή, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Hesych.*

ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον· Ἔγχος ἱέμενον. τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. *Etymol. M.* Posterius pertinet forte ad Ῥιζοτόμοι Fragm. ii.

ΕΔΟΣ, οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (1374.) *Thomas Mag.*

ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. *Suidas* e Schol. ad Œd. Col. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφ. (El. 1014.) *Idem.*

ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΚΒΑΒΑΞΑΙ, ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. ἐν Ἀντηνορίδαις. *Hesych.*

ΕΚΚΕΚΩΠΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλόγῳ. *Idem.*

ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξεστιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 478. quod jamdudum observatum fuerat Gatakero Opp. tom. i. p. 526.

Διφορεῖται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἄμορφος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus MS.*

ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ πηδύς. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. ἤτοι ΑΛΙΑΕΣΣΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιά, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ λιάζεσθαι, πάντα λιαζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. *Hesych.*

ΕΛΑΙΟΥΤΑΙ θρίξ. Σοφ. Τρωΐλῳ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται. βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται. *Idem.*

ΕΛΚΗ, λῦπαι. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΕΛΛΑΣ, ὁ ἀνήρ. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΛΥΜΝΙΟΝ. Καλλίστρατός φησι τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φασιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ΝΥΜΦΙΚΟΝ δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρα ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς· Πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις. καὶ ἐν Ναυπλίῳ· Νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον. *Schol. Comici ad Pacem* 1126.

Τοὺς ΕΛΥΜΟΥΣ αὐλούς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε κἀν Τυμπανισταῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους. *Athenæus* p. 176.

ΕΛΥΤΡΟΝ, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ΕΛΥΤΡΑ. *Etymol. M.*

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ (445.) ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρόν, καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάσαι κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ΜΑΣΧΑΛΙΣΜΑΤΑ προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωΐλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν φονεύσαντα. *Suidas.*

ΕΜΠΕΡΑΜΟΣ, ἔμπειρος. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΕΜΠΛΕΥΡΟΥ, ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

Μέρη δὲ κλίνης καὶ ΕΝΗΛΑΤΑ. Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατ. ἔφη· Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται. *Pollux* x. 34. Corrupta Tragici verba varie et frustra tentata.

ΕΝΘΡΙΑΚΤΟΣ, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθίακτος. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΕΝΟΑΜΙΣ. ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. ὅθεν καὶ παροιμία· Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ΕΝΟΛΜΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ μαντικός. *Etymol. M.* Confer Zenobium Proverb. iii. 63.

ΕΝΟΠΑΙΣ, ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.* ΕΝΟΠΑΙΣ, τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφ. *Etymol. M.* Perperam apud Hesych. Ἐνώταις.

Τοῖς δὲ δεσπόταις, τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα, καὶ ἀμίς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux* x. 44. Ἀμίς, σταμνίον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΥΡΗΘΡΟΝ καλεῖ· Αἰσχύλος δὲ, οὐράνην. *Lex. MS. Bibl. Regiæ.*

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικλᾶν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· (104.) Τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην. Ὧρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἐγγαστριμύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ, ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέστῃ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΕΞΑΛΥΞΩΜΑΙ, φυλάξωμαι. Σοφ. αἴαντι μαστιγ. *Hesych.* Pertinet ad v. 656.

ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ὄρμενος.

Ἀττικῶς μὲν ἔξηπαν καὶ ἔξεκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΞΠΗΧΥΣΤΙ. *Philemon Grammaticus MS.* Confer Etymol. M. in Ἐξάκλινον, p. 346.

ΕΠΑΙΝΟΥΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΛΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχίσιν. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ. στοχάζομαι. Σοφ. (El. 663.) *Suidas.*

Ἐπεὶ καὶ ὁ ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅστις βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν·

Πέπλους τε νῆσαι, ποικιλτοῖς τ' ἐπενδύτας.

Pollux vii. 45. ubi legitur τεῖσαι. Gatakerus Miscell. p. 496. emendabat κτενίζειν. Præstat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΓΕΛΛΑΟΜΗΝ, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (1018.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγγέλλω.

ΕΠΗΛΙΣ. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ σῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ Ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. *Eustath.* p. 1562.

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἂν τις μέμψαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΥΜΑ, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ· Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesychius* emendatus a Jo. Toup Epist. Crit. p. 177. Senarii finis erat:

ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ, ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. οἱ δὲ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον οὐ λιμάσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλεῖον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΥΣΘΑΙ—πορεύεσθαι. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ΕΠΙΠΛΑ λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν, καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Harpocration* in Ἔπιπλον.

ΕΠΙΣΕΙΟΥΣΗΣ, ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπικελεύσματα. Σοφ. Ἀθάμαντι. ἐπαλαλάγματα. *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia p. 93.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκήναις. ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Causubono emendatus.

Τοὺς βραβευτὰς, καὶ ἐπιστάτας ὠνόμαζον. ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν, ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 145.

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex Œd. T. 658. Trach. 182. Phil. 1325. El. 616.

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Πρόκριδι·

κολασταὶ, κἀπιτιμηταὶ κακῶν.

Pollux ix. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas* ex El. 915.

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τοῦ ὅρκου ἐγγυητόν. Σοφ. *Suidas* e Trach. 1188.

ΕΡΙΟΙΣ παθὼν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Proverbialem locutionem duxit ex Œd. Col. 873. Confer *Suidam in* Ἀμυνόμενοι.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυροῖ δευτέρᾳ Σοφ. *Etymol. M.* Ἀρηνοβοσκὸς, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυροῖ. καὶ γράφεται δὲ Ἐῤῥηνοβοσκὸς διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Ἐῤῥηνοβοσκὸς ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρω. *Photii. Lex. MS.*

ΕΡΚΕΣΙ, δικτύοις. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ὅπλα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΕΣΕΦΘΗΝ, ἐσεβάσθην, ἡσύχασα, ᾐσχύνθην. Σοφ. Δαιδάλῳ. *Heysch.* Ἐσέφθην, τὸ ἐσεβάσθην. Σοφ. *Photii Lexicon MS.*

ΕΣ ΤΕ, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφ. (Aj. 1183.) Ἔς τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μελήσω. γίγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸν τε, νῦν παραπληρωματικὸν παρειλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι. *Etymol. M.*

ΕΥΕΙΡΟΝ, εὐέριον. *Photii Lex. MS.* e Trach. 675.

ΕΥΚΑΡΠΟΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑΝ καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. *Plutarchus Moral.* p. 144.

ΕΥΝΑΙΟΣ, ἐγκεκρυμμένος. Σοφ. Δόλοψιν·

Εὐναῖος εἴη δρακοῖτιν στέγην ἔχων.

Photii Lex. MS. et *Etymol. M.* Εὐναῖος. λαγώς. Σοφ. Δόλοψι. κατασπειχής. *Heysch.* Vide Jo. Toup addenda ad Theocr. p. 410.

ΕΥΝΟΥΧΟΙ, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεῖς, καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας· Οὐχ ὅπου λαμπάδας εὐνούχοισιν ὄμμασιν. *Etymol. MS. Biblioth. Reg.*

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ. Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. *Photii Lex. MS.* Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. *Eustath.* p. 1439.

ΕΥΣΟΙΑ, εὐσθένεια, σωτηρία. *Hesych.* ex Œd. Col. 390. Εὔσοια, εὐσθένεια. ζώντά τ' εὐσοίας χάριν. *Suidas.*

ΕΥΣΤΟΜΟΣ ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ᾆσμα—καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ (Œd. Col. 18.) εὐστομοῦσιν. *Pollux* ii. 100.

Εὐτυχία. εὕρηται καὶ ΕΥΤΥΧΕΙΑ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* in Θυσία.

ΕΥΩΡΟΣ γάμος. Σοφ. Ἴριδι. ἤτοι ὥριος ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ ΕΥΩΡΙΑΖΕΙΝ. *Hesych.*

ΕΦΥΜΝΕΙΣ, ἐπᾴδεις. Σοφ. Ἀλεάδαις. *Idem.*

ΕΧΘΙΜΑ, μισήματα. Σοφ. Τυροῖ. *Idem.* Vide Piersonum ad Herodianum p. 436.

ΕΧΡΩΜΑΤΙΣΘΗ, συνεχρώσθη. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Idem.*

ΕΨΙΑ—ὁμιλία. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρῳ. *Idem.*

ΖΑΜΕΝΗΣ, ὀργίλος, καὶ λοίδορος, καὶ βίαιος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 137.

ΖΕΥΓΗΛΑΤΗΣ. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΠΑΡΘΕΝΟΝ. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ, καὶ Σοφ. Σισύφῳ. καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε. παραδίδοται δὲ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασι τινὲς ἐχρήσαντο. *Heysch.*

ΖΕΥΞΙΛΕΩΣ. ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.* Ζευξίλεως, ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. *Photii. Lex. MS.*

ΖΗ, ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις. (705.)

Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, δόμους οἴκει πατρός.

Σοφ. Δανάῃ·

Ζῆ, πῖνε, φέρβου.

Lex. MS. Sangerm. Vide Biblioth. Coislin p. 492. In Sophoclis fragmento pro φέρβου, malit quis forte τέρπου. Ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ δρᾶ, ἀντὶ τοῦ πράττε, καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶ, τὸ ζῆ, προστακτικῶς καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ ζῆ. ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆθι γίνεται. *Eustath.* p. 1606. Confer Schol. ad Antig. 1169.

ΖΗΛΩ, μακαρίζω. Σοφ. Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.*

ΖΗΜΙΑΝ ΛΑΒΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΖΥΓΑΣΤΡΟΝ, τὸ κιβώτιον, ὥς φησι Σοφ. (Trach. 692.) Κοίλῳ ζυγάστρῳ. κυρίως ἡ ξυλίνη σορός. *Etymol. M.*

ΖΩΜΑ, ἡ ζώνη. οὐ ζῶσμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (452.) *Thomas Mag.*

ΖΩΣΑΣ, ἐναργεστέρας, οὐκ ἀπολλυμένας. Σοφ. (Œd. T. 45.) ΟΡΩ ΖΩΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐ σφάλλονται, ἀλλὰ τοῦ ἀποβησομένου στοχάζονται καλῶς. *Suidas.*

Η pro ΗΝ. Τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἢ οὐχ εὑρίσκομεν παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον. (scilicet pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ·

Γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ·

Ἦ γὰρ φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου.

καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.)

Ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἰκοτραφής.

Porphyrii Scholia MS. in Homerum ad Ἰλ. ε'. 533. ἦ pro ἦν apud Comicum saepius occurrit.

ΗΓΟΜΗΝ, ἐπῆγον. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Hesych.*

ΗΓΡΙΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐσκληρῦνσαι. Σοφ. *Suidas* e Philoct. 1321.

ΗΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟΙ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας, εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένη. τὸ μέν τοι ἠκρωτηριασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. *Harpocrat.*

ΗΜΑΛΔΑΨΑΙ, κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΗΜΙΚΑΚΟΝ Εὐκλείδης λέγει, καὶ Σοφοκλῆς Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως. (Thesmoph. 449.) *Pollux* vi. 161. Ridiculus est Phrynichus vocem adeo classicis scriptoribus adhibitam damnans.

ΗΝΕΓΚΟΝ, ἐπὶ πρώτου προσώπου Σοφ. Τυροῖ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (742.) *Lex. MS. Sangerm.* Œd. Col. 521.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΙΘΟΣ—κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. *Hesych.* Bacchylides:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν.

ΗΣ, terminatio accusativi pluralis. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συνεσταλμένως καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 390.) Τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς. *Draco Stratonicensis* περὶ μέτρων. Verius, opinor, Gregorius de Dialectis: Τὰς ἀπὸ των εἰς ΕΥΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἱππῆς, βασιλῆς, Πλαταιῆς. Vide notam ad Ajacis versum supra citatum.

ΗΣΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. καὶ ᾔστε, ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Σοφ. Κόλχοις·

Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾔστε τὸν Προμηθέα.

Etymol. M. in Ἦσμεν.

ΘΑΙΡΟΣ, ὁ δήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Hesych.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 419. Vide supra in Ἀμφιπλέξ.

ΘΕΑΝΗ νόσος. ἡ ἐκ θεοῦ θεία. Σοφοκλῆς Τυροῖ. *Hesych.*

ΘΕΗΛΑΤΟΣ, ὑπὸ θεῶν πεμφθείς. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. T. 255.

ΘΗΛΑΣΤΡΙΑ, τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.*

ΘΗΛΕΙΑ. ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾷν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. *Etymol. M.*

ΘΗΚΑ, θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σοφ. Σαλμωνεῖ. *Hesych.*

ΘΡΕΚΤΟΙΣΙ νόμοις. ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. ἔνιοι δὲ, κρεκτοῖς. *Idem.*

ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπῳδάς. ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπᾴδειν. Σοφ. Αἴαντι (582.) τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι·

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά που χανόν.

Suidas. Grotius vertit:

Ego voce factum vulnus haud ullum scio.

ΘΡΙΑΖΕΙΝ, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾷν, ἐνθουσιάζειν. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΘΩΧΘΕΙΣ, θωρηχθεὶς, μεθυσθείς. Σοφ. Διονυσιακῷ. *Idem.* Non est dramatis titulus Διονυσιακός. Scribendum forte ἐν Διονυσιακῷ τινι σατυρικῷ, vel δράματι, ut supra in Ἀλυσον.

ΙΑΝΝΑ. ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνική· ἐπεὶ Ἴωνας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ, ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι· τινὲς δὲ, τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τρωΐλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ΙΑΙ ἢ ὄνομα γυναικός. *Idem.*

Ἴδρις—ἄϊδρις. ἡ γενικὴ ἀΐδρεως, ὡς ὄφις ὄφεως καὶ ἀΐδρεϊ καὶ ἀΐδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ.—ἔστι ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΙΔΡΙΔΑ. *Etymol. M.* in Ἀΐδρεϊ. Confer Eustathium p. 407.

ΙΕΡΟΛΑΣ, ἱερεύς. Σοφ. Αἰχμαλώτοις. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίταν, ἢ γεροντίαν λέγει. *Hesych.* ab Adr. Heringa emendatus.

ΙΗΟΥΣ καμάτους. τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἵασι φωνάς, διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ, τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. *Idem.*

ΙΗΙΟΣ—ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου ψιλοῦται. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (174.) Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων. τῶν θρηνητικῶν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymol. in Ἰάλεμος.

ΙΗΙΟΣ—ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*

ΙΚΤΙΝΑ—καὶ ἡ ὀρθὴ, ὁ ἴκτινος. Σοφ. Ἴκτινος ἔκραξε παρασύρας κρέας. *Lex. MS. Bibl. Reg.*

ΙΚΤΟΡΕΥΣΟΜΕΝ, ἱκετεύσομεν. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. *Hesych.*

ΙΛΛΑΔΑΣ, γονὰς ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΙΛΛΥΡΙΣ ΓΟΝΗ. ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γονή. ὁ δὲ Καλλίστρατος, γύη, ἀντὶ τοῦ γῆ. χρῶνται γὰρ οὕτως. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΙΞΟΦΟΡΟΥΣ δρύας. τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφ, Μελεάγρῳ. *Idem.*

ΙΠΠΟΒΟΥΚΟΛΟΙ, Σοφ. *Pollux* vii. 185.

ΙΠΠΟΜΑΝΗΣ. Σοφ. Αἴαντι. (143.) Σὲ τὸν ἱππομανῆ. ἤτοι πολεμικὸν καὶ ἵπποις ἐπιμαινόμενον. ἢ τὸν μέγαν καὶ ἄπειρον. εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βούπαις. ἱππομανής ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, ἤτοι ὅπου ἵπποι μαίνονται. ἢ τὸν εὐανθῆ, ἐν ᾧ εὐανθὴς βοτάνη, ὥστε μαίνεσθαι τοὺς ἵππους διὰ τὸν καιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς χλόης τοῦ λειμῶνος. τὸν μεγάλως μεμηνυῖαν· καὶ τὸν ἀνθοῦντα τῇ χλόῃ· ἐπεὶ καὶ φυλλομανής. *Etymol. M.*

Τὸ δὲ ΙΣΟΘΑΝΑΤΟΝ Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ, οὐ πάνυ ἀνεκτόν. *Pollux* vi. 174.

ΚΑΘΑΓΙΣΩ, συντελέσω, καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 1081. Priori significatione occurrit apud Comicum Av. 566. Lys. 238.

ΚΑΘΕΛΩΝ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν, ἤτοι ἀποκτείνας. καὶ Στησίχορος καὶ Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Vide infra in Ὀδός.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ. Σοφ. Θαμύρᾳ. Ἡρόδοτος δ'. *Lex. MS. Sangerm.*

ΚΑΡΙΚΟΙ τράγοι, ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφ. Σαλμωνεῖ. εἰ μὴ ἄρα ὑποσυγχέων, τοὺς Κιλικίους. *Hesych.*

Κάρυα—τὸ δὲ δένδρον ΚΑΡΥΑ παρὰ Σοφοκλεῖ· Καρύαι μελίαι τε. *Athenæus* p. 52.

ΚΑΡΠΟΜΑΝΗΣ, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφ. Περιλάῳ. *Hesych.*

ΚΑΤΑΓΝΩΝΑΙ, ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σοφ. Ἀθάμαντι προτέρῳ. *Idem.*

ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ, συγκαταθεμένου. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1633.

ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΙΣ. χλαίναις ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σοφ. Τρωΐλῳ. ΚΑΤΑΡΒΥΛΟΣ, χλανὶς ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν. *Hesych.*

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ, ὀχετὸς, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σοφ. Λαοκόοντι. καὶ τὰς Ἁρπυίας ἐν Φινεῖ. *Idem.*

ΚΑΤΕΥΧΕΣΘΑΙ τῶν Ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΑΤΕΦΡΟΝΕΕ, κατενόει. φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. μέμνηται καὶ Σοφ. ἐν Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Corruptus est prioris fabulæ titulus. Conjici possit ἐν Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, ἐν Ἀλεάδαις.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑ, ἀπολωλότα, ἐνδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. (26.) *Hesych.*

ΚΑΤΟΥΛΑΔΑ. Σοφ. Ναυπλίῳ·

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως. οἱ δὲ, τῇ πανολέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν. οὖλον γὰρ, τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει. ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς. μελάντεροι γάρ. ἢ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων. εἴλλειν γὰρ, τὸ συστρέφειν. *Photii Lex. MS.* unde eximiam hanc glossam protulit Kusterus ad Suidam tom. ii. p. 281. Ejusmodi noctem pulchris versibus describit Argonauticorum pöeta. iv. 1695.

Νὺξ ἐφόβει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἄλλη
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.

ΚΑΥΡΟΣ, κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΚΕΚΟΝΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα. *Etymol. M.*

ΚΕΧΗΛΩΜΑΙ, πόδας δέδεμαι, συνέῤῥαμμαι τοὺς πόδας. χηλεύειν γὰρ, τὸ πλέκειν. καὶ χηλινὸν, τὸ πλεκτὸν, ὁ 'Ανακρέων. καὶ χήλωμα, τὸ σπαρτίον, Σοφ. Πανδάρα, ἢ Σφυροκόποις. *Hesych.*

ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ. ἔστι προσηγορικὸν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικὸν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον. *Etymol. M.*

Κιμμερίους φησὶν 'Ηρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεταί καὶ ΚΕΡΒΕΡΙΩΝ. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιεσπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. ὁμοίως καὶ 'Αριστοφάνης ἐν Βατράχοις. (187.) *Idem.*

ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐπὶ τοῦ θηρίου—καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυπαθέστων—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. *Idem.* Spectat ad Aj. 103.

ΚΙΝΑΚΗ, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

Κινάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι ΚΥΝΑΡΑΝ καλεῖ· ἐν δὲ Φοίνιξι, ΚΥΝΑΡΟΝ·

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.

Athenæus p. 70. 'Από κυνὸς λέγεται συντεθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἡ ΚΥΝΑΡΟΣ ἄκανθα, ἡ καὶ κινάρα, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα κυνόσβατον ὀνομάζειν εἴωθεν. *Eustath.* p. 1822.

ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ κάθετον. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ὅλον ξίφος δηλοῖ. *Suidas.* Σοφ. 'Αντιγόνη·

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον 'Ισμήνης κάρα.

καὶ ἐν 'Υδροφόροις· Πολύκοινον 'Αμφιτρίτην. *Hesych.*

ΚΟΚΚΟΒΟΑΣ ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυὼν, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 1479.

ΚΡΑΝΑΑ πόλις. τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. *Schol. Comici ad Acharn.* 75. Κραναὴν πόλιν, τὰς 'Αθήνας, ἀπὸ Κραναοῦ. *Hesych.*

ΚΡΟΤΗΜΑ, ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται. *Idem.* Κεκροτημένοι. ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι. ἰδιάδες πανοῦργον ἔργον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφ.

Τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.

Theocr. Schol. Vide Valckenarium ad sel. Idyll. p. 357.

ΚΤΩΙΜΗΝ, σὺν τῷ ι. Σοφ. ἀντὶ τοῦ κτοιμην. *Etymol. M.* Pertinet ad Trach. 191. Sic Œd. Col. 799. ζῷμεν.

ΚΥΑΜΩι ΠΑΤΡΙΩι. Σοφ. Μελεάγρῳ. ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν. ἀπάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν 'Ινάχῳ, Κυαμόβολον δικαστήν. *Hesych.* Vide Toupii Epist. Crit. p. 54.

Ἔστι ΚΥΔΟΣ ἀρσενικῶς καὶ σημαίνει παρὰ Συρακουσίοις τὴν λοιδορίαν. ἀπὸ γοῦν τοῦ κύδος, ΚΥΔΑΖΩ. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν 'Αργείοις. ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖται. Σοφ. Αἴαντι. (722.) *Etymol. M.* in 'Εκυδάσσατο.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσι, Βοῦν Κυκνῖτιν. *Stephanus.*

ΚΥΛΛΑΙΝΩΝ ΚΑΤΩ. Σοφ. Φαίδρα. τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες κύνες ποιοῦσιν·

Ἔσαινεν οὐρᾷ τὦτα κυλλαίνων κάτω.

οἷον τὸ, (Odyss. ρ'. 302.)

Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Hesych.

ΚΥΜΒΗ. πλοίου εἶδος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΚΥΡΟΣ, ἐπιτευκτικὴ, καὶ κυρία. Σοφ. *Suidas* ex El. 919.

ΚΩΧΕΥΟΥΣΙΝ, ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. Σοφ. Καμικιοις·

Πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας.

Hesych. ex Etymol. Regio MS. emendatus a Ruhnkenio in Auctario.

ΛΑΓΟΣ. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν 'Αμύκῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Athenæus p. 400. In Lexico MS. Bibliothecæ Reg. scriptum ἴκτις καὶ λαγοί. Forte verum est ἰκτῖδες, λαγοί.

ΛΑΙΘΑΡΓΟΣ, δηλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὥσπερεί φασι λαθροδήκτης, ἀπὸ κοινοῦ. Σοφ.

Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Eustath. p. 1493. Confer Suidam. Vocem λαίθαργος Plautus in Bacchidibus e Græco translatis, novo, quod solens confixit, vocabulo reddidit clam-mordax, quod interpretibus non fuit observatum, v. ii. 27.

Et, præter eos agnos, meus est istic clam-mordax canis.

Erat in Græca fabula versus hujusce forte non multum absimilis.

θυμὸς σὺν αὐτοῖς ἐστι λαίθαργος κύων.

ΛΑΜΠΗΝΗ, εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. *Hesych.* Ἔστι δὲ τοὔνομα ἡ Λαμπήνη ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυσικάᾳ. *Pollux* x. 52.

ΛΑΠΙΖΕΙΝ, παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν. καὶ ΒΑΥΒΑΝ, τὸ κοιμᾶσθαι, οἷον·

ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με

βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

Eustath. p. 1761.

ΛΕΥΓΑΛΕΑ, διάβροχος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* ΛΕΥΓΑΛΕΟΝ, τὸ ὑγρόν. Σοφ. Μύρῳ λευγαλέῳ. *Etymol. M.*

ΛΕΥΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὴν ἀγαθήν. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Lex MS. Sangerm.*

ΛΗΚΥΘΙΣΤΗΣ, ὁ μικρόφωνος. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Suidam in voce.

ΛΙΒΑΝΟΝ λέγε τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμιώμενον, λιβανωτόν. εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. *Phrynichus Ecl. nom. Att.*

ΛΙΓΔΟΙ, χοάναι, τύποι, εἰς οὓς κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χώνῃ διὰ τῶν κεντημάτων. ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφ. *Hesych.* in Γλίδου χοάναι. Pertinet ad versum e Captivis servatum a Polluce. Fragm. ii.

ΛΙΚΝΟΙΣΙ ΠΡΟΤΡΕΠΕΣΘΑΙ. λίκνα ἱστάντες προσάγεσθαι· ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λῖα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. *Idem.* Pertinet ad fragmentum e Plutarcho et Clemente relatum inter incerta lx.

ΛΙΠΟΨΥΧΕΙΝ. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΛΙΤΡΑ. ἦν μὲν νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. ἐστὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ ΛΙΤΡΟΣΚΟΠΟΝ φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. *Photii Lex. MS.*

ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ θεοῦ. Σοφ. Ἠλέκτρᾳ. (6.) Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Hesych.*

ΛΥΜΕΩΝ, ὁ φθορεύς. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 573.

ΜΑΓΑΔΙΣ, ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΜΑΓΝΟΝ. Σοφ. Ὀδυσσεῖ. τὸν μέγαν, τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. *Idem.*

ΜΑΙΕΥΤΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.*

ΜΑΡΕΙΝΗ, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Δίγονος ΜΑΣΘΛΗΣ, διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ.

ἰδοὺ δὲ φοίνιον

μάσθλητα δίγονον.

Etymol. M. ΜΑΣΘΛΗΤΑΣ, ἱμάντας, ἡνίας. καὶ ἡ μάσθλη, ἡνία. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. *Hesych.*

ΜΑΣΤΑΚΑΣ, τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ ΜΑΣΤΑΚΕΣ, αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. *Eustath.* p. 1496.

Ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη. βέλτιον δὲ, ὡς Σοφοκλῆς ὠνόμασε, τῆς ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΥ. ταύτην δὲ καὶ ΤΑΛΙΝ καλεῖ. (Antig. 627.) *Poll.* iii. 45.

ΜΗΛΑ. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἂν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Eustathius* p. 877. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλεῖ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Idem* p. 1648.

ΜΗ ΝΟΜΙΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ, μὴ νομίσῃς. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. MS. Sangerm.* Sic apud Comicum μὴ ψεῦσον, Thesmoph. 870. ubi vide quæ notavimus.

ΜΗΤΗΡ, ἡ τεκοῦσα—ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux* iii. 10.

ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ, ἐπινοητὴς κακῶν, κατασκευαστής. τὰ φαῦλα μηχανώμενος. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 387.

ΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ καὶ ΕΚΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ, τὸ ὀνειρώττειν. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΜΙΑΝ ΜΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σοφ. Ἔριδι. *Lex. MS. Sangerm.* Eadem loquendi forma, qua μᾶλλον μᾶλλον dicunt, quod apud Suidam vide, et ὅσον ὅσον apud Comicum Vespis 213. Latini *magis magis, minus minus.* Vide Hieron. Columnam ad Ennii fragmenta p. 99.

ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ, ᾄδει, κλαίει, θρηνεῖ. εὐφώνως λέγει. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 671.

ΜΝΕΙΑΝ, τὴν μνήμην. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. MS. Sangerm.* Eamdem glossam habent Photius et Suidas, sed absque dramatis indice. El. 392.

ΜΟΛΙΒΟΣ καὶ ΜΟΛΥΒΔΟΣ. εἰ μὲν ι ἐστιν, τὸ δ' οὐκ ἔστι, οἷον·

Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον

κατῆγε. - - - Σοφοκλῆς. ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ. *Etymol. M.* Legitur apud Plutarchum Moral. p. 75. innominati Tragici versus, qui forte idem est, quem Etymologici auctor laudat, ab alterutro immutatus. Juxta Grammatici canonem senarius apud Plutarchum sic scribi debuit:

Μολυβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

ΜΥΝΔΟΣ, μύνδος ἰχθὺς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἰλλειπῆ τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol. M.* Vide Casaubonum ad Athenæum p. 538.

ΜΥΝΗΣ, *nomen proprium.* Τὸ γοῦν Μύνης, Ὅμηρος μὲν Μύνητος κλίνει· Σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. *Eustath.* p. 1017.

ΜΩΛΥΣ. ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρᾳ, ΜΕΜΩΛΥΣΜΕΝΗ, παρειμένη. *Hesych.* Timon Phliasius apud Diog. Laërt. vii. 170. Cleanthem qui erat obtusi et tardi ingenii μωλύτην appellat.

ΝΑΡΟΝ, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα. δηλοῖ τὸ ῥέω. ὁ μέλλων νάσω. γίνεται ναρός. καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. Σοφ. Τρωΐλῳ·

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.

οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν. *Orionis Thebani Etymol. MS.* Confer vulgatum Etymologicon, et Salmasium ad Hist. Augustam p. 311.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ πλάτην, ναυτικήν. Σοφ. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ. *Hesych.*

ΝΕΝΩΤΑΙ, νενόηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑλένης γάμῳ. *Etymol. M.*

ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. (290.) ὃν ἀφίησί τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. *Suidas.*

ΝΗΛΙΠΟΥΣ, ὁ ἀνυπόδητος. *Idem* ex Œd. Col. 349.

ΝΩΜΩΝ, κρίνων, ἐξετάζων. Σοφ. *Idem* ex Œd. T. 300. ubi glossa, ἐρευνῶν, σκοπῶν. Plato in Cratylo citatus a Musgravio ad Eurip. Phœn. 1290. τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν.

ΞΑΝΩ, κοπιάσω. Σοφ. Ποιμέσιν. Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαι, φησίν

Ἡδὺ ξανῆσαι, καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Photius, Suidas. Senarium vertit Grotius:

Sic dulce manibus prælio proludere.

ΞΑΣΜΑ, Σοφοκλῆς. *Pollux* vii. 30. Sic nimirum appellavit τὸ ξανθὲν ἔριον.

ΞΗΡΑΛΟΙΦΕΙΝ ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι.—μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἔλεγον. Σοφ. Πηλεῖ·

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Harpocration.

ΣΥΜΒΟΛΟΥΣ, τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δὲ, τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφ. Ἀχαιῶν συλλόγῳ. *Hesych.*

ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ, ἀποκλείσετε. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 593.

ΟΔΟΣ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών. ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν, (Ἰλ. ά. 151.) Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμὸν ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.—Ἢ ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐνεδρεύοντα ἑλὼν, τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών—Καθελών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Ἢ ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. *Harpocrationis* tres istæ glossæ sic conjungendæ erant, ut intelligeretur quænam esset χρῆσις, quam ille Sophoclis auctoritate firmarit, nempe nominis ὀδὸς, adhibiti pro λόχος vel ἐνέδρα. Tenuati ὀδὸς significantis βαθμὸν usum e Sophocle etiam confirmare poterat, apud quem hoc sensu occurrit in Œd. Col. 57. 1590.

ΟΔΟΣ, οὐδός. Σοφ. *Suidas* ex Œd. Col. 1590.

ΟΙΑΤΑΝ, κωμήτην. οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. *Hesych.* ΟΙΗΤΑΣ, τοὺς κωμήτας. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Photii Lex. MS.*

ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ (1061.) τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· ἃ δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου. κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται. *Hesych.* Ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰάτιδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς, τοῦ ἀπὸ προβάτων κατανεμομένου. *Eustath.* p. 1165.

ΟΚΡΙΑΖΩΝ, τραχυνόμενος. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου. Σοφ. Ὀλέθριον αἰκίζει. *Suidas* ex Aj. 402.

ΟΑΚΙΑ Σοφοκλῆς τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ἐνόμασε. *Poll.* x. 134.

ΘΑΟΣΠΑΔΕΣ, ὅλαι κατατεινόμεναι καὶ κατασπώμεναι. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Τὰς δὲ ταινίας, ΟΛΟΣΤΗΜΟΝΟΥΣ ΤΟΛΥΠΑΣ Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* vii. 32.

ΟΜΜΑΤΕΙΟΣ ΠΟΘΟΣ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ Σοφ. ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ΟΜΜΑΤΑ ΠΑΑΤΥΛΟΓΧΑ φησίν. *Hesych.* a Jo. Toup emendatus Epist. Crit. p. 133.

ΟΜΟΓΝΙΟΙ ΘΕΟΙ, οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὀργιάζουσιν. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Œd. Col. 1333.

ΟΜΟΥ. Vide ad Antig. 1180.

ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγα, πολὺ, ηὐξημένον. Σοφ. Θησεῖ. *Suidas* et *Photius* in *Lex. MS.* ubi Ὄπνιον.

ΟΝΑΙΑΤΟ, ἀπολαύσειαν. Σοφ. *Suidas* ex El. 211.

ΟΠΙΣΑΜΒΟΝ. ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. Appendix Vatic. *Proverb.* iii. 36. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ΟΠΙΣΑΜΒΩ εὕρηται, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. *Eustath.* p. 862.

ΟΡΓΑΣΑΙ, τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφ. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. *Etymol. M.* in Ὀργάδα γῆν. Confer Hesychium in Ὀργάσαι. Comicus Av. 839. Πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον.

ΟΡΓΑΣΜΟΣ, μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων

Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, καὶ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. E scholiis MS. in Hippocratem. Vide Timæi Lexicon Platon. p. 129.

ΟΡΘΟΚΕΡΩΣ, ὀρθόθριξ. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Κέρας ἡ κόμη. ὃ καὶ Ὅμηρον δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν, Κέρ' ἀγλαέ. (Ἰλ. λ'. 385.) ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθόθριξ. *Poll.* ii. 31.

ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφ. Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολεούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, πτερὰ ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. *Photii Lex. MS.* Vide Hesychium in Ὀρθόπτερος.

ΟΡΘΟΦΡΩΝ, ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.*

ΟΡΜΕΝΟΣ, ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξωθηκώς. ὅθεν καὶ ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ ῥῆμα. Σοφ.

Κἀξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχολάζεται
βλάστη.

τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. *Eustathius* p. 899. *Athenæus* p. 62.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ, οὐδὲν ὄφελος. Σοφ. *Suidas* in Ἔργον εἰπεῖν. ex Aj. 852.

ΟΥΚ ΕΚΦΡΩΣΙΝ, οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Vide Comicum Vesp. 156.

ΟΥ ΚΩΦΙΖΕΙ, οὐ βλάπτει. Σοφ. ἐν Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Ibid.* ubi male scriptum οὐκ ὀφίζει. Vide Hesychii interpretes ad glossam Οὐ κωφεῖ.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ, ἡ δρόσος. *Suidas* ex Œdipo Col. 681.

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ, τὸν κοπετόν. Σοφ. *Photii Lex. MS.* ex Antig. 418.

ΟΥΡΙΣΑΙ, ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον. *Idem.* Pertinet hæc glossa ab Œd. T. 696. Nomen Σοφοκλῆς, quod subjici debebat, librarii errore in fine præcedentis glossæ positum fuit, οὐρὰν, αἰδοῖον. Σοφ.

ΟΦΕΛΜΑ, αὔξημα. Σοφ. *Idem.*

ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι. ἡ γὰρ Ἄκεσσα, Σικελικὴ πόλις. Σοφ. Ὑδροφόροις. *Idem.*

ΠΑΘΑΙ. αἱ συμφοραί.—πάθας θηλυκῶς, πάθη, ξυμφοράς. Σοφ. *Suidas* Œd. Col. 7. Aj. 295.

ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΝ, ζοφερόν. Σοφ. Ἰνάχῳ.

Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Harpocrat.

ΠΑΠΠΟΣ, ἀκάνθης ἄνθημα. ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. *Hesych.* Pertinet ad Sophoclis senarium, quem servavit *Plutarchus* Moral. p. 1100.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος.
Lanugo velut afflata veteris cardui.

ΠΑΡΑΚΡΟΥΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ—μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι, ὃ

μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διαστέλλειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς που·

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Harpocration, quem falso citasse suspicor. Pentameter hic elegiacus Theognidis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΠΑΡΑΡΥΜΑ ΠΟΔΟΣ. Σοφ. Πολυξένῃ. ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἅρματος πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ, σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ, ὑπόδημα. *Hesych.*

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΙ, τὰ τριάκοντα στάδια παρὰ Πέρσαις· παρ' Αἰγυπτίοις δὲ, ἑξήκοντα. παρὰ δὲ, Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. *Etymol. M.*

ΠΑΡΕΣΤΙΝ, ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν. *Photii Lex.* MS. Pertinet ad Œd. T. 766.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων βασιλείας—καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους.

τὴν παρουσίαν
τῶν ἐγγὺς ὄντων.

Photii Lex. MS. et *Suidas.*

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ. Σοφ. ὁ γὰρ πατροφόντης, καὶ μητροφόντης, ποιητικόν. *Pollux* iii. 13.

ΠΕΛΟΝ, ὑπόφαιον. ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον. ὡς καὶ Σοφ. ἐν Ποιμέσι, καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησί·

Κυνὸς, πελῆς τε μηκάδος ῥινὸν βοός.

Erotiani Lex. Hippocrat.

ΠΕΜΦΙΞ. νυνὶ δὲ ἀρκέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαινομένων. δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν·

Ἀπῇξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ·

Καὶ τάχ' ἂν Κεραύνια
πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη·

Κἀπιθαύμασα
τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών.

ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλλω πυρός.

Galenus Comment. i. ad Hippocratis περὶ τῶν ἐπιδημιῶν vi. p. 454. edit. Basil. emendatus a Bentleio Epist. ad Millium p. 57.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν. εἶπε γὰρ πενθερὸν, τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως·

Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. *Suidas.* Γαμβρὸν δὲ, τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει. *Etymol. M.* in Γάμος. Vide not. ad Œd. T. 70.

ΠΕΣΣΑ ΠΕΝΤΕΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΥΒΩΝ ΒΟΛΑΙ. Σοφ. Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ. (fragm. vi.) παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. *Hesych. Poll.* ix. 97. *Eustathius* p. 1397. Πεττεία, ἡ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. *Poll.* vii. 203.

ΠΗΛΟΣ. κάπηλος, ὁ μεταβολεὺς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. *Etymol. M.* Vide Gatakerum Operum tom. i. p. 446. et Toupium ad Suidam ii. 66. Inde inter fragmenta Sophoclis retulit Heathius hæc verba εὐεπίφορος ἐς τὸν πηλὸν, quæ Sophoclis non sunt, sed grammatici significantis usum vocis πηλὸς Sophocli adamatum fuisse et frequentatum, ut quum ad Aj. 613. Scholiastes ait: εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιΐας. et ad Antig. 897. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ ΤΡΕΦΩ ἀντὶ τοῦ ΕΧΩ λέγειν. Non animadvertit mancam et mutilam esse Suidæ notam, quæ ex Etymologo suppleri debet.

ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ, θύεται. ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad Phil. 781.

ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ. Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (119.)

Lex. MS. Sangerm. Προνούστερος, προμηθέστερος, προνοητικώτερος. *Suidas.* Male in Photii Lexico scriptum προυνουστέρως, ἀντὶ τοῦ προνοητικωτέρως. Σοφ.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Ἀπόλλων. ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο. Σοφ. *Photii Lex. MS.* Pertinet ad El. 637.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. (Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. 411.)

Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου ἀνάγει εἰς τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι τούτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον. *Hesych.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (525. 682.) *Thomas Mag.*

ΠΤΕΡΥΓΕΣ, τὰ πηδάλια. Σοφ. *Photii Lex. MS.*

Τὸ ΠΤΥΟΝ, καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. *Eustath.* p. 948.

ΠΥΓΑΡΓΟΣ, εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. *Etymol M.*

ΠΥΝΔΑΞ. Vide in ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ.

ΡΑΙΚΟΥΣ. οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. *Photii Lex. MS.* At juxta Eustath. ad Ἰλ. μ'. p. 890. Sophocles voce Γραικοὶ usus est: ΓΡΑΙΚΟΥΣ, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ.

ΡΑΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια.

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. *Hesych.*

Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ΡΑΧΙΑ λέγεται ἡ τοῦ ὄρους. *Etymol M.* in Ῥάχις.

ΡΑΧΟΙ, αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι·

Ῥάχοισιν ὀρκάδος στέγης.

Σοφοκλῆς δὲ, τοὺς φραγμοὺς πάμνης. Ῥάχους, τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους λέγουσι. *Photii Lex. MS.*

ΡΑΨΩιΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ. οὕτως Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Œd. T. 391.

ΡΕΙΤΑ. ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά. οὕτως Σοφ. Ῥειτῶν, τόπος ἱερῶν ῥευμάτων. *Idem.*

ΡΗΤΩΡ, συνήγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ. *Photii Lex. MS.* et *Suidas.*

ΡΙΚΝΟΣ, ὁ παφρικὸς παρὰ Σοφοκλεῖ. ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ, τὸ διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι, ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Σοφ. Ἰχνευταῖς. *Photii Lex. MS.*

ΡΥΤΗΡΕΣ, χαλινοὶ, ἱμάντες, ἡνίαι. Ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός. Σοφ. *Idem.* Confer Hesych. in Ῥυτῆρι κρούων. Sophoclis versus sic scribendi.

Καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων σ' ἐλῶ
ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἐλῶ futurum est Atticum pro ἐλάσω.

ΣΑΓΜΑ, ἡ θήκη τοῦ ὅπλου· σάγη δὲ, τὸ ὅπλον. Σοφ.

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Suidas. Σάκος, ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι ΣΑΓΗΝ, τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σοφοκλῆς. *Apollonii Lex. Homericum.*

ΣΑΚΟΔΕΡΜΙΤΗΣ. Σοφ. Τρωΐλῳ. οἱ μὲν τὸν ὄφιν· οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. *Photius* et *Lex. MS. Sangerm.* Confer Hesychium in Σακοδερμιστής.

ΣΑΛΑΒΗΝ. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. ΣΑΛΑΜΒΗ, ὀπὴ, καπνοδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS.* Prior glossa est etiam in *Lex. MS. Sangerm.*

ΣΑΛΗΓΟΝ. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. ἀντὶ Σαράπιδος. ἡ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναι φασί. *Hesych.*

ΣΕΙΡΙΟΥ κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς, τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος, τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ, πάντα τὰ ἄστρα. *Idem.*

ΣΕΛΑΣ οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. *Eustath.* p. 1908. Hinc collige *fenestram*, quæ ὀπὴ communiter dicitur, Sophoclem appellasse σέλας.

ΣΙΜΝΑ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια. Σοφ. τὰ ἄῤῥητα, καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. *Hesych.*

ΣΙΑΓΟΝΟΣ δὲ μνημονεύει Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ·

Σιαγόνας τε δὴ
μαλθακὰς τίθησι.

Athenæus l. iii. p. 94.

ΣΙΚΛΟΣ (*Lex. Sangerm.* ΣΙΓΛΟΣ) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.*

ΣΙΛΦΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝ. Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. *Hesych.*

ΣΟΥΣΘΩ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1414.) ἐκ τοῦ σοῦσθαι συναιρεθέν. *Philemon Grammat. MS.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφ.

Μὲν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν.

Schol. Pindari ad Isthm. v. 36. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν, σοφιστὴν λέγει. *Eustath.* p. 1023. Confer Athenæum p. 632.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ἡ ἔπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας ΣΤΑΘΜΑ λέγει. *Philemon Grammat. MS.* Pertinet ad Œd. T. 1139.

Ἐγγαστρίμυθον ἢ Ἐγγαστρίμαντιν Σοφοκλῆς ΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΝ φησίν. *Schol. MS. Platonis.* Confer Pollucem ii. 162. et Suidam in Ἐγγαστρίμυθος.

ΣΤΟΜΩΔΗ, τὰ εὔστομα, καὶ εὔφημα. Σοφ. *Poll.* ii. 101.

ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑΝ, οὐλοκομᾶν. *Hesych.* οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραμβολοκομᾶν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* ii. 23.

ΣΥΑΓΡΟΣ. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ σὺν ἀγρεύειν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλλ. Ἐρασταῖς fragm. v.

ΣΦΑΓΕΥΣ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. *Pollux* vi. 191. Pertinet ad Aj. 815.

ΣΧΟΛΗι. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφ. *Suidas* ex Œd. T. 434. Sic etiam Antig. 390.

ΣΩΚΕΙΝ, τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρᾳ. (119.) *Etymol. M.* in Σῶκος. *Eustath.* p. 854. extrema.

ΤΑΡΒΕΙ, φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. *Suidas* ex Œd. Col. 292.

ΤΑΥΡΟΦΑΓΟΝ, τὸν Διόνυσον. Σοφ. ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετῆνεκται τοὔνομα. *Etymol. M.* e scholiis ad Comici Ranas 360. quæ Suidas etiam descripsit.

Τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν ΤΕΛΟΣ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Gramm. MS.*

ΤΕΩΣ—Σοφ. ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢ πρὸ μικροῦ. *Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, στερίσκεσθαι. Σοφ. *Idem.* (Phil. 383. Œd. Col. 1618.)

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. *Photii Lex. MS. Suidas. Zenobius* Prov. vi. 19.

ΤΟΠΑΖΕΙΝ, στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ·

ἃ δὲ
δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.
Quod jam mihi
videor videre, scire compertum volo.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: Τοπάζειν, οἷον στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἠριγόνῃ·

ἃ δὲ
δοκῇ τοπάζων, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσι. Legisse videtur δοκῇ 'τόπαζον. Idem est δοκὴ, quod δόκησις. Vide not. ad Trach. 425.

ΤΡΑΣΙΑ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἑτέρῳ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν. *Lex. MS. Bibl. Reg.* et *Scholion in Mediceo Cod.* ad Æliani H. A. iii. 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Σοφ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτῆρος. *Hesych.* Vide Nauplii fragm. i.

ΤΡΟΠΑΙΑ, ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. MS.* et *Etymol. M.* Male in utroque scriptum τρίπαια.

Κύκλους, καὶ τροχοὺς, τὰ τείχη. ΤΡΟΧΟΝ δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ. Κυκλόπειον τροχόν. *Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Ἀττικόν ἐστι. σύνηθες γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις ἐν τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασι—καὶ ὁ Σοφοκλῆς (El. 977.)

Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τοῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. MS. Bibl. Reg.* Confer Scholiastam ad Œd. Col. 1670. et Eustathium p. 723. l. 13.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος. ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ. ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1105.

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν. καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΥΛΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον. παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς, φασὶ, καθαρεύει· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. *Eustath.* p. 1496.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος· μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ἠριγόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἴρη ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως
ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενίᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Prior senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Phrynichi Apparat. sophist. Hesych.*

ΦΑΡΚΙΔΑ, τὴν ἐκ τοῦ γήρως ῥυτίδα. οὕτως Σοφ. *Lex. MS. Sangerm.* in quo mendose scriptum φαρμακίδα.

Ὅθεν καὶ τὸ ΦΑΡΟΣ συστέλλει τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει Σατυρικῇ,

Καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοὶ, καλύπτομαι.

καὶ ἐν Τηρεῖ,

Σπεύδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ.

Herodiani Liber MS. περὶ διχρόνων. *Draco Stratonicens.* περὶ μέτρων, *MS.*

ΦΑΥΛΟΝ—τεθεῖεν δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Suidas et *Etymol. M.*

ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος παττόντων τοὔνομα τοῦτο. *Hermogenes de formis orat.* p. 412. Pertinet ad Meleagrum.

ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τοῦ ζωπυρεῖ. Σοφ. ΦΛΕΓΩΝ, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων. *Suidas* ex Aj. 196.

ΦΟΙΝΙΚΙΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Σοφ. Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. *Hesych.*

ΦΟΡΒΑΣ γυνὴ, παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν. *Eustath.* p. 1088.

ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφ. ἀντὶ τοῦ λανθάνει. *Suidas* ex El. 132.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. Σοφ.

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί.

Etymol. M. in Φυτάλμιος. Eurip. Rheso p. 923.

Λέκτροις ἐπλάθην Στρύμονος φυταλμίοις.

unde emendandus etiam *Hesychius:* Φυταλμίοις, φυτευτικοῖς, γονίμοις. Alio significatu occurrit in Œd. Col. 151.

ΧΑΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγε. Σοφ. ἐν Αἴαντι (522.) *Thomas Mag.*

ΧΕΙΜΑΜΥΝΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος. *Lex. MS. Sangerm.* Confer *Hesychium.*

ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* ii. 151. Χειρώνακτας, χειροτέχνας. Χειρῶναξ λεὼς, ὁ χειροτέχνης. *Hesych.* Vide Fragm. inc. lx.

ΧΕΡΣΕΥΕΙ. Σοφ. Ἴωνι·

κεῖνος μὲν
βουστάθας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. *Hesych.* emendatus a Jo. Toup Epist. Crit. p. 102.

ΧΛΩΡΑΝΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γεννηθείς. οὕτως Σοφ. *Suidas.*

Μουσαῖος—ὁ δὲ Σοφοκλῆς ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΝ αὐτόν φησι. *Schol. Comici ad Ran.* 1065.

Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΧΡΥΣΩΠΙΔΕΣ ἄλλαι ἤχοντο, ὡς αἱ γλαυκώπιδες ἐκλήθη. *Eustath.* p. 1389.

ΨΑΚΑΛΑ, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 777. Idem p. 1625. ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν. Ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

ψακαλοῦχοι
μητέρες, αἰγές τ' ἐπιμαστίδιον
γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.

ΨΟ. ἐπίφθεγμα ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους. *Etymol. M.* in Ἐχθές.

ΨΥΧΗ, καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ· (775.) Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς. ἤγουν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. *Philemon MS.* et *Thomas M.*

ΩΣ, λίαν. Σοφ.

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

Suidas. Vide not. ad Œd. Col. 15.

ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφ. ἐν Ἀντιγόνῃ (1161.) κατέλλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ, ἢ τινος τοιούτου. *Lex MS. Sangerm.* Vide Toupium ad Suidam ii. 187. Valckenarium ad Eurip. Hippol. 324. et Schol. ad Aj. 395.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοῦ ΩΣΤΕ λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτεται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· (Œd. T. 1293.) Τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν. *Philemon Grammaticus MS.*

FINIS LEXICI SOPHOCLEI.

INDEX IN SOPHOCLEM.

NOTARUM EXPLICATIO.

A. Antigone.	F. Fragmenta incerta.
Aj. Ajax.	Ph. Philoctetes.
C. Œdipus in Colono.	T Œdipus Tyrannus.
E. Electra.	Tr. Trachiniæ.

A

ἀπρὶξ, Aj. 310
ἀπροσδόκητος, E. 1017
ἀπροσήγορος, C. 1277. Tr. 1095
ἀπρόσμαχος, Tr. 1100
ἀπροσόμιλος, C. 1236
ἅπτομαι, A 179. Tr. 1011
ἄπυρος, Tr. 687
ἄπυστος, C. 489
ἀπωθεῖν, T. 234. 641. 670. Tr. 30. 216. 1251. Aj. 446. Ph. 1122. E. 944
ἄπωθεν, A. 1206. Tr. 818
ἀπώμοτος, A. 388. 394
ἀπωστὸς, Aj. 1019
ἀρὰ, T. 295. 418. 744. 820. C. 865. 1375. 1384
ἀραγμὸς, C. 1609
ἀραῖος, T. 276. 644. 1291. A. 867. Tr. 1204. Ἀραῖος Ζεὺς, Ph. 1182
ἀράομαι, T. 251. 1291. C. 952. 1389. 1406. 1445. A. 428. Tr. 48
ἀράσσειν, T. 1276. A. 52. 975. Aj. 725. Ph. 374
ἀρατὸς, A. 972
ἀργῆς, C. 670. Tr. 677
ἀργίπους, Aj. 237
ἀργὸς, T. 287. C. 1605. Ph. 97
ἄρδην, adverb. A. 430. Aj. 1279
ἀρέσκειν, Aj. 384. E. 409
ἀρεστὸς, T. 1097. A. 500
ἀρετὴ, *gloria*, Ph. 1420
ἀρήγειν, Aj. 329. 1007. 1183. E. 116. 529
ἄρηξις, C. 829. E. 876
ἄριστα, adverbial. T. 1046. 1369. ὅπως ἄριστα, Ph. 627
ἀριστεία, Aj. 443
ἀριστεῖον, Aj. 464. Ph. 1429
ἀρίστερος, Aj. 183
ἀριστεύειν, *transilire*, Aj. 435. 1300
ἀριστεὺς, Aj. 1304
ἀριστόμαντις, Ph. 1338
ἄριστος, T. 440. 1433. Aj. 1381. Ph. 997. 1284
ἀριστόχειρ, Aj. 935
ἀρκεῖν, *arcere, propulsare*, Aj. 535. *præstare*, Aj. 439. 590. προσαρκεῖν ζωθεῖν, C. 262. Tr. 713. Aj. 727. 824. E. 322. Ph. 281
ἄρκεσις, C. 73
ἀρκτέον, T. 628. Aj. 853
ἀρκύστατα, E. 1476
ἁρματηλάτης, E. 700
ἁρμόζειν, C. 199. 908. A. 570. Tr. 689. 733. E. 1293
ἁρμὸς, A. 1216
ἀρνεῖσθαι, T. 571. Ph. 118
ἀρνήσιμος, Ph. 74
ἄρνησις, T. 578. E. 527
ἄρνυμαι, A. 903. Tr. 713. Ph. 838
ἄροτος, T. 270. Tr. 69. 827
ἀροῦν, T. 1485. 1497
ἄρουρα, T. 1257. Tr. 32. Aj. 1286
ἄῤῥηκτος, Aj. 576
ἄῤῥητος, T. 301. C. 1001. A. 556. Aj. 214. 773
ἀῤῥὼξ, A. 251
ἄρσην, *validus*, Ph. 1455
ἀρτάνη, T. 1266. A. 54
ἀρτηρία, Tr. 1056
ἀρτίκολλος, Tr. 770
ἀρτίπους, Tr. 58
ἀρτίχριστος, Tr. 689
ἀρτίως, T. 78. 243. 474. 745. et passim.
ἀρχαιόγονος, A. 981
ἀρχαιόπλουτος, E. 1393
ἀρχέπλουτος, E. 72
ἀρχὴ, *imperium*, T. 737. 905
ἀρχηγετεῖν, E. 83
ἀρχηγέτης, T. 751
ἀρχηγὸς, C. 60
ἀρχὴν, *omnino*, A. 92. Ph. 1239. E. 439
ἄρχω, *impero*, T. 629. C. 66. Aj. 1107. pro κατάρχω, E. 522. 552. Lacænis, 2
ἄρω, E. 147
ἀρωγὴ, C. 1094. Ph. 857. 1145
ἀρωγὸς, T. 127. 206. C. 1012. 1286. Aj. 201. 357. 835. Ph. 1217. E. 454. 462. 1381. et passim.
ἀρώτιμος, A. 569
ἀσαφὴς, T. 439
ἀσεβὴς, T. 1382. 1441. C. 823
ἀσεπτεῖν, A. 1350
ἄσεπτος, T. 890
ἄσημος, A. 252. 1004. 1013. 1209. Tr. 868
ἀσήμων, C. 1668
ἀσθενὴς, C. 1033
ἄσιτος, C. 349. Aj. 324
ἀσκεῖν, C. 913. E. 452. 1217
ἀσκέπαρνος, C. 101
ἄσκευος, C. 1029. E. 36
ἄσκοπος, C. 1680. Tr. 246. Aj. 21. Ph. 1111. E. 864. 1315
ἄσμενος, Tr. 18. 757. Ph. 271
ἀσπάζεσθαι, T. 596. Ph. 357
ἄσπετος, Tr. 963
ἀσπιστὴρ, Aj. 565
ἄσπλαγχνος, Aj. 472
ᾄσσειν, T. 1074. C. 890. Tr. 396. Aj. 32. 258. E. 711. 1402. transitive, Aj. 40
ᾄσσεσθαι, C. 1261
ἀσταχτὶ, C. 1251. 1646
ἄστειπτος, Ph. 2
ἀστένακτος, Tr. 1076. 1202
ἀστεργὴς, T. 229. Aj. 776
ἀστεροπητὴς, Ph. 1198
ἀστιβὴς, C. 126. Aj. 657

B.

E.

Z.

H.

Θ.

N.

Ξ.

O.

Π.

Φ.

X.

SCRIPTORES

IN SCHOLIIS AD SOPHOCLEM

ALLEGATI.

*** Hunc Indicem, absolutiorem multis in locis exactioremque Brunckiano, amicorum in gratiam excudendum olim curavit Porsonus.

Acesodorus, C. 1051.

Æschylus, T. 733. C. 1047. 1049. Aj. 722. 784. 833. E. 137. 286. Ἀγαμέμνονι, C. 929. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, C. 1375. Ἡλιάσιν, C. 1248. Θρήσσαις, Aj. 134. 815. Ἱερείαις, C. 791. Ἰφιγενείᾳ, Aj. 722. Λυκούργῳ, C. 668. Ὅπλων κρίσει, Aj. 190. [Προμηθεῖ] A. 966. Φιλοκτήτῃ, Arg. Philoct.

Agathon, Tr. 633.

Alcæus, T. 56. 153. C. 954.

Alcman, C. 1248.

Anacreon, A. 134.

Androtion, C. 698. 711. 1051.

Antimachus (Triclinio Callimachus, sed male, ut liquet ex Suida vv. πῦρος· ταλαίπωρος. Scholiastis ad Eurip. Or. 392. ad Aristoph. Plut. 33.) C. 14.

Apollodorus, C. 55. 57. 702. Tr. 262. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, A. 980. ἐν τῷ Περὶ θεῶν ιζ, C. 489.

Apollonius Rhodius (Ἀργοναυτ.) E. 445. 745.

Aratus (Φαιν.) Tr. 122.

Archilochus, E. 96. Arg. Œ. T.

Aristarchus Tegeata, C. 1320.

Aristides, T. 249.

Aristocrates, Tr. 265.

Aristophanes, vit. Soph. (locus plenior exstat apud Dion. Chrysost. lii. p. 553.) Aj. 745. (Βατράχοις) E. 147. Γηρυτάδῃ, E. 289. Ἥρωσι, C. 791. Νεφέλαις, C. 698. Πλούτῳ, T. 82. (Σφηξὶ) Tr. 394.

Aristoteles, T. Arg. 1516. C. 698.

Aristoxenus, vit. Soph.

Arizelus, C. 91.

Astydamas, C. 57.

Bias, A. 175.

Callimachus, T. 919. C. 3. 311. 489. 510. (1621. vide Bentleii Fragm. 83. et Suid. v. Μοῦσαι καλαί.) A. 264. 629. Tr. 7. 308. Aj. 26. in fine τοῦ β' τῶν Αἰτίων, C. 258. ἐν τῷ γ' τῶν Αἰτίων, A. 80.

Carystius, vit. Soph.

Chilon, A. 175.

Comici, C. 17.

Comœdia, Aj. 257.

Crates Atheniensis, C. 100.

Cratinus, A. 404. Πυτίνῃ, Aj. 105. Χείρωσι, C. 477.

EXCERPTA

EX VARIETATE LECTIONIS,

QUAM CONTINET EDITIO

CAROLI GOTTL. AUGUSTI ERFURDT.

IN ŒDIPUM REGEM.

V. 18. Vulgo οἱ δέ τ'. Suidas (in λεκτὸς) οἵδέ τ'. [i. e. οἵδε τ', quod edidit E.] August. b. οἱ δ'.

49. μεμνώμεθα. Sic scribendum putavi pro μεμνῄμεθα.

78. οἵδε τ'. Sic August. b. et Mosq. E. B. Brunckius οἵδε γ'. August. c. οἱ δέ τ'. Schol. οἱ δέ γ'.

80. τὰς pro τῷ Brunck.

101. τόνδ' pro τόδ' Brunck.

108. οἱ δ'. Male Brunck. οἵδ'.

167. Vulgo deest hic et in seqq. strophæ atque antistrophæ notatio.

ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω — στροφὴ β'.
πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας
στόλος, οὐδ' ἔνι
φροντίδος ἔγχος,
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰηΐων
καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλᾳ
προσίδοις, ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται. — ἀντιστρ. β'.
νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ
θαναταφόρῳ
κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἔπι ματέρες,
ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι
λυγρῶν πόνων
ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν.
παιὰν δὲ λάμπει
στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός,
εὐῶπα πέμψον ἀλκάν,
Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, — στροφὴ γ'.
ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας
ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμων
Θράκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἆμαρ ἔρχεται·
τὸν, ὦ πυρφόρ' ἀστραπᾶν κράτη νέμων,
Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ ἀντιστρ. γ'.
χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν
βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι,
ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους
Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς
Λύκι' ὄρεα διάσσει·
τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,
οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελάσσαι, φλέγοντ' ἐν ἀγλαῶπι πεύ-
κᾳ, 'πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

176. Uterque Dresd. atque edd. Turn. Steph. Cant. recte ἅπερ pro ἄπερ, quod cum reliquis Brunckius exhibet. Ad illam quidem scripturam referenda videtur gl. in Mosq. καθά.

184. ἀκτὰν παρὰ βώμιον. Sic recte præter codd. nonnullos apud Brunckium Dresd. a. August. b. et edd. Turn. Steph. Cant. Alii codd., in quibus August. c. Dresd. b. ut Aldus, ἀκτὰν παραβώμιον. Mosq. παρ' ἀβώμ. Legebatur etiam παραχώμιον teste Camerario. ἀϋτὰν παραβώμιον dedit Brunck.

186. ἐπιστενάχουσι dedi ex utroque August.

188. Post Διὸς, non, ut vulgo, post εὐῶπα interpunxi.

197. Θράκιον dedi pro Θρῄκιον.

198. ἤν. Sic Dresd. b. ut non monito lectore dedit Brunckius pro vulg. εἰ. Vide sis quæ notavi ad Antig. 1013.

199. ἆμαρ. Libri omnes ἦμαρ.

200. πυρφόρ'. Sic dedi ex conjectura. Vulgo πυρφόρων. πυρφόρον (ων) August. c. Mosq. ἀστραπῶν Bodl. 2. Trin. Dresd. b. πυρφόρων ἀστραπὰν Bar. 1. κράτει Dresd. a. (α) κράτη Mosq. Sequente versu ὦ ante Ζεῦ omisi.

205. Brunckius, ut vulgo, ἀδάμαστ', invitis numeris, [ἀδάματ' E.]

208. Λύκι'. Sic recte Dresd. a. Vulgo Λύκει'. In eodem voci ὄρεα superscr. ὄρη, quod fortasse melius.

213. πελάσσαι pro πελασθῆναι reposui addidique ἐν.

215. Libri omnes ἐπί. ['πὶ E.]

248. ἄμορον reposui pro ἄμοιρον.

250. Dresd. a. γένοιτ' ἂν ἐμοῦ. Temere Brunck. γένοιτο μὴ οὐ. [Legit E. γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος.]

257. ἀνδρός τ'. Sic bene August. uterque ac Dresd. b. pro ἀνδρός γ'—.

258. Brunck. e. cod. D. recepit νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. Ceteri codd. ut Aldus, νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ. [dedit E. νῦν δ' ἔτ' 'πικυρῶ γ' ἐγώ.]

264. τάδ'. Sic Aldus et codd. omnes, præter unum August. c. τάσδ' exhibentem. Temere Brunck. τοῦδ'.

270. Libri omnes γῆν. [γῆς E.]

278. Brunckius post ζήτημα commate interpunxit. [comma omittit E.]

305. Libri omnes [quod servat E.] μὴ κλύεις. Brunckius ex Valckenarii conjectura (ad Phœniss. pag. 320.) dedit μὴ 'κλυες, quod falso putat confirmari codd. glossa, μὴ ἤκουσας.

329. τἄμ', ἴσθ' ἄν, εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά. Vulgo τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Brunckius τἄμ' ἐξενείπω.—σ' ἐκφήνω Mosq., uterque August. et Dresd. atque Aldus. σὰ 'κφήνω Brunck.

360. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; Brunckius, interrogandi signo post πρόσθεν posito, excudi jussit λέγων.

364. εἴπω τι δῆτα. τί δῆτα Brunck.

370. πλὴν σοί. Male pronominis accentum inclinavit Brunckius. [πλὴν σοι.]

379. Κρέων δέ σοι. Sic præter codd. et edd. omnes Plutarchus in Consol. p. 117. A. et Suidas in πῆμα. Brunckius, celato, ut solet, lectore, Κρέων γε dedit.

388. κέρδεσιν. Sic, addito ν, recte Dresd. b.

425. Brunck. ἔσ' pro ἅ σ'.

434. σχολῇ γ' ἄν. Sic Suidas in σχολῇ γ' ἄν. Vulgo σχολῇ σ' ἄν. Sed pronomine, quod modo præcessit, non incommode carebimus.

437. August. b. ut Brunck. τίς δ' ἐμ'. Reliqui, ut nos. [τίς δέ μ'.]

458. ὡυτός. Sic scribendum esse viderunt Burgess et Bothe. Libri omnes [cum Brunck.] αὐτὸς, cui tamen in August. c. minio suprascriptum ὁ.

472. ἀναπλάκητοι. Sic Mosq. et Dresdd. ut Triclinius et Scholiastes. Brunckiani codd. Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. August. b. Ald. et Suidas ἀναμπλάκητοι. August. c. ἀνάμπλακτοι. Brunckius ἀπλάκητοι rescribendo numeris male consuluit.

510. ἀδύπολις dedi pro ἡδύπολις.

528. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ. Sic Suidas in ὀρθῆς, ut Porsonus citat in Addendis ad Hecubam p. 79. ed. rec. Vulgo [et sic Brunck.] ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ—.

570. τοσόνδε γ'. Sic Aldus et quidam codd. in quibus August. b. cum glossa τοσοῦτον. In membr. Mosq. et utroque Dresd. est τὸ σὸν δέ γ', ut Turnebus edidit et Brunckius, improbante Porsono ad Eurip. Med. 461.

589. γ' addidi [post σωφρονεῖν,] cum Valcken. ad Phœn. 557.

628. ξυνίεις. Sic D. T. August. b. Dresd. uterque, ut Turnebus edidit. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 141. In quatuor codd. Brunckianis, item in Laud. Bodl. 2. Mosq. ut in Aldina ed. ξυνίεις. ξυνεῖς dedit Brunckius, ἱεῖς secundam præsentis, ἵεις imperfecti esse monens. Reliqua ab eo notata transcripsi ad Electr. 596.

630. μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Sic emendate scriptum in T. et Dresd. a. "Hanc lectionem (ait Brunckius) in margine edit. Turnebi jam notatam Aldinæ [μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ, quam exhibent etiam Mosq. et Dresd. b.] præferri debuisse agnosco. Longe melius meo judicio πόλεως absolute, quam πόλεως τῆσδε." In tribus codd. Brunckianis et in Bar. 1. Laud. August. b. μέτεστι τῆσδ' οὐχὶ σοὶ—.

666, 7. καρδίαν dedi ex conj. Hermanni pro ψυχὰν, καί.

672. ἐλεινὸν scripsi, Attice. Vulgo ἐλεεινόν.

684. καὶ τίς ἦν λόγος; καὶ τίς ἦν ὁ λόγος Laud. Bodl. 2. Trin. August. b. Articulum recte omittunt Mosq. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. [Brunck. καὶ τίς ὁ λόγος ἦν;]

686. φαίνεται. Sic recte Mosq. Dresd. a. August. b. Aldus. φαίνετ' D. Bar. 1. Bodl. 2. Dresd. b. Brunck.

689. ὦ 'ναξ Dresd. a. bene. Vulgo ὦναξ.

719. ἄβατον εἰς ὄρος. Vulgo εἰς ἄβατον ὄρος. Correxerunt Musgr., Hermann. ad Hecub. p. XXXIX. et Bothius.

739. ἐστί. Sic recte August. b. Vulgo ἐστι.

741. ἔχων. ἔχων Brunckius in εἶχε mutavit.

753. κήρυξ. Sic Dresd. b. Male vulgo κῆρυξ. Conf. Clark. ad Homer. Il. II. v. 267.

794. Vulgo non post Κορινθίαν et ἐκμετρ., sed post χθόνα demum interpungunt.

806. τῷ τροχηλάτῃ. Sic dedi ex conj. Hermanni pro τὸν τροχηλάτην.

817. ὃν dedi pro vulg. ᾧ.

827. ὃς ἐξέθρεψε κἀξέφυσέ με. Sic bene Dresd. b. Vulgo inverse.

829. ἂν ὀρθοίη. Sic recte correxit Schæferus vulgatum ἀνορθοίη. Conf. viri eruditissimi Meletem. crit. P. I. p. 89. et Hermann. ad Viger. p. 732.

841. δέ μοι Dresd. a. Turn. δέ μου Augustani, Mosq. Dresd. b. Ald. [quod recepit E.] δ' ἐμοῦ Brunck.

870. μὰν dedi pro μήν.

876. ἀκρότατον edidi pro ἀκροτάταν.

Ibid. ἄποτμον pro ἀπότομον scripsi ex conj. Hermanni, quam confirmat Dresd. b. et glossa in eo interlinearis: δυστυχῆ.

893. βέλη δέξεται. Sic scribendum putavi. Aldus et codd. plerique, itemque Suidas in κέρδος præbent ἔρξεται: quidam codd. ἔξεται.

907. [Post παλαιά] σοι de meo addidi.

908. ἐξαιροῦσιν August. b. Brunckius cum reliquis ἐξαίρουσιν.

932. [Ad Brunckii notam sic observat E.] Utramque rectum esse putat Porson. Ad Hec. 338., alterum per elisionem fieri, alterum per erasin.

943, 44. ΙΟ. πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος, ὦ γέρον; ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν. Sic edidi ex Bothii et mea conjectura. Brunckius cum plerisque codd. exhibet: Ἰο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος; Ἀγ. εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, —Dresd. a. ex Triclinii interpolatione præbet: π. ε. ἦ τέθν. που. Π. γέρον, sequentibus versui 944. additis hoc modo, εἰ μὴ λέγω τἀληθές. Sic etiam August. b. nisi quod ultimæ vocabuli γέρον syllabæ ον suprascriptum habet, proximo autem versu εἰ δὲ μὴ offert.

981. ὀνείρασιν addito ν ἐφελκ., quod vulgo abest, Dresd. b.

987. γ' addidi cum Porsono ad Eurip. Phœniss. 1638. metri caussa; secundum enim corripit μέγας.

1002. οὐχὶ Aldus et alteruter August. Legendum fortasse ἐγὼ οὐχί.

1011. ταρβῶν. Sic Ald. Brub. Codd. et Brunck. ταρβῶ.

1022. τῆς ἐμῆς χειρὸς Dresd. b. [et sic E.] Vulgo τῶν ἐμῶν χειρῶν.

1062. οὐδ', ἐὰν τρίτης. Sic dedi ex emendatione Hermanni ad Viger. p. 791. proposita. Vulgo οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης. August. c. οὐδ' ἐὰν ἐκ τρίτης. Ἐκ natum ex interpretatione.

1087. γνώμαν scripsi pro γνώμην.

1092. ματέρ' dedi pro μητέρ'.

1095. τυράννοις male a Brunckio mutatum est in τυράννοισιν.

1096. [Edidit E. Ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ κ. τ. λ.]

1100. Post vocem ὀρεσσιβάτα Brunckius cum Heathio addidit που, quippe qui non vidisset in strophico versu ὦ delendum esse.

1108. Ἑλικωνίδων dedi jubente Porsono ad Eurip. Orest. 614. Vulgo Ἑλικωνιάδων.

1109. αἷς. Sic Aldus et veteres et codd. [cum E.] Brunckius αἷσι.

1113. τἀνδρί. Sic conjunctim Dresd. b. Reliqui et Brunck. τ' ἀνδρί. Deinde

σύμμετρος pro ξύμμετρος scripsi metri caussa. Vid. Hermann. ad Hecub. p. 109.

1116. Male vulgo post προύχοις interpungitur.

1186. [Ad Brunckii notam sic adnotat E. versus dividens cum Heathio.] Jure suo tam socordem explosit modestiam Hermannus in præf. ad Eurip. Hecub. p. LXXI.

1195. Olim comma post Οἰδιπόδα scribebatur. Posui post βροτῶν cum Hermanno in præf. ad Eurip. Hec. p. XXIX. quo eodem auctore οὐδένα in οὐδὲν mutavi.

1197. Vulgo ἐκράτησας. Metri caussa correxit [ἐκράτησε] Hermannus l. c.

1203. Θήβαισιν cum Heathio dedi pro Θήβαις.

1205. Hermanni conjecturam [τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις] exhibui. Vulgo τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις.

1214. τ' pro τὸν dedi ex conj. Hermanni.

1216. ὦ ante τέκνον de meo interserui. Mox εἰδόμαν recte obtulit Dresd. a. pro ἰδόμαν, vel, quod in Trin. repertum est, ἰδοίμαν.

1217. [Legit E. εἴθε σ' εἴθ' ἐγὼ μήποτ' εἰδόμαν. et mox περίαλλ' ἰαχχίων, suadentibus Heathio atque Hermanno.]

1218. δύρομαι. Sic dedi ex conjectura Seidleri mei. Vid. Porson. ad Eurip. Hec. 734. Vulgo ὀδύρομαι.

1222. κατεκοίμησα. Sic Mosq. Dresd. b. August. c. et impressi. Brunckius recepit κατεκοίμισα, quod exhibent B. D. E. T. August. b. superscripta in duobus gl. ἀντὶ τοῦ κοίμισα διὰ τοῦ ι: itemque Dresdd. et Bar. 1.

1231. αἴ φανῶσ'. Sic bene August. b. et Dresd. a., in quo superscriptum ἄν. Vulgo αἴ 'ν sive αἰ'ν, dura ecthlipsi vocalis α.

1244. Brunckius post δ', εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ' et ἴσω interpunxit. [incisa post δ', ἐπ. et ἴσ. amovit E.]

1245. καλεῖ dedi pro 'κάλει.

1249. εὐνὰς δ' ἐκάκυ'. Sic reposui ex emendatione Hermanni. Vulgo γοᾶτο δ' εὐνὰς absque augmento, quod in iambis Tragici omittere non solent. In B. scriptum 'γοᾶτο. Sed hic elisio non habet locum, quum præcedens versus in consonantem desinat. Brunckius dedit ἐγοᾶτο.

1266. [Edidit E. ἐκεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινά γ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν. ex MSS. Dresd. a. August. c. et Bar. 1.]

1279. [Edidit. E. ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο. ex T. Brunckiano, Dresdd. et Aldinâ.]

1309. [Sic legit atque ordinat E. φέρομαι τλάμων; πᾷ μοι φθογγὰ Διαπέταται φοράδην; διαπέταται est ab Aldo et parte codicum.]

1311. [Legit E. ἰὼ δαίμον, ἵν' ἐξήλω; de voce ἐξήλω addita hac nota;] Hanc formam prætuli, quamquam altera defendi potest loco Æschyleo Eum. 369. nec sine libris mutanda videtur Pers. 514.

1315. ἀδάματον dedi pro ἀδάμαστον.

1323. με scripsi pro ἐμὲ, quod habent Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. b. Ald. Brunck. Pro κηδεύων metri caussa scripsi κηδέων.

1329. ὦ φίλοι Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosq. Ald. Brunck. Omisi ὦ cum Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

1330. [Edidit E. ὁ κακὰ τάδ' ἐμὰ τελῶν.]

1337. δῆτά μοι. Sic recte Bar. 1. Bodl. 2. Trin. Mosq. Dresd. a et in scholiis metricis Triclinius, Brunckio Aldinam lectionem δήποτ' ἐμοὶ exhibente.

1338. προσάγορον. Vulgo προσήγορον.

1339. ἁδονᾷ. Vulgo ἡδονᾷ.

1340. Pro ἐκτάνω metro postulante scripsi ἔκτανον.

1343. τὸν μέγ' ὀλέθριον. Sic dedi, ut versus antistrophico responderet. Alius τὸν ὀλέθριον μέγαν. In ὀλέθριον consentiunt praeter codd. a Brunckio collatos Bar. 1. Bodl. 2. Laud. Trin. Mosq. Dresdd. Augustani: sed pars codd. Brunckianorum, August. b. ac Dresdd. μέγα praebent, quod Turn. in textu exhibet. In August. c. hoc verbum charta adglutinata tectum. Brunckius dedit τὸν ὀλεθρίων μέγαν, media voce a Turnebo accepta.

1349. ὡς ἀγγέλας. ἄπ' post ὡς addunt Bar. 1. Laud. Trin. Bodl. 2. Mosq. Ald. Brunck.

1351. [μ' ἔλυσ' edidit E. suadente Brunckio.]

1360. ἄθλιος. Vulgo ἄθλιος.

1365. κακὸν ἔφυ κακοῦ. Vulgo sic collocantur verba: ἔφυ κακοῦ κακόν.

1401. μέμνησθ', ἔτι.—Sic Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Mosq. August. a. b. Dresd. a. Vide quae notavi ad Antig. 2. Brunckius cum Turn. Steph. Cant. dedit μέμνησθ' ἔτι.

1457. Ἐνόσταν. Sic emendavit Marclandus (ad Eurip. Iph. T. 1201.) probante Hermanno ad Viger. p. 703. Vulgo Ἐνόσταν.

1469. χερί τ' ἄν. Sic Trin. Mosq. August. c. Ald. Cum reliquis Brunckius χερὶ δ' ἄν.

1505. παρά σφ' ἴδης. Sic dedi pro vulgato σφε παρίδης, Porsonum secutus, quem vide ad Eurip. Med. 284. Brunckius reposuit μή σφε περιΐδης.

1511. εἴχετόν γ'. Sic Brunckius dedit celato lectore. Impressi, Dresd. a. b. August. a. b. εἰχέτην. In Augustanis gl. ἀντὶ τοῦ εἴχετον.

1526. Post hunc versum unus, puto, intercidit.

Ante evulgatum Œdipum Coloneum diem obiit Erfurdtius; nec in illam Fabulam Notae ejus, si quae relictae fuerint, lucem adhuc videre.

IN ANTIGONAM.

V. 2. ὅτι scripsi pro vulgato ὅ τι.

4. οὔτ' ἄγης ἄτερ. Libri omnes pessime οὔτ' ἄτης ἄτερ. [Brunck. ex conjectura οὔτ' ἀτήρον.]

25. ἔκρυψεν νεκροῖς. Pro νεκροῖς Brunck. reposuit Θεοῖς.

30. εἰσορμῶσι. Vulgo εἰσορῶσι.

40. Vulgo λύουσ' ἂν ἢ Θάπτουσα. [quod dedit E.] Brunck. e scholiis dedit ἢ 'φάπτουσα.

56. αὐτοκτονοῦντε. Vulgo αὐτοκτονοῦντε.

71. ἐμοῦ. Sic Dresd. Turneb. Steph. et Cant. Male Brunck. ex codd. nonnullis, Aldo et Scholiaste ἐμοῦ recepit.

93. ἐχθαρεῖ. ἐχθαρεῖ vulgo, sed ἐχθαρῇ Ald. et in marg. Turn., quod ne commemoravit quidem Brunckius. Illam formam a Tragicorum usu abhorrere Porsonus docuit ad Eur. Med. 555.

102. Praetuli cum Hermanno vulgatam τῶν προτέρων, ut magis poeticam. Brunckius ex membr. dedit τῶν πρότερον.

103. Metri caussa scripsi ποτὶ pro πότ' ἄ.

106. ἀπ' Ἀργόθεν. ἀπ' ex conj. addidi: non bene Brunck. ἐξ.

117. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, κύκλῳ φονίαισιν ἀμφιχανὼν. Legendum, ut edidi. Vulgo sic:

στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονί-
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ—

offendente brevi syllaba in fine prioris versiculi. φονίαισιν dant August. et Dresd. qui mox v. 121. cum Aldo bene habet γένυσιν pro vulg. γένυσι.

130. προσνισσομένους Χρυσοῦ, καναχῇ θ' ὑπεροπλίας.—Hermanni emendationem recepi. Aldus et codd. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας sine ullo sensu. In August. glossa est ὑπέρφρονας. Brunckius dedit καναχῇ χὑπεροπλίας, prima posterioris vocabuli syllaba ob crasin copulæ καὶ producta.

134. ἀντιτύπᾳ dedi ex Hermanni conjectura. Brunck. ἀντίτυπα cum Aldo et veteribus codd. quam lectionem adgnoscit Schol. et Eustathius p. 1701.

138. εἶχε δ' Ἄλλᾳ τὰ μὲν, Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις. "Aldus hunc versum sic edidit: εἶχε δ' ἄλλα. τὰ μὲν ἄλλᾳ, τάδ' ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλᾳ: sed quod priori factum oportuit, posteriori soli subscriptum ι." Brunck. qui εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις dedit neglectis antistrophicorum versuum numeris. Dresd. Turn. Steph. Cant. exhibent εἶχε δ' ἄλλῃ τάδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις, proxime ad emendationem nostram, quæ jam Hesthio in mentem venerat. In August. verba ἄλλᾳ τὰ μὲν absunt, sequenti autem ἄλλα gl. suprascr. ἤγουν ἄλλα κακά.

151. θέσθε. Hanc lectionem Brunckius, versum dactylicum esse putans, metro adversari pronuntiavit. At Glyconeus est polyschematistus, ut non opus sit θέσθαι rescribere, quod T. et Dresd. exhibent cum glossa θελήσατε.

153. παννυχίοις. Vulgo παννύχοις ruente metro. Emendationem nostram firmat August.

154. ἐλελίχθων Βάκχιος. Aldus et veteres codd. ἐλελίζων. Scholiastes ἐλελίχθων, quam lectionem secutus est Triclinius. Exstat etiam in Dresd. et August. cum glossa ταῖς βακχίαις κινῶν. Pro Βάκχιος legebatur Βακχεῖος repugnante metro.

156. κραίνων νεοχμοῖς, παῖς ὁ Μενοικέως. Codd. et edd. vett. habent Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς—.

168. κείνου ἔτι. Sic membr. Dresd. August. et impressi. κείνου exhibet E. Brunckius ex conjectura κείνου τότε, ut correlativa sint ἐπεὶ—τότε.

203. ἐκκεκήρυκται τάφῳ. ἐκκεκήρυκται dedi pro ἐκκεκηρύχθαι.

206. αἰκισθέντ'. Sic August. Dresd. et impressi. In August. glossa σπαραχθέντα. Membr. αἰκισθέν τ'. Brunckius e cod. E. αἰκιστόν τ' edidit.

211. σοὶ ταῦτ'. Brunck. σοὶ ταὐτ' scripsit. Lacunæ signum post hunc vel sequentem versum poni debere viderunt Scaligerus et Reiskius.

213. παντί, τοῦτ' ἔνεστί σοι. Malo vulgo παντί που τ'—

218. ἄλλο τοῦτ'. Codd. et edd. ἄλλῳ. ἄλλο unus dat August. c. schol. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἄλλο, μεγάλως ἀγνοοῦντες. Brunckius scripsit ἄλλο τοῦδ'.

231. Prætuli lectionem a Scholiaste conservatam, ταχύς. Vulgo βραδύς.

234. καί σοί. Brunck. post μολεῖν in antecedente versu plenius interpungens scripsit σοί, καί.—In August. et Ald. punctum est post σοὶ, post μολεῖν autem nihil interpunctionis.

263. ἔφευγε μὴ εἰδέναι. omisi τὸ quod vulgo post ἔφευγε legitur.

280. Post μεστῶσαι Brunckius perperam commate interpunxit. [Error videtur esse typographi: deest enim in ed. 1786.]

318. "τί δέ; ῥυθμίζεις—Sic in August. In E. τί δὲ—membr. [et Dresd.] ut impressi, τί δαί. Triclinii glossa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc sartum est metrum: vocalis brevis ante ρ producitur. Vide ad Œd. T. 487." Brunck. Τί δὲ habet

etiam Plutarchi in Camil. p. 509. D. editio Aldina. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 1008. Simplicius autem et elegantius esse putabam cum Hermanno, si tolleretur interpunctio post τί δὲ, quae quidem et in cod. August. et in ed. Ald. abest.

321. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦθ' ὁ ποιήσας ἐγώ. Sic edidi ex emendatione Hermanni. Membr. August. et impressi οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In reliquis conspirantes T. Dresd. et Turn. in marg. ἐγώ. Brunckius e cod. E. dedit οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ, cui scripturæ obstat August. εἰμὶ supra ποιήσας pro interpretatione scriptum exhibens.

345. καὶ θηρῶν. Sic Aldus et membranæ. In E. et August. καὶ θηρῶν. Brunckius cum reliquis dedit θηρῶν τ'.

346. ἐπιβάλλων. August. Ald. ἐπιβάλλων, quod amplexus est Brunck.

348. ἀριφραδής. Vulgo περιφραδής. Optimam lectionem ἀριφραδὴς conservavit Eustathius p. 135. 24. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως περιωπάγχρι τὸ φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ φραδέος νόου ἔργα τίτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνὴρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος Ἀριφράδης, τὸ κύριον.

349. μαχανᾷ. Dorismum invitis libris restitui.

354. ἀνεμόεν. Sic August. et Aldus. Reliqui ἠνεμόεν, quos male sequitur Brunckius.

357. πάγων ὑπαίθρεια ... Hermanni. August. post δυσαύλων, glossam ψυχρὰ in textu habet.

363. Neglecto Dorismo vulgabatur ἀμηχάνων, ut μαχανόεν v. 365.

370. Particulam δὲ post ἄπολις addunt August. Dresd. et edd. vett. præter Aldinam, in qua, ut in membranis et in Scholiis Romanis, omissa est improbante Brunckio.

382. τοῖς βασιλείοις ἄξουσι. ἄξουσι ex conjectura Hermanni dedi pro ἄγουσι. August. enim, Dresd. et Aldus habent τοῖς βασιλείοις ἄγουσι, cujus in locum Brunckius τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι rescripsit, nescio utrum ex codd. an solis edd. Turn. Steph. Cant.

390. σχολῇ γ' ἄν. Sic Dresd. et in marg. Turnebus. Vulgo σχολῇ ποθ'. [Vide ad Œ. R. 434.]

402. ἐπίστασαι. Sic dedi pro vulg. ἐπίστασο.

403. ἦ καὶ ξυνίης. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Brunck. dedit ξυνιεῖς. [Vide ad Œ. R. 628.]

409. sq. ἦ κατεῖχ' ἐπὶ νέκυν. Hermanni emendationem recepi pro ἢ κατεῖχε τὸν νέκυν.

412. Brunckius ex conjectura Dorvillii ad Charit. p. 388. (390. ed. Lips.) ἀφ' αὐτοῦ et cum Stephano βάλοι edidit. Nos locum interpunctione post αὐτοῦ posita juvare satis habuimus. In August. est ἀπ' αὐτοῦ c. gl. τοῦ σώματος et βάλῃ c. gl. ὁ ἀήρ.

423. [κἀν. πικρᾶς Both. probante Erfurdtio.]

456. νῦν τε cum Hermanno rescripsi pro νῦν γε.

467. Aldus et membr. ἰσχόμην, Scholia vetera ΉΙΣΧΌΜΗΝ. Codices quidam, in his August. et Dresd. ἰσχόμην, satis recte, nisi rectius præberet Eustathius ἰσχόμην, ad Il. E. pag. 529. 18. Nimirum cum semel ἰσχόμην in ἠσχόμην, quod pro varia lectione præbet Eustathius, corruptum esset, inde provenere ista portenta, ἠισχόμην, ἠισχόμην. ἠισχόμην, quod Sophocli, Aristophani et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Mœrin p. 176. adstipulante Brunckio, mera est barbaries. Vid. Porson. in Præf. ad secundam edit. Eur. Hecub. p. XVIII.

484. Cum Hermanno librorum omnium lectionem αὐτὴ δ' in αὕτη δ' mutavi.

515. ὁ κατθανὼν νέκυς. Sic membr. August. et impressi. In E. T. Dresd. et margine ed. Turn. ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς, quod recepit Brunck.

521. κάτωθεν. Hanc lectionem a Scholiaste conservatam auctore Hermanno prætuli vulgatæ κάτω 'στιν, utpote exquisitiorem.

526. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη, φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη· νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν. Corrigenda fuit interpunctio. Etenim post Ἰσμήνη non distinguebatur, post εἰβομένη autem puncto vel colo et post ὕπερ commate.

531. ὑφειμένη. Brunck. ὑφημένη.

540. August. cum Dresd. κακοῖσι, unde cum Hermanno conjicias scripsisse Sophoclem κακοῖσι σοῖσιν.

557. Pro τοῖσδ' disjunctim scripsi τοῖς δ'.

591. sq. θῖνα, καὶ δυσανέμῳ Στόνῳ βρέμουσιν. Jacobsii conjecturam recepi. Vid. Anthol. Gr. T. XII. p. 210. Vulgo δυσάνεμοι, στόνῳ βρέμουσι δ'—.

595. φθιτῶν reposui ex conj. Hermanni pro φθιμένων.

598. οὐδ' ἔχει λύσιν τινά. addidi τινα. Male reposuit Brunck. οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν.

601. κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν. κατ'. Sic Dresd. Vulgo κἆτ'—φοινία θεῶν τῶν. Aldus φονία. Male prætulit Brunckius ordinem, quo dispositæ sunt voces in E. θεῶν φοινία τῶν.

605. Vulgatum κατάσχοι merito revocavi. Fallitur enim Brunckius optativum negans in hac forma adhiberi, nisi cum particula ἄν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 724. In E. κατάσχῃ.

607. ἀκμαντοι. Sic dedi ex conjectura Hermanni. Vid. de metris pag. 317. August. et Ald. οὐδ' ἀκάματοι θεῶν, Scholiastes οὔτ'—Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀκάματοί τε θεῶν. Brunckius dedit οὔτε θεῶν ἀκάματοι repugnante metro.

608. ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας. Sic Dresd. Turn. Steph. Cant. In membr. et August. ut apud Aldum, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ. Glossa in August. ἐν ἀϊδίῳ δυναστεῖ. In E. ἀγήρως χρόνῳ, quod recepit Brunckius. Ei si credimus, particulam δὲ metrum respuit, versusque est antispasticus dimeter brachycatal., qualem esse vult etiam antistrophicum.

613. οὐδὲν ἕρπειν. Vulgo οὐδὲν ἕρπει, nisi quod Aldus οὐδὲν' habet. Scholiastes ἕρπον.

618. εἰδότι δ' οὐδὲν, ἕρπει. Brunckius syllabam deficere opinatus ad metri integritatem, pro ἕρπει scripsit προσέρπει.

619. προσαύσῃ correctio est Hermanni (de metris p. 317.) Perperam in aliis libris προσψαύσῃ, in aliis προσάρῃ. Brunckius ψαύσῃ dedit, præpositionem, quam verbo antecedentis versus adjungi debuerit, huic verbo librariorum errore adhæsisse putans.

625. Brunckius contra librorum omnium auctoritatem edidit πράσσειν, ut bina verba δοκεῖν et πράσσειν eadem constructionis lege tenerentur.

632. ἆρα δή. Vulgo ἆρα μή.

638. μεῖζων. Sic bene Dresd. pro vulg. μείζων.

646. Dresd. εἴπῃς. Pro πόνους variam scripturam παῖδας notavit Scholiastes, [quam præfert Both. nesciente E. anvere.]

659. τά γ' ἐγγενῆ. Sic dedi ex conjectura, libris vel τάδ' ἐγγενῆ vel τά τ' ἐγγενῆ exhibentibus. Brunckius scripsit εἰ γὰρ δὴ τά τ' ἐγγενῆ.

[663—671. In Erfurdtii editione sic ordinantur hi versus: F. G. H. I. A. B. C. D. E.]

673. τ', quod vulgo post πόλεις additur, recte omittit Dresd.

687. χἀτέρα reposui pro χἀτέρῳ.

699. Male Brunckius librorum omnium lectionem λαχεῖν in τυχεῖν mutavit. Vide quæ monui ad Electr. 357. [364]

739. καλῶς ἐρήμης γ'. punctum vulgo post καλῶς positum delevi.

747. οὐ τ' ἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. August. οὐκ ἂν ἕλοις, reliqui omnes οὐκ ἄν γ' ἕλοις. Brunckius scripsit: οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε.

754. αὐτὸς ὢν φρενῶν. Sic scripsi euphoniæ causa. Vulgo ὢν φρενῶν αὐτός. August. ὢν αὐτὸς φρενῶν.

781. ἀμάχατ'. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. Brunck. ἀνίκατ', ἀμάχαν.

788. φυλάξιμος dedi pro vulg. φύξιμος.

789. ἐπ'. Sic edd. vett. Brunckius dedit ἔπ'.

836. καί τοι φθιμένᾳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι. In Aldina legitur: Καίτοι φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. In August. φθιμέναν. Dresd. et edd. Triclinianam recensionem exhibentes præbent καί τοι γε φθιμένῃ, in fine autem pariter atque August. hunc addunt parœmiacum: ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν. Præterea in Dresd. ut in T. scriptum τοῖσιν ἰσοθέοις.

840. ὀλλυμέναν. Sic optime Dresd. Ὀλομέναν Aldus et Brunckius, perverso metro: οὐλομέναν Triclinius.

855. Recte Aldus et membr. προσέπεσες, ut legisse videtur etiam Scholiastes. Non debebat Brunckius recipere προσέπαισας, quod in August. Dresd. et edd. Turn. Steph. Cant. exstat.

856. δ' addidi ex August. et Ald.

864. ἄται, κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'. Metro postulante Hermanni emendationem recepi in libro de metris p. 439. propositam.

870. γάμων κασίγνητε κυρήσας. Vulgo κασίγνητε γάμων. Metri caussa voces transposui.

877. ἁ ταλαίφρων. ἁ addidi, quod ægre desiderabatur.

929. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὑταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν. αὑταὶ dedi pro αὗται.

938. θεοὶ πατρογενεῖς τ'. Sic edidi ex Hermanni conjectura. Mendose Aldus cum parte codd., in quibus etiam est Dresd., καὶ θεοὶ πατρογενεῖς. In E. προσγενεῖς: in August. προγενεῖς. Brunck. dedit θεοί τε πατρογενεῖς, monens legi etiam posse καὶ θεοὶ πρόγονοι.

941. τὴν βασιλὴν τὴν—Sic rescripsi pro lectione librorum τὴν βασιλίδα. Τὴν βασίλειαν, quod in Dresd. et nonnullis edd. legitur, Triclinii commentum est. Brunckius dedit τὴν βασιλίδα τὴν—.

966. πάρα cum Hermanno scripsi pro παρά. Post πελαγέων in Aldina et veteribus codd. addita vox πετρῶν, e glossemate. Dresd. omisso πελαγέων exhibet πετραίων: πετρῶν Turn. Steph. Canterus. Cum iisdem post ἁλὸς addidi copulam.

970. ἀγχίπολις. Sic Aldus et Brunck. ἀγχίπτολις August. et Dresd. Post ἀγχίπολις lacunæ notam posui, Brunckius post Ἄρης, siquidem hoc signo (—) defectum indicare voluit.

975. ὑφ' αἱματηραῖς. Particulam ὑφ', quæ in Aldina et veteribus codd. exstat, injuria Brunckius exulare jussit.

979. Post ἔχοντες addidi τε. Brunckius ἐχούσας dedit, relate ad ματρός.

986. θεῶν γε. γε addidi, versus ut socio suo responderet.

1025. ἐπεὶ δ'. Pro ἐπεὶ Brunck. ἐπὴν reposuit.

1057. Ἅν. Sic bene Dresd. et Aldus. Brunck. ἃ 'ν. August. ἃ λέγεις.

1084. σοι. Sic bene August. Vulgo σου, quod retinuit Brunck.

1090. ἢ νῦν φέρει. Pro ἢ Brunck. reposuit ἤν.

1105. οἴμοι· μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι, Τὸ δρᾷν ἀνάγκῃ, κοὐχὶ δυσμαχητέον. Augustani codicis lectionem recepi, quæ Brunckio quoque melior visa est. Glossa ad ἀνάγκῃ, ἐστί. ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον. Vulgo legitur:

οἴμοι μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾷν ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

paullo impeditiore structura: "vix enim reperias (Brunckii verbis utor) qui verba τὸ δρᾷν cum præcedentibus connectantur. Per ellipsin præpositionis εἰς vel πρὸς difficultatem expedit Heathius." Dresd. καρδία et, ut Ald., ἀνάγκη.

1108. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Sic optime Dresd. Male vulgo οἵ τ' ὀπάονες, ut est in

membranis: deberet enim esse εἰ δ'; quod Brunckius reposuit. In tribus aliis codd. ἐν' ὀνάσεις, cum glossa ἦλθετε. Verum sic syllaba deficit ad versus integritatem.

1119. παγ-κοίνοις Ἐλευσινίας. "παγκοίνου Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiastes legisse videtur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgato, sincerum esse opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις scholio præpositum παγκοίνους, quod E. exhibet in textu. Genuinæ lectionis manifesta depravatio." [Ex ed. sec.] *Brunck.* παγκοίνοις liquido scriptum in August. et Dresd.

1122. Βακχεῦ, Βακχᾶν ὁ. ὦ, quod vulgo ante Βακχεῦ legitur, in Dresd. huic voci superscriptum est. ὁ ex conject. Hermanni addidi.

1123. Male vulgo ὑγρὸν—ῥέεθρον. ὑγρῶν—ῥεέθρων, quod T. Dresd. Turn. Steph. Cant. præbent, receptum est a Brunckio. Equidem Hermanni monitu ῥεέθρων rescripsi et in seq. versu ὁμοῦ pro interpretamento. ἀγρίου, propterea quod antistrophicus versus (ἐκ ζόντων Θηβαίας) totus constat longis syllabis.

1128. κόραι. Hoc in August. et Dresd. superscriptum est vulgato Νύμφαι, quod strophici versus numeri mendosum esse arguunt.

1133. Librorum omnium lectionem πολυστάφυλος male Brunckius mutavit in πολυστάφυλος.

1137. τὰν ἐξ ἁπασᾶν. Sic bene Dresd. Turn. Steph. Cant. Brunckius, ut reliqui, τὰν ἐκ πασᾶν.

1140. νυν recte Turn. Steph. Cant. νῦν cum Aldo Brunckius.

Ibid. sq. ὡς βιαίας Ἔχεται ξυνδήμιος Πόλις ἐπὶ νόσου Μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν. Ita Hermannum secutus reposui pro πάνδημος. Brunckius temere transpositis vocibus edidit:

> πάνδημος ἔχεται πόλις
> ἐπὶ νόσου μολεῖν ποδὶ
> καθαρσίῳ Παρνασίαν.—

Παρνασίαν dedi ex August.

1146. ὦ πῦρ πνεόντων Ἄστρων χοραγὲ καὶ νυχίων. Aldus et Schol. ἰώ. πνεόντων male in πνειόντων mutavit Brunck.—ἄστρων χοραγέ. Sic Dresd. Turn. Steph. Canterus. χοραγὲ ἄστρων Aldus, χοράγ' ἄστρων Brunckius. Idem omisit copulam ut elanguem et metro adversantem.

1151. ἅμα περιπόλοις Θυίασιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι. In Aldina et veteribus codd. ante ἅμα additum est pronomen σαῖς. Quo extrito Brunckius hunc versum et sequentem ita disponendos putavit:

> Θυίασιν ἅμα περιπόλοις,
> αἵ πάννυχοί σε μαινόμεναι—

Triclinianam interpolationem silentio præterimus.

1186. κλῄθρ' Attice. Vulgo κλεῖθρ'.

1241. ἐν γ' Αἵδου. Vulgo εἰν Αἵδου. August. ἐν Ἅδου. Brunck. ἐν Ἀΐδου.

1253. κἀκατάσχετον. Sic dedi ex Musgr. conjectura. Vulgo καὶ κατάσχετον. In August. καὶ abest.

1259. οὐκ ἀλλοτρίας Ἄτης. Vulgo ἀλλοτρίαν ἄτην.

1266. August. et Aldum secutus sum. Dresd. Turn. Steph. Cant. et Brunck. παῖ bis exhibent.

1273. "βάρος ἔχων. Sic E. T. [Dresd.] Ceteri codd. cum Aldo βάρος μ' ἔχων. mendose. Versus est asynartetus e duobus dochmaicis, unde liquet in antistrophico 1296. (1283.) male Aldum excudisse τίς ἄρα, quum ex metri lege ἄρα prima brevi legi debeat." *Brunck.* Ego in utroque loco Aldinam lectionem revocavi, versus ut essent asynarteti e dimetro iamb. brachycat. et dochmiaco. Melius tamen fuerit ordine verborum mutato strophicum sic constituere: τότ' ἄρα τότε θεός—

1279. Post δόμους nulla in libris est interpunctio.

[1280. ἵκνας ἵκαν tacite edidit Erf. Brunck. ἵκαν.]

1281. ὦ κακῶν. Brunckius pro librorum lectione ὦ κακῶν, quam vitiosam esse putat, cum Cantero ἐκ κακῶν reposuit.

1288. αἶ αἶ recte August. Reliqui αἶ αἶ.

1289. τί φῄς, παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον. Sic edidi, ut versus cum strophico congrueret. Codd. et edd. omnes habent ὦ παῖ, in sequentibus autem variant. Atque August. quidem et Ald. exhibent τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; a quibus Dresd. et Brunck. nonnisi omissi μοι discedunt. λέγεις νέον μοι λόγον, omisso τίνα, exstat in Turn. Steph. Cant. edd.

1301. Post hunc versum lacunam notavit Brunckius, quae sequuntur usque ad v. 1305. continua Internuntio tribuens.

1306. αἶ αἶ αἶ αἶ. αἶ quater August. Steph. Cant. αἶ quater Ald. et Brunck. αἶ αἶ αἶ αἶ Dresd. et Turn.

1308. τί μ' οὐ καιρίαν. Sic margo Turn. et Schol. Brunck., ut vulgo, τί μ' οὐκ ἀνταίαν.

1309. ἔπαισεν. Sic Dresd. recte. Alii omnes ν ἐφελκυστικὸν omittunt.

1310. αἶ αἶ dedi pro φεῦ φεῦ metri caussa.

1319. ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ μέλεος ἔκτανον. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. et in B. ἐγὼ ἔκανον. In August. ἐγὼ ἔκτανον ὁ μέλεος. In Dresd. ἐγὼ γάρ σ' ἐγώ κανον μέλεος. Sic etiam Turn. Steph. Cant. nisi quod rectius ἐγὼ 'κανον exhibent. Brunck. dedit ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον ὁ μέλεος. Equidem ex diversis illis lectionibus effinxi, quod in textu positum est.

1320. φάμ' ἔτυμον. Vulgo ἐγώ φαμ'.—Vocem πρόσπολε iteravit Brunckius metri caussa: ut qui in antistropha verba πάντα γὰρ retineret.

1331. ἁμέραν. Sic recte August. Ceteri ἡμέραν.

1336. συγκατασκάψειν scripsi, Attice, pro συγκατασκάψειν.

1341. sq. σύ τ' αἰτίαν. ἰὼ μέλεος, οὐδ' ἔχω, πᾶ πρότερον ἴδω. Aldus et Brunck. ita exhibent: ὃς σύ τ' αἰτίαν. ὦ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω ὅπα πρὸς πότερον ἴδω—μοι omittunt Dresd. Turn. Steph. Cant. αὐτὴν et μελέως praebet August. Deinde in Dresd. scriptum est ὅπα, πρὸς πρότερον, in August. autem nonnisi ὅπα πρότερον, et in utroque glossa: εἰς τὸν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα.

1345. λέχρια τά τε χεροῖν. Verba πάντα γὰρ, quae ante λέχρια legebantur, ut glossematica abesse jussi. Eadem una cum voce λέχρια omisit Triclinius. Mox Aldus perperam τάδ' ἐν χεροῖν τάδ' ἐπὶ—August. Dresd. Turn. Steph. Cant. τά τ' ἐν χ. τά τ' ἐπί. Brunckius τάν χ. τά τ' ἐπὶ—Ego exactius ad syllabarum numerum scripsi τά τε χεροῖν.

IN TRACHINIAS.

V. 7. ὅτλον. ὅτλον commemorat Scholiastes, recepitque Canterus. Vulgo ὄκνον.

12. ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος. Sic vulgo. Apud Strabonem l. X. p. 703. legitur ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος. [quod recepit Brunckius.]

18. δέ μοι. Ita libri. Brunckius perperam, ut saepius, scripsit δ' ἐμοί.

34. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων. Sic libri omnes. In B. ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους, quod recepit Brunck.

40. ὅπου, quae librorum omnium lectio est, perperam mutavit Brunck. in ὅποι.

57. *νέμει τιν' ὥραν, οὐ καλῶς πράσσειν δοκῶν;—οὐ—δοκῶν* ex conjectura Hermanni. Vulgo *τοῦ—δοκεῖν*.

58. *δόμοις* Wakef. [quod dedit E.] Vulgo *δόμους*.

66. *μηδὲν* rescripsi pro *τὸ μὴ*, quod libri exhibent, et pro vulgato *φέρει* retinui *φέρειν* ex Valckenarii correctione.

88. *ἀλλ'*. Vulgo *νῦν δ'*, librariorum inertia.—

90. *εἶα* [quod habet E.] correctio est Vauvillerii et Billerbeckii. Libri omnes *ἐᾷ*. Totum demum locum sic constituit E.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἶα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
ἀλλ' ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

101. *λισσαῖσιν ἀπείροις*. Ald. et Brub. *δισσαῖσιν ἀπείροισι*. Ceteri *δισσαῖς ἀπείροις*. Sic etiam Brunck.

103. *πονουμένᾳ*. Vulgo *ποθουμένᾳ*.

110. *ἀνανδρώτοισι* Brub. Reliqui, ut Brunck. *ἀνανδρώτοις*.

113. *εἰ Νότου*. Vulgo *ἢ*.

114. *κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ*. Ald. Brub. et vett. codd. perverso metro *κύματ' εὐρέϊ πόντῳ*. Triclinius *κύματα εὐρέϊ πόντῳ* non offensus hiatu. Brunck. transpositis vocibus *εὐρέϊ κύματα πόντῳ*.

120. *ἀναμπλάκητον*. Codd. et edd. perperam *ἀμπλάκητον*. Brunckius *ἀπλάκητον* edidit, auctore Abreschio, Miscell. Observv. Vol. V. p. 102. [Vid. ad Œ. R. 472.]

130. *πᾶσι κυκλοῦσιν*. *κυκλοῦσιν* Ald. Brubach. Alii omnes *κυκλοῦσ'*.

145. *χώροις ἰαῦον*. Consensu libri *χώροισιν αὐτοῦ* offerunt.

149, 150. *κληθῇ, μιᾷ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Λάβῃ πρὸς ἀνδρὸς, ἃ τέκνων, φοβουμένη*. Vulgo sic: *κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν ν.* etc. *ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς* etc.

164. *χρόνον προτάξας, ὡς, τρίμηνος ἡνίκ' ἂν Χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς*. *τρίμηνος* recte Wakef. pro vulg. *τρίμηνον*.—*ἀπείη*. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. *ἀπίοι*· in membr. *ἀπίῃ*, ut Ald. et reliqui ediderunt. *κἀνιαύσιος* libri omnes. Brunck. scripsit: *χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν Χώρας ἀπείη, κἀνιαύσιον, βεβὼς*, ut ordo esset hic: *χρ. προτ. ὡς τρίμηνον κἀνιαύσιον, ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη*.

184. *τόνδε* [*τόνδι*] *μοι*. Brunck. *τόνδ' ἐμοί*.

206. *ἀλαλαῖς*. Ald. Brub. Reliqui *ἀλαλαγαῖς*, ut B. et Brunck.

207. *ἁ μελλόνυμφος*. *ἁ* dedi pro vulg. *ὁ*.

223. *δή σοι*. Sic libri recte. Brunckius edidit iambicum trimetrum:

γύναι, τάδ' ἀντίπρῳρα δῆτά σοι βλέπειν.

Ac sane is claudicasset, nisi *δῆτά σοι* scripsisset.

225. *οὐδέ μ'*. Brunck. *οὐδ' ἔμ'*.

235. *καὶ σῶν τε* ex conj. Schäferi dedi. Male libri *καὶ ζῶντα*.

238. *τέλη τ' ἔγκαρπα*. *τελεῖ τ' ἔγκαρπα* membr. Ald. Brub. Juntina prior et pro varia lectione Turnebus exhibent. In reliquis *τέλη τ' ἔγκαρπα*, quod agnoscit Scholiastes et Eustathius ad Il. K. p. 702. ed. Basil.

243. *αὐτάτρεΐδες, εἰ μή*. Consensu libri exhibent: *οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ* etc.

272. *θητείᾳ*. Sic membr. Ald. Brub. et utraque Juntina. In aliis omnibus *θατέρᾳ*. Proba est utraque forma. In Comici Avibus v. 1365. *θατέρᾳ* trium codicum consensu firmatur. [Brunck. *θητέρᾳ*.]

285. πίστις γε σής. γε scripsi pro vulg. τε. Brunck. dedit γ' ἐ.

292. τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ. Brunck. retinuit vulgatum τῶν δὲ πεπυσμ.

295. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic legendum. πολλή 'στ' ἀνάγκη membr. Ald. Brubach. Juntinæ et Brunck. In duobus aliis codd. πολλή τ' ἀνάγκη, quod non potest cum Brunckio pro πολλή τοι accipi. Pessime Turneb. Steph. et Cant. πολλή δ' ἀνάγκη.

298. ἴσως ex conjectura Wakef. pro οἶκτος.

304. χωρήσαιτ' ἐγώ. libri omnes χωρήσαντά που. Idem edidit Brunckius.

316. μή τοι τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν; In membr. et vett. edd. μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν; absurde. In duobus aliis et in Canter. ed. aliquanto melius, μή των τυράννων—Brunckius majori, quam par erat, molimine correxit μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;

328. κακὰ μὲν αὐτή γ'. Vulgo αὐτῇ γ', ut Brunck.

331. τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λάβοι τινά. Libri omnes pessime: πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι.

333. σύ δ' εἶ. Sic vett. edd. Brunckius, nescio quam ob causam, dedit σύ γ' εἶ.

334. ἐγώ τι. Ita Turneb. Stephan. et Canter. recte. Brunckius cum Aldo et Brubach. edidit ἐγὼ δέ.

336. οὕς τινάς τ' ἄγεις ἴσω. Vulgo οὕς τινάς γ' ἄγεις ἴσω.

337. ἐκμάθῃς ἃ δεῖ. Ald. ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ. Ita et Brunck. Brubach. et Juntina prior ἐκμ. δ' ἃ δεῖ. Turnebus, Stephan. et Canter. merito neutrum agnoscunt.

338. κάρτ' scripsi cum Wakef. pro vulg. πάντ'.

358. ὁ νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγων Τῶν Εὐρύτου τόνδ', εἶπε δεσπόζειν θρόνων. ὁ Sic legendum. Libri perperam ὃν. Pro λέγων edd. omnes exhibent λέγει· sequens autem versus in libris omnibus inepte collocatus est post v. 362. et varia quidem scriptura. Namque in B. scriptum est τὸν Εὔρυτον τόνδ'—quod probavit Brunck. In duobus aliis, ut in edd. præter Ald. omnibus, τὸν Εὔρυτον τόνδ'. Aldus excudit τῶν Εὔρυτον τόνδ'.

367. μήτι. Ald. Brub. μὴ δέ. Reliqui μηδέ.

391. ὡς δδ' ὡνήρ. [ὡ'νήρ.] Perperam in libris ὡς δδ' ἀνήρ. Brunckius ἁνὴρ δδ'.

419. πειρᾷς dedi pro vulg. ὁρᾷς.

444. κἀμοῦ τι. Vulgo κἀμοῦ γε.

445. ὥστ' εἴ τι τῷδέ γ' ἀνδρί. ὥστ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὡς εἴ τι.—Pro τῷδέ γ' ἀνδρί librorum omnium lectio est τῷ 'μῷ τἀνδρί.

450. ψεύδει. Vulgo ψεύδῃ· et v. 453. ἐφθίσω. Pariter v. 471. μέμψῃ, et 472. κτήσῃ.

465. διώλεσεν recte Ald. Brub. Ceteri ν finale omittunt.

499. καὶ ὅπως libri consensu, ut sit anapæstus, qualem dat antistropha. Brunckius cur spreverit hanc scripturam et per crasin χὤπως ediderit, fateor me non perspicere.

516. ῥαβδονόμοι. Sic libri omnes. Brunck. ῥαβδονομεῖ.

528. ἐλεινὸν Attice. Vulgo ἐλεεινόν.

530. ὥστε πόρτις. Sic bene Ald. Brub. Juntinæ et membranæ. Turneb. Steph. et Canter. ὡς πόρτις, probante Brunckio. In B. ὥσπερ.

549. ὑπεκτρέπει. Ita dant Juntina posterior et Scholiastes. Alii omnes ὑπεκτρέπεται.

554. λ. λυπημάτων, ὑ. φ. Legendum, ut edidi. Vulgo sine sensu λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.

555. ἀγρίου ποτέ. ἀγρίου conj. Wakef. Vulgo ἀρχαίου.

562. ὃς κἀμέ, τοῦ 'μοῦ πατρὸς ἡνίκα στόλον. In membr. et in Ald. reliquisque edd. sic legitur hic versus, metro plane corrupto:

ὃς κἀμέ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον—

In B. T. ὃς κἀμέ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον.

610. εὔγμην Attice. Vulgo ηὔγμην.

615. ὃ κεῖνος εὐμαθὲς σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται. Sic libri omnes, et recte quidem. Brunckius sensum verbis inesse negans audacissimam recepit mutationem hanc:

σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται.

Eam ait, ut genuina non sit, Sophocleum saltem colorem referre.

636. πὰρ λίμναν. Membr. B. Ald. Brub. παρά.—Metricam rationem bene observavit Triclinius, quam pœnitet Brunckium deseruisse. Is enim edidit conjunctis in unum versum verbis:

οἵ τε μέσσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν.

639. κέκληνται ex emend. Hermanni. Vulgo καλέονται.

644. ὁ γὰρ Διὸς, Ἀλκμήνας κόρος. Sic T. Ἀλκ. τε κόρος B. et Brunck. Edd. vett. κοῦρος habent.

654. ἐξέλυσέ μ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν. edd. omnes: ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.

657. Turneb. Steph. Canter. πρινή.—ποτὶ metri causa rescripsi pro valg. πρός.

662, 63. οἷς πόθοις παγχρίστῳ συγκριθεὶς ἐπὶ προφάσει δείματος. Vulgo sic leguntur:

τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθεὶς, ἐπὶ προφάσει θηρός.

671. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ.

672. οἷον ἐκφράσω. Male vulgo οἷον ἂν φράσω.

675. οἰὸς εὐείρου πόκον. Libri omnes perperam εὐείρῳ. Vid. Valcken. ad Phœn. p. 361. πόκον dedi pro vulg. πόκῳ. [Sed et Brunck. εὐείρου.]

706. δέ μ'. Brunck. δ' ἐμ'.

715. χὤνπερ. Codd. et edd. præstant χὤσπερ. Stephanus et Brunck. reponunt χὤσα περ.

718. τόνδ'; ἔδοξε γοῦν ἐμοί. Omnes libri mendose, τόνδε; δόξει γοῦν ἐμοί. In T. scriptum τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ, agnoscente posteriori Juntina et Brunckio.

739. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω. Male vulgo post ἴσθι interpungitur.

764. κατεύχετο. Attice pro vulg. κατηύχετο.

767. προσπτύσσεται. Vulgo προσπτύσσετο.

781, 82. κομμοῖς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. Cum codd. et edd. omnibus Athenæus in epitome libri II. p. 66. et Eustathius Il. Υ. sub init. κόμης δὲ exhibent. Brunckius confidenter reposuit:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

796. καί με. Brunck. κἀμέ.

825. δωδεκάτους ἀρότους. Ald. Brub. δωδέκατος ἄροτος. Turnebus, Steph. Canter. δωδέκατός τ' ἄροτος.

829. ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον θανὼν ἔχοι λατρείαν; Ald. Brub. ἔτι ποτὲ, ἔτ'.—Sequentia vulgo sic leguntur: ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν. Brunck. post ἐπίπονον metri causa particulam γε inseruit.

833. πλευρά. Vulgo πλευρᾷ pessumdato metro.

839. ὕπο φόνια. Codd. Ald. Brub. Νέσσου θ' ὕπο, φοίνια. Turneb. Steph. Cant. Νέσσου γ' ὕπο δολόμυθα κέντρα. Brunck. Νέσσου φόνια δ.

841. ἄοκνος. Vulgo ἄοκνον.

844. προσέβαλε τάδ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς. Recepi vulgatam lectionem nec nisi ἀλλοθρόου metri causa scripsi pro ἀλλοθρόου.

Brunck. dedit: τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου.—ἀνταίαισι συναλλ. conj. Hermann. pro ὀλεθρίαις ξυναλλ. Turneb. Steph. Canter. ὀλεθρίαισι.

854, 55. οἷον Ἡρακλέα Ἀγακλειτὸν ἐπέμολε. In vett. codd. scriptum ἀγακλ. Ἡρακλέα ἀπέμολε. Ald. Brub. ἀγ. Ἡρακλέους ἀπέμολε. Triclinius, ἀγ. Ἡρακλῆ' ἐπέμολε πάθος, ὥστ' οἰκτίσαι. Ita etiam Canterus, et ex parte Turneb. Steph. quippe ὥστ' omittentes. Brunck. dedit ἀγ. Ἡρακλέα 'πέμολεν.

876. Sqq. in libris omnibus sine ulla strophae et antistrophae notatione procedunt. [Incipit antistrophe 1. a v. 881. strophe 2. a v. 889. antistrophe 2. a v. 891. et Epodos a v. 893.]

879. σχετλιώτατ'· ἐς δὲ πρᾶξιν ἦλθεν. Vulgo σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.

881. αὐτὴν διηΐστωσε.

ΧΟΡΟΣ.

θυμός, ἢ νόσοι—

In libris omnibus duos versus efficit, quorum posterior sic legitur: τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι;

883, 85. ΤΡΟΦΟΣ.

αἰχμὰ κακὰ ξυνεῖλε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο;

ΤΡΟΦΟΣ.

προσθεῖσα θανάτῳ θάνατον ἤνυσε μόνα
στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

Ald. Brub. et Juntinae exhibent sic:

τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;

Indistinctis etiam personis. Quippe Choro continuantur haec verba. τάνδ'—ξυνεῖλε nutrici tribuunt Turneb. Steph. Canter. αἰχμὰ legentes, posito post ξυνεῖλε puncto. Sequentem interrogationem Choro adsignant. Hos sequitur Brunckius.

886. Cui in libris praefixa nutricis persona ad priorem illam quaestionem respondentis, vulgo legitur σιδήρου.

888. τάνδ' ἐπεῖδες οὐκ ματαίαν ὕβριν; edd. omnes ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν.

918. καθέζετ'. Brunck. 'καθέζετ'.

924. ᾗ χρυσήλατος. ᾗ ex conj. Wakef. pro ᾧ.

944. τὰς rescripsi pro τις.

947—952. In libris monostrophica sunt. [Incipit antistrophe a v. 950.]

948. [Ad v. περαιτέρω interrogative pungit E.]

951. μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν. Vulgo μέλλομεν reclamante metro.

954. ἄπουρος. Vulgo ἔπουρος.

960. ποτὶ δῶμα scripsi metro postulante. In T. πρὸς δῶμα. Turneb. πρὸ δῶμα. In B. πρὸς δόμων. Duo alii codd. πρὸς δόμον, quod recepit Brunck. sequutus Heathium. Vulgo πρὸ δόμων, ut est in membr.

968. Ald. Brub. quater αἶ. Turn. Steph. Canter. quater αἶ.—ἀναύδατος scripsi pro vulg. ἄναυδος metri causa.

969. Ut metrum congrueret cum strophico, addidi με.

971. sq. Ὤι μοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, ὤ μοι μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴ μοι.

Alterum μοι adjeci. Brunck. male versus disposuit sic:

Οἴ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

976. ζεῖ. Vulgo ζῇ.

983. Hic quoque et in sqq. nullam libri strophæ et antistrophæ notam suppeditant.

990. βλεφάρων δ' ὕπνον; Sic recte libri. Male Heath. et Brunck. καὶ βλεφάρων.

995. θυμάτων. Sic recte in libris. Brunck. continuos exhibens anapæstos, scripsit θυσιῶν.

1000. καταδερχθείς. Vulgo καταδερχθῆναι.

1004. ὃν dedi pro vulg. ἄν. Post ἰδοίμαν libri addunt ἒ ἔ, [cum E.]

Ibid. οἴ μοι μοι, ὕστατον. In libris deest. Vestigia ejus monstrat Scholiastes.

1005. ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι. Ἐᾶτε δύστανον. Aldus, Brub. et vett. codd. exhibent sic:

ἔ. ἔ. ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με
δύσμορον εὐνάσαι.
ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι.

Turneb. Steph. Cant. semel tantum ἐᾶτέ μ' exhibent. Tertium versum T. non agnoscit, omisitque Brunckius, spurium judicans, et e superioris glossemate ortum. In ἐᾶτε, quod priore loco positum est, fit synizesis vocalium εα.

1006. ποῖ με κλίνεις; με adjeci metri causa.

1008. ἀνατέτροφας. Vulgo ἀντέτροφας.

[Inter 1008. et 1009. ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ. quod inseruit E.] in libris non legitur.

1010. Metri causa ἰὼ scripsi pro ὦ.

1014. ἀποπέμψει ex conj. Hermanni. Membr. et edd. ἀποτρέψαι, B. ἀναστρέψει, T. ἀνστρέψαι. Brunck. edidit ἐπιτρέψει.—Ante οὐδ' in libris legitur ἔ. ἔ. [quod omisit E.]

1016. κρᾶτα βίου θέλει Τοῦ στυγεροῦ μολών; Vulgo μολὼν τοῦ στυγεροῦ.

1019. οἶμα ex conj. Wakef. pro vulg. ὄμμα.

1020. ἔμπεδον conj. Hermannus. Edd. et membr. ἔμπλεον. gl. ὀξύτερον, ὡς νέου ὄντος. In B. T. ἔμπλεων, et in hoc Triclinii observatio, συνίζησις.

1024. τᾷδέ με, τᾷδέ με. Brunck. τᾷδ' ἐμὲ, τᾷδ' ἐμέ.

1026. ἒ ἒ ἔ, ἰὼ δαῖμον. Vulgo bis ἰώ.

1030. ὦ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, ἰὼ τόν. Vulgo ἰὼ Π.—ἰὼ ante τὸν in libris deest.

1037. τὰν dedi pro vulg. ἄν.

1040. γλυκὺς Ἅιδας, in libris ὦ γλυκὺς Ἅιδας.

1041. εὔνασον, εὔνασόν μ'. Ald. Brub. Brunck. εὔνασόν μ', εὔνασον.

1070. τί με. Brunck. τ' ἐμέ.

1081. αἶ αἶ, ἰὼ τάλας, Ἒ ἔ. Vulgo unum efficiunt.

1085, 86. Senariis interjiciuntur duo versiculi metri anapæstici, quos perperam Brunckius dactylicos vocat. Turnebus post Triclinium eos in unum versum contulit. Hunc Valckenarius ad Hippolyt. 1378. ex conjectura minus probabili ad senarii formam revocat:

ὦ νὺξ, ἄϊδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς παῖσον.

Male in libris παῖσον legitur omisso μ'. Cf. Hermann. ad Hecub. p. 77.

1119. προθυμεῖ. Edd. omnes προθυμῇ.

1120. λέξον· Vulgo λῆξον pro λέξον.

1160. τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο. Libri omnes πρὸς τῶν πνεόντων. Ita et Brunck. Idem pro ὕπο edidit ἄπο, ut θανεῖν ἄπο esset pro ἀποθανεῖν. Id fieri nequit.

1168. καλεῖ. Vulgo καλῇ.

1176. ὀξῦναι. Edd. vett. ὀξῦναι. Brub. ὀξεῖναι. [Brunck. ὀξύναι.]

1203. τί μ' εἴπας. Sic Turneb. Steph. Canterus. Membr. Ald. Brub. Brunck. τίν' εἴπας.—Æque bonum esset τί εἴπας, ut Philocet. 917. οἴ μοι, τί εἴπας;

1206. ἐκκαλεῖ. Vulgo ἐκκαλῇ.

1211. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ.

1216. δέ μοι. Brunck. δ' ἐμοί.

1238. οὐ νεμεῖ πατρί. Sic legendum esse conjeci ex versione Winshemii.—ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοί. Sic tres codd. Ald. et posterior Juntina.—Brunck. νεμεῖν. Reliqui omnes οὐ νέμει γ' ἐμοί.

1263. τελεοῖς scripsi pro vulg. τελέως.

1277. πολλὰ δὲ πήματα καὶ κακοπαθῆ· κοὐδὲν τ. ὅ τι μὴ Ζεύς. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunckius hunc versum exhibuit, ut in T. scriptus est:

πολλὰ δὲ πήματα κακοπαθῆ· καὶ
οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

In edd. antiquis syllaba defectus est. Heathius τάδε inserit:

πολλὰ δὲ πήματα τάδε κακοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

Varia lectio in codd. apposita κακοπαγῆ, cum glossa νεοκατασκεύαστα.

IN AJACEM.

V. 9. ἔνδον γὰρ ἁνήρ. Rectius est 'ἀνήρ, quod in Euripideis tragœdiis prætulit Porsonus, in nostra fabula Lobeckius.

28. Pro τόνδ' Brunckius τὴν δ'.

29. καί μοί τις. κἀμοὶ Brunck.

61. πόνου. Sic præter Johnsonianos Jen. August. c. Mosq. a. cum gl. ἤγουν τοῦ φόνου et Dresd. b. cum gl. κόπου. φόνου cum ceteris codd. præbent impressi veteres et Brunck.

77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; Brunckius post ἦν signum ἀποσιωπήσεως posuit.

90. ἐντρέπει. Sic Mosq. b. Vulgo ἐντρέπῃ.

98. ὥστ' οὐ ποτ' Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμάσουσ' ἔτι. οἶδ', quod ut melius recepi, commemorat Scholiastes habetque Turnebus in margine.

99. Præstat ἅνδρες.

118. ὁρᾷς, 'Οδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση; In Jen. et Ald. recte hic versus interrogative accipitur. Brunckius post ὅση punctum posuit.

169. ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι Μέγαν αἰγυπιὸν, σ' ὑποδείσαντες· σ' addidi ex Toupii conjectura. Brunckius Dawesium sequutus est, mutata interpunctione δ' inserentem.

178. ψευσθεῖσ', ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις· Ita vulgatam ψευσθεῖσα, δώροις correxit Musgravius.

179. ὁ χαλκοθώραξ ἤ τιν' 'Ενυάλιος. Hanc scripturam præbet Schol. cod. Jen. Vulgo ἢ χαλκ. quocum consistere nequit sequens ἤ τιν' a Johnsono et Brunckio in ἔστιν' mutatum.

191. μὴ 'μοί γ', ἄναξ. Sic scribendum pro vulg. μή, μή μ': Suidas μή μοι μ' in μή μοι.

195. στηρίζει. στηρίζῃ Dresd. b. στηρίζει August. c.

200. ἕστακεν. Sic Dresd. a. Vulgo ἕστακε. Alter Mosquensium ἕστηκε. Dresd. b. ἕστηκεν.

205. νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατής. Male vulgo ante μέγας articulus iteratur.

210. Τελεύταντος. Brunckius Τελλεύταντος edidit ex membr. et E. quibus concordant Laud. et Mosq. a.

229. θανεῖται, παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτάς. In Brunckii editionibus, ut in Aldina, male post χερὶ interpungitur.

254. ἄρειν. Sic Mosqq. Jen. August. b. Dresdd. Aldus et edd. Brub. Brunckius ex membranis et duobus aliis codd. dedit ἄρῃ, ut scriptum etiam in Bodl. Bar. 1. Laud.

279. ἦμιν. Sic Jen. et Suidas in ὄλωλα. Vulgo ἦμεν.

282. προσέπτατο; Brunck. προσέπταιτο.

295. φράζειν. Apud Suidam in πάθας ita scriptus est versus: καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας. φράζειν pro vulgato λέγειν habet etiam Jen. idque merito probant Villoisonus ad Long. p. 5. et Porsonus in Append. ad Toupii Em. in Suidam p. 463.

310. χεροῖν. Sic Mosq. a. Vulgo χερί.

313. φανείη. Sic D. et Dresdd. Vulgo φανείην. Brunckius ex E. φανείην.

324. ἁ'νήρ. Perperam in libris ἀνήρ. Brunckius ὠ'νήρ.

334. τάχ', ὡς ἔοικε μᾶλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε. Brunckius celato lectore ἢ οὐκ.

337. ἁ'νήρ. Hic quoque, ut 324. perperam in libris ἀνήρ.

357. ἅλιον. Sic pro ἁλίαν metri caussa correxit Hermannus de metris p. 440.

372. χερὶ μέν. χερὶ correxit Hermannus de metr. p. 372.

379. ἀπάντων τ' ἀεί. Copulam unius cod. auctoritate omisit Brunckius. Bar. 1. 2. ἀπάντων τ' ἀίεν.

406. τοιοῖσδ'. Sic scribendum putavi pro τοῖσδ'.

423. ἐξερῶ. Libri omnes et Suidas (in οἷον) ἐξερέω.

424. Τροία τινὰ στρατοῦ δέρχθη. Codd. et edd. in οὔ τινα Τροία consentiunt. Eustathius p. 1133. 51. οἷον οὔ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία χθονὸς μ. ἀ. Ἑ.

512. Post φίλων comma cum Lobeckio pro pleniore posui distinctione.

516. καὶ μητέρ' ἄλλη. Sic bene August. b. Vulgo ἀλλ' ., praegressa interpunctione. In fine versus τε pro με dedi cum Lobeckio.

524. γένοιτ' ἔθ'. Sic optime August. b. et Mosq. b. Vulgo γένοιτό ποθ', eadem permutatione, quæ deprehenditur Eurip. Herc. F. 97. ubi pro ἔλθοι τί ποτ' ἂν unus codex recte ἔλθοι τ' ἔτ' ἄν. De Sophocleo versu duplex disputatio est Porsoni, Præf. ad Hec. p. XI. ejusque Supplem. p. LXV. seq. edit. sec. Lips. Priore loco, " cum nihil (inquit) mendi in singulis verbis hæreat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest

vel Οὐκ ἄν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνήρ.
vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνήρ ποθ' οὗτος εὐγενής.
vel Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνήρ.

Et huic quidem ordini quodammodo favet Suidæ v. μνῆστις editio Mediolanensis, quæ ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidæ MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo Οὔποτε pro οὔπω

Οὔποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ."

[Infra 644. pro οὔπω habet August. b. οὔποτ', notante Erfurdtio.] Altero loco sic scribit: " Satis erat in Sophocl. Aj. 524. vulgatæ lectioni controversiam e

Suida movisse. Postea duorum Parisiensium Suidæ codicum collationem nactus sum, quorum unus habet cum principibus editionibus, Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ, alter (Kusteri scilicet Ms. A.) Οὕτως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. Sed cum ex Augustano codice Hermannus Præf. ad Hec. p. 65. protulerit, Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος, (unde depravata videri possit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. lectio) non equidem intercedam, quominus hoc adoptes." Bothius veram lectionem non aliunde assumptam proprio Marte restituit.

534. τ' ἂν ἦν. (Rectius scribitur τἂν ἦν.) Sic præter vetustas Scholiorum editiones August. b. Vulgo τ' ἦν ἄν. Mosq. b. σφέων γ' ἂν ἦν.

537. τί δῆτ' ἂν ὡς. Bar. 1. τί δῆτα ὡς. Vulgatam confirmat Herodianus in Fragmento, quod cum Mœride Atticista edidit Piersonus, p. 459. Eldickii conjecturam, τί δῆτα δρῷμ', Brunckianæ edd. exhibent.

563. ἔμπα, κεἰ.—Hanc lectionem a Reiskio jam occupatam e Scholiis Romanis et Suida in τηλωπὸς, ubi κεἰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ, eruit Hermannus in Museo antiq. stud. Vol. I. p. 184. probante Schæfero in Indice Dion. Hal. p. 163. Vulgata ἔμπαν, εἰ—occasionem dedit fingendo nomini ἔμπαξ, quod inauditum et nihili est.

566. ὑμῖν τε κοινήν. Sic Mosq. b. August. b. c. et Aldus. Agnoscunt Suidas in ἐπισκήπτω et Zonaras T. I. p. 842. recepitque Brunckius de suis libris nihil quidquam adnotans. Ceteri codd. ac Turnebus ὑμῖν τε κοινῇ. Ab istis omnibus et a se ipso discrepat Suidas in ἀσπιδηφόρε, ὑμῖν τ' ἐκείνῳ exhibens, ubi ὑμῖν τε κοινῇ substituit Kusterus.

569. Ἐρίβοιαν. Sic pro Ἐριβοίᾳ dedi auctore Schæfero in Indice Dion. Halic. p. 163.

571. ἐς τ' ἄν. Sic legendum ad mentem Hermanni Præf. ad Hec. p. LIV. Libri vel μέχρις οὗ, vel μέχρις ἄν, utrumque contra morem Tragicorum. Illud præter Aldum et Scholiastam cum plerisque ac probatissimis Brunckii codd. exhibent Bar. 1. in quo mendose μυχοῦ, Mosq. et Jen. denique August. c. sed ex correctione demum. Posterius agnoscit Suidas ll. cc.

582. θρηνεῖν. θρηνεῖν exhibent etiam August. b. ac, teste Kustero ad Suidam T. I. p. 846. duo Mss. Parisiensia, cum quibus concordat Aldus. θρεῖν citatur a Favorino in θρηνεῖν p. 883. 30. Moschopulo περὶ σχεδῶν p. 25. et Schol. Aristoph. Plut. 355. Pro πήματι Bar. 1. et Moschopulus l. c. τραύματι, quam glossam esse ex Scholiis Romanis apparet.

597. ἁλίπλακτος. Sed dedi ex utroque Dresd. August. c. et Florent. secunda. In Dresd. b. gl. πλησίον τῆς θαλάσσης. Ceteri et Eustath. p. 306. 19. ἁλίπλαγκτος.

602. λειμωνίδι. Hoc ut metro convenientius pro vulg. λειμωνίᾳ reposui ex Bar. 1. 2. in quibus tamen accentus perperam notatus est. Proxima sine meliorum codicum ope vix possunt restitui. Quod igitur Johnsoniani omnes, Mosqq. August. b. et Florent. prior cum Brunckii membr. et plerisque aliis codd. exhibent, πόᾳ μήλων, licet corruptum, servare placuit.

604. εὐνόμᾳ. Libri tantum non omnes, invito metro, εὐνόμᾳ, Jen. vitiose εὐνομῷ. Illud in August. c. mutatum in εὐνώμᾳ, quod in antiquis, ni fallor, exemplaribus repertum sufficit Triclinius. Ad hanc certe scripturam pertinet glossa εἰκοσέτῃ, quæ tum in Mosqq. et Dresd. b. tum in Scholiis Romanis exstat.

615. φρενὸς οἰοβώτας. Quod recepi, οἰοβώτας, habet August. c. ex correctione. In versus initio δ' omittit Suidas s. v. οἰοβώτας.

620. ἔπεσε. Libri omnes, ruente metro, ἔπεσεν.

631. χερόπλακτοι. Sic pro χειρόπληκτοι dedi cum Lobeckio.

633. ἄμυγμα. Sic scribendum esse viderunt etiam Bothius et Lobeckius.

Vulgo ἀμίγματα, non respondente versus antistrophici metro. August. c. ἀμύμακτα.

635. ὁ. Sic, metro jubente, scripsi pro ἥ. In idem incidit Lobeckius.

641. τλάμων. Sic Aldus et pars codicum. Brunckius celato lectore τλᾶμον edidit, quod Bar. 1. habet.

645. ἄτερθε τοῦδε. Male addunt (particulam) Laud. Bar. 2. Bodl. et Dresd. a.

649. καὶ περισκελεῖς.—Hoc revocavi.

675. ἐκ. Sic bene Bothius pro vulg. ἐν.

678. ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γάρ. Ita cum libris omnibus Suidas in ἄρμα et Triclinius ad Œd. T. 221. August. b. (δ'—ὅτι). ἔγωγ' ab Heathio occupatum reposuit Brunck. γ' ἀρτίως Dresd. b.

679. ἥμιν. Sic Suidæ ed. Basil. in ἐχθραντέος, sed ἡμῖν, ut ante Brunckium legebatur, in ἄρμα. Posterius utroque loco exstat in ed. Mediol. Mox ἐχθαρτέος, quod Juntina secunda in margine habet, pro ἐχθραντέος reposui suadente Porsono ad Eurip. Med. 555.

683. ἑταιρείας dedi ex altero Mosq. ac Suida in ἄρμα et λιμήν. ἑταιρίας minus probat Porson. ad Eurip. Orest. 1070.

695. ἁλίπλαγκτε. ἁλίπλακτε Mosq. b. Dresdd. August. c, et Turn. in margine. [Cur non hic, ut supr. 597. edidit Erfurdtius ἁλίπλακτε?]

701. In fine hujus versus lacunæ signa posui. Exciderunt fortasse voces χαρᾶς ὕπαι, verbo χορεῦσαι propter apicum similitudinem absorptæ.

714. μαραίνει τε καὶ φλέγει. Vid. ad v. 692. (701.) In August. b. ad φλέγει gl. ἀνάπτει. In Jen. vocibus μαραίνει et φλέγει suprascriptum φθείρει et δῆλον ποιεῖ.

717. μετανεγνώσθη. Brunckius ex Ald. Suida in μετανεγνώσθη et codd. suis μετεγνώσθη, ut scriptum etiam in Laud. Bodl. Jen. Mosq. b. cum gl. μετεμελήθη, atque August. b. cum gl. μετεβλήθη, quam Dresd. b. in textu habet. Nostra lectio per μεταβεβούλευται explicatur in August. c.

718. θυμοῦ τ'. Sic Hermann. de metr. p. 441. Brunckii membr. θυμὸν τ'. Reliqui θυμὸν absque copula. Gl. in aliis κατὰ, in August. c. κατὰ τὴν ὀργήν. Triclinius θυμῶν dedit.

719. τοὐπρῶτον. Brunck. τὸ πρῶτον.

722. Σκυθάζειν Σοφοκλῆς φησι ἐν Αἴαντι. Schol. brev. ad Ἰλ. XXIV. 592.

727. ἀρκέσαι. Brunckius ἀρκέσει.

731. προσωτάτω. Sic dedi ex Bar. 2. August. c. et Suida in ξυναλλαγή. Vulgo προσωτάτου.

737. ἰοὺ, ἰού. ἰοὺ ter Johnsoniani, Mosqq. August. b. et Brunckius; octies Dresd. b.

740. Recte Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ἐστὶ pro ἔστι.

756. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Vulgo τῇδε θ' (gl. in altero Mosq. τοι.) ἡμέρᾳ. Brunckius θἠμέρᾳ.

778. ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. ἐστὶ August. b. c. Gl. in b. ἐν τῇ σκηνῇ. in c. ἀντὶ τοῦ περίεστιν ἤτοι ζῇ.—τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Sic August. c. Vulgo τῇδε θ' ἡμέρᾳ. Brunck. θἠμέρᾳ.

783. οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος. Pro ἁνὴρ male libri ἀνήρ. Brunck. ὡνήρ.

805. οἲ 'γώ. Sic August. b. Vulgo οἲ ἐγώ. οἲ ἐγὼ Mosq. a. August. c.

839. πανωλέθρους. πανόλέθρους Jen. πανωλέθρως Dresd. b. et sic dedi pro vulgato πανωλέθρους.

867. [πᾶ, πᾷ, πᾷ E. Brunck. ubique πᾶ, quod semel observandum.]

878. ἁνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. Brunckius ὡνήρ.

879. τίς ἂν δῆτά μοι. Sic pro δὴ, quod Brunckius ut metro repugnante insertum ejecerat, reposuimus ex conjectura Hermanni.

884. τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι, Πλαζόμενον λεύσσων Ἀτρύοι; Additam vulgo post ποταμῶν vocem ἴδρις omisi ex auctoritate utriusque Mosquensis, jamque compositi sunt, quos loci difficultas concitaverat, Criticorum tumultus. Ineptam Triclinii interpolationem, εἴ ποθι πλάζοιτ' ἂν προσβλέψαιμ' ἀτρύοι merito repudians Brunckius nihil ipse profecit correctione audacissima:

ἴδρις, τὸν ὠμόθυμον εἴ
που ποτὲ πλαζόμενον
προσβλέψαιμ, ἀτρύοι;

888. Γὰρ ἐμὲ τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, Ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου. Libri ἐμέ γε, versu exuberante. τῶν Mosq. b. August. b. in quo glossa: τὸν διὰ μακρῶν πόνων ἀλήτην. Triclinius vocem ἀλάταν expulit, idemque, ni fallor, ἐμὲ in ἐμοὶ mutavit, quod præbent codd. et edd. recensioni hominis adhærescentes. Nihilo modestiorem se gessit Brunckius, cujus notam vide.

891. ἰώ μοί μοι. ἰὼ bis Johnss. Mosqq. Augustt. Brunckius, ter Dresd. b. Qui semel dant, faventem habent v. 937.

900. ὤ μοι ἐμῶν νόστων Sic bene Dresd. et Scholiastes. Ex Bar. 1. 2. Laud. Johnsonus affert ἰώ μοι, quod nostri etiam codd. et Aldina præbent. In uno Dresd. b. Brunckianam reperi scripturam, ἰώ μοι μοι. Jen. et Mosq. transmissis vocibus ἐμῶν νόστων ἰὼ hunc versum cum sequente sic exhibent: ἰώ μοι μοι κατέπεφνες (κατέπεφνεν in Purgoldi obss. operarum incuriæ tribuo) ἄναξ.

901. ἰώ μοι, ἄναξ, κατέπεφνες. Sic major pars codd. In aliis, ut in Dresd. a. ὤ μοι. Dresd. b. et Brunck. ἰώ μοι μοι. Sequentium verborum inversus in libris ordo est: κατέπεφνες (Dresd. a. κατέπεφνας) ἄναξ, quem nos præeunte Hermanno (de metr. p. 441.) mutavimus.

902. ὦ τάλας. ἰὼ Bodl. Bar. 1. Augustt., Mosq. a. Dresd. b. Ald. Brunck.

914. ὁ, quod vulgato aute δυσώνυμος additur, recte omittunt Mosqq. et Bar. 2. quem innuere videtur Porsonus ad Orest. 1297.

[920. οἴμοι E. conjuncte. Brunck. separatim.]

921. ἀκμαῖ' ἄν. Sic dedi ex emendatione Wakefield. Silv. Crit. T. II. p. 127. et Hermanni in Notis ad Viger. p. 784. Libri ἀκμαῖος, deficiente contra morem particula ἂν, quam in ed. recentiss. sic addidit Brunckius, ut anapæsto versum condecoraret.

925. seq. ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ Στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακάν. Hos versus ex Triclinii interpolatione, omisso tamen δὴ ante τάλας, ita excudi jussit Brunckius:

ἔμελλες τάλας
ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων
ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν—

Codicum est, quod nos recepimus; unicum ὧδ' metri caussa de nostro additum. Pro στερεόφρων Jen. Mosq. b. August. b. et Aldus στερεόφρον. In August. b. glossa: σκληρόφρον.

936. * * ὅπλων. Lacunam explevit cum Triclinio Brunckius, addita voce Ἀχιλλέως. τοῦ Ἀχιλλέως in Jen. glossæ loco suprascriptum.

946. ὤ μοι. ἰώ μοι μοι Brunck. nescio unde.

956. πολύτλας ἀνήρ. Ante πολύτλας libri omnes articulum addunt, quem deleri jubet Porsonus ad Orest. 1297.

968. ἤθελεν. ἤθελεν Dresd. a. Aldus. ἤθελε Brunck.

979. ἁνήρ. Perperam vulgo ἀνὴρ, neque aliter v. 991. Brunckius ὡνήρ.

[994. Ad Brunckii notam sic observat E. *Ne literula quidem mutanda.*]

[1008. Edidit E. ἢ πού με Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα, Δ.]

1023. ταῦτα πάντα. Sic codices, quos novi, omnes, neque aliter edd. veteres. Brunckius nescio unde τάδ' ἅπαντα.

1030. Vulgo post πρισθεὶς interpungitur, improbante Lobeckio. [Post ἀντύγων pungit E.]

1056. ὡς ἐλοιδόρει. Praeclaram hanc lectionem servavit Scholiastes meritoque recepit Bothius. Libri ὡς εἷλε δορί.

1117. οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς, οἷός περ εἶ. Sic libri omnes. In August. c. glossa: ἀντὶ τοῦ ἕως. In b. suprascriptum ἕως. Brunckius ἕς τ' ἄν. ᾖς omittunt Jen. et Mosq. b. ac praeterea pro εἶ ille ᾖ, hic εἶ αν (sic) exhibent.

1134. [Quaerendum est, cur ediderit E. ἐμίσει, in nota ad h. l. unice probandum judicans ἐμίσουν, quod dedit Brunck.]

1196. Ἄρην. ἄρη Laud. Jen. Mosq. a. Dresd. b. August. c. Aldus et Brunck.

1197. ὦ. ἰὼ Johnss. Mosqq. Dresd. b. August. b. c. Ald. Brunck.

1205. τέρψιν ἰαύειν. Ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν. Hermanni emendationem recepimus. Vulgo ἰαύειν ἐρώτων. ἐρώτων δ'—ἐρώτων semel exhibent Dorvillianus, Lipsiensis et Dresd. b.

1227. ἀνοιμωκτεί. Merito ἀνοιμωκτεὶ praetulit Lobeckius.

1237. ποῖ βάντος. ποῖ probavit etiam Porson. ad Hecub. 1070.

1253. μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς, ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως. Cum Porsono ad Hec. 820. Schaefero ad Longum p. 414. et Lobeckio praeferendum duximus πλευρὰ, quod habent Dresd. a. Eustathius ad Od. B. 1524. 51. Maximi editio Tigur. et Antonii Exoc. S. XXV. p. 73. ac Stobaei ed. Basil. 1549. et Schow.

[1257. οὐκέτ' E. οὐκ ἔτ' Brunck.]

1303. δώρημα κείνῳ. Sic codd. et impressi veteres, praeter Bar. 1. Jen. Dresd. a. in quibus 'κείνῳ. Brunckius, nescio unde, δώρημ' ἐκείνῳ.

1312. γυναικός, ἢ σοῦ, σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω; Hermanni correctionem exhibui. Vulgo ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμ. λέγω.

1339. οὐκοῦν, non οὔκουν, scribendum. Vid. Hermann. ad Viger. p. 770. οὐκοῦν August. c.

1355. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ. Vulgo ἀνήρ. Brunckius, transpositis vocibus, ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρός.

1356. αἰδεῖ. Sic August. b. Vulgo αἰδῇ.

1362. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ rescripsi cum Lobeckio.

1369. σὸν γ' ἄρα. Sic scripsi cum Porsono ad Phoen. 1366. et Hermanno ad Orph. Argon. 1176. Vulgo σὸν ἄρα. σὸν γὰρ ἄρα MS. Trin. apud Porson. l. c. August. c. et utraque Juntina. σὸν γὰρ ἄρα Mosq. a. σὸν γὰρ Dresd. b.

1416. "Aldus et veteres codd. habent κοὐδενί πω λῷον θνητῶν syllaba ad integritatem versus deficiente. Prava est Triclinii lectio καὶ οὐδενί—Ante diphthongum καὶ elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel legendum κοὐδενί πω λῷον τῶν θνητῶν." *Brunck.* Hanc emendationem quum proponeret, non recordabatur V. D. eorum, quae de dipodiis per caesuram non miscendis ipse dixerat supra ad v. 253. (228.) Mihi verum videtur κοὐδενὶ πώποτε λῴονι θνητῶν, in quod Hermannus etiam incidit. Ceterum voci πω in August. b. suprascripta glossa: ἀρχή. Pro θνητῶν autem in Jen. et Mosq. b. legitur. βροτῶν.

IN PHILOCTETAM.

V. 32. οὐδ'. Brunck. οὐκ, nescio unde.

36. τεχνήματ' ἀνδρός. Male Brunckius vulgatam mutavit in ἀνδρὸς τέχνημα.

42. στειβοίη. Ita correxi librorum lectionem προσβαίη. [Vulgatam non sollicitandam duxit postea E. suadente Hermanno.]

47. μολεῖν. Sic membr. et Aldina. Brunck. cum Turn. Steph. et Cantero λαβεῖν exhibet.

53. ὅς cum Musgr. dedi pro ὡς.

55. δόλοισιν—λόγων scripsi pro λόγοισιν—λέγων.

79. ἔξοιδα, παῖ. Male vulgatur ἔξοιδα καί.

81. Vulgo nonnisi post λαβεῖν, quod in λαχεῖν mutavi, interpungitur. [Comma post κτῆμα ponit E.]

100. τί μ' οὖν ἄνωγας. Recte sic Wakef. pro vulg. τί οὖν μ' ἄνωγας.

108. τὸ ψευδῆ λέγειν. Male libri omnes τά.

134. Ἀθάνα pro vulgato Ἀθηνᾶ præbat Eustathius ad Il. I. 758. 44. Rom. 661. 21. Bas. Illud Atticum est notante Porsono ad Eurip. Orest. v. 26.

140. Διὸς σκᾶπτον. Sic E. et Wakefield. Brunckio non nolente in notis; qui tamen in textu σκῆπτρον servavit.

150. μέλον πάλαι μέλημ', ἄναξ, λέγεις, τὸ σόν. Aldus et veteres codd. habent: μ. π. μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σόν. Utramque voculam posteriorem exulare jussit Brunck.

156. μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθέν. In omnibus libris legitur μή με λάθῃ προσπεσὼν ποθέν, quod mutavit Brunck. in μ. μ. λ. πελάσας ποθέν.

166. στυγερὰν στυγερῶς. Mendose vulgo στυγερὸν στυγερῶς. Brunck. dedit σμυγερὸν σμυγερῶς.

175. χρείας ἱσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς δύσμορος ἀντέχει; Male hunc et seq. versum disposuit Brunckius.

177. θνατῶν. Vulgo θνητῶν.

188. ἀθυρόγλωσσος. Libri omnes ἀθυρόστομος.

190. οἰμωγᾶς ὕπο χεῖται. Edd. antiquæ dant ὑπόκειται, Brunck. ὑπακούει.

196. οὐκ ἔστ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ. "Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina (et Juntinis): οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ μελέτῃ." *Brunck.* Dedit igitur V. Cel. probante Wakef. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ. Equidem recepi verissimam emendationem Porsoni in Addend. ad Eurip. Hec. p. 82. propositam.

203. τειρομένου του. του addendum esse docuit Porsonus l. l., frequentem pronominis illius omissionem pluribus exemplis comprobans.—Comma post ξύντροφος emovi cum Wakef.

207. ἕρποντος· οὐδέ με λάθει Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ Τρυσάνωρ. διάσημα γὰρ θροεῖ. Distribui versus præeunte Hermanno de Metr. p. 442. Brunck. ita: Ἕρποντος—Βαρεῖα Τηλόθεν—τρυσάνωρ, etc.

[212. Edidit E. ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὠνήρ (ἀνήρ) ut versus cum strophico (203.) congrueret ad mentem Porsoni emendato.]

228. κἀλλόμενον. Libri omnes καλούμενον mendose. Brunck. κακούμενον.

236. τί rescripsi cum Wakef. pro inepto τις.

251. οὐδ' ὄνομ' ἄρ'. Addidi ἄρ', quod in Aldina desideratur. Brunck. cum ceteris οὐδ' οὔνομ'—.

291. δύστηνον recte Canter. pro δύστηνος.

292. ἐξέλκων πόδα. Πρὸς τοῦτ' ἂν εἴ μ' ἴδοι. Wakefieldii correctionem recepi pro vulg. πόδα Πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἴδοι—.

297. σώζοιμ'. Male vulgo σώζει μ'.

299. Edd. omnes ἐμὲ pro τινά. [τινὰ E.]

319. ἐν λόγοις. Vulgatur ἐν λόγοις.

320. sq. συντυχὼν κακοῖν Ἀνδροῖν ἐκείνοιν, τῇ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ. Vulgo κακῶν Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδ. βίας.

333. ᾗ rescripsi ex præclara Locellæ ad Xenoph. Ephes. p. 135. emendatione pro inepto εἰ.

371. ἂν κυρεῖ· In veteribus codd. ut in impressis, scriptum κύρει, accentu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne dubium esset, ex Triclinii præcepto scriptum in T. ἂν 'κύρει, tamquam si ε in consonante elidi posset. Brunck. edidit ἦν κυρῶν.

393. μέλανα Πακτωλόν. μέλανα pro μέγαν Wakef.

421. τί δ'; ὃς παλαιὸς, κἀγαθὸς, φίλος τ' ἐμὸς Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Antiquæ edd. τί δ' ὃς παλ.—Πύλιός ἐστιν.

[423. σοφὰ E. Brunck. σοφῶς.]

[425. ὃς παρῆν μόνος. E. Brunck. ὥσπερ ἦν μόνος.]

426. δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας. Hanc lectionem e Scholiasta eruit Porsonus ad Eurip. Phœn. 540. exempla commemorans, ubi δεικνύειν et λέγειν itidem permutantur. Brunckius cum tribus codd. Aldo et Turnebo exhibuit δύ' αὔτως δείν' ἔλεξας: in Supplem. autem præfert δύ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξας. Mendose in Stephani editione δύ' αὐτὸς ἐξέλεξας.

444. μηθεὶς ἐῴης· Vulgo μηδεὶς ἐῴη.

446. οὐδέν πω. Vulgo οὐδέπω.

481. Cum Wakef. dedi ὅπου pro ὅπη, quod de rebus *quiescentibus* dicitur. Contra in seq. v. ὅποι in ὅπου mutavi, Wakef. ὅπη emendante.—Nihil mutat Porson. (ad Hecub. p. 66. ed. rec.) ὅποι accipiens, quasi sit ἐκεῖσε ἔνθα, ut Eurip. Iph. T. 113. 119.

491. δειράδα. Brunck. retinuit δυράδα, quæ librorum omnium lectio est.

494. βεβήκῃ. Sic in B. In T. βεβήκει. Cum reliquis Brunck. βεβήκοι.—Ἱγμένας restitui pro vulgato ἱκμένοις.

500. νῦν δ' εἰς σὲ πομπὸν, τέκνον, αὐτάγγελος. Vulgo νῦν δ', εἰς δὲ γὰρ πομπόν τε κἀυτὸν ἄγγελον.

502. ὡς πάντ' ἄδηλα. Sic scripsi ex conject. Wakef. pro ὡς πάντα δεινά.

509. ὅσα γε dedi pro ὅσσα.

528. τε scripsi cum Gernhardo pro inepto γε.

533. προσκύσαντε. Edd. omnes προσκύσαντες, corrupto metro. Recte mutavit Porson. ad Phœn. 1419.

552. προστυχὼν τι τῶν ἴσων. Sic emendavit Brunck. [in notis] librorum omnium lectionem, προστυχόντι τ. ἴ.

572. αὐτὸς ἂν τὸν ἄνδρ' ἔπλει; Brunckius exhibuit vulgatam scripturam: αὐτὸς ὁὐδυσσεὺς ἔπλει. In B. alia lectio: αὐτὸς ἂν Ὀδυσσεὺς ἔπλει.

576. Scribitur et ἔρου, teste H. Stephano.

[585. δέ μοι E. ut passim fere, pro Brunckiano δ' ἐμοί.]

600. ὅν γ' εἶχον. Temere Brunck. retinuit τ' et pro τοι accepit.

633. πάντα [πάντα] τε cum Wakef. dedi pro πάντα δέ.

636. Pro νεὼς MSS. nonnulli βίας teste H. Stephano.

667, 68. πάρεστι ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν Τάδ' ἀντιδοῦναι. Vulgo: παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν, Καὶ δόντι δοῦναι.

671. οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τι καὶ λαβεῖν φίλον. Vulgo: οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Brunck. dedit σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον.

677. τὸν Διός. Articulus in veteribus codd. et in Aldina, metro reclamante, omissus. Triclinii recensio exhibet τοῦ, quod minus bene recepit Brunck.

678, 79. κατ' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς βάλε δέσμιον ὁ. Vulgo sic leguntur:

Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ—.

684. ὃς οὔ φθίσας τιν' οὔτε νοσφίσας. Edd. omnes habent ὅς οὔτ' ἔρξας τιν'.

685. ἀλλ' ἴσος ἔν γ' ἴσοις ἀνὴρ, Διώλλυθ' ὧδ' ἀτίμως. Τόδε δὴ θαῦμά μ' ἔχει. Vulgo sic legitur et distinguitur:

ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως
τόδε θαῦμ' ἔχει με—.

688. ἀμφιπλάκτων. Vulgo ἀμφιπλήκτων.

693. Brunck. comma post κακογείτονα posuit. [Post ἐγχώρων E.]

[695. E. οὐδ' ὅς. Brunck. οὐδέ γ' ὅς.]

701. ἔρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλαν τότ' ἂν εἰλυόμενος. Vulgo ἄλλᾳ.

[711. πτανοῖς ἰοῖς E. Brunck. πτανῶν πτανοῖς.]

714. πώματος. Ald. et Brunck. dant πόματος, quam scripturam Attica respuit dialectus.

717. ποτ' ἰνώμα dedi cum Wakef. pro προσνώμα.

725. Μαλιάδων, Dorice, scripsi pro Μηλιάδων.

731. ὡς ἔχει; Pro male repetito ὧδ' scripsi ὡς auctore Gernhardo.

732. ἆ ἆ ἆ praeeunte Hermanno ad Hec. p. 72. restitui ex Aldina, cum antea ἆ ἆ. ἆ ἆ legeretur. Pariter v. 739. qui est antistrophicus. Monuit enim Hermannus l. l., versibus 732. et 736. constare stropham, antistropham autem versibus 739. et 740.

733. " τί ἐστιν. Ad hiatum non adtendendum, cui vitando minime inserenda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί εἶπας, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phoen. 906. Sic rursus infra 753. (743.)" *Brunck.* Quae contra Porsonus ad Eurip. Phoen. 892. negat Tragicos post τί hiatum admittere: quem sequutus ego ubique voculam interposui. [et sic infra, 753.]

734. διέρχεται δύστηνον· Aldus διέρχεται δύστηνος· ἆ—. Brunck. διέρχεται. δύστηνος, ἆ. κ. τ. λ.

749. βίας. Vulgo βίου.

753. Post τέκνον et παῖ male Brunck. interrogandi signum posuit.

754. ΦΙΛ. οὐκ οἶσθα; πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαῖ. Vulgo legitur:

ΦΙΛ. οὐκ οἶδα. ΝΕ. πῶς οὐκ οἶσθα; ΦΙΛ. παππαπαππαπαῖ.

760. Etiam hic, ut in seqq., [782, 86, 96, 804.] strophae notationem apposui. Cf. Hermann. l. c.

782. Correctiones huic loco adhibitas rationemque, qua strophae atque antistrophae investigarentur, monstravit mihi Hermannus meus.

Ibid. [Edidit E.

ἀλλ' οὖν δέδοικα, μὴ 'τελῆ γ' εὐχεῖ τάδε.
ἰὼ παῖ.
στάζει κ. τ. λ.]

785. παπαί, παπαί. Vulgo παπαῖ, φεῦ. [Deinde levius pungit E. post μάλ'.]

790. ἀτταταταί. Sic Hermanno auctore (ad Hecub. p. 72.) metri causa scripsi ex membr. et Aldinae vestigiis, quae ἀττατατᾶ habent. Brunck. ex cod. B. recepit ἀτταταί, sed nostram scripturam potiorem et ipse judicavit.

794. πῶς ἂν, Ἀγάμεμνον, καὶ Μενέλεως, ἀντ' ἐμοῦ. Vulgo Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ—.

795. Articulum τὸν, qui vulgo ante ἴσον legitur, metro postulante delet Hermann. l. l. p. LXII. [et sic E.]

800. ἀνακαλουμένῳ. Brunckius dedit ἀνακυκλουμένῳ ex conj. Toupii.

818. καὶ δὴ μεθίημ'. ἢ τί δὴ πλέον φρονεῖς; μεθίημι· τί δὲ δὴ Ald. et Brunck. exhibent. μεθίημί σε· τί δὴ Turn. Steph. Cant.

830. ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' ἀχλύν, ἃ τέταται τανῦν. Apud Brunckium hic versus pertingit usque ad αἴγλαν, reliqua alterum versum constituunt. Ald. habet ὄμμασιν δ'. Pro ἀχλὺν vulg. αἴγλαν.

833. ὅρα ποῦ στάσει. Brunck. de suo addidit γε post ὅρα. Imo mutandus erat vs. antistrophicus. [legendo δύνῃ pro δύναιο.]

834. πῶς δέ σοι. σοι ex Hermanni conj. dedi pro μοι. [Brunck. δ' ἐμοί.]

835, 36. τάν-τεῦθε φροντίδος. οὖρος ἤδη, Πρὸς τί μένομεν πράσσειν; Vulgo sic leguntur corrupto metro:

τἀντεῦθεν φροντίδος ὁρᾷς (Brunck. φροντίδος·)
ἤδη, πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;

838. πολὺ δὴ, πολύ. πολὺ δὴ addidi ex conj. Hermanni.

844. προσφθέγγῃ conj. Hermannus pro ἀμείβῃ, quod metro repugnat.

850. κεῖνό μοι νῦν. νῦν addidi, ut metrum constaret.

851. ὅ τι καὶ ταράξεις. Vulgo ὅ τι πράξεις.

852. οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, Εἰ ταυτὰν τούτῳ γνώμαν Ἴσχεις, μάλα τοι. Brunck. edidit:

οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, ταυτὰν
εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι—

855—62. οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ δ' οὐδ' ἀνόμματος ἤδη
ἐκτέταται νύχιος. (ἀλεὴς δ' ὕπνος ἐσθλὸς ἀρωγὸς)
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων· ἀλλά τις Ἀΐδᾳ
ὡς παρακείμενος ὀρθὰ βλέπει· σὺ δὲ καίρια φθέγγου·

Quoniam respondere debent versibus 839—42. Hermanni quamvis audacem conjecturam ad Aristotelis Poët. p. 134. propositam suffeci in locum vulgatæ lectionis, quæ sic habet:

οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος·
ἀνὴρ (Brunck. ὡνὴρ) δ' ἀνόμματος
οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν,
ἐκτέταται νύχιος.
ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλὸς,
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷ (Brunck. ὁρᾷς), βλέπει. καίρια φθέγγει· (Brunck. φθέγγου.)

863. τόδ'. Vulgo τὸ δ'.

895. δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδ' ἔτι; Veteres libri dant τοὐνθένδε γε; in B. legitur τοὐνθάδε λέγε.

896. "ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ. Mallem λόγων." *Brunck.* [λόγων E.]

900. οὔ σ' ἥδε δυσχέρεια. Vulgo οὐ δή σε δυσχέρεια.

917. τί μ' εἴπας recte corrigit Porsonus ad Eurip. Phœn. 892.

938. Male Brunck. post λέγω punctum posuit. [comma tantum addit E.]

972. ἄλλοις σε δούς. Vulgo ἄλλοισι δούς.

984. ἥ μ' dedi cum Wakef. pro ἔμ'.

992. τίθης. Sic scribendum. In B. τιθεῖς, quod recepit Brunck. In aliis, ut in impressis, τιθείς.

994. ΦΙΛ. οὔ φημ'. ΟΔ. ἔγωγε φημί. Male vulgo ἔγωγε Philoctetæ tribuitur.

1002. πέτρας ἄνωθεν τῆσδ' ἐναιμάξω πεσών. Vulgo πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.

1003. Ald. et Brub. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν. [et sic Brunck.] Recte Turn. Steph. Cant. τοῦτον.

1007. ὃς cum Wakef. rescripsi pro ὡς.

1019. τοι recte Wakef. pro σοι.

1020. ἀλλ', οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι, Σὺ μ. Post μοι demum interpungunt, idque plenius.

1028. κεῖνοι· σὺ δέ. Vulgo κεῖνοι δὲ σέ.

1032. ποῖα θεοῖς εὔξεσθ'. Vulgatum πῶς mutavi cum Gernhardo in ποῖα. Pro εὔξεσθ' Brunck. scripsit ἔξεσθ'.

1037. ἔξοιδα δ' ὡς μέλλειν ἐπεί. Ald. Brub. ἔξοιδά γ' ὡς μέλλει γ'. Brunck. cum reliquis ἔξοιδα δ'.

1039. Male Brunck. post ὑμᾶς interpunxit.

1043. ὃς dedi cum Wakef. pro ὡς.

1055. οὔτι recte scripsit Wakef. pro οὐδέ.

1056. ἐπεὶ πάρεστι μὲν Καὶ Τεῦκρος ἥμιν. Vulgo ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῖν.

1071. Recte Wakef. λειφθήσομαι δὴ pro λειφθήσομ' ἤδη.

1074. ὄκνου Wakef. conjecit pro οἴκτου. [Et recepit E.]

1082. Ald. Brunck. θερμόν τε καί. [τε omittit E.]

1089. πόθεν μοι τὸ κατ' ἆμαρ. Sic metri causa dedi cum Hermanno (de Metr. p. 23.) In B. τί ποτ' ἄν μοι, quod recepit Brunck. In reliquis τί ποτ' αὖ μοι.— ἆμαρ scribendum erat pro ἦμαρ.

1093. πτωάδες [quod dedit E. pro πλωάδες] conjectura est J. H. Vossii.

1095. σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ'· οὐκ Ἄλλοθεν ἔχει τύχᾳ τᾷδ'. Brunck., ut vulgo:

σύ τοι, σύ τοι κατηξίω-
σας, ὦ βαρύποτμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ τᾷδ' (Ald. τῷδ').

1100. τοῦ λῴονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἐλθεῖν. Vulgo duos efficit. ἐλθεῖν scripsi pro ἑλεῖν.

[1111. ἀλλά μοι E. ἀλλ' ἐμοὶ more suo Brunckius.]

1115. λαχόντ' ἄν. ἂν vulgo abest.

1116. πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σέ γε δόλος
ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἀμᾶς.
στυγερὰν ἔχε
δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.

Brunck., ut edd. antiquæ, strophæ non respondente antistropha:

πότμός σε δαιμόνων τάδε (τάδ' Ald.)
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ'
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν
ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.—

1130. ἐλεινὸν ὁρᾷν. Pro ὁρᾷν vulgo ὁρᾷς.

1132. ἄρθμιον. Sic reponendum putavi. In membr. scriptum ἄθλιον, superposita varia lectione: γρ. ἄθλον, quam adgnoscunt B., Aldus et Juntina prior comprobante Brunckio. In Triclinii recensione ἄεθλον legitur.

1134. ἀλλ' ἐν γὰρ μεταλλαγᾷ. γὰρ metro postulante addidi cum Hermanno (de metr. p. 443.)

1138. *μυρία τ' αἰσχρῶν.* Vulgo *μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν.*—Apud Brunck. versus voc. ἐφ' clauditur. [priore syllaba *τοῦ ἡμῖν* apud E.]

1147. *οὓς ὅδ'.* Male Brunck. ὅδ' omisit.

1150. *ἐλᾶτ'.* Perperam vulgo *πελᾶτ'.*

1151. Hermannus in notis Msstis emendat, *τάν γε πρόσθ' ἀλκὰν βελέων.* [Mihi legendum videtur *ἀκμὰν* pro *ἀλκὰν*, ut versus cum strophico suo congruat.]

1161. [Legit E. *μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα π. γ. β.* et ad Brunckii notam sic observat.] Nihil mutandum. Choriambici sunt versus, dipodia iambica pro altero choriambo adhibita. Vid. Hermann. de metr. p. 313.

1169. Usque ad 1209. in omnibus edd. monostrophici sunt,

1175. Ald. Brub. *Τρωάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν.* Ceteri *γᾶν ἤλπ. μ' ἄξειν.* Unde *γᾶν* sumpsi suadente numerorum æquabilitate.

1184. *ἰὼ ξένοι, μείνατε.* Vulgo *ὦ ξένοι.*

1187. *ἀπόλωλ' ὁ τάλας.* Vulgo *ἀπόλωλ' ὦ τάλας.*

1189. Pro *τῷ* [quod habet E.] vulgo *τό.*

1190. *ὦ ξένοι, αὖθις ἐπήλυδες ἔλθετε.* Vulgo *ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.*

1193. *νεμεσήτ'.* Vulgo *νεμεσητόν.*

1198. *ἀστεροπητάς.* *ἀστεροπητὴς* Ald. Brunck.

[1202. *ὦ ξένοι, ἕ.* E. Brunckius *ἀλλ', ὦ ξεῖνοι, ἕ.*]

1206. *καὶ τίνα γ' ὡς ῥέξης παλάμαν ποτέ;* Ald. Brunck. *ὡς τίνα ῥέξης παλάμαν ποτέ;* Reliqui *ῥέξειας.*

1207. *κρᾶτ' ἀπὸ κάρθρα τέμω χερὶ πάντα. φονᾷ νόος ἤδη.* Ordo verborum olim hic erat:

κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα (Brunck. *κἄρθρα*) *τ. χ.*
φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.

1217. *ἔτ' οὐδέν εἰμι.* Sic libri omnes. Male Brunck., recepit Heathii correctionem *εἴτ'.*

1252. Ulyssi tribuitur hic versus in B., Neoptolemo in edd., quas sequitur Brunck. Excidisse ante hunc versum verba Ulyssis primus vidit Hermann.—Qui desideratur versiculus ejus hæc fere sententia fuit: *ὑπερφρονοῦντά σ' ἥδε χεὶρ βιάσεται.*

1267. *θάρσει, λόγους τ' ἄκουσον.* Sic dedi cum Wakef. pro *θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον.*

1271. *χὤτι* [*χὤτε*] *μου.* Brunck. *χὤτ' ἐμοῦ.*

1284. *αἴσχιστος* ex Piersoni conj. dedi pro *ἔχθιστος.*

1288. *ἆρα.* Vulgo *οὐκ ἄρα.*

1289. *ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.* Vulgo *ἁγνοῦ Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.*

1300. *ἆ.* Sic recte Turn. Steph. Cant.—Aldus *ἂ ἂ*, quem in accentu peccasse arbitratus Brunckius ἃ ἃ scripsit laudato Hesychio: *ἃ ἅ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.*

1304. *ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστίν, οὔτε σοὶ καλόν.* Wakefieldii scripturam prætuli, qua versus numerosior evadit.

1306. Perperam Brunck. post *Ἀχαιῶν* interpunxit.

1314. *ἥσθην πατέρα τὸν ἀμόν.* Triclinii lectionem recepi, quæ nec Brunckio displicet. Edd. veteres dant *ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν*—. In B. *πατέρα τὸν ἐμὸν,* ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu.

1321. *κοὔτι* cum Wakef. dedi pro *κοὔτε.*

1333. *τοῖν—Ἀσκληπιδαῖν.* Sic scribendum putavi. Vulgo *τῶν*—. *Ἀσκληπιδῶν* præbent Aldus et membr. in quibus tamen a prima manu fuisse videtur *Ἀσκληπιαδῶν,* ut est in aliis libris; sed litera prorsus erasa, quæ fuit inter ι et δ, ut discerni non possit, quænam ea fuerit. Aldi lectionem præfert Brunck.

1357. *τῷ Λαερτίου.* Sic MSS. Ald. et Brub. Cum reliquis Brunck. *τοῦ Λ.*

1361. *τἄργα.* Male vulgo *τἄλλα.*

1365. sqq. *οἳ τὸν ἄθλιον Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν.* Verba *οἳ τὸν ἄθλιον* usque ad *ἔκριναν* tamquam spuria omisit Brunck.

[1381. Legit E. *ἃ, σοί τε κἀμοὶ χρῆσθ' ὁρῶ τελούμενα.* glossa *κάλ'* scilicet expulsa.]

1384. *τάδε.* Brunckius ex cod. B. *τόδε* scripsit.

1386. *ὅς με.* Vulgo *ὅς γε.*

1402. *ὦ μέγ' ἀγαυὸν εἰρηκὼς ἔπος.* Vulgo *ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.* [Vide Porson. in Præf. ad 2dam edit. Hecub. p. XLIII.]

1420. *ἀλκὴν* dedi pro *ἀρετήν.*

1422. Vulgo *ἐκ.* Wakefieldii castigatione *κἀκ* luculentior evadit locus et concinnior.

1449. Brunckius scripsit *μή νυν*, ut v. 1452. *φέρε νυν.* [E. utrobique *νῦν.*]

[1451. Colo distinxit E. post *δή*, præeunte Ruhnkenio in epist. crit. I. p. 23.]

1455. *πόντου, προβλὴς θ', οὗ.* Vulgo *πόντου προβλῆς.*

IN ELECTRAM.

V. 4. *τὸ γάρ.* Sic libri omnes recte, etiam cod. Jenensis, in quo sequens versus librarii negligentia prætermissus est. In E. scriptum *τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὗ πόθεις*, quod Brunckius in ordinem recepit, sic explicans : *τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶν, ὃ ἐπόθεις.*

21. *ἴμεν* scripsi pro *ἰμὲν*, quod antiquæ edd. et membr. cum vetustissimis optimisque codd. exhibent probante Brunck. Superscripta in quibusdam glossa *ἴσμεν*, quæ in aliis codd. librariorum stupore textum invasit.

28. *ἴστε.* Vulgo *ἴστη.*

45. *ὅ.* Brunck. *ὁ.*

47. *ὅρκον* dedi pro vulg. *ὅρκῳ.*

75. *ἀνδράσιν.* Vulgo *ἀνδράσι.*

76. *παντός ἐστ'.* Sic libri vett. Perperam Brunck. *παντὸς ἔστ'.* Cf. Hermannus de emend. ratione Græcæ gramm. p. 84. sqq.

81. *γόων. γοῶν* Brunck.

86, 87. *Ὦ φάος ἁγνὸν, Καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι.* Sic versus dispositi sunt ab Hermanno ad Eurip. Hecub. p. 76. Male vulgo :

ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι.

90. *πληγὰς* alter cod. Augustanus ab Hermanno collatus (cf. ad Eurip. Hecub. p. LXXV.) et Scholiastes. Male Brunck. cum antiquis edd. *πλαγάς.*

104, 5, 6. *στυγερῶν τε γόων, ἕς τ' ἂν λεύσσω Παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς, Λεύσσω δ' ἦμαρ.* Sic constituit locum Hermannus ad Hecub. p. 76. cum in edd. tum antiquis tum Brunckiana legeretur hunc in modum :

στυγερῶν τε γόων, ἕς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ.

112. *σεμναί τε θεῶν Ἐρινύες, αἳ τούς.* Sic dedi cum Hermanno (ad Hecub. p. 76.) Vulgo exhibetur locus hac ratione :

σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες,
αἳ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

Articulum *αἳ*, quem Aldus et codd. omnes veteres, Jenensis quoque et omnes Johnsoni agnoscunt, Triclinii stupor ejecit, metro pariter ac sententia laborante.

Namque ut versus digessit iste, ne versus quidem sunt judice Brunckio. Claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat caesura. In priore scribere saltem debebat Graeculus Ἐρινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripi nequit. Ipse Brunckius edidit:

σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐρινύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως (sic) θνήσκοντας ὁρᾶτε,

quem ordinem defendit his verbis: "Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendifacere debebant. Non animadverterunt systema hoc anapaesticum minus regulare esse, quippe in quo praeter solita metra, basin, paroemiacum et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce." Verum hac ipsa facile caremus.

115. καὶ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους. Rursum secutus sum Hermannum l. l. Aldus et Brubach. omittunt καί. Alii omnes suppeditant τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλ.

118. καί μοι libri omnes recte. Brunckius perperam κἀμοί, quod non sine vi quadam adhiberi solet ac plerumque ita, ut ei opponi aliquid possit.

123. ἀκόρεστον. Sic Aldus, Turneb. Steph. Canter. et cod. Jenensis. In membr. D. E. Brunckii cod. et Brubach. ed. legitur ἀκόρετον, in T. ἀκόρεστ'.

124. ἀθεώτατα scripsi pro vulg. ἀθεωτάτας. [Nihil certius quam decantatam illam συνάφειαν, quam ex Terentiano olim eruebat Bentleius (Dawes. M. C. p. 24.) aeque observatam reperiri in hujusmodi dactylicis, atque in dimetris anapaesticis. Hoc vel per se firmat emendationem Erfurdtii.]

126. κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορών. Iambicum hunc trimetrum male in duos versus dispescunt antiquae edd. et Brunck. κακᾷ — ὡς et ὁ — πορών. Pariter in antistropha.

129. Melius videbatur, voces γενέθλα γενναίων transponere, versus ut esset dactylicus, quales sunt etiam, qui sequuntur.

139. οὔτε γόοισιν, οὔτ' εὐχαῖς. Codd. omnes veteres habent, ut Ald., Brub. et Brunck. οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. Ceteri οὔτε γόοισιν, οὐ λιταῖς.

144. ἐφίει. Vulgo ἐφίῃ.

147. ἄραρεν. Vulgo ἄραρε omisso ν ἐφέλκ., quod recte addunt Scholia Romana.

148. Brunckius cum Triclinio inseruit post alterum Ἴτυν particulam γ', metri causa. Inepte; brevis enim syllaba in arsi versuum dactylicorum producitur, non item aliorum metrorum.

150. ἰὼ ὦ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic corrigi vulgatum ἰὼ metrum jubet. — σὲ δ' ἔγωγε bene dant exemplaria vetera. Brunck. ex membranis recepit σὲ, σ' ἔγωγε.

157. οἵα. Vulgo οἷα.

160. ὄλβιος. a Brunck. mutatum est in ὄλβιον.

164. ὅν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος. Vulgo duos efficit, quorum prior est ὅν — ἀκάματα.

174. ἔστι μέγας οὐρανῷ. Sic emendavit lectionem librorum omnium: ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Hermannus ad Hecub. p. 134.

189. ἀλλ', ἁπερεί τις ἔποικος, ἀναξία. ἅπερει τις cod. Jen. c. Bar. 1. 2. ap. Johns. Non memoravit Brunck., vulgatum ἅπερ εἴ τις sic a se mutatum esse. Perperam in Ald. Brub. et Brunck. ed. post ἀναξία demum interpungitur.

242. ἐντίμους ex conj. Hermanni dedi. Vulgo ἐκτίμους.

244. εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν. Unum versum exhibui cum Aldo et Brub., eumque asynartetum e duobus dochmiacis. Duos dedit cum reliquis editoribus Brunckius.

249, 50. ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, Ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. Sic distinguendos putavi

hos versus, prior ut esset dochmiacus, alter antispasticus Hipponacteus. Brunckius ita dispositos dedit, ut in antiquis edd. exhibentur:

ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς, ἁπάντων τ'
εὐσεβία θνατῶν.

Tum posterior versus dactylicus est. Verum unde habeat εὐσεβία, non declaravit Brunckius, nam non solum Aldus, sed alii omnes dant εὐσέβεια.

264. τῶνδέ μοι. Sic cod. Jen. et edd. omnes. Brunck. τῶνδ' ἐμοί.

279. κατέκτανεν. Vulgo κατέκτανε.

305. τί μου. Brunck. τ' ἐμοῦ.

345. ἔπειθ'. Sic recte Aldus et Brub. Reliqui, ut cod. Jen. et Bar. 2. ap. Johns. ἔπεί θ', quod recepit Brunckius.

354. δέ μοι. δ' ἐμοὶ Brunck.

363. τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον. λυποῦν dedi pro mendoso λυπεῖν. Brunckius scripsit τοὐμέ νιν λυπεῖν.

364. λαχεῖν. Sic in C. B. August. Brunckius cum Aldo et reliquis τυχεῖν.

373. οὐδ'. Sic vett. edd. Brunckius edidit κοὐδ', nescio unde.

376. τῶνδέ μοι. Brunck. τῶνδ' ἐμοί.

383. καί με. Brunck. κἀμέ.

405. ἐμπορεύει. ἐμπορεύῃ Brunck.

441. ἐπέστεφεν. Vulgo ἐπέστεφε.

446. ἆρα καὶ reposui pro vulgato ἆρα μή.

458. χερσίν. Vulgo χερσί.

467. ἐπισπεύδει. Sic apud Stobæum in sermone de Veritate legitur etiam in codd. Brunckius ἐπισπεύδειν recepit, quod cum omnibus Tragici exemplaribus cod. Jen. habet.

471. τῶνδε reposui pro vulg. τήνδε.

484. χαλκόπακτος dedi pro vulg. χαλκόπληκτος, quod in Cod. Jen. rectius scriptum est χαλκόπλακτος.

486. ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχί-σταις ἐν αἰκίαις. Perperam vulgo distinguitur sic:

ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.

Arguit hanc rem partim male divisum αἰσχίσταις et νυκτὸς, v. 502. partim syllaba anceps.

495. πρὸ τῶν μ' ἔχει θράσος. Sic dedi pro vulg. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει. θράσος a v. 479. subaudiri vix potest, quapropter addidi, deleto δέ τοι.

516. στρέφει. Vulgo στρέφῃ, ut v. 512. ἐντρέπῃ.

525. πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεί· Male vulgo, interpunctione post ἄλλο omissa, post ἀεὶ demum colo distinguitur.

530. σὸς οὗτος. Vulgatum οὗτος σὸς soni causa mutavi.

538. τῶνδέ μοι. Brunck. τῶνδ' ἐμοί, ut v. 552. γ' ἐμ, et v. 556. δ' ἐμ'.

561. ἔσπασεν. ἔσπασεν Aldus, Brub. Reliqui omittunt ν ἐφελκ.

596. ἔῃς. Sic codd. nonnulli. In plerisque tamen, ut in Ald. et Brub., ἔῃς. Perperam Brunck. ἐεῖς.

612. δέ μοι. Brunck. δ' ἐμοί. Pariter v. 616. τῶνδ' ἐμ'.

613. ὕβρισεν. Vulgo ὕβρισε.

628. ἐκφέρει. Vulgo ἐκφέρῃ.

652, 53. οἷς ξύνειμι νῦν Εὐημεροῦσα,—Libri omnes οἷς ξύνειμι νῦν, Εὐημεροῦσαν,—

662. ἔστιν. Male vulgo ἐστίν.

669. ἀπέστειλεν. Vulgo ἀπέστειλε.

674. οἲ 'γὼ recipiendum erat Brunckio ex edd. antiquis omnibus, licet præstantissimi e veteribus codd. οἲ ἐγὼ exhiberent.

691. ὧν νόμος, πεντάεθλα. Sic correxit locum Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 114. Vulgo πεντάεθλ', ἃ νομίζεται.

760. ἐκλάχῃ. Sic cod. Jen. Alii omnes ἐκλάχοι.

770. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Sic libri omnes. Brunckius, cui nimis languidum videbatur illud γὰρ, reposuit καί.

777. καί μ'. Brunck. κἄμ'. Sequenti versu δ' ἐμοί.

786. νῦν δ'. Revocavi particulam male a Brunckio deletam.

790. ὑβρίζει. Vulgo ὑβρίζῃ.

800. κατ' ἀξίαν. Sic cod. Jen., in quo vulgata lectio καταξίως glossæ loco minio adpicta est.

809. οἴχει. Vulgo οἴχῃ.

818. ξύνοικος ἔσομαι τῇδέ γ'· ἀλλὰ πρὸς πύλῃ. Sic dedi pro vulgato ξύνοικος ἔσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ —.

823. Hunc versum et tres sequentes Electræ tribuit Brunck. [Choro Erfurdt. tum sequentem Electræ.]

833—35. εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων Εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας Μᾶλλον ἐπεμβάσει. Ut ego hos versus disposui, choriambici sunt, quorum prior ἀνάκρουσιν habet.

[852. Hæc habet E. ad Brunckii notam: *Ego scripsi ἄχθει ex conj. Hermanni.*]

856. ΧΟ. τί φής; ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων. Recte in edd. Turn. Steph. Cant. unus versus est: Brunckius duos exhibet.

860. πᾶσιν. Vulgo πᾶσι.

885. ἐμοῦ γε. Vulgo ἐμοῦ τε.

888. θάλπει. Vulgo θάλπῃ.

889. μαθοῦσά μου. Brunck. μαθοῦσ' ἐμοῦ.

903. ὄνομα reposui cum Hermanno (ad Eurip. Hecub. p. 123.) pro mendoso ὄμμα.

914. ἐλάνθανεν. Sic libri omnes. Male Brunck. dedit ἐλάνθαν' ἄν.

922. φέρει. Vulgo φέρῃ.

929. οὔτε scripsi cum Purgoldo pro vulg. οὐδέ.

938. δέ μοι. Brunck. δ' ἐμοί.

952. θάλλοντ' ἔτ' dedi ex conj. Reiskii.

954. ἔστιν. Vulgo ἐστίν.

967. βουλεύμασιν. Vulgo βουλεύμασι.

974. πεισθεῖσά μοι. Vulgo πεισθεῖσ' ἐμοί.

996. ὁπλίζει. Vulgo ὁπλίζῃ. Cod. Jen. ὁπλίζεις.

1015. πιθοῦ. πιθοῦ in C. scriptum, quod, ut magis Atticum, vulgato πείθου præferendum fuisse ipse judicat Brunck.

1019. αὐτόχειρι scripsi cum Porsono (ad Eurip. Orest. 1037.) adjectivum ut esset, non adverbium. Vulgo αὐτοχειρί.

1065. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. Sic Aldus et codd. omnes veteres, etiam Jenensis. In D. ἀπόνητοι, cum glossa, quam minora scholia exhibent. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repræsentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Superscripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus adgnoscit. ἀπόνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus adstipulante Brunckio. Quippe hic eam, nescio qua de causa, dicit altera probabiliorem.

1070. σφίσιν δή. Sic legendum. Perperam in Ald. Brub. et veteribus codd. σφίσιν ἤδη. In D. σφίσι γ'. Brunck. cum Turn. Steph. Canter. dedit σφίσ' ἤδη, quod locum habere non potest, quum ι in σφίσι non elidatur.

1071. νοσοῦσιν metri causa reposui pro νοσεῖ, quod libri veteres exhibent omnes. Triclinius νοσεῖ δή.

1077. πάνδυρτος dedi pro vulgato πανόδυρτος.

1083. καταισχύναι scripta pro vulg. αἰσχύναι.

1084. νώνυμος, ἰὼ, παῖ· παῖ. Vulgo νώνυμος. ὦ παῖ παῖ.

1087. παροπλίσασα restitui pro καθοπλίσασα.

1088. δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ. Sic recte Ald. Brub. et veteres codd. Brunck. post φέρειν præpositionem ἐν interposuit. Triclinius inficete ἐνί γε λόγῳ.

1091. καὶ πλούτῳ. Sic Aldus, Brub. et plerique veteres libri. Brunck. cum Turneb. Steph. Canter. dedit πλούτῳ τε. — τόσον γ' ἐχθρῶν rescripsi pro vulg. τῶν ἐχθρῶν ex Hermanni conjectura.

1092. χέρα dedi pro χεῖρα.

1096. τῶν. Vulgo τῶνδε. — Versus Pæonicus est.

1097. Ζηνός. Porsonus ad Eurip. Orest. 1700. sic: " In Sophocl. Electr. 1097. Ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ hæc notat Brunckius: *Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia* Ζηνὸς *substituit, pessum dato metro.* Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastæ Romani; Διὸς metrum pessundat." Sæpe confunduntur Διὸς et Ζηνός.

1110. ἀλλά μοι. Brunck. ἀλλ' ἐμοί.

1115. οἱ 'γώ. Male vulgo οἱ 'γώ.

1152. τέθνηκ' ἐγώ· σύ, — Vulgo τέθνηκ' ἐγώ σοι.

1158. ὧδέ μοι. Brunck. ὧδ' ἐμοί.

1160. οἴ μοι Ὦ δέμας οἰκτρόν. Φεῦ, φεῦ. Ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι. Sic disposuit hos versiculos Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 77. Brunckius in digerendis iis Aldinam secutus est, cui concinunt codd. veteres plerique (etiam Jen.) Ibi leguntur hac ratione:

οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι.

Turnebus, Steph. Canter. et in hoc et in illo versu exhibent οἴ μοι οἴ μοι. In D. aliter digesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius,

οἴ μοι μοι· δέμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι.

Dimetri anapæstici sunt, quorum alter parœmiacus.

1187. ἄλγεσιν. Vulgo ἄλγεσι.

1201. τοῖς ἴσοις. Vulgo τοῖσι σοῖς.

1239. Apposuit huic versui Brunckius signum strophæ secundæ, versui 1245. tertiæ. Verum unam tantummodo stropham atque antistropham hoc loco contineri, nec quidquam excidisse, nisi unum trimetrum iambicum, monuit Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 71, 72.

1245. ὀτοτοτοτοτοτοτοτοῖ. Sic scribendum statuit Hermannus l. l. Codd. omnes ap. Johns., Jen. cod., Ald. et Brub. ὀτοτοτοῖ. Reliqui ὀτοτοτοτοί.

1248. Post hunc versum Brunckius collocavit lacunæ signum. [Omisit E.]

1265. Vid. notata ad v. 1239.

1274. ὧδέ μοι. Brunck. ὧδ' ἐμοί.

[1275. Legit E. cum vulgatis, μή τί με πολύστονον.]

1277. ἀδονᾶν Porsono auctore dedi pro ἡδονάν.

1289. διδασκέ με. δίδασκ' ἐμὲ Brunck.

1311. ἐντέτηκέ μοι. Brunck. ἐντέτηκ' ἐμοί. Sic v. 1315. δ' ἴμ' ἄσκοπα.

1347. ξυνίης. Sic in duobus codd. et in Jen. in ceteris ξυνίεις. Brunck. ξυνιεῖς

1353. ἔστι. Vulgo ἐστί.

1359. ἀλλά με. Brunck. ἀλλ' ἐμέ. Sequenti versu libri omnes habent ἥδιστ' ἐμοί. [E. ἥδιστά μοι.]

[1422. Totum locum sic ordinat E.]

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ — ἀντιστρ. β'.
στάζει θυηλῆς Ἄρεος. οὐδ' ἔχω τί φῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὀρέστα, πῶς κυροῦντα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τἀν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

1434. εὖ δὲ τὰ πρὶν θέμενοι. Vulgo νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι.

1435. ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ᾗ νοεῖς, ἔπειγέ νυν. Verba ᾗ νοεῖς vulgo continuantur Oresti.

1450. δίδασκέ με. Brunck. δίδασκ' ἐμέ.

1458. πύλας dedi pro πύλας.

1466. ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός. Sic libri omnes. Brunck. ex conj. Tyrwhitti scripsit ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ πεπτωκός.

1471. φίλους. Sic dedi ex conjectura. Aldus et veteres, etiam Jen., codd. habent φίλος. In plerisque vocandi adverbium ὦ superscriptum glossæ loco. Sane quidem φίλος sæpissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hic mendosum est. Brunckius recepit Triclinii lectionem φίλοις, ut in Œd. Col. 758. τήνδε τὴν πόλιν φίλοις εἰπών.

1475. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ et v. 1477. αἰσθάνῃ.

1492. νῦν ἐστ' ἀγὼν ἔτ'. Libri omnes mendose νῦν ἐστὶν ἀγών. Brunckius ὡ'γών.

CAROLI BURNEII

(ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ)

NOTÆ QUÆDAM,

NUNC PRIMUM EVULGATÆ.

CAROLI BURNEII

(ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ)

NOTÆ QUÆDAM,

NUNC PRIMUM EVULGATÆ.

IN ŒDIPUM REGEM.

DRAM. PERS. Σοφοκλῆς τὸν χόρον Οἰδίποδος ἐξ Ἱερέων ποιεῖ. Schol. Venet. in Il. I. 571. p. 237.

49. Trachin. 1229.

54—57. Stob. Grot. xlviii. p. 183.

55. σὺν Stob. Gr. l. c.

56. εἴτε π. εἴτε ναῦς. Stob. Grot. l. c.

86, 7, 8. Stob. Grot. cviii. p. 457.

106. Suidas v. Ἐπιστέλλει.

110. Τὸ δὲ ζητ—111. Stob. Grot. xxix. p. 129. ubi omitt. δέ.

137—140. Suidas v. Ἀπωτέρω. ubi αὐτοῦ.

142. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxii.

154. Hephæst. p. 70.

215. Suidas voc. Ἀπότιμος.

248. R. P. Præf. ad E. Hecub. (Ed. 2.) vii. ἄμοιρον.

336. Suidas v. Ἄτεγκτος.

354, 5, 6. Stob. Grot. xiii. p. 81.

356. ἰσχυρὸν τρέφει. Stob. Gr. l. c.

380 ad 383. Stob. Grot. xlix. p. 187.

387, 8, 9. Stob. Grot. x. p. 69.

431. Suid. huc respexit v. Ἄπει vel Antig. 244.

467. Pindar. Nem. ά. 6.

472. ἀναπλάκητοι.

614, 15. Stob. Grot. de R. Nat. xi.

615. κ' ἄν. [κἄν.]

644, 5. Suidas v. Ἀραῖος.

672. ἐλεινόν.

742, 3. Suidas v. Ἀπεστάτει et Ἀνθοσμίας.

760, 1, 2. Suidas v. Ἄποπτος, ubi σφ' ἐπιπέμψαι.

795. Suid. v. Ἀστρονομία.

822. Citat R. P. in Præf. ad E. Hecub. xi.

873, 4. Stob. Grot. xlix. p. 187. ubi εἰ πολλῶν—

893. ἴξει in not. Br. sed vid. Edit. sec.

961. Stob. Grot. cxvi. p. 477. et cxix. p. 487.

977, 8. Stob. Grot. de R. Nat. x. p. 139. ubi φοβῶν.
999. Stob. Grot. lxxix. p. 339.
1123. Schol. Homeri in Il. E. 533. p. 144. B.
1189 ad 1192. Stob. Grot. xcviii. p. 407.
1352. Ald. ἔλυσεν ἀπό τε φόνου. Lege μ' ἔλυσ' ἀ. τ. φ.
1365. κακῶν ἔφυ κακοῦ ob metrum.
1409. Stob. Grot. xvii. p. 95. ubi καλά.
1482. ὑμῖν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1511. Eldik. Suspicion. p. 7. εὐχέτην ἤδη. —
1512. Eldik. l. c. νῦν δ' ἔτ' οὔτ' ἔξεστί μοι. Koen. in Corinth. 55. not. 93. νῦν δὲ τοῦτ' ΕΥ'ΧΗ 'ΣΤΙ μοι. Conf. Plat. de Legg. viii. p. 841. c. Lucian. T. i. 736. Quintil. vii. p. 1070. In aliis Eldikium sequitur Koen. —
1513. Eldik. Εὖ καιρὸν αἰεὶ ζ. —

IN ŒDIPUM COLONEUM.

25. ἧμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
34. ἧμιν R. P. l. c. ad 25.
81. ἧμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
100, 1. Suidas voc. 'Ασπίδαγρον.
126. Suid. in v.
192. Suidas v. 'Αντιπίτρου.
316. Suidas v. "Αρ' ἐστίν;
372. τρὶς ἀθλίων divisim. Hom. Od. E. 306. Ar. Plut. 851. — R. P. Præf. in E. Hecub. xxviii.
664. R. P. Præf. ad Hecub. Eur. xxxvi. — f. legend. ἔγωγ', ἄνευθε τῆς ἐμῆς γν. Vid. Æ. Pers. 607.
674. Suid. v. 'Αν' οὖς ἔχων — ubi οἶνον.
880. Stob. Grot. xi. p. 79. χρῶ βρ.
982. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxi.
1022. οὐδ' ἂν δεῖ R. P. Præfat. in E. Hecub. xxxiv.
1038. ἧμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1108. Valck. in E. Phœn. p. 33.
1167. ὔμιν R. P. Præf. ad Hecub. xxxiv.
1339. Citat R. P. Præf. E. Hecub. xxviii.
1408. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1445. κακῶν.
1459. Suidas v. 'Αξίωμα.
1543. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxii. leg. ὡς πρὶν σφὼ πατρί.
1597. R. P. in Præf. ad Hecub. Eur. xvii.
1646. Suid. v. 'Ασταχτί.

IN ANTIGONAM.

4. ἄτης ἔχον Porsonus.
75 ad 186. Stob. Grot. xlv. p. 174. Kuster. in Suid. v. 'Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.
182. εἴ τις Stob. Gr.
187 ad 191. Stob. Gr. xxxix. p. 157.
190. λόγους Stob. Grot.

211. ΣΕ legend. Suid. v. 'Αρίσκεια et Toup. in loc. Vol. i. 82.—R. Porson. in Toup. iv. 440. Dativum defendit.
244. Huc respexit Suid. v. "Αττι, vel ad Œd. Tyran. 431.
383. κἀν.
582, 3. ad αἰών. Stob. Grot. ciii. p. 425.
672. Stob. Grot. xliii. p. 169. ubi, 'Α. δὲ μ. Grot. Proleg. ad Stob. 13.
715. Valck. Diatr. 235.
738. Citat Eustath. in Hom. Il. Α. 21. 3. Iterum 89. 49. et Il. Α. 828. 19.
755. Stob. Grot. lxxix. p. 337. ubi ἦς.
837. ἰσοθέους pr. producit. Sic Æ. Pers. 80. 857.
1008. Stob. Grot. xx. p. 105. ubi 'Η δ' αὐθάδεια.

IN TRACHINIAS.

1. ad 3. Stob. Grot. cv.
3. Θάνῃ Stob. Grot. l. c.
124—128. Suidas v. 'Αποτρύειν. ubi ἀγαθὴν—σε—ἐπίβαλε θνητοῖσι Ζεύς.
287. R. P. Præf. ad E. Hecub. x.
296, 7. Stob. Grot. cv. p. 439.
441, 2, 3. Stob. Grot. lxiii. p. 245. ubi μὲν γοῦν.
602. Conf. Hom. Od. ἡ. 96.
718. R. P. Præf. E. Hecub. xxxii.
787. Diog. Laert. x. 137. p. 660.—βοῇ Δάκνων, ἴύζων.
932. R. P. Præf. E. Hecub. xxxii.
1172, 3. Stob. Grot. p. 493.
1173. προσγίγνεται. Stob. Grot.
1201. Suidas v. 'Αργαῖος.
1228. Œ. Tyr. 49.

IN AJACEM.

5. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xviii.
15, 16. Suidas voc. "Αποπτον.
72. Suid. v. 'Απευθύνει.
86. Grot. Excerpt. p. 59.
103. Sch. Ar. Nub. 447. Vales. in Harpocrat. v. Κίναδος.
118—133. Grot. Excerpt. 59. ubi ὅστη;
119. ἦν πρ. Grot. Exc.
121—3. Suid. v. "Ατη, ubi ἔμπης.
122. ἔμπαης. Grot. l. c.
125 ad 133. Stob. Grot. xxii. p. 115.—xcviii. p. 395. scil. 125 et 126.—125—128. Schol. Venet. in Hom. Il. Ε. 449. ubi ἰσορῶν et ὑπέρκομπον. Paullo supr. citat σχ. etiam 125. et 126.
129. ἄρῃ Ed. prim. Stob. K. ut infr. 193.
130. πλ. βαρεί. Stob. Gr l. c.
131—133. Stob. Grot. v. p. 35. et cv. p. 439.
137. Suidas v. ζαμενὴς et v. κακόθρους. in posteriore loco male: λόγος κακόθρους ἐκ Δ. ἐ.
148—163. Grot. Exc. 61. ubi πλάττων
151. εὔπιστα Grot. l. c.

157. Stob. Grot. xxxviii. 153. — et 137 ad 164. Stob. Grot. xliii. p. 167.
161. σμικροτέρων. Stob. Grot. xliii. p. 167. μικρῶν Grot. Exc. 167.
165. Suidas v. Ἀπαλλάξασθαι.
172. seqq. R. P. in Præf. ad E. Hecub. xi. et ad v. 937. illius fabulæ.
183. Suidas v. Ἀριστερά.
190. Suid. v. Ἀσπιδα.
191 et 193. omisso 192. citat Suid. ii. 552. ubi μὴ μοί μ' ἄναξ.
197. Suid. v. Ἀτάρβητος. Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως ὁρμᾶ. Hinc corrig. Soph.
214. Suidas v. Ἀρητόν.
216. Suidas v. Ἀπηλωβάσθη.
256. ἄπλαστος Suid. lectio in Voc.
260 — 2. Grot. Excerpt. 61.
260 — 3. Stob. Grot. xcix. p. 417.
261. Eustath. in Od. Α. 63. 53.
265 — 7. Stob. Grot. cxiii. p. 467.
292, 3. Stob. Grot. lxxxv. p. 349.
293. Eustath. in Od. Α. 64. 1. et 33.
309. ἀρ. φ. Huc respexit Eustath. in Od. Α. 9. 6.
328 ad 330. Stob. Grot. cxiv. p. 469.
362, 3. Stob. Grot. cviii. 457.
412. Harpocrat. v. Πόριος.
455, 6. εἰ δέ — Grot. Exc. 61.
472. Suidas v. Ἀσπλαγχνος alit.
473 — 80. Stob. Grot. vii. p. 45. et cxxii. p. 501.
476. καὶ ἀναθεῖσα. Stob. vii. et κἀναθεῖσα, cxxii.
478. καλαῖσιν ἐλ. Stob. vii. at κεναῖσιν, cxxii.
485, 6. Grot. Excerpt. 61.
520. Grot. Exc. 65.
524. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος ε. ἀ. Herm. Præf. in E. Hecub. lxv. et R. P. in Præf. in E. Hecub. vii. — x. et lviii.
550 ad 555. Stob. Grot. lxxviii. p. 335. — Grot. Exc. 61.
558. Suid. v. Ἀτάλλων, ubi πνεύμασι —
565, 6. Suidas v. Ἀσπιδηφόροι.
578, 9. Suid. v. Ἀπάκτου.
580. Grot. Exc. 63.
584. Toup. in Suid. I. 82. Schol. Aristoph. Plut. 69. Gregor. Corinth. p. 27.
586. Grot. Exc. p. 63.
607. Confer Suid. v. Ἀποτροπιαζόμενοι.
646 — 649. Stob. Grot. De R. Nat. xi. p. 143.
649. καὶ π. φ. Stob. Gr.
657 — 660. Suid. v. Ἀστιβὴς ἀ.
663. Grot. Excerpt. 63.
666 ad 676. Stob. Gr. xlv. p. 170.
667. Eustath. in Od. Α. 30.
677. Grot. Exc. 63.
689. Conf. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
693. Eustath. in Od. Α. 59. 36.
714. Stob. Gr. De R. Nat. xi. p. 143. ubi *Euripides Hippolyto* in Margin.
758, 9. Suid. v. Ἀνόνητα, ubi περιττά.
758 ad 761. Stob. Grot. De Rerum Nat. vii. 121. et Flor. xxii. p. 115.
759. δυσπραγίαις. Stob. Gr. Fl. 22.

760. φύσει. St. Gr. De R. N. vii.
761. φρένη St. Gr. De R. N. vii.
764, 5. Grot. Excerpt. 63.
832 — 4. Suidas v. Ἀσφαλάστῳ.
885. Ὄρεις Schol. Venet. in Hom. Il. Γ. 219.
934. Suidas v. Ἄρχων.
935. Suidas v. Ἀριστόχειρ.
941. Suidas v. Ἀρτίως. Perfecte.
964, 5. Stob. Grot. iv. p. 29. Grot. Excerpt. 63.
969. τοῦδέ γ' ἐγγελῶσιν. R. P. in E. Hecub. 1214. et in Præfat. xxviii.
970. Grot. Excerpt. 63.
973. Suid. v. Ἀνία.
982. Eustath. in Od. A. 12. 11.
988, 9. Grot. Exc. 63.
1008. Conf. R. P. Præf. in E. Hecub. xxiii.
1019. Suidas v. Ἀπευστός. bis.
1026, 7. Suidas v. Ἀποφθίμενον.
1029 — 1031. Suidas v. Ἄντυγες.
1031. ἀπέψυξε Suid. l. c.
1036. Grot. Excerpt. 63.
1071 ad 1076. Stob. Grot. xliii. p. 165.
1072. ἐφεστόταν St. Gr.
1074. παρεστήκοι δ. Stob. Gr.
1079. Grot. Excerpt. 63.
1081 ad 1087. ταῦτα. Stob. Grot. xliii. p. 167.
1083. οὐρίας — εἰς ς. Grot. Stob.
1085. ἂν Stob. Gr.
1086. ἂν Stob. Gr.
1090, 1. Stob. Grot. cxxvi. p. 515. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxvi.
1093 ad 1096. Stob. Grot. lxxxvii. p. 357.
1101. Notat ob quintam sedem R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxvi. Leg. ἦγεν.
1107. Grot. Exc. 63.
1118. Stob. Grot. xiii. p. 81. ubi Menelao adtribuitur. Sic Grot. Excerpt. 65.
1119. Stob. Gr. l. c. hæc Teucro dicta notat. Sic Grot. Exc. 65.
1124, 5. Stob. Grot. xiii. p. 81.
1125. Grot. Exc. 65.
1128, 9. Grot. Exc. 65.
1142 — 9. Grot. Excerpt.
1159, 60. Stob. Grot. ii. p. 13. et Grot. Excerpt. 65.
1160. παρῇ Stob. Gr.
1246. ad 1254. Stob. Grot. iii. p. 15.
1253. πλευρὰ Stob. Gr. l. c. recte Porsono in Eur. Hecub. 820.
1266, 7. Stob. Grot. cxxvii. p. 515.
1297. Athen. vii. 277. c.
1322. Grot. Excerpt. 65.
1334, 5. Stob. Grot. ix. p. 55. ubi Μηθ'.
1344. Grot. Exc. 65.
1350. Stob. Grot. xlix. p. 187. et Grot. Exc. 65.
1352. Grot. Exc. 65.
1357. Stob. Grot. xix. p. 103. ubi ἡ ἀρετή.
1418. Grot. Exc. 65.

IN PHILOCTETAM.

1. Suidas, v. Ἄστειπτος.
21. Rhes. 526. εἴπερ ἐστὶ σός.
22. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxvi.—f. leg. Ἃ σημανῶν Πρόσελθέ μοι σῖγ', εἴτ' ἔχει.
182. Conf. R. P. Præf. in E. Hecub. Ed. 2. p. xi.
228. καλούμενον vulgo, sc. pro ὄντα. Sic κεκλήσεται pro ἔσται Electr. 230.
315. δ' R. P.
357. R. P. citat in Præf. ad E. Hecub. xxxix. ad illustrand. versum Anonymi, forsan Sophocl. ap. Plutarch. Πῶς ἄν τις — Vol. i. 137. c.
531. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
639. Pierson. Verisim. 63. et Valcken Diatrib. 234.
731. Recte Brunck. Vulg. χαλκοπλήκτως. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxv.
764. Valck. Diatr. 234.
788. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxi.
794. Conf. R. P. in E. Hecub. xxiii.
801. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxi.
946. Toup. in Suid. i. 71.
1130. R. P. Præf. in E. Hecub. vii.
1242. φῄς;
1288. Vel ἄρ' οὐ δ' vel ἄρα δ'. R. P. in Præf. ad E. Hecub. xi.
1304. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxv.
1313. Supr. 607.
1333. Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχών. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxv.
1402. Violatur Cæsura. R. P. Præf. Supplem. ad E. Hecub. xliii. [Versum in margine sic corrigit Burneius;] Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν εἰς ναῦν. ΦΙΛ. Ποῖον εἰρηκὼς ἔπος;
1451. Valck. Diatr. 234.

IN ELECTRAM.

2, 3. Ad usus suos convertit Mania, ap. Machonem in Χρείαις, citat. ab Athenæo. xiii. 579. A.
61. Citat Athen. iii. 122. c. ubi μηδὲν εἶναι ῥ. σ. κ. καινόν. unde inter incert. Soph. posuit Heathius.
71. Suidas v. Ἀρχέπλουτον.
89. Suid. in Voc. [ἀντήρεις.]
167. Suid. v. Ἀνήνυτον.
182. Suidas v. Ἀπερίτροπος.
233—35. Suidas v. Ἄτη. ubi Μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις—
255. Vid. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
357. R. P. Præf. E. Hecub. xxxii.
413. Citat R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxii.
454. ἡμῖν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
466, 7. Stob. Grot. xi. p. 78. ubi λόγον.
467. ἐπισπεύδει Stob. Gr. l. c.
530. R. P. Præf. ad E. Hecub. xxv.
623. τἄμα prima longa. Sic E. Cyclop. 331. Toup. in Suid. ii. 470.
696. Stob. Grot. De R. Nat. vii. ubi ἔσθ' ἄν.

697. βλέπτειν — ἰσχ. φύγοι. Stob. Gr. l. c.
724. Suidas v. Ἀστομοι Ἵπποι.
770, 1. Stob. Grot. lxxvi. p. 329. ubi οὐδὲ καὶ κ.
864. Suidas Voc. Ἀσκοπον.
887. ἐς τί — πυρί; Suid. v. Ἀνίκαστον.
989. Stob. Grot. xvii. p. 95.
1009, 10. Suid. v. Ἀντιάσας. Toup. in Suid. iii. 30.
1015. Προνοίας — et 1016. Stob. Grot. iii. p. 14.
1038. R. P. ad E. Hecub. xxv.
1045. Stob. Grot. iv. p. 29. ubi οὐδὲν ἐστιν.
1050, 1. Stob. Grot. ii. p. 13. ubi in Marg. *Phædra.*
1058—1062. Suidas v. Ἀνεῖθεν. ubi τροφῆς — ἀντ' ὄπισιν — ἰκίσης.
1082, 3. Stob. Grot. xxxvii. p. 145. ubi τῶν γὰρ ἀ.
1328. ὕμιν R. P. Præf. ad E. Hecub. xxxiv.
1332. ὕμιν R. P. l. c.

IN
DEPERDITORUM DRAMATUM
FRAGMENTA.

P. 179. ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes,] V. 156.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ. II. Aristides tom. ii. p. 228.] 288.

P. 180. III. Ἀνθρωπικός ἐστι] f. ἴσθι.
Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι.] Soph. Ajace. In ed. Aur. Allobr. 1609.
IV. Τοὺς δ' αὖ] δ' ἂν Stob.

P. 181. ΑΙΓΕΥΣ. IV. στρ. κρ. φῦλα] φύλακα Tyrwhitt. in Toup. iv. p. 427.
V. ὀδυρὸν οἷος] Sic Valck. l. c. In Schol. Pind. ὅμοιος.
VI. ἐν Ἀργεῖ)] Ἄτρει Ed. Oxon.

P. 182. κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει] κινῆσετ' αὔραις κἀνακουφεῖ.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ. I. Δεινότατον ἀπομακτῆρα] τος — τήρ τε in Harpocrat.

P. 183. ΑΚΡΙΣΙΟΣ. I. ὦ ἀκούετ'·] οἷα ἀκούετ';

P. 184. VII. Stob. Grot. Tit. cxvii. p. 482. omisso Fabulæ nomine; et Tit. cxvi. p. 476. quasi Incerti poetæ, hic versus etiam laudatur.

P. 188. ΑΛΩΑΔΑΙ. XII. ἄρασα μύξας] R. P. Præf. in E. Hecub. viii.
Nescio an ob metrum] Liberalis certe est istud *Nescio.*

P. 189. ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. V. Vid. Schol. MS. Platonis ap. Fabric. B. Gr. Harles. ii. xvii.

P. 190. ΑΤΡΕΥΣ. Sic erat titulus] Q. an ad hanc fabulam referri debet vi. frag. τοῦ ΑΙΓΕΥΣ, ut est in Ed. Oxon. σχ. ad Odyss. Η. 106.

P. 192. ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛ. VII. vulgatam præfero.] Toup. in Suid. Vol. iii. 24. vulgatam defendit et illustrat.

P. 194. ΔΑΝΑΗ: Suidas v. Πεῖρα.

P. 195. ΕΠΙΓΟΝΟΙ. Vid. Suid. v. Ἀδράστεια Νέμεσις.

P. 197. ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. Toupio] Vol. ii. p. 555. ubi fragm. hujus Fabulæ recitat.

P. 200. ΘΥΕΣΤΗΣ. VII. Illud πάντων τὸ θανεῖν in Stob. Grot. Flor. p. 451. Tit. cviii. secundum quosdam. — Grot. Excerpt. pag. 128.

ΙΝΑΧΟΣ. Ruhnken. in Timæum 9.

I. Valck. Diatr. 208.

VI. Valck. Diatr. 169.

P. 201. ΙΝΩ. Βίον δὲ,] Eur. Bacch. 1129.

narratiuncula citatur] Athen. v. 186. D.

P. 203. ΙΩΝ. Lexicon in χερστύει.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ. III. Hæc verba occurrunt in Photii Lex. ubi Σοφοκλῆς ἐν Καμικοῖς.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ. I. Hoc fragmentum citat Schol. MS. Platonis Charmid. apud Fabric. B. Gr. Harles. ii. xvii.

II. Sic Photius Lex. MS. Sed in Cod. Regin. Oxon. τὰ πάντ' pro ταῦτα. [Locus sic se habet in Impresso: Ὄνου σκιὰ, καὶ περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· ὅτι ἀντιγίνηται τὰ πάντ' ὄνου σκιά. Ad quem Schleusnerus: "Ὄνου σκιὰ —— Κηδαλίωνι (*Suidas* Κηδαλίωνι) —— ὅτι ἀντιγίνηται. Scribendum e Suida: ὅτι ἂν τι γένηται."]

P. 205. ΚΡΕΟΥΣΑ. IV. Ruhnk. in Tim. 47.

P. 206. ΚΡΙΣΙΣ. II. Τοιοῦτος ἂν ἄρξειας σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.] Sic σὰρξ pro σῶμα Æs. 7. Theb. 627.

P. 208. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ. Conf. Schol. MSS. Platonis citat. ab. Harles. ad frontem Fabric. B. Græc. ii. xv. et xvii.

P. 215. ΠΗΛΕΥΣ. I. Πηλέα dissyllab. E. Andr. 22.

P. 225. ΤΡΩΙΛΟΣ. III. Ad fin.] et Ἐμασχαλίσθη.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ. I. Partem hujus Fragmenti] Valck. Diatrib. 193. Not.

P. 226. ΤΥΡΩ. III. Unde τέλος? King. et Musgr. dant γέλως. Tyrwhitt. in Aristot. Poet. 156. proponit κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα.

P. 228. XV. Κόμης δὲ ——— φόβην.] Br. ad S. T. 1296.

P. 229. ΦΑΙΔΡΑ. I. Valcken. in Adon. Theocr. 206.

IN FRAGMENTA EX INCERTIS TRAGŒDIIS.

P. 234. VII. Stob. Grot. De R. Nat. xi. p. 143.

P. 236. XVI. Hic quartus Iamb. exstat in Eurip. Danae, 19. Ὄρνος ——— φιλήτῃ βαρύς.] φιλήτῃ in Stob. Gr.

XVII. Ex Soph. Laocoonte, in Stobæo Grot.

P. 238. XVIII. Male quasi ex Alexidis Philotragœdo citat Valesius in Maussaci not. p. 220.

XXXI. δυσάλγητος φρένας.] Œ. T. 12.

P. 239. XXXVIII. In Athen. i. Εὖ γλῶσσα. Casaubon. conjicit Φεῦ· γλ. quem sequitur Grot. Excerpt. 153.

P. 240. XLV. Conf. Suidas, v. Ἀρύβαλλος.

P. 242. LII. Æschyli versus Choeph. 503.] Aliter Stanleius et Gatakerus.

P. 243. Versus quem citat in Ψεῦσον,] Sic Toup. in Suid. iii. 329.

LIV. ἐμπορεύεται,] Brunck. in S. a. T. 456.

P. 248. LXXIX. Aristophanis potius esse crediderim.] Locus est forte ex fabula Satyrica.

P. 250. LXXXV. Ad fin.] Vid. ad Œ. T. 699.

LXXXIX. οὐδὲ εἷς.] Οὐδὲ εἷς Comicorum est. Iambus cum anapæsto in 3 sede, et cum hiatu non est Tragicorum.

XCII. Aliter citant; Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Suidas in v. Schol. Soph. Electr. 188. Grot. Excerpt. 945. Zenobius, i. 90. Diogenian. i. 79.

P. 251. XCIII. Conf. Aristid. i. 112. et 268. et Cant. ad loca, qui Menandri versum esse contendit.

ADDENDA AD SOPHOCLIS FRAGMENTA.

Valcken. Diatrib. 192. ex Cicer. ad Atticum Epist. xiv. 22. et xv. 11. xvi. 6. Ælian. N. H. vii. 39. citat. a R. P. in Præf. ad E. Hec. ix. ἐν τοῖς ΑΛΕΑΔΑΙΣ [ΑΛΩΑΔΑΙ ubique scribendum judicat Brunck.]

IN LEXICON SOPHOCLEUM.

ΑΓΡΥΡΑΙ. Hac respexit Suidas in χαλᾶσαι τὴν ἱερὰν ἄγκυραν.*

ΑΕΛΛΟΘΡΙΞ. Sic Toup. ii. 466. Vulg. Πυρσώρους. Πυῤῥοὺς Valck. in Theocr. Adon. 246. Melius πυῤῥάς. R. P. in Toup. iv. 488.

ΑΚΟΥΣΕΤΗΝ. Ἀκούεσθαι δὲ] -θαι.

ΑΚΤΙΤΗΣ. Suidas. Steph. Byz. v. Ἀκτή.

ΑΛΥΒΑΣ. Suidas.

(ΑΛΙΕΥΣ πληγεὶς νοῦν οἴσει. Zenob. ii. 14. Suidas. Diog. ii. 31.)

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ. Toup. in Suid. iii. 27.

ΑΜΦΙΠΑΙΣ. Suidas v. Ἀπεπλίξατο citat Soph. locum.

ΑΝΤΙΠΑΛΑΣΤΟΝ. ἔχει νόμον] νόμον ἔχει R. P. Præf. in E. Hecub. xi.

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. e comœdia sunt.] forte ex Satyrico dramate.

ΑΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. Hoc Schol. citatur a Fabric. B. Græc. Harles. ii. xviii.

ΔΕΡΜΗΣΤΗΣ. μᾶλλον ἂν ὅστις] μ. ἂ. εἴη ὅ.

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. Vid. Excerpt. ex Schol. inedit. Platon. in Fabric. B. Græc. Harles. ii. xvi.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Bentl. in Malel. p. 33.

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ.] - ΘΙΑΝ Cod. Cant

H pro HN. Γυνὴ δ' ἐκείνου] Sch. Venet. in Il. ι. 533. p. 144.

ΚΡΟΤΗΜΑ. καὶ Σοφ.] Rheso, 498.

ΜΟΛΙΒΟΣ. Μολυβδὶς ὥστε] - ος.

(ΞΥΝΩΝΑ. τὸν κοινωνόν. Σοφο. Photius Cod. Regin.) [" Ξύνωνα, τὸν κοινωνόν. Σοφοκλῆς. Suspecta est lectio Ξύνωνα Cl. *Alberti* ad *Hesych*. T. II. col. 706. n. 26. an autem ξυνῆνα, aut ξυνᾶνα, aut ξυνήονα legendum sit, non definit." SCHLEUSNERUS.]

ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ. In Cod. Regin. Oxon. Photii Ὄπνιον et πύξαμένον.——— ubi legitur in Voc. praeced. Ὄπνιος χείρ. πλουσία χείρ. πλούσιος. [Corrigit Ὀμπνιον Schleusnerus.]

ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Auctar. Hesych. ii. 780.

ΟΡΘΟΦΡΩΝ. οὕτω Σ. in Cod. Regin. Oxon. Phot.

ΟΥΡΙΣΑΙ.] Photii Lex. MS. Cod. Regin.

Οὐράν. αἰδοῖον. Σοφοκλῆς.

Οὐρητιᾶν. ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν.

Οὔρια πλεῖν λέγουσιν.

Οὐρίσαι. ἆσαι. εἰς οὖρον.

Οὐρὰν in Satyr. fabula adhibitam a Sophocle verisimile est.

(ΠΑΝΟΝ. ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα. κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφο. * * * Ζεὺς — Sic cum hiatu Cod. Regin.) [Totum locum ex Hermanni editione exscribam. Πανὸν ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ. Ζεὺς——— Ζεὺς vocabulum proximæ sententiæ caput est.]

ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. Ad fin.] Versus iste extat in Photii Lex. notante Porsono [ad Eur. Orest. 1427.]

Ὄχανον. ὅθεν ἡ ἀσπὶς κρατεῖται τῇ χειρί.
Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα.

ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΝ. Ad fin.] Photius. Παλίνσκιον. Ἴσαῖος μὲν ἀντὶ Σύσκιον. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ τοῦ Σκοτεινόν· καὶ Σοφοκλῆς· Χειμῶνι παλισκίῳ· [παλινσκίῳ ed. Herman.] ἀντὶ τοῦ ζοφέρῳ.

ΠΑΡΑΚΡΟΥΕΤΑΙ. Vid. Hemst. in Hesych. not. ultim. et vol. ii. 356. not. 23.

ΠΟΡΣΥΝΕΤΑΙ. Philoct. 781.

ΡΥΤΗΡΕΣ. Œ. C. 894. Aj. 241.

ΤΕΩΣ. Aj. 599.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Vid. Excerpt. ex Schol. inedit. Platonis, Fabric. Bibl. Gr. ii. p. xvi.

IN SCHOLIA GRÆCA.

[*⁎* Quæ asteriscis signantur notæ, sunt in Συλλογὴν παραλελειμμένων παλαιῶν σχολίων.]

(ŒD R.)

34. Ruhnken. in Timæum, 13.
246. Ἄμοιρον Suidas, v. Ἀμοιρῆσαι.
388. Suidas, v. Ἀγύρτης.
402. Suidas, v. Ἀγηλατεῖν.
480. Valck. in Theocr. Adoniaz. 124. p. 403. Vide σχ. Eurip. Orest. 331.

637. Q. de lectione edit. prim. [In edit. quæ prodiit in quarto sic legitur : ΟΥΚ ΕΙ ΣΥ Τ' ΟΙΚΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλεύσῃ; καλῶς δὲ κ. τ. λ.]

690. ἀντὶ τοῦ παράφρονα, καὶ ἀνόητον] omiss. in ed. ult. [clausula sc. κ. ἀ.]

1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.] Menand. ap. Stob. cv. E. Magn. v. ποτμός.

(ŒD. COL.)

42. Suidas v. Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

55. Hemsterh. in Lucian. i. p. 196. Heynius in Apollodori fr. iv. 1066.

57. Heynius in Ap. fr. 1067.

126. ΑΣΤΙΒΕΣ,] Suidas in v.

207. Suidas, v. Ἀπόπτολις.

489. Suid. v. Ἄπυστα.

Ἀπολλόδωρος δὲ] Heynius, fragm. Apollodori p. 1046. ubi scribit. *Cf. Callim. fr.* 123.

674. Suid. v. Ἀν' οὖς ἔχων, et Toup. in Suid. i. p. 61.

705. ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.] Ex Apollodoro περὶ θεῶν. Heyn. in Apollod. fr. 1067.

791. Ζεὺς ἐγκάθιαι] ἐγκαθιεῖ Br. ex Cod. MSto citat. in not. ad Œ. T. 628.

1492. Suidas, Ἄκραν ἐπὶ γύαλον.

ΑΓΙΑΖΩΝ,] Suidas, v. Ἀγίζων.

1584. Suidas, v. Ἀεί.

(ANTIG.)

615. Conf. Ruhnken. in Vell. Pat. i. 265—6. Hi duo ex incerto Poeta versus inter Euripidis frag. p. 515. apud Barnes. ponuntur.

(TRACH.)

265. Bentl. in Malel. p. 53.

745. Suidas, v. Ἄζηλον.

(AJ. LOR.)

1. Suidas, v. Πεῖρα.

285. Suidas, v. Ἄκρας νυκτός. Abresch. in Æschyl. i. 5. 30. Toup. in Theocr. ii. p. 409. in Suid. v. Vol. iii. p. 20.

389. Suidas, v. Ἄλημα.

* 607. Suidas, v. Ἀποτροπιαζόμενοι.

665. Suidas, v. Ἄδωρα.

672. Suidas, Αἰαντὶς κύκλος.

683. Toup. in Suid. i. 78.

695. Suidas, v. Ἀλίπλαγκτος.

* 805. Conf. Suid. v. Ἀντήλιος.

835. Suidas, Ἀεὶ παρθένους. Eustath. in Hom. Il. i. 668. 4.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ,] Suidas in v.

* 1267. ΠΡΟΔΟΥΣ' ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ,] Suid. in Ἁλίσκεται.

(PHILOCT.)

182. Suidas, Ἄμμορος. ὁ κακόμορος.

(ELECTR.)

62. εἶτα Ἑρμότιμος,] ὁ Σάμιος. [Ita suppletum in ed. ult.]

89. Suidas, v. Ἀντήρεις.

102. Suid. v. Ἀσιαῶς.

138. καὶ Αἰσχύλος·] Νιόβη. Suid. v. πάγκοινος. [Cf. Aristoph. Ran. 1392. et ibi Scholiast. Stob. Serm. cxvii. Eustath. ad Il. ι. p. 744.]

147. Suid. v. Ἀηδὼν, et Ἀραρέ με —— Toup. in Suid. i. 83. Suid. v. Ἀρέσκεια. Fischer. Prolus. 138.

176. ἐνίοτε δὲ οὐ] ἰ. δ' οὖν Br. in not. [Et sic in ed. ult.]

ἴνθεν καὶ τὸ] Il. B. 295. [Suppletum in ed. ult.]

188. Sophoclis fragm. incert. xcii. Suid. v. Ἀνδρὸς κακῶς πρ. —— Aristides i. 112. et 268. Zenobius, i. 90. Diogenian. i. 79. et Schol. Aristid. Vol. ii. 235.

236. ΣΥΝοικοίην] ΞΥΝοικ.

451. Suid. in v. Ἀλιπαρῆ.

561. Multa mutata in Editt. ultt. [Sic se habet locus in editione, qua usus est Burneius : ΩΣ ΟΥ ΔΙΚΗ Γ' ΕΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ (528.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἷλε, τὸ ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας. ΑΛΛΑ Σ' ΕΣΠΑΣΕ ΠΕΙΘΩ. αὕτη γὰρ ἀπόδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν. ΕΣΠΑΣΕ, παρήγαγε, παρέπεισεν.]

706. οἱ δὲ, Αἰνιᾶν, τῶν] Αἰνιᾶνες in ed. 2.

858. Aliter in ed. 2. [Ad hunc modum in ed. 1. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ, τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων· τινὲς, τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ηὔξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης, γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος. ἢ ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ, τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων.]

1078. ad fin.] Aliter in ed. ult. [Integrum Scholium est (ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.) in ed. 1. non cum priore conjugatum reperitur ope vocis Ἄλλως.]

1102. Suidas, v. Ἀζήμιος, ubi male ζ. τοῦ πάθους.

* 1146. Conf. Merrick. Tryphiod. 303. p. 44.

1407. Suidas, v. Ἀνηκούστησεν. Ind. Thuc. v. ἀνηκουστέω.

IN BRUNCKII NOTAS.

(ŒD. R.)

Argum. πόρπαισι διπλαῖς, &c.] πόρπησι. Vid. Valck. ad Phœn. Eurip. 59.

V. 3. Burton.

11. Burton.

16. Heath. [ad exempla in fine] Burton.

33. Heath. Burton

58. Duo postrema, &c.] Burton.

67. Hæc et plura recenset Pierson. in Mœrid. 315. Valck. in Hippol. 280.

82. Fabius Pictor, &c.] Locum citat Valcken. ad Hippol. 806.
193. Markland. in Suppl. 2.
221. Marklandus.] An ad Suppl. 109.
264. eruditus Britannus.] Mudge.
328. Dawes. 331.
366. Gatakerus opp. T. I. p. 351. [corrigit B. p. 352. et pergit,] et Valcken. in Hippol. 961. p. 268. et in Phœn. p. 162. 493. Hemst. in Lucian. i. 147.
374. Casaubonus ad Athen.] Valcken. l. c. laudatus.
445. Vide Valcken. ad locum.
467. Longe aliter in edit. sec. [Utriusque editionis notas habes in hac nostra.]
555. Dawesii] qui χερὶν leg. docet.
606. πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.] Hæc ad v. 706. pertinent. [in ed. 2. suo loco reperiuntur.]
643. citantur] a Barnesio, adnotante Musgravio.
893. Longe aliter not. legitur 893. in edit. ult. [Utramque lectionem vide suo loco.]
911. p. 31.] locum non invenio.
1006. Kuster. in Aristoph. Plut. 341. Brunck. in Ran. 302. Eur. Ion. 349.
1082. videtur ad Suppl.] In *Explicat. Veter. aliquot*, post Suppl.
1117. comminisci] non necesse.
1170. Eur. Electr. 250.
1186. In prima Stropha et Antistropha ne syllabam vel addit, vel mutavit Heath.
1234. Burgess.
Clarkius.] in Il. B. 537.
1249. Heath.
1264. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 243.
1301. ad fin.] et Valck. ad l. v. 817.
1310. Ion. 90. πίτναται.
1394. Porson. in Hecub. 81.
1474. Phœn. p. 390.] locum non invenio.
1505. multa e Comico] Hæc vox nullibi apud Tragicos occurrit.
1517. Pluto 1068.] non invenio locum.

(ŒD. COL.)

19. πέτρου.] Conf. Viri Docti ad Hesych. v. πέτρου.
209. μὴ ter Dorv. in Charit. 200.
371. Unicum quod mihi occurrit] R. P. in Toup. iv. 488.
1493. Suidas Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν.
1595. ad fin.] Conf. R. P. in Præf. ad E. Hecub. xvii.

(TRACHIN.)

552. Vid. in Œ. Tyr. 355.

(AJ. LOR.)

40. Argon. iii. 225.] Conf. ed. secundam. Addend. in ed. ult. [suppletum in nostra.]

158. Jul. Cæs. B. Gall. vi. 9. v. 1. p. 296.
313. ad fin.] Addend. in edit. ult. [suppletum in loco.]
565. ἀσπιστῆρες.] ap. Suid. v. ἀσπιδηφόρος.
962. Misc. Observ. ix. 116.

(PHILOCT.)

25. fragm. incert. lviii.

FINIS

TOMI SECUNDI.

Londini imprimebat J. F. Dove, in Area quæ est Divi Joannis.

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ

ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ

ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

* 1. Ω ΤΕΚΝΑ, ἐμά. ΚΑΔΜΟΥ τοῦ πρὸ μακροῦ γεγονότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαντες. ΤΡΟΦΗ. ἀνατροφὴ, ἣν ἀνατρέφει τις τινὰ, ἢ ἣν ἀνατρέφεταί τις ὑπό τινος· ἐνταῦθα δὲ νέαν ἀνατροφὴν λέγει, τοὺς ἀνατραφέντας νῦν. τὸ δὲ προοίμιον τοῦτό ἐστι προφαντικόν.

* 2. ΤΙΝΑΣ ΠΟΘ' ΕΔΡΑΣ. περισσὸν τὸ ποτέ. τίνες εἰσὶν αἱ καθέδραι αὗται, ἃς κάθησθε χάριν ἐμοῦ. κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑβρίζω τοιαῦτα τινὰ, τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις. ΕΜΟΙ δὲ εἰκότως εἴρηκεν. δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθηντο.

3. ΙΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΛΑΔΟΙΣΙΝ ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, ἱκετηρίους κλάδους στέμματι ἐστεμμένους κατέχοντες.

* 4. τὸ δὲ ΟΜΟΥ ἐπὶ συνάψει δύο κώλων λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ προτέρου κώλου δύναται λέγεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου, ὥσπερ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος· καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων.

5. ΠΑΙΑΝΩΝ, τῶν εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνων. οὗτος γὰρ αἴτιος τοῦ λοιμοῦ.

6. ΑΓΩ, ἤγουν τοὺς στεναγμοὺς, τοὺς παιᾶνας, καὶ τὰ ἄλλα. ΔΙΚΑΙΩΝ, δίκαιον κρίνων. ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ κοινῇ συμφέροντος πρὸ τῶν ἄλλων φροντίζει.

9. ΠΡΕΠΩΝ, ἁρμόζων, διὰ τὸ γῆρας, καὶ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀξίαν.

* 13. ΤΟΙΑΝΔΕ ΕΔΡΑΝ, ἀνθρώπους οὕτω καθημένους ἐλεεινῶς.

ΜΗ ΟΥ. ἐκ παραλλήλου τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ.

14. Ω ΚΡΑΤΥΝΩΝ. κρατῶ, τὸ ἄρχω· κρατύνω δὲ, τὸ ἰσχυροποιῶ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατύνω, ἀντι τοῦ ἄρχω.

* 15. ΗΛΙΚΟΙ. τὸ ἡλίκος πρὸς τὸ τηλικόσδε ἔχει τὴν ἀναφοράν. λέγεται δὲ καὶ ἀμφότερα ἐπὶ ἡλικίας κυρίως, οἷον, τηλικόσδε ἐστιν, ἀντὶ τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ μεγέθους ἁπλῶς. ἔστι δὲ αὕτη προκατάστασις καὶ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτοῖς ἐκ τοῦ λοιμοῦ.

* 16. ΒΩΜΟΙΣΙ, ναοῖσι. βωμὸς, τὸ οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἔθυον. ἀπὸ τούτου βωμὸς, καὶ ὁ περιέχων τοῦτον νάος. βωμὸς καὶ, ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἐτίθετο, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Ιλ. Θ. 441.) ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει. ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ὑφ' οὗ περιέχεται ὁ βωμός. πρόναον, ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ. τέμενος, ἐν ᾧ καθιδρύετο τὸ ἄγαλμα. λέγεται τέμενος ἁπλῶς, καὶ ὁ ἀποτετμημένος καὶ ἀνατεθειμένος τόπος τινί.

ΒΩΜΟΙΣΙ, ἤγουν ναοῖς. εἶχον γὰρ, φασὶν, ἱδρυμένους ναοὺς πρὸ τῶν βασιλείων.

* 17. ΒΑΡΕΙΣ. βαρὺς ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ· (Aj. 1017.) τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρύς. ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος, ὡς ἐνταῦθα.

ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι. οἱ δὲ βεβαρημένοι, δυσκίνητοι, συνόντες γήρᾳ.

18. ΗΙΘΕΩΝ. ἀπὸ τῶν Διοσκόρων, ἤγουν Κάστορος, καὶ Πολυδεύκους.

* 21. ΜΑΝΤΕΙΑι ΣΠΟΔΩι, μαντικῇ. χρησμὸς μὲν ἡ τῶν θεῶν μαντεία· μαντεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ μαντέων ἀνθρώπων. ἐνταῦθα δὲ τὸ μαντεία ἀντὶ τοῦ μαντικὴ λέγεται, ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ.

23. ΑΓΑΝ ΣΑΛΕΥΕΙ, ἤγουν πάνυ ταράττεται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ. ἀπὸ τοῦ σάλου τῶν βυθῶν τοῦ φονικοῦ οὐκ ἔτι οἵα τε ἐστὶν, ἤγουν δυνατὴ, ἀνενέγκαι τὴν κεφαλήν.

25. ΦΘΙΝΟΥΣΑ ΜΕΝ. φθειρομένη μὲν κατὰ τὰς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς. κάλυξ, κάλυκος, ὁ βλαστός· κυρίως δὲ ἐστὶ ῥόδον. φθειρομένη δὲ κατὰ τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν ζώων ἁπλῶς τῶν νεμομένων. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΓΚΑΡΠΟΙΣ πρὸς τὸ κάλυξιν. κάλυξ γὰρ κυρίως τὸ τοῦ ῥόδου περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τοῦ ἐγκάρπους, πάντα τὰ ζωὴν ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι φέροντα.

26. ΤΟΚΟΙΣΙ ΤΕ. καὶ κατὰ τοὺς τόκους τῶν γυναικῶν τοὺς ἀγόνους, ἤγουν τοὺς κακογόνους. * ΑΓΟΝΟΙΣ, κακογόνοις.

27. ΘΕΟΣ. τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνταῦθα θεόν.

29. ΚΕΝΟΥΤΑΙ, στερίσκεται τοῦ πλήθους, τοῦ πληροῦντος αὐτό.

30. ΑιΔΗΣ, ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ.

35. ΟΣ Γ' ΕΞΕΛΥΣΑΣ. ὅς γε ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων ἐξέλυσας, ἀντὶ τοῦ ἔλυσας ἤγουν ἔπαυσας τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, ὃν παρείχομεν. ΑΟΙΔΟΥ λέγει, ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνίγματα. ΔΑΣΜΟΝ, τὸ τέλος, διότι κατ' ἔτος ἀπῄτει τοῖς πολίταις ἄνθρωπον. δασμὸς, τὸ τέλος καὶ φόρος. ἀναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἡ ἀναμέτρησις, καὶ ἡ ἐκ δευτέρου διαίρεσις.

* 37. ΟΥΔΕΝ ΕΞΕΙΔΩΣ ΠΛΕΟΝ. οὐδὲν πλέον εἰδὼς, οὐδὲν ἀκηκοὼς εἰς προσθήκην τῆς σῆς γνώσεως. τὸ πλέον οὕτω τιθέμενον, οὐ περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον ἀεὶ ὅπου ἀποδοθήσεται· οἷον, σπουδάσας οὐδὲν πλέον ἤνυσα, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πλέον τῆς σπουδῆς. καὶ, δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλονότι· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

41. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΙ, πρὸς σὲ τετραμμένοι· καὶ παραγώγως προστρόπαιος ἀλλαχοῦ· (Aj. 1173.) θάκει δὲ προστρόπαιος.

* 43. ΦΗΜΗΝ, χρησμόν. ἐπὶ μὲν ΘΕΩΝ χρησμὸς ἀπαντᾷ οἰκείως· ἐπὶ δὲ τοῦ ΑΝΔΡΟΣ προσυπακούεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

ΕΙΤ' ΑΠ' ΑΝΔΡΟΣ. εἴτ' ἀπ' ἀνδρός τινος ἀκούσας, μαντείαν δηλονότι, οἶσθα.

46. Ω ΒΡΟΤΩΝ ΑΡΙΣΤ'. ἀρείων, συγκριτικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς ἑνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ, ἀρείων ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ Αἴαντος τὰ πολεμικά. ἄριστος, ὑπερθετικὸν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. ΚΛΗιΖΕΙ. κλέω, κλείζω, κληΐζω, κλῄζω.

* 49. ΑΡΧΗΣ ΔΕ ΤΗΣ ΣΗΣ. ὧν καταρχὰς ἐποίησας οὐδαμῶς μεμνησόμεθα.

52. ΑΛΛ' ΑΣΦΑΛΕΙΑι. ἤγουν ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ μένειν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβοῦσαν παρά σου. ΑΝΟΡΘΩΣΟΝ, ἀνεστηκυῖαν ποίησον, ἤγουν ἀνάστησον.

* 52. ΟΡΝΙΘΙ ΑΙΣΙΩι. μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ. ὄρνιθες, ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα, ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντείνοντες, ἀφ' οὗ ἔλεγον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον, ὄρνιν, οἷον πταρμὸν ἢ παλμὸν, ἤ τοιοῦτόν τι. οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συντείνοντα, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὴν ἁπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιν καλοῦσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. τὸ αἴσιον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων μαντείας κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι· αἴσιοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες.

55. ΚΕΝΗΣ, ἐστερημένης τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρούντων αὐτήν. ΚΡΑΤΕΙΝ. κρεῖττον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικούντων αὐτὴν, ἢ κενῆς. καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ ἐλάττονος.

56. ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙΝ, οὐδὲν τυγχάνει πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν.

58. Κ'ΟΥΚ ΑΓΝΩΤΑ. ἀλλ' ἐγνωσμένα. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθύμημα οὕτω. νοσεῖτε πάντες. οὐδεὶς δὲ νοσεῖ, ὡς ἐγὼ νοσῶ. εἷς γὰρ ὑμῶν ἕκαστος τὸ οἰκεῖον σκοπεῖτε· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κοινόν.

66. ΔΑΚΡΥΣΑΝΤΑ. οὐκ εἶπε δακρῦσαι, ἀλλὰ δακρύσαντα, διὰ τὸ ἴστε. γνωστικὸν γὰρ ὂν, μετὰ μετοχῆς συντακτέον.

67. ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ ΠΛΑΝΟΙΣ, στροφαῖς καὶ φαντασίαις, ἤγουν διὰ τῶν στροφῶν καὶ τῶν φαντασιῶν τοῦ λογισμοῦ.

70. ΓΑΜΒΡΟΝ. ὅρα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ γαμβρὸς ἀδιάφορον. γαμβρὸν γὰρ ἐνταῦθα, τὸν γυναικάδελφόν φησιν.

71. ΩΣ ΠΥΘΟΙΘ'. πύθοιτο καὶ ἔροιτο. σημαίνει δὲ δύο, τὸ ἔροιτο, καὶ τὸ μάθοι.

73. ΚΑΙ Μ' ΗΜΑΡ ΗΔΗ. ἤγουν καί με ἀπὸ τοῦ νῦν ἡμέρα συνεξεταζομένη τῷ καθήκοντι χρόνῳ λυπεῖ, ἀποροῦντα δηλονότι ὅ τι πράττει. καὶ τὸ ἦμαρ συμμετρούμενον καὶ ποσούμενον τῷ χρόνῳ καὶ τῇ βραδύτητι, λυπεῖ με.

* 74. ΛΥΠΕΙ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ. λυπεῖ, ἀποροῦντα δηλονότι τί πράττει. φυσικός ἐστιν ὁ λόγος, ἀπὸ τῶν ἐπαγομένων συνυπακούειν τοὺς πρέποντας πρότερον λέγεσθαι, ὡς ἐνταῦθα τοῦ ΤΙ ΠΡΑΣΣΕΙ ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητούσης ὅποι ἐρείσει, συνυπακούεται τὸ ἀποροῦντα. καὶ ἐν τῷ· (Aj. 1320.)

οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

* ΤΟΥ ΓΑΡ ΕΙΚΟΤΟΣ ΠΕΡΑ. οὐ πρέποντα ποιῶν ἄπεστι πλέον τοῦ καθήκοντος χρόνου. — περαιτέρω τοῦ πρέποντος πράγματος.

* 78. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης, καὶ ἀνεζήτησας αὐτόν, καὶ οὗτοι μηνύουσι, καὶ τὰ ἑξῆς. — καὶ μὴν καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης ἐκείνου. δηλοῦσί μοι τὸν Κρέοντα στείχοντα. οὕτως· ἀγγέλλουσι τὸν Ἕκτορα θανόντα, καὶ τὸ ἀκούω ὡσαύτως· ἀκούω σε κακῶς πάσχοντα.

* 80. ΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΥΧΗι ΓΕ ΤΩι. εἴθε γὰρ ἐν τύχῃ τινί. ὥσπερ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ἔτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ κοινῶς λέγεται. (Aj. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ (Œd. T. 1435.) τοῦ χρείας. καὶ ἐν τύχῃ γέ τῳ. — τὸ τινὶ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. τινὶ οὖν ὤφειλεν εἰπεῖν· ἀλλὰ διότι λαμβάνεται καὶ τὸ τῳ ἀντὶ τοῦ τινί, ἔθηκεν οὕτω. καὶ ἔστι τῶν Ἀττικῶν.

82. ΚΑΡΑ ΠΟΛΥΣΤΕΦΕΣ. οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ μαντείου ἐρχόμενοι, δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι· αὕτη γὰρ ἦν φίλη τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τὸν μῦθον.

* 84. ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ ΓΑΡ ΩΣ ΚΛΥΕΙΝ. ἐπὶ τοῦ διαστήματος ὀφείλων θεῖναι τὸ σύμμετρον, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου τίθησιν ἀντιστρόφως. τὸ σχῆμα δὲ τοῦτο τοῦ λόγου καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ σύνηθες, ὥσπερ καὶ τὸ ταχὺς ἦλθεν. — ἀντὶ τοῦ, διάστημα ἀπέχει σύμμετρον, ὥστε ἀκούειν, τοῦ λόγου ἡμετέρου δηλονότι.

87. ΕΙ ΤΥΧΟΙ ΕΞΕΛΘΟΝΤΑ. ἤγουν εἰ ἐξέλθοι, εἰ τελεσθείη.

89. ΠΟΙΟΝ ΤΟΥΠΟΣ. τὸ ἔπος, τοὔπος· τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον· τὸ ἐμόν, τοὐμόν· τὸ ἔδαφος, τοὔδαφος· τὸ ἄμεινον, τἄμεινον. ΟΥΤΕ ΓΑΡ. οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ χαίρω, οὐδὲ πάλιν φοβοῦμαι.

93. ΕΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΥΔΑ, ἐνώπιον πάντων λέγε.

96. ΑΝΩΓΕΝ. διπλῶς γράφεται, ἀνώγω καὶ ἀνωγέω ἀνωγῶ.

98. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀθεράπευτον. ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ἄκος ἡ θεραπεία. ἄνωγε καθᾶραι τὸ μίασμα. ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἤγουν τοῦ συμφέροντος. πῶς καθαίρομεν τὸ μίασμα; ἀνδρηλατοῦντες, ἢ διὰ φόνου πάλιν λύοντες, ἤγουν καθαίροντες φόνον· τουτέστι φονεύοντες.

102. ΠΟΙΟΥ ΓΑΡ. τὸ γὰρ ἐρωτηματικόν. ἤγουν τὸν συμβεβηκότα τοῦτον φόνον, ποίου ἀνδρὸς δηλοῖ εἶναι; τουτέστι τίνα λέγει παθεῖν τοῦτον τὸν φόνον;

* 104. ΠΡΙΝ ΣΕ ΤΗΝΔ' ΑΠΕΥΘΥΝΕΙΝ. πρὸ τοῦ κυβερνᾶν σε τήνδε τὴν πόλιν. τὸ εὐθύνειν καὶ τὸ ἀπευθύνειν ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν· καὶ ἀπὸ τούτων κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως διοικουμένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. — ἀπευθύνω, τὸ ὀρθῶ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τοῦ κανόνος, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττά. ἀπευθύνω, καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ, ἤτοι ἀνεύθυνον. ὑπευθύνω δέ, τὸ τιμωροῦμαι, τὸ ὑπεύθυνον ποιῶ. εὐθύνη δέ, ἡ τιμωρία.

108. ΠΟΥ ΤΟΔ'. ποῦ εὑρεθήσεται αὕτη ἡ αἰτία δυσδιάκριτος οὖσα;

* 109. ΔΥΣΤΕΚΜΑΡΤΟΝ σημαίνει δυσεύρετον· λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν, τῶν τὸ ἴχνος σκοπούντων. — ἀπὸ τοῦ τεκμαίρομαι τὸ στοχάζομαι. ἴχνος δυστέκμαρτον, ἀντὶ τοῦ σημεῖον δυσεύρετον.

* 111. ΕΚΦΕΥΓΕΙ. καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται, τῶν ἁλισκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.

114. ΘΕΩΡΟΣ, ὁ εἰς τὸ χρηστήριον πορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ θεωρὸς ναῦς· αὕτη κατεσκεύαστο καὶ ἔφερε τὴν θεωρίην. θεοπρόπος δὲ, ὁ μάντις. καταχρηστικῶς καὶ θεοπρόπος, ὁ θεωρὸς, ὡς τὸ, θεοπρόπον ἴαλλ', ἤτοι θεωρόν. θεατὴς δὲ, ὁ θεώμενος· κυρίως ἐπὶ θεάτρου.

* ΕΚΔΗΜΩΝ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΝ. οὐκ ἔτι πάλιν ἀφίκετο, ἀντὶ τοῦ ἐπανέστρεψε, πρὸς οἶκον. ΩΣ ΑΠΕΣΤΑΛΗ, καθὰ ἀπεδήμησεν. ἀπεστάλη τις ὑπό τινος, ἀντὶ τοῦ ἐπέμφθη· ἐνταῦθα δὲ ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν.

122. ΛΗιΣΤΑΣ. ληΐζω, ληΐσω, ληϊστὴς καὶ λῃστὴς γράφεται, καὶ ληϊστὴρ ποιητικῶς, καὶ ληΐστωρ. ἐκ τούτου καὶ λῃστρικός. τὸ ὅλον ἐνθύμημα. οὐχ εἷς λῃστὴς ἐφόνευσεν, ἀλλὰ πολλοί. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΣΥΝ ΠΛΗΘΕΙ ΧΕΡΩΝ.

124. πῶς ἂν ἐτόλμησεν ὁ λῃστὴς φονεῦσαι αὐτὸν, εἰ μὴ δῶρα ἔλαβεν ἔκ τινος τῶν Θηβαίων;

131. Τ'ΑΦΑΝΗ, ἤγουν τὰ ἄδηλα περὶ Λαΐου.

132. ΕΞ ΥΠΑΡΧΗΣ, ἤγουν ἀναδραμὼν ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

134. ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. πρόθεσις πρὸς ἀντὶ τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

135. ΕΝΔΙΚΩΣ ΣΥΜΜΑΧΟΝ, ἤγουν βοηθὸν ἐν δίκῃ. σύμμαχος τῷ δεῖνι, ὡς πρόμαχος. ἤγουν ποιοῦντα ἐμὲ τὰ ἀνήκοντα τῷ θεῷ.

138. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΥ. συνυπακούεται ἡ ὑπὲρ ἀπὸ κοινοῦ, ἵν' ᾖ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. ΑΠΟΣΚΕΔΩ, ἀποσκεδάσω, ἀποπέμψω. ΜΥΣΟΣ, τὸ μίασμα· μῖσος, ἡ ἔχθρα.

140. ΤΟΙΑΥΤΗι ΧΕΙΡΙ, τοιαύτῃ τόλμῃ χειρὸς, τοιούτῳ φόνῳ.

143. ΙΣΤΑΣΘΕ, ἀνίστασθε, ἀνάστητε, τοὺς κλάδους τῆς ἱκετηρίας ἀπάραντες. ἔστι δὲ κλάδος ἱκετήριος, κλὼν ἐλαίης ἐστεμμένος ἐρίοις, ὃ δὴ καὶ ἱκετηρίαν ἔλεγον. ἐλαία, τὸ δένδρον· ἐλάα, ὁ καρπός.

147. ΤΩΝΔΕ ΓΑΡ ΧΑΡΙΝ. καὶ γὰρ χάριν τῶνδε δεῦρο ἐπορεύθημεν, ὧν οὗτος ἐπαγγέλλεται, ἤγουν ὑπισχνεῖται.

* 151. Ω ΔΙΟΣ ΑΔΥΕΠΗΣ. ἤγουν ἡ δι' ἀέρος διαδεδομένη φήμη. ἡδύλογος. λέγει δὲ τὸν χρησμόν.

* 154. ΙΗΙΕ ΔΑΛΙΕ ΠΑΙΑΝ. διὰ μέσου τοῦτο. ἐπὶ δὲ τῶν παιάνων λέγεται τὸ ἰήϊος, ἐπεὶ τοιούτῳ μέλει ᾖδον τοὺς παιᾶνας. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸν Απόλλωνα ᾔδοντο οἱ παιᾶνες, ἐλέγετο καὶ ὁ Απόλλων ἰήϊος, ὡς ὑπὸ τοιούτου μέλους ὑμνούμενος, ὥσπερ εὔϊος ὁ Διόνυσος. καὶ ἐπὶ τοῦ παιᾶνος τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει. λέγεται γὰρ παιὰν ὁ εἰς τὸν Απόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ὁ Απόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. δείκνυται δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῦτο σαφέστερον.

ὑμνέω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Απόλλωνα.

156. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΕΝΑΙΣ. κατὰ τὰς περιτελλομένας ὥρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιούσας.

158. ΑΜΒΡΟΤΕ, ἀθάνατε, ἀδιάπτωτε. τὸν χρησμὸν λέγει.

159. ΚΕΚΛΟΜΕΝΩι, ἐπικαλουμένῳ. ἡ μετοχὴ δοτικὴ ἀντὶ ῥήματος. ἔχουσι δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ Ομήρου.

161. ΑΡΤΕΜΙΝ. ἡ αὐτή ἐστιν ἡ Αρτεμις τῇ Εκάτῃ, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.

162. ΦΟΙΒΟΝ. καὶ τὸν Απόλλωνα, τὸν μακρόθεν πέμποντα τὰ βέλη.

163. ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ, ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν, ἤγουν τὴν δυστυχίαν.

164. ΥΠΕΡ ΟΡΝΥΜΕΝΑΣ ΠΟΛΕΙ. ἡ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἤγουν κινουμένης κατὰ τῆς πόλεως.

166. ΗΝΥΣΑΤ' ΕΚΤΟΠΙΑΝ, ἤγουν ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστι ἐξετοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε.

167. ΠΟΠΟΙ. πόπος παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ Θεός.

172. ΕΚΓΟΝΑ, ἤγουν σῖτοι καὶ τὰ ἄλλα γεννήματα, οἱ καρποί.

* 174. ΑΝΕΧΟΥΣΙ, ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται.

176. ΕΥΠΤΕΡΟΝ, καλῶς ἔχοντα ἕνεκα τῆς πτήσεως, ἤγουν ὠκύπτερον.

* 177. ΚΡΕΙΣΣΟΝ ΑΜΑΙΜΑΚΕΤΟΥ ΠΥΡΟΣ, εὐτονώτερον τῆς περισσῶς μεγάλης φλογὸς, καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν. ΟΡΜΕΝΟΝ, κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ ἑσπέρου Θεοῦ, ἠγοῦν σκοτεινοῦ, περιφραστικῶς δὲ τοῦ Αἵδου, πρὸς ὃν ἔλεγον διὰ τῆς Αχερουσίας λίμνης κατάγεσθαι τὰς ψυχάς.

181. ΠΡΟΣ ΠΕΔΩι, παρὰ τῇ γῇ τῇ θανατηρᾷ, τῇ φθοροποιῷ, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς μεταλαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.

182. ΑΝΟΙΚΤΩΣ, μὴ φροντιζομένη ὑπό τινος ἐλευθερωθῆναι. ἀνηλεῶς.

183. ΕΠΙ ΜΑΤΕΡΕΣ. ἤγουν ἐπὶ τούτοις δὲ αἱ ἄλοχοι, κεῖνται δηλονότι, καὶ πολιαὶ μητέρες, ἤγουν πεπολιωμέναι γραῖαι. ἐπίπαππος, ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάππος. οὕτω καὶ ἐπιμήτηρ, ἡ μάμμη.

* 184. ΑΚΤΑΝ ΠΑΡΑΒΩΜΙΟΝ, τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχήν.

* 185. ΑΛΛΟΘΕΝ ΑΛΛΑΙ, ἤγουν ἀπ' ἄλλου μέρους ἄλλαι κείμεναι.

* 186. ΙΚΤΗΡΕΣ, ἱκέτιδες ἐπιστοναχοῦσι ἕνεκα τῶν χαλεπῶν πόνων.

187. ΠΑΙΑΝ ΔΕ. ὁ εἰς τὸν Απόλλωνα ὕμνος περιφανῶς ὑμνεῖται. ἐπαιάνιζον οἱ μὴ παθόντες, ἐστέναζον οἱ παθόντες. ΟΜΑΥΛΟΣ, ἅμα ὑπὸ πάντων ᾀδομένη. σύναυλος, σύμφωνος, ἐστὶ δηλονότι.

189. ΕΥΩΠΑ, ὀξὺ ὁρῶσα καὶ καθαρόν· πρὸς μὲν τὸ ΑΡΕΑ, τὸ ΑΧΑΛΚΟΣ· πρὸς δὲ τὸ ΜΑΛΕΡΟΝ, τὸ ΦΛΕΓΕΙ.

* 193. ΝΩΤΙΣΑΙ. λείπει τὸ δός.

196. ΕΣ ΤΟΝ ΑΠΟΞΕΝΟΝ. εἴτε εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν, τὸν ταραχώδη πόντον τὸν Θρᾴκιον, ἤγουν τὸν Εὔξεινον πόντον.

* 200. ΤΟΝ Ω ΠΥΡΦΟΡΩΝ. ὦ νέμων, ἤγουν διοικῶν, τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀστραπῶν. ἢ οὕτως· ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῷ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀστραπήν.

202. ΥΠΟ ΣΩι ΦΘΙΣΟΝ. φθεῖρον ὑποθεὶς τῷ σῷ κεραυνῷ, ἤγουν κεραύνωσον αὐτὸν, κατ' αὐτοῦ βαλὼν κεραυνὸν τὸν σόν.

203. ΧΡΥΣΟΣΤΡΟΦΩΝ. ἀπὸ τοῦ τόξου, τοῦ χρυσῆν νευρὰν ἔχοντος.

205. ΕΝΔΑΤΕΙΣΘΑΙ, ἐνδιατρίβειν, ἐνδιαιτᾶσθαι, μερίζεσθαι, διαδίδοσθαι. ΑΡΩΓΑ, προϊστάμενα.

210. ΕΠΩΝΥΜΟΝ, τὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θηβαίων καλούμενον.

212. ΟΜΟΣΤΟΛΟΝ, τὸν συνόμιλον, τὸν συμπορευόμενον ταῖς Μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.

215. ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΠΟΤΙΜΟΝ. ἤγουν κατὰ τοῦ ἀτίμου ἐν θεοῖς θεοῦ, τοῦ λοιμοῦ.

216. ΑΙΤΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ αἰτῇ, ἤγουν παρακαλεῖς. Α Δ' ΑΙΤΕΙΣ, περὶ ὧν τὴν αἴτησιν ποιῇ. ΥΠΗΡΕΤΕΙΝ, ὑπουργεῖν κατὰ τῆς νόσου.

218. ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ, ἐλευθερίαν τοῦ βάρους τῶν κακῶν.

219. ΞΕΝΟΣ ΜΕΝ. οὐκ ἐπιχόμενος ζητεῖν τὸν λόγον τοῦτον, τὸν περὶ τοῦ φονέως. οὐκ ἐπιχόμενος ζητεῖν τὸ πραχθέν. ξένος τοῦ λόγου. ἐπεὶ οὐκ ἔστι μοι συγγενής· καὶ ξένος τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἐγὼ πέπραχα τὸν φόνον.

222. ΝΥΝ Δ' οὐχ οὕτω ποιῶ δηλονότι, ἀλλὰ ΠΡΟΦΩΝΩ, ἤγουν προαγγέλλω, ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις, ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, τάδε. τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην ὑπάρχει. καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἀστοὺς, ἤτοι ἀστὸς ὑπάρχει· ΥΣΤΕΡΟΣ, δηλονότι τοῦ φόνου.

224. ΟΣΤΙΣ ΠΟΘ' ΥΜΩΝ. τὸ ὅστις ἀντὶ γενικῇ ἀεὶ συντάσσεται· ὅστις τῶν ἀνθρώπων.

227. ΥΠΕΞΕΛΩΝ. ἐξελὼν, ἐκβαλὼν ΤΟΥΠΙΚΛΗΜΑ, ἤγουν τὸ ἔγκλημα, ὡς ποιήσας αὐτὸς δηλονότι, τὴν κατηγορίαν. οὕτω καὶ ἐπικαλῶ, τὸ ἐγκαλῶ. εἰ γοῦν φοβεῖται τὸ ἔγκλημα ὡς μέγα, ἐκβαλὼν τὸν φόβον λέγοι αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, ἤγουν κατηγορείτω αὑτοῦ. καὶ οὐ πάθοι ὁ ἄνθρωπος ἄλλο ΑΣΤΕΡΓΕΣ, ἤγουν βαρὺ, ἐπαχθὲς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος εἰς ἄλλην γῆν.

231. ΤΟΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ, τὸν αὐτουργὸν τοῦ φόνου, καταχρηστικῶς τὸν φονέα. αὐτόχειρ δὲ, ὁ οἰκείαις χερσὶ τοὔργον ποιήσας.

232. Η ΧΑΡΙΣ, ἡ εὐχαριστία. ΠΡΟΣΚΕΙΣΕΤΑΙ. πρὸς τῷ κέρδει κείσεται, ἐκείνῳ δηλονότι, καὶ ἡ χάρις.

233. τὸ ΑΠΩΣΗι πρὸς τὸ ΣΙΩΠΗΣΕΣΘΕ ἀφορᾷ, καὶ φυλάττει μὲν τὸ πρόσωπον, ἐναλλάττει δὲ τὸν ἀριθμόν. ὤφειλε γὰρ πληθυντικῶς λέγεσθαι, οἷον, εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε καὶ ἀπώσεσθε τόνδε τὸν λόγον, ὃν ἐγὼ κελεύω, ἢ ἕνεκα φίλου δείσας τις, ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ μετὰ ταῦτα δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.

240. ΧΕΡΝΙΒΑΣ ΝΕΜΕΙΝ. μήτε καθάρσια παρέχειν αὐτῷ. χέρνιψ δὲ, τὸ προκαθάρσιον, ὥς που ὁ Συνέσιος (Epist. 121.) τὰς ἐν τοῖς προτεμενίσμασι χέρνιβας. χερνίψαι, τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίζειν ὕδατι.

242. ΤΟ ΠΥΘΙΚΟΝ. πλαγιασμὸς, σχῆμα καινοπρεπές. τὸ κτητικὸν ἀντὶ γενικῆς, τοῦ Πυθίου θεοῦ, τοῦ προστάξαντος ζητεῖν τὸν φονέα.

248. ΕΚΤΡΙΨΑΙ, κακῇ μοίρᾳ καταστρέψαι τὴν ζωήν.

249. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ, ἐπὶ εὐχῆς. ἀπεύχομαι δὲ, τὸ ἀπαγορεύω. κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ κατευχή. Ἀριστείδης· Ὅσα δὴ γενεθλίοις θεοῖς κατεῦκται. ἡ κατὰ ἐνταῦθα ἀρχὴ, ἀντὶ τοῦ λίαν.

* 252. ΥΜΙΝ ΔΕ ΤΑΥΤΑ ΠΑΝΤ' ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ. ἐνόρκως ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα, ἢ ἀπωθεῖσθαι τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θυσιῶν. πρὸς τὸ ΕΓΩ ΜΕΝ ΤΟΙΟΣΔΕ ἀποδίδοται τὸ ΥΜΙΝ ΔΕ.

ΤΕΛΕΙΝ. τελῶ τὸ ἀργύριον· τελῶ τὴν χάριν, ὡς ἀρτίως ἔφη· (v. 232.) τελῶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην εἰμί. τελῶ καὶ τὸ πράττω, ὃ κρεῖττον μετὰ τῆς ἐκ, ἤγουν ἐκτελῶ.

* 253. ΥΠΕΡ Τ' ΕΜΑΥΤΟΥ. ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγει ταῦτα ἐπισκήπτειν, ἐπεὶ εὑρημένου τοῦ φονέως, καὶ δίκην δεδωκότος, ἀπαλλάξεται μὲν φροντίδος, ἀσφαλέστερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἕξει, τῆς κατὰ τῶν βασιλέων τόλμης ὑπεσταλμένης, τῷ τὸν ἅπαξ τετολμηκότα κεκολάσθαι.

254. ΑΚΑΡΠΩΣ Κ'ΑΘΕΩΣ. διὰ τὸ μὴ καρποφορεῖν, καὶ μὴ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς τινα τῶν θεῶν. παρὰ μηδενὸς τῶν θεῶν εὑρισκούσης βοήθειαν.

255. ΟΥΔ' ΕΙ ΓΑΡ ΗΝ. οὐδὲ γὰρ, εἰ μὴ ἦν τὸ πρᾶγμα, ἤγουν τὸ ζητεῖν τὸν φονέα, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκινημένον — νῦν δὲ δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. καὶ ὁ θεὸς κινεῖ, καὶ ἐγὼ ἐπιβεβαιῶ.

260. ΟΜΟΣΠΟΡΟΝ, εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ.

263. ΚΕΙΝΟΥ ΚΡΑΤ'. τὸ κρᾶτα, τὴν κεφαλήν. εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, ἤγουν τοῦ γένους, ἐνήλατο ἡ τύχη· ἀντὶ τοῦ ἐδυστύχησε τὸ γένος.

266. ΤΟΝ ΑΥΤΟΧΕΙΡΑ, τὸν αὐτουργὸν, τὸν ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

268. ΑΓΗΝΟΡΟΣ. Ἀγήνωρ τὸν Κάδμον· οὗτος τὸν Πολύδωρον. οὗτος τὸν Λάβδακον· οὗτος τὸν Λάϊον· οὗτος τὸν Οἰδίποδα. κατὰ ἀναποδισμόν.

269. ΤΟΙΣ ΜΗ ΔΡΩΣΙΝ, τοῖς μὴ πράττουσι ταῦτα, ἤγουν τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζητοῦσι τὸν φονέα.

270. ΑΡΟΤΟΝ. σπόρον. μήτε σπόρον τινὰ αὔξειν αὐταῖς τὴν γῆν, μήτε τοὺς παῖδας τῶν γυναικῶν αὔξειν, τὴν γῆν δηλονότι. ἀροτὸς, ὁ καιρὸς ὅτε ἀροτριῶσιν.

272. ΕΧΘΙΟΝΙ. καὶ ἔτι ταύτης μᾶλλον μεμισημένῃ τύχῃ.

273. ΥΜΙΝ ΔΕ, τοῖς ἀποδεχομένοις τοὺς ἡμετέρους λόγους.

276. ΩΣΠΕΡ Μ' ΑΡΑΙΟΝ. καθὰ μὲ ἐν κατάραις ἐκράτησας, οὕτως ἐρῶ ἐν ταῖς αὐταῖς

κατάραις. ἤγουν ἐπὶ τῇ ἀρᾷ ᾗ κατηράσω ἐμοὶ, ἐπ' αὐτῇ λέξω κἀγώ. μετὰ θάρσους λαμβάνω τὴν κατάραν, ὅτι οὐκ οἶδα τίς ἐστιν ὁ φονεὺς τοῦ Λαΐου.

278. ΤΟ ΔΕ ΖΗΤΗΜΑ. τῆς δυνάμεως ἦν τοῦ Φοίβου εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε τὸν φόνον.

* 282. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ' ΕΚ ΤΩΝΔ' ΑΝ. τὰ ἐκ τῶνδε δεύτερα, ἤγουν τὰ ἐν δευτέρᾳ τάξει μετὰ ταῦτα, λέγοιμι ἂν ἅ μοι δοκεῖ, ἤγουν φαίνεται, δεύτερα.

283. ΜΗ ΠΑΡΗιΣ, μὴ καταλίπῃς τοῦτο εἰπεῖν.

* 284. ΑΝΑΚΤ' ΑΝΑΚΤΙ. τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν λέγει ἄνακτα, τὸν μὲν, ὡς φύσει ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὕτω τιμώμενον, διὰ τὸ κράτος τῆς μαντικῆς.

287. ΟΥΚ ΕΝ ΑΡΓΟΙΣ. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος· οὐκ ἀργῶς. ΕΠΡΑΞΑΜΗΝ. ὥσπερ τὸ ἐγεννησάμην παρὰ Συνεσίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα· καὶ τὸ διῃρησάμην, ἀντὶ τοῦ διῄρησα· καὶ τὸ ἐθαυμασάμην, ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασα· οὕτω καὶ τὸ ἐπραξάμην, ἀντὶ τοῦ ἔπραξα, τῇ μὲν φωνῇ παθητικὰ, τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικά.

288. ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΟΜΠΟΥΣ, δύο τοὺς παραπέμψοντας αὐτὸν δεῦρο. πομπὸς, ὁ προπομπός. καὶ πομπὸς, ὁ ἀποσταλεὶς πρός τινα μαντείαν. πρὸ μακροῦ δὲ, διὰ τὸ μὴ παρεῖναι, θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας.

293. ΤΟΝ Δ' ΙΔΟΝΤ'. τὸν δὲ ἰδόντα, ὡς ὑπὸ ὁδοιπόρων ὤλωλε, οὐδεὶς ὁρᾷ, ἀντὶ τοῦ γιγνώσκει.

294. ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΜΕΡΟΣ. ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ φόβου τι μέρος ἔχει. εἰ ἔχει μέρος δείματος, ἤτοι εἰ πως φοβεῖται ἀκούων τὰς σὰς ἀρὰς, οὐ μενεῖ, ἀλλ' ἐξαγγελεῖ.

296. Ωι ΜΗ 'ΣΤΙ. ᾧ τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ φόβος ἐστὶ κακόν τι πράττοντι, τοῦτον οὐδ' ἔπος φοβεῖ, ἤγουν λόγος.

301. ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ, τὰ ἔχοντα τὴν δίαιταν ἐν τῇ γῇ, ἤγουν τὰ καταχθόνια.

303. ΟΙΑι ΝΟΣΩι. σύνεστι τῇ νόσῳ· καὶ, σύνεστι τῇ μανίᾳ.

305. ΦΟΙΒΟΣ ΓΑΡ. ὁ Ἀπόλλων, εἰ καὶ μὴ ἤκουσας τῶν ἀγγέλων, σύμφασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, μόνως ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τοῦδε τοῦ νοσήματος, εἰ τοὺς κτανόντας τὸν Λάϊον μαθόντες εὖ, κτείναιμεν, ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμψαίμεθα φυγάδας.

313. ΡΥΣΑΙ ΔΕ ΠΑΝ. ἤγουν κάθηρον ἡμᾶς τοῦ μιάσματος, τοῦ διὰ τὸν φονευθέντα γεγενημένου.

314. ΕΝ ΣΟΙ ΓΑΡ ΕΣΜΕΝ. ἤτοι ἡ σωτηρία ἡμῶν ἐν σοὶ φαίνεται. τὸ ὠφελεῖν δέ τινα ἄνδρα ἐξ ὧν ἔχει καὶ δύναται, κάλλιστος πόνων.

318. ΕΙΔΩΣ, ὅτι μέλλω ἀναγκασθήσεσθαι. εἰ γὰρ ἐφύλαττον, οὐκ ἂν ἦλθον ἐνταῦθα.

319. ΩΣ ΑΘΥΜΟΣ. λίαν δύσθυμος, ἤγουν λελυπημένος, ᾧ ἐναντίον ὁ εὔθυμος.

320. ΡΑιΣΤΑ ΓΑΡ. ἤγουν εὐκολώτατα σύ τε τὸ σὸν διοίσεις ἀπὸ κακοῦ, καὶ ἐγὼ τὸ ἐμὸν, ἢν ἐμοὶ πείθῃ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασταζόντων τι ταῦτα λέγεται. ἤγουν καὶ σὺ εὐκολώτατα βαστάσεις τὸ σὸν φορτίον, ἤτοι τὴν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν.

322. ΠΟΛΕΙ. τῇ πατρίδι δηλονότι, ἥτις σοι παρέσχε τὰς αἰτίας τῆς ἀνατροφῆς.

* 323. ΤΗΝΔ' ΑΠΟΣΤΕΡΩΝ ΦΑΤΙΝ. τὸ ἀποστερῶ ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα. — ἀποστερῶν τὴν πόλιν τὴν φήμην.

324. ΙΟΝ ΠΡΟΣ ΚΑΙΡΟΝ. ἤγουν οὐκ ἔστι σοι συμφέρον. ἵνα οὖν μὴ ταὐτὰ πάθω καὶ ἐγὼ, ἤγουν ἵνα μή τι εἴπω ἔξω τοῦ δέοντος, σιωπῶ.

328. ΟΥ ΜΗ ΠΟΤΕ. οὐ μή ποτε εἴπω τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά.

330. ΞΥΝΕΙΔΩΣ, νοῶν τὸ πρᾶγμα, εἴδησιν ἔχων τοῦ πράγματος.

336. ΑΤΕΓΚΤΟΣ Κ'ΑιΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ἀνένδοτος, σκληρὸς, ἀμείλικτος, μὴ διδοὺς τέλος τῷ πράγματι.

337. ΤΗΝ ΣΗΝ Δ' ΟΜΟΥ, τὴν ὁμοῦ σοι αὐτῷ ναίουσαν, ὀργὴν δηλονότι.

340. ΑΤΙΜΑΖΕΙΣ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἔξωθεν τὸ διά. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε. ἀτιμάζων λέγεις.

Ω
αὐτ
μα
οἱ
τ

[illegible] ὀργῆς, ὡς δυνατὸς ἂν ὀργίζεσθαι.

[illegible] πῶ.

[illegible]σαι, συνεπινοῆσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς

[illegible]

[illegible]φαίαν, προσδιαλέγεσθαι.

[illegible] ἔξω τοῦ πρέποντος παρεκινήθης, καὶ εἶπες τό-

[illegible]θῆσαι τῷ ῥήματι βλάβην.

[illegible] οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον ὃ ἐνόησα.

[illegible] λέγεται ἡ σύν. ἤγουν αἰσχίστως συνόντα τῇ

[illegible] ταῦτα γεγηθὼς, εἴπερ —

[illegible] σου πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξω-

[illegible] τὸ σοί. — ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ἤγουν κωφὸς τὴν

[illegible]

[illegible] ἤγουν τῶν παρεστώτων, ἐστὶν, ὅς οὐκ ὀνειδιεῖ σοι τα-

[illegible] τυφλώσεως. — διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβοις.

[illegible] ἐστὶ τιμωρῆσαι, ἐπαιτῆσαι.

[illegible] ὑπάρχεις.

[illegible] κατὰ τὴν πόλιν φθόνον ἔχοντα βίον.

[illegible] κατὰ ἑκούσιον δωρεὰν αὐτῆς.

[illegible]. ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολα-[illegible] ὑπὸ τὴν γῆν σχηματίζονται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν ἀπὸ με-[illegible] λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχονται λαθόντες, ἵνα εὐχε-[illegible] καταστρέψωσι.

[illegible], ΜΑΓΟΝ αὐτὸν λέγων. ΑΓΥΡΤΗΝ, ὀχλαγωγόν. ἀγύρτας, [illegible] τὰ τέλη.

[illegible] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ὁρᾷν λαμβάνεται, [illegible] εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβασιν ἂν, [illegible] καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὅστις εἰς τὰ κέρδη δέδορκε μόνον· οὐ δὲ [illegible] ἐστὶ δηλωτικὴ.

[illegible] ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους.

[illegible], γνωστὸν, ἐγνωσμένον. ὃν οὐκ ἐφάνης γιγνώσκων οὔτε ἀπ' οἰωνῶν, οὔτε [illegible]

[illegible] ΚΥΡΗΣΑΣ, διὰ τῆς ἐμῆς φρονήσεως εὐστοχήσας, ἐπιτυχὼν, τῶν αἰνιγ-[illegible].

[illegible] ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣΕΙΝ ΠΕΛΑΣ, ἐκ παραλλήλου. τὸ γὰρ παραστατήσειν τὸ στῆ-[illegible]

[illegible]ΛΑΤΗΣΕΙΝ, τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἤτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. ΕΙ ΔΕ ΜΗ [illegible] τοῦ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρων. γέρων γὰρ ὢν, ἐξ ἀνάγκης καὶ νομίζεται [illegible]

[illegible]ΤΕΟΝ. ἄξιον ἐξισοῦσθαί σοι ὑπ' ἐμοῦ. ΤΟ ΓΟΥΝ ΙΣ' ΑΝΤΙΛΕΞΑΙ, τὸ [illegible] σοι ἐμὲ τὰ ἴσα, ἤγουν ἀντιλέγειν. ἐξισοῦσθαί σοι κατὰ τὸ λέγειν.

[illegible] ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. προστάτης λέγεται ὁ ἐν πολέμῳ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ [illegible] καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα. — [illegible] οὐ κατηγορηθήσομαι δοῦλος.

[illegible]ΣΙΝ ΑΥΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, τοῖς σοῦ αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς σεαυτοῦ.

[illegible] ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ ΑΡΑ, φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν κατάρα. ΑΜΦΙΠΛΗΞ, [illegible] πλήττουσα. ἤγουν ἐξελάσει σε τῆσδε γῆς, βλέποντα νῦν μὲν [illegible] σκότον.

* 419. ΒΛΕΠΟΝΤΑ ΝΥΝ ΜΕΝ ΟΡΘ' ΕΠΕΙΤΑ ΔΕ ΣΚΟΤΟΝ. *καινότερον εἶπεν βλέποντα σκότον, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, σιώπην λέγοντα.*

420. *ποῖος λιμὴν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐκ ἔσται σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῷδε· σύμφωνος δέ εἰμι τοῦδε.*

423. ΕΥΠΛΟΙΑΣ ΤΥΧΩΝ, *διὰ τὸ εὑρεῖν σε τὸ αἴνιγμα.*

425. Α Σ' ΕΞΙΣΩΣΕΙ. *ἴσον δείξει σε σοὶ, ἤγουν ὅστις εἶ δείξει σε· ὅτι υἱὸς εἶ ταύτης, ᾗ νῦν συνοικεῖς.*

426. ΤΟΥΜΟΝ ΣΤΟΜΑ, *τοὺς ἐμοὺς λόγους ἀτίμαζε. οὐδεὶς γάρ ἐστιν ἀπὸ τῶν βροτῶν, ὅστις χεῖρόν σου φθαρήσεται, ἀφανισθήσεται.*

430. ΠΑΛΙΝ ΑΨΟΡΡΟΣ. *ἐκ παραλλήλου.* ΑΠΕΙ, *ἀπελεύσει.*

432. *ἀπελεύσομαι· ἴσθι δὲ ὡς, οὐδὲ ἦλθον ἂν, εἰ —*

437. ΤΙΣ ΔΕ Μ' ΕΚΦΥΕΙ, *ἀντὶ τοῦ ἔφυσε, τουτέστι ἐγέννησεν.*

438. ΦΥΣΕΙ ΣΕ. *τὴν γέννησίν σου δείξει, δείξει σε ὅθεν ἐγεννήθης.*

439. *τὸ* ΩΣ *καὶ τὸ* ΑΓΑΝ *ἐκ παραλλήλου.* ΑΙΝΙΚΤΑ, *αἰνιγματώδη, κεκρυμμένα.*

440. ΕΥΡΙΣΚΕΙΝ *ἐστὶ τὸ ἐξετάσει καὶ ἐρεύνῃ καταλαμβάνειν.*

447. ΑΠΕΙΜ'. *ἀπελεύσομαι εἰπὼν ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἦλθον.*

448. *ἴσθ' ὅπου, καὶ ἴσθ' ὅπως κατὰ τοὺς Ἀττικούς.*

450. ΑΠΕΙΛΩΝ, *μετὰ ἀπειλῆς καὶ ἀνακηρύξεως τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.*

452. ΛΟΓΩι. *οὐ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ.* ΕΓΓΕΝΗΣ, *ἐγχώριος. οὐδ' εὐφρανθήσεται τῷ συμβεβηκότι, ἤγουν τῷ ἀναγνωρισμῷ.*

456. ΕΜΠΟΡΕΥΣΕΤΑΙ, *βαδίσει, ἐμπεριπατήσει, διελεύσεται.*

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ, *τὴν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα σπείρων.*

461. *τὸ* ΕΨΕΥΣΜΕΝΟΝ *Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ψευσάμενον.*

462. ΦΑΣΚΕΙΝ, *ἀντὶ τοῦ φάσκε.* ΗΔΗ, *ἐξ ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ νῦν. φάσκειν καὶ φάσκε. ὅταν τίθηται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ τοῦ προσώπου αἰτιατικὴ, θέλει καὶ τὸ δεῖ· ὅταν δὲ οὐ τίθηται ἡ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.*

* 465. ΑΡΡΗΤ' ΑΡΡΗΤΩΝ. *ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ δείλαια δειλαίων.*

* 467. ΩΡΑ ΝΙΝ. *καιρός ἐστι νωμᾶν αὐτὸν, ἤγουν κινεῖν, τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἤγουν εὐτονώτερον, ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.*

470. Ο ΔΙΟΣ ΓΕΝΕΤΑΣ, *γόνος, ὁ Ἀπόλλων. γενέτης, ὁ υἱὸς ἐνταῦθα, καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχοῦ.*

* 473. ΕΛΑΜΨΕ. *ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασοῦ τοῦ χιονώδους, ὁ φανεὶς ἀρτίως, ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ἰχνεύειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν, τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤγουν τὸν φονέα.*

477. ΥΠΑΙ Τ' ΑΓΡΙΑΝ ΥΛΑΝ, *ἤγουν ὑπὸ δένδρα καὶ ἄλσος, κατοικίαν ἀγρίων ζώων.*

479. ΜΕΛΕΩι ΠΟΔΙ ΧΗΡΕΥΩΝ. *κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων, μόνος βαδίζων, καὶ μηδενὶ γιγνωσκόμενος.*

480. ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ, *ἤγουν ἐκφεύγων τοὺς χρησμοὺς τοῦ μέσου ὀμφαλοῦ τῆς γῆς. ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ μέσης τῆς γῆς, τουτέστι τοῦ Παρνασοῦ. τὰ ἐπὶ τῇ ἐρευνήσει αὐτοῦ μαντεῖα.*

* 484. ΣΟΦΟΣ ΟΙΩΝΟΘΕΤΑΣ, *Τειρεσίας, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς, ἤγουν διατάττων καὶ εὐκρίνων, τουτέστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰώνων.*

488. ΟΥΤ' ΟΠΙΣΩ, *οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός.*

* 489. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ, *τῷ Λαΐῳ.* ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ, *τῷ Οἰδίποδι. — τίς φιλονεικία ἔκειτο ἢ τῷ Λαΐῳ πρὸς τὸν τοῦ Πολύβου, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, ἢ τῷ Οἰδίποδι πρὸς τὸν Λάϊον;*

491. ΟΥΤΕ. *οὐ πώποτε, ἤγουν οὐδαμῶς ποτε οὔτε πρότερον ἔγωγε, οὔτε τανῦν ἤκουσα.*

492. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ. *παρ' οὗ, νείκους δηλονότι, ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαντείαν τοῦ Τειρεσίου τῷ Οἰδίποδι, ἤγουν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος.* ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, *ἤγουν τῷ Λαΐῳ ἕνεκα τῶν ἀδήλων θανάτων.*

500. ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. *ἡ κρίσις δὲ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι ὁ μάντις ἔχει πλέον ἢ ἐγὼ, οὐκ ἔστιν ἀληθής.*

503. ΣΟΦΙΑι. *φρονήσει δὲ φρόνησιν παρελάσειεν ἄν.*

344. ΘΥΜΟΥ ΔΙ' ΟΡΓΗΣ, ὀργίζου.

345. ΩΣ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩ, ἤγουν ὡς διάκειμαι ἕνεκα ὀργῆς, ὡς δυνατὸς ἂν ὀργίζεσθαι. ἀφήσω, καταλείψω οὐδὲν ἀπ' ἐκείνων, ἃ συμβάλλω, νοῶ.

347. ΞΥΜΦΥΤΕΥΣΑΙ, συνεργῆσαι, συγκατασκευάσαι, συμποιοῦσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν καταβαλλόντων.

352. ΠΡΟΣΑΥΔΑΙΝ, προσομιλεῖν, προσαγορεύειν, προσδιαλέγεσθαι.

354. ΑΝΑΙΔΩΣ, ἀναισχύντως. οὕτως ἔξω τοῦ πρέποντος παρεκινήθης, καὶ εἶπες τοῦτον τὸν λόγον. ΤΟΥΤΟ ΦΕΥΞΕΣΘΑΙ, τὴν ἀκολουθοῦσαν τῷ ῥήματι βλάβην.

361. ΟΥΧ ΩΣΤΕ Γ' ΕΙΠΕΙΝ. οὐχὶ ξυνῆκα οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον ὃ ἐνόησα.

366. ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΤΑΤΟΙΣ. περισσῶς λέγεται ἡ σύν. ἤγουν αἴσχιστως συνόντα τῇ μητρί.

369. ΕΙΠΕΡ ΤΙ. καὶ δοκῶ λέξειν ταῦτα γεγηθὼς, εἴπερ —

* 370. ΑΛΛ' ΕΣΤΙ ΠΛΗΝ ΣΟΙ. δέον εἰπεῖν σου πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην εἰς τὸ ἔστι δοτικὴν, ἐπήνεγκε τὸ σοί. — ΤΟΝ ΤΕ ΝΟΥΝ, ἤγουν κωφὸς τὸν νοῦν, παρατετραμμένος, ἀνόητος.

373. ΤΩΝΔ'. οὐδεὶς ἀπὸ τῶνδε, ἤγουν τῶν παρεστώτων, ἐστὶν, ὃς οὐκ ὀνειδιεῖ σοι τάχιστα.

* 374. ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ, συνεχοῦς τυφλώσεως. — διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις.

377. ΩΙ ΜΕΛΕΙ, ᾧ διὰ φροντίδος ἐστὶ τιμωρῆσαι, ἐπαιτῆσαι.

379. ΑΥΤΟΣ ΣΥ ΣΟΙ πῆμα ὑπάρχεις.

381. ΠΟΛΥΖΗΛΩι. κατὰ τὸν πολὺν φθόνον ἔχοντα βίον.

384. ΔΩΡΗΤΟΝ. κατὰ ἑκούσιον δωρεὰν αὐτῆς.

* 386. ΥΠΕΛΘΩΝ. ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ τὴν γῆν σχηματίζονται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων λέγεται, ὅταν τοὺς ἀντιπάλους ὑπέρχονται λαθόντες, ἵνα εὐχειρώτους οὕτω ποιήσαντες καταστρέψωσι.

387. διαβάλλει τὸν μάντιν, ΜΑΓΟΝ αὐτὸν λέγων. ΑΓΥΡΤΗΝ, ὀχλαγωγόν. ἀγύρτης, ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη.

* 389. τὸ ΔΕΔΟΡΚΕΝ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ὁρᾷν λαμβάνεται, καὶ ἔστιν ἀμετάβατον. εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς εἰς προθέσεως μετέβαινεν ἂν, τῆς δηλούσης κίνησιν, καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὅστις εἰς τὰ κέρδη δέδορκε μόνον· οὐ διὰ τῆς ἐν, οὕτις ἀεὶ στάσεως ἐστὶ δηλωτική.

391. ΡΑΨΩιΔΟΣ ΚΥΩΝ, ἡ Σφίγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους.

396. ΓΝΩΤΟΝ, γνωστὸν, ἐγνωσμένον. ὃν οὐκ ἐφάνης γιγνώσκων οὔτε ἀπ' οἰωνῶν, οὔτε ἀπό τινος ἐκ τῶν θεῶν.

398. ΓΝΩΜΗι ΚΥΡΗΣΑΣ, διὰ τῆς ἐμῆς φρονήσεως εὐστοχήσας, ἐπιτυχὼν, τῶν αἰνιγμάτων αὐτῆς.

* 400. ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣΕΙΝ ΠΕΛΑΣ, ἐκ παραλλήλου. τὸ γὰρ παραστατήσειν τὸ πέλας στήσεσθαι δηλοῖ.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἤτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. ΕΙ ΔΕ ΜΗ 'ΔΟΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μὴ ἦσθα γέρων. γέρων γὰρ ὢν, ἐξ ἀνάγκης καὶ νηπιάζεται εἶναι.

408. ΕΞΙΣΩΤΕΟΝ. ἄξιον ἐξισοῦσθαί σοι ὑπ' ἐμοῦ. ΤΟ ΓΟΥΝ ΙΣ' ΑΝΤΙΛΕΞΑΙ, τὸ ἀντιλέξαι σοι ἐμὲ τὰ ἴσα, ἤγουν ἀντιλέγειν. ἐξισοῦσθαί σοι κατὰ τὸ λέγειν.

* 411. ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. προστάτης λέγεται ὁ ἐν πολέμῳ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθῶν τοῖς ὄπισθεν· καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα. — ἄρχοντος τοῦ Κρέοντος οὐ κατηγορηθήσομαι δοῦλος.

416. ΤΟΙΣ ΣΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, τοῖς σοῦ αὐτοῦ, τουτέστι τοῖς σεαυτοῦ.

418. ΕΛΑι, ἐλάσει. ΔΕΙΝΟΠΟΥΣ ΑΡΑ, φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν κατάρα. ΑΜΦΙΠΛΗΞ, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πλήττουσα. ἤγουν ἐξελάσει σε τῆσδε γῆς, βλέποντα νῦν μὲν ὀρθῶς, ἔπειτα δὲ βλέποντα σκότον.

* 419. ΒΛΕΠΟΝΤΑ ΝΥΝ ΜΕΝ ΟΡΘ' ΕΠΕΙΤΑ ΔΕ ΣΚΟΤΟΝ. *καινότερον εἶπεν βλέποντα σκότον, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, σιώπην λέγοντα.*

420. *ποῖος λιμὴν, ποῖος Κιθαιρὼν οὐκ ἔσται σύμφωνος ταχέως τῆς σῆς βοήσεως; συμφωνῶ τῷδε· σύμφωνος δέ εἰμι τοῦδε.*

423. ΕΥΠΛΟΙΑΣ ΤΥΧΩΝ, *διὰ τὸ εὑρεῖν σε τὸ αἴνιγμα.*

425. Α Σ' ΕΞΙΣΩΣΕΙ. *ἴσον δείξει σε σοί, ἤγουν ὅστις εἶ δείξει σε· ὅτι υἱὸς εἶ ταύτης, ᾗ νῦν συνοικεῖς.*

426. ΤΟΥΜΟΝ ΣΤΟΜΑ, *τοὺς ἐμοὺς λόγους ἀτίμαζε. οὐδεὶς γάρ ἐστιν ἀπὸ τῶν βροτῶν, ὅστις χεῖρόν σου φθαρήσεται, ἀφανισθήσεται.*

430. ΠΑΛΙΝ ΑΨΟΡΡΟΣ. *ἐκ παραλλήλου.* ΑΠΕΙ, *ἀπελεύσει.*

432. *ἀπελεύσομαι· ἴσθι δὲ ὡς, οὐδὲ ἦλθον ἄν, εἰ —*

437. ΤΙΣ ΔΕ Μ' ΕΚΦΥΕΙ, *ἀντὶ τοῦ ἔφυσε, τουτέστι ἐγέννησεν.*

438. ΦΥΣΕΙ ΣΕ. *τὴν γέννησίν σου δείξει, δείξει σε ὅθεν ἐγεννήθης.*

439. *τὸ* ΩΣ *καὶ τὸ* ΑΓΑΝ *ἐκ παραλλήλου.* ΑΙΝΙΚΤΑ, *αἰνιγματώδη, κεκρυμμένα.*

440. ΕΥΡΙΣΚΕΙΝ *ἐστὶ τὸ ἐξετάσει καὶ ἐρεύνῃ καταλαμβάνειν.*

447. ΑΠΕΙΜ'. *ἀπελεύσομαι εἰπὼν ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἦλθον.*

448. *ἴσθ' ὅπου, καὶ ἴσθ' ὅπως κατὰ τοὺς Ἀττικούς.*

450. ΑΠΕΙΛΩΝ, *μετὰ ἀπειλῆς καὶ ἀνακηρύξεως τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.*

452. ΛΟΓΩι. *οὐ τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ.* ΕΓΓΕΝΗΣ, *ἐγχώριος. οὐδ' εὐφρανθήσεται τῷ συμβεβηκότι, ἤγουν τῷ ἀναγνωρισμῷ.*

456. ΕΜΠΟΡΕΥΣΕΤΑΙ, *βαδίσει, ἐμπεριπατήσει, διελεύσεται.*

460. ΟΜΟΣΠΟΡΟΣ, *τὴν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα σπείρων.*

461. *τὸ* ΕΨΕΥΣΜΕΝΟΝ *Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ψευσάμενον.*

462. ΦΑΣΚΕΙΝ, *ἀντὶ τοῦ φάσκε.* ΗΔΗ, *ἐξ ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ νῦν. φάσκειν καὶ φάσκε, ὅταν τίθηται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἡ τοῦ προσώπου αἰτιατικὴ, θέλει καὶ τὸ δεῖ· ὅταν δὲ οὐ τίθηται ἡ αἰτιατικὴ τοῦ προσώπου, τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.*

* 465. ΑΡΡΗΤ' ΑΡΡΗΤΩΝ. *ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ δείλαια δειλαίων.*

* 467. ΩΡΑ ΝΙΝ. *καιρός ἐστι νωμᾷν αὐτὸν, ἤγουν κινεῖν, τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἤγουν εὐτονώτερον, ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.*

470. Ο ΔΙΟΣ ΓΕΝΕΤΑΣ, *γόνος, ὁ Ἀπόλλων. γενέτας, ὁ υἱὸς ἐνταῦθα, καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχοῦ.*

* 473. ΕΛΑΜΨΕ. *ὁ χρησμὸς γὰρ τοῦ Παρνασοῦ τοῦ χιονώδους, ὁ φανεὶς ἀρτίως, ἐδήλωσε πάντα Θηβαῖον ἰχνεύειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν, τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤγουν τὸν φονέα.*

477. ΥΠΑΙ Τ' ΑΓΡΙΑΝ ΥΛΑΝ, *ἤγουν ὑπὸ δένδρα καὶ ἄλσος, κατοικίαν ἀγρίαν ζώων.*

479. ΜΕΛΕΩι ΠΟΔΙ ΧΗΡΕΥΩΝ. *κατὰ ἀθλίαν πορείαν μονάζων, μόνος βαδίζων, καὶ μηδενὶ γιγνωσκόμενος.*

480. ΑΠΟΝΟΣΦΙΖΩΝ, *ἤγουν ἐκφεύγων τοὺς χρησμοὺς τοῦ μέσου ὀμφαλοῦ τῆς γῆς. ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ μέσης τῆς γῆς, τουτέστι τοῦ Παρνασοῦ. τὰ ἐπὶ τῇ ἐρευνήσει αὐτοῦ μαντεῖα.*

* 484. ΣΟΦΟΣ ΟΙΩΝΟΘΕΤΑΣ, *Τειρεσίας, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς, ἤγουν διατάττων καὶ συγκρίνων, τουτέστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν.*

488. ΟΥΤ' ΟΠΙΣΩ, *οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρεῖδον τὸν νοῦν, οὔτε κατὰ τὸ παρεληλυθός.*

* 489. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ, *τῷ Λαΐῳ.* ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ, *τῷ Οἰδίποδι. — τίς φιλονεικία ἔκειτο ἢ τῷ Λαΐῳ πρὸς τὸν τοῦ Πολύβου, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, ἢ τῷ Οἰδίποδι πρὸς τὸν Λάϊον;*

491. ΟΥΤΕ. *οὐ πώποτε, ἤγουν οὐδαμῶς ποτε οὔτε πρότερον ἔγωγε, οὔτε τανῦν ἤκουσα.*

492. ΠΡΟΣ ΟΤΟΥ. *παρ' οὗ, νείκους δηλονότι, ἐλεύσομαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημήσασαν μαντείαν τοῦ Τειρεσίου τῷ Οἰδίποδι, ἤγουν κατὰ τοῦ Οἰδίποδος.* ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, *ἤγουν τῷ Λαΐῳ ἕνεκα τῶν ἀδήλων θανάτων.*

500. ΑΝΔΡΩΝ Δ' ΟΤΙ ΜΑΝΤΙΣ. *ἡ κρίσις δὲ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι ὁ μάντις ἔχει πλεῖον ἢ ἐγὼ, οὐκ ἔστιν ἀληθής.*

503. ΣΟΦΙΑι. *φρονήσει δὲ φρόνησιν παρελάσειεν ἄν.*

506. ΟΡΘΟΝ ΕΠΟΣ, σαφῆ καὶ βέβαιον λόγον. ΚΑΤΑΦΑΙΗΝ, κατηγορήσαιμι.

510. ΒΑΣΑΝΩι. καὶ κατὰ ἄλλην ἐξέτασιν καὶ κρίσιν ὤφθη ἡδὺς τῇ πόλει.

512. ΚΑΚΙΑΝ, ἤγουν ψόγον· καθὸ λέγεται καὶ κακίζω τὸ ψέγω.

* 513. ΠΟΛΙΤΑι. πολίτης ἐμός ἐστιν ὁ δεῖνα· οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς σύν· ἤγουν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐμοὶ πόλεως. συμπολιτεύεται δέ μοι τις, μετὰ τῆς σύν, ἤγουν τὴν αὐτὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ. — ΠΕΠΤΥΣΜΕΝΟΣ, ἀκμαιός. ΠΑΡΕΙΜ', παραγέγονα. ΑΤΛΗΤΩΝ, δυσανασχετῶν, τουτέστιν ἀφορήτως ἔχων.

* 515. ΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΤΑΙΣ ΞΥΜΦΟΡΑΙΣ. ἐν ταῖς δυστυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τι πεπονθέναι παρ' ἐμοῦ εἰς βλάβην φέρον, ἤγουν ἀφορῶν, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἔργων, οὐδαμῶς ἐστιν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον παρατεινομένης ζωῆς, φέροντι τήνδε τὴν κατηγορίαν.

* 519. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΣ ΑΠΛΟΥΝ. τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον ἁπλοῦν ἦθος, καὶ ἁπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον. ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνθετον. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλοῦν τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν πρὸς τὸ, οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ὁ δὲ ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ἀποδίδωσι, συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ἐπίθεσιν.

528. ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀπὸ ἀναμφιβόλου διαθέσεως γνώμης.

537. ΕΒΟΥΛΕΥΣΑ ΠΟΙΕΙΝ, ἢ μωρίαν τινὰ ὑπολαβὼν ἐνεῖναί μοι, ἢ ὑπολαβὼν ὅτι οὐ μάθοιμι τὸ ἔργον τόδε σὺν δόλῳ κινούμενον.

542. Ο ΠΛΗΘΕΙ. τὸ ὃ πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπόδοσις. ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ χρημάτων.

543. ΟΙΣΘ' ΩΣ ΠΟΙΗΣΟΝ. γιγνώσκεις ὅπως μέλλεις ποιῆσαι ἕνεκα τῶν εἰρημένων ὑπὸ σοῦ.

546. ΒΑΡΥΝ. βαρὺς, ἐπὶ ψυχῆς, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων. καὶ βαρὺς, ἐπὶ σώματος, ὁ βεβαρημένος καὶ δυσκίνητος. ἐνταῦθα δὲ οὐ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν ἑαυτῷ λέγει καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἀλλὰ τὸν γινόμενον ἑτέρῳ τοιοῦτον. ὥστε τὸ βαρὺς ἐνίοτε μὲν τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ, καὶ ἐπὶ πάθους λέγεται· ἐνίοτε δὲ τὸν βαρύνοντα, καὶ ἐνεργείας ἐστὶ δηλωτικόν.

547. ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ. περὶ τούτου αὐτοῦ, οὗ λέγεις, ὅτι εἴργασάς με δυσμενῶς σεαυτῷ, τὴν ἀπολογίαν μου ἄκουσον.

549. ΤΗΝ ΑΥΘΑΔΙΑΝ. αὐθάδεια, ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις.

* 552. ΥΦΕΞΕΙΝ. ὑπέχει τὰ νῶτα ἡ θάλασσα τῷ Διονύσῳ, ἤγουν ὑποκείμενα ἔχει. καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἤγουν ὑποκείμενον ἔχει ἑαυτὸν εἰς δίκην. ὅπερ ἐνίοτε μὲν τετελεσμένην ἔχει τὴν σύνταξιν, οἷον, ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελῆ, οἷον, ὑπέχω δίκην, ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἡ δοτικὴ συνυπακούεται.

555. ΩΣ ΧΡΕΙ' Η. χρεῖα καὶ χρήσιμα, ἤγουν χρήσιμον ᾖ πέμψαι. ἐκ τούτου σύγκειται καὶ τὸ χρή.

558. ΠΟΣΟΝ ΧΡΟΝΟΝ. τοσοῦτον χρόνον πονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον. καὶ (Εὐριπ. Ορ. 88.) πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε; ἤγουν ἐπὶ πόσον χρόνον κεῖται ἐν τοῖς δεμνίοις; καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τούτοις, δῆλον ἀπὸ τοῦ πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ, οἷον ἐπ' ὀλίγον, ἐφ' ἱκανὸν, ἐπὶ πολύ. ἐπὶ πολὺ εἰστήκει ἄφωνος, ἤγουν ἐπὶ πολὺ μέρος χρόνου, τουτέστι πολὺν χρόνον.

560. ΘΑΝΑΣΙΜΩι ΧΕΙΡΩΜΑΤΙ, θανατηφόρῳ φόνῳ, τουτέστι διὰ φόνου θανατηφόρου.

562. οὗτος ὁ νῦν μάντις ᾔδει τότε τὴν μαντικήν; κατεγίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ;

563. ἦν σοφὸς ὁμοίως, ἤγουν ὥσπερ νῦν, καὶ ἐξ ἴσου τιμώμενος, ἤγουν καὶ ἦν τιμώμενος καθόσον τιμᾶται νῦν. τουτέστι καὶ ἦν σοφὸς καὶ ἐνομίζετο οὕτως ὥσπερ νῦν.

565. ΟΥΚΟΥΝ ΕΜΟΥ Γ'. οὔκουν οὐδαμοῦ διεμνημόνευσεν ἐμοῦ ἑστῶτος πλησίον, ἤγουν τοῦτο ὃ λέγει περὶ σοῦ νῦν.

570. ΤΟ ΣΟΝ ΔΕ. εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὸν οἶσθα· καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λέγοις ἄν.

578. ΑΡΝΗΣΙΣ ΟΥΚ ΕΝΕΣΤΙΝ. δυνατὴ οὐκ ἔστιν ἐμοὶ ἡ ἄρνησις, ἤγουν οὐκ ἔστι μοι δυνατὸν ἀρνήσασθαι.

579. ἄρχεις δὲ κατὰ ταυτὰ ἐκείνῃ, γῆς μέρος ἐπίσης αὐτῇ διοικῶν.

590. ΦΕΡΩ, ἀποφέρομαι, λαμβάνω.

598. ΤΟ ΓΑΡ ΤΥΧΕΙΝ. ἅπασα γὰρ ἐλπὶς τοῦ τυχεῖν, ὧν θέλουσι δηλονότι, ἐνταῦθα ἐστὶν αὐτοῖς, ἤγουν ἐν ἐμοί.

599. ΚΕΙΝΑ, ἤγουν τὸν φόβον, ὃν ἔχει ἡ βασιλεία.

604. ΠΕΥΘΟΥ. ἐρώτα εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι τὸν δοθέντα χρησμόν.

606. ΚΟΙΝΗι ΤΙ ΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΑ, ἤγουν κοινωνήσαντα βουλῆς τῷ μάντει. τερασκόπος, ὁ τῶν τεράτων ἑρμηνεύς. ἐνταῦθα δὲ ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ μάντει.

608. ΓΝΩΜΗι Δ' ΑΔΗΛΩι, ἐπὶ λογισμῷ ἀμφιβολίαν ἔχοντι.

* 610. ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ, ἀγαθούς. τῷ χρηστῷ ἐναντίον ὁ φαῦλος. ἔστι δὲ χρηστὸς, οὗ ἡ ὁμιλία ὠφέλειαν ἐμποιεῖ· φαῦλος δὲ, οὗ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαστος, ὡς καὶ ἄλλους βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ὁμιλίας. τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ κακός· τῷ καλῷ δὲ, ὁ αἰσχρὸς καὶ ὁ δυσειδής.

618. τὸ ΤΑΧΥΣ εἰ καὶ ἐπιῤῥήματος ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα, ἐπεὶ προφορὰν ὀνόματος ἔχει, τὸ ΤΙΣ οἰκείως ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ.

620. ΤΑ ΤΟΥΔΕ. ἡ τούτου βουλὴ πεπραγμένη ἔσται, ἡ ἐμὴ δὲ, ἐσφαλμένη, ἤγουν ἐπταισμένη.

622. ΕΞΩ ΒΑΛΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι, ἐξόριστον ποιῆσαι.

624. ΟΤΑΝ ΠΡΟΔΕΙΞΗιΣ. ὅταν ἀποδείξῃς, ὃ λέγεις δηλονότι, τότε τεθνήξομαι. εἶτα ἐπάγει σχετλιάζων· ΟΙΟΝ ΕΣΤΙ ΤΟ ΦΘΟΝΕΙΝ.

631. ΚΑΙΡΙΑΝ, κατὰ καιρόν. ὡς ἐπίῤῥημα.

633. ΕΥ ΘΕΣΘΑΙ ΧΡΕΩΝ. καλῶς καταστῆσαι πρέπει.

634. τί τὴν ἀλόγιστον, ὦ ἄθλιοι, ἔριν διὰ γλώσσης ἀνηγείρατε;

638. ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΛΓΟΣ. καὶ μὴ τὴν οὐδαμινὴν λύπην εἰς μέγα κομίσετε.

640. ΔΥΟΙΝ ΑΠΟΚΡΙΝΑΣ. κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἕν.

644. ΟΝΑΙΜΗΝ, ἀπολαύσαιμι τοῦ ζῆν, ὠφελείας ἀπολαύσαιμι. ΟΛΟΙΜΗΝ, φθαρείην.

648. ΟΙ ΠΑΡΕΙΣΙ ΣΟΙ, καὶ τούσδε τοῦ Χοροῦ, οἳ παρόντες εἰσί σοι.

* 656. ΤΟΝ ΕΝΑΓΗ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ.—ΑΦΑΝΕΙ, ἀδήλῳ. ΒΑΛΕΙΝ, ἐκβαλεῖν, ἀπώσασθαι.

663. Ο ΤΙ ΠΥΜΑΤΟΝ. φθαρείην ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν ἥ τις ἐσχάτη, τουτέστι φθαρείην ἐσχάτην ἀπώλειαν.

665. ΑΛΛΑ ΜΟΙ. ἀλλά μου τοῦ δυστυχοῦς λυπεῖ τὴν ψυχὴν ἡ γῆ φθειρομένη. ΚΑΙ ΤΑΔΕ, λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχήν μου, λέγω, εἰ τοῖς κακοῖς τοῖς πάλαι, ἤγουν εἰ ταῖς προτέραις δυστυχίαις συναφθήσεται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ, ἤγουν αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι.

669. ΙΤΩ, ἀπελθέτω, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω.

671. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΝ. τοὺς γὰρ ἐλέους ἀξίους σοὺς λόγους οἰκτείρω, οὐ τοὺς τοῦδε, λόγους δηλονότι. τὸ μὲν λόγους συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, οὐ μὴν καὶ τὸ ἐλεεινούς. ΣΤΥΓΗΣΕΤΑΙ, ἐμοὶ μισηθήσεται.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΕΙΚΩΝ, ἀηδῶς ἐνδιδούς. ΒΑΡΥΣ, δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων.

675. ΑΛΓΙΣΤΑΙ, λυπηρόταταί εἰσι δικαίως ἑαυταῖς εἰς τὸ φέρειν.

677. ΑΓΝΩΤΟΣ, ἀγνοούμενος. ΙΣΟΣ, δίκαιος.

681. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ, ὑπόληψις ἄδηλος, οὐ γιγνωσκομένη.

684. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. ἀπ' ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκινήθησαν οἱ λόγοι;

685. ΑΛΙΣ ΕΠΟΙΓ'. φαίνεταί μοι ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα. φαίνεται ἐμοὶ, ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία, αὐτοῦ, ἤγουν ἐκεῖ, μένειν. ΠΡΟΠΟΝΟΥΜΕΝΑΣ, κακουμένης.

692. ΠΕΦΑΝΘΑΙ. ἴσθι δὲ δεδεῖχθαι ἐμὲ παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, εἰ παραλογίζομαί σε, ὅστε τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν εὐώδωσας.

697. ΤΑ ΝΥΝ Δ' ΕΥΠΟΜΠΟΣ. κατὰ τὰ παρόντα ἀγαθὸς ὁδηγὸς, ἤγουν κυβερνήτης, εἰ δύναιο, γενοῦ, τῆς γῆς αὐτῆς δηλονότι.

698. ΟΤΟΥ ΠΟΤΕ. οὕτινος ἕνεκα πράγματος μηνισικακίαν τοσαύτην ἐστήριξας, ἐν τῇ μνήμῃ δηλονότι, ὥσπερ ἄγαλμα.

700. ΣΕ ΓΑΡ ΣΕΒΩ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐρῶ ἕνεκα τοῦ Κρέοντος, οἷά μοι ἐπιβεβούλευκε. σὲ γὰρ, ὦ γύναι, τιμῶ ἐπὶ πλέον τῶνδε.

702. ΛΕΓ' ΕΙ ΣΑΦΩΣ, εἰ καθαρῶς καὶ οὐ βεβαίως σαυτῷ τὴν φιλονεικίαν μέλλεις λέγειν.

* 706. ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ὅσον κατὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον μέρος, ἤγουν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. — ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἧκει μέρος, ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκριβῶς κινεῖ.

707. ΑΦΕΙΣ ΣΕΑΥΤΟΝ, ἀπολύσας τοὺς λογισμοὺς, οὓς ἔχεις εἰς ἐκεῖνα περὶ ὧν λέγεις.

709. ΒΡΟΤΕΙΟΝ ΟΥΔΕΝ. ὅτι οὐδὲν βρότειόν ἐστί σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης, ἤγουν ἀπτόμενον.

713. ΩΣ ΑΥΤΟΝ ΗΞΕΙ. ὅτι ἐλεύσεται μοῖρα θανεῖν αὐτὸν παρὰ τοῦ παιδὸς, ὅστις ἂν γένοιτο παρ' ἐμοῦ τε καὶ παρ' ἐκείνου.

716. ΕΝ ΔΙΠΛΑΙΣ ΑΜΑΞΙΤΟΙΣ, ἐν συνάψει δύο πλατειῶν ὁδῶν ἁμαξηφόρων.

718. καὶ αὐτὸν ἔῤῥιψεν ὁ Λάϊος εἰς ἄβατον ὄρος διὰ χειρῶν ἄλλων, τὰ σφυρὰ παρείρας συνάψας. ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ εἰπὼν, ἀποδίδωσι ΚΑΙ ΝΙΝ, ἤγουν αὐτὸν, πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ΠΑΙΔΟΣ ΒΛΑΣΤΑΣ τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

721. ΟΥΤΕ ΛΑΙΟΝ ἤνυσεν, ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἐς τέλος ἔδειξε παθόντα παρὰ τοῦ παιδὸς τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο, τουτέστι τὸ φονευθῆναι ὑπὸ τοῦ παιδός.

723. διαστέλλων λέγει ΦΗΜΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑΙ, ἐπεὶ λέγεται φήμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.

724. ΕΝΤΡΕΠΟΥ. ὧν ἐπιστρέφου σὺ μηδαμῶς. ἐντρέπομαι, τὸ φροντίζω, γενικῇ συντάσσεται. ΩΝ ΓΑΡ ΑΝ ΘΕΟΣ. ἤγουν ἃ γὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι, ῥᾳδίως, ἤγουν εὐκόλως, αὐτὸς δείξει.

726. ΟΙΟΝ Μ' ΑΚΟΥΣΑΝΤ'. φεῦ· οἷον πλάνημα, ἤγουν οἵα φροντὶς καὶ στροφὴ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν, ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι, ἀρτίως ἀκούσαντα.

731. ΗΥΔΑΤΟ. ἐλέγετο γὰρ ταῦτα, καὶ οὔπω ἔληξε.

732. ΠΑΘΟΣ, ἤγουν τὸ συμβεβηκὸς πρᾶγμα. ὥσπερ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ διδόντος, δῶρον· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμβάνοντος, λῆμμα· οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. οἷον ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. καὶ ἡ στρέβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

733. Φωκὶς μὲν καλεῖται ἡ γῆ· σχιστὴ δ' ὁδὸς ἀποκαθιστᾷ εἰς ταυτὸ ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.

740. ΦΥΣΙΝ, ἀναδρομήν. ΑΚΜΗΝ ΗΒΗΣ, κατάστασιν ἡλικίας. ἥβη, ἡ ἀκμὴ, τῆς ἡλικίας. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ἡλικίας λαμβάνεται τοὔνομα.

742. ΧΝΟΑΖΩΝ, ἀνθῶν ἄρτι κάρα λευκοβαφὲς, τουτέστι λευκαινόμενος.

750. ΕΧΩΡΕΙ ΒΑΙΟΣ. βαιὸς, ὁ μικρός· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ μικροπρεπῶς, εὐτελῶς, ἤγουν μετ' ὀλίγων.

751. ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ, ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεύς.

753. ΚΗΡΥΞ, ἡγεμὼν ὁδοῦ, ὁ κοινῶς πρόοδος. ΑΠΗΝΗ Δ' ΗΓΕ ΜΙΑ. μία λέγει διότι οὐ διὰ πλειόνων ἦν δυνατὸν αὐτὸν φέρεσθαι, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ὁ λόγος ὅτι καὶ ἀπήνη ἦγεν αὐτὸν, καὶ αὕτη ἦν μόνη, καὶ ἑτέρα οὐχ εἵπετο.

761. ΑΓΡΟΥΣ, ἐπὶ τοὺς ἀγρούς. ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπὶ τὸ νέμειν πρόβατα. ποίμνια, αἱ ἀγέλαι τῶν προβάτων.

762. ΤΟΥΔ' ΑΠΟΠΤΟΣ ΑΣΤΕΟΣ, ἔξω τῆς θέας τοῦδε τοῦ ἄστεος.

763. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ ΟΔ' ΑΝΗΡ. ἄξιος γὰρ δοῦλος ἦν ὅδ' ἀνὴρ ἀποφέρεσθαι καὶ μείζω χάριν τῆσδε.

766. ΠΑΡΕΣΤΙΝ. ὡς παρόντα νόμιζε αὐτόν· οὕτως ἔχει εὐκόλως ἀφίξεσθαι.

771. ΕΣ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. μέχρι τοσούτου, ἤγουν μέχρι σοῦ μὴ ἀξιωθῆναι ἀκοῦσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βάρος. ΤΩι ΓΑΡ ΑΝ. τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ ἀξίῳ μᾶλλον λέξαιμ' ἄν, ἢ σοί.

775. ΔΩΡΙΣ. Δωρὶς διάλεκτος, ἡ τῶν Δωριέων· καὶ Δωρὶς γυνὴ, ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Δωριέων, ὥσπερ Ἑλληνὶς, ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.

777. ΘΑΥΜΑΣΑΙ ΜΕΝ ΑΞΙΑ. ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτὴν τινὰ, ἤγουν ἀξία μὲν θαύματος καὶ ἀπορίας· ΣΠΟΥΔΗΣ, ἤγουν καταστάσεως δὲ τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.

780. ΠΛΑΣΤΟΣ, πεπλασμένος υἱὸς, ἤγουν ὑποβολιμαῖος.

781. κἀγὼ ἀγανακτήσας κατὰ μὲν τὴν παροῦσαν τότε ἡμέραν σὺν βίᾳ κατέσχον ἐμαυτόν. τῇ ἐφεξῆς δὲ ἡμέρᾳ—

* 786. ΕΚΝΙΖΕ, ἐλύπει. κυρίως δὲ ἐρωτικῶς λυπεῖν.—ΠΟΛΥ, κατὰ πολύ. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

789. ΑΤΙΜΟΝ, ἀνάξιον ἀποκρίσεως.

794. Κ'ΑιΓΩ 'ΠΑΚΟΥΣΑΣ. κἀγὼ ἀκούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν γῆν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτὴν, ἀπεδήμουν, ἐκεῖσε δηλονότι, ἔνθα μήποτε ὀψοίμην πληρούμενα ὀνείδη τῶν εἰς ἐμὲ δυσφήμων χρησμῶν, ἤγουν τὰ ἐμὰ ὀνείδη, ἃ προεδήλουν οἱ πρὸς ἐμὲ δύσφημοι χρησμοί.

803. ΕΜΒΕΒΩΣ, ἐμβεβηκώς.

808. ΠΑΡΑΣΤΕΙΧΟΝΤΑ, ἡ παρὰ ἀντὶ τοῦ πλησίον, ὥσπερ ἐν τῷ, (Aj. 1274.) ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους, ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός.

809. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ, ἤγουν μάστιξι. καθίκετό μου τῇ βακτηρίᾳ.

814. ΤΟΥΤΩι ΠΡΟΣΗΚΕΙ. προσήκει τῷ δεῖνι· καὶ προσήκοντες, οἱ συγγενεῖς. εἰ συγγένειά τις ἐστι προσήκουσα τῷ Λαΐῳ, ἤγουν εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λάϊος.

816. ΕΧΘΡΟΔΑΙΜΩΝ, μισητὸς παρὰ τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς θεοῖς.

817. Ωι ΜΗ ΕΞΕΣΤΙ. ᾧ τινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε ἀπὸ τῶν ξένων.

822. ΑΡ' ΕΦΥΝ ΚΑΚΟΣ. τὸ ἔφυν καὶ τὸ οὐχὶ ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν ἆρα οὐχ ὑπάρχω κακός; ἆρα οὐχ ὑπάρχω ὅλος ἀκάθαρτος;

823. ΕΙ ΜΕ ΧΡΗ. ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀποδίδοται ἡ σύνταξις πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ προφέρεται κατ' αἰτιατικήν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀποδίδοται πρὸς τὸ χρὴ, καὶ λέγεται κατὰ δοτικήν· ἤγουν εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμὲ, καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγόντι μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν, μήτε ἐμβατεύειν πατρίδος, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνειν.

828. ΑΡ' ΟΥΚ ΑΠ' ΩΜΟΥ. ἆρα οὐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοί τις κρίνων ἀνορθοίη ἂν λόγον, ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνοιτο;

830. Ω ΘΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὦ θεοὶ ἐν ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι τιμώμενοι. ΒΑΙΗΝ ΑΦΑΝΤΟΣ, πορευθεὶς γενοίμην ἄφαντος πρότερον.

* 833. ΚΗΛΙΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφορὰν, ἤγουν συντυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.

836. ΤΟΣΟΥΤΟΝ Γ' ΕΣΤΙ, ἀντὶ τοῦ, τοσαύτη μοί ἐστιν ἡ ἐλπίς.

842. ΛΗιΣΤΑΣ ΕΦΑΣΚΕΣ. ἔφασκες ἐννέπειν αὐτὸν, ἤγουν τὸν βοτῆρα, λῃστὰς ἄνδρας ὅτι ἔκτειναν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Λάϊον· ὡς τὸ, (Eurip. Hec. 976.) εἰπέ μοι τὸν Πολύδωρον εἰ ζῇ.

853. ΔΙΚΑΙΩΣ ΟΡΘΟΝ. δείξει ὁ βοτὴρ ἀσφαλῶς κατὰ τὴν πρόῤῥησιν ἀποβεβηκότα.

856. ΠΑΡΟΙΘΕΝ ΩΛΕΤΟ, πρὸ τοῦ φονευθῆναι τὸν Λάϊον. ὥστε μαντείας ἕνεκα οὐκ ἂν βλέψαιμι ἔγωγε οὔτε πρὸς τούτους τοὺς λόγους, οὔτε πρὸς τοὺς τοῦ θεράποντος.

860. ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ' ΑΦΗιΣ, μηδὲ ἐάσῃς τοῦτο.

863. ΕΙ ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΗ. τὸ τοῦ Χοροῦ πᾶν δυσχεραίνοντος κατὰ τῆς Ιοκάστης, ὡς παρ' οὐδὲν τιθεμένης τοὺς χρησμοὺς τῶν θεῶν. εἴθε μοι οὖν, φησιν, εὐτυχία συνείη, ἁγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι, ὧν οἱ νόμοι οὐρανόθεν ἐγεννήθησαν, τουτέστιν οὔτε κατὰ θεῶν βλασφημοῦντι, οὔτε μὴν ἄλλο τι κατ' αὐτῶν ποιοῦντι. εἴθε ξυνείη μοι εὐτυχία, σώζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα, ὑπὲρ ὧν, ἤγουν τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, πρόκεινται νόμοι ἔντιμοι καὶ ἐν ὕψει βαίνοντες, κατὰ τὴν αἰθέρα γεννηθέντες τὴν

οὐρανίαν, ἤγουν ἐν οὐρανῷ· ὧν, νόμων δηλονότι, μόνος πατὴρ ὁ Ὀλύμπιος, οὐδὲ θνητὴ φύσις ἀνδρῶν ἐγέννησεν αὐτοὺς, οὐδὲ μήν ποτε λήθη κατακοιμήσει, ἤγουν ἀφανίσει. μεγάλη δύναμις θεοῦ ἐστὶν ἐν τούτοις ἀτελεύτητος.

873. ΥΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἑαυτῇ τὸν βασιλέα. ὕβρις, ἢν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀποῤῥῶγα, ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα οὐ πορείᾳ συμφερούσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται.

* 879. ΠΑΛΑΙΣΜΑ, ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου.

885. ΔΙΚΑΣ ΑΦΟΒΗΤΟΣ, ἤγουν ἐκτὸς φόβου τῆς δίκης, τὴν δίκην μὴ δεδοικώς.

887. ΕΛΟΙΤΟ. ἕλοι, ἤγουν κατάσχοι, αὐτὸν ἕνεκα δυστυχοῦς ὑπερηφανίας, εἰ μὴ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας διοικήσει δικαίως, καὶ, εἰ μὴ ἀπὸ κοινοῦ, ἕρξεται, ἤγουν ἀφέξεται, κωλυθήσεται τῶν ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ εἰ τῶν ἀψαύστων, ἤγουν τῶν θείων, ἅψεται ματαιοπονῶν, ματαιάζων.

892. ΕΝ ΤΟΙΣΔ', ἤγουν τοιαῦτα πράττων ἀνὴρ ἀπὸ θυμοῦ κωλύσει ΒΕΛΗ, τὴν θείαν δίκην, ἢ τὰ κακὰ ὁρμήματα τῆς ψυχῆς, ὥστε ἀποσοβεῖν αὐτὰ τῆς ψυχῆς. ΤΟΙΑΙΔΕ ΠΡΑΞΕΙΣ, αἱ ἀσεβεῖς, τὸ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ, κατὰ τί πρέπει πανηγυρίζειν με τοῖς θεοῖς;

897. οὐκ ἔτι ἐπὶ τὸν ἄψαυστον καὶ θεῖον τῆς γῆς ἐλεύσομαι ὀμφαλὸν, ἤγουν τὴν Πυθίαν. ΣΕΒΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τιμῇ.

901. ΤΑΔΕ, τὰ τῶν χρησμῶν. ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ, φανερῶς διὰ τῶν χειρῶν δεικνύμενα. ΑΡΜΟΣΕΙ, ἀποβήσεται. ΟΡΘ', ὀρθῶς, ἀσφαλῶς.

906. ΦΘΙΝΟΝΤΑ. φθειρόμενοι γὰρ οἱ παλαιοὶ χρησμοὶ, οἱ δοθέντες τῷ Λαΐῳ, ἀφανίζονται ἤδη, καὶ ἐν οὐδενὶ φαίνεται ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος.

913. ΕΠΙΘΥΜΙΑΜΑΤΑ, ἀντὶ τοῦ θυμιάματα· ὡς ἐπιβούκολος ἀνήρ. (Οδ. γ'. 422.)

914. ΥΨΟΥ ΓΑΡ ΑΙΡΕΙ. αἴρει θυμὸν οὐκ ὀργῇ, ἀλλὰ λύπῃ.

916. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙ. τοὺς νέους χρησμοὺς τεκμαίρεται, ἤγουν συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι, ἤγουν πρὸ μακροῦ, χρησμῶν.

920. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ τοῖς κινοῦσιν εἰς κατάνευσιν τῶν εὐχῶν. ἤγουν τοῖς θυμιάμασι καὶ ἀναθήμασιν.

931. ΑΞΙΟΣ ΓΑΡ ΕΙ, τοῦ εἶναι ὄλβιος.

937. ΑΣΧΑΛΛΟΙΣ, ἀλγοίης δ' ἄν.

939. ΟΥΠΙΧΩΡΙΟΙ, οἱ ἐγχώριοι. ΣΤΗΣΟΥΣΙ, καταστήσουσι, τάξουσι.

942. ΟΥ ΔΗΤ', οὐδαμῶς. οὐκ ἔστι.

943. Η ΤΕΘΝΗΚΕ. ἆρα καὶ ἢ ἀντὶ τοῦ ὄντως.

947. ΠΑΛΑΙ ΤΡΕΜΩΝ, ἐκ μακροῦ φοβούμενος. τοῦτον τὸν ἄνδρα φοβούμενος ὁ Οἰδίπους ἐκ μακροῦ ἵνα μὴ κτάνῃ, ἔφευγεν, ἤγουν ἀπεδήμει, ἐξόριστος ἐγένετο.

950. ὦ φιλτάτη γυνὴ Ἰοκάστη, τί με μετεκαλέσω, μετεπέμψω δεῦρο ἐκ τῶνδε δωμάτων.

953. ΤΑ ΣΕΜΝ'. εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ τὰ μάτην τιμώμενα.

961. ΣΜΙΚΡΑ. μικρὰ ῥοπὴ, ἤγουν βάρος καταστρέφει παλαιὰ σώματα, τουτέστι πολυχρόνια.

963. καὶ νόσοις ἐφθάρη, καὶ τῷ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένῳ χρόνῳ συμπαρεκτεινόμενος.

965. ΤΗΝ ΠΥΘΟΜΑΝΤΙΝ, τὴν τῆς μαντικῆς Πυθοῦς ἑστίαν.

969. ΑΨΑΥΣΤΟΣ, μὴ ἀψάμενος. ἄψαυστος, ὁ μὴ δυνάμενος ψαύεσθαι. ἐνταῦθα δὲ, ὁ μὴ δυνάμενος ἅψασθαι ἐπὶ ἐνεργείας.

971. ἄλλως δὲ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς κεῖται παρὰ τῷ Ἅιδῃ.

974. ΤΩι ΦΟΒΩι ΠΑΡΗΓΟΜΗΝ, ὑπὸ τοῦ φόβου ἠπατώμην.

975. μηκέτι νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν βάλῃς εἰς θυμὸν, ἤγουν εἰς τὸν λογισμόν.

976. καὶ κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ πρέπον οὐ φοβεῖσθαί με τὴν μετὰ τῆς μητρὸς συνάφειαν;

977. ΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, τὰ τῆς εὐτυχίας, ἤγουν ἡ εὐτυχία. ΠΡΟΝΟΙΑ ΣΑΦΗΣ, πρόγνωσις ἀληθής.

983. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ, ἐν οὐδενὸς μοίρᾳ, εὐκολώτατα τὴν ζωὴν διαβιβάζει.

993. ἆρα δυνατὸν ῥηθῆναι, ἢ οὐ πρέπει ἄλλον γιγνώσκειν;

997. ΠΑΤΡΩΙΟΝ ΑΙΜΑ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἐξελεῖν, ἐκχέαι· ἤγουν φονεῦσαι τὸν πατέρα.

1000. ΚΕΙΘΕΝ, ἀπὸ τῆς Κορίνθου. ΠΑΤΡΟΣ ΤΕ. καὶ ταῦτα φοβούμενος, καὶ θέλων μὴ φονεὺς εἶναι τοῦ πατρός.

1004. ΧΑΡΙΝ. χάρις, ἡ εὐχαριστία, καὶ ἡ δωρεά.

1005. ΤΟΥΤ'. διὰ τοῦτο, ἢ εἰς τοῦτο. ΕΥΠΡΑΞΑΙΜΙ, καλῶς πάθοιμι.

1007. ΕΙΜΙ ΟΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, συναναστραφήσομαι τοῖς γεννήσασι.

1010. εἰ διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, ἃς προέτεινας, φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν.

1011. ΜΗ ΜΟΙ ΦΟΙΒΟΣ, ἤγουν μὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσιν ἀληθεῖς.

1015. ΓΕΝΝΗΤΩΝ, γεννητόρων. ΟΥΔΕΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. ὅτι οὐδὲν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος. οὐδαμῶς ἦν σοι κατά τι ἐν γένει.

1018. ΟΥ ΜΑΛΛΟΝ ΟΥΔΕΝ, οὐδαμῶς, κατ' ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως. ΤΟΥΔ' ΑΝΔΡΟΣ, ἐμοῦ.

1019. καὶ πῶς ὁ γεννήσας ἔφυσεν ἐξ ἴσου τῷ μηδὲ κατά τι προσήκοντι;

1026. ΝΑΠΑΙΑΙΣ ΠΤΥΧΑΙΣ, ἐν ταῖς ὀρειναῖς κοιλότησι τοῦ Κιθαιρῶνος.

1031. τί πάθος ἔχοντα ἐν δυστυχίαις με λαμβάνεις, ἤγουν ἔλαβες; λαμβάνει τίς τι παρά τινος, ἤγουν δέχεται. καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ λαμβάνῃ μὴ διδόντος ἑτέρου.

1033. ΤΙ ΤΟΥΤ'. τί ἐστι τοῦτο τὸ παλαιὸν κακὸν, ὃ λέγεις; ὅμοιον τῷ· Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ΔΙΑΤΟΡΟΥΣ, διεληλαμένας, διαπεπερονημένας.

1035. ΟΝΕΙΔΟΣ, τὸ αἶσχος· ὥσπερ ἔγκλημα, τὸ ἁμάρτημα. ἀκολουθεῖ γὰρ ὥσπερ τῷ ἁμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, οὕτω τῷ αἴσχει τὸ ὀνειδίζεσθαι.

1036. ἐκ τούτου τοῦ συμβεβηκότος ὀνομάζῃ ΟΣ ΕΙ, ἤγουν Οἰδίπους.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ Η ΠΑΤΡΟΣ ἔπαθον τοῦτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα;

1038. ΤΑΥΤ'. εἴτε ἐκ πατρὸς, ἢ μητρὸς ἔπαθες.

1039. ΤΥΧΩΝ, ἐντυχὼν, εὑρών.

1042. ΤΩΝ ΛΑΙΟΥ, οἰκετῶν δηλονότι.

1044. ΒΟΤΗΡ. οὐχ ὡς βοτὴρ λέγεται τούτου, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐνεργῶν ταύτην αὐτῷ τὴν ἐνέργειαν, τὴν τοῦ νέμειν δηλονότι. ἐπὶ γὰρ ἐκείνων, ὧν νέμει τις, λέγεται βοτὴρ, οἷον βοτὴρ προβάτων, ἢ βοῶν, ἢ τοιούτων τινῶν.

1052. ΟΝ Κ'ΑΙΜΑΤΕΥΕΣ, ὃν καὶ πρότερον ἐζήτεις ἰδεῖν.

1053. Η Δ' ΑΝ. ἥδε δὲ ἡ Ιοκάστη λέγοι ἂν μάλιστα τάδε.

1056. ΕΝΤΡΑΠΗΙΣ. μηδαμῶς ἐπιστραφῇς, ἤγουν φροντίσῃς. ΜΑΤΗΝ, ματαίως, ἀκαίρως.

1061. ΑΔΙΣ ΝΟΣΟΥΣ' ΕΧΩ. ἅλις ἔχω νοσῶν, καὶ ἅλις ἔχω τῆς νόσου. καὶ ἀμφότερα ἐν χρήσει.

1062. ΟΥΔ' ΑΝ ΕΚ ΤΡΙΤΗΣ. οὐδ' ἂν φανῶ, ἤγουν δειχθῶ, ἐκ τρίτης μητρὸς, ἤγουν ἐκ προμάμμης. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκειν δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἄν.

1064. ὅπως ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, πείσθητί μοι, δέομαι μὴ πράττειν τόδε, ἤγουν τὸ ζητεῖν ἃ ζητεῖς.

1065. ΜΗ ΟΥ ΤΑΔ' ΕΚΜΑΘΕΙΝ, ὥστε μὴ ἰδεῖν τάδε καθαρῶς.

1073. ΑΓΡΙΑΣ, ἀνημέρου, ἀκατασχέτου, ἀκαταπαύστου.

1080. ΝΕΜΩΝ, ἔχων, κρίνων. ΤΗΣ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ ΜΗΤΡΟΣ. ταύτης τῆς τύχης ὑπάρχω υἱός. ΟΙ ΔΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, τῆς τύχης δηλονότι.

1087. ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΙΔΡΙΣ, κατὰ νοῦν ἔμπειρος, φρόνιμος. οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὴν αὔριον πανσέληνον ἡμέραν, ἤγουν πάνυ λαμπρὰν, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν τιμᾶν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τροφὸν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπίχαριτα φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν.

ΕΠΗΡΑ, ἐπέρασεν. ἐράσμιον γὰρ ἦν τῷ Οἰδίποδι, γνῶναι τὸ ἑαυτοῦ γένος. ΠΑΤΡΙΩΤΑΝ, πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι στρεφόμενοι.

1099. ΤΩΝ ΜΑΚΡΑΙΩΝΩΝ, ἀειζώων θεαινῶν, ἤγουν Νυμφῶν.

1100. ΠΑΝΟΣ. ἆρα Πανὸς θυγάτηρ τις, ἀπὸ κοινοῦ, ὀρεσιβάτη προσπελασθεῖσα, ἢ Λοξίου θυγάτηρ τις προσπελασθεῖσα σέ γε, ἔτεκε δηλονότι.

1103. ΠΛΑΚΕΣ ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ, τόποι ἔνθα νέμεται τὰ ἄγρια.

1110. εἰ πρέπει μὲ μηδαμῶς ξυντυχόντα, τὸν γηραιὸν ἀκριβοῦσθαι, ὁρᾷν νομίζω τὸν νομέα, ὃν ἐκ μακροῦ ζητοῦμεν. ἐν γὰρ τῷ πολυχρονίῳ γήρᾳ ξυμφωνεῖ τῷ λόγῳ, ΤΩΙΔΕ Τ'ΑΝΔΡΙ, τῷ Κορινθίῳ, ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ, ἐν ἴσῳ μέτρῳ ἡλικίας, ὢν δηλονότι.

1114. ΤΟΥΣ ΑΓΟΝΤΑΣ, αὐτὸν δηλονότι, ὥσπερ οἰκέτας ὁρῶ ἐμαυτοῦ· ὁρῶ ὅτι εἰσὶν οἱ ἐμοὶ οἰκέται. ΤΗι Δ' ΕΠΙΣΤΗΜΗι, τῇ ἀκριβεῖ γνώσει, τῇ καταλήψει.

1118. ΩΣ ΝΟΜΕΥΣ ΑΝΗΡ, καθὰ προσήκει ἀνδρὶ νομεῖ.

1121. ΔΕΥΡΟ ΜΟΙ ΦΩΝΕΙ ΒΛΕΠΩΝ, πρὸς ἐμὲ βλέπων φώνει μοι, ἤγουν λέγε μοι.

1125. ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ. κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη τῆς ζωῆς μου ποίμναις ἠκολούθουν.

1126. ΞΥΝΑΥΛΟΣ. τόποις παρά τισι αὐλιζόμενος.

1127. ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἔνθα ηὐλιζόμην, ἦν δὲ πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι τόπος.

1128. ΟΙΣΘΑ ΤΗιΔΕ ΠΟΥ ΜΑΘΩΝ. ἆρα γιγνώσκεις, ἐκεῖ που ἰδών;

1130. Η ΞΥΝΑΛΛΑΞΑΣ. ἢ οἶδας, ἀπὸ κοινοῦ, συντυχὼν κατά τι.

1131. οὐκ οἶδα οὕτως, ὥστε μνησθῆναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1133. ΑΓΝΩΤ', ἐπιλαθόμενον. ΚΑΤΟΙΔΕΝ. οἶδεν, ὁπηνίκα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα σὺν διπλοῖς ποιμνίοις ἐπλησίαζεν ἐμοί. τὰ δὲ ΕΓΩ Δ' ΕΝΙ διὰ μέσου.

1137. ΕΞ ΗΡΟΣ. ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔαρος εἰς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ἤτοι τὴν ὥραν τοῦ θέρους. ὁ γὰρ ἀρκτοῦρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτέλλει τοῦ μετοπώρου.

1138. ΕΙΣ ΕΠΑΥΛ', εἰς ἐπαύλεις. ΣΤΑΘΜΑ, ἔνθα ἱστᾶσι τὰ ζῶα.

1141. ΕΚ ΜΑΚΡΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. ταυτόν ἐστιν ἐκ μακροῦ χρόνου, καὶ διὰ μακροῦ χρόνου· ἡ μὲν γὰρ ἐκ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τοῦ μακροῦ χρόνου· ἡ δὲ διὰ, τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τοῦ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένου χρόνου. ἔστι δὲ ταυτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἄρξασθαι, καὶ, ἀρξάμενον διάστημα πολὺ διελθεῖν.

1143. ΕΜΑΥΤΩι ΘΡΕΜΜΑ. ἵνα ἀναθρεψαίμην ἐγὼ, αὐτὸν δηλονότι, θρέμμα ἐμαυτοῦ, ἤγουν δι' ἐμαυτὸν, ὡς ἐσόμενον ἐμαυτοῦ.

1144. ΠΡΟΣ ΤΙ. ἐπὶ ποίῳ σκοπῷ τοῦτο ἐρωτᾷς;

1146. ΟΥΚ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΟΝ. οὐκ εἰς φθορὰν, ἄπει δηλονότι;

1147. Α. ἐπιφώνημα ἐφεκτικόν. ΚΟΛΑΖΕ, ἐπίπληττε. ΤΑ ΣΑ, οἱ σοὶ λόγοι.

1151. ΑΛΛΩΣ ΠΟΝΕΙ, μάτην, ἔξω τοῦ προσήκοντος κοπιᾷ.

1152. ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ, μετὰ εὐχαριστίας.

1153. ΜΗ ΔΗΤΑ. δέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μή με αἰκίσῃς τὸν γέροντα. ΑΠΟΣΤΡΕΨΕΙ, εἰς τοὐπίσω στρέψει.

1155. ΤΙ ΠΡΟΣΧΡΗιΖΩΝ. ἕνεκα τίνος προστάττεις ἀποστρέφειν τὰς χεῖρας ἐμοῦ; τί ἐπὶ τούτοις θέλων μαθεῖν;

1157. ΩΦΕΛΟΝ. πρέπον δ' ἦν ὀλέσθαι με, τουτέστιν ἔπρεπεν δὲ ὀλέσθαι.

1158. ΕΙΣ ΤΟΔ', εἰς τὸ ὀλέσθαι, μὴ λέγων ὅπερ ἐστὶ δίκαιον λέγειν σε.

1163. ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ, οὐδαμῶς. ὥσπερ τὸ μάλιστα ἐν τοῖς κατ' ἐρώτησιν λόγοις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀντὶ τοῦ ναὶ, οὕτω καὶ τὸ ἔγωγε· καὶ τὸ οὐκ ἔγωγε ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ὡς ἐνταῦθα· ΕΜΟΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ, ἤγουν ἐμὸν μὲν οὐδαμῶς ὄντα ἔδωκα· ΕΔΕΞΑΜΗΝ ΔΕ ΤΟΥ, ἀντὶ τοῦ, παρά τινος.

1166. ΟΛΩΛΑΣ. ὃ ἔδει ἀπαραιτήτως παθεῖν, τοῦτο δὴ ὡς ἤδη γεγονὸς ἐπάγει. φυσικὸς δὲ ὁ λόγος οὗτος, τὸ τὰ ἀπαραιτήτως γενησόμενα, καὶ ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν ἀπόβασιν, λέγειν ὡς ἤδη γεγονότα· οἷον, τέθνηκα εἰ ποιήσω τόδε, ἤγουν οὕτω νομίζω ἀπαραιτήτως τεθνήξεσθαι, ὥστε καὶ ὡς γεγονὸς τοῦτο ἤδη ἀποφαίνομαι. ΕΙ ΣΕ ΤΑΥΤ', ἐὰν ἔτι δεήσωμαι ἐρέσθαι σε ταῦτα.

1170. ΑΚΟΥΣΤΕΟΝ ἐνεργητικὸν, ἐπίρρημα· παθητικὸν κλίνεται.

1171. Η Δ' ΕΣΩ. ἡ δὲ ἔνδον οὖσα σὴ γυνὴ εἴποι ἂν τάδε κάλλιστα καθὰ διάκειται.

1174. ΑΝΑΛΩΣΑΙΜΙ, ἀπολέσαιμι. ΟΚΝΩι· καὶ διὰ φόβον κακῶν ὑπὸ θεοῦ προῤῥηθέντων.

1176. ΤΟΥΣ ΤΕΚΟΝΤΑΣ. σύλληψις ὁ τρόπος. οὐ γὰρ καὶ τὴν μητέρα ἐφόνευσεν.

1178. ΚΑΤΟΙΚΤΙΣΑΣ, ἐλεήσας. ΩΣ ΑΛΛΗΝ ΧΘΟΝΑ, καθὰ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν.

1180. ΚΑΚ' ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤ', εἰς μεγίστας δυστυχίας ἐφύλαξεν. ΓΕΓΩΣ, γεγονὼς, ὑπάρχων.

1182. ΕΞΙΚΟΙ, ὑποδεδειγμένα εἴη σαφῶς. ΠΡΟΣΒΛΕΨΑΙΜΙ, ἀντὶ τοῦ θεάσομαι. εὐκτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ.

1184. ΟΣΤΙΣ ΠΕΦΑΣΜΑΙ. ὅστις δέδειγμαι γεννηθεὶς ἀφ' ὧν οὐ πρέπον ἦν, γεννηθῆναί με δηλονότι, καὶ ὁμιλῶν καὶ συνευναζόμενος σὺν οἷς οὐ πρέπον ἦν ὁμιλεῖν με, ἤγουν τῇ μητρὶ, καὶ κτανὼν ὃν οὐκ ἔδει κτανεῖν με.

1187. ΩΣ ΥΜΑΣ. ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάττω, καὶ τὸ μηδέν.

1195. ΜΑΚΑΡΙΖΩ. ἐπαινεῖταί τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψέγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς. μακαρίζεται δέ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, ἃ οὐκ αὐτὸς ἐνεργήσας ἐκτήσατο, ἀλλ' ἢ κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχών.

1196. ΚΑΘ' ΥΠΕΡΒΟΛΑΝ ΤΟΞΕΥΣΑΣ, ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ΕΚΡΑΤΗΣΑΣ, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος.

1198. Ω ΖΕΥ, φεῦ· διὰ μέσου. ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας.

1205. ΑΓΡΙΑΙΣ, ἀκατασχέτοις, ἀκαταπαύστοις.

1207. ΚΛΕΙΝΟΝ ΚΑΡΑ, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὦ ἔνδοξε Οἰδίπου.

1210. ΠΑΤΡΩιΑΙ ΑΛΟΚΕΣ, ἤγουν ἡ γυνὴ ἔνθα σπείρει σε ὁ πατήρ.

1214. ΑΓΑΜΟΝ. τὸν κακόγαμον γάμον, σου δηλονότι, τεκνοῦντος ὅθεν ἐτεκνώθης.

1220. ΤΟ Δ' ΟΡΘΟΝ, ἤγουν σύντομον καὶ οὐ σκολιόν.

1221. ΑΝΕΠΝΕΥΣΑ, ἀναψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ. ἀναπνέω τὸν ἀέρα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀνέπνευσα ἀμεταβάτως, ὅτε ἐν βίᾳ τινὶ ὢν εἶτα ἀπαλλάγω αὐτῆς.

1223. Ω ΓΗΣ οἰκήτορες δηλονότι, οἱ τὰς μεγίστας ἀεὶ τιμώμενοι τιμάς.

1225. ΕΥΓΕΝΩΣ, γνησίως. ΕΝΤΡΕΠΕΣΘΕ, ἐπιστρέφεσθε, ἐπιστροφὴν ἔχετε.

1228. ΝΙΨΑΙ ΚΑΘΑΡΜΩι, ἀποπλύναι διὰ καθάρσεως.

1230. ΕΚΟΝΤΑ. ὅτι ἑκόντες, ὁ μὲν Οἰδίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν, ἡ δ' Ἰοκάστη ἀπήγξατο. ΤΩΝ ΔΕ ΠΗΜΟΝΩΝ, ἤγουν ἀπὸ τῶν βλαβῶν ἐκεῖναι μάλιστα λυποῦσιν, αἳ ἂν φανῶσιν αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι.

1233. ΠΡΟΣ Δ'. τί ἕτερον λέγεις;

1235. ΘΕΙΟΝ ΚΑΡΑ, περιφραστικῶς, ἡ θεία Ἰοκάστη.

1238. ΑΛΓΙΣΤ'. τὰ πάνυ ἀλγεινὰ, ἤγουν ἡ πρᾶξις τοῦ θανάτου ἄπεστιν, ἤγουν οὐκ ἔχομεν διηγεῖσθαι αὐτήν. ἡ γὰρ θέα οὐ παρῆν, ἤγουν οὐ γὰρ ἐθεασάμεθα.

1241. ΟΠΩΣ ΓΑΡ. ὡς γὰρ παρῆλθεν, ἤγουν παρεγένετο ἔσω τοῦ θυρῶνος, ὀργῇ, ἀντὶ τοῦ λύπῃ, χρωμένη. θυρὼν, ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας. ΙΕΤ' ΕΥΘΥ. ὥρμα κατ' ὀρθὸν πρὸς τὴν κοίτην, ἔνθα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἔκειτο.

1243. ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ, ἀμφοῖν χεροῖν.

1245. ΚΑΛΕΙ. ἐκάλει τὸν Λάϊον, τὸν πρὸ μακροῦ ἤδη νεκρόν.

1247. ΤΙΚΤΟΥΣΑΝ ΔΥΣΤΕΚΝΟΝ ΠΑΙΔΟΥΡΓΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ παῖδας δύσπαιδας.

1249. ΓΟΑΤΟ, ἐκώκυε. ποιὰ λέξις.

1251. ΕΚ ΤΩΝΔ', μετὰ ταῦτα. ΕΙΣΕΠΑΙΣΕΝ, εἰσῆλθεν. ΥΦ' ΟΥ, ἀφελκομένους ἡμᾶς δηλονότι. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΝΤ', περιστρεφόμενον.

1255. ΦΟΙΤΑι. ἐφοίτα, ἐμμανῶς περιεστρέφετο, ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν ἡμᾶς, ἤγουν παρασχεῖν.

1257. ΚΙΧΟΙ, εὕροι μητρῴαν ἄρουραν διπλῆν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τέκνων. ὅτι ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη, καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν.

1258. ΔΕΙΚΝΥΣΙ, ἀντὶ τοῦ ἔδειξεν, ὅπου ἦν ἡ γυνὴ δηλονότι.

1261. ΕΝΗΛΑΤ', λὰξ ἐπέθετο. ΕΚΛΙΝΕ, ἀνέτρεψε. ΚΛΗιΘΡΑ, τὰ εἰς ἀσφάλειαν τῶν θυρῶν. Κ'ΑιΜΠΙΠΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐνέπεσε τῇ στέγῃ, ἤγουν μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον.

1264. ΕΩΡΑΙΣ. δεδεμένην, ἐγκεκλεισμένην κρεμάθραις. ἐώρα, διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ μετέωρον, κρεμάθρα, δι' οὗ κρεμᾷ τις τι.

1265. ΒΡΥΧΗΘΕΙΣ, βρυχησάμενος, ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τοῦ ἀναμάξας.

1266. ΧΑΛΑι, ἐχάλασε, κατεβίβασε τὴν μετέωρον κρεμάθραν.

1268. ΑΣΠΟΣΠΑΣΑΣ. ἀφελόμενος, ἀπ' αὐτῆς τὰς ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου περόνας τῶν ἱματίων. ἀποσπάσας, κατασπάσας, καθελκύσας· ἀνασπάσας, ἀνελκύσας· διασπάσας δὲ, διαμερίσας.

1270. ΑΡΑΣ, ἐπάρας, ἀναπετάσας, ἐκέντησε τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, ἔνθα ἁρμόζεται τὰ βλέφαρα, τουτέστι τὰς κόρας.

1271. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ', ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἐκ παραλλήλου. ΟΥΚ ΟΨΟΙΝΤΟ ΝΙΝ. οὐκ ὄψονται αὐτὸν οὔτε οἷα ἔπασχεν, οὔτε ὁποῖα ἔδρα. ὅμοιον τῷ· (Ιλ. δ'. 350.) ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. ΑΛΛ' ΕΝ ΣΚΟΤΩι. οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς ἃ μὲν ἀπελθεῖν βούλονται, οὐ κατορθοῦνται, πρὸς ἃ δ' οὐ βούλονται ἀγνοοῦντες πορεύονται. ΟΨΟΙΑΤΟ, ΓΝΩΣΟΙΑΤΟ; ὄψοιντο, γνώσοιντο. ἀντὶ τοῦ θεάσονται, γνώσονται.

1276. ΦΟΙΝΙΑΙ Δ' ΟΜΟΥ. ἅμα δὲ τῷ παίειν αἱ αἱματηραὶ τῶν ὀμμάτων κόραι ἔβρεχον τὰ γένεια.

1278. ΦΟΝΟΥ, αἵματος. ΕΤΕΓΓΕΤΟ, ἐχεῖτο.

1280. ἐκ δυοῖν ἐῤῥάγη, οὐκ ἐκ μόνου τοῦ Οἰδίποδος· ἀλλὰ συμμιγῆ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

1282. ΠΑΛΑΙΟΣ. ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος ὁ πρότερον.

1287. ΔΙΟΙΓΕΙΝ ΚΛΗιΘΡΑ, ἀνοίγειν τὰ κατέχοντα καὶ ἀσφαλίζοντα τὰς πύλας. ἀπὸ τούτου δὲ δηλοῖ τὰς πύλας.

1289. ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΣ. ἔμελλε λέγειν τὸν μητρὸς μιάστορα· σιγᾷ δὲ τοῦτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ φησὶν ἀνόσιον, ἄῤῥητον εἶναι. ΟΥΔΕ ΡΗΤΑ ΜΟΙ, οὐ πρέποντα λέγεσθαι ὑπ' ἐμοῦ.

1292. ΡΩΜΗΣ, βοηθείας. ΜΕΙΖΟΝ Η ΦΕΡΕΙΝ. βαρὺ πλέον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινά.

1294. ΔΕΙΞΕΙ, δεδείξεται καὶ σοὶ ὁποῖόν ἐστι τὸ νόσημα.

1300. ΤΙΣ Ο ΠΗΔΗΣΑΣ. τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων ὁ κατελθούσας μείζονα τῶν μεγίστων ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχεῖ μοίρᾳ;

1310. ΦΟΡΑΔΗΝ, φερομένη. ΔΑΙΜΟΝ. ὦ τύχη, ποῖ προέβης;

1312. ΕΣ ΔΕΙΝΟΝ. εἰς χαλεπὸν, προέβη δηλονότι, οὐ προσιτὸν εἰς ἀκοὴν, οὐδὲ προσιτὸν εἰς θέαν.

1313. ΣΚΟΤΟΥ ΝΕΦΟΣ. νέφος τοῦ ἐμοῦ σκότου, ἤγουν τῆς ἐμῆς τυφλώσεως, ἐπερχόμενον ἄῤῥητον, ἄμετρον, καὶ ἀκαταπόνητον, καὶ δυσπερίληπτον.

1322. ΕΤΙ ΜΟΝΙΜΟΣ, ἔτι παραμένων με. ΚΗΔΕΥΩΝ, θεραπεύων.

1326. ΚΑΙ ΠΕΡ ΟΜΩΣ ἐκ παραλλήλου.

1328. ΟΨΕΙΣ ΜΑΡΑΝΑΙ, ὀφθαλμοὺς ἀμαυρῶσαι.

1329. 'Απόλλων ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη τάδε τελέσας.

1332. ΝΙΝ, αὐτὰς, τὰς ὄψεις. οὐδεὶς ἄλλος ἐπλήξεν, ἐκέντησε τὰς ἐμὰς ὄψεις.

1336. ΗΝ ΤΑΥΘ'. ἐστι ταῦτα. ὁ παρατατικὸς ἀντὶ ἐνεστῶτος.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ ΤΟΥ ΝΟΥ. ἄθλιε κατ' ἴσον ἕνεκα τοῦ νοῦ, ἤγουν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπινοίας καὶ ἕνεκα τῆς συμφορᾶς. ἤγουν ἕνεκα ὧν σοι συνέβη, καὶ ἕνεκα ὧν ἐπενόησω.

1359. ΩΝ ΕΦΥΝ ΑΠΟ. οὔτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκλήθην ἂν νυμφίος τῆς γυναικὸς ἀφ' ἧς ἐγεννήθην, ἤγουν τῆς μητρός.

1368. ΚΡΕΙΣΣΩΝ ΓΑΡ ΗΣΘΑ. προτιμότερον ἂν ἦν τὸ μηδαμῶς εἶναί σε, ἢ ζῆν σε τυφλὸν ὄντα.

1373. ΟΙΝ ΕΜΟΙ ΔΥΟΙΝ. πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἤγουν μείζονος κακοῦ ἄξια ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς.

1375. ΕΦΙΜΕΡΟΣ, ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι. ΒΛΑΣΤΟΥΣ'. εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη.

1377. ΟΥ ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς ἐφίμερος ἦν ἂν ἡ θέα τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς.

1380. ΤΡΑΦΕΙΣ, διατρίψας.

1382. ΕΚ ΘΕΩΝ, ἐκ τῆς μερίδος τῶν θεῶν. ΚΑΙ ΓΕΝΟΥΣ, καὶ ἀπὸ τῆς μερίδος τοῦ γένους τοῦ Λαΐου.

1384. ΚΗΛΙΔΑ. οὕτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προκηρύξας.

1386. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΗΣ. ἀλλ' εἰ ἐπὶ τούτοις ἦν φραγμὸς διὰ τῶν ὤτων τῆς ἀκουούσης πηγῆς, ἤγουν τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως.

1394. ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΛΟΓΩι, ἃ πρὸ πολλοῦ ἐνομίζετο πατρῷα ἐμά.

1396. ΥΠΟΥΛΟΝ, κεκρυμμένον. ΚΑΚΟΣ Κ'ΑΙΚ ΚΑΚΩΝ, ἀκάθαρτος καὶ ἐξ ἀκαθάρτων.

1398. ΝΑΠΗ, κοιλότης ὄρους. ΔΡΥΜΟΣ, ἄλσος, σύνδενδρος τόπος. ΣΤΕΝΩΠΟΣ, στενὴ ὁδός.

1400. ΑΙ ΤΟΥΜΟΝ, ἤγουν αἱ ὁδοί, ἐπίετε ἀπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1405. ΑΝΕΙΤΕ, ἀνεδώκατε. ΤΑΥΤΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν αὐτῷ οἱ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῷ γεγονότες παῖδες.

1406. ΑΙΜ' ΕΜΦΥΛΙΟΝ. γένος ἀναπεφυρμένον γένει. οὐ μόνον γὰρ πατὴρ ὁ πατὴρ ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἀδελφός· καὶ οὐ μόνον οἱ παῖδες, παῖδες, ἀλλὰ καὶ ἀδελφοί. καὶ γὰρ ἡ αὐτὴ μήτηρ ἦν καὶ ἐνυμφεύθη τῷ υἱῷ, καὶ ἐπαιδοποίει αὐτῷ.

1410. ΕΞΩ ΚΑΛΥΨΑΤ', ἐκβάλλοντες ἀφανῆ ποιήσατε. ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΕΚΡΙΨΑΤ', ἐκβάλλοντες ῥίψατε εἰς τὴν θάλασσαν.

1416. ΕΣ ΔΕΟΝ, εἰς τὸ ἁρμόζον τοῦ χρόνου· τουτέστιν εἰς καιρόν, εὐκαίρως.

1420. ΕΝΔΙΚΟΣ, εὐπρόσωπος, δικαία.

1424. ΤΑ ΘΝΗΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΑ, τὰ τῶν ἀνθρώπων τέκνα, τουτέστι τοὺς ἀνθρώπους.

1427. ΑΚΑΛΥΠΤΟΝ ΟΥΤΩ, φλαύρως οὕτως καὶ ἀνακεκαλυμμένως.

1428. ΠΡΟΣΔΕΞΕΤΑΙ, ἤγουν ἀνέξεται προσδέξεσθαι.

1430. ΤΟΙΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ. τοῖς προσήκουσι γὰρ κατὰ γένος μόνοις διάκειται τὸ πρᾶγμα, τὰ τῶν προσηκόντων κατὰ γένος κακὰ εὐσεβῶς μάλιστα ὁρᾶν καὶ ἀκούειν.

1432. ΕΛΠΙΔΟΣ. ἐπεὶ τῆς προσδοκίας με ἀπέστησας, ἀπήγαγες.

1434. ΠΡΟΣ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ὂν πρὸς σοῦ ἐρῶ, οὐ τὸ ὂν πρὸς ἐμοῦ. ἤγουν σὸν γὰρ ἐρῶ πρᾶγμα, τουτέστι τῆς δυνάμεως τῆς σῆς· οὐκ ἐμόν, ἤγουν οὐ τῆς δυνάμεως τῆς ἐμῆς.

1437. ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ, ὥσπερ βολὴ λέγεται μὲν ἡ ἄφεσις τοῦ βέλους, λέγεται δὲ τὸ τραῦμα, τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγορος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα· λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος, ὃν προσαγορεύων λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἡ πρόσρησις καὶ προσαγόρευσις, καθὸ λέγεται· (1337.) Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον ἔτ' ἀκούειν ἡδονῇ, φίλοι;

1439. ΕΚΜΑΘΕΙΝ. μαθεῖν ἐκ τοῦ θεοῦ τί ἐστιν ἄξιον πράττειν.

1440. ΠΑΣΑ ΦΑΤΙΣ, πᾶσα ἡ γνώμη, ὁ σκοπὸς πᾶς τῶν ἐκείνου χρησμῶν, λέγω ἀπολλύναι, ἤγουν φθείρειν, ἐμὲ τὸν τοῦ πατρὸς ἀσεβῆ φονέα.

1442. ΙΝ' ΕΣΤΑΜΕΝ ΧΡΕΙΑΣ, ἐνταῦθα τῆς χρείας ὅπου ἐσμέν, ἤγουν ἐν ταύτῃ τῇ χρείᾳ ἐν ᾗ ἐσμέν.

1444. ΠΕΥΣΕΣΘ' ΥΠΕΡ. ὑπὲρ ἀνδρὸς οὕτως ἀθλίου ἐρωτήσετε;

1446. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ, ἐνόρκως ἐντέλλομαι. ΠΡΟΤΡΕΨΟΜΑΙ, αἰτήσομαι. ΘΟΥ, ποίησον.

1449. ΑΞΙΩΘΗΤΩ, ἐμοῦ δὲ ζῶντος μήποτε ἄξιον κριθήτω τόδε τὸ πατρῷον ἄστυ οἰκήτορος τυχεῖν.

1453. ΚΥΡΙΟΝ, κεκυρωμένον.

1455. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. καί τοι κατὰ τοῦτο οἶδα μήτε νόσον ἂν ἐμέ, μήτ' ἄλλο

μηδὲν πέρσαι, ἤγουν καταστρέψαι, πρότερον δηλονότι. Θνήσκων γὰρ ἂν, ἤγουν, εἰ ἔθνησκες γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπί τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ.

1463. ΑΙΝ ΟΥ ΠΟΘ'. τὸ πᾶν τοιοῦτον. ὧν χωρὶς οὔποτε ἐστάθη ἐμοῦ τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς, ἤγουν τροφῆς, τράπεζα. ἤγουν χωρὶς τούτων οὔποτε ἐστάθη μοι τροφῆς τράπεζα. τὸ ΧΩΡΙΣ καὶ τὸ ΑΝΕΥ ἐκ παραλλήλου.

1466. ΜΕΛΕΣΘΑΙ, ἤγουν μέλειν. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, θέλησον μέλειν σοι, φροντίδα εἶναί σοι.

1468. ΙΘ' Ω 'ΝΑΞ, ἄγε, ὦ ἄναξ. ποίησον δηλονότι ὃ αἰτῶ.

1476. Ο ΠΟΡΣΥΝΑΣ, ὁ παρασχών.

1478. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΟΔΟΥ. καί σε ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας.

1482. ΑΙ ΤΟΥ ΦΥΤΟΥΡΓΟΥ. αἱ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὕτως ὁρᾶν, ἤγουν τυφλώττειν, προὐξένησαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα. ΠΡΟΥΞΕΝΗΣΑΝ, εἰργάσαντο, αἴτια ἐγένοντο.

1484. ΟΣ ΥΜΙΝ. ὃς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνθην, ὦ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, οὔτε ὁρῶν οὔτε ἱστορῶν.

1488. ΧΡΕΩΝ, χρέος ἐστὶν, ἤγουν ἀνάγκη.

1489. ΠΟΙΑΣ ΓΑΡ ΑΣΤΩΝ. εἰς ποίας γὰρ ἀστῶν ὁμιλίας ἥξετε, εἰς ποίας ἑορτὰς, ὅθεν οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως;

1492. ΑΚΜΑΣ, καιρόν. ΤΙΣ ΠΑΡΑΡΡΙΨΕΙ. τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ὁμοῦ ἔσται δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι;

1497. ΗΡΟΣΕΝ. τῇ τεκούσῃ ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγεννήθη.

1500. ΤΟΙΑΥΤ'. τοιούτους ὀνειδισμοὺς ὀνειδιεῖσθε. ΤΙΣ ΓΑΜΕΙ. τίς εἰς γάμον λήψεται; ΧΕΡΣΟΥΣ, παρθένους.

1506. ΕΓΓΕΝΕΙΣ, προσηκούσας σοι κατὰ γένος.

1508. ΤΗΛΙΚΑΣΔ', τοσαύτας τὴν ἡλικίαν, ἤγουν μικράς. ΟΣΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΜΕΡΟΣ, ὅσον ἥκει εἰς τὸ σὸν μέρος.

1510. ΞΥΝΝΕΥΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ κατανεύσας ψαῦσον, αὐτῶν δηλονότι, τῇ σῇ χειρί.

1512. τὸ ΕΥΧΕΣΘΕ παθητικῶς κεῖται, ἤτοι εὐχῆς τυγχάνετε ὑπ' ἐμοῦ.

1513. ΟΥ ΚΑΙΡΟΣ, ἕως οὗ εὐτυχεῖτε.

1515. ΑΛΙΣ. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

1516. ΚΑΙΡΩι. καιρὸς κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ δέων χρόνος, τουτέστιν ἐπιτηδεία ὥρα τοῦ ποιῆσαί τι.

1517. ΕΦ' ΟΙΣ ΟΥΝ ΕΙΜΙ, ἤγουν ἐφ' οἷς ἔχω τὴν ἐμαυτοῦ διάνοιαν.

1522. ΕΛΗι, ἀφέλῃ, ἀπ' ἐμοῦ λάβῃς.

1523. ΞΥΝΕΣΠΕΤΟ, συνήνεγκε, συμφέροντα ἦν.

1525. ΗιΔΗ, ἀντὶ τοῦ ἔγνω. ΟΣΤΙΣ ΟΥ ΖΗΛΩι. ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίαις θαῤῥῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

7. ΣΤΕΡΓΕΙΝ, ὑπομένειν τὰ δυστυχῆ.

75. ΩΣ ΝΥΝ ΜΗ ΣΦΑΛΗιΣ, πῶς νῦν οὐ μὴ σφαλήσῃ.

97. ΠΤΕΡΟΝ. ἡ οἰωνὸς, ἡ πτέρωσις τῆς ἐμῆς διανοίας.

99. ΑΝΤΕΚΥΡΣ', ἐνέτυχον.

101. ΑΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ἄξεστον.

139. ΤΟ ΦΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ, τὸ φραζόμενον, τὸ παροιμιῶδες.

148. ΣΜΙΚΡΟΙΣ αἰτήμασι.

153. ΑΛΛ' ΟΥ ΜΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ, φησὶν, αἰτιατέος εἴην, ὡς μὴ προμηνύσας σοι μὴ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ ἱερόν.

164. ΠΟΛΛΑ ΚΕΛΕΥΘΟΣ. πολλά ἐστι τὰ κωλύοντά σοι προσμένειν, καὶ ἵστασθαι ἐν τῷ ἄλσει.

168. ΙΝΑ ΠΑΣΙ ΝΟΜΟΣ, ἐν τοῖς βατοῖς γενόμενος, φώνει.

362. ΣΤΡΟΦΗΝ, διαγωγήν.

381. Η ΠΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΒΙΒΩΝ. εἰ μηδέτερον αὐτῷ προχωρήσει, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνυψῶσαι τὴν ἔριν.

489. ΑΠΥΣΤΑ. ἡσύχως δηλονότι.

495. ΟΔΩΤΑ, ἀνυστὰ, εὐοδούμενα.

505. ΤΟΥΚΕΙΘΕΝ. κατὰ τὸ ἐκεῖθεν τοῦ ἄλσους.

515. ΠΡΟΣ ΞΕΝΙΑΣ. γράφεται μὴ προξενίας τὰς σάς.

555. ΣΚΕΥΗ, στολή.

558. ΠΡΟΣΤΡΟΠΗΝ, βοήθειαν, ὠφέλειαν.

574. ΔΙΕΡΧΕΤΑΙ. γράφεται διοίχεται.

655. ΟΚΝΟΥΝΤ' ΑΝΑΓΚΗ, διδάσκειν δηλονότι.

786. ΑΝΑΤΟΣ. γράφεται ἄναιτος, ἤτοι ἀναίτιος, ἀζήμιος.

794. ΣΤΟΜΩΣΙΝ, δεινότητα.

799. ΖΩιΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ζώημεν.

864. ΑΙΔΕ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. αἱ δαίμονες τῆσδε τῆς γῆς μὴ θεῖέν με ἄφωνον ΑΡΑΣ, ἤγουν εἰς τὸ μὴ καταράσασθαί σοι.

1044. ΕΙΗΝ. εἴθ' εἴην ὅπου αἱ συμβολαὶ γενήσονται. ὑπολαμβάνουσι γὰρ ὅτι οὐ ψιλὸς ὁ Κρέων παραγίγνεται. ΛΑΜΠΑΣΙΝ ΑΚΤΑΙΣ, Ἐλευσῖνι. διὰ τὰς ἐν μυστηρίοις λαμπάδας. ΚΛΗιΣ. ἐπεὶ ἄῤῥητα τὰ μυστήρια, καὶ καθάπερ κλεισὶ κατείληπται.

1059. ΗΠΟΥ. ὁ νοῦς· ἆρ' ἐπὶ τὸν ἑσπερον χῶρον τῆς λείας πέτρας προσπελάζουσιν; ΟΙΑΤΙΔΟΣ. Οἴη, δῆμος Ἀττικῆς.

1076. ΤΑΧ' ΑΝ ΔΩΣΕΙΝ. τάχα, φησὶν, ἐνδώσει ὁ Κρέων τὴν τὰ πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν παρθένον, ὅ ἐστι τὴν Ἀντιγόνην.

1094. ΣΤΕΡΓΩ, προσίεμαι. ἔστι δὲ ἴσον τῷ προσκαλοῦμαι.

1160. ΤΩι ΘΑΚΗΜΑΤΙ, τῇ ἱκετείᾳ.

1171. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ, ὁ ἱκέτης, ὁ προστατῶν τῶν ναῶν.

1172. ΨΕΞΑΙΜΙ, καταφρονήσαιμι.

1199. ΟΥ ΒΙΑΙΑ ΤΑΝΘΥΜΗΜΑΤΑ, οὐκ ἀπόκρυφα τὰ παραδείγματα.

1200. ΟΜΜΑΤΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΣ. περὶ τῆς πηρώσεως λέγει. τῆς δὲ ἄγαν ὀργῆς αὐτὸν ἀποτρέπειν βούλεται. ΤΙΝΕΙΝ, ἀμύνασθαι.

1207. ΚΡΑΤΕΙΤΩ, ὥστε ἀπὸ τῶν ἐνταῦθά με μεταστῆσαι.

1248. ΝΥΧΙΑΝ, ἤτοι ἀρκτῴων· ἢ τῶν κατὰ τὸ μεσονύκτιον. ἀνάλογα γὰρ ἄμφω. ἴσως διὰ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη, βόρεια ὄντα περὶ τὴν Σαρματίαν.

1277. ΔΥΣΠΡΟΣΟΙΣΤΟΝ, ἤτοι δυσπρόσιτον.

1407. ΜΗ ΤΟΙ ΜΕ. τὸ ἑξῆς· μὴ ἀτιμάσητέ με, πρὸς θεῶν, ἐὰν αἱ ἀραὶ τελεσθῶσι τοῦ πατρὸς, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους νόστος γένηται.

1422. ΠΡΕΣΒΕΥΟΝΤ' ΕΜΕ, πρεσβύτερον ὄντα.

1427. ΤΙΣ ΔΕ ΤΟΛΜΗΣΕΙ. τίς τῶν Ἀργείων τολμήσει ἀκολουθῆσαί σοι, τὰς ἀρὰς ἀκούσας; πρὸς ὃ Πολυνείκης φησὶν ὅτι, οὐκ ἀγγελοῦμεν αὐτοῖς τὰς ἀράς.

1460. ΑΞΕΤΑΙ, κομίσει.

1481. ΑΦΕΓΓΕΣ, ἄῤῥητον, δεινόν.

1608. ΟΥΔ' ΑΝΙΕΣΑΝ, οὐδ' ἔπαυον.

1621. ΛΥΓΔΗΝ, μετὰ λυγμοῦ, ἤτοι κωκυμάτων.

1659. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ, διεπράξατο, ἀνεῖλε.

1678. ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝ ΕΙ ΠΟΘΩι ΛΑΒΟΙΣ. ὡς ἂν ἐπιποθήσαις τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μαθεῖν. ΤΙ ΓΑΡ; πρὸς τὸ ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΕΙΚΑΣΑΙ ἀπάντησιν.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

10. ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ, Πολυνείκην.

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣΑ, κρύπτουσα.

30. ΕΙΣΟΡΩΣΙ ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΒΟΡΑΣ, ἤγουν τίς αὐτοῖς βορὰν χαρίσεται. ἢ τὸ πρὸς χάριν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡδονήν.

39. ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ; ὥσπερ εἰ λέγοι, μηδὲν προσθείμην.

41. ΕΙ ΞΥΜΠΟΝΗΣΕΙΣ ἐμοὶ δηλονότι.

42. ΠΟΙΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΜΑ ξυμπονήσω σοι;

43. ΞΥΝ ΤΗιΔΕ, τῇ ἐμῇ. ΚΟΥΦΙΕΙΣ, βαστάσεις καὶ θάψεις.

47. Ω ΣΧΕΤΛΙΑ, νοεῖς θάπτειν, Κρέοντος ἀντειπόντος, ἤτοι ἀπηγορευκότος;

51. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΦΩΡΩΝ, ἐμφανεστάτων. καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. ΔΙΠΛΟΥΝ ΠΑΘΟΣ. ἤγουν φόνος πατρὸς, ἓν πάθος· τὴν δὲ μητέρα πεπνίχθαι, ἕτερον. γράφεται καὶ ΔΙΠΛΟΥΝ ΕΠΟΣ, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ μήτηρ καὶ γυνὴ ἦν.

56. ΑΥΤΟΚΤΕΝΟΥΝΤΕ, αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύειν σπεύδοντες. ἡ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὁρμὴ, καθ' ἑαυτῶν ἦν. τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν, ἀδελφοὶ τυγχάνοντες.

59. ΝΟΜΟΥ, τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς συγγενεῖς γενέσθαι.

60. ΠΑΡΕΞΙΜΕΝ, παρεξέλθωμεν, καὶ ἀθετήσομεν.

66. ΤΑΔΕ. ἤτοι τὸ μὴ θάπτειν.

67. ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΒΕΒΩΣΙ, ἤγουν τοῖς βασιλεῦσι. τέλος γὰρ τιμῶν ἡ βασιλεία, μεθ' ἣν οὐκ ἔστι περαιτέρω χωρῆσαι. ἰστέον δὲ, ὅτι πάντες οἱ λογοποιοὶ τοὺς ἐν τέλει βαίνοντας λέγουσι, τοὺς περὶ τὸν βασιλέα.

68. ΠΕΡΙΣΣΑ, τολμηρὰ καὶ ὑπὲρ δύναμιν.

78. ΟΥΚ ΑΤΙΜΑ, τὰ τῶν θεῶν.

79. ΒΙΑι, ἀνάγκῃ, ἢ ἀκουσιότητι τῶν πολιτῶν.

114. ΣΤΕΓΑΝΟΣ, λευκαῖς καὶ λαμπραῖς ἀσπίσι πεφραγμένος.

122. ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ, τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος.

124. ΑΜΦΙ ΝΩΤ' ΕΤΑΘΗ, τὰ ἡμέτερα ἐπίεσε. ΔΥΣΧΕΙΡΩΜΑ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, δυσκατέργαστος τῷ ἐκ τῶν δράκοντος ὀδόντων πεφυκότι Καδμείῳ λαῷ.

134. ΑΝΤΙΤΥΠΑ, ἐναντίως. ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙΣ, κολασθεὶς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κολαζομένου Ταντάλου.

139. ΕΠΕΝΩΜΑ ΣΤΥΦΕΛΙΖΩΝ, ἐπέφερε ταράσσων.

143. ΤΡΟΠΑΙΩι, τῷ τροπὴν αὐτῶν ποιήσαντι Διΐ. ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐτοὺς, ἀνεθήκαμεν αὐτῷ τὰ ὅπλα αὐτῶν.

154. ΑΡΧΟΙ, ἀρχέτω τῆς ἡμῶν χορείας.

158. ΕΡΕΣΣΩΝ, ἀναλογιζόμενος, στρέφων. ΛΕΣΧΗΝ, βουλήν.

164. ΠΟΜΠΟΙΣΙΝ, κήρυξιν. ΕΣΤΕΙΛΑ, μετεκαλεσάμην.

170. ΟΤ' ΟΥΝ, ἐπεί.

190. ΟΡΘΗΣ, εὐτυχοῦς καὶ σωζομένης.

196. ΕΦΑΓΝΙΣΑΙ, ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι.

198. ΛΕΓΩ. τοῦτο τὸ λέγω πρὸς τὸ ἐκκεκηρύχθαι συναπτέον.

208. ΠΡΟΕΞΟΥΣ' ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΤΩΝ ΕΝΔΙΚΩΝ, ἕξουσι πρὸ τῶν δικαίων. ἐνταῦθα γὰρ τὸν πρὸ σύναπτε.

218. ΑΛΛΟ. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ΑΛΛΟ, μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν.

221. Ο ΜΙΣΘΟΣ. ὁ μισθὸς τῆς ἀπειθείας, τὸ θανεῖν. ΥΠ' ΕΛΠΙΔΩΝ. ἐλπίζουσι γὰρ, ὡς ἴσως ἂν λάθοιεν. ΔΙΩΛΕΣΕΝ. φωραθέντων τῶν πανούργων.

223. ΟΠΩΣ, ὅτι. ΔΥΣΠΝΟΥΣ, ἀσθμαίνων.

230. ΑΛΓΥΝΗι, λυπηθήσῃ τιμωρηθείς. ΕΛΙΣΣΩΝ, κατὰ νοῦν στρέφων.

233. ΕΝΙΚΗΣΕΝ, ἄριστον ἐφάνη.

234. ΤΟ ΜΗΔΕΝ, ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἀποδέχῃ.

247. ΚΑι'ΦΑΓΙΣΤΕΥΣΑΣ, περὶ ἐκεῖνον καθοσιώσας.

251. ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕΝΗ, τετριμμένη.

253. ΟΠΩΣ, ἐπεί. Ο ΠΡΩΤΟΣ, ὃν κατ' ἀρχὰς προὐβαλόμεθα φυλάσσειν.

262. ΕΙΣ ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ὑπονοίαις.

275. Τ'ΑΓΑΘΟΝ, κατ' εἰρωνείαν.

281. ΑΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΕΡΩΝ. οὐ γὰρ προσήκει τοῖς γέρουσι μωραίνειν.

285. ΕΚΡΥΠΤΟΝ, ἐν τάφῳ. ΑΜΦΙΚΙΟΝΑΣ, τοὺς ἐν κύκλῳ κίοσι περιειλημμένους.

287. ΝΟΜΟΥΣ, τοὺς περὶ τὰς θυσίας ὕμνους. ΔΙΑΣΚΕΔΩΝ, συγχύσων.

292. ΛΟΦΟΝ, τὸν τράχηλον. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΕΜΕ, ὑπομένειν ἐμὲ, ἤγουν ἃ ἐγὼ θεσπίζω.

297. ΕΞΑΝΙΣΤΗΣΙΝ, ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ἐξελαυνομένους. ἢ ἐξάγει εἰς ἐμπορίας.

317. ΕΝ ΤΟΙΣΙΝ ΩΣΙΝ. ἐπιπολαίως λυπῇ, ἢ εἰς βάθος;

319. Σ' ΑΝΙΑι ΤΑΣ ΦΡΕΝΑΣ. μέρος καὶ ὅλον.

324. ΚΟΜΨΕΥΕ, σεμνολόγει γνωματεύων.

326. ΤΑ ΔΕΙΛΑ, τὰ κακὰ καὶ ἀπρεπῆ.

332. ΔΕΙΝΑ, σοφὰ καὶ πανοῦργα. ΔΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, σοφώτερον.

336. ΠΕΡΙΒΡΥΧΙΟΙΣΙ, περισσῶς ἢ κύκλῳ ἠχοῦσι.

341. ΙΠΠΕΙΩι ΓΕΝΕΙ. οὐ γὰρ μόνον βουσὶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν. ΠΟΛΕΥΟΝ, στρέφων, βωλοκοποῦν.

343. ΚΟΥΦΟΝΟΩΝ, κούφως καὶ ταχέως φερομένων.

348. ΠΕΡΙΦΡΑΔΗΣ, σοφὸς καὶ περίνους.

354. ΦΘΕΓΜΑ, τὴν ῥητορικήν. ΗΝΕΜΟΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑ, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν, ἀέρος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον. ΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ΟΡΓΑΣ, τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας. ΕΔΙΔΑΞΑΤΟ, ἐφεῦρεν. χρῶνται δὲ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἀντὶ τοῦ, εἰς διδασκάλου ἔπεμψε.

357. ΔΥΣΑΥΛΩΝ, εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις. ΠΑΓΩΝ, χαλάζης, χιόνος, ὑετοῦ, πάχνης. τὸ δὲ ΑΙΘΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς οἴκου.

359. ΠΑΝΤΟΠΟΡΟΣ, παμμήχανος. ΕΠ' ΟΥΔΕΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ἃ γὰρ ὕστερον βλάψει αὐτὸν, προασφαλίζεται.

364. ΞΥΜΠΕΦΡΑΣΤΑΙ, κατενόησε καὶ ἐφεῦρε.

368. ΠΑΡΕΙΡΩΝ, ὁ φυλάττων τοὺς ἐν τῇ γῇ ὄντας νόμους, καὶ τὴν θείαν δίκην σεβόμενος. ΕΝΟΡΚΟΝ δὲ λέγει τὴν δίκην, ἣν εἰς ὅρκον πάντες προβαλλόμεθα.

372. ΤΟΛΜΑΣ, ἀναιδείας καὶ κακογνωμοσύνης.

374. ΠΑΡΕΣΤΙΟΣ, σύνοικος. ΙΣΟΝ ΦΡΟΝΩΝ. ὅμοιον ἐμοί. ὁμοδίαιτος. ΤΑΔ' ΕΡΔΕΙ, τὰ περὶ τῆς ταφῆς.

386. ΑΨΟΡΡΟΣ, ὀπισθόρμητος.

387. ΞΥΜΜΕΤΡΟΣ, μετρία καὶ συμφέρουσα. ἤγουν τί παρὰ τὰ πρόσθεν νέον γέγονε καλόν;

389. ΨΕΥΔΕΙ. ψευδοποιεῖ ἡ ἐπελθοῦσα διάνοια τὴν πρόσθεν γνώμην.

390. ΣΧΟΛΗι, οὐδαμῶς.

391. ΤΟΤΕ, ὅτε τὴν ταφὴν ἐμήνυον.

392. ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ΕΛΠΙΔΑΣ. τὸ ἐκτὸς καὶ τὸ παρὰ ἐκ παραλλήλου.

430. ΕΥΚΡΟΤΗΤΟΥ, σφυρηλάτου.

431. ΤΡΙΣΠΟΝΔΟΙΣΙ. μέλιτι, γάλακτι, οἴνῳ.

436. ΗΔΕΩΣ ΕΜΟΙΓΕ. ὡμολόγει δηλονότι.

454. ΑΓΡΑΠΤΑ, τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα. παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσιν.

485. ΑΝΑΤΕΙ, χωρὶς βλάβης.

487. ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΗΜΙΝ. ἤγουν καὶ πάσης ἡμῖν συγγενείας, ἧς συνοχεύς ἐστι Ζεύς. ἢ γνησιωτέρας τοῦ Ζηνός, ὄντος πάντα ἡμῖν.

509. ΥΠΙΛΛΟΥΣΙ, συγκλείουσι.

514. ΔΥΣΣΕΒΗ ΧΑΡΙΝ. δι᾽ ἣν Πολυνείκην θάπτεις.

515. ΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ ΤΑΥΘ᾽, ὅτι δυσσεβὴς ἡγεῖται τὸ θάπτειν με Πολυνείκην.

535. ΕΞΟΜΗι, ἀπαρνήσῃ μεθ᾽ ὅρκου.

545. ΑΓΝΙΣΑΙ, καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι.

546. ΚΙΟΝΑ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κοινῶς.

548. ΑΒΛΑΕΙΜΜΕΝΗι, στερηθεῖσῃ.

549. ΚΗΔΕΜΩΝ, φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτοῦ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν πεποίηκας τιμῆς.

552. ΑΛΛΑ ΝΥΝ, εἰ καὶ μὴ πρώην.

554. ΑΜΠΛΑΚΩ ΤΟΥ ΣΟΥ ΜΟΡΟΥ, ἁμαρτήσω τοῦ σὺν σοὶ θανεῖν.

558. Η ᾿ΞΑΜΑΡΤΙΑ, ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς. ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην οὐκ ἔπραξα, οὕτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, οὐδὲν πλέον ἐποίησας.

563. ΟΣ ΑΝ ΒΛΑΣΤΗι, ὃς ἐκ γεννήσεως ἐστί.

565. ΞΥΝ ΚΑΚΟΙΣ, ἤτοι τῇ ἀδελφῇ.

567. ΑΛΛ᾽ ΗΔΕ. ἀλλὰ μέν τοι μὴ λέγε τὸ ΗΔΕ.

570. ΗΡΜΟΣΜΕΝΑ, ἁρμόδια καὶ προσήκοντα.

571. οὐ βούλομαι κακαῖς γυναιξὶ τοὺς παῖδας ἁρμόζειν.

577. ΜΗ ΤΡΙΒΑΣ ΕΤ᾽. μὴ ἀργίας ἔτι ποίει.

579. ΜΗΔ᾽ ΑΝΕΙΜΕΝΑΣ, μηδ᾽ ἐλευθέρας καὶ ἀπολελυμένας, ἀλλὰ δεσμίους.

589. ΥΦΑΛΟΝ, τὸ ὑποκάτω τῆς ἁλός.

605. ΥΠΕΡΒΑΣΙΑ, ὑπερφρόνησις.

606. ΑΙΡΕΙ, κατισχύει. ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΜΗΝΕΣ. οὐδὲ αἱροῦσι ἀκατάπαυστοι θεῶν μῆνες. ἤγουν οὐδ᾽ ὑπὸ χρόνου κυριεύεται.

608. ΑΓΗΡΩι, ἀϊδίῳ, διηνεκεῖ. γράφεται καὶ ΑΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

610. ΜΑΡΜΑΡΟΕΣΣΑΝ, φαεινοτάτην.

612. ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ. λάμβανε τὴν ΕΠΙ ἀπὸ τοῦ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν ἐπί τε τὸ ἔπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον.

614. ΠΑΜΠΟΛΙΣ, πάγκοσμος.

615. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἡ πολλοὺς πλανῶσα.

618. ΕΙΔΟΤΙ Δ᾽ ΟΥΔΕΝ. οὐδεὶς οἶδεν, ἃ αὐτὸν καταλήψεται, πρὶν βλάβῃ καὶ πάθει λυπηρῷ πόδα τις ἐμβάλῃ, προσαρμόσῃ,

620. ΕΚ ΤΟΥ. ἐκ τινὸς τῶν παλαιῶν σοφῶν. ΠΕΦΑΝΤΑΙ, ἐφάνη, ἐξηνέχθη.

635. ΣΟΣ ΕΙΜΙ. ἤγουν τῷ σῷ θελήματι ὑπείκω. καὶ σὺ τὰ βέλτιστα ἐμοὶ καὶ λυσιτελοῦντα διανοούμενος ἀπευθύνεις.

639. ναὶ καλῶς λέγεις. ΟΥΤΩ ΓΑΡ —

640. ΠΑΝΤ᾽ ΟΠΙΣΘΕΝ ΕΣΤΑΝΑΙ, ἤγουν κατὰ πάντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀκολουθῶν ὄπισθεν ἵσταται, ὄπισθεν ἱστάναι τῆς πατρῴας γνώμης εἶπεν.

644. ΕΞ ΙΣΟΥ ΠΑΤΡΙ, ὥσπερ ὁ πατὴρ τιμᾷ τὸν φίλον. ἢ ὥσπερ τὸν πατέρα τιμῶσι.

645. ΑΝΩΦΕΛΗΤΑ, μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν.

646. ΠΟΝΟΥΣ, λύπας.

657. ΨΕΥΔΗ. ἐκήρυξα γὰρ τὸν ἁλόντα θάπτειν τεθνήξεσθαι.

658. ΕΦΥΜΝΕΙΤΩ, ἐπιβοάτω, προβαλλέσθω. ΞΥΝΑΙΜΟΝ, τὸν ἔφορον τῆς συγγενείας.

660. ΚΑΡΤΑ ΤΟΥΣ. λίαν ἀκόσμους θρέψω τοὺς ἔξω γένους.

662. ΧΡΗΣΤΟΣ. ἤγουν τὰ δίκαια ποιῶν.

666. ΣΤΗΣΕΙΕ, ἄρχοντα ἑαυτῇ.

668. ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ, τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως σταθέντος ἄρχοντος.

675. ΚΑΤΑΡΡΗΓΝΥΣΙ, ἐξαίφνης ποιεῖ. ΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ, ἀρχομένων ὀρθῶς. ΤΑ ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ, ἡ πρὸς τὸν ἄρχοντα ὑπακοή.

677. ΤΟΙΣ ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς κοσμίως ἀρχομένοις.

687. ΧΑ'ΤΕΡΩι, οὐ μόνον ἐμοί. ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝ, τοῦτο, τὸ μὴ τοῖς πατράσιν ἀνταίρειν.

690. ΔΕΙΝΟΝ, φοβερόν. ΛΟΓΟΙΣ, ἐν λόγοις.

692. ΥΠΟ ΣΚΟΤΟΥ, κρύφα, κεκρυμμένως.

699. ΧΡΥΣΗΣ, λαμπρᾶς, ὑπερβολικῆς.

700. ΕΡΕΜΝΗ, κεκρυμμένη. ΕΠΕΡΧΕΤΑΙ παρὰ τῶν πολιτῶν.

703. ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ, εὐτυχοῦντος. Η ΤΙ ΠΡΟΣ ΠΑΙΔΩΝ ΠΑΤΡΙ. ἤγουν οὐδὲ ὁ πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παίδων δέχεται, ἢ εὐτυχοῦντας τούτους ὁρᾶν.

715. ΠΟΔΑ, τὸ τοῦ ἱστίου σχοινίον. ΥΠΕΙΚΕΙ, ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος. τὸ ΥΠΤΙΟΙΣ λέγει, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρηνεῖς νεύοντες ἐλαύνουσιν· ἀνατραπείσης οὖν τῆς νεὼς, ἐξαίφνης ὕπτιοι γίγνονται.

718. ΕΙΚΕ, ὑποχάλα.

721. ΦΥΝΑΙ, ἐκ φύσεως εἶναι.

726. ΤΗΛΙΚΟΙΔΕ, οἱ γέροντες. ΤΗΛΙΚΟΥΔΕ, νέου.

728. ΜΗΔΕΝ διδάχθητι ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΝ.

739. ΚΑΛΩΣ, κατ' εἰρώνειαν.

742. ΔΙΑ ΔΙΚΗΣ ΙΩΝ, δικολογήσας, ἤγουν δικαζόμενος, καὶ λόγοις ἐναντιούμενος.

744. ΤΑΣ ΕΜΑΣ ΑΡΧΑΣ ΣΕΒΩΝ, ἤγουν τῆς ἐμῆς βασιλείας ὑπερμαχῶν, οὐκ ἐῶν αὐτὴν καταφρονεῖσθαι.

745. ΠΑΤΩΝ, παραβαίνων. οὐκ ἔστι τοιοῦτον. οὐ γὰρ σέβεις τὰς σὰς ἀρχὰς, τοὺς θείους παραβαίνων νόμους. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔννομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.

746. ΥΣΤΕΡΟΝ, ἔλαττον.

751. ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ, ἤγουν ἐμέ.

756. ΔΟΥΛΕΥΜΑ, ἀνδράποδον. ΜΗ ΚΩΤΙΛΛΕ ΜΕ. μὴ ἀπάτα με, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.

758. ΑΛΗΘΕΣ; κατ' εἰρώνειαν. ΤΟΝΔ' ΟΛΥΜΠΟΝ. λείπει ΜΑ.

814. ΕΠΙΝΥΜΦΙΔΙΟΣ, ὁ πρέπων ἐπὶ τοὺς νυμφίους ᾄδεσθαι. ΝΥΜΦΕΥΣΩ, νυμφευθήσομαι.

817. ΚΛΕΙΝΗ. ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις. ΚΕΥΘΟΣ, τὸ ὄρυγμα, ἔνθα κρυβεῖσα εἰς Αιδην ἀφίξῃ.

819. ΦΘΙΝΑΣΙ, φθαρτικαῖς.

827. ΚΑΙ ΝΙΝ ΟΜΒΡΩι. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

832. ΔΕΙΡΑΔΑΣ, τὰς τοῦ ὄρους ἐξοχάς.

834. ΘΕΟΓΕΝΝΗΣ. Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατὴρ, ἐκ Διός.

840. ΟΛΟΜΕΝΑΝ, ἀποθανοῦσαν. ΕΠΙΦΑΝΤΟΝ, ὁρωμένην καὶ ζῶσαν.

857. ΕΨΑΥΣΑΣ, ἐμνημόνευσας.

859. ΤΡΙΠΟΛΙΣΤΟΝ, πολυθρύλλητον, καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ.

871. ΕΤ' ΟΥΣΑΝ ΚΑΤΗΝΑΡΕΣ. ζῶσαν ἐφόνευσας. διὰ γὰρ τὴν σὴν ταφὴν ζῶσα κατορύττομαι.

872. ΣΕΒΕΙΝ, τοὺς θανόντας. ΚΡΑΤΟΣ, τὸ τοῦ κρατοῦντος θέσπισμα.

875. ΟΡΓΑ, ἀντὶ τῆς ὁρμῆς.

877. ΤΑΛΑΙΦΡΩΝ, ἀθλία. ΕΤΟΙΜΑΝ, πρόχειρον.

892. ΑΙΕΙΦΡΟΥΡΟΣ, ἐν ᾗ ἀεὶ διάξω φρουρουμένη.

903. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΑ, ἐνταφιάζουσα. ΑΡΝΥΜΑΙ, λαμβάνω.

923. ΑΥΔΑΝ, ἐπικαλεῖσθαι.

924. ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΝ ΕΚΤΗΣΑΜΗΝ, τουτέστιν, εὐσεβῆ πράξασα ἔργα, ἀσεβὴς ἔδοξα.

929. ΑΝΕΜΩΝ, ἤγουν τῆς πρὶν ὑπεροψίας καὶ τύφου. ΡΙΠΑΙ, ὁρμαὶ, κινήσεις. τὸ ΑΝΕΜΩΝ πρὸς τὸ ΨΥΧΗΣ σύναπτε, ἵν' ᾖ, ὅτι αὐτῇ αἱ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροψίας τῆς ψυχῆς εἰσίν.

933. ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΓΓΥΤΑΤΩ ΑΦΙΚΤΑΙ, θάνατον ἀπειλεῖ.

935. ΟΥΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΜΑΙ αὐτὴν δηλονότι. ἤγουν, παρηγορίαν οὔ τινα δίδωμι αὐτῇ, μὴ τὰ κεκυρωμένα γενέσθαι.

972. ΕΙΔΕΝ. ἐπειδὴ ὁ Σαλμυδισσὸς ποταμὸς εἰς τὰς Βοσπορίους ἀκτὰς εἰσβάλλει, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὴν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὸ ΕΙΔΕΝ.

974. ΑΛΑΣΤΟΡΟΙΣΙΝ. δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. ΑΙΜΑΤΗΡΑΙΣ ΧΕΙΡΕΣΣΙ, ἀντὶ τοῦ, χερσὶ ξίφη ἐχούσαις αἱματηρά.

982. ΑΝΤΑΣ', ὑπῆρξε.

987. ΕΣΧΟΝ, ἐπέθεντο. ἤγουν, καὶ ταύτην τὸ μεμοιρασμένον κατέσχεν.

988. ΗΚΟΜΕΝ, ἐγώ τε καὶ ὁ ἐμὸς παῖς.

993. ΑΠΕΣΤΑΤΟΥΝ, ἐχωριζόμην. ἀλλ' ὥσπερ ἔλεγες, ἡδέως ἐδεχόμην, ὥστε καὶ νῦν πείσομαί σοι.

996. ΒΕΒΩΣ ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ ΤΥΧΗΣ, ἤγουν εἰς κίνδυνον καθιστάμενος.

997. ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΙΣΣΩ ΣΤΟΜΑ. φοβοῦμαι μή τι καθ' ἡμῶν λέξῃς.

999. ΟΡΝΙΘΟΣΚΟΠΟΝ, ἐφ' οὗ καθήμενος σκοπῶ τοὺς ὄρνιθας.

1002. ΟΙΣΤΡΩι, μανίᾳ. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕΝΩι, ἀτάκτῳ.

1003. ΣΠΩΝΤΑΣ, σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι.

1004. ΡΟΙΒΔΟΣ ΟΥΚ ΑΣΗΜΟΣ. ἦχος οὐχ ἥσυχος, ἀλλὰ σφοδρὸς καὶ ψοφώδης.

1005. ΕΜΠΥΡΩΝ ΕΓΕΥΟΜΗΝ, θυμάτων ἐπειρώμην.

1006. ΠΑΜΦΛΕΚΤΟΙΣΙΝ, ἐν οἷς πάντα θύματα φλέγεται.

1008. ΚΗΚΙΣ, ὑγρὰ καὶ λιπώδης ἀνάδοσις. ΕΤΗΚΕΤΟ, κατέῤῥει. ΚΑι ΤΥΦΕ, χωρὶς ἀνάψεως ἐκαίετο. ΚΑι ΝΕΙΠΤΥΕ, ἤγουν ἐξέπιπτε τῶν μηρῶν ἡ κεκαλυμμένη πιμελή.

1010. ΔΙΕΣΠΕΙΡΟΝΤΟ, ἀτάκτως εἰς ἀέρα ἐφέροντο. ΕΞΕΚΕΙΝΤΟ, ἐγυμνοῦντο.

1013. ΑΣΗΜΩΝ, κακοσήμων, ἢ ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τ' ἦν σημειώσασθαι.

1016. ΕΣΧΑΡΑΙ, τόποι, ὅπου τὰ θύματα καίονται.

1017. ΒΟΡΑΣ, σπαράξεως εἰς βοράν.

1049. ΤΟΥΤΟ ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ. τὸ ΤΙΣ. ἐπειδὴ γὰρ ἀορίστως ἐλέχθη, ἕκαστος ἑαυτὸν ὑποπτεύει εἶναι.

1053. ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ ΚΑΚΩΣ, ἐξ ἐναντίας κακολογήσειν.

1063. ΕΜΠΟΛΗΣΩΝ, κερδήσων, ἤγουν καταπείσων καὶ πρὸς τὸ σὸν θέλημα ἄξων.

1065. ΤΡΟΧΟΥΣ, περιόδους. ΑΜΙΛΛΗΤΗΡΑΣ, ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιϊόντας. λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον ἀεὶ, ἡμέρα καὶ νὺξ γίγνεται.

1068. ΑΝΘ' ΩΝ, διότι. ΤΩΝ ΑΝΩ, ἀπὸ τῶν ἄνω.

1107. ΜΗΔ' ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣΙ ΤΡΕΠΟΥ, ἤγουν μὴ μεταβουλεύου.

1150. ΝΑΞΙΑΙΣ, ταῖς ἐκ Νάξου. κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο, συμμιγεὶς Ἀριάδνῃ.

1154. ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ, τὸν χορηγὸν καὶ δοτῆρα τῆς αὐτῶν μανίας.

1159. τὸ ΑΕΙ πρὸς τὸ ΟΡΘΟΙ καὶ τὸ ΚΑΤΑΡΡΕΠΕΙ συναπτέον.

1160. ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ, τῶν συμβαινόντων, γινομένων. ὁποῖα ἔσται, ἢ εἰ ἀεὶ ὡσαύτως ἕξουσι. ΖΗΛΩΤΟΣ, μακαριστός.

1165. ΑΦΕΙΤΑΙ, ἀπολέλυται πάντα τὰ ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν.

1169. ΤΥΡΑΝΝΟΝ, βασιλικόν.

1172. ΑΧΘΟΣ, συμφοράν.

1177. ΜΗΝΙΣΑΣ ΦΟΝΟΥ, ὀργισθεὶς ἕνεκα τοῦ φόνου τῆς Ἀντιγόνης.

1178. ΟΡΘΟΝ, ἀληθές.

1183. ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΕΠΗιΣΘΟΜΗΝ. τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου ἤκουσα. ἔμαθον.

1186. βιαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπασα. οὐ γὰρ ἠδυνάμην φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀνασπαστῶς, ΑΝΑΣΠΑΣΤΟΥ πρὸς τὸ ΠΥΛΗΣ εἴρηκεν.

1187. ΟΙΚΕΙΟΥ, τοῦ περὶ τοῦ παιδός.

1199. ΕΝΟΔΙΑΝ ΘΕΟΝ, τὴν Περσεφόνην, τὴν ἐν ταῖς τριόδοις πορευομένην. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ Ἑκάτη, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.

1219. ΛΕΙΨΟΥ, ὀλιγοψύχου. τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ΗΘΡΟΥΜΕΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ΕΝ ΛΟΙΣΘΙΩι, ἐν ἐσχάτῳ τόπῳ τοῦ τάφου.

1224. ΑΠΟΙΜΩΖΟΝΤΑ, ἀποκλαιόμενον πῶς, θανούσης αὐτῆς, τοῦ ταύτης λέχους ὑστέρηται. ἢ ΦΘΟΡΑΝ ΕΥΝΗΣ λέγει τὴν ἐν Αἵδου αὐτῆς οἴκησιν.

1231. ΠΑΠΤΗΝΑΣ, προσβλέψας.

1232. ΠΡΟΣΩΠΩι, τῷ ἑαυτοῦ. ΑΝΤΕΙΠΩΝ, ἀνταποκριθείς. ΞΙΦΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΚΝΩΔΟΝΤΑΣ, ἤτοι τὸ δίστομον ξίφος.

1234. ΗΜΠΛΑΚΕ, ἀπέτυχε.

1236. ΥΓΡΟΝ, ἐξ αἵματος. ΑΓΚΩΝ', τὸν αὐτοῦ. ΠΡΟΣΠΤΥΣΣΕΤΑΙ, περιπλέκεται.

1238. ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΡΟΗΝ, ἐκπέμπει τῶν ῥινῶν καὶ τοῦ στόματος αἷμα πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς παρθένου.

1249. ΔΜΩΑΙΣ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ, δούλαις προβαλέσθαι.

1258. ΜΝΗΜ' ΕΠΙΣΗΜΟΝ, τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα φανερόν.

1259. ΟΥΚ ΑΛΛΟΤΡΙΑΝ. αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδὶ τοῦ θανάτου ἐγένετο. τὸ δὲ ΕΙ ΘΕΜΙΣ ΕΙΠΕΙΝ λέγει, διότι βασιλεὺς ἦν, καὶ ᾐδεῖτο αὐτόν.

1270. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ, τὸ δίκαιον. λέγει δὲ τὸ μὴ χρῆναι πρὸς Αντιγόνην τοιαῦτα ποιεῖν.

1279. ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ ΤΑΔΕ ΦΕΡΕΙΣ, ἤτοι τὸν παῖδα. ΤΑ Δ' ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ, τὰ ἐπισπῶντα τῆς γυναικός.

1307. ΑΝΕΠΤΑΝ, ἐξέστην, καὶ πόῤῥω ἐμαυτοῦ γέγονα. ΄ΑΝΤΑΙΑΝ, πληγήν.

1309. ΑΜΦΙΘΗΚΤΩι, διστόμῳ. οὐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαγος, ὥστε θανὼν ἀναισθησίαν ἴσχειν ἀεὶ τούτων.

1312. ΤΩΝΔΕ ΚΑι'ΚΕΙΝΩΝ, τῶν τοῦ Αἵμονος μόρων, καὶ τῶν τοῦ Μενοικέως, διότι εἴασας αὐτὸν ἀπολέσθαι, καὶ οὐκ ἐκώλυσας.

1313. ΕΠΕΣΚΗΠΤΟΥ, πρόφασιν καὶ κατηγορίαν ἐδέχου.

1315. ΟΠΩΣ, ἐστί;

1324. ΑΓΕΤΕ Μ' ΕΚΠΟΔΩΝ. καλῶς εἶπεν ἀναχωρῆσαι. τὰ γὰρ ἐκποδὼν κακὰ, καὶ μεγάλα ὄντα, ἐλάχιστα φαίνεται· ὥσπερ οὖν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐν ποσὶ καὶ μικρὰ ὄντα, μείζω φαίνεται.

1326. ΚΕΡΔΗ. τὸ ἀπαχθῆναι ἐντεῦθεν, ἵνα τῆς τούτων θέας ἀπὼν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃς. ΒΡΑΧΙΣΤΑ ΓΑΡ ΚΡΑΤΙΣΤΑ, ἤγουν ἔλαττον λυποῦσιν, εἰ πόῤῥω τις τούτων γίνοιτο.

1335. ΟΤΟΙΣΙ, οἵστισιν, ἤγουν σοί. σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν, ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἵμων τεθάψεται.

1337. ΜΗ ΝΥΝ ΚΑΤΕΥΧΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδὲν εὔχου κατὰ σοῦ. τουτέστι τὸ θανεῖν. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ ἐκφευξεῖται.

1340. ΟΥΧ ΕΚΩΝ. οὐ γὰρ ᾔδειν ὡς διὰ τὸν τῆς Αντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸς τεθνήξῃ.

1345. ΛΕΧΡΙΑ, ἀνατετραμμένα. ἤγουν καὶ ἡ πρᾶξις καὶ ὁ νοῦς μου ἐξησθένησε.

1348. ΤΟ ΦΡΟΝΕΙΝ, τὸ φρόνιμον εἶναί τινα. ΠΡΩΤΟΝ ΥΠΑΡΧΕΙ, προτιμότερον καὶ κρεῖττόν ἐστιν. ἡ γὰρ ἀρχὴ κρείττων τῶν μετ' αὐτὴν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστίν.

1351. ΥΠΕΡΑΥΧΩΝ, τῶν ὑπερηφάνων.

1353. ΓΗΡΑι, ἤγουν ὕστερον.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

* 1. φασὶν Ἀθηναίους αἰτήσασθαι Σόλωνα νόμους γραφὴν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἀψίκορον αὐτῶν, ὅρκον αἰτῆσαι αὐτούς. ἐπέμεινε δὲ σὺν αὐτοῖς δεκαετίαν, καὶ παρευλαβούμενος, μήποτε μένοντα αὐτὸν ἀναγκάσωσι μεταθεῖναί τι τῶν νομίμων, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδοὺς καὶ Κροῖσον. δεξάμενος δὲ Κροῖσος αὐτὸν, δείκνυσι πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν

ὅπλοις χρυσοῖς, βωμόν τε Απόλλωνος πάγχρυσον· καὶ καυχώμενος ἠρώτα αὐτὸν τίς αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος· ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἠρώτα τὸν τὰ δεύτερα αὐτῶν φέροντα, τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλλομένου, ἠγανάκτησε Κροῖσος, ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ δέδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνεὶς τὴν λύπην, ἀπεφήνατο, ὅτι τέλος δεῖ ὁρᾶν τοῦ βίου. φασὶ δὲ αὐτὸν τηνικαῦτα πόλεμον αἱρούμενον πρὸς Πέρσας, χρησθῆναι αὐτῷ παρὰ τοῦ θεοῦ,

Κροῖσος Αλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν, ἐπολέμησε, καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου· καιόμενος δὲ Σόλωνα ἐπεκαλεῖτο· Απόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν, ἔσβεσε τὸ πῦρ. Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος, διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ φιλοσόφου· ὅθεν θαυμάσας Κῦρος τὸ τῆς τύχης ἄδηλον, μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον.

8. ΕΙ ΤΙΣ, ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη.

15. ΠΡΟΣΔΕΔΕΓΜΕΝΗ, προσδοκῶσα.

27. ΚΡΙΤΟΝ, προκεκριμένον.

38. ΕΚΤΑ, ἔπεστιν.

58. ΤΟΣΟΝ, τοσοῦτον, ἤγουν ὀλίγον.

70. ΛΑΤΡΙΝ ΠΟΝΕΙΝ, ὡς λάτριν καὶ δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ομφάλῃ.

71. ΠΑΝ ΤΟΙΝΥΝ. πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ομφάλῃ ὁ Ηρακλῆς.

75. ΠΟΥ ΔΗΤΑ. ἔλεγέ μοι, φησὶν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ποῦ οὖν ἀγγέλλεται ἢ ζῶν εἶναι, ἢ θανών; φασὶ δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν οὖν ἄτοπον συνωνυμεῖν.

94. ΑΙΟΛΑ, κατάστερος. ΕΝΑΡΙΖΟΜΕΝΑ, φθειρομένη. ΚΑΡΥΞΑΙ, εἰπεῖν ἐμοί.

103. ΠΟΘΟΥΜΕΝΑι, ἀντὶ τοῦ ποθούσῃ.

120. ΑΜΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἡμαρτημένον.

122. ΩΝ ΕΠΙΜΕΜΦΟΜΕΝΑ. περὶ δὲ ὧν, φησὶ, μεμφομένη τυγχάνεις, ἡδέα μὲν οἴσω σοι, ἐναντία δέ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἀποθανόντα αὐτὸν ὀδύρῃ· ἐγὼ δέ φημι μὴ χρῆναι ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οἱ γὰρ θεοὶ σώζουσιν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ θεὸς πεποίηκε τὰ πράγματα· ἀλλὰ συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις ἐν πήματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὀξέως αὐτὰ, ὥσπερ Αρκτου στροφάς. τὰς Αρκτους δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τέ εἰσι, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστη στρέφεται.

129. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΠΗΜΑ. τὸ ἑξῆς· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν.

132. ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ. ἤγουν, οὐκ ἀεὶ νὺξ ἔστι τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἔρχεται. ΚΗΡΕΣ, φθοραί. ΑΦΑΡ ΒΕΒΗΚΕ, εὐθέως ἀπέρχεται τούτων ἕκαστον.

146. ΚΛΟΝΕΙ, φθείρει, ταράττει.

195. ΚΡΙΝΕΙ, ἐρωτᾷ.

205. ΑΝΟΛΟΛΥΞΑΤΕ, εὐχὴν μετὰ βοῆς ποιήσατε.

226. ΣΤΟΛΟΝ, ἤτοι τὰς αἰχμαλώτους.

238. ΕΓΚΑΡΠΑ, ἀπαρχάς.

247. ΑΝΗΡΙΘΜΟΝ. γράφεται ἀρίθμιον.

250. ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ Δ' ΟΥ ΧΡΗ ΦΘΟΝΟΝ. οὐ χρὴ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ὅ ἐστιν, εὐτελίζειν καὶ ψέγειν.

252. ΟΜΦΑΛΗι, τῇ Ιαρδάνου θυγατρί.

254. ΕΔΗΧΘΗ, ἐλυπήθη.

258. Κ'ΟΥΧ ΗΛΙΩΣΕ, οὐκ ἐματαίωσεν, οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος.

263. ΞΕΝΟΝ, φίλον.

268. ΡΑΙΟΙΤΟ, φθείροιτο.

273. ΗΚΕ, ἔρριψεν, ἐδίσκευσεν.

279. ΧΕΙΡΟΥΜΕΝΩι, φονεύοντι τὸν ἐχθρόν.

283. ΠΟΛΙΣ, Οἰχαλία.

286. ΕΦΕΙΤΟ, ἐκέλευσεν, ἐνετείλατο.

289. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ, τὸ ἔξειν ἐκεῖνον.

295. ΤΗιΔΕ, οὕτω. ΤΟΙΣΙΝ ΕΥ ΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΙΣ, τοῖς φρονίμοις.

304. ΤΟΥΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ, ἤγουν τὰ τέκνα μου.

327. Η ΤΥΧΗ, ἡ ἀφωνία.

333. ΟΙ ΘΕΛΕΙΣ, ὅπου, πρὸς Ἡρακλέα δηλονότι.

341. ΜΑΤΗΝ, ψευδῶς.

342. ΕΚΕΙΝΟΥΣ, τὸν Λίχαν καὶ τὰς αἰχμαλώτους. ΤΑΙΣΔΕ ΤΕ, καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ.

350. ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ ὡς ἓν μέρος λόγου συντακτέον, ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ.

379. Η ΚΑΙ ΤΑ ΛΑΜΠΡΑ. λάμπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν.

392. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ, αὐθόρμητος.

396. ΑιΣΣΕΙΣ, ὁρμᾷς.

473. ΑΓΝΩΜΟΝΑ, ἀσύνετα.

489. ΗΣΣΩΝ ΕΦΥ, ἡττᾶται τῷ ταύτης ἔρωτι.

516. ΡΑΒΔΟΝΟΜΕΙ, ἠγωνοθέτει.

521. ΟΛΟΕΝΤΑ, φθαρτικά.

523. ΑΒΡΑ, τρυφῶσα, κεκαλλωπισμένη.

529. ΑΦΑΡ. ἐξίως. ἀπὸ τοῦ ἅπτω ἅψω, τὸ ἄφαρ γίνεται.

565. ΜΑΤΑΙΑΙΣ, ἀδίκοις, ἀκολάστοις.

567. ΚΟΜΗΤΗΝ, ἐπτερωμένον.

570. ΕΑΝ ΠΥΘΗι, ἐὰν ἀκούσῃς.

597. ΠΡΑΣΣΗιΣ, ἀντὶ τοῦ πράσσῃ τις. ΣΚΟΤΩι δὲ, ἀντὶ τοῦ λάθρα.

601. ΗΓΟΡΩ, ὡμίλεις.

602. ΕΥΥΦΗ, καλοὔφαντον.

610. ΗΥΓΜΗΝ, ηὐξάμην.

675. ΕΥΕΙΡΩι, εὐπλόκῳ.

678. ΨΗ, διεφθάρη, ἔκλινεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψηνῶν, ἤτοι τῶν κραδῶν.

682. ΘΕΣΜΩΝ, διδαχῶν. ΔΥΣΝΙΠΤΟΝ, δυσαπόνιπτον.

692. ΖΥΓΑΣΤΡΩι, θήκῃ, κιβωτίῳ.

693. ΦΑΤΙΝ, φαντασίαν. ΑΦΡΑΣΤΟΝ, ἄρρητον. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ἣν οὐ δύναταί τις ἄνθρωπος συμβαλεῖν καὶ νοῆσαι.

702. ΘΡΟΜΒΩΔΕΙΣ ΑΦΡΟΙ, πομφόλυγες.

770. ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ, ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου τὰς σάρκας.

783. ΑΠΑΣ Δ' ΑΝΕΥ ΦΩΝΗΣ ΕΝ ΟΙΜΩΓΗι. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστέναζε, φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα.

794. ὅτε, φησὶν, ἀπεῖπε καὶ ἐπαύσατο κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τοῖς ὄμμασι λιγνύος, εἶδέ με δακρυρῥοοῦντα. λιγνὺν δὲ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νόσου. ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ, ἐπιπολαζούσης.

892. ΣΑΦΗΝΗ, ἀληθῆ.

895. ΕΡΙΝΝΥΝ, φθοράν.

905. ΕΡΗΜΗ, χήρα.

964. ΞΕΝΟΜΙΛΟΣ, ἀήθης.

1010. ΠΟΘΕΝ ΕΣΤΕ. ἤτοι ποῦ ἐστέ;

1014. ΟΝΗΣΙΜΟΝ, ὠφέλιμον, σωτήριον.

1017. ΣΤΥΓΕΡΟΥ, μοχθηροῦ, μισητοῦ.

1020. ΕΜΠΛΕΩΝ, ὀξύτερον.

1021. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ΟΔΥΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, φησὶν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων.

1033. ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ, ἀμεμπτον.

1065. ΠΡΕΣΒΕΥΣΗιΣ, τιμήσῃς.

1072. ΒΕΒΡΥΧΑ, ἀναβοῶ.

1084. ΔΙΑΒΟΡΟΣ, ἡ κατεσθίουσα καὶ διαφθείρουσά με.

1089. ΗΝΘΗΚΕΝ, ἤκμασεν. ΕΞΩΡΜΗΚΕΝ, ἀνεκάχλασεν, ἐξεγήγερται.

1135. ΔΕΙΝΟΥ, θαυμαστοῦ.

1136. ΜΝΩΜΕΝΗ, ζητοῦσα.

1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ, φιλίαν πρὸς αὐτήν.

1157. ΣΥ Δ' ΟΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.

1206. ΕΚΚΑΛΗι, καταναγκάζεις. ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΝ, ἀλάστορα, αὐτόχειρα.

1212. ΦΟΡΑΣ, ἤγουν τοῦ φέρειν σε.

1227. ΚΗΔΕΥΣΟΝ, οἰκείωσον, οἰκείωσον.

1248. ΤΟΥΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΑΣ. οὐκ ἄδικον τοῦτο ἡγούμενος, τὸ συναφθῆναί σε τῇ Ἰόλῃ.

1255. ΑΙΡΕΣΘΕ, ἀνακουφίσατέ με.

1272. ΑΙΣΧΡΑ Δ' ΕΚΕΙΝΟΙΣ, τοῖς γεννήσασιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

1. ΑΕΙ ΜΕΝ. ὦ υἱὲ τοῦ Λαερτίου, ἀεὶ ὁρῶ σε μετιόντα τοὺς ἐχθροὺς πείρᾳ καὶ βλάβῃ. τοῦτο δὲ καλῶς ἔφη, ὅτι καὶ μετὰ Διομήδους κατάσκοπος ἐγένετο ἐπὶ τοὺς Τρῶας. ἰστέον δὲ, ὅτι δι' οὐδὲν ἄλλο δυσχεραίνει ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τοῦ Αἴαντος, ἢ διότι ἀπώσατο τὴν συμμαχίαν αὐτῆς, ὡς προϊὼν ὁ λόγος δηλώσει. ΔΕΔΟΚΡΑ. δέρκω. ὁ μέλλων, δέρξω. ὁ παρακείμενος, δέδορχα· ὁ μέσος, δέδορκα. λαμβάνεται δὲ ὡς πλατὺς ἐνεστώς. οἰκείως ἔχουσιν οἱ παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμβάνεσθαι. οὐ μὴν πάντες παρακείμενοι οὕτω λαμβάνονται. ἀλλ' εἰσὶ μὲν οἳ ἐπὶ σημασίας ἐνεστῶτος ἀεὶ λαμβάνονται, ὡς ὁ δέδορκα, δέδοικα, πέφρικα, καὶ ἕτεροι· εἰσὶ δὲ οἳ οὐδέποτε ἐπὶ ἐνεστῶτος λαμβάνονται, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ παρεληλυθότος, ὡς ὁ πέπονθα, πεποίηκα, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἳ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ παρεληλυθότος λαμβάνονται, ὡς ὁ πεποίημαι, οἷον πεποίημαί τινα φίλον, ἢ ἀντὶ τοῦ ποιοῦμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐποιησάμην.

2. ΠΕΙΡΑΝ, προσβολὴν, ἐπιχείρησιν. πειρῶμαί σου καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, διὰ πείρας σε καταλαμβάνω καλόν. καὶ, πειρῶμαι τῆς γνώμης σου εἰ μὴ μεταβέβληται, ἀντὶ τοῦ, θέλω διὰ πείρας καταλαβεῖν αὐτήν. καὶ, πειρῶμαι βλάπτειν σε, ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ. ἀφ' ὧν πεῖρα, ἣν δίδωσί τις τινὶ, ἢ λαμβάνει· καὶ ἡ προσβολὴ, καὶ ἐπιχείρησις, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

3. ΕΠΙ ΣΚΗΝΑΙΣ, παρὰ ταῖς σκηναῖς. σκηνὴ, ἡ πρόσκαιρος κατοικία, ἣν Ὅμηρος κλισίην λέγει, καὶ ἡ τῶν δραματουργῶν σκευὴ, ἤγουν τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται, καὶ αἱ τοιαῦται στολαὶ, καὶ τἄλλα. καὶ ἀπὸ τούτων σκηνὴ, πᾶσα ὑπόκρισις καὶ ὑπουλότης.

4. ΕΝΘΑ ΤΑΞΙΝ ΕΣΧΑΤΗΝ ΕΧΕΙ. ταῦτα διὰ μέσου. ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΝ, στοχαζόμενον. ΝΕΟΧΑΡΑΧΘ', νεωστὶ κεχαραγμένα, ἢ σεσημασμένα.

7. ΕΥ ΔΕ Σ' ΕΚΦΕΡΕΙ. καλῶς δὲ εἰς τέλος ἐξάγει σε, ἡ βάσις ἀπὸ κοινοῦ, ἤγουν πορεία, ὥς τις εὐόσφρητος βάσις Λακαίνης κυνός.

10. ΧΕΡΑΣ ΞΙΦΟΚΤΟΝΟΥΣ. ὅσον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀνθρωπόκτονος, καὶ ἀνθρωποκτόνος, (ἀνθρωπόκτονος γὰρ, τὸ προπαροξύτονον, ὁ ὑπὸ ἀνθρώπου φονευθεὶς· ἀνθρωποκτόνος δὲ, ὁ ἄνθρωπον φονεύσας.) ξιφόκτονος ὤφειλεν εἶναι ὁ ὑπὸ ξίφους φονευθείς· ξιφοκτόνος δὲ ὁ ξίφος φονεύσας, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. ἐνταῦθα δὲ ξιφοκτόνους λέγει χεῖρας, τὰς διὰ ξίφους φόνον ἐργασαμένας.

11. ΠΑΠΤΑΙΝΕΙΝ, ἀτενίζειν, ὁρᾶν. ἀπὸ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς, καὶ σημαίνει τὸ ἐπιτηρῶ, καὶ στοχάζομαι, καὶ περισκοπῶ.

12. ΕΡΓΟΝ ΕΣΤΙΝ, χρεία ἐστίν. τὸ ἔργον τρία δηλοῖ, τὸ πρᾶγμα, τὴν χρείαν, τὴν δυσ-

πολίαν, ἤγουν τὴν ἐνόχλησιν. ΕΡΓΟΝ, ἡ πρᾶξις, καὶ ἡ δυσκολία, καὶ ἡ χρεία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. καὶ, ἔργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἤγουν ἀγώνισμα, ἀφ' οὗ καὶ, πάρεργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἤγουν πάρεργον ἀγώνισμα, ὡς τοῦ λιμοῦ δηλονότι δραστηριωτέρου ὄντος, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ τὸ παρανάλωμα, ἤγουν πάρεργον ἀνάλωμα.

17. ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ. ὡς, ἀπὸ κοινοῦ φώνημα, σάλπιγγος.

19. ΒΑΣΙΝ ΚΥΚΛΟΥΝΤ', περιερχόμενον.

22. ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΝΑΣ. περαίνειν, τὸ τελειοῦν, καὶ τὸ συνουσιάζειν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἔχει περάνας ἐστὶ κατὰ συνηθὲς Αττικόν. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε, εἰς τὸ ῥῆμα διαλυομένης τῆς μετοχῆς. τὸ ὅλον οὕτως· ἐπὶ γὰρ τῆς νυκτὸς τῆσδε εἰργάσατο ἡμᾶς πρᾶγμα ἄσκοπον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον. ΕΙΠΕΡ ΕΙΡΓΑΣΤΑΙ, τουτέστιν, εἰ πέποιηκε ταῦτα τὰ ἔργα ὁ Αἴας, ὡς ἐδόθη φήμη.

23. ΤΡΑΝΕΣ, φανερὸν, σαφές. ΑΛΩΜΕΘΑ. ἀλῶμαι, τὸ πλανῶμαι, ἀφ' οὗ ἄλη, ἡ πλάνη, καὶ ἀλύειν, τὸ ἔν τινι χρείᾳ γενόμενόν τινα ἀπορεῖν. καὶ ἀλύουσα κόμη, ἡ ἀτακτοῦσα καὶ πλανωμένη.

29. ΟΠΤΗΡ, κατάσκοπος. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, νεωστὶ ἐῤῥαντισμένῳ, ὑπὸ αἵματος δηλονότι. ΦΡΑΖΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἔφρασε. ΚΑΤ' ΙΧΝΟΣ ΑιΣΣΩ, κατὰ πόδας ἦξα. ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ, στοχάζομαι, συμβάλλω. ΕΚΠΕΠΛΗΓΜΑΙ, ἐξίσταμαι, θαυμάζω.

33. ΟΤΟΥ. οἱ Αττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν τοῦ οὗ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τῆς δοτικῆς τοῦ ᾧ, τὸ ὅτου λέγουσι, καὶ τὸ ὅτῳ, συντιθέντες τὰ προτακτικὰ ἄρθρα τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ μετὰ τοῦ ὁ. τούτοις ἀκολουθήσαντες οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦτο ποιοῦσι. λέγουσι γὰρ ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὧν τινων, ὃ μόνον καὶ παρὰ ῥήτορσι, καὶ ὅτεοις, ἀντὶ τοῦ οἷς τισιν. ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν οὐδέποτε τὸ τοιοῦτο γίνεται, οὔτε παρὰ τοῖς Αττικοῖς, οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

34. ΚΑΙΡΟΝ, κατὰ καιρὸν, τουτέστιν ἐγκαίρως.

35. ΕΓΝΩΝ, ὅπως ἀκήκοας δηλονότι, καὶ ἐξῆλθες ζητῶν ἃ ἔπραξεν ὁ Αἴας. ΤΗι ΣΗι ΚΥΝΗΓΙΑι, ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κυνηγίας.

40. ΠΡΟΣ ΤΙ, βλέπων, ἀφορῶν δηλονότι. πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ΗιΞΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἦξε, καὶ ἐκίνησεν οὕτω χεῖρα ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ. ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, ἀντὶ τοῦ δυσλογίστως. ὥσπερ ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ταχέως.

42. ΤΙ ΔΗΤΑ. πῶς δὴ κατὰ τῶν ποιμνίων βαρεῖαν ἐποιήσατο τήνδε βάσιν; ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΕΠΕΜΠΙΠΤΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ποίμναις, τουτέστι κατὰ τῶν ποιμνίων βάσιν ἐποιήσατο ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ θέλων δηλῶσαι, ἐμπίπτει λέγει. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἔκειρε φόνον, καὶ τὸ, κυκλοῦντα βάσιν.

44. ΩΣ συνυπακούεται τὸ οὕτως. ὁ δὲ ΚΑΙ αὔξησιν ἔχει τῆς ὑποθέσεως. τὸ πᾶν οὕτως· ἄρα καὶ αὕτη ἡ βουλὴ κατὰ τῶν Αργείων ἦν, οὕτω μεγάλη δηλονότι οὖσα;

46. ΠΟΙΑΙΣΙ ΤΟΛΜΑΙΣ ΤΑΙΣΔΕ. ποῖαι εἰσὶν αἱ τόλμαι αὗται, αἷς ἔμελλε τοῦτο ποιήσειν; ὅμοιον τῷ, Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ἐρωτᾷ ὁ Οδυσσεὺς, πῶς μόνος ὢν πρὸς πλῆθος ἐδύνατο μάχεσθαι, ἤγουν τίνες ἦσαν αἱ τόλμαι, αἷς ἐθάῤῥει, τί ἦν τὸ θράσος τῶν φρενῶν, δι' οὗ ἐθάῤῥει ποιῆσαι τοῦτο.

50. ΕΠΕΣΧΕ. ἐκώλυσε τοῦ φόνου τὴν χεῖρα μανικῶς ὁρμῶσαν. ἐπέχω, τὸ κωλύω· καὶ ἐπέχει ἡ οἰκία τοσοῦτον διάστημα, ἀντὶ τοῦ ἐπικρατεῖ· καὶ ἐπέχει τις τοῦ διδασκάλου τάξιν.

51. ΕΓΩ ΣΦ' ΑΠΕΙΡΓΩ. ἤγουν ἐγὼ αὐτὸν ἀπεῖρξα ἀπὸ τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς, ἐμβαλοῦσα τοῖς νοητοῖς αὐτοῦ ὄμμασι γνώμας, ὑπολήψεις δυσφόρους. εὔφορον, τὸ ἐλαφρόν· δύσκολον δὲ, τὸ δυσκόλως φερόμενον. ἀπὸ τοῦ μὲν, εὐφόρως, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς, παρ' Ισοκράτει· ἀπὸ τούτου δὲ, εὐκόλως φέρειν, ᾧ ἐναντίον τὸ δυσφόρως, ἤγουν δυσβαστάκτως. ἐνταῦθα δὲ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΓΝΩΜΑΣ λέγει, τὰς κακῶς φερομένας, καὶ μὴ εὐοδουμένας, ἤγουν παραφόρους.

54. ΒΟΥΚΟΛΩΝ ΦΡΟΥΡΗΜΑΤΑ, βουκόλια, περιφραστικῶς. τὸ δὲ πᾶν τῆς συντάξεως· σύμμικτα βουκόλια τῆς λείας, τὰ ΑΔΑΣΤΑ, ἤγουν τὰ ἀμέριστα.

55. ΕΧΕΙΡΕ. ἀντὶ τοῦ, κείρων ἐποίησε φόνον πολλῶν κερασφόρων ζώων.

59. ΦΟΙΤΩΝΤ', ὁρμῶντα. φοιτᾷν λέγεται τὸ ἐπί τι συχνῶς πορεύεσθαι, καὶ τὸ μαίνεσθαι.

62. ΣΥΝΔΗΣΑΣ. συνδεῖν, τὸ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεσμεῖν.

63. ΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. κομίζω, τὸ φέρω· κομίζομαι δὲ, τὸ λαμβάνω.

64. ΕΥΚΕΡΩΝ ΑΓΡΑΝ, ἤγουν εὐφυῶς ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς κέρασι, τουτέστι κερασφόρον. καὶ εὔκερως ταῦρος, ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. ΑΙΚΙΖΕΤΑΙ, μαστίζει.

67. ΘΡΟΗΙΣ. θροῶ, τὸ λέγω ποιητικῶς· καὶ θροῶ, τὸ θορυβῶ, κοινῶς.

68. ΣΥΜΦΟΡΑΝ ΔΕΧΟΥ. τουτέστι, μὴ ἰδὼν τὸν Αἴαντα, δέξῃ συμφορὰν οἰκείαν. ἤγουν βλέπων αὐτὸν τοιῶσδε διακείμενον, μὴ λυπηθῇς ἐπ' αὐτῷ. ἄλλοι δὲ οὕτως ἐξηγοῦνται· μὴ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, τουτέστι μὴ οἰηθῇς παθεῖν τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ.

* 69. ΑΠΟΣΤΡΟΦΟΥΣ, εἰς τοὐπίσω ἐστραμμένους. διάστροφοι ὀφθαλμοὶ, οἱ τοῦ μαινομένου, καὶ οἱ ἐπ' ἄλλο βλέποντες, εἶτα κατ' ἄλλο δοκοῦντες βλέπειν. ἀπόστροφοι δὲ, οἱ ὄπισθεν ἐστραμμένοι.

ΕΓΩ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ διεστραμμένας ποιήσασα τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, ἀπείρξω θεάσασθαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

72. ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑ. εὐθύνω, τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω, καὶ κυβερνῶ, καὶ τὸ κολάζω. καὶ ἀπευθύνω ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίως. καὶ τὸ ΠΡΟΣΜΟΛΕΙΝ οὐκ ἀπὸ τοῦ μολέω, μολῶ γίνεται· ἄχρηστον γὰρ τοῦτο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μόλω.

75. ΟΥ ΣΙΓ' ΑΝΕΞΗΙ. σίγα, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ σιώπα· καὶ σῖγα, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς, ὅπερ ἔχει βραχεῖαν τὴν λήγουσαν.

77. ΠΡΟΣΘΕΝ ΟΥΚ ΑΝΗΡ. πρότερον μὲν οὐκ ἦν οὗτος ἐκεῖνος ὅς ἐστι καὶ τανῦν;

78. ναὶ, αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστιν· ἀλλ' ὅμως ἐχθρὸς ἦν ἐμοὶ καὶ πρότερον, καὶ τανῦν ἔτι μᾶλλον ἐχθρός ἐστί μοι.

81. ΟΚΝΕΙΣ. ὀκνῶ, τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ ῥαθυμῶ.

88. ΤΥΧΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ εἶναι. τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν μετὰ μετοχῆς τάττονται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ κατὰ τύχην. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰς τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς ἀεὶ συνάγεται ὁ λόγος· οἷον, ἔτυχε ποιήσας, ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, καὶ, ἔτυχεν ἀναλώσας, ἀντὶ τοῦ κατανάλωσε. ἐνταῦθα δὲ, ἤθελον ἂν εἶναι ἐκτός.

90. ΒΑΙΟΝ, τὸ μικρόν. λέγει δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τί οὐδ' ὅλως ἐντρέπῃ, ἤγουν ἐπιστρέφῃ οὕτως, ἐμοῦ δηλονότι, τῆς συμμάχου;

96. Κ'ΟΥΚ ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ ΜΗ. ὤφειλεν εἰπεῖν, οὐ λέγω τὸ οὐχί. ἐπεὶ δὲ ἄρνησιν ἔχει τὸ οὐχὶ, λέγει τὸ ἀρνοῦμαι, οἷον ἀρνούμενος λέγω. τοῦτο δὲ σύνηθες καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς.

98. ΑΤΙΜΑΣΟΥΣ', καταφρονήσουσι. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δὲ, τὸ ἄτιμον ποιῶ.

100. ΤΑΜ', τὰ ἀνήκοντα ἐμοὶ ἀφαιρείσθωσαν ὅπλα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀφαιρείσθωσαν τὸ ἀφαιρείσθων κατὰ συγκοπὴν, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ λεγέτωσαν, τὸ λεγόντων, καὶ ὅσα τῆς ἀκολουθίας ταύτης.

102. ΠΟΥ ΣΟΙ ΤΥΧΗΣ. ἐν ποίῳ μέρει τῆς τύχης, ἤγουν ἐν ποίᾳ τύχῃ ἐτάχθη ὑπὸ σοῦ;

103. ΤΟΥΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ. τὸ ἐπίτριπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἤγουν τὸ πανοῦργον καὶ ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον.

* 104. ΕΓΩΓ' ΟΔΥΣΣΕΑ. οἱ Ἀττικοὶ ἐν τοῖς λόγοις τοῖς δεομένοις ἀποκρίσεως διὰ τοῦ ναὶ, λέγουσι τὸ ΕΓΩΓΕ, ἢ ΜΑΛΙΣΤΑ, ἢ τοιοῦτόν τι, καὶ ἀρκοῦνται τούτοις. ἐν οἷς δὲ τὸ οὐχ ἁρμόζει ἐν τῇ ἀποκρίσει, λέγουσι τὸ ΜΑ ἀπωμοτικὸν, καὶ ἀρκοῦνται τούτῳ.

ΕΝΣΤΑΤΗΝ, τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἐμποδών σοι ἱστάμενον.

108. ΠΡΟΣ ΚΙΟΝ'. πρὸς τῷ κίονι τοῦ δώματος. ὁ κίων ἀρσενικῶς· παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἡ κίων θηλυκῶς. καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα, θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσιν.

109. ΤΙ ΔΗΤΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ ΕΡΓΑΣΗΙ ΚΑΚΟΝ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐκκόπτει γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Αἴαντα τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἕως ἂν δεθεὶς πρότερον πρὸς τὸν κίονα τοῦ ἑρκείου τῆς στέγης, μάστιγι φοινιχθεὶς τὰ νῶτα θάνῃ. ἐργάζομαί σε κακὸν μετὰ

ο αἰτιατικῶν, καὶ ποιῶ σε κακόν· καὶ μετὰ ἐπιῤῥήματος, ποιῶ σε κακῶς, καὶ ἐργάζομαι σε κακῶς.

111. ΩΔΕ Γ' ΑΙΚΙΣΗι, τοιῷδε τρόπῳ μαστίξῃς.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ ΑΘΑΝΑ. ἐγώ σοι ἐφίεμαι, ὦ Ἀθάνα, χαίρειν κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσα με κελεύεις· κατὰ τοῦτο δὲ μόνον οὐχ ὑπακούσομαί σοι. κατὰ τὰ μὲν ἄλλα ὑπείκω σοι, ὥστε χαίρειν, ἀντὶ τοῦ ἵνα χαίρῃς. ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ· καὶ ἐφίεμαι, τὸ ἐντέλλομαι, ποιητικῶς, ἀφ' οὗ ἐφετμὴ, ἡ ἐντολή. ἐφίεμαι χαίρειν σε, ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ σοι, καὶ ὑπείκω σοι. σύμβολον γὰρ ἡ προσαγόρευσις τῆς εὐνοίας.

115. ΦΕΙΔΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδενὸς φείδου ἀπὸ πάντων ὧν ἐννοεῖς. ἢ καὶ οὕτως· χρῶ τῇ σῇ χειρὶ, μηδαμῶς φείδου, καὶ ἀκριβολογοῦ τῶν ἔργων ὧνπερ ἐννοεῖς.

116. ΧΩΡΩ, πορεύομαι. χωρεῖν, καὶ τὸ δέχεσθαι, οἷον, χωρεῖ τὸ ἀγγεῖον τοσοῦτον ὕδωρ.

117. ΠΑΡΕΣΤΑΝΑΙ. παρίσταται δοῦλος δεσπότῃ, καὶ παρίσταταί τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖ, ἀφ' οὗ παραστάτης. προΐσταται δὲ ὁ ἔμπροσθεν ἱστάμενος καὶ βοηθῶν τοῖς ὄπισθεν, ἀφ' οὗ προστάτης.

119. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ νοῦς, γίνεται εὔνους· καὶ ἀπὸ τῆς ἐν καὶ τοῦ νοῦς, ἔννους, ὁ φρόνιμος, ἢ ὁ ἔχων νοῦν· καὶ ἀπὸ τοῦ α καὶ τοῦ νοῦς, ἄνους, ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ μηδ' ὅλως ἔχων νοῦν. ἀπὸ δὲ τῆς πρὸ καὶ τοῦ νοῦς, πρόνους ἄχρηστον, ἀφ' οὗ προνούστερος, συγκριτικὸν, ὁ μᾶλλον προνοούμενος, ἢ ὁ προνοητικώτερος.

122. τὸ ΕΜΠΗΣ καὶ το ΚΑΙΠΕΡ σύνδεσμοί εἰσιν ἐναντιωματικοὶ, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ὁμοίως καὶ τὸ ΟΤΙ, καὶ τὸ ΟΥΝΕΚΑ σύνδεσμοί εἰσιν αἰτιολογικοὶ, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ΣΥΓΚΑΤΕΖΕΥΚΤΑΙ, συνεζεύχθη. ἀπὸ τῶν ἐν ἑνὶ ζυγῷ ζώων.

126. ΕΙΔΩΛΑ, τὰ φαινόμενα ἐν τῷ ἀέρι φαντάσματα, ἅπερ ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται, ἄστατα ὄντα καὶ ἀβέβαια.

127. ΥΠΕΡΚΟΠΟΝ. ἤγουν ὑπέρκομπον. ἀφεῖλε δὲ τὸ μ διὰ τὸ μέτρον. ὑπερηφανον.

129. ΜΗΔ' ΟΓΚΟΝ ΑΡΗιΣ, ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐπαρθῇς. ὄγκος δηλοῖ δύο, τὴν ἔπαρσιν, ἤγουν ὑπερηφανίαν, καὶ τὸ βάρος.

130. ΒΡΙΘΕΙΣ. τὸ βρίθω κοινῶς τὸ βαροῦμαι σημαίνει· ἐνταῦθα δὲ, ὑπερέχεις.

131. ΗΜΕΡΑ, μία δηλονότι. ΚΛΙΝΕΙ, κατάγει, κάμπτει ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, καὶ ἀνάγει. ΤΟΥΣ ΔΕ ΣΩΦΡΟΝΑΣ. τοὺς τὴν ἀρετὴν μεταχειριζομένους (τὸ σωφρονεῖν γὰρ ἐπὶ πάσης ἀρετῆς λέγεται.) οἱ θεοὶ φιλοῦσι, καὶ εἰσὶν ἀκλινεῖς δηλονότι, καὶ βέβαιοι. λέγεται οὖν τὸ σωφρονεῖν, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς, ἐπεὶ τὸ σωφρονεῖν ἐναντίον ἐστὶ τῷ μαίνεσθαι. τὸ μαίνεσθαι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέτρως χρημάτων ἐρώντων, καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδόξων καὶ φιληδόνων· ὥστε τὸ σωφρονεῖν οὐ τῷ φιληδονεῖν μόνον ἐστὶν ἐναντίον, ἀλλὰ καὶ τῷ φιλοδοξεῖν καὶ τῷ φιλοχρηματεῖν. τὸ δὲ τούτοις ἐναντίον, ἐφ' οἷς πᾶσα κακία παρίσταται, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς οἰκείως ἂν λέγοιτο.

136. ΕΥ ΠΡΑΣΣΟΝΤ'. καλῶς διακείμενον. πράττω γὰρ, τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ ἐνεργῶ.

139. ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ, φοβοῦμαι. τὸ σχῆμα ἀλλοίωσις κατὰ χρόνον, ὃ καὶ ἀντιχρονισμὸς καλεῖται. ΟΜΜΑ ΠΕΛΕΙΑΣ, ἤγουν ὡς περιστερά. περίφρασις, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφ' οἷς μάλιστα δείκνυται ἡ δειλία.

141. ΤΗΣ ΝΥΝ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ἐπὶ τῆς ἀρτίως παρελθούσης νυκτός. ΘΟΡΥΒΟΙ, ταραχαί. ΔΥΣΚΛΕΙΑι, κακὴ φήμη. ΤΟΝ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἵπποις χαίροντα, ἤγουν ἱππασίαις. λειμὼν, ὁ ὕδασι κατάῤῥυτος τόπος· ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀφ' οὗ καὶ λιβάδιον. λειμωνία δὲ, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη.

148. ΨΙΘΥΡΟΥΣ, κρυφίως, ἠρέμα λεγομένους.

155. ΑΜΑΡΤΟΙ. ἁμαρτάνω, τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, ἀμεταβάτως· ἁμαρτάνω δὲ, τὸ ἀποτυγχάνω, μεταβατικῶς, καὶ συντάσσεται γενικῇ.

157. φθόνος, νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐσθίον ψυχὴν, ἣν ἂν καταλάβῃ, ὥσπερ ἰὸς τὸν σίδηρον. καὶ φθονερὸς, ὁ λυπούμενος ἐπὶ ταῖς τῶν ἐπιεικῶν εὐπραγίαις. ἀλλότριον δὲ τῶν σπουδαίων, τὸ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις. ὅσον δέ ἐστι κακὸν ὁ φθόνος, καὶ ἴαμβοις τις ἐδήλωσεν·

τὸ δεύτερον δὲ τοῦ φθόνου γράμμα ξέσας,
εὕροις ἐν αὐτῷ τὸν φόνον γεγραμμένον.

159. ΣΦΑΛΕΡΟΝ. ἐπισφαλὴς φυλακὴ πόλεως ὑπάρχουσιν.

164. ΥΠΟ ΤΟΙΟΥΤΩΝ. τοιοῦτοι ἄνδρες θορυβοῦσι κατὰ σοῦ, λοιδοροῦσί σε.

169. αἰγυπιὸς, εἶδος ἀετοῦ, ὅν φασιν ἐν μεθορίῳ εἶναι ἀετοῦ καὶ γυπὸς, ὡς καὶ τὸ ὄνομα μαρτυρεῖ.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ — ΕΜΑΣ. διὰ μέσου οἱ δύο στίχοι οὗτοι. τὸ δὲ ἑξῆς· ἦ ῥά σε Αρτεμις ὥρμησε πανδήμους ἐπὶ βοῦς. τὸ πᾶν τοιοῦτόν ἐστιν· ὄντως δὴ ἡ Αρτεμις τοῦ Διὸς θυγάτηρ δηλονότι, παρώρμησέ σε ἐπὶ τὰς πανδήμους βοῦς τὰς ἀγελαίας, ἢ διὰ χάριν τινὸς νίκης ἀκερδῆ, καὶ ἀχάριστον, καὶ ἀθυσίαστον, ἢ ψευσθεῖσα, ἤγουν μὴ τυχοῦσα ἐν τοῖς δώροις καὶ κέρδεσι τῶν ἐνδόξων σκύλων, ἢ ἐν ταῖς ἐλαφηβολίαις, ἤγουν μὴ μετέχουσα θυσιῶν ἐκ τῶν γενομένων ἐλαφηβολιῶν, ἢ ὁ χαλκοθώραξ Αρης, ποιὰν μομφὴν ἔχων κατὰ σοῦ ἕνεκα κοινῆς συμμαχίας, ἀπέδωκέ σοι βλάβην νυκτεριναῖς μηχαναῖς. οὐ γὰρ οἴκοθεν ἔβης ἐπὶ τὰ ἀριστερά.

183. ΦΡΕΝΟΘΕΝ, ἤγουν οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ἄτοπα, καὶ ἀπρεπῆ, μωρά.

185. ΕΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩΝ, ἐμπίπτων, ἐπιτιθέμενος ταῖς ποίμναις. τὸ δὲ πιτνῶν ἔμφασιν ἔχει καταφορᾶς.

* 186. τὸ δὲ ΗΚΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἦλθεν ἄν.

188. ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ, ὑποσπείραντες. ΚΛΕΠΤΟΥΣΙ, λανθάνουσι. ἤγουν εἰ δολίως καὶ λάθρα σπείρουσι λόγους Αγαμέμνων καὶ Μενέλαος, ἢ ὁ τῆς γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν τῆς ἀσώτου, τουτέστι τῆς φαύλης, τῆς ἐξώλους, ἤγουν ὁ Οδυσσεύς.

194. ΑΝΑ, ἀνάστηθι. ΑΓΩΝΙΩι ΣΧΟΛΑι, ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει· ΑΤΑΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΦΛΕΓΩΝ, εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην.

197. ΕΧΘΡΩΝ Δ' ΥΒΡΙΣ, ἡ κατὰ σοῦ φήμη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν λεγομένη. ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ, ἐπιγελώντων, βλασφημούντων. ΑΧΟΣ, λύπη.

201. ΑΡΩΓΟΙ, ἐπιμεληταί. ΧΘΟΝΙΩΝ, αὐτοχθόνων. ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΝ, τουτέστι τῶν Αθηναίων. Ερεχθεῖδαι δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ερεχθέως. ΣΤΟΝΑΧΑΣ, στεναγμούς. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ, φροντίζοντες. ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ, ὁ ἐν τοῖς ὤμοις κράτος ἔχων. ΘΟΛΕΡΩι, τεθολωμένῳ.

208. ΤΙ Δ' ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. κατὰ τί βάρος ἐνήλλακται ἥδε νὺξ τῆς ἡμέρας; ΛΕΧΟΣ ΔΟΥΡΙΑΛΩΤΟΝ, γυναῖκα αἰχμάλωτον. ΣΤΕΡΞΑΣ, ἀγαπήσας. ΑΝΕΧΕΙ, τιμᾷ. ΘΟΥΡΙΟΣ, ὁ ὁρμητικός· Θούριον δὲ οὐδετέρως, πόλις, ἡ καὶ Σύβαρις. ΑΙΔΡΙΣ, ἀγνοοῦσα, μὴ εἰδυῖα. ὥστ' ἀκριβῶς ἂν εἴποις, τὸ πᾶν εἰδυῖα.

214. ΑΡΡΗΤΟΝ, τὸ μὴ δυνατὸν ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. ΜΑΝΙΑι ΑΛΟΥΣ, ὑπὸ μανίας κρατηθείς. ΝΥΚΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ. ὅμοιον τῷ, ἥσυχα θάσσουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ, ἐφύβρισται ἔπαθε. ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ, χειρὶ κατατετμημένα. ΑΙΜΟΒΑΦΗ, ὑφ' αἵματος βεβαμμένα, ἃ ἐκεῖνος ἐσφαγίασε.

222. ΑΝΔΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΝ. ἀγγελία τινὸς λέγεται, ἣν ἂν ἀγγείλῃ τις ὑπ' ἐκείνου πεμφθεὶς, καὶ ἣν εἴπῃ τις περὶ ἐκείνου, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλείς. ΑΙΘΟΠΟΣ, διαπύρου. ΑΤΛΑΤΟΝ, ἀνυπομόνητον, ἀφόρητον. Ο ΜΕΓΑΣ ΜΥΘΟΣ, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα φήμη. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ, τὸ ἀκόλουθον, τὸ ἑπόμενον. ΠΕΡΙΦΑΝΤΟΣ, φανερός. ΘΑΝΕΙΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΗΚΤΩι ΧΕΡΙ, ἤγουν διὰ τῆς αὐτοῦ ἰδίας χειρὸς τῆς μανικῆς. ἔμπληκτος, καὶ ἀπόπληκτος, καὶ παραπλὴξ ταυτόν.

235. ΩΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΙΣΩ. μὴ ξενισθῇς, εἰ πρὸς τὸ ΠΟΙΜΝΗΝ, ἑνικὸν ὄν, ΤΑ ΜΕΝ καὶ ΤΑ ΔΕ ἀποδίδωσιν. ὥσπερ γὰρ λέγομεν, αἰτίαν ἐπάγει ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τὰ μὲν ὡς προδότῃ, τὰ δὲ ὡς συκοφάντῃ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνεται καὶ ἐνταῦθα. καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα εὑρήσεις πανταχοῦ. μαρτυρεῖ δὲ καί τις τῶν λογοποιῶν λέγων οὕτω· καὶ ζημίας, τῆς μὲν ἀπὸ τοῦ τὴν χεῖρα ἀργεῖν, τῆς δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ καχεξίας. ἄλλως τε καὶ ΠΟΙΜΝΗΝ εἶπεν, ὅ ἐστιν εἶδος περιληπτικὸν, καὶ πάλιν ἐν τῇ διαιρέσει, τὸ ΩΝ προσέταξε,

δεικνὺς ὅτι ἡ ποίμνη πλῆθος δηλοῖ, ὥσπερ γένος τῶν ὕστερον. λέγει δὲ καὶ ὁ Λιβάνιός που κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο· Εἰ φίλῳ τῷ μὲν χαριοῦμαι, τὸν δὲ προσλήψομαι. ΔΙΧ᾽ ΑΝΕΡΡΗΓΝΥ. δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς δύο μοίρας. ΑΡΓΙΠΟΔΑΣ, ταχύποδας, ἢ λευκόποδας. ΑΝΕΛΩΝ, ἀνελόμενος, βαστάσας. ΓΛΩΣΣΑΝ ΑΚΡΑΝ, τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης. ὅμοιον τῷ, μέσος κατέχῃ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέσον. ΡΙΠΤΕΙ. ῥίπτειν, τὸ ἁπλῶς ῥίπτειν. ῥιπτεῖν δὲ, τὸ μετὰ σφοδρότητος. ΡΥΤΗΡΑ, τὸ κοινῶς λωροκάπιστρον. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ, οἷς τοὺς ἵππους χερσὶ κατέχουσιν οἱ ἱππεύοντες. ΛΙΓΥΡΑι, λιγυρὸν ἦχον ἀποτελούσῃ. ΔΕΝΝΑΖΩΝ. μετὰ δεινοπαθείας λέγων, ἀπὸ τοῦ δεινός. βλασφημῶν.

245. ΩΡΑ ΤΙΝ᾽ ΗΔΗ. καιρός ἐστιν ἤδη τινὰ, τουτέστιν ἕκαστον ἡμῶν, κρυψάμενον καλύμμασι τὴν κεφαλὴν, ἀρέσθαι κλοπὴν διὰ τῶν ποδῶν, ἤγουν φεύγειν διὰ ξηρᾶς· ἢ ἑζόμενον κατὰ τὸν ταχὺν ζυγὸν τῆς κωπηλασίας, μεθεῖναι ἑαυτὸν, καὶ ἀπολῦσαι διὰ νηὸς ποντοπόρου. ΖΥΓΟΝ ΕΖΟΜΕΝΟΝ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΖΥΓΟΝ ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ᾽ οὕτω λέγε· ἑζόμενον ζυγόν. καθῆσθαι γὰρ καθέδραν φαμέν. ζυγὸς, ἔνθα καθήμενοι κωπηλατοῦσι. ΠΟΝΤΟΠΟΡΩι ΝΑΙ ΜΕΘΕΙΝΑΙ, διὰ ποντοπόρου νηὸς εἰς θάλατταν ἀφεῖναι ἑαυτόν. ΛΙΘΟΛΕΥΣΤΟΝ ΑΡΗ, λιθόβλητον φόνον.

256. ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπλαστος, ἢ ἀπλησίαστος, τουτέστι κακὴ, ἣ μὴ παραχωροῦσα πλησιάζειν αὐτῇ.

257. ΟΥΚ ΕΤΙ ἔχει δηλονότι αὐτὸν κακὴ μοῖρα. ἔληξε γὰρ ὥσπερ ὀξὺς νότος ὁρμήσας χωρὶς ἀστραπῆς. ΠΑΡΑΠΡΑΞΑΝΤΟΣ, παραπλήσια παθόντος. ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ, αἴρει, ἐγείρει, ὑποβάλλει. ἐξέτεινεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήρωσεν. ὑπέτεινεν, ἀντὶ τοῦ κάτωθεν εἰς ὕψος ἔτεινεν. διατείνεσθαι δὲ, τὸ διϊσχυρίζεσθαι.

263. εἰ πέπαυται ὁ Αἴας τῆς μανίας, κομιδῆ νομίζω εὐτυχήσειν. ἀφανοῦς γὰρ ὄντος τοῦ κακοῦ οὐδεμία φροντίς.

265. ΑΙΡΕΣΙΝ, πρόκρισιν. ΑΝΙΩΝ. ἀνιῶ τινα, τὸ κακῶς ποιῶ αὐτόν. καὶ ἀνιῶ τινα, ὅταν κακῶς ἔχω, ὁ δὲ συναλγεῖ τῷ ἐμῷ πάθει, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. Η ΚΟΙΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, κοινῇ λυπεῖσθαι ἐν φίλοις κοινῇ λυπουμένοις, τουτέστιν ὁμοῦ τοῖς φίλοις λυπεῖσθαι.

268. ΤΟ ΤΟΙ ΔΙΠΛΑΖΟΝ, τουτέστι τὸ λυπεῖν καὶ τὸ λυπεῖσθαι, μεῖζον κακὸν, δηλονότι τοῦ ἁπλοῦ.

269. ΗΜΕΙΣ. τοῦτο λέγει ἡ Τέκμησσα, ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ Αἴαντος. ΑΤΩΜΕΣΘΑ, βλαπτόμεθα.

273. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ, σωφρονοῦντας. ΑΝΕΠΝΕΥΣΕ, ἄνεσιν ἔσχε. ΛΥΠΗι ΕΛΗΛΑΤΑΙ, ἐλαύνεται ὑπὸ λύπης. ΗΜΕΙΣ Θ᾽ ΟΜΟΙΩΣ ἐλαυνόμεθα κακῇ λύπῃ.

278. συνομολογῶ σοι, καὶ φοβοῦμαι μή τις ἦλθεν ἐκ θεοῦ πληγή. πῶς γὰρ, ἐπεὶ πεπαυμένος ὁ Αἴας τῆς μανίας μηδέν τι μᾶλλον εὐφραίνεται, ἢ ὅτε ἦν μαινόμενος, ἀλλ᾽ ἔτι ἐν μεγάλῃ λύπῃ διάγει;

283. ΞΥΝΑΛΓΟΥΣΙΝ ΤΥΧΑΣ, συναχθομένοις κατὰ τὰς δυστυχίας,

285. ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. ἐπὶ τῆς ἄκρας νυκτὸς, τουτέστι κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. ΗιΘΟΝ, ἀντὶ τοῦ ᾔθοντο, ἔφαινον. ΑΜΦΗΚΕΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον λαβὼν ξίφος, ἐζήτει ἐξελεύσεις βαδίζειν ματαίας. ἔξοδος, ἡ ἐξέλευσις· ἐκφορὰ δὲ ἐπὶ νεκροῦ.

288. ΕΠΙΠΛΗΣΣΩ ΚΑΙ ΛΕΓΩ, ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξα, ἐπετίμησα καὶ ἔλεξα.

292. ΒΑΙΑ, ὀλίγα. ΥΜΝΟΥΜΕΝΑ, ᾀδόμενα. ΚΟΣΜΟΝ, καλλωπισμόν.

294. ΜΑΘΟΥΣΑ, ἀκούσασα.

296. ΣΥΝΔΕΤΟΥΣ, πόδας καὶ χεῖρας δεδεσμημένους. ΗΥΧΕΝΙΖΕ, ἐλαιμοτόμει, τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν. ΑΝΩ ΤΡΕΠΩΝ, ἀνατρέπων, ἤγουν ὑπτίους τιθείς. ΚΑι᾽ΡΡΑΧΙΖΕ, καὶ ἐδίχαζε. ΗιΚΙΖΕΘ᾽, ἐμάστιζε. ΕΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ἐμπιτνῶν ταῖς ποίμναις, ἐπιτιθέμενος.

301. ΥΠΑΙΞΑΣ, κρυφίως ὁρμήσας. ΑΝΕΣΠΑ, σφοδρῶς, μετὰ βίας καὶ δεινοπαθείας ἀνέπεμπε. ΕΚΤΙΣΑΙΤ᾽, ἀπέλαβεν.

306. ΕΜΦΡΩΝ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ, ἐν καταστάσει φρονήσεως ἐγένετο. ΜΟΛΙΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩι, σὺν βίᾳ, βραδέως. ΠΩΣ, κατά τινα τρόπον.

308. ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ, πτώμασι. ΕΡΕΙΦΘΕΙΣ, πεσών.

* 310. ΑΠΡΙΞ, ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

ΑΠΡΙΞ ΟΝΥΞΙ, τὸ διὰ τῶν ὀνύχων στεῤῥῶς κρατεῖν, καὶ μὴ ἀπολύειν.

311. ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ. κατὰ μὲν τὸν πλεῖστον χρόνον ἐκάθητο ἄφωνος,

313. ΕΙ ΜΗ ΦΑΝΟΙΗΝ, εἰ μὴ δείξαιμι, ἐξείποιμι.

* 319. ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. οἱ λέγοντες τὸ βαρυψύχου ἀντὶ τοῦ γενναίου, καὶ διὰ τοῦτο προστιθέντες τὸ οὐ, τἀληθὲς ἠγνοήκασι. βαρύψυχος γὰρ, ὁ βαρεῖαν καὶ λιθώδη καὶ ἀκίνητον ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ὁρμητικὴν καὶ πρόθυμον.

320. ΕΞΗΓΕΙΤ' ΕΧΕΙΝ, ἡρμήνευεν εἶναι. ἤγουν τοὺς τοιούσδε γόους ἀεί ποτε ἡρμήνευεν εἶναι, ἰδίους δηλονότι, ἀνδρὸς κακοῦ καὶ βαρυψύχου.

* 321. ΑΨΟΦΗΤΟΣ ΟΞΕΩΝ ΚΩΚΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν ὑψηλῶν. ὅμοιον τῷ, (Ηλεκ. 36.) ἄσκευον ἀσπίδος τε καὶ στρατοῦ. τὸ ὀξὺ ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμοῦ καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. — ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων κυρίως λέγεται.

326. ΔΡΑΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ θέλων καὶ μέλλων ποιῆσαι. τὸ γὰρ δρασείω, τυψείω, πολεμησείω, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται. ἐκ μὲν τοῦ δράσω μέλλοντος, τὸ δρασείω. καὶ ἐκ τοῦ τύψω, τὸ τυψείω. καὶ ἐκ τοῦ πολεμήσω, τὸ πολεμησείω. ἐκ δὲ τοῦ χρῶ ἐνεστῶτος, τὸ χρείω· καὶ ἐκ τοῦ κίχω, τὸ κιχείω. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικὰ, καὶ σημασίαν ἔχουσιν ἀεὶ μέλλοντος.

328. ΕΣΤΑΛΗΝ, ἐπορεύθην.

334. ΜΑΛΛΟΝ, ἀλγεῖ δηλονότι. ΘΩΥΣΣΕΙ, βοᾷ.

* 342. ΤΕΥΚΡΟΝ ΚΑΛΩ. εἰπὼν ΠΑΙ ΠΑΙ, μεταπίπτει εἰς ζήτησιν τοῦ Τεύκρου, ὑπ' ἀμηχανίας, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος ἐκείνου. Η ΤΟΝ ΕΙΣΑΕΙ. ἤγουν κατὰ τὸν ἑξῆς χρόνον πάντα. τὸ ἀεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ, ἐπὶ μέλλοντος ἀεί. ΛΕΗΛΑΤΗΣΕΙ, λείαν ἐλάσει, λαφυραγωγήσει, ληστεύσει, πορθήσει, ἁρπάσει.

350. ΟΡΘΩι ΝΟΜΩι, ὀρθότητι, ὥσπερ εἴ τις εἴποι, ἐν εὐθείᾳ στάθμῃ, ἤγουν εὐθύτητι. * νόμος ἐστὶν ἔγγραφος συνήθεια· συνήθεια δὲ, ὁ ἄγραφος νόμος.

351. ΙΔΕΣΘΕ. σκοπήσατε ὁποῖον κῦμα περίδρομον ὑπὸ μανίας φονικῆς ΚΥΚΛΕΙΤΑΙ, ἤγουν ποντίζει ἐμὲ ἄρτι. * κυκλέω κυκλῶ, τὸ στρέφω· κυκλόω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω.

354. ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ. κατήγορος ἐστὶ μάρτυς κακῶν. μάρτυς δὲ καὶ μαρτυρεῖν, ἐπὶ καλοῦ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μαρτυρεῖν ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λέγειν λαμβάνεται. ΑΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ ΕΧΕΙ, ἀλόγως, χωρὶς λογισμοῦ διάκειται.

* 357. ΑΛΙΑΝ ΟΣ ΕΠΕΒΑΣ. ἤγουν ὃς ἐπέβης, τὸν νεῶν δηλαδὴ, ἑλίσσων, ἤγουν ἐλαύνων πλάτην ἁλίαν. ὁμοῦ δὲ ἑλίσσων πλάτην ἁλίαν, ἀντὶ τοῦ κωπηλατῶν· τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ κωπηλάτης· ἵν' ᾖ τὸ πᾶν, ὃς κωπηλάτης ἐπέβης τῶν νεῶν.

* 361. ΣΥΝΔΑΙΞΟΝ, σφάζετε σὺν τοῖς θρέμμασιν.

362. ΜΗ ΚΑΚΟΝ. μὴ ποίει τὸ πάθος τῆς βλάβης πλέον, διδοὺς ἄκος κακὸν τῷ κακῷ.

* 369. νέμω τὸ βόσκω, καὶ τὸ δίδωμι, καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς· νέμομαι δὲ, βόσκομαι, καὶ, νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ. ἀπὸ τούτου καὶ νέμομαι, τὸ πορεύομαι, ποιητικῶς.

371. ΥΠΕΙΚΕ, ὑποτάσσου, μαλάσσου, καὶ σωφρόνησον.

372. ΧΕΡΣΙ, ἐν χερσὶν ὄντας.

* 374. ΕΛΙΚΕΣΣΙ ΒΟΥΣΙ. ἕλικας, τὰ περὶ τοὺς κάρπους ψέλλια, ἢ ἐνώτια λέγουσι· καὶ ἑλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές. ἑλικῶπις καὶ ἑλίκωψ, εὐόφθαλμος.

* 381. πίνα, ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν· πίννα, τὸ ὄστρακον, διὰ δύο.

384. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἀπὸ τῆς ἄτης, τῆς βλάβης, γίνεται ἀτηρὸς, καὶ ἀταρτηρὸς, ὁ βλαπτικός· γίνεται δὲ ῥῆμα ἀτάω, ἀτῶ, τὸ βλάπτω, καὶ τὸ παθητικὸν, ἀτῶμαι, οὗ ἡ μετοχὴ ἀτώμενος.

386. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΕΙΠΗιΣ, μὴ κομπάσῃς.

* 387. πρόγονοι, πατὴρ, πάππος, καὶ οἱ ἀνωτέρω. ἀπόγονοι, υἱὸς, ἔκγονος, καὶ οἱ κατωτέρω. πρόγονοι, καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι, ὧν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεννωμένους. ἐπίγονοι δὲ λέγονται οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου.—ἀρχηγὸς τοῦ γένους τοῦ Αἴαντος ὁ Ζεὺς, οὕτως. ὁ Αἰακὸς ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐξ οὗ Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν, ὧν Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας.

* 392. εὔχομαι τῷ θεῷ· καὶ εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιοῦμαι. κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι.

395. ΩΣ ΕΜΟΙ, δοκεῖ δηλονότι. παρ' ἐμοὶ, ἤγουν κατ' ἐμέ.

* 396. ἑλοῦ, ἀντὶ τοῦ προτίμησαι. καὶ εἵλετο νίκην τις, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἐνταῦθα δὲ ΕΛΕΣΘΕ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ λάβετε.

* 402. ΑΙΚΙΖΕΙ, ἀντὶ τοῦ αἰκίζεται, ἤγουν μαστίζει.

* 405. ΤΑ ΜΕΝ ΦΘΙΝΕΙ, ἤγουν ἡ ἐμὴ εὐτυχία φθείρεται.

* 407. ΜΩΡΑΙΣ Δ' ΑΓΡΑΙΣ. τὰ βοσκήματα, ἃ λαβὼν μωρῶς διεχρήσατο.

* 408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ, ἀπὸ τοῦ πάλλω, ἀφ' οὗ ἐν ἄλλοις οὗτος παλτὸν λέγει πῦρ, τὸν κεραυνὸν, ὡς ἄνωθεν παλλόμενον.

* 410. ΑΝΔΡΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. χρήσιμον, τὸ ἐπιτήδειον εἰς χρείαν, ἤγουν τὸ συντελοῦν εἴς τι. θέλει οὖν ἐνταῦθα δεῖξαι, ὅτι ἀσυντελὲς φανεῖν τοιάδε ἄνδρα, ἃ οὐδέποτε οὗτος πρότερον ὑπέμεινεν ἂν φανῆσαι.

* 413. ΠΑΡΑΛΑ, ἤγουν παράλια, τουτέστι παραθαλάσσια. — ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.

* 415. ΚΑΤΕΙΧΕΤΕ, εἴχετε. κατέχειν γὰρ λέγεται τὸ κρατεῖν, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ ἀπολλύειν. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΤΙ Μ' ἕξετε δηλονότι.

420. ΕΥΦΡΟΝΕΣ, ἡδεῖς, εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν.

* 423. ΟΥ ΤΙΝΑ. οὐδένα, ἄλλον δηλονότι, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἡ Τροία εἶδεν.

* 428. ἀπείργω τινὰ βουλόμενον ἐνεργεῖν τι. ἀνείργω δὲ τὸν ἀρξάμενον καὶ ὁπωσοῦν τοῦ ἔργου ἀνύσαντα. ἀντὶ τοῦ ἀναστέλλω.

431. ΞΥΝΟΙΣΕΙΝ, συμβήσεσθαι.

435. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ. τὰ τιμιώτατα τῶν γερῶν. εἴληφε γὰρ Ἡσιόνην παρὰ τοῦ Ἡρακλέους. ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, ἕνεκα ἀριστείων εἰληφώς.

* πρεσβεῖον, ἡ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. ἀριστεῖον, τὸ ἕνεκα ἀριστείας γέρας. καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγὲν τινὶ γέρας. πρωτεῖα, τὰ τῆς πρώτης τάξεως γέρα· δευτερεῖα, τὰ τῆς δευτέρας.

* 441. ΕΞΕΠΙΣΤΑΣΘΑΙ ΔΟΚΩ, γιγνώσκειν νομίζω.

* 444. ΟΥΚ ΑΝ ΤΙΣ, οὐδεὶς ἄλλος κατέσχεν ἂν ταῦτα πρὸ ἐμοῦ ἐν ταῖς ἀριστείαις.— καί τοι τοσοῦτόν γε δοκῶ γιγνώσκειν, ὅτι εἰ ὁ Ἀχιλλεὺς εἴη ζῶν, καὶ ἔμελλε κρίνειν, ἤγουν κρίσιν καὶ ἀγῶνα ποιῆσαι περὶ τῶν ἰδίων ὅπλων, καὶ διδόναι τινι κράτος καὶ βραβεῖον ἕνεκα ἀριστείας, αὐτὰ τὰ ὅπλα, οὐκ ἄν τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ ἔμαρψεν αὐτὰ, τὰ ὅπλα δηλονότι.

* 448. ΑΠΗΞΑΝ, ἀπήγαγον. γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὅ ἐστιν ἐκώλυσαν.

* 449. ψηφίζω, τὸ λογαριάζω· ψηφίζομαι δὲ, τὸ τὰς ψήφους τίθημι.

451. ΧΕΙΡ' ΕΠΕΝΤΥΝΟΝΤ', εὐτρεπίζοντα. ΕΣΦΗΛΕΝ, παρέτρεψεν, σφαλῆναι ἐποίησεν. ΒΛΑΠΤΟΙ, ἐμποδίζοι. ὁ δειλὸς φύγοι ἂν τὸν ἐπικρατέστερον. * φεύγει τις διωκόμενος ὑπό τινος. φεύγει ὁ φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζόμενος. καὶ φεύγει ὁ κατηγορούμενος. ἐξέφυγε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐξελύσατο ἑαυτόν. διαφεύγει δὲ τι, ὅταν παραδράμῃ διωκόμενον, ἢ ὅταν παροραθῇ λαθὸν, ἢ ὅταν κρατηθὲν διολισθήσῃ.

* 458. ΕΧΘΑΙΡΟΜΑΙ. ἀπὸ τοῦ ἔχθω τὸ μισῶ, ἔχθος, τὸ μῖσος, καὶ ἐχθαίρω, τὸ μισῶ, καὶ ἐχθαίρομαι, τὸ μισοῦμαι.

460. ναύλοχοι λιμένες, ἔνθα δηλονότι αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, τουτέστι κατὰ τάξιν καὶ ἀπὸ τούτου ναύλοχοι ἕδραι, αἱ ναυτικαί.

* 464. τὸ ΓΥΜΝΟΝ καὶ τὸ ΑΤΕΡ ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ, μεμονωμένον καὶ κεχωρισμένον τῶν ἀριστείων, ἤγουν τῶν ἕνεκα ἀριστείας γερῶν.

* 467. ἔρυμα, καὶ φρούριον, καὶ πολίχνιον, ταὐτόν.

* 470. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΤΑΥΤΑ. οὐδέν εἰσι ταῦτα, ἤγουν οὔτε τὸ τὰς ἕδρας ναυλόχους λιπεῖν καὶ ἀπιέναι πρὸς τὸν πατέρα, οὔτε μὴν τὸ εἰς μάχην συνελθεῖν, εἶτα τελευταῖον ἀποθανεῖν.

* 472. σπλάγχνον, ἡ καρδία, ἀφ' οὗ καὶ εὔσπλαγχνος, ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρεῖος· ἄσπλαγχνος δὲ, ὁ ἀκάρδιος καὶ δειλός.

* 473. αἰσχροῦ δὲ εἴδη τέτταρα, ἄδικον, δειλὸν, ἄκοσμον, ἄμορφον.

475. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ΗΜΑΡ. τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἑαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἤματι, καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἤγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου; ΠΑΡ' ΗΜΑΡ, ἐπ' ἤματι. ΤΕΡΠΕΙΝ, εὐφραίνειν. ΕΧΕΙ, δύναται. ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ, παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα ἑαυτὴν δηλονότι. ΚΑΪΝΑΘΕΙΣΑ, ἀναβολὴν ποιήσασα, ὅθεν καὶ ἀνάθεσις, ἡ ὑπέρθεσις.

* 478. ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ, ἤγουν θαῤῥεῖ, καθ' ὃ λέγεται θάλπον παρ' Ομήρῳ τὸ θάρσος, κατ' ἐναντιότητα τοῦ δέους, ὃ ψυχρὸν· αὐτὸς λέγει· Ψυχρὸν δέος εἷλεν.

* 480. ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΗ, τὸν μεγαλοπρεπῆ, γενναῖον. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος, καὶ εὐγενὲς ἦθος, τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον, καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ, ὑποβολιμαῖον, νόθον.

485. ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ, τῆς δουλικῆς, τῆς ἐξ ἀνάγκης γενομένης.

* 489. ΘΕΟΙΣ. συνίζησις. τὸ δὲ ΠΟΥ περισσόν.

491. ΞΥΝΗΛΘΟΝ. εἰς ἡ κατὰ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, σοὶ δηλονότι. ΕΥ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ, ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ τοῖς σοῖς, ἤγουν εὐνοῶ σοι, εὔνους σοι εἰμί. * τὸ φρονῶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, καὶ τὸ εὖ φρονῶ, ἐπεὶ διαλελυμένον ἐστί· τὸ δὲ εὐφρονῶ, δοτικῇ ἐνίοτε καὶ αἰτιατικῇ.

492. ΑΝΤΙΑΖΩ, ἀντιβολῶ. ΕΦΕΣΤΙΟΥ ΔΙΟΣ, τοῦ τιμωμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἐφορῶντος τὴν συνοίκησιν ἡμῶν. * Εφέστιον Δία προτείνουσιν οἱ συνοικοῦντες· οἱ δὲ φίλοι, Φίλιον· οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ, Εταιρεῖον· οἱ δὲ ξένοι, Ξένιον· οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες, Θρκιον· οἱ δὲ δεόμενοι, Ικέσιον· οἱ δὲ ἀδελφοὶ, Ομόγνιον.

494. ΒΑΞΙΝ ΑΛΓΕΙΝΗΝ, κλῆσιν, φήμην λυπηράν.

495. ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΧΕΙΡΙΑΝ, ἤγουν ὑποχειρίαν ἀφεὶς τινὶ τῶν σῶν ἐχθρῶν.

* 496. ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ τὸν βίον δηλονότι, ἀποθανών. τελευτῶ τὸ ἔργον, καὶ τελευτῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω, ἐφ' ᾧ συνυπακούεται τὸν βίον, ἵν' ᾖ, τελευτῶ τὸν βίον. τὸ τελευτῶ, καὶ τὸ καταστρέφω, καὶ ἔτι τὸ μεταλλάττω, τὰ αὐτά. δηλοῖ γὰρ τὸ ἀποθνήσκειν.

501. ΙΑΠΤΩΝ, βάλλων, λοιδορῶν, βλάπτων.

503. ΛΑΤΡΕΙΑΣ, δουλείας. κυρίως λατρεία, δουλεία ἐπὶ μισθῷ. ΖΗΛΟΥ, μακαρισμοῦ, εὐδαιμονισμοῦ.

* 508. ΠΟΛΛΩΝ ΕΤΩΝ ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ, πολυετῆ. κληρούχους, καὶ τοὺς γεωργοὺς φησὶν Ηρόδοτος. κληροῦχοι, καὶ οὓς Αθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστῳ διανέμοντες.

* 511. ΤΡΟΦΗΣ, ἀνατροφῆς. λέγει δὲ ἀνατροφὴν, ἣν ἀνατρέφουσιν αὐτὸν ἄλλοι.

ΔΙΟΙΣΕΤΑΙ ΜΟΝΟΣ, ἤγουν κομισθήσεται κεχωρισμένος. ὁ νοῦς οὗτος· σοῦ τοῦ Αἴαντος θανόντος, οἱ ὀρφανισταὶ οὐκ ἐάσουσι τὸν Εὐρυσάκην εἶναι σὺν ἐμοί· ἀλλὰ διοίσουσιν αὐτὸν μόνον.

512. ὀρφανισταὶ, οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν· χηρωσταὶ, οἱ τῶν χηρῶν.

* 515. ΗΙΣΤΩΣΑΣ, ἠφάνισας. ἀνιστῶ, τὸ πεπτωκὸς ἐγείρω· ἀϊστόω δὲ ἀϊστῶ, τὸ ἀφανίζω, ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ ἴσημι ποιητικῶς τὸ γινώσκω, ἄϊστος, ἀφανὴς γεγονὼς, καὶ ἐκπεπτωκὼς τῆς μνήμης, καὶ ἀπὸ τούτου ἀϊστόω ἀϊστῶ ῥῆμα. ΑΛΛ' Η ΜΟΙΡΑ, ἡ εἱμαρμένη. τὸ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δέ.

516. Η ΜΟΙΡΑ, ἤγουν ὁ κακὸς θάνατος, ἡ τύχη. ΚΑΘΕΙΛ', κατήγαγε, κατεβίβασε, κατέβαλε.

* 519. ΕΓΩΓΕ ΣΩΖΟΜΑΙ. ὥσπερ ἐὰν ἐσωζόμην ἐν πᾶσι, σώζομαι ἐν σοί. σώζεται δέ τις ἔν τινι, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ᾖ, ὡς σωζομένου ἐκείνου αὐτὸν σώζεσθαι, ἀπολωλότος δὲ, αὐτὸν συναπόλλυσθαι.

* 521. ΤΕΡΠΝΟΝ, τὸ τέρψιν ποιοῦν· χαροποιὸν δὲ, τὸ χαρὰν ἔχον, οἷον χαροποιὸν δράμα.

* 531. καὶ μὴν ἐξελυσάμην αὐτὸν, εἰς τοῦτο δηλονότι, ἵνα σὺ ὁρᾷς αὐτόν. ΦΟΒΟΙΣΙ, διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτὸν, ῥύσασθαι θέλουσα.

534. ΠΡΕΠΟΝ. εἰρωνικόν.

535. ΦΥΛΑΞΑ, ἐπετήρησα, εἰς τὸ ἐπαρκέσαι, βοηθῆσαι, ὑπηρετῆσαι.

537. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ. ἤγουν κατὰ τί, ἢ τί δῆτα ἂν ἴσως ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σὲ ὠφέλοιμί σε; τουτέστι τίνα ὠφέλειαν ἕξεις ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σέ; * ΕΚ ΤΩΝΔΕ, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. ΩΦΕΛΟΙΜΙ. ὠφελοίην ἔδει εἰπεῖν· ποιητικῇ δὲ ἀδείᾳ οὕτος οὕτω χρῆται τοῖς εὐκτικοῖς.

* 538. ΠΡΟΣΕΙΠΕΙΝ, προσφθέγξασθαι, ἀσπάζεσθαι λόγοις.

540. ΜΕΛΛΕΙ, βραδύνει. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ, ὁμοῦ παρεῖναι.

* 542. ΑΓ' ΑΥΤΟΝ, δεῦρο ἄγε, ἢ κόμιζε, αὐτὸν, ὅστις ἀπὸ τῶν προσπόλων κυβερνᾷς αὐτὸν ταῖς χερσίν.

543. ΕΡΠΟΝΤΙ, ἐρχομένῳ. ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩι ΛΟΓΟΥ, ἔνδειαν ἔχοντι τοῦ σοῦ λόγου, ἤγουν οὐκ ἀκούοντι.

545. ΑΙΡΕ, κόμιζε, πρόσφερε. * ΦΟΝΟΝ, τὰ πτώματα τῶν ἀρτίως πεφονευμένων ποιμνίων.

547. ΕΙΠΕΡ ΔΙΚΑΙΩΣ. εἴπερ ἐστὶν ὅμοιος ἐμοὶ, καθὰ ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον. * ΤΑ ΠΑΤΡΟΘΕΝ, κατὰ τὰ πατρὸς ἰδιώματα, λέγω δὴ ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ τὸ γενναῖον ἐν συμφοραῖς. ἤγουν εἴπερ οὐ μόνον κατὰ τὴν σπορὰν ἐμός ἐστιν υἱὸς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα ἐμὸς ἔοικεν ἀληθῶς.

548. ΑΥΤΙΚΑ, ἐκ βρέφους. ΩΜΟΙΣ, στεῤῥοῖς, ἀφόβοις. ΝΟΜΟΙΣ, ἤθεσι.

* 549. τὸ ΠΩΛΟΔΑΜΝΕΙΝ ἐπὶ ἀλόγων λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν, καὶ παιδοτριβεῖν, ἀφ' ὧν παιδαγωγὸς, καὶ παιδοτρίβης, ὁ λεγόμενος βαΐουλος.

* 554. ΕΝ ΤΩι ΦΡΟΝΕΙΝ ΜΗΔΕΝ, ἐν τῷ μηδενὸς ἐπαισθάνεσθαι μήτε λυπηροῦ, μήτε ἡδέος.

555. ΜΑΘΗιΣ, εἰς τὴν πρέπουσαν ἡλικίαν ἐλθών. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ. ὅταν δ' ἀφίκῃ εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης.

* 557. ΟΠΩΣ ΔΕΙΞΕΙΣ. τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον οὐδέποτε κατὰ τοὺς Αττικοὺς ὑποτάσσεται. ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται. ΟΙΟΣ ΕΞ ΟΙΟΥ 'ΤΡΑΦΗΣ. οὐ πρὸς τὸ ἐξ οἵου λέγεται τὸ ἐτράφης, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἷος. τὸ δὲ ἐξ οἵου, ἀντὶ τοῦ, ἐξ οἵου πατρὸς δηλονότι, γεγονώς. τὸ πᾶν· οἷος ἀνετράφης ἐξ οἵου πατρὸς ὤν.

558. ΚΟΥΦΟΙΣ ΠΝΕΥΜΑΣΙΝ, ἐλαφροῖς. τουτέστιν ἐλαφρῶς καὶ ἐλευθερίως ἀνάπνει τὸν ἀέρα. * ΨΥΧΗΝ ΑΤΑΛΛΩΝ, ζωὴν βρεφικῶς διαβιβάζων καὶ τρέφων. ἀτάλλειν γὰρ τὸ νηπιάζειν καὶ σκιρτᾷν. ΟΥ ΤΟΙ Σ' ΑΧΑΙΩΝ. ἤγουν οἶδα ὅτι οὐ μὴ ὑβρίσει σε τις τῶν Αχαιῶν.

561. ΣΤΥΓΝΑΙΣΙ ΛΩΒΑΙΣ, λυπηραῖς ὕβρεσι.

* 562. ΠΥΛΩΡΟΝ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυλασσόντων τὰς πύλας. λέγει νῦν τὸν ἀποσοβοῦντα, καὶ μὴ ἐῶντα προσβαλεῖν κακόν τι. ΤΡΟΦΗΣ ΑΟΚΝΟΝ ΕΜΠΑΚΑ, ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν.

564. ΤΗΛΩΠΟΣ ΟΙΧΝΕΙ, μακρὰν διατρίβει, περιέρχεται. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ΔΥΣΜΕΝΩΝ ΘΗΡΑΝ ΕΧΩΝ, δυσμενῆς θηρῶν.

* 566. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ ΧΑΡΙΝ. ἐπισκήπτω τήνδε τὴν ἐντολὴν ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ λέγει τήνδε τὴν χάριν, ἐπεὶ ὅπερ ἐντέλλεται, ὡς χάριν τοῦτο αἰτεῖ παρ' αὐτῶν.

570. ΓΗΡΟΒΟΣΚΟΣ, γηροτρόφος. * τὸ δὲ γηροβοσκῶ γράφεται καὶ μικρὸν, ἀπὸ τοῦ γῆ-

ρος. καὶ μέγα ἀπὸ τῆς γενικῆς, τοῦ γήρως· ἔστι γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ γῆρας. — ΕΙΣΑΕΙ, διὰ βίου. ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ, ἕως ὅτου τὰς καταδύσεις καταλάβωσι τοῦ κάτω θεοῦ, ἤγουν τοῦ Πλούτωνος.

* 572. ΤΕΥΧΗ. τεῦχος μὲν τὸ ἀγγεῖον, τεύχη δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα.

* 574. ΑΛΛ' ΑΥΤΟ ΜΟΙ, ἀλλὰ σὺ Εὐρύσακες παῖ ἐμοὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ σάκος τὸ ἑπτάβοιον, τὸ ἄῤῥηκτον, τὸ ἐπώνυμον, σοῦ δηλονότι, ἔχε στρέφων διὰ τοῦ πολυῤῥάφου πόρπακος. ἔστι δὲ πόρπαξ ὁ λῶρος δι' οὗ κατέχουσι τὴν ἀσπίδα, ὃς λέγεται καὶ ὄχανον. σάκος δὲ οὐδετέρως, ὅπλον, ἀσπίς· σάκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτὸ δὲ ἑνὸς κ, ὁ θύλακος· κυρίως δὲ, πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.

* 579. ΑΠΑΚΤΟΥ. ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται. ἀκτὸν ὄνομα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀπακτόω, ἀπακτῶ, ῥῆμα. ΕΠΙΣΚΗΝΟΥΣ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἐπιτάφιοί εἰσι, καὶ ἔξοδοι. ἐπίσκηνοι δὲ θρῆνοι, οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

581. ΘΑΣΣΟΝ, ταχύτερον. λαμβάνεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ταχέως. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴδιον ἰατροῦ σοφοῦ, ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. * ΤΟΜΩΝΤΙ, ὡς τὸ θανατῶντι, βασιλειῶντι. τὰ γὰρ τοιαῦτα δευτέρας συζυγίας ὡς ἐπίπαν ἐστίν. ἔστι δὲ γλυκύτατον τὸ λέγειν, τραῦμα τομῆς ἐπιθυμοῦν, ὥσπερ εἰ αἴσθησιν εἶχε.

* 584. ΟΥ ΓΑΡ Μ' ΑΡΕΣΚΕΙ. οὐκ ἀρέσκουσιν ἐμοὶ οἱ λόγοι σου θρασεῖς ὄντες. τὸ ὄργανον γὰρ λέγει τοῦ λόγου, ἀντὶ τῶν λόγων. ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ, ἐπιθυμεῖς δρᾶσαι.

* 588. ΚΑΙ ΘΕΩΝ, συνίζησις. ΙΚΝΟΥΜΑΙ, τὸ παρακαλῶ· ἀφικνοῦμαι δὲ, τὸ παραγίνομαι. ΠΡΟΔΟΥΣ. προδίδωμι, ἐπὶ προδοσίας, ἀφ' οὗ προδότης· καὶ προδίδωμι, τὸ καταλιμπάνω, ὡς ἐνταῦθα. — μὴ προδῷς, μὴ καταλείψῃς.

596. Ω ΚΛΕΙΝΑ ΣΑΛΑΜΙΣ. ἐνταῦθα ἐμιμήσατο τὸ ἦθος τῶν ἀφεστώτων τῆς οἰκείας· ὁπόταν γάρ τι δυσχερὲς ἀπαντᾷ, μακαρίζειν εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰς πατρίδας. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις οὕτως. ὦ κλεινὴ καὶ ἔνδοξε Σαλαμὶς ἡ πατρίς μου, σὺ μὲν ἴσως κατῳκισμένη ὑπάρχεις κύκλῳ περικλυζομένη τῇ θαλάσσῃ, εὐτυχὴς, πᾶσιν ἀνθρώποις περιφανὴς δῆλου· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος, μακρὸς καὶ πολύς ἐστιν ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ προσμένω τῇ γῇ ταύτῃ τῇ Τρωϊκῇ, λειμῶνας ἐχούσῃ εἰς βοσκημάτων νομὴν ἐπιτηδείους, οὐδενὸς λόγου ἀξιούμενος, διόλου τρυχόμενος καὶ δαμαζόμενος τῷ χρόνῳ τῷ εὐκινήτῳ, ἔχων κακὴν ἐλπίδα καὶ φόβον, τελέσειν ποτὲ τὴν ὁδὸν, καὶ διελθεῖν ἐμὲ εἰς τὸν Αιδην τὸν μισητὸν καὶ σκοτεινόν. καὶ ὁ Αἴας συνυπάρχει μοι, δυσίατος, ἤγουν δυσκόλως ἰαθῆναι δυνάμενος, ἐπικαθήμενος ἀεὶ τῇ οἰκίᾳ· ἰώ μοι, διὰ μέσου· ξύνοικος τῇ ἀπὸ θεοῦ γενομένῃ μανίᾳ· ὅντινα ἐξέπεμψας σὺ, ὦ Σαλαμὶς δηλονότι, πρότερον δήποτε ἀριστεύοντα ἐν πολέμῳ τῷ ὁρμητικῷ. νῦν δὲ μόνος ἀποπλανηθεὶς τῆς οἰκείας γνώσεως καὶ διανοίας, εὑρίσκεται μεγάλη λύπη τοῖς φίλοις αὐτοῦ. τὰ δὲ πρότερον αὐτοῦ ἔργα, τὰ διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γενόμενα, ὄντα μέγιστα τῆς ἀρετῆς, ἀχάριστα συνῆλθον καὶ συνέβησαν παρ' αὐτοῖς ἀχαρίστοις καὶ ἀγνώμοσι καὶ ἀθλίοις υἱοῖς τοῦ Ατρέως.

* 597. ΝΑΙΕΙΣ, ἐνεργητικὸν, ἀντὶ παθητικοῦ ναίῃ. τὸ δὲ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ οὖσα ἀναπτοούσῃ περὶ σέ.

* 602. ΛΕΙΜΩΝΙΑι ΠΟΙΑι. ὅμοιον τῷ Τελαμῶνι παῖ. λειμωνία γὰρ ἡ ἐν λειμῶνι χλόη. ΜΗΛΩΝ. γενικὸν ὄνομα τοῦτο παρ' Ομήρῳ. εἰπὼν γὰρ οὕτως (Οδ. ί. 184.) μῆλα, ἐπάγει ὄϊές τε καὶ αἶγες.

604. ΕΥΝΟΜΑι, εὐκινήτῳ, ἢ τῷ καλῶς μεριζομένῳ χρόνῳ εἰς τέσσαρα, ἔαρ, θέρος, μετόπωρον, καὶ χειμῶνα.

* 605. ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ, ὑπὸ τοῦ εὐκινήτου χρόνου ἀεὶ δαμαζόμενος, κακοπαθῶν. ΚΑΚΑΝ ΕΛΠΙΔΑ, ἤγουν φόβον ἔχων, ἀνύσειν ἐμὲ ἔτι ποτὲ τὸν Αιδην, τουτέστι λήψεσθαι σπεύδοντα εἰς τοῦτο. ἀνύω τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ τελειῶ· καὶ ἀνύω τὸ βραβεῖον, ἤγουν σπουδάσας λαμβάνω, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. ΑιΔΗΛΟΝ δὲ ΑιΔΗΝ λέγει τὸν σκοτεινόν, ὥσπερ ἄν τις εἴποι ἀλκιμὸν ἄλκα. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀΐδης γίνεται τὸ ἀΐδηλον κατὰ παραγωγὴν, καθ' ὃν τρόπον ἄλκιμον ἀπὸ τοῦ ἀλκῆς.

* 610. ΕΦΕΔΡΟΣ, κυρίως ὁ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι.

* 618. ΤΑ ΠΡΙΝ Δ' ΕΡΓΑ. τὰ δὲ πρότερα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα, φροῦδα παρὰ τοῖς Ατρείδαις.

* 622. παλαιὸν, τὸ πάλαι ἀρξάμενον, ᾧ ἀντίκειται τὸ νέον. νέον γὰρ τὸ νεωστὶ ἀρξάμενον. ἐνταῦθα οὖν ΕΝΤΡΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΑι ΗΜΕΡΑι, ἀντὶ τοῦ παλαιῷ χρόνῳ, ἤγουν μακρῷ καὶ πάλαι ἀρξαμένῳ. ἤγουν ὄντως ἡ μήτηρ ἡ παλαιῷ μὲν χρόνῳ ἔντροφος, λευκῷ δὲ γήρᾳ, ὅταν ἀκούσῃ αὐτὸν φρενομόρως νοσοῦντα, αἴλινον ἡ δύσμορος οὐκ ἀφήσει, οὐδὲ ἀφήσει, γόον οἰκτρᾶς ὄρνιθος ἀηδόνος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς, καὶ τὸ ἑξῆς. ΛΕΥΚΩι ΓΗΡΑι. ἐπειδὴ τὸ γῆρας λευκαίνει τὰς τρίχας. διὰ τοῦτο εἶπε ΛΕΥΚΩι, ἀπὸ τοῦ ποιουμένου τὸ ποιούμενον.

* 628. ΟΙΚΤΡΑΣ ΑΗΔΟΥΣ, τῆς εὐφροσύνης ἐστερημένης ἀηδόνος, διὰ τὸ ἀεὶ θρηνεῖν τὸν υἱὸν Ιτυν. παραβάλλει δὲ τὸν ἀηδόνος θρῆνον καὶ τὸν Εριβοίας, καὶ εἰκάζει μείζω ἐκεῖνον ἔσεσθαι τῆς ἀηδόνος. — ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, καὶ ἡ ἀηδὼ, τῆς ἀηδόος, ἀηδοῦς.

* 630. ΟΞΥΤΟΝΟΥΣ, ὀξυφώνους. τόνος, ὁ καινῶς ἦχος, καθ' ὃ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος.

631. ΧΕΡΟΠΛΗΚΤΟΙ, ὑπὸ πληγῆς χειρῶν. ΑΜΥΓΜΑΤΑ, σπαράγματα. ΚΕΥΘΩΝ, κευθόμενος, κρυπτόμενος. ΚΡΕΙΣΣΩΝ, ὁ ἀμείνων καὶ ἐπικρατέστερος. * ΜΑΤΗΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ματαίως, ὡς ἐνταῦθα.

643. ΔΥΣΦΟΡΟΝ, δυσβάστακτον, ἀνυπομόνητον. * ΑΤΕΡΘΕ ΤΟΥΔΕ, τοῦ αἰῶνος δηλονότι, ἤγουν τοῦ χρόνου.

* 648. ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ, θηρᾶται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁλισκομένων θηρίων ὑπὸ θηρατῶν.

649. ΔΕΙΝΟΣ, φοβερός. ΕΘΗΛΥΝΘΗΝ ΣΤΟΜΑ. ἐμαλάχθην τὴν σφοδρὰν ὁρμήν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ στόματος τῆς μαχαίρας. τὸ πᾶν δὲ οὕτως· κἀγὼ γὰρ, ὃς ἐδεινοπάθουν τότε, ἐμαλάχθην τὸ στόμα παρὰ τῆσδε τῆς γυναικὸς, ὡς ὑπὸ βαφῆς σίδηρος. Αλλως. ἢ πρὸς τὸ ΩΣ στικτέον, ἵν' ᾖ οὕτως· ὃς ἐκαρτέρουν τὰ δεινὰ, ἤτοι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ὢν, καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος. ἢ πρὸς τὸ ΤΟΤΕ, ἀντὶ τοῦ· ἐθηλύνθην τὸ στόμα ὑπὸ τῆσδε τῆς γυναικὸς, ὥσπερ ἐν βαφῇ σίδηρος, ἤτοι βεβαμμένος ὑπὸ ἐλαίου, θηλύνεται. ἔστι δὲ κρεῖττον τὸ πρῶτον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώττης ἔφερεν.

654. ΕΙΜΙ, πορεύσομαι. ΠΑΡΑΚΤΙΟΥΣ, παραθαλασσίους. * ΑΓΝΙΣΑΣ, καθάρας. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἢ φόνον ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀπονίπτειν τὰς χεῖρας εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος.

* 658. ΕΧΘΙΣΤΟΝ ΒΕΛΩΝ. τὸ ἔχθιστον τῶν βελῶν ἐμοῦ. ἀντὶ τοῦ ἀμυντηρίων. βέλη γὰρ τὰ πεμπόμενα. ΓΑΙΑΣ ΟΡΥΞΑΣ. ἐκεῖ τῆς γῆς κατορύξας, τουτέστι κρύψας, ἔνθα οὐδεὶς ὄψεται. μὴ λάβῃς εἰς τὸ γαίας ἔξωθεν τὸ ἐπί· ἀλλ' οὕτω λέγε· κρύψω τὸ ἐμὸν ἔγχος ὀρύξας ἔνθα τῆς γαίας μή τις ὄψεται.

* 660. τὸ ΝΥΞ καὶ τὸ ΑιΔΗΣ εἶπε κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον, ἀντὶ τοῦ ἀφανεία καὶ φθορά· τὸ δὲ ἀληθὲς, διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτὸν καταλήψεσθαι νύκτα καὶ θάνατον, ὧν αἴτιον τὸ ξίφος. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. δυσμενὴς, ὁ κακὰ νοῶν τινι, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐμενής.

* 668. ΤΙ ΜΗ; διὰ τί οὐχὶ ἄξιον εἴκειν; ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙΣ, τουτέστιν οἱ χιόνας συντιθέντες. στιβάζειν γὰρ καὶ τὸ συντιθέναι. ΕΞΙΣΤΑΤΑΙ. λέγεται τοῦτο καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ, καὶ τάσσεται ἀεὶ ἐπὶ ὁδοῦ· τὸ δὲ ὑπανίστασθαι ἐπὶ καθέδρας. οἷον ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ· ὑπανίσταμαι δέ σοι τῆς καθέδρας. λευκόπωλον δὲ λέγει τὴν ἡμέραν, ἐπεὶ τὸν Ηλιον, ὃς ποιεῖ τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ἅρματος φασὶν ὀχεῖσθαι δύο ἵππους ἔχοντα λευκοὺς, ὧν τὸν μὲν Λάμποντα, τὸν δὲ Φαέθοντα ὀνομάζουσιν.

671. ΕΥΚΑΡΠΩι ΘΕΡΕΙ, τῷ καρποφόρῳ. ὅμοιον τῷ εὔκερων ἄγραν.

673. ΦΕΓΓΟΣ ΦΛΕΓΕΙΝ, φέγγειν, ἤγουν λάμπειν φέγγος. ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ λάμπειν.

* 674. ΔΕΙΝΩΝ Τ' ΑΗΜΑ. καὶ πνοὴ μεγάλων ἀνέμων κατεπράϋνεν ἠχοῦντα πόντον, παυσαμένη δηλονότι καὶ ἡσυχάσασα. ἀὴρ, οὗτος ὃν ἀναπνέομεν· πνεῦμα δὲ, ἄνεμος, ἀήτης

ποιητικῶς· καὶ αὖραι, ἀὴρ κινηθείς. διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων, τῷ μὲν τὴν αὖραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκπνοῶν τάττεσθαι· τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν ἀέρι πνευμάτων· τὰ πνεύματα δὲ καὶ τοὺς ἀήτας, ἐπὶ παντὸς ἀέρος κινηθέντος.

677. ΣΩΦΡΟΝΕΙΝ, εἰρηνεύειν.

678. ΕΓΩ Δ' ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ. ἐγὼ δὲ καὶ εἰς τὸν φίλον κατὰ τοσαῦτα βουλήσομαι ὑπουργῶν ὠφελεῖν, ἤγουν ὠφέλιμος γίνεσθαι, ὡς ἀεὶ οὐ μενοῦντα. καὶ γὰρ ἐπίσταμαι ἀρτίως ὅτι ὅτε ἦμιν ἐχθρὸς, μέχρι τοσούτου, ἦμιν δηλονότι, ἐχθραντέος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ὡς καὶ αὖθις φιλήσων.

* 683. ΛΙΜΗΝ, καταφυγὴ, ὑποδοχή.

684. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων καλῶς ἕξει τὰ πράγματα. σὺ δὲ ἐλθοῦσα εἴσω, ὦ γύναι, εὔχου τοῖς θεοῖς διὰ τέλους τελεῖσθαι, ἐκεῖνα δηλονότι, ὧν ἐρᾷ ἡ ἐμὴ ψυχή.

688. ΤΙΜΑΤΕ, ποιεῖτε. τιμᾷ ἀρετήν τις, ἀντὶ τοῦ ἐργάζεται. καὶ ἐπαινεῖ σιωπὴν, ἀντὶ τοῦ σιωπᾷ.

690. ΕΙΜ' ΕΚΕΙΣ, πορεύσομαι ἐκεῖσε, ὅποι ἄξιον πορευθῆναι.

691. τὸ ΤΑΧΑ καὶ τὸ ΙΣΩΣ ἐκ παραλλήλου.

693. ΠΕΡΙΧΑΡΗΣ ΑΝΕΠΤΑΜΑΝ. ὑπὸ περιχαρείας ἀνέπτην, ἤγουν ὥσπερ ὑπόπτερος ἐγενόμην. ἀνεπτάμην, ἀντὶ τοῦ ἀνέπτην. οἱ εἰς ην γὰρ ἀόριστοι τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μι, οὐ χρείαν ἔχουσι τῶν παθητικῶν καὶ τῶν μέσων, ἐπεὶ οὗτοι τὰ αὐτὰ ἐκείνοις δηλοῦνται· οἷον ἵστημι, στήσω, ἔστησα, ἐπὶ ἐνεργείας· ἔστην δὲ ἐπὶ πάθους. ἵπταμαι, πτήσω, ἔπτην. ἀφ' ὧν καὶ σταίην, καὶ πταίην.

* 695. ἁλίπλαγκτον λέγει τὸν Πᾶνα, διότι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἐτιμᾶτο, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. Κυλλήνη, ὄρος ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα πόλις ἦν, Κυλλήνη καὶ αὐτὴ ὀνομαζομένη. δειρὰς, ἀκρωτήριον, ἀπὸ τῆς δείρης τοῦ τραχήλου. φάνηθι ἀπὸ τῆς δειράδος τῆς Κυλληνίας τῆς χιονοκτύπου, ὦ ἄναξ θεῶν χοροστάτα.

699. ΝΥΣΙΑ ΚΝΩΣΙΑ, ἀπὸ πόλεων, ἔνθα ὀρχήσεις ἐτελοῦντο, Διονυσιακαὶ καὶ Κορυβαντικαί. ἐν μὲν τῇ Νύσῃ Διονυσιακαί· ἐν δὲ τῇ Κνωσσῷ, πόλις δὲ αὕτη τῆς Κρήτης, αἱ Κορυβαντικαὶ, ἐπικρατήσασαι ἀπὸ τῶν Κορυβάντων τοῦ Διός.

* 701. μέλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦδε τοῦ πράγματος. καὶ μέλει μοι τῶνδε τῶν πραγμάτων, καὶ μέλουσί μοι τάδε τὰ πράγματα.

702. ΙΚΑΡΙΩΝ. ἐν τῇ Ἰκαρίῳ θαλάσσῃ ἐστὶν ἡ Δῆλος, ἐν ᾗ λέγεται ὁ Ἀπόλλων τεχθῆναι. Ἰκάριος δὲ ὀνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου. διὰ τῶν Ἰκαρίων δὲ πελαγέων ὁ ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δήλιος ἐλθὼν εὔγνωστος συνείης διὰ παντὸς ἐμοὶ μετὰ ἡδονῆς.

710. ΘΟΩΝ ΩΚΥΑΛΩΝ, ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ ταχειῶν, τουτέστι τῶν διερχομένων ταχέως ἐπὶ θαλάσσης. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, ἐγένετο δηλονότι.

* 718. ΘΥΜΟΝ ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς πρῶτον εἰς τὸ μετανεγνώσθη αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε, τὸν ΘΥΜΟΝ, ἔπειτα γενικὴν, τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΝΕΙΚΕΩΝ. καὶ φαμὲν, ὅτι τὴν μὲν αἰτιατικὴν οὐ καθὼς ἀπῄτει τὸ μετανεγνώσθη, ἀλλὰ καθ' ὅλον καὶ μέρος συνέταξε, καὶ μετανεγνώσθη λέγων κατὰ τὸν θυμὸν, εἰς δὲ τῶν μεγάλων νεικέων κατὰ φύσιν.

* 721. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ κυρίως ὁ τόπος ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφιέρωται, μετὰ τῶν ἄλλων τῶν προὐχόντων βουλεύεσθαι.

727. ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΕΙ. ἤγουν οὐκ ἐπαρκέσει, ἑαυτῷ δηλονότι, ἤγουν οὐ βοηθήσει τὸ μὴ θανεῖν καταξανθεὶς πέτραις, ἤγουν διαλυθεὶς ὑπὸ τῶν πετρῶν. πέτρα κοινὸν, πέτρος Ἀττικόν.

730. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ, ὥστε καὶ ξίφη διὰ τῶν χειρῶν ἐπεραιώθη ἐρυστὰ, ἤγουν διόλου ἐξειλκύσθη τῶν κουλεῶν.

731. ΛΗΓΕΙ Δ' ΕΡΙΣ, ἔληξε δὲ ἡ φιλονεικία ἐπὶ πολὺ προχωρήσασα τοῦ πρόσω.

740. ΧΡΕΙΑΣ ΤΗΣΔΕ, ἤγουν τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστι τὸ ἐλλιπές;

* 741. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΑΠΗΥΔΑ. ἀπηγόρευσεν ὁ Τεῦκρος μὴ παριέναι τὸν Αἴαντα ἐκ τῆς σκηνῆς ἔξω. τοῦ δὲ ΜΗ καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος ἡ ἔννοια σώζεται.

* 743. ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΡΔΙΣΤΟΝ. ἤγουν πρὸς τὴν ἐπικερδῆ καὶ ἐπωφελῆ γνώμην, πρὸς

τὴν ἀμείνονα βουλήν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ κέρδιστον τῆς γνώμης. λέγει δὲ τὴν ἐπὶ καθάρσει ἔξοδον.

* 745. ΠΛΕΑ, ἤγουν πεπληρωμένα. πλέον, τὸ περισσότερον, μικρὸν, καὶ κλίνεται πλέονος. πλέων δὲ, τὸ ἀνάπλεων, μέγα.

749. ΞΥΝΕΔΡΟΥ, συνεδρίου. ΤΥΡΑΝΝΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, βασιλικοῦ χοροῦ.

* 750. ΜΕΤΑΣΤΑΣ, μεταχωρήσας. μεθίστασθαι, τὸ ἀμείβειν στάσιν ἐκ στάσεως. καὶ μεταβαίνειν, τὸ ἀμείβειν τόπον ἐκ τόπου.

* 752. ΠΑΝΤΟΙΑι ΤΕΧΝΗι, διὰ παντοίας μηχανῆς. εἶρξαι παντοίᾳ τέχνῃ τὸν Αἴαντα ὑπὸ ταῖς σκηναῖς κατὰ τὴν παροῦσαν ταύτην ἡμέραν.

* 754. ΑΦΕΝΤ' ΕΑιΝ, ἀπολύσαντα ἀφεῖναι. ὅμοιον δὲ τῷ ἔφη λέγων.

* 759. ΒΑΡΕΙΑΙΣ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαρέων σωμάτων καὶ δυσβαστάκτων. παρὰ θεῶν δυστυχίαις.

* 760. ΟΣΤΙΣ, ἅτινα ἔδει εἰπεῖν. ὅστις δὲ εἶπεν, ἀποδοὺς αὐτὸ πρὸς τὸ σημαινόμενον τοὺς ἀνθρώπους, εἰ καὶ μὴ πληθυντικῶς εἶπεν. ἀσφαλέστερον γὰρ οὕτως εἰπεῖν ἔδει. τὸ δὲ ὅλον ὅστις ἄνθρωπος πεφυκὼς ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. ΦΥΣΙΝ. οὐσία φύσεως διαφέρει. οὐσία μὲν ἐστιν ἡ ὕπαρξις· φύσις δὲ ἡ ἐνοῦσα τινὶ δύναμις. οἷον φύσις ἐστὶ γῆς τὸ ἀναβλαστεῖν βοτάνας, καὶ φύσις τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν. ἀφ' οὗ εὐφυὴς, ὁ εὖ ἔχων τῆς φύσεως, καὶ εὐφυΐα ἐπὶ τούτου. εἰκότως οὖν εὐφυΐα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται καὶ φυτῶν καὶ γῆς καὶ τῶν τοιούτων. λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης, οἷον ὄρη δὲ προμήκη περιβέβληται φύσεως οὐ μιᾶς, ἤγουν ποιότητος· φύσις καὶ εὐφυΐα, ἤγουν τὸ κάλλος, ὡς λόγος τὸ εὔλογον. φύσις καὶ τὸ γένος, ἀπὸ τοῦ φύειν· οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν. (v. 1259.)

* 769. ΕΠΙΣΠΑΣΕΙΝ, ἤγουν ἐπισπάσασθαι, λήψεσθαι. σπῶ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται γενικῇ, οἷον ἔσπασε τοῦ ὕδατος· ἐπισπῶμαι δὲ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ.

770. ΕΙΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ πρὸς τὸ ΑΝΟΥΣ ΚΑΛΩΣ ΛΕΓΟΝΤΟΣ ἀποδίδοται. ἤγουν τοῦ πατρὸς καλῶς λέγοντος ἄνους ἐφωράθη· εἶτα δεύτερον τῆς δίας Αθάνας, λεγούσης δηλονότι, ἄνους εὑρέθη. ΟΤΡΥΝΟΥΣΑ ΝΙΝ, παρορμῶσα αὐτόν. ΑΝΤΙΦΩΝΕΙ, ἀπεκρίνατο. ΑΡΡΗΤΟΝ, οὐκ ἄξιον λέγεσθαι, βλάσφημον. ΕΚΡΗΞΕΙ, σχίσμα ποιήσει.

778. ΕΣΤΙ, περίεστιν, ἤγουν ζῇ.

779. ΞΥΝ ΘΕΩι, μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ. ΣΩΤΗΡΙΟΙ, σωτηριώδεις, χρήσιμοι εἰς τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν.

782. ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ, ὥστε φυλάσσειν, αὐτὰς δηλονότι. ΕΙ Δ' ΑΠΕΣΤΕΡΗΜΕΘΑ, τῶν ἐντολῶν δηλονότι, ἤγουν τῆς φυλακῆς τοῦ Αἴαντος, οὐκ ἐν τοῖς οὖσιν ἤδη τάττεται.

* 785. ΟΡΑ ΜΟΛΟΥΣΑ ΤΟΝΔ'. σκόπει ἐλθοῦσα τόνδε τὸν ἄγγελον. ὅμοιον τῷ (245.) ὥρα τιν' ἤδη κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον.

786. ΞΥΡΕΙ ΕΝ ΧΡΩι. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα.

* 788. ΑΤΡΥΤΩΝ, πολυτρύτων, πάνυ κακούντων.

* 792. ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ, τὸ σὸν πάθος. περὶ τοῦ Αἴαντος δὲ, οἶδα δηλονότι, ὅτι, εἴπερ ἐστὶ θυραῖος, ἤγουν ἐκτὸς, οὐ θαῤῥῶ. ΘΥΡΑΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, καὶ δηλοῖ στάσιν· θύραζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔξω, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἔνδοθεν εἰς τὰ ἔξω· θύραθεν, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς εἰς τὰ ἔσω.

794. ΩΔΙΝΕΙΝ, ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν. ἀπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ.

* 795. ΕΞΕΦΙΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐφίεται, ἤγουν ἐντέλλεται.

* 799. ΟΛΕΘΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίως. ΕΛΠΙΖΕΙ ΦΕΡΕΙΝ, νομίζει, μέλλει δέχεσθαι.

* 803. ΠΡΟΣΤΗΤ'. βοηθοὶ, προστάται γίνεσθε, ἕνεκα τῆς ἀνάγκην καὶ βίαν ἐχούσης τύχης. ΕΝ ΤΑΧΕΙ, καὶ σὺν τάχει, καὶ κατὰ τάχος, καὶ ὅσον τάχος, καὶ διὰ τάχους, καὶ διὰ ταχέων, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ἤγουν ταχέως. ΑΝΤΗΛΙΟΥΣ, τοὺς ἀντικρὺ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. ἑῴους, ἀγκῶνας δηλονότι. ΟΥΧ ΙΔΡΥΤΕΟΝ, οὐκ ἄξιον καθέζεσθαι.

* 811. ΕΓΚΟΝΩΜΕΝ. τὸ ἐγκονεῖν λέγουσιν ἀντὶ τοῦ σπεύδειν, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι, κόνιν ἐγείρουσι. ΟΥΚ ΕΔΡΑΣ ΑΚΜΗ, καθέδρας, ἀναπαύσεως οὐκ ἔστι καιρός.

* 814. ΤΑΧΟΣ ΓΑΡ ΕΡΓΟΥ. ἤγουν ἅμα γὰρ ἅψεται, ἀντὶ τοῦ συνδραμεῖται, τάχος ἔργου καὶ ποδῶν, ἤγουν πορείας· τουτέστι καὶ ταχέως ἅψομαι τοῦ ἔργου, καὶ ταχέως ἐργάσομαι αὐτό.

* 815. Ηι ΤΟΜΩΤΑΤΟΣ. ὥσπερ ἀποδίδοται τὸ ὡς πρὸς τὸ οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ᾗ ἐπίῤῥημα πρὸς τὸ ταύτῃ. ΕΙ ΤΩι ΚΑΙ ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. ὅμοιον τῷ, ἵνα τι καὶ παραθεωρήσω, καὶ, εἰ δεῖ τοῦτο εἰπεῖν, καὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ λέγεται, ὅτε ἀνακύψαι τι καὶ προαρπάσαι τοῦτο ὁ νοῦς. εὐθὺς γὰρ ἐπάγεται ταῦτα, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι καὶ ἕτερόν τι ἀνέκυψεν, ὅπερ αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ προκειμένου σκοποῦ. ἐμφαίνει δὲ ταῦτα εὐπορίαν τοῦ λέγοντος, ὡς μεταξὺ δύνασθαι σχεδιάζειν παρέργως καὶ ἑτέρας ἐπιβολάς.

τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ. ἐκτυφλοῦνται γὰρ καὶ ἀφαιροῦνται τοὺς λογισμοὺς τῷ πάθει τῆς λύπης. ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἔθος, εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων. ἐπειδὴ τοίνυν καινόν τι ποιῶν ὁ Σοφοκλῆς, εἰσφέρει τὸν Αἴαντα ἐξαγορεύοντα τὸν τρόπον τῆς αὐτοῦ τελευτῆς, διὰ ἑνὸς λόγου, τοῦ ΕΙ ΤΩι ΚΑΙ ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ, οἰκονομεῖ λῦσαι τὸ ἄπορον, ἤγουν, εἰ σχολὴ καὶ ἄδειά ἐστιν ἐμοὶ καὶ ἄλλῳ τινὶ, λογίζεσθαι λογισμοὺς ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅτι δυνατόν ἐστι, θνήσκειν ἐν σιώπῃ.

* 818. ΕΧΘΙΣΤΟΥ Θ᾽ ΟΡΑιΝ, ἐμοὶ δηλονότι, εἰς τὸ ὁρᾷν. ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.

820. ΣΙΔΗΡΟΒΡΩΤΙ, σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ.

* 824. ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΙΚΟΣ, ΑΡΚΕΣΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐπάρκεσον, ἤγουν βοήθησον. καὶ γὰρ εἰκὸς, ἐπαρκέσαι δηλονότι πρῶτον. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπὶ πρόπαππος αὐτῷ ἦν, καὶ ἦν δίκαιον ὑπὸ πρώτου αὐτοῦ τυγχάνειν βοηθείας. ΟΥ ΜΑΚΡΟΝ ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ, οὐ μεγάλου δώρου τυχεῖν. λαχεῖν κυρίως, τὸ ἀπὸ κλήρου τυχεῖν· ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τυχεῖν. συντάσσεται δὲ τὸ μὲν λαχεῖν αἰτιατικῇ, τὸ δὲ τυχεῖν γενικῇ. ΦΑΤΙΝ, ἀγγελίαν. ΦΕΡΟΝΤΑ, οἴσοντα, κομίσοντα. ΠΕΠΤΩΤΑ, ἀντὶ τοῦ περιπεπτωκότα. γίνεται δὲ κατὰ συγκοπὴν πεπτῶτα. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, τῷ δι᾽ ὀλίγου ῥανθισθησομένῳ ὑπὸ αἵματος. ΟΙΩΝΟΙΣ, οἰωνοὶ κυρίως οἱ γῦπες. ΡΙΦΘΩ, ῥιφῶ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅτε εἰσὶν οἱ εἰς ψ παθητικοὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐν χρήσει, οἱ παθητικοὶ πρῶτοι ἀόριστοι ἄχρηστοι εἰσὶν, εἰ μὴ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. οἷον ῥίπτω, ῥίψω, ἔῤῥιψα, ἐῤῥίφην, ἐῤῥίφθην. φαίνω, φανῶ, ἔφανα, ἐφάνην, ἐφάνθην.

* 836. ΟΡΩΣΑΣ, ἐφορώσας, ἐκδικούσας τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

837. ΤΑΝΥΠΟΔΑΣ, τὰς μακρὰς ὁδοὺς διερχομένας.

* 839. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ, ἀντὶ τοῦ πανωλεθρίους, τουτέστι παντελεῖ καὶ καθολικῷ ὀλέθρῳ. ΣΥΝΑΡΠΑΣΕΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἀναρπάστους ὁμοῦ ποιήσειαν. ἀνάρπαστος δὲ, ὁ αἰφνιδίως ἀποθανών. ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ, αὐτοχειρίᾳ σφαγῇ. ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. ΠΙΠΤΟΝΤΑ, ἀποθνήσκοντα.

* 842. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΣΤΩΝ. γράφεται πρὸ τῶν φιλίστων, ἤγουν ἔμπροσθεν. ΟΛΟΙΑΤΟ, ὄλοιντο, ἀφανισθεῖεν. ΠΟΙΝΙΜΟΙ, τιμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. ΕΠΙΣΧΩΝ, κωλύσας τῆς πορείας. ΗΝΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἅρμα. ΗΠΟΥ, ὄντως. ΗΣΕΙ, ἀφήσει. ὁ δὲ κωκυτὸς καὶ ὁ γόος ποιαὶ φωναί.

849. ΤΡΟΦΩι, τῇ ἀναθρεψαμένῃ με, τουτέστι τῇ μητέρι.

855. ΚΑΙ ΤΟΙ, ἐναντιωματικῶς.

* 858. ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΝ, ὕστατον. τῶν ποιητῶν ἐστι τὸ προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις, οἷον ὕστατον πανύστατον, ἄριστον πανάριστον.

860. ΠΑΤΡΩιΟΝ, ἀντὶ τοῦ πατρῴας. ἤγουν κρηπὶς τῆς πατρῴας οἰκίας.

863. Ω ΤΡΟΦΗιΣ, ὦ ἀναθρεψάμενοί με, τουτέστιν οἱ γονεῖς.

* 866. ΦΕΡΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρεται.

* 872. ΟΜΙΛΙΑΝ, κλύεις δηλονότι, ἡμῶν τῆς κοινόπλου νηὸς, ἤγουν τοῦ ναυτικοῦ λαοῦ τοῦ ὁμοῦ ἡμῖν πλεύσαντος. ΠΑΝ ΕΣΤΙΒΗΤΑΙ. ἤγουν ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νηῶν διώδευται. ΕΧΕΙΣ ΟΥΝ; ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐχόντων τι ἐν ταῖς χερσὶ, καθ᾽ ὃ λέγεται, οὐ κεναῖς χερσὶν ἐπανήκειν, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ χερῶν δεομένων.

876. ΚΟΥΔΕΝ ἔχω δηλονότι.

* 877. ΤΗΝ ΑΦ' ΗΛΙΟΥ ΒΟΛΩΝ. κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν βολῶν τοῦ ἡλίου. ἔστι δὲ καὶ οὕτω. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μολὼν, ἤγουν ἐλθὼν, ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἄγουσαν, δηλοῦται φανεὶς οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται. ΔΗΛΟΙ, ἀντὶ παθητικοῦ δηλοῦται.

* 880. ΑΛΙΑΔΑΝ. ἁλιὰς, ἁλιάδος, τὸ ἁλιευτικὸν πλοῖον. ἁλιάδαι δὲ, οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς, ὡς Ασκληπιάδαι, οἱ ἰατροί.

* 882. Η ΤΙΣ. ἢ τίς ἀπὸ τῶν θεαινῶν τῶν Ολυμπίων, τῶν ποταμῶν ἐπιστόμων, τῶν εἰς τὸν Βόσπορον ῥεόντων.

886. ΠΛΑΖΟΜΕΝΟΝ, πλανώμενον. ΣΧΕΤΛΙΑ, σχέτλιον, χαλεπόν. ΟΥΡΙΩι, εὐοδουμένῳ μὴ πλησιάσαι δρόμῳ. ΑΜΕΝΗΝΟΝ, ἐξησθενηκότα τῷ κόπῳ. ΑΝΔΡΑ, ἐμὲ δηλονότι. ΠΑΡΑΥΛΟΣ, πλησίον.

* 894. ΤΗΝ ΔΟΥΡΙΑΗΠΤΟΝ. ἤγουν τὴν Τέκμησσαν ὁρῶ τὴν δύσμορον καὶ δυστυχῆ, τὴν δορίληπτον, τουτέστι τὴν ἐν αἰχμαλωσίᾳ νυμφευθεῖσαν.

895. ΟΙΚΤΩι, τῷ σχετλιασμῷ. ΣΥΓΚΕΚΡΑΜΕΝΗΝ, συμμεμιγμένην. ΟΙΧΩΚ', ἔφθαρμαι. ΔΙΑΠΕΠΟΡΘΗΜΑΙ, ἐκπεπολιόρκημαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑαλωκότων φρουρίων. ΚΡΥΦΑΙΩι, λαθραίῳ, ἤγουν λάθρα ἐργασαμένῳ τὸν φόνον. ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ, περικεκλιμένος, περικεκυλισμένος.

900. ΕΜΩΝ ΝΟΣΤΩΝ, ἕνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέψειν χωρὶς σοῦ. ΚΑΤΕΠΕΦΝΕΣ, ἐφόνευσας. ΤΟΝΔΕ ΣΥΝΝΑΥΤΑΝ, ἐμὲ τὸν συμπλεύσαντα.

* 905. οἱ Αττικοὶ το ΑΡΑ, ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ᾖ, τροχαϊκῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ ὡς σύνδεσμος συναπτικὸς λέγηται, ἀδιαφόρως ποτὲ μὲν τροχαϊκῶς, ποτὲ δὲ πυρριχιακῶς.

ΕΠΡΑΞΕ, τὸν φόνον δηλονότι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπαθε.

* 907. ΠΗΚΤΟΝ ΤΟΔ'. πηκτὸν γὰρ ὂν ἐν τῇ χθονὶ τόδε τὸ περιπετὲς ἔγχος αὐτοῦ, παριστᾷ ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἐφονεύθη. κατηγορῶ σου ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. κατηγορεῖν δὲ, τὸ παριστᾷν καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται.

909. ΑΙΜΑΧΘΗΣ, ἐφονεύθης. ΑΦΡΑΚΤΟΣ ΦΙΛΩΝ, ἔξω τῆς φυλακῆς τῶν φίλων. ΑΙΔΡΙΣ, ἀνόητος, ἀπράγμων. ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ, ὁ σκληρὸς, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐτράπελος. ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ, ὁ δύσφημον ὄνομα ἔχων.

* 914. λέγεται ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ καὶ οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται διὰ τὸ μῖσος, ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτὸν, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ιούδας.

915. ΠΕΡΙΠΤΥΧΕΙ ΦΑΡΕΙ, περιλαμβάνοντι ἐνδύματι. ἀπὸ τοῦ πᾶν, πάμπαν· καὶ ἀπὸ τοῦδε ΠΑΜΠΗΔΗΝ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς.

* 917. ΤΛΑΙΗ. τλῶ, τὸ ὑπομένω καὶ τολμῶ, οὗ ὁ μέλλων τλήσω· δεύτερος ἀόριστος, ἔτλην· ἡ μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος· τὸ εὐκτικὸν, τλαίην. ΜΕΛΑΝΘΕΝ ΑΙΜΑ. χυθὲν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ γεγονὸς ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς· ὁ δὲ, διὰ τὸ μέλαν εἶναι τὸ αἷμα, μελανθὲν αἷμα λέγει. ΤΙΣ ΣΕ ΒΑΣΤΑΣΗι ΦΙΛΩΝ; πάντα τὰ ἀπορηματικὰ, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἑνικῶν ὑποτακτικῶς γράφεται.

922. ΠΕΠΤΩΤΑ, πεπτωκότα, ἀποθανόντα. ΣΥΓΚΑΘΑΡΜΟΣΑΙ, κατατάξαι.

926. ΧΡΟΝΩι, διὰ χρόνου. ΕΞΑΝΥΣΕΙΝ, λήψεσθαι, τελειώσειν.

* 930. ΠΑΝΝΥΧΑ ΚΑΙ ΦΑΕΘΟΝΤΑ. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ πᾶσαν νύκτα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν. Φαέθων, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου. ΩΜΟΦΡΩΝ μέγα, Αττικῶς. οὗτοι γὰρ τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς καὶ κλητικάς. οὕτω καὶ Ω δύσμορ' Αἴας, ἀντὶ τοῦ Αἶαν.

* 934. Μέγας ἄρα ἄρχων, ἤγουν ἐπιστάτης, ἦν πημάτων, ὁ χρόνος ἐκεῖνος, ἡμᾶς περὶ τῶν ὅπλων ἔκειτο ἀγὼν ἀριστόχειρ, ἤγουν ὑπὲρ τοῦ φανῆναι τὸν ἄριστον ταῖς χερσίν.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ, ἤγουν ὁ κρίνων τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα.

941. ΑΠΟΒΛΑΦΘΕΙΣΑΝ, σφαλεῖσαν, ἀποτυχήσασαν.

942. Σοὶ μὲν δοξάζειν ἐστὶ ταῦτα· ἐμοὶ δὲ ἄγαν φρονεῖν, ἐστὶ ταῦτα δηλονότι, ἤγουν ἀκριβῶς γινώσκειν.

* 944. ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΖΥΓΑ. τὸν δεσμὸν λέγει τῆς δουλείας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν τῶν ζευγνύντων τὰς βοῦς.

* 947. ΑΝΑΥΔΟΝ ΕΡΓΟΝ, ἀπόῤῥητον, ὡς ἀποτρόπαιον. ἔργον ἄῤῥητον, ὅπερ δηλονότι ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, εἴρηκας ἐν τῇδε τῇ λύπῃ τῶν ἀσυμπαθῶν διττῶν Ἀτρειδῶν. ἄῤῥητον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. τὸ δὲ μὴ ἄξιον, ἢ ὡς ἀποτρόπαιον, οὐκ ἔστιν ἄξιον λέγεσθαι, ἢ ὡς αἰσχρὸν, ἢ ὡς μυστηριῶδες. ἄῤῥητον καὶ ὑπερβολικῶς τὸ μέγα ἢ τὸ πολύ.

* 953. ΠΑΛΛΑΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. τοιαύτης βλάβης ἀφορμὴν ἔδωκεν ἡ Παλλὰς, ἡ μεγάλη θεὸς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς, εἰς χάριν τοῦ Ὀδυσσέως.

τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται κυρίως, ἤγουν τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν, ἀπὸ τούτου δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ· (Orest. 11.) οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλειν ἀρχὴν ἔν τινι πράγματι, ὡς ἐνταῦθα.

954. Οὕτως ὁ πολύτλας ἀνὴρ, ἤγουν ὁ πολλὰ ὑπομεμενηκὼς Ὀδυσσεὺς, κατὰ τὴν βαθυγνώμονα ψυχὴν, ἐφυβρίζει ἡμᾶς, καὶ γελᾷ πολὺν γέλωτα ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις λύπαις, ταῖς συμβεβηκυίαις διὰ τὴν Αἴαντος μανίαν.

* 961. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ γελάτωσαν. ΚΑΠΙΧΑΙΡΟΝΤΩΝ, ἤγουν καὶ ἐπιχαιρέτωσαν.

* 963. ΟΙΜΩΞΕΙΑΝ. οἰμώζω τὸν τεθνηκότα. καὶ οἰμώζω ἀμεταβάτως.

964. ΟΙ ΓΑΡ. οἱ κακοὶ κατὰ τὰς γνώμας, ἤγουν οἱ ἀνόητοι. ΧΕΡΟΙΝ, ἐν ταῖς χερσίν. ΟΥΚ ΙΣΑΣΙ, οὐ γιγνώσκουσι, πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ.

969. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. ἐὰν οὖν οὗπερ ἐπεθύμει, τοῦτο ἐτέλεσε δηλονότι, πῶς ἂν ἐπεγγελῷεν αὐτῷ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, ὥσπερ ἂν εἰ εἶδον αὐτὸν παθόντα ὅπερ οὐκ ἤθελεν; ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν τέθνηκεν οὗτος, οὐχ ὑπ' ἐκείνων. ΕΝ ΚΕΝΟΙΣ, ματαίως. καὶ γὰρ ὁ Αἴας οὐκ ἔτι ἐστὶν αὐτοῖς, ἵν' ἐπαίῃ δηλονότι τῶν ὕβρεων, καὶ ἔχῃ λύπην· ἀλλὰ οἴχεται, ἤγουν διέφθαρται, λιπὼν ἐμοὶ ἀνίας καὶ γόους.

978. ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ, ἀπημπόληκας, πέπρακας, ἤγουν προδέδωκας ἡμᾶς. Η ΦΑΤΙΣ ΚΡΑΤΕΙ, ἡ φήμη ἐπικρατεῖ.

* 981. ΩΣ ΩΔ' ΕΧΟΝΤΩΝ. τὸ ἑξῆς· ὡς ὧδε ἐχόντων, ἤγουν διακειμένων τῶν πραγμάτων, πάρεστι στενάζειν. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ, περισπούδαστον, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περισπέρχεσθαι, τὸ περιστρέφεσθαι. οἱ γὰρ ἐν δεινῷ τινι καταστάντες ἢ χρείᾳ, καὶ μὴ εὑρίσκοντες λύσιν τούτων, ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας, ἐφ' ὧν λέγεται καὶ τὸ ἀλύειν, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄλη, ἡ πλάνη.

988. ΙΘ', ΕΓΚΟΝΕΙ. ἄπιθι, σπεῦδε. ΦΙΛΟΥΣΙ, εἰώθασι. ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ. τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος ἰδίως εἰώθασι τάττειν.

992. ὦ ἀλγεινότατον, λυπηρότατον ἐμοὶ, θέαμα δηλονότι, ἁπάντων τῶν θεαμάτων, ὧν εἶδον ἐγὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ὦ ὁδὸς ἀνιάσασα τὸ ἐμὸν σπλάγχνον μάλιστα πασῶν τῶν ὁδῶν, ἣν νῦν ἔβην, ὦ φίλτατ' Αἴας, φθάσαι ζητῶν, καὶ κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, ὡς ἐπυθόμην, ἀντὶ τοῦ ἤκουσα, ἐγνώρισα, ἔμαθον, τὸν σὸν θάνατον.

* 997. ΔΙΩΚΩΝ, φθάσαι ζητῶν. Κ'ΑΙΞΙΧΝΟΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν.

1000. ΕΚΠΟΔΩΝ, μακρὰν, πόῤῥω. ΥΠΕΣΤΕΝΑΖΟΝ, κατ' ἐμαυτὸν ἐστέναζον ἐν ψυχῇ. ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ, τοῦ καλύμματος γύμνωσον, αὐτὸν δηλονότι. ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ, δυσκόλως θεαθῆναι δυνάμενον. ΠΙΚΡΑΣ, ἀλγεινῆς. τὸ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ἄλγους τῆς ψυχῆς. ὃ γὰρ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως, τοῦτο ἀλγεινὸν ἐπὶ ψυχῆς. λέγεται καὶ πικρόν τι, ὡς πρόξενον πικρίας, οὐχ ὡς πικρὸν αὐτὸ ὂν, ὡς τὸ ξίφος ἐνταῦθα λέγεται πικρόν. ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ, ὅσων λυπῶν ἀφορμὴν δούς.

1008. ΗΠΟΥ, ὄντως. εἰρωνικόν. ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ, χαρίεις, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ. * εὐπρόσωπος, ὁ εὐειδὴς, καὶ ἀπὸ τούτου, εὐπρόσωπος αἰτία, ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. συνάγει δὲ τὸ ἐναντίον ὁ λόγος· ἤγουν οὐκ εὐμενῶς με δέξαιτ' ἄν, πρὸς ὃ ἐπάγεται ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧ, ΟΤΩι ΠΑΡΑ, ἤγουν ὅτῳ μηδὲν, τουτέστι μηδαμῶς, πάρεστιν οὐδ' εὐτυχοῦντι γελᾶν ἥδιον.

* 1012. ΤΙ ΚΡΥΨΕΙ; τί σιγήσει; κακὸν, ἀπὸ κοινοῦ. ΤΟΝ. ἐρεῖ, δηλονότι. ΕΚ ΔΟ-

ΡΟΣ. γεγονότα ἐξ αἰχμαλώτιδος γυναικός. ἐκ μάχης πολεμίας, τουτέστιν ἐκ γυναικὸς μάχῃ πολεμίᾳ κρατηθείσης.

1014. ΔΕΙΛΙΑι, διὰ δειλίαν, ἢ ὑπὸ δειλίας. ΩΣ ΤΑ ΣΑ. ἵνα, θανόντος σοῦ δηλονότι, τὴν σὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς σοὺς δόμους ἔχοιμι. ΚΡΑΤΗ, τὴν ἀνήκουσάν σοι ἀρχήν. ΔΥΣΟΡΓΟΣ, πάνυ ὀργίλος. ἔστι μὲν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ δύσοργος· καὶ τὸ εἶναι δὲ ἐν γήρᾳ βαρίω αὐτὸν ποιεῖ. ΠΡΟΣ ΟΥΔΕΝ, πρὸς οὐδεμίαν αἰτίαν.

* 1018. ΕΙΣ ΕΡΙΝ, εἰς μάχην. ἔρις, ὁ ζῆλος, καὶ ἡ μίμησις. καὶ ἔρις, ἡ μάχη. ΤΕΛΟΣ. κατὰ τὸ τέλος, ἐπιῤῥηματικῶς. ΑΠΟΡΡΙΦΘΗΣΟΜΑΙ, ἐκπεσοῦμαι γῆς, τῆς πατρῴας δηλονότι.

1022. ΠΑΥΡΑ Δ' ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΙ, κατὰ τὰ ὀλίγα ἐπιτήδειοι εἰς ὠφέλειαν, ἤγουν ὠφέλιμοι.

1024. ἀποσπᾷν, τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. πῶς, ἤγουν ποίῳ τρόπῳ, ἀποσπάσω σε τοῦ πικρίας αἰτίου κνώδοντος τοῦδε τοῦ αἰόλου; ἀνασπᾷν καὶ κατασπᾷν, τὸ βιαίως ἀνέλκειν καὶ καθέλκειν.

* 1025. ΑΙΟΛΟΥ, τοῦ συνεχῆ κίνησιν πάσχοντος διὰ τὴν λεπτότητα. ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, ἤγουν ξίφους. ΕΚΤΩΡ ΜΕΝ. τὸ ἑξῆς· Ἕκτωρ μὲν ΠΡΙΣΘΕΙΣ, ἤγουν δεθεὶς, τῷ ζωστῆρι, ᾧ παρὰ τοῦδε ἐδωρήθη. ΙΠΠΙΚΩΝ ΕΞ ΑΝΤΥΓΩΝ, ἤγουν τοῦ ἅρματος τοῦ ἱππικοῦ.

1031. ΕΓΝΑΠΤΕΤ', ἐξαίνετο. ΑΠΕΨΥΞΕΝ ΒΙΟΝ, ἤγουν ἀπέθανεν. ἐτελεύτησέ τις, καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον· καὶ κατέστρεψε, καὶ κατέστρεψε τὸν βίον· καὶ ἀπέψυξε τὸν βίον, καὶ μετήλλαξε, καὶ τέθνηκεν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ΤΗΝΔΕ ΔΩΡΕΑΝ, ἤγουν τόδε τὸ ξίφος, ὅπερ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτοῦ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΔ', παρὰ τοῦδε, τοῦ ξίφους δηλονότι· πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀποδίδοται.

* 1033. ΠΕΣΗΜΑΤΙ, πτώματι. ΚΑΙ'ΚΕΙΝΟΝ, τὸν ζωστῆρα ὁ Αἵδης ἔπλεξε, κατεσκεύασε, δηλαδή.

* 1040. ΜΗ ΤΕΙΝΕ, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπότεινε, λόγον δηλονότι. τὸ ἀποτείνειν γὰρ ἐπὶ λόγου λέγεται, οἷον, ἀπέτεινε λόγον μακρόν. ΑΛΛΑ ΦΡΑΖΟΥ. σκόπει ὅπως κρύψεις τὸν ἄνδρα ἐν τάφῳ. ΟΠΩΣ ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πῶς. Α ΔΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ. ἤγουν ἐξίκοιτο ἂν ἃ ἀνὴρ κακοῦργος ἐξίκοιτο ἂν δηλαδή. ΕΞΙΚΟΙΤΟ, ἐξέλθοι, εἴποι.

* 1044. ΤΙΣ Δ' ΕΣΤΙΝ. ἤγουν τίς δὲ ἀνήρ ἐστιν ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ὃν προσλεύσσεις, ἤγουν βλέπεις. ΕΣΤΕΙΛΑΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἐστειλάμεθα. στέλλω, τὸ κοσμῶ· στέλλομαι δὲ, ἐπὶ τῆς ἐν θαλάσσῃ πορείας, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε τὸν πλοῦν. ΜΑΘΕΙΝ ΓΑΡ ΕΓΓΥΣ. ἤγουν ἐγγὺς γὰρ ὢν οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι. δυσπετὴς, ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἤγουν ὁ δυσχερὴς, ᾧ ἐναντίον ὁ εὐπετὴς, ὁ εὐκόλως ὑπείκων. προπετὴς, ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· προπέτης δὲ παροξυτόνως, ὁ προαρπάζων τι, καὶ παρὰ τὸν καιρὸν παῤῥησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρουθίων τῶν πρὸ τοῦ καιροῦ ζητούντων πέτεσθαι.

* 1048. ΜΗ ΣΥΓΚΟΜΙΖΕΙΝ. μὴ θέλε θάπτειν. συγκομίζειν, ἀπὸ τῶν συναγομένων καρπῶν εἰς τὰς ἀποθήκας. ἐπ' ἐκείνων γὰρ λέγεται κυρίως τὸ συγκομίζειν καὶ ἡ συγκομιδή.

* 1052. ΟΘ' ΟΥΝΕΚΑ. ἐκ παραλλήλου. ΟΙΚΟΘΕΝ, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ οἴκου· καὶ ἀπὸ τούτου οἴκοθεν ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ. ΕΞΕΥΡΟΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ εὕρομεν. εὑρίσκει τις τὸ ὂν, καὶ ἐξευρίσκει τὸ μὴ ὄν· ἐφευρίσκει δὲ, οὐ τὸ μὴ ὂν, κἂν διϊσχυρίζωνται τοῦτο τινές· οὐδὲ μὴν τὸ ὄν. ἀλλ' ἐφευρίσκει τις, τουτέστιν ἐπινοεῖ πρός τι καὶ ἕτερόν τι, εἶτα τοῦτ' ἐκείνῳ προστίθησι. καὶ ἔστι μὲν αὖθις, καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ προστεθέντος ἐκείνῳ, ὃ καὶ πρότερον ἦν· ἀλλ' οὖν τι καίνου ἐφευρήσει τε καὶ προσθήκῃ χρησιμώτερον ἀποπέφανται· οἷον λέγεταί τις Θρᾷξ Διονύσιος ἐξευρεῖν τινὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς τῶν Φοινίκων γλώττης, ᾧ προσεφεῦρέ τις τινὰ τῶν διπλῶν, ψαλίδα εἰπὼν τὴν σπαλίδα, ἀντιστρόφως ταυτὶ τὰ σύμφωνα θείς. εὗρε δέ τις ἁπλῶς πλήθη χρημάτων. ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ, ἐξετάζοντες. ζητῶ, τὸ ἐρευνῶ· καὶ ζητῶ, τὸ ἐξετάζω.

1057. ΠΕΙΡΑΝ ΕΣΒΕΣΕΝ, ὁρμὴν ἔπαυσεν. ΤΗΝΔ' ΗΝ ΟΔ'. ἡμεῖς μὲν ἂν κατὰ ταύτην τὴν τύχην, ἣν εἴληχεν ὁ Αἴας, προὐκείμεθα θανόντες λίαν αἰσχήμονι θανάτῳ, τουτέστι,

δὲ αἰσχίστου θανάτου. ΕΝΗΛΛΑΞΕΝ, ἀντέστρεψε, ὥστε τὴν ἄτιμον πρᾶξιν τοῦδε πρὸς βοσκήματα καὶ πρόβατα ποιεῖν. ΜΗΛΑ κοινῶς ἐπὶ τῶν βοσκημάτων λέγεται.

* 1063. ΣΩΜΑ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΤΑΦΩι, κατὰ τὸ σῶμα ἐνταφιάσαι αὐτόν. ΑΥΤΟΝ εἰπὼν, εἶτα ἐπάγει τὸ ΣΩΜΑ· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Ιλ. δ. 350.) ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ἐφ' οἷς ὅλον τι δείκνυται καὶ μέρος. προαρπάζει δὲ τὸ ὅλον τὴν δύναμιν τοῦ ῥήματος· εἶτα, ὥσπερ ἐκ μεταμελείας, δίδωσιν αὐτὴν τῷ μέρει. συνυπακούεται οὖν ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ μέρους ἡ κατὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ οὕτως· ποῖον ἔπος ἔφυγέ σε; λέγω κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων. καὶ οὐδείς ἐστιν ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε τυμβεῦσαι τῷ τάφῳ αὐτόν· λέγω κατὰ τὸ σῶμα.

* 1066. ΔΕΙΝΟΝ ΕΞΑΡΗιΣ ΜΕΝΟΣ. μὴ ἀντάρῃς χαλεπὴν ἔνστασιν. τὸ ἀνταίρειν κυρίως ἐπὶ τῶν ἀντιτασσομένων λέγεται χερσὶν αἰρομέναις, ἢ ῥάβδοις, ἢ τοιούτοις τισί· καὶ ἐπὶ τούτου καὶ ἐπὶ γνώμης καὶ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· οἷον ἀνταίρει γνώμην, καὶ ἀνταίρει μένος. ΠΑΡΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ, ἐκτρέποντες. ἀπὸ τῶν μὴ ἐώντων τινὰς βαδίζειν τὴν ἑαυτῶν ὁδὸν, ἀλλὰ παρεκκλινόντων αὐτούς. ΟΥ ΓΑΡ ΕΣΘ' ΟΠΟΥ. οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ, τουτέστιν, οὐκ ἔστι τόπος ὅπου. οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε, ἤγουν οὐκ ἔστι χρόνος ὅτε. οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος ὅπως.

1070. ΑΚΟΥΣΑΙ, ὑπακοῦσαι. ΚΑΚΟΥ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ, ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου.

* 1072. ΜΗΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΥΝ, μηδαμῶς δίκαιον κρίνειν τῶν ἐπιστατῶν, τῶν ἀρχόντων, ὑπακούειν. ΦΕΡΟΙΝΤ' ΑΝ, διοικοῖντο.

1075. ΣΩΦΡΟΝΩΣ, εὐτάκτως. ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΟΥ, ἤγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ, φυλακήν. ΓΕΝΝΗΣΗι, ἤγουν φύσῃ, ἕξῃ. ΔΟΚΕΙΝ ΠΕΣΕΙΝ, νομίζειν καταστραφῆναι. Α ΒΟΥΛΕΤΑΙ τις δηλονότι. ΠΑΡΑ, πάρεστι. ΕΞ ΟΥΡΙΩΝ πνευμάτων δηλονότι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νεὼς τῆς ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐχούσης τὴν φοράν.

* 1085. προλαβὼν τὸ ΔΡΩΝΤΕΣ, λαμβάνει τὴν αἰτιατικὴν οἰκείως, εἶτα ἐπάγει τὸ ΗΔΩΜΕΘΑ ἀποδιδομένον πρὸς τὴν προηγησαμένην πτῶσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐφεξῆς στίχου τὸ αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐφ' ἑτέρων πλείστων. ΠΑΡΑΛΛΑΞ, κατὰ διαδοχήν. ἀλλάττομαι τοῦδε τόδε, ἤγουν διὰ τοῦδε, ὡς τὸ ὠνοῦμαι τοῦδε τόδε. ἐναλλάττειν, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως. ἐξαλλάττειν, τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοιοῦν, οἷον ἐξαλλάττει τις τὸ χρῶμα, ἤγουν ἀμείβει. συναλλάττειν, ἐπὶ συμφωνίας γάμου, ἀφ' οὗ συνάλλαγμα. καταλλάττειν καὶ διαλλάττειν, εἰς φιλίαν συνάγειν τινάς· καταλλάττεσθαι δὲ καὶ διαλλάττεσθαι, τὸ εἰς φιλίαν συνάγεσθαι. μεταλλάττειν, τὸ μεταβαίνειν ἀπό τινος εἴς τι, καθ' ὃ λέγεται τὸ, μετήλλαξε τὸν βίον, ἀντὶ τοῦ ἐτελεύτησε. παραλλάττειν, τὸ τῇ παραθέσει ἀλλοῖον δείκνυσθαι, ἀφ' οὗ παραλλὰξ ἐπίῤῥημα, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κέηται, καὶ ἁπλῶς τὸ ἐφεξῆς ἑτέρῳ ἕτερον κεῖσθαι. ἀπαλλάττειν, τὸ ἐλευθεροῦν καὶ διάγειν. ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ κυρίου λέγειν.

1091. ΓΝΩΜΑΣ, γνωμολογίας.

* 1094. ΜΗΔΕΝ ΩΝ ΓΟΝΑΙΣΙΝ, οὐδαμινὸς ὢν κατὰ τὸ γένος, ἤγουν δυσγενής. ΟΘ' ΟΙ, ὅτε οἱ. ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ καὶ τὸ ὅπου ἁρμόζει μετὰ τοῦ καὶ, οἷον· ὅπου καὶ οἱ δοκοῦντες.—

1099. ΑΥΤΟΣ, ἤγουν αὐτοθελῶς. ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.

1103. ΟΥΔ' ΕΣΘ' ΟΠΟΥ. οὐδ' ἔστι τόπος, ὅπου—ΚΟΣΜΗΣΑΙ, ἤγουν τάξαι, ἀφ' οὗ κοσμήτωρ ποιητικῶς ὁ βασιλεὺς, ὃς καὶ παρ' αὐτοῖς ταγὸς λέγεται, ἀπὸ τοῦ τάττειν. ἔστι δὲ τὸ πᾶν οὕτως· οὐδέ ἐστι τόπος, ὅπου ἔκειτό σοι νόμος ἀρχῆς κοσμῆσαι τοῦτον, πλέον παρ' ὃ ἔκειτο καὶ τῷδε κοσμῆσαί σε. ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων· ὕπαρχος δὲ, ἀξίωμα.

* 1108. ΚΟΛΑΖΕ. δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους. κολάζειν, τὸ παιδεύειν, ἀφ' οὗ κεκολασμένα ἤθη, τὰ πεπαιδευμένα· καὶ ἀκόλαστα, τὰ ἀπαίδευτα.

1109. ΑΤΕΡΟΣ, ὁ ἕτερος. ΤΟ ΣΟΝ ΣΤΟΜΑ, τοὺς σοὺς λόγους.

1119. ΚαὶΝ ΥΠΕΡΔΙΚ' Ηι, κἂν ὑπερβολικῶς ὦσι δίκαια. οἱ ἀστεμφεῖς λόγοι καὶ μὴ ἱλαροὶ λυποῦσι, κἂν ὦσιν ὑπερβολικῶς δίκαιοι.

1120. ΣΜΙΚΡΑ ΦΡΟΝΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ταπεινοφρονεῖν, ᾧ ἐναντίον τὸ ὑψηλὰ φρονεῖν, καὶ μεγάλα φρονεῖν, ἢ ὑψηλοφρονεῖν. ΜΕΓΑ ΚΟΜΠΑΣΕΙΑΣ, μεγαλοῤῥημονήσειας. ΑΣΠΙΔ' ΕΙ ΛΑΒΟΙΣ, εἰ συστάδην πολεμήσειας. συστάδην μάχονται οἱ συμβάλλοντες τὴν μάχην ἐγγύθεν· ἀκροβολίζονται δὲ οἱ μακρόθεν, βέλεσι μαχόμενοι, ἀφ' οὗ ἀκροβολισμὸς, ὁ κοινῶς ἀκρμοπόλεμος. ΚΤΕΙΝΑΝΤΑ ΜΕ, ἴσον ἐπ' αὐτῷ δηλονότι. ΔΕΙΝΟΝ, μέγα, ἄξιον θαύματος.

• 1128. ΤΩιΔΕ Δ' ΟΙΧΟΜΑΙ, ὅσον τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπόλωλα. ΑΤΙΜΑ, ἀτίμους ποίει. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δὲ, τὸ ἄτιμον ποιῶ, καὶ ἠτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ.

1130. ΨΕΞΑΙΜΙ, ἀτίμους ποιήσαιμι.

• 1132. ΤΟΥΣ Γ' ΑΥΤΟΣ. ἤγουν τοὺς πολεμίους αὐτὸς αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ, οὐκ ἐῶ θάπτειν. ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΠΡΟΥΣΤΗ ΠΟΤΕ, ἤγουν προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. πολέμιος, ὁ ἀπ' ἀλλοτρίας χώρας ἐχθρός· ἐχθρὸς δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ΚΛΕΠΤΗΣ ΨΗΦΟΠΟΙΟΣ, ἤγουν δόλιος κριτὴς αὐτοῦ ἐφωράθης.

1136. ΤΟΔ' ΕΣΦΑΛΗ, τὸ τῆς κρίσεως.

• 1137. ΠΟΛΛ' ΑΝ ΚΑΚΩΣ, ἤγουν πολλὰ ἂν κακὰ κακῶς κλέψειας σὺ, ἤγουν μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρα.

• 1140. ΤΟΝΔ' ΕΣΤΙΝ ΟΥΧΙ ΘΑΠΤΕΟΝ, ἤγουν οὐκ ἄξιόν ἐστι θάπτειν τόνδε. θαπτέον, κοινῶς· θαπτέον ἐστὶν, Αττικῶς. οἱ γὰρ Αττικοὶ ἀπὸ τοῦ συνήθους ἀεὶ καὶ χθαμαλοῦ τὸν λόγον ἐπαίροντες, ἐπεὶ εὗρον ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ θαπτέον, τὸ ποιητέον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης χωρὶς προσθήκης τινὸς λεγόμενα, προστιθέασιν αὐτοῖς τὸ ἐστιν, ὃ συνυπηκούετο ἔξωθεν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἵνα καινότερον τὸν λόγον ἐργάσωνται.

• 1143. ΕΦΟΡΜΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΠΛΕΙΝ, ἤγουν ἐπὶ τὸ πλεῖν ὁρμήσαντα. τὸ δὲ ὁρμήσαντα, ἀντὶ τοῦ παρορμήσαντα ἐπὶ καιρῷ χειμῶνος. ΠΑΡΕΙΧΕ ἑαυτὸν δηλονότι, τῷ θέλοντι ναυτίλῳ, ὥστε καταπατεῖν. ΛΑΒΡΟΝ, σφοδρὸν, θρασύ. ΧΕΙΜΩΝ, μεγάλη ζάλη ἀνέμου. ΚΑΤΑΣΒΕΣΕΙΕ, καταπαύσειε. τὸ πᾶν. οὕτω δὲ ἴσως ἂν καταπαύσειε καὶ σὲ, καὶ τὸ σὸν θρασὺ στόμα κατὰ τὴν πολλὴν βοὴν, μεγάλη ζάλη ἀνέμου ἐκ μικροῦ νέφους πνεύσασα.

• 1151. ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. ἡ ἐν ἀντὶ τῆς ἐπί. ὃς ἐφύβριζε ταῖς δυστυχίαις τῶν πλησίον. ΕΙΣΙΔΩΝ, ἰδών. ΜΗ ΔΡΑ ΚΑΚΩΣ. δρῶ σε κακῶς, μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ δρῶ σε κακὸν, ὁμοίως. ΑΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ κυρίως ἡ φρόνησις. ΕΝΟΥΘΕΤΕΙ, ἐδίδασκε. ΗιΝΙΞΑΜΗΝ, εὐστόχως παρείκασα.

1159. ΠΥΘΟΙΤΟ, ἀκούσειε. ΛΟΓΟΙΣ ΚΟΛΑΖΕΙΝ, διὰ λόγων σωφρονίζειν, ἐκεῖνον δηλονότι, ᾧ τινι πάρεστιν ἀναγκάζειν. ΑΦΕΡΠΕ, ἀπέρχου. ΜΑΤΑΙΟΥ, ἀνοήτου. ΦΛΑΥΡ' ΕΠΗ, φλύαρα. ΕΡΙΔΟΣ, φιλονεικίας.

• 1164. ΣΠΕΥΣΟΝ ΤΑΧΥΝΑΣ. κατ' ἐπίτασιν λέγεται τῆς σπουδῆς. ΕΝΘΑ ΚΑΘΕΞΕΙ, οὗτος δηλονότι, τὸν εὐρώεντα τάφον, τὸν ὑπὸ τῶν βροτῶν, δηλονότι ᾀσόμενον, ἀείμνηστον.

1170. ΠΕΡΙΣΤΕΛΟΥΝΤΕ, κοσμήσοντες. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ, πρὸς αὐτὸν τετραμμένος· προστροπὴ δὲ, τὸ μίασμα.

• 1175. ΙΚΤΗΡΙΟΝ. ἱκτήριοι κλάδοι, δι' ὧν ποιοῦνται τὰς ἱκετηρίας, καὶ ἱκτήριος θησαυρὸς ὁμοίως.

1178. ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ, ἐκτεθερισμένος, ἀφῃρημένος.

• 1179. ΑΥΤΩΣ, ὡσαύτως. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ οὗτος γίνεται οὕτως ἐπίῤῥημα παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ δηλοῖ δύο· λαμβάνεται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔχει ἀνταποδοτικὸν τὸ ὡς, οἷον, οὕτως ποιῶ, ὡς ἐκέλευσας· καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν. οὕτως ἀπὸ τοῦ αὕτη, τὸ αὕτως παρὰ ποιηταῖς, κατὰ τὰ δύο ταῦτα σημαινόμενα. λέγεται γὰρ τὸ αὕτως καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἐφ' ᾧ σημαινομένῳ τὸ ὡσαύτως λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς μετὰ τοῦ ὡς, καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν.

ΤΕΜΝΩ ΠΛΟΚΟΝ. σὺν τῷ λόγῳ ἐκκόπτει ὁ Τεῦκρος καὶ τὸν πλόκαμον τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς. ΕΧΟΥ, ἅπτου τοῦ πατρός. ΕΣ Τ' ΕΓΩ ΜΟΛΩ, ἕως ἂν ἔλθω.

• 1185. ΝΕΑΤΟΣ, ὁ ἔσχατος, καὶ νεάτη, ἡ ἐσχάτη· ἀφ' οὗ νήτη, κατὰ κρᾶσιν, ἡ τε-

λευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς. ΕΣ ΠΟΤΕ ΛΗΞΕΙ. μέχρι πότε παύσεται ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστρόφων ἐτῶν, ἐπάγων ἐμοὶ τὴν ἀτελεύτητον βλάβην τῶν πολεμικῶν καμάτων, κατὰ τὴν σήπουσαν ἡμᾶς Τροίαν τῷ χρόνῳ; τὴν Τροίαν λέγω, τὴν ἀθλίαν μέμψιν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ δηλονότι χρονίαν διατριβήν.

* 1192. ΩΦΕΛΕ. ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὤφειλον, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι, ὤφελον, ὃ ἐξ ἀνάγκης γράφεται διὰ τοῦ ω. τάσσεται δὲ ἀεὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ οὐκ, οἷον, οὐκ ὤφελον, καὶ μετὰ τοῦ ὡς· καὶ τοῦ μὴ, ἢ τοῦ οὐκ, προτασσομένου τοῦ ὡς· οἷον, ὡς μὴ ὤφελον, ἢ οὐκ ὤφελον. οἷον, ἐπεὶ ἐγένετο τόδε, ὡς οὐκ ὤφελεν, γενέσθαι δηλονότι. συνυπακούεται γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ, ἐπεὶ παρεγενόμην, ὡς μὴ ὤφελον, παραγενέσθαι δηλονότι. ἀφ' οὗ ὤφελες ἐπὶ δευτέρου, καὶ ὤφελεν ἐπὶ τρίτου· λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν. ὄφελον δὲ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ εἴθε, διὰ τοῦ ο, καὶ τάσσεται ἀεὶ μετὰ εὐκτικοῦ, ἢ μετὰ παρεληλυθότος χρόνου. λέγεται τοῦτο ἐνίοτε μετὰ τοῦ ὡς, οἷον, ὡς ὄφελόν γε καὶ σὲ κακοδοξίᾳ νενεκρωμένον.

1203. οὔτε ἐννυχίαν, ἤγουν νυκτερινὴν τέρψιν ἔδωκεν ἐμοὶ ἔχειν ἐν τῷ ἰαύειν, τουτέστιν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι· ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐρώτων ἔπαυσεν, ἐμὲ δηλονότι. * ΙΑΥΕΙΝ. ὥστε ἀπίειν, διατελεῖν.

1211. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ. καὶ πρότερον μὲν ἦν ἐμοὶ ὁ θούριος Αἴας φυλακτήριον τοῦ νυκτερινοῦ δείματος καὶ τοῦ πολέμου. ΑΝΕΙΤΑΙ, δέδοται, συγκεχώρηται.

* 1217. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. εἴθε γενοίμην, ὅπου ἐστὶν ἐπὶ τοῦ πόντου τὸ σύνδενδρον ἀκρωτήριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ τῆς ἁλὸς, λέγω ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἤγουν γῆν, τοῦ Σουνίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. ἔστι δὲ τὸ Σούνιον ὄνομα ἀκρωτηρίου.

* 1225. ΣΚΑΙΟΝ ΕΚΑΥΣΩΝ ΣΤΟΜΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιοὺς λόγους, ἤγουν κακοὺς, ἀφήσων. σκαιὸν, τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀπαίδευτον, καὶ τὸ ἀριστερόν. ΤΛΗΝΑΙ, τολμῆσαι. ΑΝΟΙΜΩΚΤΕΙ, χωρὶς οἰμωγῆς, ἀτιμωρήτως. ΧΑΝΕΙΝ, εἰπεῖν. —σὲ δὴ ἀγγέλλουσιν ἐμοὶ τολμῆσαι εἰπεῖν οὕτως ἀνοιμωκτεὶ τὰ χαλεπὰ ῥήματα.

1237. ΣΤΑΝΤΟΣ, συστάδην μαχεσαμένου.

1239. ΠΙΚΡΟΥΣ, πικροποιοὺς, εἰς πικρίαν ἡμῶν. * πικροὺς ἀγῶνας ἐοίκαμεν κηρύξαι τοῖς Ἀργείοις τότε ἕνεκα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, εἰ πανταχοῦ φανούμεθα κακοὶ ἐκ Τεύκρου. ἐν μὲν τῷ ΕΟΙΓΜΕΝ τρέπεται τὸ κ εἰς γ ἀπὸ τοῦ ἐοίκαμεν· ἐν δὲ τῷ στύξω, τὸ γ εἰς κ, ἀπὸ τοῦ στυγήσω, ὅθεν στύξαι.

* 1244. ΚΑΚΟΙΣ λόγοις δηλονότι. ΒΑΛΕΙΤΕ, λοιδορήσετε.

1245. ΞΥΝ ΔΟΛΩι ΚΕΝΤΗΣΕΘ', λάθρα σφάξετε. ΟΙ ΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΙ, οἱ νικηθέντες, ἀπολειφθέντες· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν δρομέων.

1247. ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ, εὐταξία, ἣν ὁ νόμος ποιεῖ.

* 1249. ΤΟΥΣ ΟΠΙΣΘΕΝ, τοὺς ἀπολειπομένους, τοὺς νικωμένους. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων ταῦτα λέγεται. ΑΛΛ' ΟΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΕΣ ΕΥ, ἤγουν οἱ φρόνιμοι κρατοῦσιν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπάγεται τὸ ΜΕΓΑΣ ΔΕ βοῦς ὢν τὴν πλευρὰν, καὶ τὸ ἑξῆς. ΟΡΘΟΣ, ἤγουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ὁδὸν πορεύεται, οὐ παρακλίνων.

* 1257. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΣΚΙΑΣ. ὑπὲρ ἀνδρὸς οὐκ ἔτι ζῶντος, ἀλλὰ ὄντος σκιᾶς, τουτέστιν ἀνυποστάτου.

1258. ΥΒΡΙΖΕΙΣ, ὑβριστικὰ λέγεις. ΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΙΣ, θρασυλογεῖς, λαβραγορεῖς. ΟΣ ΕΙ ΦΥΣΙΝ, κατὰ φύσιν, ἤγουν κατὰ τὸ γένος. ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ, νόμος ἦν Ἀθήνησι, τοὺς ἐξ ἑταίρας ἢ δούλης τεχθέντας μὴ δημηγορεῖν. ΜΑΘΟΙΜ', νοήσαιμι. ΟΥΚ ΕΠΑΙΩ, οὐ νοῶ.

1266. ΤΟΥ ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΧΑΡΙΣ, ἤγουν ἡ ὀφειλομένη τῷ τεθνηκότι. ΤΑΧΕΙΑ ΤΙΣ, ἀντὶ τοῦ τάχιστα. * τὸ μὲν ΤΙ ζητεῖ οὐσίαν πράγματος, οἷον, τί τόδε ἐστὶν, ἄνθρωπος τυχὸν, ἢ ἵππος; τὸ δὲ ΤΙΣ, ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον, οἷον, τίς ὅδε ἐστὶ, Σωκράτης τυχὸν, ἢ Πλάτων; καὶ, τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; ἐν τούτῳ γὰρ ὁ ἐρωτῶν οἶδε μὲν, ὅτι ἀνὴρ, πρὸς δὲ τὴν ἐρώτησιν ποιεῖται, ζητεῖ δὲ τοὔνομα, ᾧ ἂν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ τις οὐκ ὄνομα μόνον ἀπαντᾷ κύριον, ἀλλὰ καὶ σὺν ἐπιθέτῳ ἐνίοτε κύριον, οἷον, τίς ὅδ' ἐστὶν ὁ ἡδὺς Λουκιανός; διὰ τοῦτο οὐκ ὀνόματι μόνον κυρίῳ τὸ τις ὑποτάσσεται, ἀλλ'

ἐστιν ὅτι καὶ ἐπιθέτῳ, οἷον, Λουκιανός τις ἐποίησε τόδε, καὶ, ὁ Λουκιανὸς ἡδύς τις ἐστίν. ἐνταῦθα οὖν ἡ ΧΑΡΙΣ ἐπίθετον ἔχει τὸ ΤΑΧΕΙΑ ὄνομα, εἰ καὶ ἄλλως τοῦτο ἐπιῤῥηματικὴν ἔχει σημασίαν, διὸ μετὰ του ΤΙΣ αὐτὸ ἐπάγεται, καὶ ταχεῖά τις αὕτη λέγεται διαῤῥεῖν. κατὰ ταῦτα λέγεται, καὶ τὸ ὅστις, καὶ τὸ ὁποῖός τις. καὶ τὸ μὲν ὅστις νοεῖται ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· τὸ δὲ ὁποῖός τις, ἐπὶ ἐπιθέτου· ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Τὸ δὲ ὅλον οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες τίς ἐστιν ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστηκώς· εἴτε καλὸς δηλονότι, εἴτε τὸ ἐναντίον, ἅπερ ἐπιθετικῶς λέγεται. ΠΡΟΔΟΥΣ᾽ ΑΔΙΣΚΕΤΑΙ, καταλαμβάνεται προδεδομένη, ἢ προδοῦσα, τὸν τεθνηκότα δηλαδή. ΕΙ ΣΟΥ Γ᾽ ΟΔ᾽ ΩΝΗΡ. εἰ σοῦ γε, ὦ Αἴας, ὅδε ὁ ἀνὴρ οὐκ ἔτι ἔχει μνήμην.

1270. ΠΡΟΥΚΑΜΕΣ, προηγωνίσω.

* 1274. ΕΡΚΕΩΝ. ἐντὸς τῶν ἑρκέων, ἤγουν τείχους, ΕΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΥΣ. ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός. ΕΝ ΤΡΟΠΗι ΔΟΡΟΣ, ἐν ἥττῃ τοῦ πολέμου. τρόπαιον, ἡ νίκη· τροπὴ δὲ, ἡ ἧττα. τρόπαιον, ἐπὶ τῶν διωκόντων· τροπὴ, ἐπὶ τῶν διωκομένων. ΑΚΡΟΙΣΙΝ ΗΔΗ, ἐπὶ μὲν τοῖς ἄκροις ναυτικοῖς ἑδωλίοις, ἤγουν ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν, τοῦ πυρὸς ἤδη ἀναπτομένου καὶ ἀναφλεγομένου. ΑΡΔΗΝ. αἴρω, τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ ὑψῶ· ἀφ᾽ οὗ ἄρδην, ἀντὶ τοῦ μετεώρως καὶ κούφως, ὡς ἐνταῦθα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανιστικῶς καὶ ὁμοῦ.

* 1281. ΣΥΜΒΗΝΑΙ, συνελθεῖν. βαίνω, τὸ πορεύομαι, ἀφ᾽ οὗ τὸ συμβῆναι ἐνταῦθα· καὶ ἵσταμαι, ἀφ᾽ οὗ βάσις ἀνδριάντος. ΛΑΧΩΝ, κληρωθείς· ἀφ᾽ οὗ λαχμὸς, ὁ κλῆρος, ποιητικῶς.

ΚΑΙ ΚΕΛΕΥΣΤΟΣ, καὶ αὐθόρμητος. τὸ πᾶν καὶ οὐ μνημονεύεις, ὅτε αὖθις ὁ Αἴας κληρωθεὶς, αὐθόρμητος, οὐ περιμένων τὸν προστάξοντα, ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Ἕκτορος.

1285. ΔΡΑΠΕΤΗΝ, ἐπιτήδειον εἰς τὸ διαφεύγειν. * κλῆρος, δι᾽ ὃν ἐκληροῦντο· καὶ κλῆρος, αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι. ΑΡΟΥΡΑΣ. χέρσος, ἡ ξηρὰ γῆ· ἄρουρα, ἡ ἠροτριασμένη· λήϊον, τὸ ἔχον ἀστάχυας χωράφιον. ΑΛΜΑ ΚΟΥΦΙΕΙΝ, πήδημα κοῦφον ποιήσειν. ἅλμα, πάλμα, καὶ πήδημα, ταυτόν. ΠΟΙ ΒΛΕΠΩΝ. ἤγουν εἰς ποίαν εὐγένειαν σὴν ἀφορῶν ταῦτα λέγεις;

1291. ΟΥΚ ΟΙΣΘΑ. οὐ γιγνώσκεις Πέλοπα τὸν σὸν πρόπαππον ὄντα ἀρχαῖον, βάρβαρον Φρύγα, ὅς τοῦ σοῦ πατρὸς προὐπῆρξε πατήρ· Ἀτρέα δὲ, ὄντα δηλονότι, δυσσεβέστατον, προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον ἀπὸ τῶν σαρκῶν τῶν ἰδίων τέκνων, ὅς ἔσπειρέ σε;

* 1296. ΕΠΑΚΤΟΝ, ἐπείσακτον μοιχόν. Ο ΦΙΤΥΣΑΣ, ὁ γεννήσας. φυτεύειν, τὸ τῇ γῇ φυτὸν ἐνθεῖναι. ψιλὸν τὸ φυ καὶ βραχύ. φιτύειν, τὸ σπείρειν, ποιητικῶς, ὃ παράγεται ἀπὸ τοῦ φῖτυς, ὁ πατήρ. : καὶ μακρὸν, ὃ καὶ ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ τέτακται. τοῖς δὲ ὕστερον ἡμαρτήθη. ΕΦΗΚΕΝ, ἐπέταξε δοθῆναι εἰς διαφθοράν. ΤΑ ΠΡΩΤ᾽ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, τὰς τῆς πρώτης μοίρας ἀνδραγαθίας ἀνδραγαθήσας.

* 1301. ΦΥΣΕΙ, γένει. ἐπὶ γένους λέγεται κυρίως τὸ φύσει· ἐπὶ δὲ τῶν υἱοθετουμένων, τὸ θέσει. καὶ ἀπὸ τούτων μετάγεται ταῦτα καὶ ἐφ᾽ ἕτερα.

1302. ΒΑΣΙΛΕΙΑ, βασιλὶς, Λαομέδοντος θυγάτηρ. ἐκλελεγμένον δὲ αὐτὴν δῶρον Τελαμῶνι ἔδωκεν Ἡρακλῆς. ΒΛΑΣΤΩΝ, βλαστήσας, εἰς φῶς προαχθείς. ΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ, τοὺς ἀπὸ γένους. ΤΟΙΟΙΣΔ᾽ ΕΝ ΠΟΝΟΙΣΙ, τοιαύταις ἐν συμφοραῖς.

1309. ΒΑΛΕΙΤΕ Χ᾽ ΗΜΑΣ. ἑαυτὸν λέγει, καὶ τὴν Τέκμησσαν, καὶ τὸν Εὐρυσάκην.

* 1310. ἐπεὶ καλόν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε πονουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικὸς, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ.

* 1315. δειλὸς καὶ θρασὺς ἐναντία κατὰ ὑπερβολὴν ἔχοντα καὶ ἔλλειψιν. μέσον δὲ τούτων ἡ ἀνδρεία. ΗΝ ΕΜΟΙ, ἤγουν ἡ ἐν ἐμοί.

* 1316. ΚΑΙΡΟΝ, εἰς καιρὸν, ἐγκαίρως. ΞΥΝΑΨΩΝ, αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην, ἀλλὰ διαλύσων, χωρίσων, παραγένου.

* 1320. ΟΥ ΓΑΡ ΚΛΥΟΝΤΕΣ. ἆρα γὰρ οὐ πάνυ αἰσχροὺς λόγους ἀκούομεν, ὦ ἄναξ Ὀδυσσεῦ, ὑπὸ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς ἀρτίως;

1324. λόγῳ ἤκουσεν αἰσχρὰ, καὶ γὰρ αὐτὸς ἔργῳ ἐποίησεν ἐμὲ αἰσχρά.

* 1325. ΤΙ ΓΑΡ Σ᾽ ΕΔΡΑΣΕΝ. τί δέ σε ἐποίησεν τοιοῦτον, ὥστε καὶ ἐπέχειν σοι βλάβην;

* 1326. ΟΥ ΦΗΣ' ΕΑΣΕΙΝ, διατείνεται οὐκ ἐάσειν. ΑΜΟΙΡΟΝ, ἀμέτοχον. ἀλλὰ διατείνεται θάψειν αὐτὸν πρὸς βίαν ἐμοῦ. ΒΙΑΝ λέγει, ἣν βιάζεται αὐτόν.

1328. ἔξεστιν οὖν φίλῳ εἰπόντι τἀληθῆ, οὐδὲν ἔλαττον ἢ πρότερον συνηρετμεῖν σοι, τουτέστιν, ὥσπερ πρότερον συμφωνεῖν σοι, φίλῳ εἶναι. ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν αὐτὴν εἰρεσίαν ἐρεσσόντων καὶ μὴ ἐναντιουμένων. ΕΙΗΝ ΟΥΚ ΑΝ ΕΥ ΦΡΟΝΩΝ, εἰ μὴ φίλου ἀκούσαιμι, σοῦ δηλονότι. ΝΕΜΩ, ἀντὶ τοῦ ἔχω.

1334. Η ΒΙΑ, ἡ δυναστεία. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ, καταφρονῆσαι τοῦ δικαίου. ΕΧΘΙΣΤΟΣ, πάνυ ἐχθρὸς, μάλιστα μεμισημένος. ΕΚΡΑΤΗΣΑ, ἐγκρατὴς ἐγενόμην. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΝ ΕΜΠΑΣ. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ὄντα αὐτὸν ἐμοὶ ἔχθιστον οὐκ ἂν ἀπαξιώσαιμι, ὥστε μὴ ὁμολογεῖν, καὶ τὸ ἑξῆς. ΑΤΙΜΑΖΟΙΤΟ ΣΟΙ, ὑβρίζοιτο ὑπὸ σοῦ.

1344. ΑΝΔΡΑ Δ'. οὐ δίκαιον δὲ βλάπτειν σε τὸν ἄνδρα τὸν ἀνδρεῖον εἰ θάνοι, οὐδ' ἐὰν μισῇς. ΤΟΥΔ' ΥΠΕΡΜΑΧΕΙΣ ΕΜΟΙ, ἤγουν ὑπὲρ τούτου μάχῃ ἐμοί.

* 1348. ΟΥ ΓΑΡ ΘΑΝΟΝΤΙ. ἤγουν θανόντι δὲ οὐ χρή σε προσεπεμβῆναι; τουτέστι, πρὸς τῷ μισεῖν ἐπεμπηδῆσαι. ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων λέγεται τὸ ἐπεμβῆναι. ΜΗ ΧΑΙΡΕ, ἤγουν μὴ πρόσκεισο.

* 1352. ΚΛΥΕΙΝ. χρὴ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὑπακούειν τῶν βασιλέων. τουτέστι, πρέπει σε εἴκειν ἐμοί. ἐσθλὸς, ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, ἤγουν ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθός.

1353. ΚΡΑΤΕΙΣ, νικᾷς τοι, ὑπὸ τῶν φίλων νικώμενος.

* 1354. ΜΕΜΝΗΣ', ἀναλογίζου.

* 1357. Η 'ΡΕΤΗ. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ δηλονότι, ἤγουν ἡ ἀνδρεία. ΠΟΛΥ, ἀντὶ τοῦ πλέον. ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ ΒΡΟΤΟΙΣ, παραπλῆγες παρὰ τοῖς βροτοῖς. οἱ τοιάδε φῶτες, οἷος ἦν ὁ Αἴας δηλονότι εἰς μάχην ῥᾳδίως μεταβαλλόμενος, ἔμπληκτοί εἰσι παρὰ τοῖς βροτοῖς. πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ Ὀδυσσεύς· Οντως πλεῖστοι, καὶ ἄλλοι δηλονότι, νῦν εἰσι φίλοι, καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς ἄλγους πρόξενοι. ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, καὶ παραπλὴξ, ταυτό. λέγεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἐκτετραμμένων τὴν ψυχήν.

1361. ΕΠΑΙΝΕΙΝ ΟΥ ΦΙΛΩ, ἀποδέχεσθαι οὐκ εἴωθα, ἤγουν οὐκ εἴωθα σκληρὸς εἶναι. ΦΑΝΕΙΣ, δείξεις.

* 1363. μᾶλλον μὲν οὖν ὑμᾶς δείξω πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἄνδρας δικαίους. ΑΝΩΓΑΣ, συμβουλεύεις.

1365. ΕΓΩΓΕ ἄνωγα δηλονότι. καὶ γὰρ αὐτὸς ΕΝΘΑΔ', ἤγουν εἰς τὸν θάνατον, ἀφίξομαι. ἐπειδὴ μέλλω καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν, θέλω τὸν θανόντα θάπτειν.

1366. Η ΠΑΝΘ' ΟΜΟΙΑ. ὄντως πᾶς ἀνὴρ συμφέροντα ἑαυτῷ πάντα ποιεῖ. τὸ γὰρ ΟΜΟΙΑ, ἀντὶ τοῦ συμφέροντα, ἁρμόδια. ΠΟΝΕΙ, ἐργάζεται. ΤΩι ΓΑΡ ΜΕ ΜΑΛΛΟΝ. τίνι γὰρ ἄλλῳ δηλονότι, ἤγουν τίνος ἄλλου χάριν εἰκός ἐστι πονεῖν ἐμὲ, μᾶλλον ἢ χάριν ἐμαυτοῦ; ΣΟΝ ΑΡΑ. τὸ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. ΩΣ ΑΝ ΠΟΙΗΣΗιΣ. καθὰ, ἤγουν καθ' ὁποῖον δή τινα τρόπον ἂν ποιήσῃς. ΠΑΝΤΑΧΗ, ἐν πᾶσι.

* 1370. συγκατάθεσις συνυπακούεται, πρὸς ἣν ἐπάγεται τὸ ΑΛΛ' ΕΥ Γ' ΕΠΙΣΤΑΣΟ. τοῦτο μὲν ποιήσω· ἀλλ' εὖ γε τοῦτο ἐπίστασο, καὶ τὸ ἑξῆς.

1372. ΚΑιΚΕΙ ΚΑιΝΘΑΔ' ΩΝ, ἐν τῷ Αἵδῃ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, τουτέστι καὶ ζῶν καὶ ἀποθανὼν ὁμοίως.

1376. ΤΑ'ΠΟ ΤΟΥΔ', κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦδε, κατὰ τὸ ἑξῆς. * ΑΓΓΕΛΛΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι.

1378. ΣΥΝΘΑΠΤΕΙΝ ΘΕΛΩ, σὺν ὑμῖν δηλονότι θέλω θάπτειν. * σὺν σοὶ θάπτω τόνδε. διττῶς δύναται νοεῖσθαι οὗτος ὁ λόγος. ἢ ὅτι καὶ σὲ θάπτω μετὰ τοῦδε· ἢ ὅτι τοῦτον ἐγὼ καὶ σὺ θάπτομεν.

1382. Μ' ΕΨΕΥΣΑΣ ΕΛΠΙΔΟΣ, ψευσθῆναι ἐποίησας προσδοκίας, τῆς πρὸς σὲ δηλαδή.

* 1384. ΠΑΡΕΣΤΗΣ ΧΕΡΣΙΝ, συνεμάχησας ἔργῳ, οὐ λόγῳ. τοῦτο δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς ἐργαζομένων τι.

* 1386. Ο'ΥΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ, ὁ ἐμβρόντητος, ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ἀπὸ ἤχου βροντῆς. ΑΛΩΒΗΤΟΝ, ἐφύβριστον. ΤΟΙΓΑΡ ΣΦ' ΟΛΥΜΠΟΥ. δι' ὃ αὐτοὺς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν

τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεὺς, μνήμων τε, τῶν ἀδικημάτων δηλονότι, ἡ Ἐριννὺς, ἡ ταμιεύουσα τὰς τιμωρίας, καὶ τελεσιουργὸς Δίκη, καὶ τὸ ἑξῆς. Ἐριννῦς εἰσὶν αἱ κατάραι, καὶ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαί.

1393. ΣΕ Δ' Ω. σὲ δὲ, ὦ σπέρμα πατρὸς τοῦ γεραιοῦ Λαέρτου, ἕνεκα μὲν τάφου, ἤγουν ἐνταφιασμοῦ, δέδοικα ἐᾶν ἐπιψαύειν τοῦδε. ὄκνος, ὁ φόβος, καὶ ἡ ἀναβολή.

* 1396. Κ' ΕΙ ΤΙΝΑ ἄλλον δηλονότι ἀπὸ τοῦ ΣΤΡΑΤΟΥ.

* 1398. ΠΟΡΣΥΝΩ, παρέξω. ΑΛΛ' ΗΘΕΛΟΝ ΜΕΝ, συνεργῆσαι δηλονότι εἰς τὴν ταφήν. μάλιστα καινόσχημον τοῦτό γε. ΕΙΜΙ, ἀπέρχομαι, ἐπαινέσας ΤΟ ΣΟΝ, ἤγουν ὃ σὺ λέγεις.

* 1402. ΑΛΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα. ΚΟΙΛΗΝ ΚΑΠΕΤΟΝ, τάφρον. ΧΕΡΣΙ ΤΑΧΥΝΕΤΕ, διὰ τῶν χειρῶν ταχέως ποιεῖτε. ΤΟΙ Δ'. οἱ δὲ θέσθε, ἐπὶ τοῦ πυρὸς δηλαδὴ, ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως, ἤγουν ἐγκαίρως. ΤΡΙΠΟΔ' ΑΜΦΙΠΥΡΟΝ, ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον, ἕνεκα ἐπιταφίων λουτρῶν. ΥΨΙΒΑΤΟΝ δὲ, ὑψηλὴν βάσιν ἔχοντα. χυτρόπους, ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὃ καὶ λάσανον λέγεται. ἀπὸ δὲ τῆς θέσεως τοῦ χυτρόποδος νοεῖται ὁ λέβης, καὶ τὸ θερμαινόμενον ὕδωρ.

1409. ΠΑΙ ΣΥ ΔΕ. σὺ δὲ, ὦ Εὐρύσακες, σὺν φιλοφροσύνῃ θιγὼν, ἤγουν ψαύσας σὺν ἐμοὶ τῆς πλευρᾶς τῆσδε τοῦ πατρὸς, ὅσον ἰσχύεις ἐπικούφιζε, ἀντὶ τοῦ ἀνακούφιζε, ἀνάβασταζε.

* 1412. ΣΥΡΙΓΓΕΣ, αἱ ὀπαὶ τῆς πληγῆς ἀναφυσῶσιν, ἀναπέμπουσι μέλαν αἷμα μετὰ ἰσχύος.

1413. ΑΛΛ' ΑΓΕ ΠΑΣ. ἀλλ' εἶα πᾶς, ὅστις φησὶν εἶναι φίλος τῷ ἀνδρὶ τῷδε, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, ὁρμάσθω πονῶν ὑπὲρ τοῦδε, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς ἄλλου ἀπὸ τῶν θνητῶν κρείττονος τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ὅτε ἦν, ἤγουν ὑπῆρχε, τότε φωνῶ, τουτέστι λέγω. * ΣΟΥΣΘΩ, παρακινείσθω. ΒΑΤΩ, πορευέτω.

1420. Ο ΤΙ ΠΡΑΞΕΙ, ὅπως διακείσεται. ἢ εὐπραγήσει λέγω, ἢ δυσπραγήσει. ἀμφότερα γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

2. ΑΣΤΙΠΤΟΣ, ἄβατος.
38. ΘΑΛΠΕΤΑΙ, ξηραίνεται.
79. ΦΥΣΕΙ, ἐκ φύσεως. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ, αὐτὴν τὴν νίκην.
82. ΤΟΛΜΑ. προστακτικόν.
91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ, ἤγουν χωλὸς ὤν.
98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ, εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων.
116. ΘΗΡΑΤΕΑ, δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία.
134. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ. οὕτως Νίκη Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Ἀττικῇ.
136. ΥΠΟΠΤΑΝ, τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς, ὡς ἐπιβούλους.
139. ΚΑΙ ΓΝΩΜΑ. ἡ γνώμη τῶν βασιλέων κρατεῖ.
153. ΕΝΕΔΡΟΣ, ἔνοικος.
180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ, εὐγενῶν.
208. ΤΡΥΣΑΝΩΡ, ἡ τρύχουσα τοὺς ἄνδρας.
216. ΤΗΛΩΠΟΝ, μεγάλην.
221. ΚΑΤΕΣΧΕΤ', προσωρμίσατε.
231. ΤΟΥΤΟ Γ'. ἤτοι τῆς προσηγορίας ὑμῶν.
251. ΚΛΕΟΣ, φήμην.

275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. ἢ καταρᾶται αὐτοῖς. ἢ οἷα αὐτοῖς ἔτυχεν. ΠΟΙΑΝ Μ' ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ, τίνα ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

293. ΠΑΓΟΥ, παγετοῦ.

305. ΕΣΧΕ, προσίσχε.

313. ΑΔΗΦΑΓΟΝ, βρωστικήν.

320. ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ δοτικῇ συντάσσεται· ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ατρειδῶν.

324. ΘΥΜΩι, ὀργῇ. ΧΕΙΡΑ, πρᾶξιν.

351. ΑΘΑΠΤΟΝ, ζῶντα. ζῶντα γὰρ οὐκ εἶδον.

355. ΠΙΚΡΟΝ. διὰ τὸ ἐκεῖ τεθάφθαι τὸν Αχιλλέα.

363. ΤΑΗΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ, λυπηρότατον.

371. ΠΛΗΣΙΟΝ ΓΑΡ ΩΝ ΚΥΡΕΙ. ἔοικε μὲν ἐσχηματίσθαι ὁ λόγος. καὶ γὰρ ἀληθῶς Οδυσσεὺς νῦν πλησίον αὐτῶν ἐστιν ἐν τῇ Λήμνῳ. ὅμοιον καὶ τὸ Ο Δ' ΕΝΘΑΔ' ΗΚΩΝ. δηλοῖ μὲν γὰρ τὸ εἰς ὀργὴν ἥκων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ εἰς Λῆμνον ἥκων.

388. ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ, βασιλέων ἢ συμβούλων.

399. ΠΑΡΕΔΙΔΟΣΑΝ, ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ. τὸ δὲ ἑξῆς παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου.

423. ΕΞΗΡΥΚΕ, ἐκώλυσεν.

429. ΟΔΥΣΣΕΥΣ Δ' ΕΣΤΙΝ ΑΥ ΚΑιΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι. ἐσχημάτισται ὁ λόγος, εἰ καὶ ἄκοντος Φιλοκτήτου. ἐν ᾗ ἐνταῦθα, ἐν τῇ Λήμνῳ.

437. ΑΙΡΕΙ ΠΟΝΗΡΟΝ, ὡς φεύγοντα δηλονότι.

448. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ, ἐπίτριπτα.

455. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ, ὡς κακούς.

467. ΕΞ ΑΠΟΠΤΟΥ, μακρόθεν τῆς θαλάσσης.

474. ΦΟΡΗΜΑΤΟΣ, βάρους.

477. ΟΝΕΙΔΟΣ. φήμη.

494. ΒΕΒΗΚΟΙ, τεθνήκοι.

497. ΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ οἱ διάκονοι.

509. ΟΣΣΑ ΤΥΧΟΙ, ὅσον τύχοι.

561. ΦΡΟΥΔΟΙ, ἀφανεῖς, κρυπτοί.

568. ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΣ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος.

572. ΠΡΟΣ ΠΟΙΑΝ ΑΝ ΤΟΝΔ'. καὶ τὸ ΤΟΝΔΕ ἐσχημάτισται. ἤτοι τὸν παριστάμενον Φιλοκτήτην.

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑι, πωλεῖ.

618. ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ. τὸ ἑξῆς· καὶ τούτων μὴ τυχὼν ἐφεῖτο καὶ ὑπέσχετο τῷ θέλοντι τὸ κάρα τέμνειν.

627. ΣΥΜΦΕΡΟΙ, συνενέγκοι.

639. ΑΓΗι, πέσῃ, θραυσθῇ.

668. ΔΟΥΝΑΙ, ἀποδοῦναι. ΚΑιΈΞΕΠΕΥΞΑΣΘΑΙ, καυχήσασθαι.

678. ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ, τροχὸν περιφερόμενον.

684. ΟΥΤ' ΕΡΞΑΣ ΤΙΝ', βλαβερὸν δηλονότι.

685. ΙΣΟΣ, δίκαιος.

691. ΠΡΟΣΟΥΡΟΣ, κάτοικος. ἢ ὑπ' ἀνέμων βαλλόμενος. ἢ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος.

694. ΒΑΡΥΒΡΩΤ', τὸν ἐσθίοντα βαρέως τὸ σῶμα αὐτοῦ.

696. ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ, τὸ αἷμα ἀναδιδόμενον.

700. ΦΟΡΒΑΔΟΣ, τῆς πάντας τρεφούσης.

708. ΑΙΡΩΝ, λαμβάνων.

712. ΑΝΥΣΕΙΕ, περιποιήσαιτο.

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. ἐσχημάτισται.

830. ΟΜΜΑΣΙΝ. ἐναντιωθεὶς τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι τανῦν.

845. ΒΑΙΑΝ, μικρὰ καὶ ἥσυχά μοι διαλέγου, μή ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος.

865. ΑΦΕΣΤΑΝΑΙ ΦΡΕΝΩΝ, παραφρονεῖν.

871. ΜΕΙΝΑΙ, ὑπομεῖναι.

919. ΚΑΚΟΥ ΤΟΥΔΕ, τῆς νόσου.

925. ΤΩΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ, τῶν βασιλέων.

930. ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΝ, ΤΟΝ ΙΚΕΤΗΝ. ἐκ δισσοῦ τὸ αὐτό.

948. ΩΔ' ΕΧΟΝΤ', νοσοῦντα.

950. ΕΝ ΣΑΥΤΟΥ ΓΕΝΟΥ, ἀντὶ τοῦ, φρόνησον.

968. ΕΚΚΛΕΨΑΣ, ἀπατήσας.

974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ. ταῦτα λέγων, βούλεται δοῦναι τὰ τόξα ὁ Νεοπτόλεμος.

1001. ΤΙ Δ' ΕΡΓΑΣΕΙΕΙΣ, τί ἐργάσασθαι βούλει;

1016. ΝΟΕΙΣ, διανοῇ. ΠΡΟΥΒΑΛΟΥ, ἔρριψας.

1019. ΟΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΥ. γράφεται ὄλοιο. καὶ σοί.

1039. ΚΕΝΤΡΟΝ, ἐρεθισμός.

1085. ΣΥΝΟΙΣΗι, συμπλεύσῃ.

1093. ΠΤΩΚΑΔΕΣ, Αρπυῖαι. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, βοῆς.

1122. ΜΗ ΦΙΛΟΤΗΤ' ΑΠΩΣΗι, ἣν ἔχομεν πρὸς σέ.

1125. ΓΕΛΑι ΜΟΥ, ὁ Οδυσσεύς. ΤΑΝ ΕΜΑΝ ΤΡΟΦΑΝ, τὰ τόξα. ΕΚΒΕΒΙΑΣΜΕΝΟΝ, ἐξηρπασμένον.

1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, τὸν Ηρακλέους διάδοχον. ΑΘΛΙΟΝ. γράφεται ἆθλον. ΜΕΤΑΛΛΑΓΑι, μεταβολῇ. ΕΡΕΣΣΗι, στρέφῃ.

1141. ΜΗ ΦΘΟΝΕΡΑΝ, μὴ πικραίνεσθαι.

1146. ΧΑΡΟΠΩΝ, φοβερῶν.

1153. ΕΡΥΚΕΤΑΙ, κατέχεται.

1167. ΒΟΣΚΕΙΝ, βόσκεσθαι, διοικεῖσθαι.

1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ, ἡσύχαζε, ταπεινοῦ.

1205. ΓΕΝΥΝ, πέλεκυν, ἢ ἀξίνην.

1218. ΟΜΟΥ, ἐγγύς.

1252. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέψω σοι.

1257. ΚΑΙ ΤΟΙ Σ' ΕΑΣΩ, οὐ πολεμήσω.

1286. ΜΗ ΠΕΥΞΗι, μὴ κνταράσῃ.

1305. ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ, τοὺς βασιλέας. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ, ψευδῶς κηρυσσομένους, καὶ ἐγκωμιαζομένους.

1314. ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΑ, εὐφημοῦντα. ΣΟΥ ΤΥΧΕΙΝ, παρὰ σοῦ.

1327. ΑΚΑΛΥΦΗ, ἀσκεπῆ. ΠΑΥΛΑΝ. ἀνάπαυσιν, θεράπειαν.

1343. ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΘΕΛΩΝ, ἑκὼν, βουλόμενος, σὺν ἡμῖν χώρει. ΠΑΙΩΝΙΑΣ, ἰασίμους, θεραπευτικάς.

1353. ΤΩι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ, τίς με προσαγορεύσει; ΕΞΑΝΑΣΧΗΣΕΣΘΕ, ἀνέξεσθε. ΠΑΝΩΛΕΙ, ἀξίῳ ἀπωλείας.

1371. ΠΑΤΡΟΣ, τοῦ Ποίαντος.

1385. ΧΩι ΛΟΓΟΣ ΤΟΙΟΣΔ', περὶ τοῦ σοι συμφέροντος.

1404. ΑΙΤΙΑΝ, κατηγορίαν.

1421. ΠΑΘΕΙΝ, γενέσθαι. ΕΚΚΡΙΘΕΙΣ, νομισθείς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

* 3. ΩΝ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΗΣΘ'. ἤγουν ἐπιθυμῶν, ὀρεγόμενος ἦσθα, ὑπῆρχες. ἔστι δὲ Ἀττικισμὸς ἀντὶ τοῦ, ἐπεθύμεις.

* 4. τὸ ΠΑΛΑΙΟΝ ἐνίοτε μὲν πρὸς ἕτερον λέγεται νέον, ὡς παλαιὰ Ῥώμη λέγεται πρὸς τὴν νέαν· ἐνίοτε δὲ οὐ τῶν πρός τι ἐστὶν, ἀλλὰ δηλοῖ μόνον τὸ πάλαι γεγονὸς, οἷον παλαιὰ πρᾶξις, ἡ πάλαι γεγονυῖα, καὶ ἁπλῶς τὸ παρῳχηκὸς, ἢ τὸ πάλαι μὲν τὴν ἀρχὴν εἰληφὸς, οὐ μὴν δὲ παυσάμενον, καθ' ὃ λέγεται παλαιὸν Αργος. ΑΡΓΟΣ, τὰ περὶ τὰς Μυκήνας χωρία, καὶ αὐταὶ αἱ Μυκῆναι. Μυκῆναι δὲ, ἡ προκαθεζομένη τοῦ Αργους πόλις, ὥσπερ Σπάρτη, ἡ προκαθεζομένη πόλις τῆς Λακεδαιμονίας· Λακεδαιμονία δὲ, τὰ περὶ αὐτὴν χωρία. εἰσὶ δὲ τὸ Αργος καὶ ἡ Λακεδαιμονία ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου. ΟΥ' ΠΟΘΕΙΣ. ποθεῖ τις τὸ μὴ παρὸν, ἀλλ' ἀπόν.

* 5. ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ, τῆς οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ πληγείσης. τὰ ἀπὸ τοῦ πλήττω εἰ μὲν εἰς ος λήγει, παθητικὰ εἰσὶν ἀεὶ, οἷον ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἃ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν γνώμην καὶ ἐκτραπέντων· εἰ δὲ εἰς ηξ, ἐνίοτε μὲν ἐνεργητικὰ, οἷον βουπλὴξ, το κέντρον τὸ τὸν βοῦν πλῆττον, ἐνίοτε δὲ παθητικὰ, οἷον παραπλὴξ, ὁ φθαρεὶς τὰς φρένας, καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, καὶ καταπλὴξ Εἰλείθυια, ἡ πληγὰς συνεχεῖς ἔχουσα. εἰσὶ δὲ Εἰλείθυιαι, οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί. καὶ οἰστροπλὴξ ἐνταῦθα, ἡ οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ πληγεῖσα ὑπὸ τῆς Ηρας. ταύτης γὰρ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς, μεταβέβληκεν αὐτὴν εἰς βοῦν, λαθεῖν πειρώμενος τὴν Ηραν· ἡ δὲ γνοῦσα, τὸν κύνα τὸν Αργον τὸν πανόπτην ἐπέστησε φυλάττειν αὐτὴν, ὃν Ερμῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς ἀπέκτεινεν. ἡ Ηρα δὲ μὴ κατέχειν δυναμένη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν ἔτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη, τὸ Ιόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ιόνιον ὠνομάσθη.

ΑΛΣΟΣ, δρυμὼν, καὶ λόχμη, ὁ σύνδενδρος τόπος· ἐρίπνη δὲ, ὁ ἀνεμώδης τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος· νάπος δὲ ποιητικῶς, ὃ νάπη λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἡ κοιλότης τοῦ ὄρους.

* 7. ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ, τόπος, ἔνθα συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος· ἦν δὲ ἀφιερωμένος τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ὁ Απόλλων Λύκειος· Λύκειον δὲ οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις. ΟΙ Δ' ΙΚΑΝΟΜΕΝ, ὅποι καταλάβομεν. ΦΑΣΚΕΙΝ, θέλε φάσκειν, ἤγουν φάσκε, λέγε. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, βεβαίως ἐπίστασο.

* 11. ΕΚ ΦΟΝΩΝ, ἤγουν ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένοντο οἱ φόνοι τοῦ πατρός σου. ΟΜΑΙΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ἐκ παραλλήλου, ἀδελφῆς.

* 14. ΤΟΣΟΝΔ' ΕΣ ΗΒΗΣ, ἐς τοσοῦτον μέτρον ἡλικίας, ἤγουν μέχρι τοσαύτης ἡλικίας. ΤΙΜΩΡΟΝ, ἐκδικητὴν, ἐσόμενον δηλονότι.

* 15. ξένος λέγεται κυρίως ὁ φίλος, ὃν ἂν ποιήσῃ τις ἐν τῇ πατρίδι ἀπὸ ξένης ἐλθόντα.

17. ΩΣ ΗΜΙΝ. ὅτι τὸ σέλας τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρὸν κινεῖ ἡμῖν ἤδη δῆλα τὰ ἑωθινὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΣΤΡΩΝ, τὰ ἄστρα τῆς μελαίνης νυκτὸς ἠφάνισται. νυκτὸς γενομένης φαίνεται τὰ ἄστρα· οὐ μὴν διὰ τὸ ἄστρα εἶναι γίνεται νύξ. διὸ τὰ ἄστρα λέγεται τῆς νυκτὸς, οὐ μὴν ἡ νὺξ τῶν ἄστρων. εἰ δὲ ἐποίει τὰ ἄστρα τὴν νύκτα, καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκὸς ἐγίνετο τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἡλίου, ἐλέγετο ἂν ἡ νὺξ τῶν ἄστρων, ὡς ἡμέρα ἡλίου. νυνὶ δὲ ἥλιος μὲν ἡμέρας λέγεται, διότι αἴτιός ἐστι τῆς ἡμέρας, καὶ ἡμέρα ἡλίου γίνεται. ἄστρα δὲ νυκτὸς μὲν λέγεται, διότι νυκτὸς οὔσης φαίνεται· νὺξ ἄστρων οὐ λέγεται, διότι οὐχ ὑπὸ τῶν ἄστρων ἡ νὺξ γίνεται. ΕΞΟΔΟΙΠΟΡΕΙΝ ΣΤΕΓΗΣ, ἐξέρχεσθαι τοῦ οἴκου.

* 21. ΞΥΝΑΠΤΕΤΟΝ ΛΟΓΟΙΣΙΝ, συνέρχεσθε διὰ λόγων. ΕΜΕΝ, ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμὲν, πλεονασμῷ τοῦ σ.

25. * ΕΥΓΕΝΗΣ, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ ἡ πατρὶς καὶ ἡ γενεά. εὐπατρίδαι δὲ παρ' Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλέον τῶν εὐπατριδῶν· ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴν εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης· εἴη γὰρ ἂν κατὰ τὸ ἕτερον μέρος εὐγενής, οὐ κατὰ τὴν πατρίδα, ὡς ἐνταῦθα εὐγενὴς ἵππος, ὁ ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους, οὐ μὴν ὁ εὖ ἔχων ἕνεκα πατρίδος. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ ἵπποι πατρίδας. ἀπὸ τούτων εὐγενὴς ψυχή, εὐγενὴς λόγος, καὶ εὐγενὲς ἦθος.

26. ΘΥΜΟΝ, τὸ θυμοειδὲς καὶ διεγηγερμένον, ἤγουν τὴν προθυμίαν. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΥ ΤΥΓΧΑΝΩ, ἤγουν εἰ μὴ ἐγκαίρως λέγω κατά τι. * ἐπὶ μουσικῆς λέγεται κυρίως τὸ μεθαρμόζειν, ἤγουν τὸ μετατιθέναι τὴν ἁρμονίαν.

* 34. ΑΡΟΙΜΗΝ, λάβοιμι. ἀραίμην, μακρὸν τὸ α, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου· ἀροίμην δέ, βραχὺ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. ΧΡΗ, ἔχρησεν, ἀνεῖλεν.

36. ΑΣΚΕΥΟΝ, δίχα παρασκευῆς. ΑΥΤΟΝ, ἤγουν ἐμέ. ΑΣΠΙΔΩΝ, ὅπλων. ΔΟΛΟΙΣΙ ΧΕΙΡΟΣ, ἤτοι δολιότητι πράξεως. ΚΛΕΨΑΙ, ἤγουν λάθρα ἐργάσασθαι. ΟΤ' ΟΥΝ, ἐπεί. ἐπίῤῥημα ἀντὶ συνδέσμου. ΕΙΣΗΚΟΥΣΑΜΕΝ, ἠκούσαμεν.

40. ΙΣΘΙ, μάνθανε. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ. οὐ μὴ γάρ σε ὑπὸ γήρως, καὶ ὑπὸ μακροῦ χρόνου οὕτως κεχρωτισμένον, ἤγουν πεπολιωμένον, ἀναγνωρίσωσιν, οὐδ' ὑπονοήσουσι. * οὐ γὰρ ἀναγνωρίσωσιν οὐδὲ ὑπονοήσουσιν οὕτως κεχρωτισμένον, ἤτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου μακροῦ.

* 47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩι ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ. τοῦτο ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ. ΟΘ' ΟΥΝΕΚΑ, ἐκ παραλλήλου.

52. ΛΟΙΒΑΙΣΙ, χοαῖς, θυσίαις δὲ ὑγρῶν. * ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ. καρατόμοις θριξὶν ὤφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ τρίχες ἁβρότητα καὶ καλλωπισμὸν ἐμπαρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις, φησὶ καρατόμοις χλιδαῖς.

53. ΣΤΕΨΑΝΤΕΣ, κοσμήσαντες. ΑΨΟΡΡΟΝ ΗΞΟΜΕΝ ΠΑΛΙΝ, ὀπισθορμήτως ἐπανήξομεν. ΤΥΠΩΜΑ ΧΑΛΚΟΠΛΕΥΡΟΝ, ἀγγεῖον χαλκοῦν. * ΗιΡΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, ἠρμένον ἔχοντες. ὅμοιον τῷ, πώγωνα καθειμένος, ἀντὶ τοῦ, κεχαλασμένον ἔχων.

55. ΘΑΜΝΟΙΣ. τὰ φυτὰ εἰς τρία διαιρεῖται, εἰς βοτάνην, θάμνον, καὶ δένδρον. ΠΟΥ, τοπικόν.

63. ΜΑΤΗΝ, ψευδῶς.

* 65. ΩΣ ΚΑΙΜ' ΕΠΑΥΧΩ. διὰ τὸ μέτρον ἴσως οὕτω γίνεται. ἥρμοζε γὰρ μᾶλλον, ὡς κἀγὼ ἐπαυχῶ· καθὰ πέποιθα καὶ ἐμὲ ζῶντα λάμψειν τοῖς ἐχθροῖς εἰς τὸ ἑξῆς ὥσπερ ἄστρον ἀπὸ τῆς φήμης ταύτης.

68. ΤΑΙΣΔΕ ΤΑΙΣ ΟΔΟΙΣ, ἀντὶ τοῦ ταύτῃ τῇ ὁδῷ, ἤγουν κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν. ΣΥ Τ' Ω ΠΑΤΡ. καὶ σύ, ὦ δῶμα πατρῷον, δέξαι με δηλονότι εὐτυχοῦντα. καθαρτὴς γάρ σου ἔρχομαι σὺν δίκῃ. καὶ μὴ ἀποστείλητε, ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψατε, ἐμὲ ἄτιμον, ἤγουν ἄδοξον, τῆσδε τῆς γῆς.

* 72. ΚΑΤΑΣΤΑΤΗΝ, εὐτρεπιστήν. ΕΙΡΗΚΑ ΜΕΝ. κατὰ τὸ παρὸν ταῦτα ἱκανὰ δηλονότι. κατὰ ἀπόθεσιν λέγεται, ὡς τὸ εἶεν, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, καὶ εἴρηται λόγος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΟΙ Δ' ΗΔΗ ΓΕΡΟΝ. σοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ γέρον, μελέτω τὸ σὸν, ἤγουν ὅπερ ἐτάχθης καὶ χρεωστεῖς πληρῶσαι· λέγω τὸ πορευθέντι κατασκοπῆσαι. καιρὸς γάρ, νῦν ἐστὶ δηλονότι, ὅς ἐστι τοῖς ἀνδράσι μέγιστος ἐπιστάτης, ἤγουν ἡγεμὼν ἔργου παντός.

77. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. θρηνεῖ Ἠλέκτρα μεμνημένη τοῦ πατρός. τὸ μέτρον σπονδειακόν.

* 78. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ, θεραπαινίδων. οὐ μόνον ἀρσενικῶς ὁ πρόσπολος, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἑτέρωθι. — καὶ μήν, ὦ τέκνον, ἔδοξα αἰσθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι, τινὸς ἀπὸ τῶν θεραπαινίδων ὑποστενούσης ἔνδον τῶν θυρῶν.

84. ΠΑΤΡΟΣ ΧΕΟΝΤΕΣ ΛΟΥΤΡΑ, σπένδοντες τῷ πατρί. τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τελοῦντες.

* 85. ΓΗΣ ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ. κατὰ τὴν ἴσην ἐναντιότητα ἐστὶν ὁ μὲν ἀὴρ ἰσόμοιρος

τῆς γῆς, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ αἰθέρος. ἔστι γὰρ ὁ μὲν ἀὴρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ ὑγρόν· ἡ δὲ γῆ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ, ἐξαίρετον ἔχουσα τὸ ξηρόν. καὶ ὁ αἰθὴρ θερμὸς καὶ ξηρὸς, ἐξαίρετον ἔχων τὸ θερμόν· τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ἐξαίρετον ἔχον τὸ ψυχρόν.

90. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. πληττομένων ὤφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ σφοδραὶ πληγαὶ αἱμάσσουσιν, ΣΤΕΡΝΩΝ λέγει ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ, ἤγουν αἱματηρῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλήττεσθαι.

* 97. ΜΗΤΗΡ Δ' Η 'ΜΗ. μήτηρ δὲ ἡ ἐμὴ, καὶ ὁ συγκαθεύδων αὐτῇ Αἴγισθος ἔσχισαν αὐτὸν κατὰ τὸ κάρα διὰ φονικοῦ πελέκεως, καθὰ δρῦν δενδροτόμοι, σχίζουσι δηλονότι. τὸ μὲν ΚΑΡΑ ἔχει τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρόν· (Aj. 308.) παίσας κάρα θώϋξε. τὸ δὲ κράτα, τὸ πρότερον μακρὸν καὶ τὸ δεύτερον βραχύ.

104. ΕΣ Τ' ΑΝ. ἕως ὅτου, ἤγουν ἕως ἂν, βλέπω φαεινοτάτας ἄστρων στιλβηδόνας. δηλοῖ δὲ τοῦτο τὴν νύκτα περιφραστικῶς. ΜΗ ΟΥ ΤΕΚΝΟΛΕΤΕΙΡ'. ὥστε μὴ οὐχ ὥς τις ἀηδὼν τὰ τέκνα ἀποβαλοῦσα ἠχὼ ἐπὶ κωκυτῷ, ἤγουν θρηνώδη ἠχὼ, πᾶσι προφωνεῖν ἔμπροσθεν τῶνδε τῶν πατρῴων θυρῶν. ΗΧΩ. ἀντὶ ἦχον οἱ ποιηταὶ ἠχὼ λέγουσιν. ἠχὼ γὰρ, τὸ τῆς φωνῆς ἀντίφθεγμα. ΣΩΚΩ, ἰσχύω, δύναμαι. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ἑτεροῤῥεπὲς βάρος.

* 122. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. τίς ἐστιν ἡ οἰμωγὴ, ἣν οὕτως ἀκορέστως ἀεὶ τήκουσα σαυτὴν, οἰμώζεις τὸν πάλαι ἁλόντα ἀπάταις Ἀγαμέμνονα, ἐξ ἐνεργείας τῆς δολερᾶς, τῆς ἀσεβεστάτης μητρὸς ἔκδοτον, γενόμενον δηλονότι, χειρὶ κακῇ, ἤγουν κακοποιῷ καὶ φονικῇ. ΑΚΟΡΕΤΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκορέστως. ΩΣ Ο ΤΑΔΕ. ὡς ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπώλετο δηλονότι, οὕτως εἴθε ἀπόλοιτο ὁ τάδε παρασχών. ΘΕΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον δὲ, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφότερα ἐπὶ θεοῦ· τὸ δίκαιον ἐπὶ ἀνθρώπων.

* 132. ΦΥΓΓΑΝΕΙ, ἤγουν διαφεύγει, λανθάνει. ἀπὸ τοῦ φεύγω γίνεται φευγάνω καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, εἶτα, διὰ τὸ ἐπαγόμενον γ, τροπῇ τούτου εἰς γ, φυγγάνω. οὕτω γίνεται καὶ τὸ τυγχάνω, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου· καὶ τὸ ἁνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἥδω· καὶ τὸ πυνθάνομαι ἀπὸ τοῦ πεύθομαι· καὶ τὸ ἐρυγγάνω ἀπὸ τοῦ ἐρεύγομαι, καὶ ἕτερα. ΠΡΟΛΙΠΕΙΝ, καταλιπεῖν.

133. ΣΤΟΝΑΧΕΙΝ. στενάχω καὶ στοναχῶ, τὸ αὐτό. εἰσὶ δὲ καὶ ἀμφότερα ποιητικά. ΦΙΛΟΤΗΤΟΣ. φιλοφροσύνης. ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ, ἀποδιδοῦσαι. ΩΔ' ΑΛΥΕΙΝ, οὕτως ὑπ' ἀμηχανίας ἀγανακτεῖν.

* 136. ΙΚΝΟΥΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ παρακαλῶ· ἀφικνοῦμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι καὶ φθάνω.

137. ἀλλ' οὐκ ἀναστήσεις τὸν σὸν πατέρα ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Αἵδου τοῦ παγκοίνου, ἤγουν τοῦ πᾶσι κοινοῦ, οὔτε διὰ γόων, οὔτε διὰ παρακλήσεων. ΑΜΗΧΑΝΟΝ, ἤγουν ἀνίκητον, ἀθεράπευτον, πρὸς ὃ οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. ΑΝΑΛΥΣΙΣ, ἐπανόρθωσις. τῇ ἀναλύσει ἐναντία ἡ σύνθεσις.

* 145. ΝΗΠΙΟΣ, ὁ ἐν βρεφικῇ ὢν ἡλικίᾳ, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀνόητος. μωρός. ΟΙΚΤΡΩΣ ΟΙΧΟΜΕΝΩΝ ἐλεεινῶς ἐφθαρμένων.

* 148. Α ΙΤΥΝ. οὕτως ἦν ῥᾴδιον λέγεσθαι, Ἀλλ' ἐμὲ ἤρεσε κατὰ τὰς φρένας ἡ περὶ τὸ στενάζειν ἀσχολουμένη ἡ τοῦ Διὸς ἄγγελος ὄρνις, ἥ τις ταραττομένη ἀεὶ ὀλοφύρεται Ἴτυν Ἴτυν· νῦν δὲ συνυπάγει τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ, καὶ λέγει, Ἡ τις ὄρνις Διὸς ἄγγελος ἀτυζομένη ἀεὶ ὀλοφύρεται Ἴτυν Ἴτυν. ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. θέον σε ἔχω, καθότι δακρύεις ἐν τάφῳ πετραίῳ. τὰ δὲ ΑΙ ΑΙ καθ' ἑαυτὴν λέγει.

* 160. ΟΛΒΙΟΣ ΟΝ. συνυπάγει τὸν λόγον ἐνταῦθα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. ὀφείλων γὰρ λέγειν, Ὄλβιος Ὀρέστης, ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέξεται τῶν Μυκηναίων, ὁ δὲ λέγει, Ὄλβιος ὅντινα Ὀρέστην ἡ κλεινὰ γᾶ τῶν Μυκηναίων δέξεταί ποτε εὐπατρίδην, ἀντὶ τοῦ περιφανῆ μολόντα εἰς τήνδε τὴν γῆν εὔφρονι βήματι, ἀντὶ τοῦ πομπῇ ἠπίᾳ, τοῦ Διός.

164. ΑΚΑΜΑΤΑ, ἀκαμάτως, ἀπαύστως. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΣ, ἄγαμος. ΟΙΧΝΩ, ἀναστρέφομαι, περιέρχομαι. * οἰχνῶ γέγονεν ἀπὸ τοῦ οἴχομαι παρενθέσει τοῦ ν· μετέπεσε δὲ εἰς τὴν τῶν περισπωμένων συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀφικνοῦμαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ἵκομαι παρενθέσει τοῦ ν. ἀπὸ δὲ τοῦ οἰχνῶ καὶ ἴχνος διὰ τοῦ ι.

* 169. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ', ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. καὶ ὧν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ, καλῶν, καὶ

ἂν ἔμαθε. τί γὰρ εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπάτην ἔχον, τουτέστι ψευδές; ΠΟΘΕΙ, ὁ Ορέστης, φανῆναι ἀπὸ κοινοῦ.

175. ΚΡΑΤΥΝΕΙ, κρατεῖ, ἄρχει. ΕΥΜΑΡΗΣ, εὐμαρείας πάροχος, ἤγουν εὐκολίας.

* 180. Κρίσσα, πόλις τῆς Φωκίδος. τὴν ἀκτὴν τὴν Κρίσσαν, ἀντὶ κτητικοῦ, τουτέστι τῆς Κρίσσης.

* 183. ΠΑΡΑ ΤΟΝ, κατὰ τόν. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως.

189. ΕΠΟΙΚΟΣ, ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ οὖσα, ξένη. ΑΝΑΞΙΑ, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξία.

* 191. ΑΕΙΚΕΙ, αἰσχρᾷ, ἀπρεπεῖ· παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκειν.

* 197. ΕΡΟΣ. μικρὸν διὰ τὸ μέτρον, ὅτι δὲ καὶ μικρὸν γράφεται, δῆλον ἐκ τῆς αἰτιατικῆς. τὸν ἔρον γὰρ λέγομεν. καὶ Ομηρος (Ιλ. α΄. 469.) ἐξ ἔρον ἕντο. ΕΙΤΕ ΒΡΟΤΩΝ, εἴτε τις ἀπὸ τῶν βροτῶν.

* 205. ΤΟΥΣ ΕΜΟΣ. ὤφειλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΚΠΑΓΑ' ΑΧΘΗ, ἃ ὁ ἐμὸς εἶδε πατήρ· ὁ δὲ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀποδοὺς, λέγει, οὓς θανάτους ἀπρεπεῖς εἶδεν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἀπὸ διδύμων χειρῶν.

206. ΑΙΚΕΙΣ, ἀπρεπεῖς, αἰσχρούς. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΙΡΟΙΝ. ἡ πληγὴ γὰρ τοῦ πελέκεως δὲ ἀμφοτέρων γίνεται τῶν χειρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

* 209. ΟΙΣ ΘΕΟΣ, ἀπὸ τῶν χειρῶν μεταβαίνει ἐπὶ τοὺς ἐργασαμένους ταῖς χερσί.

211. ΜΗΔΕ ΠΟΤ'. μηδὲ ἀπολαύσαιντό ποτε λαμπρότητος. ΑΝΥΣΑΝΤΕΣ, πληρώσαντες, ἐργασάμενοι. ΦΡΑΖΟΥ, σκόπει. ΠΟΡΣΩ, πόῤῥω, πλείω τοῦ πρέποντος.

* 217. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΙ. πολὺ ἐκτήσω τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς σῆς δυσθύμου ψυχῆς τίκτουσα ἀεὶ ταραχὰς καὶ ἔριδας. ΔΥΣΘΥΜΩι, σκληρᾷ, βαρυθύμῳ. τῷ δυσθύμῳ ἐναντίον ὁ εὔθυμος.

* 220. ΟΥΚ ΕΡΙΣΤΑ. οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. ἐριστής, ὁ φιλόνεικος· ἐριστικὸς δὲ, ὁ ἐπιτηδειότατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, ὥσπερ φιλικὸς, ὁ ἐπιτήδειος εἰς φιλίαν· ἐριστὸν δὲ, τὸ ἀξίαν ἔχον τὴν ἔριν, ὥσπερ παικτὸν παίγνιον, τὸ ἄξιον παίζεσθαι, καὶ παικτὴ παιδιὰ, ἡ ἀξία παίζεσθαι.

221. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ οὖσα δηλονότι. ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ, παρεκινήθην. ΟΡΓΑ, ἣν ὀργίζομαι δηλονότι. ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ, ἁρμόδιον, πρέπον. ΑΝΕΤΕ, ἄφετε, ἐάσατε, ΑΛΥΤΑ, ἀμετακίνητα. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ, ἀμέτοχος, ἀπὸ τοῦ συναριθμεῖσθαι.

236. ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ, ποία συμμετρία κακώσεως καὶ κακοπραγίας ὑπῆρξε; ΦΕΡΕ, ἴδωμεν δηλονότι, κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ καλὸν τὸ ἀμελεῖν, ἤγουν ἀμελῶς διακεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν. ΕΒΛΑΣΤΕ, ἐφάνη. ΜΗΤ' ΕΙΗΝ. ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἤγουν μὴ εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς. τὸ δὲ πᾶν· μήτε εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς, ἤγουν τὸ ἀμελῶς διακεῖσθαι δηλονότι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι· μήτε, εἴ τινι χρηστῷ πρόσκειμαι, ξυναίοιμι, ἤγουν συνοικοίην, τούτῳ δηλονότι, ἥσυχος, ἔχουσα πτέρυγας γόων ὀξυτόνων, ἀντὶ τοῦ γόους ὑψηλοφώνους, ἐκτίμους τῶν γονέων, ἤτοι ἀφισταμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

* 247. ΠΑΛΙΝ ΔΩΣΟΥΣΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀνταποδώσουσιν, ἀντισταθμήσουσι τοῦ φόνου καταδίκας.

251. ΤΟ ΣΟΝ, συμφέρον δηλονότι. ΤΟΥΜΟΝ ΑΥΤΗΣ, ἤγουν τὸ ἐμαυτῆς. εἰ δὲ μὴ καλῶς δοκῶ λέγειν, νικάτω τὸ σὸν θέλημα. σοὶ γὰρ ἀκολουθήσομεν ὁμοῦ, ἤγουν συνδραμούμεθα τῷ σῷ θελήματι.

* 255. ΔΥΣΦΟΡΕΙΝ, ἀγανακτεῖν· τὸ δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου λέγεται, ᾧ ἐναντίον τὸ εὐφορεῖν, ὡς παρ' Ιπποκράτει, εὐφόρως φορέουσι. τὸ δὲ πᾶν· αἰδοῦμαι μὲν, εἰ νομίζομαι ὑμῖν διὰ πολλῶν θρήνων ἀγανακτεῖν· ἀλλὰ σύγγνωτε, ἡ βία γὰρ ἀναγκάζει ἐμὲ δρᾶν ταῦτα.

258. ΟΥ ΔΡΩΙΗ, οὐ ποιοίη ἂν τάδε, ἅπερ ἐγὼ δηλονότι ποιῶ.

* 260. ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, φθίνοντα, μαραινόμενα, κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μειούμενα. τὸ θάλλειν ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται κυρίως, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μαραίνεσθαι, ἢ τὸ φθίνειν. φθίνειν γὰρ καὶ μαραίνεσθαι ταυτόν· καὶ ἀπὸ τούτων καὶ ἐπ' ἄλλων, ὡς ἐνταῦθα ΘΑΛΛΟΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ Η ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ αὐξάνοντα μᾶλλον καὶ τρεφόμενα, ἢ μειούμενα.

* 268. ΕΣΘΗΜΑΤΑ καὶ ἐσθήσεις ἐν πεζῷ λόγῳ ἄχρηστα· ἐσθὴς δὲ ἐν χρήσει. ΠΑΡΕΣΤΙΟΥΣ, ἐφεστίους. ἐφέστιοι λοιβαὶ, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελούμεναι. σπονδὴν λοιβὰς, ὡς λέγω λόγον. καὶ σπένδειν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται.

271. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ, μεγίστην.

* 273. ΕΙ ΧΡΕΩΝ. χρεὼν, ἀντὶ τοῦ χρέος, καὶ ἀπὸ τούτου χρέωον, ὡς τὸ ὄφελον, ἀντὶ τοῦ ἐχρεώστει, καὶ ἀπὸ τούτου, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν.

* 275. ΤΩι ΜΙΑΣΤΟΡΙ, τῷ λυμεῶνι, τῷ φονεῖ. μιάστωρ, ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μιασμὸν καὶ τοὺς ἄλλους μιαίνων. ΩΣΤΕ ΤΩι ΜΙΑΣΤΟΡΙ ΞΥΝΕΣΤΙ. συγκαλεῖται ὁ καὶ σύνδεσμος, τὸ γὰρ ΩΣΤΕ μόνον μετὰ ἀπαρεμφάτου ζητεῖ τάττεσθαι.

276. ΞΥΝΕΣΤΙ, συγκαθεύδει. ΕΓΓΕΛΩΣΑ, ἐπεγγελῶσα, ἐπιχαίρουσα. ΕΥΡΟΥΣΑ, καταλαβοῦσα.

* 279. ΤΟΝ ΑΜΟΝ, τὸν ἡμέτερον, ἤγουν τὸν ἐμόν. ἡμέτερον μὲν, ὃ πολλοὶ ἔχομεν ἐμὸν δὲ, ὃ μόνος ἐγὼ ἔχω.

283. ΤΕΤΗΚΑ, διαῤῥέομαι, φθείρομαι. ΚΑΠΙΚΩΚΥΩ, ἀντὶ τοῦ κωκύω, θρηνῶ, δακρύω. * δακρύω τὸν τεθνηκότα· ἐπιδακρύω δὲ τῷ τεθνηκότι.

284. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ, ἐπωνυμίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα, τὴν δηλαδὴ Αγαμεμνόνειον λεγομένην.

288. ΕΞΟΝΕΙΔΙΖΕΙ, ὀνειδίζει. ἤγουν τοιαύτας ἀτιμίας ἀτιμάζει. ΔΥΣΘΕΟΝ ΜΙΣΗΜΑ, δυσσεβὲς βδέλυγμα. ΑΠΑΛΛΑΞΕΙΑΝ, ἐλευθερώσαιεν. ΕΞΥΒΡΙΖΕΙ, ἀτιμάζει. ΥΠΕΞΕΘΟΥ, λάθρα ἐξήγαγες. ΥΛΑΚΤΕΙ, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κυνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπειλοῦσα βοᾷ.

* 299. ΞΥΝ Δ' ΕΠΟΤΡΥΝΕΙ. συμπαροτρύνει δὲ ἐπὶ ταῦτα ὁ νυμφίος αὐτῆς ὁ ἔνδοξος παρὼν πέλας, ἤγουν συνωθεῖ. λέγεται δὲ τὸ συνωθεῖν ἐπὶ τῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὠθούντων. ὅμοιον τῷ· (Aj. 1148.)

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.

ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ πλεῖν παρορμήσαντα.

301. ΑΝΑΛΚΙΣ, ἀσθενής. Η ΠΑΣΑ ΒΛΑΒΗ, ὁ κατὰ πάντα βεβλαμμένος. ὁ πανταχόθεν βλαβερὸς, ὁ λυμεὼν, ἡ αὐτόβλάβη.

* 305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ ΤΕ. τὰς παρούσας καὶ τὰς ἀπούσας, ἤγουν καὶ ἃς εἶχον, καὶ αἳ ἔμελλον ἀνακύψειν. λέγεται δὲ ὑπερβολικῶς.

* 313. ΘΥΡΑΙΟΝ ΟΙΧΝΕΙΝ, θυραίαν διατρίβειν. λέγεται δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος, ἀντὶ τοῦ ἐκτός. θυραῖος ἀντὶ τοῦ θυραία, καὶ ῥαγδαῖος ἀντὶ τοῦ ῥαγδαία, καὶ βίαιος ἀντὶ τοῦ βιαία, καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς α ληγόντων, Αττικά ἐστι. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ χρυσῆ, καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτὴ, καὶ ὅσα εἰς ος ἀρσενικὰ ἀντι θηλυκῶν λέγεται εἰς η ληγόντων, ποιητικά.

* 314. Η ΚΑΝ ΕΓΩ. ὄντως εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ ἐγὼ ἂν θαῤῥοῦσα μᾶλλον ἀφικοίμην εἰς τοὺς σοὺς λόγους.

* 316. ΙΣΤΟΡΕΙ, ἐρώτα. ἱστορεῖν, τὸ διέρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾷν.

319. ΦΗΣΙΝ, ἐπαγγέλλεται. ΦΙΛΕΙ ΟΚΝΕΙΝ, εἴωθεν ἀναβάλλεσθαι. ΟΥΚ ΟΚΝΩι, οὐκ ἀναβολῇ.

* 322. ΠΕΦΥΚΕΝ ΕΣΘΛΟΣ, ἤγουν ἀγαθὸς ὑπάρχει, ὥστε ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν τοῖς φίλοις.

323. ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ, οὐκ ἐπὶ πολύ.

* 325. ΦΥΣΕΙ, κατὰ φύσιν, ἤτοι φύσει καὶ οὐ θέσει. τοῦ γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικὸς, ὁ λεγόμενος κόπελος· τοῦ δὲ φύσει υἱοῦ, ὁ θέσει, ἤγουν ὁ υἱοθετούμενος.

328. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ. τίς ἐστιν ἡ φωνὴ αὕτη, ἣν φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ πυλῶνος ἐλθοῦσα;

* 332. ΚΑΙ ΤΟΙ. ὡς εἰ ἔλεγεν, οἶδα ὅτι καὶ αὐτὴ ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ΕΙ ΣΘΕΝΟΣ ΛΑΒΟΙΜΙ. τρία γὰρ παρακολουθοῦσιν εἰς τὸ γενέσθαι τι· βούλησις, δύναμις, καὶ ἐπιστήμη.

335. ΝΥΝ Δ' ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. νῦν δὲ ἐν ταῖς δυστυχίαις δοκεῖ, ἤτοι ἀρέσκει ἐμοὶ πλεῖν ΥΦΕΙΜΕΝΗι, τουτέστιν ὑφειμένον ἐχούσῃ τὸ ἱστίον. μεταφορικῶς λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως.

337. ἀλλὰ καὶ σὲ δὲ τοιαῦτα βούλομαι ποιεῖν.

* 340. ΑΚΟΥΣΤΕΑ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκουστέον, τουτέστιν ἄξιόν ἐστιν ὑπακούειν κατὰ πάντα τῶν αρχόντων.

343. ΤΑ'ΜΑ, ἤγουν ἃ ἐμὲ διδάσκεις.

* 345. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ, εἰ δὲ μή τοι, ἔκλεξαι θάτερον.

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ, ὃ τούτους μισεῖς.

* 350. ἐκτρέπειν, τὸ παρακλίνειν τῆς ὁδοῦ· καὶ ἐκτροπὴ, ὅταν τις ἣν βαδίζει ὁδὸν ἀφεὶς, ἑτέραν βαδίσῃ.

351. ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΙΣΙ. ἤγουν πρὸς τὸ εἶναι σὲ κακὴν, ὑπάρχεις καὶ δειλή. κακὴ μὲν, ὅτι οὐ τιμᾷς τὸν πατέρα· δειλὴ δὲ, ὅτι φοβῇ τοὺς κτανόντας τὸν πατέρα.

359. ΤΑ ΣΑ ΔΩΡΑ, ἤγουν ἃ σοὶ δωροῦνται. ΧΛΙΔΑιΣ, τρυφᾶς.

361. ΥΠΕΙΚΑΘΟΙΜΙ, ὑπείκοιμι, ὑποτασσοίμην. ΠΕΡΙΡΡΕΙΤΩ, πανταχόθεν εὐπορίαν ἐχέτω.

* 365. ΕΞΟΝ, ἀδείας οὔσης. τὸ ἐξὸν, τὸ παρὸν, τὸ ἐνὸν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ, οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ.

368. ΠΡΟΔΟΥΣΑ, καταλείπουσα.

* 369. ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως· καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαίως· καὶ πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

* 372. ἔθος, ἡ συνήθεια· ἦθος δὲ, ὁ τρόπος. ἐνταῦθα οὖν ἔθας ὤφειλεν εἶναι. διὰ τὸ μέτρον ἐτέθη τὸ ΗΘΑΣ, ἀπὸ τοῦ ἦθος. καὶ πλησιάζουσι τὸ ἔθος καὶ τὸ ἦθος.

* 380. ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐκεῖσε. τὸ ἐνταῦθα νοεῖται ἐν πρώτῳ προσώπῳ, ἤγουν ἐνταῦθα ἔνθα εἰμὶ ἐγώ. τὸ αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ, οἷον αὐτοῦ ἔνθα εἶ σύ. τὸ ἐκεῖ, ἐν τρίτῳ, οἷον ἐκεῖ ἔνθα ἐστὶν ἐκεῖνος. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε λέγεται, τὸ ἐπίῤῥημα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

* 382. ΥΜΝΗΣΕΙΣ, θρηνήσεις. ὕμνος, κυρίως ἡ εἰς θεὸν ᾠδή. παρὰ δὲ ποιηταῖς ἁπλῶς ἡ ᾠδὴ, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, ἀφ' οὗ λέγεται ὑμνοπόλος παρ' αὐτοῖς ταυτὸν τῷ ἀοιδοπόλος, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνώδους, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὑμνήσεις.

* 385. Η ΤΑΥΤΑ ΔΗ ΜΕ. ἆρα δή μοι καὶ βεβούλευνται; ἤγουν οὐκ ἠπείλουν μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἤδη καὶ βουλῇ κυροῦσιν.

* 393. ΩΣΤΕ ΘΑΥΜΑΣΑΙ. θαυμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ ἐργάζεσθαι ἀρετήν· καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ κτᾶσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο λέγεται κἀνταῦθα τὸ θαυμάσαι. ἤγουν καλὸς γάρ ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, αὐτὸν δηλονότι, ἤγουν ἀγαπῆσαι βιοῦν αὐτόν.

* 396. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΙΔΑΣΚΩ κακὴν εἶναι τοῖς φίλοις, διδάσκω δὲ εἴκειν τοῖς ἄρχουσιν.

* 398. ΕΞ ΑΒΟΥΛΙΑΣ, ἐξ αἰτίας τῆς κακοβουλίας, ἤγουν διὰ κακοβουλίαν. ΕΙ ΧΡΗ, εἰ ἀπόκειται. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ τιμωροῦντες. ΠΑΤΗΡ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. οἶδα ὅτι ὁ πατὴρ ἕνεκα τούτων συγγνώμην ἔχει, ἡμῖν δηλονότι.

403. ΟΥ ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς. εἴθε μὴ εἴην κατὰ τοσοῦτον λειπομένη γνώσεως.

404. Τ' ΑΡ', τοι ἄρα. * ΕΣΤΑΛΗΝ. στέλλομαι, ἀντὶ τοῦ πορεύομαι· ἀποστέλλομαι δὲ ὑφ' ἑτέρου, ἀντὶ τοῦ πέμπομαι. ΟΙΠΕΡ ΕΣΤΑΛΗΝ ΟΔΟΥ. καὶ τὸ ΟΙ μόνον ἱκανόν ἐστιν, οἷον, πορεύσομαι οἷ ἀπεστάλην. ἐπεὶ δὲ ὁδὸς ἄγει ἐκεῖσε, ὅποι ἀπεστάλη, λέγει οἷ τῆς ὁδοῦ.

405. ΕΜΠΟΡΕΥΗι, πορεύῃ. ΤΑΔ' ΕΜΠΥΡΑ, ταύτας τὰς σπονδάς.

* 406. ΠΑΤΡΙ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΧΟΑΣ, σπεῖσαι τῷ τύμβῳ τοῦ πατρὸς χοάς.

409. ΕΚ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝ. ἐκ παρακινήσεως τίνος τῶν φίλων; ΕΚ ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ, ἐκ φόβου τινὸς νυκτερινοῦ. ΔΟΚΕΙΝ ΕΜΟΙ, κατὰ τὸ δοκοῦν ἐμοί.

* 413. ΤΗΝ ΟΨΙΝ, ἤγουν ὃ εἶδεν. ὄψις, τὸ θεαθὲν, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον.

* 415. ΑΛΛΑ ΤΟΥΤΟ, κἂν τοῦτο. ΠΟΛΛΑ ΤΟΙ, ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἐπιῤῥηματικῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν, ὡς καὶ τὸ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον. ΕΣΦΗΛΑΝ, ἔσφαλαν, σφαλῆναι ἐποίησαν. ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ, ἀνώρθωσαν.

* 417. ΛΟΓΟΣ ΤΙΣ. οὕτω λέγει, ἐπεὶ οὐκ αὐτὴ παρ' ἐκείνης ἔμαθεν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου διηγουμένου.

* 418. ὁμιλία ἐπὶ τῶν ἑνουμένων· κοινωνία, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων τινός. ἐπεὶ δὲ ἡ ἕνωσις καὶ διὰ λόγων γίγνεται, καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἑτέρων, λέγεται ὁμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως. ὁμιλεῖ γάρ τις τινὶ, ἤγουν διαλέγεται· καὶ ὁμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰς λόγους ἔρχεται. λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμπεριέχει. ὁμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἑνοῦται· καὶ ὁμιλεῖ συμφοραῖς, ἀντὶ τοῦ ἑνοῦται καὶ συγκιρνᾶται. κοινωνοῦσι δέ τινές οἱ μεταδιδόντες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες παρ' ἀλλήλων φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τινὸς τοιούτου τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξω ἑαυτῶν συμμετέχοντες, οἷον τραπέζης, ἢ χωρίων, ἢ τοιούτων τινῶν. ἐφέστιος, ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ, ὡς παρ' Ομήρῳ· (Ὀδ. η'. 248.)

ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων.

καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· (Ιλ. β'. 125.)

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν.

ἐφέστιος ἁπλῶς καὶ ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν, ὡς ἐνταῦθα. ὁμέστιος δὲ καὶ συνέστιος, ὁ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ μεθ' ἑτέρου ὤν.

* 425. ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ, διηγουμένου. ἑρμηνεία, συνθήκη λόγου δηλοῦσά τι, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφησις. ἐξήγησις δὲ, διασάφησις θείων· διήγησις δὲ, ἡ ἁπλῶς ἀφήγησις.

429. ΑΒΟΥΛΙΑΙ, ἤγουν ὑπὸ κακοβουλίας.

* 430. ΜΕΤΕΙ, κολακεύσεις, ζητήσεις. μετέρχομαι, τὸ ὑπέρχομαι, καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω.

* 432. ΘΕΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφότερα ἐπὶ θεοῦ, δίκαιον δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπου.

434. ΚΤΕΡΙΣΜΑΤΑ, ἐντάφια. ΛΟΥΤΡΑ, χοάς. ΠΝΟΑΙΣΙΝ, ἀνέμοις. ῥίψον δηλονότι. ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ, εἰς βάθος ὀρωρυγμένῃ. * πρὸς μὲν τὸ ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ ΚΟΝΕΙ ἁρμοδίως λέγεται τὸ ΚΡΥΨΟΝ· πρὸς δὲ τὸ ΠΝΟΑΙΣΙΝ οὐ δύναται ἁρμόσαι. δεῖ οὖν συνυπακούειν ἔξωθεν ῥῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ δὸς, ἤ τι τῶν τοιούτων. καὶ ἐν ἑτέροις τοῦτο γίνεται πολλοῖς, ὡς παρ' Ομήρῳ· (Ιλ. γ'. 326.)

ἧχι ἑκάστῳ

ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἵν' ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔκειτο λέγηται μετεσχηματισμένον, ἀλλ' εἱστήκεισαν.

437. ΠΡΟΣΕΙΣΙ, προσελεύσεται. ΚΕΙΜΗΛΙΑ, ἀπόθετα. ΑΡΧΗΝ. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ καταρχὰς, ὅλως. ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ, τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη.

* 442. σκέψαι γὰρ εἰ σοὶ αὐτῇ δοκεῖ ὁ νέκυς δέξασθαι ἐν τοῖς τάφοις προσφιλῶς τάδε τὰ δῶρα.

* 445. ΚΑΡΑ. κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑαυτοῦ δηλονότι.

446. τὸ ΑΡΑ καὶ τὸ ΜΗ ἐκ παραλλήλου. ἆρα νομίζεις φέρειν ταῦτα λύτρωσιν αὐτῇ τοῦ φόνου;

449. ΑΚΡΑΣ ΦΟΒΑΣ, τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν. ΣΜΙΚΡΑ, εὐτελῆ. ΟΥ ΧΛΙΔΑΙΣ, ὑπὸ τρυφῆς οὐ κατεσκευασμένον.

456. ΑΥΤΟΥ, τοῦ Ἀγαμέμνονος. ΕΠΕΜΒΗΝΑΙ ΠΟΔΙ. λὰξ ἐμπηδῆσαι καὶ ἐπιτεθῆναι. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ χρόνου, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν. ΑΦΝΕΩΤΕΡΑΙΣ, πλουσιωτέραις χερσὶ τιμῶμεν, ἢ κατὰ τὰ παρόντα δεξιούμεθα.

459. οἶμαι μέλον τι, ἤγουν φροντίδα τινὰ, εἶναι δηλονότι, ἐκείνῳ τοῦ πέμψαι τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ταῦτα τὰ κακὴν ὄψιν ἔχοντα ὀνείρατα. ΥΠΟΥΡΓΗΣΟΝ, ὑπηρέτησον.

464. ΠΡΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, εὐσεβῶς, κατὰ τὸ ἀρέσκον τῷ θεῷ.

* 466. ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν,

ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν. σπεύδω ἐπὶ τόδε· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον, ἤγουν ἐπείγω.

* 470. ΩΣ ΕΙ ΤΑΔ' Η ΤΕΚΟΥΣΑ. ὅτι εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκοῦσα, ἀλγεινὴν νομίζω εἰς τὸ ἑξῆς τολμήσειν ἐμὲ τήνδε τὴν πεῖραν, ἤγουν εἰς ἄλγος ἐμὸν τολμήσειν τήνδε τὴν ἐπιχείρησιν, εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἡ τεκοῦσα. ὀφείλει δὲ μᾶλλον οὕτω λέγεσθαι· πικρὰν δειλαίαν ἐγὼ τολμήσειν τήνδε τὴν πεῖραν. ὅμοιον δὲ τῷ (65.) ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ, ἀνόητος, οὐκ ὀρθὰ στοχαζομένη εἰς τὸν σκοπὸν τούτων τῶν ὀνειράτων. ΛΕΙΠΟΜΕΝΑ, ἐστερημένη γνώμης σοφῆς, ἀντὶ τοῦ, συνετοῦ νοῦ. ΕΙΣΙΝ Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ, ἀφίξεται ὅσον οὔπω ἡ τὴν μαντείαν προπέμψασα διὰ τῶν ὀνείρων.

* 476. ΔΙΚΑΙΑ ΦΕΡΟΜΕΝΑ. δίκαια φερομένη κράτη χεροῖν, ἤγουν ἰσχὺν δικαίαν ἐπιφερομένη διὰ τῶν χειρῶν. ΜΕΤΕΙΣΙ, κολάσει οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. ΠΑΛΑΙΑ ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ ΑΜΦΑΚΗΣ ΓΕΝΥΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένη. ἤγουν ὁ παλαιὸς πέλεκυς. ἀπὸ τοῦ στόματος λέγει ὅλον τὸν πέλεκυν. παλαιὸν δὲ λέγει, ἀναφέρων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἥ τις πάλαι ἐγένετο. ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ λέγεται ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. ἐνταῦθα δὲ χαλκόπληκτος γένυς, ἡ ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένη, σφυρήλατος. ΑΙΚΙΑΙΣ, ὕβρεσι. αἰκία, ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικής.

488. ΠΟΛΥΠΟΥΣ, πολλὰ διερχομένη. ΠΟΛΥΧΕΙΡ, πολλὰ ἐργαζομένη. ΔΕΙΝΟΙΣ ΛΟΧΟΙΣ. κρυπτομένη ἐν δεινῷ λόχῳ, τουτέστι φοβερᾷ ἐνέδρᾳ. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ, ἡ εὔτονος κατὰ τὴν πορείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ, ἤγουν τῶν ἐπὶ μιαιφονίᾳ γινομένων. τὰ συναλλάγματα γὰρ τῶν γάμων τῶν μιαιφόνων κακόνυμφα ἐπέβη οἷς οὐ θέμις, ἤγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς ἔννομον.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ. ὑπὲρ τῶνδε ἔχει ἐμὲ ἐλπὶς, μήποτε πλησιάζειν ἡμῖν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, ἤγουν σοὶ, τῇ ἀχθομένῃ, καὶ ἡμῖν, ταῖς συναχθομέναις, σημεῖον ἀψεγὲς, ἤγουν ἄριστον. λέγει δὲ τοὺς ὀνείρους.

* 498. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ. ἢ μαντεῖαι ἀνθρώπων οὐκ εἰσὶν ἐν ὀνείροις δεινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀληθεύουσιν, οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, ἤγουν χρησμοῖς, ἀληθεύουσιν, εἰ μὴ τὸ φάσμα τόδε τῆς νυκτὸς εὖ κατασχήσει, ἀντὶ τοῦ, εὖ ἕξει.

* 505. ἱππασία, παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἱππεία δὲ καὶ ἱπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

512. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ, ἀντὶ τοῦ σύῤῥιζος, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν φυτῶν, ἐφ' ὧν λέγεται κυρίως, οἷον, πρόῤῥιζον ἔπεσε τὸ φυτὸν, ἀντὶ τοῦ σύῤῥιζον.

516. ΣΤΡΕΦΗι, ἀναστρέφῃ. γράφεται τρέφῃ, ἀντὶ τοῦ διάγεις.

* 517. ΩΣ Σ' ΕΠΕΙΧΕ ΜΗ ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ὃς ἐπεῖχέ σε μὴ αἰσχύνειν τοὺς φίλους. ἁρμόζει καὶ χωρὶς τοῦ ΜΗ τοῦτο λέγεσθαι, οἷον, ἐπεῖχέ σε αἰσχύνειν τοὺς φίλους, ἔνθα τὸ ἐπεῖχε τὸ ἐκώλυε μόνον δηλοῖ· ἐν δὲ τῷ ἐπεῖχε μὴ αἰσχύνειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐκώλυε δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κωλύων ἐποίει λαμβάνεται. — ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ, ἐξουθενεῖν, ἀτιμάζειν. ΘΥΡΑΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

520. ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. ΑΡΧΩ, τὸ κυριεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ, ὡς παρὰ Λιβανίῳ· ἄρχω γραμμάτων, οὗ μάλιστα ἐπιθυμεῖς. ΚΑΙ ΤΑ ΣΑ, καὶ οἷς σὺ πρόσκεισαι. ΥΒΡΙΝ ΟΥΚ ΕΧΩ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑβρίζω. ἢ οὕτως· οἴκοθεν οὐκ ἔχω ὕβριν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑβριστικὴ πέφυκα. ΘΑΜΑ, συχνάκις.

525. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, πρόφασις. λέγεται καὶ ὁ καλλωπισμός. πρόσχημα γάρ σοι ἀεὶ ὁ πατὴρ, ὅτι ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν, οὐδὲν ἄλλο. ἀντὶ τοῦ, πρόσχημά σοι τὸ τεθνηκέναι τὸν πατέρα ἐξ ἐμοῦ. * τοῦτο καὶ διὰ μετοχῆς δύναται λέγεσθαι, οἷον, πρόσχημά σοι ὁ πατὴρ ἐξ ἐμοῦ τεθνηκώς.

528. ΕΙΛΕ, ἐφόνευσε. εἷλεν, ἀντὶ τοῦ κατέλαβεν, ὡς ἐν τῷ, ζωὴν εἷλον. καὶ, εἷλέ τις τήνδε τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ παρέλαβε. καὶ εἷλεν, ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλε, ποιητικῶς, ἤγουν ἐφόνευσεν. Ηι ΧΡΗΝ, τῇ δίκῃ δηλονότι. ΕΤΛΗ, ὑπέμεινεν. ΟΥΚ ΙΣΟΝ ΚΑΜΩΝ, ἤγουν οὐκ ἴσην λύπην καμὼν ἐμοὶ, ἀντὶ τοῦ ὑπομείνας, ὅτε ἔσπειρεν, ὥσπερ ἐγὼ ἡ τίκτουσα, ἤγουν ὥσπερ ἐγὼ ὅτε ἔτικτον, δηλονότι ὑπέμεινα.

534. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ. το ΤΟΥ καὶ ΤΙΝΟΣ ἐκ παραλλήλου. Ἄλλως. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΩΝ, ἤγουν τίνος χάριν ἀποδιδοὺς ἐθυσίασεν, τοῦτο δηλοῖ τὸ τίνων, ἤγουν ἀποδιδούς. ἔστι

δὲ μετοχὴ, καὶ οὐ γενικὴ πληθυντική. ΑΡΓΕΙΩΝ, ἕνεκα Ἀργείων. ΑΝΤ' ΑΔΕΛΦΟΥ, ἕνεκα τοῦ ἀδελφοῦ.

541. Ο ΠΛΟΥΣ ΟΔ', ἀντὶ τοῦ, ὁ πλοῦς ἐκεῖνος. τὸ οὗτος ἐπὶ τῶν ὁρωμένων λέγεται καὶ δακτυλοδεικτουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν εἰς ὄψιν ἀγομένων ἀπὸ διηγήσεως. ἐνταῦθα γοῦν οὐκ ἐπὶ διηγήσει τῷ ΠΛΟΥΣ ἐπάγει τὸ ΟΥΤΟΣ, ἵνα καλῶς ἀποτείνη ἡ δεῖξις πρὸς ἃ διηγήσατο. ἀλλ' ἀναφορὰν θέλει δηλοῦν ὁ λόγος μετὰ δείξεως, ἣν δηλοῖ τὸ ἐκεῖνος.

542. ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων ἔσχεν ὁ Αιδης τινὰ ἵμερον, ἤγουν τινὰ ἐπιθυμίαν, ὥστε δαίσασθαι, ἀντὶ τοῦ εὐωχηθῆναι, πλέον, παρὰ τῶν ἐκείνης; ΤΩι ΠΑΝΩΛΕΙ, τῷ ἀξίῳ πάσης ἀπωλείας. ΠΑΡΕΙΤΟ, ἠμελεῖτο, παρεωρᾶτο. ΜΕΝΕΛΕΩ Δ' ΕΝΗΝ, τῶν τοῦ Μενελάου δὲ παίδων πόθος ὑπῆρχεν αὐτῷ. ΚΑΚΟΥ ΓΝΩΜΗΝ, ἤγουν κακοτρόπου.

* 550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ, μετάμελος. — ἐγὼ μὲν ἐφ' οἷς ἐποίησα οὐδὲν μεταμέλομαι· εἰ δὲ φαίνομαί σοι κακῶς φρονεῖν, λαβοῦσα σὺ δικαίαν γνώμην, ἤγουν εἰποῦσα σὺ δίκαια, ψέγε τοὺς πέλας, ἤγουν ἐμέ.

557. ΕΞΗΡΧΕΣ, ἤγουν ἔξαρχον ἐποίεις. ΛΥΠΗΡΑ ΚΛΥΕΙΝ, εἰς τὸ κλύειν τινὰ, σοῦ δηλόνοτι. λύπην ἐμποιοῦσα τῷ ἀκούοντί σου. ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.

* 559. ΑΙΣΧΙΩΝ ΕΤΙ. τίς ἂν ποτε λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων τούτου, ἢ μᾶλλον αἰσχρός. λέγεται τὸ ΕΤΙ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ τοῦ ἀκμήν. οἷον, ἔτι νέος ἐστὶ, καὶ, ἔτι ποιῶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τούτῳ, οἷον, εἰπὼν τόδε ἔτι λέγει καὶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, οἷον, οὐ μὴ ἔτι ποιήσω τόδε, ἀντὶ τοῦ, ἑξῆς οὐ μὴ ποιήσω. ἔστι καὶ περισσὸν, ὡς ἐνταῦθα.

563. ΕΡΟΥ, ἐρώτησον. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ, ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. ΕΣΧΕ, ἐπέσχε. ΘΕΑΣ ΚΑΤ' ΑΛΣΟΣ, κατὰ σύνδενδρον τόπον ἀνατεθειμένον τῇ θεᾷ. ΚΑΤΑ ΣΦΑΓΑΣ, κατὰ τὴν σφαγήν. ΕΚΚΟΜΠΑΣΑΣ, ἀντὶ τοῦ κομπάσας, ἤγουν καυχησάμενος. ΤΥΓΧΑΝΕΙ ΒΑΛΩΝ, ἔβαλεν, ἔρριψεν.

570. ΚΑΙ'Κ ΤΟΥΔΕ ΜΗΝΙΣΑΣΑ, ἐξ αἰτίας τῆσδε μνησικακήσασα. ΛΗΤΩιΑ ΚΟΡΗ, ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δύναμιν ἔχουσι γενικῶν κτητικῶν καὶ πατρικῶν γενικῶν. οἷον ὁ ἐμὸς υἱὸς, καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος, καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν, οἷον Πλατωνικὸν βιβλίον, οὐ μὴν Πλατωνικὸς υἱός· καὶ Ἑκτόρειος ζωστὴρ, οὐ μὴν καὶ Ἑκτόρειος υἱὸς, ἀλλ' ἢ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ἢ Ἑκτορίδης, χωρὶς τοῦ υἱός. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἑκτόρειος υἱὸς λέγουσι, καὶ Λητῴα θυγάτηρ, ὡς ἐνταῦθα. ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΟΝ, ἰσόσταθμον. ΕΚΘΥΣΕΙΕ, ἀντὶ τοῦ θύσειε.

575. ΠΟΛΛΑ, κατὰ πολύ. * ΑΝΤΙΒΑΣ, ἀντιστάνας. ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν, καὶ ἀντιτείνειν, ταυτὸν, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν. — ΜΟΓΙΣ, μετὰ πολλὺν πόνον.

578. ΕΠΩΦΕΛΗΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ὠφελῆσαι. ΕΚ ΣΕΘΕΝ, ἐξ ἐνεργείας σοῦ.

* 581. ΜΕΤΑΓΝΟΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι μεταμέλειαν. ἄνοια, ἡ παντελὴς ἀφροσύνη· ἄγνοια, ἡ ἑνός τινος πράγματος. μετάνοια καὶ μετάγνοια ταυτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἔστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

584. ΣΚΗΨΙΝ ΟΥΚ ΟΥΣΑΝ, πρόφασιν ψευδῆ.

* 587. ΠΑΛΑΜΝΑΙΩι, φονεῖ. παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

589. ΕΥΣΕΒΕΙΣ, ἐννόμους, ἤγουν ἐξ ἐννόμου γάμου. ΚΑΙ'Ξ ΕΥΣΕΒΩΝ, τουτέστιν ἐννόμῳ γάμῳ ἡρμοσμένων, ἤγουν ἐννόμων. * ΕΚΒΑΛΟΥΣ' ΕΧΕΙΣ, ἤγουν ἐξέβαλες, ἀπέρριψας, ἐδίωξας.

592. ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ, ἀντέκτισιν, ἐκδίκησιν. ΕΧΘΡΟΙΣ ΓΑΜΕΙΣΘΑΙ. ἐχθρὸς γὰρ Αἴγισθος Ἀγαμέμνονος, ἀνελὼν αὐτόν. ΠΑΣΑΝ ΙΗΣ ΓΛΩΣΣΑΝ, πάντα λόγον πέμπεις, κινεῖς. ἀκρατῶς πάντα λέγεις. ἐπεὶ ὄργανα εἰσὶ τοῦ λόγου ἡ γλῶττα, τὰ χείλη, τὸ στόμα, οἰκείως ἐνίοτε ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα ΚΑΚΟΣΤΟΜΟΥΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν, καὶ ΠΑΣΑΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ἀντὶ τοῦ πάντα λόγον.

601. ΕΞΩ ΧΕΙΡΑ. ἤγουν τὴν σὴν κατάσχεσιν, κάκωσιν, μετὰ πόνου ἐκφυγών. ΔΥΣΤΥΧΗ ΤΡΙΒΕΙ, μετὰ κατατριβῆς καὶ κακώσεως ἀνύει ζωήν.

606. ΟΙ, κατὰ σοῦ. ΜΙΑΣΤΟΡΑ, φονέα, ΕΠΗΥΤΙΑΣΩ, ἐπῃτιάσω. ΚΗΡΥΣΣΕ, διαλάλει. ΕΙΤΕ ΧΡΗ, εἴτε σοι ἀρέσκει. ΣΤΟΜΑΡΓΟΝ, φλύαρον.

* 609. ΣΧΕΔΟΝ ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον. ΟΥ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΩ, ἐξουθενουμένην οὐ ποιῶ τὴν σὴν φύσιν, ἐπεὶ καὶ αὕτη οὐκ ἀμέτοχος τούτων ἐστίν.

610. ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ, θρασυνομένην. μένος γὰρ τὸ θράσος.

* 612. ΠΟΙΑΣ Δ' ΕΜΟΙ. ποίας γνώσεως χρεία ἐστὶν ἐμοὶ εἰς τὸ ἰδεῖν, εἰ δίκαια αὕτη λέγει, ἥτις τοιαῦτα ὕβρισε τὴν τεκοῦσαν;

614. ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ τηλικαύτη, ἤγουν φαῦλος.

* 615. χωρίς, ἄνευ, καὶ δίχα, κοινά· ΑΤΕΡ δὲ, ποιητικῶς.

618. ΕΞΩΡΑ, ἄκαιρα. ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ, ἔχθρα, ἡ πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς ἡμᾶς. ΕΚΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ. διδάσκεται τὶς ὑπὸ τινός. καὶ διδάσκεται ὑπό τινος τοιαύτη διδασκαλία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

624. ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ, αὐτὰ, τὰ πολλά. ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ, εὑρίσκει ἑαυτοῖς.

* 628. τὸ ἐκφέρεσθαι κυρίως ἐπὶ νεκροῦ λέγεται· καὶ ὅταν φέρῃ τινὰ ἵππος βίᾳ ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ ΕΚΦΕΡΗι. ἡγεμὼν γάρ ἐστιν ὁ λογισμός· ὁ δὲ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία ὡς ἄλογα τινὰ ζῶα. νικώμενος οὖν ὁ λογισμὸς ὑπὸ τούτων ἐκφέρεται τοῦ προσήκοντος, ὥσπερ ὑπὸ ἵππων. ΧΡΗιΖΟΙΜΙ, θέλοιμι. χρῄζω, τὸ χρείαν ἔχω, καὶ τὸ θέλω. ὧν τὸ μὲν συντάσσεται γενικῇ, τὸ χρείαν ἔχω· τὸ δὲ θέλω, αἰτιατικῇ.

635. ΠΑΓΚΑΡΠΑ, τὰ ἐκ παντοίων καρπῶν. ἐκ διαφόρων καρπῶν· ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. ΛΥΤΗΡΙΟΥΣ ΕΥΧΑΣ, ἤγουν δυναμένας λυτροῦσθαι καὶ ἐλευθεροῦν τῶν δειμάτων. * ΑΝΑΣΧΩ, ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς, τὸ ἀναπέμπω· ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν, τὸ ὑψῶ· ἀνέχω ἐπὶ βάρους, τὸ βαστάζω. ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπομένω.

* 637. ἐπὶ τῶν μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἐδόκει βαρὺ τὸ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Αττικοὶ εὐκτικῇ μετὰ τοῦ ἂν, ὡς ἐνταῦθα ἔχει τὸ ΚΛΥΟΙΣ ΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε.

639. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ, ἀνακαλύψαι. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΩι, πολυλόγῳ. ΜΑΤΑΙΑΝ ΒΑΞΙΝ, ψευδῆ φήμην.

643. ΩΔΕ, τούτῳ τῷ τρόπῳ, κεκρυμμένως. ΤΗιΔΕ. οὕτως γὰρ φράσω.

648. ΚΑΙ ΜΗ ΕΦΗιΣ, ἤγουν ἐάσῃς ἐκβαλεῖν ἐμὲ τοῦ πλούτου τοῦ παρόντος, εἴ τινες σὺν δόλῳ βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν με δηλονότι· ἀλλ', ἔασον ἀπὸ κοινοῦ, διέπειν με τοὺς δόμους τῶν Ατρειδῶν καὶ τὰ σκῆπτρα τάδε, ζῶσαν οὕτως ὡς ζῶ ἀεὶ ἐν ἀβλαβεῖ βίῳ, καὶ συνοῦσαν φίλοις, οἷς σύνειμι νῦν μετὰ εὐημερίας, καὶ ἐκείνοις δηλονότι συνοῦσαν ἀπὸ τῶν τέκνων, ὅσοις ἐμοὶ μὴ πρόσεστι δύσνοια ἢ λύπη πικρά. * ΑΜΦΕΠΕΙΝ, ἤγουν διέπειν, τὸ διευθετεῖν. περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ σκέπειν.

656. ΕΞΑΙΤΟΥΜΕΘΑ, ἀντὶ τοῦ αἰτούμεθα, δεόμεθα.

* 658. ΕΠΑΞΙΩ, ἀντὶ τοῦ ἀξιῶ, παρακαλῶ. ἀξιῶ ποιεῖν τάδε· καὶ ἀξιῶ σε τοῦδε. καὶ ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἄξιον κρίνω, καὶ τὸ παρακαλῶ· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ μόνῃ. — ΕΞΕΙΔΕΝΑΙ, ἤγουν εἰδέναι.

660. ΞΕΝΑΙ. πρὸς τοὺς μὴ γνωρίμους λέγεται τοῦτο, ὦ ξένε, προσφιλῶς. ξένος, ὃν ἐν τῇ οἰκείᾳ πατρίδι φιλοφρονήσεταί τις ἀπὸ ξένης ἐλθόντα, καὶ ἁπλῶς ὁ ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου. τὸ δὲ ὦ ξένε φιλοφρόνως λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ γνωρίμων.

662. ΑΥΤΟΣ, ἀπὸ σαυτοῦ. ΕΙΚΑΣΑΣ, ἔγνως ἀπὸ στοχασμοῦ.

663. ἆρα καὶ τήνδε γυναῖκα ἐκείνου εἰκάζω, ἤγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω; ΕΠΕΙΚΑΖΩΝ ΚΥΡΩ. ἡ ἐπὶ περιττή. ἤγουν ὑπάρχω εἰκάζων. ἀντὶ τοῦ εἰκάζω. ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΙΣΟΡΑιΝ, ὡς βασιλὶς, εἰς τὸ ὁρᾶν αὐτὴν δηλονότι.

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ, ἀπεδεξάμην. ΤΟ ΡΗΘΕΝ, ὅτι ἡδεῖς μοι λόγους φέρεις παρὰ φίλου.

670. ΠΟΡΣΥΝΩΝ, μηνύων. πόρω, τὸ παρέχω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πόρσω, καὶ ἀπὸ τούτου πορσύνω, τὸ παρέχω, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μηνύω.

676. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ᾽. νῦν τε λέγω, καὶ τότε εἶπον δηλονότι.

681. ΤΟ ΚΛΕΙΝΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑ. τὸν ἔνδοξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος. ἀγῶνα δὲ λέγει νῦν τὸν τόπον, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἀγών. πρόσχημα τῆς Ἀσίας, ἀντὶ τοῦ καλλωπισμός· καὶ πρόσχημα, ἡ πρόφασις. ΑΘΛΩΝ, ἀγώνων. ΗιΣΘΕΤ᾽, ἤκουσεν. ΟΡΘΙΩΝ, ὑψηλῶν, μεγάλων. λέγεται γὰρ ἐπὶ φωνῆς. κυρίως ὄρθιος, ὁ ἱστάμενος ὀρθὸς, καὶ μὴ συγκεκυφώς. ΣΕΒΑΣ, σεβάσμιος.

690. ΒΡΑΒΕΙΣ καὶ βραβευταὶ, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ᾽ οὗ καὶ βραβεῖον, τὸ ἆθλον. ΕΝΕΓΚΩΝ, ἤγουν ἀπενεγκάμενος. ΤΑ᾽ΠΙΝΙΚΙΑ, τὰς ἐπὶ νίκῃ ἀνακηρύξεις. ΩΛΒΙΖΕΤ᾽, ἐμακαρίζετο. ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἀνακηρυττόμενος.

697. ΒΛΑΠΤΗι, ἐμποδίζῃ. βλάπτω, τὸ βλάβην ποιῶ, καὶ τὸ ἐμποδίζω, ὡς ἐνταῦθα. ΑΛΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ, κατὰ ἄλλην ἡμέραν. ΙΠΠΙΚΩΝ, τῶν ἱππικὴν μεταχειριζομένων.

702. ΖΥΓΩΤΩΝ, ἤγουν ζευγνυμένων.

* 707. ΕΝΑΤΟΣ. ἐννέα, δύο ν· ἔνατος, ἕν.

708. ὄχος ἀρσενικῶς, τὸ ἅρμα· ὄχεα δὲ πληθυντικῶς παρ᾽ Ὁμήρῳ οὐδετέρως. ὄχημα δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς τὸ αὐτὸ, ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ.

710. ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ, κατὰ τάξιν ἔστησαν. ΗιΞΑΝ, ὥρμησαν. ΟΜΟΚΛΗΣΑΝΤΕΣ, ἀπειλήσαντες, ἐγκραγόντες, ἐπικελευσάμενοι. ΕΝ ΔΕ ΠΑΣ. περισσὴ ἡ ἐν· ἀποτείνει δὲ εἰς τὸ ΕΜΕΣΤΩΘΗ, ἤγουν ἐπληρώθη ὁ τόπος, ἔνθα ἔτρεχον. ΚΡΟΤΗΤΩΝ, κρότον ποιούντων.

715. περισσὸν τὸ ΟΜΟΥ. — ΧΝΟΑΣ, ἤγουν σύριγγας. σύριγξ δὲ, ἡ ὀπὴ, ἔνθα ἐμβάλλεται τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὸ τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον. φρυάττεσθαι καὶ φριμάσσειν, ἐπὶ ἵππων. καὶ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ, τὰ φυσήματα τῶν ἵππων. ΤΡΟΧΩΝ ΒΑΣΕΙΣ, καὶ περὶ τοὺς κύκλους τῶν τροχῶν.

* 720. στῆλαι, κυβοειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν ἔχοντες. ΕΣΧΑΤΗΝ δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου. — ΕΧΩΝ, ἐλαύνων.

727. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ, Λιβυκοῖς. Βάρκη πόλις τῆς Λιβύης περὶ τὴν πεντάπολιν, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. ΚΑι᾽ΝΕΠΙΠΤΕ. ἄλλος ἄλλῳ δηλονότι, ἤγουν ἐπάνω ἄλλου ἔπιπτε. ΠΑΝ, ἀντὶ τοῦ ὅλον. ΝΑΥΑΓΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ πτωμάτων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νεῶν. ΓΝΟΥΣ, ἰδών. ΠΑΡΑΣΠΑι, παρέσυρεν. ΚΑι᾽ΝΑΚΩΧΕΥΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἠρέμησεν. τὸ ἀνακωχεύειν κυρίως ἐπὶ τῆς νηὸς λέγεται, ὅταν στᾶσα ἐν τῷ πελάγει διά τινα χρείαν ἠρεμῇ. ΚΛΥΔΩΝ᾽ ΕΦΙΠΠΟΝ, τὴν ἱππικὴν ταραχὴν ἐν μέσῳ ταραττομένην.

* 734. ΥΣΤΕΡΑΣ ΠΩΛΟΥΣ. πῶλος λέγεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

735. ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ, θάῤῥος ἔχων. ΕΛΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ, ἐναπολελειμμένον. ΖΥΓΑ, ἀντὶ τοῦ ἅρματα. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

745. ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ, ἀντὶ τοῦ, κατὰ μέσον ἔθραυσε τὰς χνόας τοῦ ἄξονος. ἀντὶ ἐνικοῦ. ἤγουν τὸ μέρος τοῦ ἄξονος τὸ ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ τροχοῦ. ΑΝΤΥΓΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἅρματος. ΣΥΝ Δ᾽ ΕΛΙΣΣΕΤΑΙ, ἐντετύλικται τοῖς ῥυτῆρσι. ΕΣ ΜΕΣΟΝ ΔΡΟΜΟΝ, ἐς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. ΑΝΩΛΟΛΥΞΕ, ὑψηλῇ φωνῇ ἐθρήνησεν. ΟΙΑ ΛΑΓΧΑΝΕΙ, ἤγουν οἷον τυγχάνει.

* 755. ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ, ᾑμαγμένον. αἱματηραὶ σταγόνες, αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι· ᾑμαγμένον δὲ, τὸ αἵματι μεμιγμένον. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ, ἐν μικρῷ. ἡ εὐθεῖα, ὁ βραχύς. ΧΑΛΚΩι, ἀγγείῳ ἐκ χαλκοῦ. χαλκὸς δηλοῖ τὴν οὐσίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ τὴν ὕλην. ἀπὸ δὲ τῆς ὕλης ἐνταῦθα δηλοῦται τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐκ τῆς ὕλης.

760. ΕΚΛΑΧΟΙ, ἤγουν λάχοι. ΟΠΩΠΑ, ἑώρακα. ΔΕΣΠΟΤΑΙΣΙ, ἤγουν τῶν πάλαι δεσποτῶν. ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ, σύῤῥιζον, πανωλεθρίως.

767. ΔΕΙΝΑ, ὅτι υἱὸς ἦν. ΚΕΡΔΗ, διότι ἀπηλλάγην τοῦ παρ᾽ ἐκείνου φόβου. ΕΙ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ, ἐὰν ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἐμαυτῆς σώζω τὴν ζωήν. καλὸν γὰρ αὐτῇ ἦν τὸ τεθνηκέναι τὸν Ὀρέστην, εἰ ἔσωζε τὸν βίον αὐτῆς.

769. ΤΩι ΝΥΝ ΛΟΓΩι, ἐπὶ τῇ νῦν ἀγγελίᾳ. ΕΙ ΜΟΙ ΘΑΝΟΝΤΟΣ, εἰ προσῆλθες ἐμοὶ ἔχων ἀσφαλῆ τεκμήρια ἐκείνου θανόντος. ΨΥΧΗΣ, ἤγουν φύσεως.

* 776. φυγάδες, κυρίως οἱ διωχθέντες ἀπὸ τῆς οἰκείας πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ ΦΥΓΑΣ ἀντὶ τοῦ φυγὼν ἐστίν. — ΑΠΕΞΕΝΟΥΤΟ, ἐν ξένῃ ἀπεδήμει.

781. ΣΤΕΓΑΖΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἔχειν. ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ, ἤγουν ὁ ἐπιστάμενος. ΩΣ ΘΑΝΟΥΜΕΝΗΝ, ὡς μέλλουσαν τεθνήξεσθαι. ΤΟΥΜΟΝ ΨΥΧΗΣ, ἐκπίνουσα τὸ αἷμα τῆς ἐμῆς ζωῆς ἄκρατον. ΕΚΗΛΑ, ἡσύχως.

* 787. ΗΜΕΡΕΥΣΟΜΕΝ, διημερεύσομεν, βιώσομεν. διημερεύω, τὸ τὴν ἡμέραν διαβιβάζω· καὶ διανυκτερεύω, τὸ τὴν νύκτα διαβιβάζω. ἐνταῦθα δὲ τὸ διημερεύσομεν, ἀντὶ τοῦ βιώσομεν, τουτέστι τὴν ζωὴν διαβιβάσομεν.

793. ΚΑΙ ΠΕΚΥΡΩΣΕΝ, ἤγουν ἀσφάλειαν ἐπέθηκεν. ΥΒΡΙΖΕ, θρασύνου. ΠΑΥΣΕΤΟΝ ΤΑΔΕ, ἤγουν τοῦτο τὸ εὐτυχεῖν ἐμέ.

* 797. ΠΟΛΛΩΝ ΑΝ. ἄξιος ἂν εἴης, ὦ ξένε, διὰ τὴν ὁδὸν ἣν ἦλθες, τυχεῖν πολλῶν ἀγαθῶν. — ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ, πολυλόγου.

799. οὐκοῦν ἀπερχοίμην, ἀπέλθοιμι ἄν, ἐπειδὴ ταῦτα καλῶς ἔχει. ΗΚΙΣΤΑ, οὐδαμῶς. ΚΑΤΑΞΙΩΣ, ἤγουν ἀξίως.

* 801. ΠΟΡΕΥΣΑΝΤΟΣ, ἀποστείλαντος. πορεύομαι ἐγὼ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγω, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Οἱ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν. ἐνταῦθα δὲ πορεύσαντος, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἀγαγόντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πέμψαντος λέγεται. ΕΙΣΙΘ' ΕΙΣΩ. περισσὸν τὸ εἴσω. τὸ γὰρ εἴσιθι τὸ εἴσω ἐλθὲ δηλοῖ. εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν λέγεται κατὰ λόγον. τὸ γὰρ εἰσῆλθε δηλοῖ μὲν τὸ εἴσω ἦλθεν, οὐ μὴν καὶ ὅποι εἰσῆλθεν ὡρισμένως· διὸ ἐπάγεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἤ τοιοῦτό τι, καὶ οὐ δοκεῖ φορτικόν.

805. ΚΑΙ ΠΙΚΩΚΥΣΑΙ, καὶ ἐπὶ τούτῳ θρηνῆσαι. ΑΠΟΣΠΑΣΑΣ ΟΙΧΗι. ἔφθαρσαι γὰρ ἀφελόμενος τῆς ἐμῆς φρενὸς τὰς ἐλπίδας, αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἔτι· τὸ ἥξειν σὲ λέγω ἐκδικητὴν τοῦ πατρὸς ἐσόμενον, καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίνης. ΤΟΙΣΙΝ ΕΧΘΙΣΤΟΙΣΙΝ, τοῖς μάλιστα μεμισημένοις. ΑΥΑΝΩ, ξηρανῶ. ἤτοι μετὰ σκληρότητος διαβιβάσω.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ. ὡς ἀγανακτῶν ὁ Χορὸς τοῦτο λέγει, καὶ ἀμφιβάλλων εἰ εἰσὶν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς καὶ ὁ Ἥλιος, εἶτα ἡσυχίαν ἄγουσι, τῶν τοιούτων γενομένων. * ΦΑΕΘΩΝ, ἐπίθετον ὄνομα ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάμπων. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἵππων αὐτοῦ.

825. ΕΦΟΡΩΝΤΕΣ. ὁρῶ, τὸ βλέπω. ἐφορῶ δὲ, τὸ ἐπισκέπτομαι. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ ΕΚΗΛΟΙ, τουτέστιν ἡσύχως φέρουσιν, οὐ δεικνύουσιν ἀγανάκτησιν. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΣ, ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς θεούς.

* 849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ, ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ ματαιότης ματαιοτήτων, καὶ ἑορτὴ ἑορτῶν. τουτέστιν ἀθλιωτάτη, καὶ ἀποκρύπτουσα τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων, ὡς μόνην αὐτὴν ἐν ταῖς ἀθλίαις δοκεῖν ἀθλίαν. ΚΥΡΕΙΣ, ἤγουν ὑπάρχεις.

850. ΤΟΥΔ' ΙΣΤΩΡ. καὶ ἐγὼ ἴδρις εἰμὶ τοῦ εἶναί με ὑπερβολικῶς ἀθλιωτάτην.

868. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ, οὔτε τινὸς ἐνταφιασμοῦ ἀπολαύσας, τυχών.

871. ΔΙΩΚΟΜΑΙ, ἐπείγομαι. ΤΟ ΚΟΣΜΙΟΝ, τὴν εὐταξίαν, τὸ εὔτακτον τοῦ βαδίσματος. ΑΝΑΠΑΥΛΑΝ, ἀνάπαυσιν. ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις λέγεται· ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ καὶ κατάπαυλα.

879. ΑΛΛ' Η, ὄντως, ἤγουν, ὡς ἔστι συλλογίσασθαι, κατὰ ἀλήθειαν μέμηνας.

881. ΟΥΧ ΥΒΡΕΙ, οὐ σὺν γέλωτι. ΤΙΝΑ ΠΙΣΤΙΝ, τί σημεῖον ἀσφαλές; τίνα ἀσφάλειαν; ἐς τί βλέψασα ἔχεις τὸ ἀμήχανον τοῦτο θάῤῥος; ψυχρὸν Ὅμηρος λέγει τὸ δέος· Ψυχρὸν δέος εἷλεν. οὗ τὸ ἐναντίον θάλπει. καὶ θαλπωρὴ ἀπὸ τούτου, τὸ θάῤῥος.

894. ΚΟΛΩΝΗΣ ΕΞ ΑΚΡΑΣ, ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ τύμβου. ΝΕΟΡΡΥΤΟΥΣ, χύσεις γάλακτος νεωστὶ ῥυείσας. ΠΕΡΙΣΤΕΦΗ, περιεστεμμένην. περισσὸν δὲ τὸ ΚΥΚΛΩι.

897. ΕΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ, ἐθαύμασα. ἔχω θαῦμα, καὶ θαῦμά με ἔχει. ὥσπερ ἐλπίδα ἔχω, καὶ ἐλπίς με ἔχει. ΠΕΡΙΣΚΟΠΩ, περιεσκόπησα, κύκλῳ εἶδον. ΕΝ ΓΑΛΗΝΗι, ἐν ἡσυχίᾳ, ἤγουν ἐρημίᾳ ἀνθρώπων. ΕΜΠΑΙΕΙ. ἐμπίπτει τῇ ψυχῇ μου τεκμήριον τοῦτο τοῦ ὁρᾷν τὸ σύνηθες ὄμμα, ἤγουν τὴν συνήθη καὶ συγγενικὴν καὶ γνησίαν ὄψιν τοῦ φιλτάτου πάντων βροτῶν, τοῦ Ορέστου.

905. ΔΥΣΦΗΜΩ ΜΕΝ ΟΥ, ἤγουν οὐκέτι ἐλεεινολογοῦμαι. ΤΩι ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΤΟΔΕ. τίνι ἁρμόζει τὸ σπεῖσαι τῷ τάφῳ καὶ ἀναθέματα ἀναθεῖναι;

915. ΕΠΙΤΙΜΙΑ, αἱ τιμωρίαι, καὶ αἱ τιμαὶ, ὡς ἐνταῦθα. ΘΑΡΣΥΝΕ σαυτὴν, ἤγουν θάῤῥει. θαῤῥῶ ἐγώ· θαρσύνω ἕτερον. ΟΥΧ Ω'ΥΤΟΣ; ἤγουν οὐχ ἡ αὐτὴ τύχη ἀεὶ σύνεστιν.

921. πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας, ὥσπερ πρὸς λύραν ᾄδειν, ἀντὶ τοῦ μετὰ λύρας. πρὸς ἀργύριον δὲ διαλέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ λαβεῖν ἀργύριον. ΟΥ ΠΡΟΣ ΗΔΟΝΗΝ ΛΕΓΩ ΤΑΔΕ, ἀντὶ τοῦ, οὐ λέγω τούτους τοὺς λόγους πρὸς τέρψιν ἀποβλέπουσα;

924. ΤΑ'ΚΕΙΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ, ἡ ἐκείνου σωτηρία, ἣν ἔμελλε σώζειν ἡμᾶς. ΟΡΑ, ἔλπιζε. ΘΑΥΜΑ ΤΟΙ, ἤγουν θαυμάζω κατ' ἐμαυτήν.

929. κατ' οἰκόν ἐστιν, ἡδὺς, ἤγουν τερπνὸς τῇ μητρὶ, οὐδὲ βαρύς.

931. τὰ πολλὰ πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐντάφια.

944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ ἐστι ταῖς παραινέσεσιν, οὐκ ἀποπέμψομαι αὐτὰς δηλονότι. ΕΥΤΥΧΕΙ, ἐπιτετυχημένως γίνεται.

953. εἶχον ἐλπίδας ἀφίξεσθαι αὐτὸν ποτὲ ἀπαιτητὴν τοῦ φόνου τοῦ πατρός. πράκτωρ, ὁ ἀπαιτητὴς, ἀπὸ τοῦ εἰσπράττομαι τὸ ἀπαιτῶ.

957. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον κρύπτειν ἐμὲ σέ. ἤγουν οὐδὲν πρᾶγμα ἐστὶ πρέπον ἵνα κρύψω ἐγὼ σέ. κρύπτω σε τόδε, καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατικήν. ΕΤΙ, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμήν. ΠΟΙ ΓΑΡ. μέχρι τίνος ῥαθυμήσεις; ΚΤΗΣΙΝ ΕΣΤΕΡΗΜΕΝΗι. ἐστέρημαι τοῦδε, καὶ ἐστέρημαι τόδε, ὡς ἐνταῦθα.

962. ΑΛΕΚΤΡΑ ΑΝΥΜΕΝΑΙΑ ΤΕ. ἐπιῤῥήματα. χωρὶς συναφείας ἀνδρὸς, καὶ χωρὶς τῶν ἐπιθαλαμίων ὕμνων. ὑμὴν, τὸ λεπτότατον δέρμα τῆς παρθενίας· ὑμέναιος δὲ, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ, τῶν λέκτρων καὶ τῶν ὑμεναίων. ΑΒΟΥΛΟΣ, κακόβουλος, ἀνόητος. ΕΠΙΣΠΗι, ἀκολουθήσῃς. ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ, δόξαν εὐσεβείας ἀποίσῃ ἐν τῷ Αιδῃ ἐκ τοῦ πατρὸς θανόντος.

972. ΦΙΛΕΙ, εἴωθε. ΑΣΤΩΝ, πολιτῶν. ἀστοὶ, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως· ξένοι, οἱ ἀπὸ ἀλλοτρίου τόπου. ΔΕΞΙΩΣΕΤΑΙ, ἤγουν φιλοφρονήσεται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς δεξιὰς ἐμβαλλόντων ἀλλήλοις μετὰ φιλοφρονήσεως.

978. Ω ΤΟΙΣΙΝ. αἳ κατὰ τῶν ἐχθρῶν εὐτυχούντων καὶ ἀσφαλῶς ἱσταμένων, τῆς ζωῆς ἀμελήσασαι, προστάται ἐγένοντο φόνου. ΕΝ ΠΑΝΔΗΜΩι ΠΟΛΕΙ, ἐν ἠθροισμένῳ πλήθει πόλεως.

984. τοιαῦτα πᾶς τις ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσαις καὶ θανούσαις.

990. ΠΡΟΜΗΘΙΑ, προμήθεια, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ πράγματος σκέψις.

998. ΧΕΡΙ, ἤγουν κατὰ χεῖρα, κατὰ δύναμιν. ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ, ἤγουν εὐτυχεῖ, αὔξει, προκόπτει. ΕΛΕΙΝ, ἀνελεῖν, ἤγουν φονεῦσαι. ΑΛΥΠΟΣ ΑΤΗΣ, ἔξω τῆς ἐν βλάβῃ λύπης ἀπαλλαγήσεται.

1009. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΥΣ, παντελεῖ ὀλέθρῳ. ΤΟ ΠΑΝ, ἀντὶ τοῦ παντάπασιν. περισσὸν δέ ἐστιν ἐνταῦθα. ΕΞΕΡΗΜΩΣΑΙ, ἔρημον ποιῆσαι τὴν γενεάν. ΚΑΤΑΣΧΕΣ ΟΡΓΗΝ, χαλιναγώγησον. ΑΡΡΗΤ', ἀνέκφορα. ΑΤΕΛΗ, ἄπρακτα. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποτάσσεσθαι.

1018. Α'ΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ, ἤγουν ἐπήγγελλον, ἤτοι. ἐπαγγέλλω, αἰτῶ· ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπισχνοῦμαι. ΚΕΝΟΝ Γ' ΑΦΗΣΟΜΕΝ. ἄπρακτον καταλείψομεν.

1023. ἀλλ' ἦν τότε κατὰ τὴν φύσιν τοιαύτη, κατὰ δὲ τὴν φρόνησιν ἐλάσσων ἦν.

1024. ἐπιτήδευε τοιαύτη κατὰ τὴν φρόνησιν διὰ βίου μένειν, οἵα ὑπῆρχες τότε.

1029. ΜΗ ΠΑΘΗιΣ ΤΟΔΕ. τὸ ἀκοῦσαι ἃ ἐπαινέσεις.

1035. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΠΙΣΤΩ. εἰ μὴ ἐχθαίρεις με, ἀλλὰ ἐπίστασο.

1037. ΤΩι ΣΩι ΔΙΚΑΙΩι, τῷ νομιζομένῳ ὑπὸ σοῦ δικαίῳ. ΗΓΗΣΗι ΣΥ ΝΩΙΝ, ἡγεμονεύσεις ἡμῖν, ἡμεῖς δὲ δηλονότι ἀκολουθήσομεν. ἡγοῦμαι, τὸ ἡγεμονεύω καὶ ὁδηγῶ, ἔχει τὴν σύνταξιν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν.

1044. ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤ', ἤγουν ἃ βούλει. ΕΠΑΙΝΕΣΕΙΣ ΕΜΕ, ἀπὸ πείρας δηλονότι γνοῦσα τὸ ἀποβησόμενον κακόν.

1047. οὐδαμῶς. οὐδὲν γάρ ἐστι μᾶλλον μεμισημένον βουλῆς κακῆς, ὥστε δηλονότι καλῶς βουλευομένη, οὐ βουλεύσομαι ἑτέραν βουλὴν κακήν. ΦΡΟΝΕΙΝ, στέργειν. φρονῶ, τὸ νοῶ· καὶ φρονῶ τὰ τοῦ δεῖνος, τουτέστι στέργω καὶ ἀποδέχομαι.

1053. ΙΜΕΙΡΟΥΣΑ ΤΥΓΧΑΝΗΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῇς. ἱμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ ἱμείρω ποιητικῶς τὸ αὐτό.

1056. ΦΡΟΝΕΙ ΤΟΙΑΥΘ᾽. φρονῶ, τὸ φρόνησιν ἔχω, ἀμεταβάτως. καὶ φρονῶ τόδε, ἀντὶ τοῦ νοῶ, μεταβατικῶς.

1058. ΤΟΥΣ ΑΝΩΘΕΝ, τοὺς ἄνω, τουτέστι τοὺς ἐν ἀέρι. ΤΡΟΦΑΣ ΚΗΔΟΜΕΝΟΥΣ, φροντίζοντας ἐκείνοις, ΑΦ᾽ ΩΝ αὐτοί τε ΒΛΑΣΤΩΣΙΝ, ἤγουν γεννηθῶσι, ἀφ᾽ ὧν τε ὠφέλειαν εὕρωσι. ΑΠΟΙΝΗΤΟΙ, ἀτιμώρητοι, ἐσόμεθα δηλονότι. Ω ΧΘΟΝΙΑ. ὦ φήμη βροτῶν καταβόησον. ΧΘΟΝΙΑ, ἀντὶ τοῦ καταχθονία. τὸ δὲ καταχθονία αὐτὸ ἐπιῤῥηματικῶς, ἤγουν ἐν τοῖς καταχθονίοις, ὥσπερ, ταχὺς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τάχους. ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ᾽, τοῖς κάτω. τὸ ἔνερθεν, τὸ κάτωθεν δηλοῖ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν εἰς θεν ἐπιῤῥημάτων. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ κάτω λαμβάνεται.

1072. ΕΠΙΣΟΥΤΑΙ, ἤγουν συμβαίνει, συμφωνεῖ, ὁμογνωμονεῖ. ΠΡΟΔΟΤΟΣ, προδεδομένη, καταλελειμμένη. ΣΑΛΕΥΕΙ, κινεῖται. τὸ σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νεὼς λέγεται, ὅταν ἐπ᾽ ἀγκύρας κινεῖται καὶ ἀστατεῖ. ΤΟΝ ΑΕΙ χρόνον δηλονότι. ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΣ, διὰ παντὸς ὀδυρομένη. ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ, ἤγουν μὴ ζῆν. ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ, ἤγουν δύο ἐπικαταράτους καὶ ἀποτροπαίους ἀνθρώπους, τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1082. οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν διὰ τὸ ζῆν δυστυχῶς θέλει ἄτιμον ποιῆσαι τὸ κλέος τῆς εὐγενείας ἀνωνύμως, ἤγουν ἐν ἀφανείᾳ. αἰσχύνω σε, προφέρων σοι τὰ ἐγκλήματα. καὶ αἰσχύνω τινὰ, ὅταν αἰσχρὰ ποιῶ ἐγὼ, ὁ δὲ συμμετέχει τῆς αἰσχύνης αὐτῶν, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, ἢ συγγενὴς ἁπλῶς, ἢ τοιοῦτό τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΝ ΑΙΣΧΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ, ἤγουν οὐ θέλει ἀνοίκεια τῆς εὐγενείας ποιεῖν, ὡς ἄτιμον γίνεσθαι τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ καὶ ἐλαττοῦσθαι. ΠΑΓΚΛΑΥΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ, διηνεκῆ θρῆνον ἔχουσαν ζωήν. ΔΥΟ ΦΕΡΕΙΝ, ὥστε ἀποφέρεσθαι.

1090. εἴθε ζώης ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν κατὰ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ἰσχὺν, καὶ κατὰ πλοῦτον, καθ᾽ ὅσον νῦν ὑπ᾽ ἐξουσίαν ἐκείνων ναίεις. ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ ΑΡΙΣΤΑ, τούτων ἀποφερομένην τὸ κράτος, τουτέστι τὸ ἐπὶ τούτοις κράτος.

1104. ΚΟΙΝΟΠΟΥΝ. τὴν ἐπιθυμητὴν παρουσίαν ἡμῶν, τῶν ὁμοῦ ὁδοιπορησάντων.

1105. ΗΔ᾽ ΕΙ ΤΟΝ. αὕτη ἡ Ηλέκτρα, εἰ τὸν ἀγχιστέα, τὸν συγγενῆ, εἰσαγγέλλειν πρέπον ἐστί.

1110. ΤΗΝ ΣΗΝ ΚΛΗΙΔΟΝ᾽, ἣν ἤκουσας σὺ φήμην.

1113. τὸ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς βαστάζοντες δηλοῖ· τὸ δὲ κομίζειν, τὸ τὸν ἀπεσταλμένον διασώζειν.

1116. ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ χειρῶν

1119. Ω ΞΕΙΝΕ. τὸ ἑξῆς· εἴπερ τόδε τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτὸν, δός μοι νῦν, πρὸς θεῶν, ὥστε λαβεῖν εἰς χεῖρας.

1126. ὦ ὑπόλοιπον μνημεῖον τῆς ζωῆς τοῦ Ορέστου, τοῦ φιλτάτου ἀνθρώπων παρ᾽ ἐμοὶ, ὥς σε ἐδεξάμην ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ὧν ἤλπιζον δηλονότι, οὐ τῶν αὐτῶν ἐφ᾽ αἷς σε ἐξέπεμψα. δέχομαι ἁπλῶς, τὸ τὸν ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ λαμβάνω· εἰσδέχομαι δὲ, ἐπὶ οἰκίας, ἢ λιμένος, ἢ τοιούτου τινός.

1143. ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΠΑΛΑΙ ΤΡΟΦΗΣ. ἕνεκα τῆς τροφῆς, ἧς ἔτρεφον ἐγώ σε πάλαι. ΑΝΩΦΕΛΗΤΟΥ, μὴ ὠφελείας τινὸς ἀπολαυσάσης. ἀνωφέλητος, ὁ μὴ ὠφελημένος· ἀνωφελὴς δὲ, ὁ μὴ ὠφελήσας.

1146. ΦΙΛΟΣ λέγεταί τις τινὸς, ἢ ὅτι φιλεῖ αὐτὸν, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, ἢ ὅτι φιλεῖται ὑπ᾽ αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ δηλοῖ ἡ λέξις, ὡς ἐν τούτοις· (Λουκιανοῦ. 38.)

μὴ πταίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσιν·
ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος.

ἤγουν οὐδεὶς ἔτι φιλίως διάκειται πρός σέ. ΟΙ ΚΑΤ᾽ ΟΙΚΟΝ ΗΣΑΝ σοι φίλοι μᾶλλον ἢ ἐγώ. ΤΡΟΦΟΣ, ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς. ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΥΔΩΜΗΝ, ὑπὸ σοῦ ὠνομαζόμην.

1151. ΘΥΕΛΛΑ, ἡ κοινῶς ἀνεμοζάλη. ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΥΦ᾽ ΗΔΟΝΗΣ, ὑπερβολικὴν ἡδονὴν ἔχει. ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ.

1158. ΠΡΟΥΠΕΜΨΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. προτίμησιν γὰρ, τὸ ἔμπροσθεν πέμπειν, ὃ πρότερον, καὶ τὸ ὀψιαίως. ὃς ἔπεμψεν ἐμοὶ σποδὸν καὶ σκιὰν μηδὲν ὠφελοῦσαν ἀντὶ φιλτάτης μορφῆς.

1162. Ω ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. ὦ φίλτατε, ὁ πεμφθεὶς χαλεπωτάτας ὁδοὺς, ἀντὶ τοῦ χαλεπωτάτην ὁδόν. ταύτην δὲ λέγει, ἣν ἐπέμφθη νεκρός. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑΡΑ, ἀδελφικὸν κάρα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφέ.

1174. ΛΟΓΩΝ ΑΜΗΧΑΝΩΝ, ἤγουν τῶν ἀμηχανούντων, τῶν ἀπόρων.

1176. ΤΙ Δ' ΕΣΧΕΣ ΑΛΓΟΣ, πρὸς τί ἤλγησας; ἀπὸ κοινοῦ ἡ πρόθεσις.

1177. Η ΣΟΝ. τὸ πᾶν οὕτως· ἆρα σὺ ὑπάρχεις ἡ ἔνδοξος Ηλέκτρα;

1180. ΤΙ ΔΗ, διὰ τί δή. ΣΤΕΝΕΙΣ ΤΑΔΕ, στενάζεις τούτους τοὺς στεναγμούς. ΑΘΕΩΣ, ἔξω τῶν θείων νόμων.

1182. ΔΥΣΦΗΜΕΙΣ, σχετλιάζεις, ἐλεεινολογῇ, κακολογεῖς. ἤτοι τὰ δύσφημα ταῦτα, ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἁρμόζει.

1183. ΦΕΥ ΤΗΣ ἀγάμου καὶ δυστυχοῦς ἀνατροφῆς, ἣν ἀνετράφης. ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, ἐμβλέπων, με δηλονότι.

1186. ἐν τίνι τῶν ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένων λόγων δείγους τοῦτο, ἤγουν ὅτι οὐδὲν ἐγίγνωσκες ἀπὸ τῶν σῶν δυστυχιῶν; ΕΜΠΡΕΠΟΥΣΑΝ, ἐναρμοσμένην, περιφανῆ οὖσαν ἐν πολλαῖς λύπαις. διαπρέπει, ἀντὶ τοῦ διαλάμπει· ἐμπρέπει δέ τις τινὶ, ἀντὶ τοῦ περιφανής ἐστιν ἐν ἐκείνῳ. ΠΑΥΡΑ, ὀλίγα ἀπὸ τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. ΕΧΘΙΩ, μᾶλλον μεμισημένα.

1190. ΟΘ' ΟΥΝΕΚ'. τοῦτο τὸ ἔχθιον, ὅτι εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος, ἤγουν συνδιαιτωμένη.

1193. ΤΙΣ ΓΑΡ. ὁ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δέ. τίς δὲ διὰ τῆσδε τῆς ἀνάγκης παρακινεῖ, ἐλαύνει σε; ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ ἑαυτὴν μητρί. κατ' οὐδὲν ἐξισοῦται, ἤγουν ὁμοιοῦται μητρί. ΧΕΡΣΙΝ Η ΛΥΜΗι ΒΙΟΥ. κακώσει χειρῶν, ἤγουν διὰ κακώσεως χειρῶν, ἢ διὰ κακοπαθείας φθειρούσης τὴν ζωήν;

1197. Ο ΕΠΑΡΗΞΩΝ, ἤγουν ὁ ἀρήξων, ὁ βοηθήσων.

1200. ΙΣΘ' ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΑΣ, γίγνωσκε ἐλεήσας. ΞΥΓΓΕΝΗΣ ΠΟΘΕΝ, ἀπό τινος μέρους, οὐ τόπου, ἀλλὰ γένους.

1208. ΜΗ 'ΞΕΛΗι, ἤγουν ἀφέλῃ, στερήσῃς.

1214. ΑΤΙΜΟΣ, ἤγουν ἀναξία.

1229. ΜΗΧΑΝΑΙΣ ΣΕΣΩΣΜΕΝΟΝ. ἡνωμένον τοῦτο δηλοῦται σαφέστερον. οἷον, διὰ μηχανῆς καὶ ἀποθανεῖν δόξαντα καὶ ζῶντα. διῃρημένον δὲ, τὸ μὲν διὰ μηχανῶν δόξαντα ἀποθανεῖν, τὸ δοκεῖν ἔχει, οὐ μὴν καὶ τὸ διὰ μηχανῶν σεσωσμένον. σώζω τινὰ, ἀντὶ τοῦ σωτὴρ αὐτοῦ γίνομαι, καὶ ῥύομαι αὐτὸν, ὅτε καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ῥύομαι. οἷον, σώζω σε φόνου, ἀντὶ τοῦ ῥύομαί σε ἀπὸ φόνου. σώζω, καὶ τὸ φυλάσσω· καὶ σώζεταί τις ὑπό τινος σώζοντος αὐτόν· καὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ φυλάσσεται καὶ ἔτι σώζεται, ἀντὶ τοῦ ζῇ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

1230. ΚΑἸΠΙ ΣΥΜΦΟΡΑΙΣΙ, ἤγουν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι. ΓΕΓΗΘΟΣ ΕΡΠΕΙ ΔΑΚΡΥΟΝ, χαρᾶς δάκρυον χεῖται.

1232. ΙΩ ΓΟΝΑΙ. ὦ γονὴ σώματος φιλτάτου παρ' ἐμοί. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ γέννημα φιλτάτου παρ' ἐμοὶ, ἤγουν Αγαμέμνονος.

1239. ΤΑΝ ΑΕΙ ΑΔΜΗΤΑΝ, τὴν ἀεὶ ἄφθορον, ἤγουν παρθένον. ΑΞΙΩΣΩ ΤΡΕΣΑΙ, ἄξιον νομίσω φοβηθῆναι.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ, φανερὸν, ἀνακεκαλυμμένον. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μὴ ὑπὸ νεφελῶν κεκαλυμμένου ἀέρος. ΕΠΕΒΑΛΕΣ, ἀνέμνησας. ἐπιβάλλω, τὸ ἐπιτυγχάνω· ἐνταῦθα δὲ ἐπέβαλες, ἀντὶ τοῦ εἰς γνῶσιν ἤγαγες, τουτέστιν ἀνέμνησας. ΚΑΤΑΛΥΣΙΜΟΝ, ἀφανισθῆναι δυνάμενον. ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπιλησθησόμενον, τουτέστιν ἐπιλησθῆναι δυνάμενον,

1255. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ, τούσδε τοὺς δικαίους λόγους. τὸ πᾶν οὕτως· ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἁρμόζοι ἂν ἐμοὶ ἐνίσπειν τούσδε τοὺς δικαίους λόγους.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ, ἤγουν σῶζε, φύλασσε, τουτέστι διατήρει σαυτῇ τὴν ἐλευθερίαν.

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ, ὑψηλοτέραν, ἀμείνω χάριν, ἀπὸ κοινοῦ, τῆς πρώτη χάριτος, ἤγουν τῆς ἐπιδημίας σου. ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ, εὐτυχές. ΕΙΡΓΑΘΕΙΝ, εἴργειν, κωλύειν.

1282. ΑΥΔΑΝ, ἀντὶ τοῦ ἀγγελίαν. τὴν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ορέστου λέγει. ΕΣΧΟΝ ΟΡΓΑΝ ΑΝΑΥΔΟΝ, τουτέστιν ἄφωνος ἐγενόμην. ΟΥΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑι, καὶ κωφὴ ἐγενόμην, ὡς μηδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν. ΠΡΟΣΟΨΙΝ, ὄψιν, ἐμφάνειαν, ἧς οὐδ' ἂν ἐν κινδύνοις ἐπιλαθοίμην.

1291. ΑΝΤΛΕΙ, κενοῖ. ΕΚΧΕΙ, ἔνθα οὐ δεῖ ἀναλίσκει. ΔΙΑΣΠΕΙΡΕΙ ΜΑΤΗΝ σκορπίζει ἀκαίρως. ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν, οἷον, ἀντλεῖ τις ἀπὸ τοῦ φρέατος ὕδωρ καὶ ἀρύεται καὶ ἀναλκεῖ· ἐκχεῖ δὲ τὸ ἀντλούμενον. ὥστε καὶ αὐτὸ συνάγεται, ὥσπερ λῆμμα καὶ δῶρον.

1292. ΧΡΟΝΟΥ. ὁ λόγος γὰρ σοῦ κωλύει τὸ ἔγκαιρον τοῦ χρόνου.

1293. ΤΩι ΠΑΡΟΝΤΙ ΝΥΝ. περισσὸν ἢ τὸ ΝΥΝ ἢ τὸ ΠΑΡΟΝΤΙ. ὁ παρὼν γὰρ χρόνος λέγεται καὶ ὁ νῦν χρόνος· ὁμοῦ δὲ ὁ παρὼν νῦν χρόνος οὐ λέγεται. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἕτερον αὐτῶν, ἢ τὸ παρὼν, ἢ τὸ νῦν, δηλῶσαι τὸ ἐνεστῶτα εἶναι τὸν χρόνον, ὃ βούλεται δηλοῦν ὁ λόγος· ὥστε καὶ, ἀμφοτέρων λεγομένων, ἀδολεσχίαν ὁ λόγος ἔχει.

1294. ΣΗΜΑΙΝ', δήλου. σημαίνω σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ δηλῶ· καὶ σημαίνω, τὸ ἄρχω παρ' Ομήρῳ. ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, τὸ γελᾷν παύσομεν τοὺς ἐχθρούς. ΜΗ 'ΠΙΓΝΩΣΕΤΑΙ, ὄψεται. περισσὴ ἡ ἐπί. ΦΑΙΔΡΩι ΠΡΟΣΩΠΩι. οἱ χαρὰν ἔχοντες λέγονται φαιδροί, ἐπεὶ τῶν χαιρόντων αἱ ὄψεις φαιδραὶ γίνονται· καὶ ἀντιστρόφως τὰ λαμπρὰ γελᾷν λέγεται, ὡς παρ' Ομήρῳ· (Ιλ. τ'. 362.)

γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς.

καὶ γεγανωμένον, ἀπὸ τοῦ γάνος ἡ χαρὰ, τὸ λαμπρὸν καὶ φαιδρόν.

1306. ΥΠΗΡΕΤΟΙΜΗΝ, ὑπουργοίην. ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὧν τὸ μὲν λέγεται κοινῶς· τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι παρὰ τοῖς Αττικοῖς. ΤΑ'ΝΘΕΝΔΕ, τὰ ἐνταῦθα. ΓΕΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΟΝ, ὑπὸ γέλωτος διακεχυμένον, χαρωπόν. ΜΙΣΟΣ ΤΕ ΓΑΡ. καὶ γὰρ μῖσος πολυχρόνιον ἐμπέφυκέ μοι, ἄλλως τε καὶ ἐπεί σε εἶδον, οὐ παύσομαι ἐξ αἰτίας τῆς χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα. ΑΣΚΟΠΑ, ἀπροσδόκητα. ΤΕΡΑΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ ΑΥΤΟ. εἰ πατὴρ ἀφίκοιτό μοι ζῶν, οὐκ ἔτ' ἂν παρὰ φύσιν πρᾶγμα νομίζειν τὴν ἄφιξιν.

1323. ΧΩΡΟΥΝΤΟΣ, τινὸς δηλονότι ἀπὸ τῶν ἔνδον ἐρχομένου.

1324. ΟΙ' ΑΝ, τοιαῦτα, οἷα ἄν.

1326. ΦΡΕΝΩΝ ΤΗΤΩΜΕΝΟΙ, φρονήσεως ἐστερημένοι. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ, οὐδαμῶς. ΕΓΓΕΝΗΣ, ἔμφυτος, γνήσιος. ΟΤ' ΟΥ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΙΣ, ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.

1331. ΑΛΛ' ΕΙ ΣΤΑΘΜΟΙΣΙ. ἀλλ' εἰ μὴ ἐκ μακροῦ ἐφύλασσον ἐγὼ ἐν ταῖς παραστάσιν. σταθμὰ, ἐπὶ ζυγοῦ. σταθμοὶ, καὶ οἱ οἶκοι ἔνθα ἑστήκασιν οἱ ἵπποι ἢ αἱ βόες, οἱ κοινῶς σταῦλοι, εἰ καὶ οὐδετέρως λέγονται τὰ σταθμά. σταθμοὶ, καὶ αἱ παραστάδες.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. πέρας εἰληφότων τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων, εἴποιμ' ἂν ὅπως ἔχουσι, εἴτε χαίρουσιν, εἴτε λυποῦνται· καθὰ δὲ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς. ἤγουν καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα.

1352. ΠΡΟΣΕΥΡΟΝ, ἤγουν εὗρον. ΜΗ Μ' ΕΛΕΓΧΕ, μὴ ἀνάκρινε διὰ πλειόνων λόγων.

1354. ΦΩΣ, ἐμὸν δηλονότι.

1359. ΟΥΔ' ΕΦΑΙΝΕΣ, οὐδ' ἐδείκνυς, σαυτὸν δηλονότι.

1362. ἐπὶ τοῦ ΗΧΘΗΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣΑ λέγεται τὸ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ἤγουν μάλιστα ἀνθρώπων ἐμίσησά σε, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἐφίλησά σε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1365. ΚΥΚΛΟΥΣΙ, κατὰ κύκλον στρέφονται. ΗΜΕΡΑΙ Τ' ΙΣΑΙ, καὶ ἰσάριθμοι ἡμέραι. ΕΙ Δ' ΕΦΕΞΕΤΟΝ, ἤγουν εἰ κωλυθήσεσθε νῦν. ΣΟΦΩΤΕΡΟΙΣ, φρονιμωτέροις ΜΑΧΟΥΜΕΝΟΙ, μέλλοντες μαχήσεσθαι.

1374. ΠΑΤΡΩιΑ. προσκύσαντας τὰ ἀγάλματα τῶν πατρῴων θεῶν.

1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ, ἤγουν ἐπιμόνῳ δόσει χειρῶν, τουτέστι δι' ἐπιμόνου δόσεως. ΠΡΟΥΣΤΗΝ, παρεκάλεσα. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ, προσφέρουσα δηλονότι.

1387. ΜΕΤΑΔΡΟΜΟΙ, τιμωροὶ, ἀπὸ τοῦ μετέρχομαι τὸ κολάζω. ΩΣΤ' ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. ὥστε οὐκ ἔτι ἐστὶ πολὺ ἀναμένει προσδοκώμενον τὸ ὄνειρον τῶν ἐμῶν φρενῶν, τουτέστιν ἡ φαντασία ἣν ἐφαντάζοντο αἱ ἐμαὶ φρένες. ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΝ, προσδοκώμενον. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ. παραγίνεται γὰρ βοηθὸς τῶν νεκρῶν δολίᾳ πορείᾳ, λέγει δὲ τὸν Ορέστην, εἴσω τοῦ οἴκου, εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς πλουσίας καθέδρας τοῦ πατρὸς, αὐτοῦ δηλονότι, κρατῶν ταῖς χερσὶν αἷμα νεακόνητον, ἀντὶ τοῦ, ξίφος εἰς ἔκχυσιν αἵματος ἡτοιμασμένον, ἤγουν νεωστὶ ἠκονημένον. ΕΡΜΗΣ ΣΦ' ΕΠΑΓΕΙ. ὁ Ερμῆς ἐπάγει αὐτὸν, δηλονότι τὸν Ορέστην, πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος.

1400. ΠΩΣ ΔΗ; ἔχει τὸ πρᾶγμα δηλονότι. ΤΑΦΟΝ, ἐπιτάφιον θυσίαν. ΚΟΣΜΕΙ, εὐτρεπίζει.

1408. ΩΣΤΕ ΦΡΙΞΑΙ, ὥστε ἐκ τοῦ φόβου ὀρθίας γενέσθαι τὰς τρίχας μου.

1416. ΕΙ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΩι Θ' ΟΜΟΥ γένοιτο ταῦτα δηλονότι. ἐν χρείᾳ ἐστὶ τὸ ΕΙ ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ, τελοῦνται αἱ κατάραι τῶν πεφονευμένων δηλονότι. ζῶσιν οἱ ὑποκάτω τῆς γῆς κείμενοι.

1423. ΣΤΑΖΕΙ ΘΥΗΛΗΣ ΑΡΕΟΣ. θυσίας φόνου, ἀντὶ τοῦ αἵματος, ὃ ὁ φόνος εἰργάσατο. ἀμηχανοῦσα ὑπὸ τῆς χαρᾶς τοῦτο λέγει, εἶτα ἐπιστρεφομένη πρὸς τὸν Ορέστην λέγει ΟΡΕΣΤΑ ΠΩΣ ΚΥΡΕΙ; πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ Ορέστης, ΤΑΝ ΔΟΜΟΙΣΙ ΜΕΝ, καὶ τὰ ἑξῆς.

1427. ΜΗΤΡΩιΟΝ ΩΣ ΣΕ ΛΗΜ' ΑΤΙΜΑΣΕΙ. τὸ φρόνημα τὸ μητρῷον. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡ μήτηρ ἀτιμάσει σε ποτέ.

1429. ΕΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ, ἐκ τοῦ φανεροῦ.

1431. ΕΦ' ΗΜΙΝ, πλησίον ἡμῶν. ΕΚ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ἐκ τῶν προθύρων τῆς πόλεως. προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος, ἃ καὶ προπύλαια λέγονται.

1433. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΘΥΡΩΝ, πορεύθητε κατὰ τῶν ὄπισθεν τῆς θύρας μερῶν. ἀντίθυρα, τὰ ὄπισθεν τῆς θύρας, ὥσπερ ἀντικνήμια, τὰ ὄπισθεν τῶν κνημῶν.

1435. ΤΕΛΟΥΜΕΝ Ηι ΝΟΕΙΣ, ἤγουν χωροῦμεν κατ' ἀντιθύρων.

1437. ΠΑΥΡΑ, ὀλίγα. ΩΣ ΗΠΙΩΣ, λίαν πράως. συμφέροι ἂν λέγειν πρὸς τόνδε τὸν ἄνδρα ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς λίαν πράως, ἵνα ὁρμήσῃ πρὸς τὸν λάθρα ηὐτρεπισμένον ἀγῶνα τῆς τιμωρίας.

1442. Τίς ἀφ' ὑμῶν οἶδεν, ποῦ ποτ' εἰσὶν οἱ Φωκεῖς ξένοι, οὕς φασιν ἀγγεῖλαι ἡμῖν τὸν Ορέστην ἀποθανόντα ἐν θραύσει ἁρμάτων ἱππικῶν; ΚΡΙΝΩ, ἀνακρίνω, ἐρωτῶ. ΣΟΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΛΕΙΝ ΟΙΜΑΙ. καθὰ ὑπολαμβάνω σοι μάλιστα διὰ φροντίδος εἶναι εἰδέναι περὶ αὐτῶν.

1449. ΤΗΣ ΦΙΛΤΑΤΗΣ, τῆς γνησιωτάτης. ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ, κατηνέχθησαν, κατῆραν. ἤνυσα τὴν ὁδὸν ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα. κατήνυσα δὲ εἰς λιμένα ἢ εἰς καταγώγιον, ὅμοιον τῷ κατάγομαι καὶ καταίρω.

1453. ΟΥΚ. ΑΛΛΑ. οὐ μόνον ἤγγειλαν, ἀλλὰ καὶ ἐπέδειξαν. ΟΥ ΛΟΓΩι ΜΟΝΟΝ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ δηλονότι.

1456. Η ΠΟΛΛΑ. ὄντως πολλὰ εἴπας, ὥστε χαίρειν ἐμέ.

1460. ΕΙ ΤΙΣ ΑΥΤΩΝ. εἴ τις ἀπ' αὐτῶν, ἤγουν τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν Αργείων, ἐπ' ἐλπίσι ματαίαις τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς, τουτέστιν ἃς εἶχεν εἰς τόνδε τὸν ἄνδρα, πρότερον ἐξήρετο, ἤτοι ἐμεγαλαύχει, νῦν ὁρῶν νεκρὸν, αὐτὸν δηλονότι, δέχηται τὰ ἐμὰ στόμια, ἤγουν τὰ ἐμὰ χαλινὰ, μηδὲ βιαίως καὶ μετὰ ἀνάγκης φύσῃ φρένας, τουτέστι σωφρονίσῃ, ἐμοῦ τυχὼν κολαστοῦ. ΦΥΣΗι, γεννήσῃ.

1464. ΤΑΠ' ΕΜΟΥ, τὰ ἀπὸ τῆς ἐμῆς γνώμης. ΝΟΥΝ ΕΣΧΟΝ, γνῶσιν ἐκτησάμην. ΣΥΜΦΕΡΕΙΝ, συμφέρεσθαι.

1470. ΒΑΣΤΑΖ', αἶρε τὸ κάλυμμα. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΙΝ ΦΙΛΩΣ, προσαγορεύειν. γράφεται καὶ ΦΙΛΟΣ, ἤγουν φίλε. ΑΛΛ' ΕΥ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ, καὶ μὴν εὖ συμβουλεύεις.

1473. εἴ που κατ' οἶκον ἡ Κλυταιμνήστρα ἐστὶ, κάλει μοι αὐτὴν δηλονότι.

1477. ΟΥ ΓΑΡ ΑΙΣΘΑΝΗι. οὐ γὰρ γινώσκεις ὅτι πάλαι, ἤγουν ἐκ μακροῦ, ζῶν ἀντ-αυδᾷς, τουτέστι διαλέγῃ, ἴσα τοῖς θανοῦσιν, ἤγουν ὡς τεθνηκὼς, οὐδὲν διαφέρων τοῦ τεθνηκότος.

1485. Τί γὰρ κέρδος ἀποφέροιτο ἀπὸ τοῦ χρόνου, ἤγουν ἀπὸ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου, ὁ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βροτῶν τῶν συμμεμιγμένων κακοῖς, τουτέστι τῶν δυστυχούντων.

1489. ΑΠΟΠΤΟΝ ΗΜΩΝ, ἀπὸ τῆς ὄψεως ἡμῶν.

1494. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ, ἕτοιμος. ΧΩΡΕΙ Δ᾽ ΕΝΘΑΠΕΡ. πορεύου ἐκεῖσε δηλονότι ἔνθα ἔκτανες ἐμὸν πατέρα, ἵνα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ θάνῃς. ΑΚΡΟΣ, ἄριστος, ἔξοχος.

1501. βραδύνω ἀμεταβάτως, τὸ βραδὺς γίνομαι· ἐνταῦθα δὲ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βραδύτητα λαμβάνει ἀφ᾽ ἡμῶν, ὡς ἀπὸ μεταβατικοῦ τοῦ βραδύνω.

1502. ΥΦΗΓΟΥ, προηγοῦ. τὸ ὑφηγεῖσθαι ἐπὶ παραινέσεως λέγεται, ἐφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὑποτίθεσθαι. τὸ δὲ προηγεῖσθαι, ἐπὶ ὁδοῦ, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

1507. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ, ἤγουν ἡ πανουργία. πολλάκις τοῦτο γίνεται, τὸ ἀντὶ προσηγορικοῦ ὀνόματος θηλυκοῦ μονογενοῦς τίθεσθαι οὐδέτερον, οἷον τὸ αὐτεξούσιον ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτεξουσιότης, καὶ τὸ σοφὸν ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία.

1509. ΔΙ᾽ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΟΛΙΣ ΕΞΗΛΘΕΣ, μόλις ἠλευθερώθης. ΤΗι ΝΥΝ ΟΡΜΗι, ἤγουν κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. ΤΕΛΕΩΘΕΝ, ἀντὶ τοῦ διατέλους, ἐπιῤῥηματικῶς. τὸ πᾶν οὕτως· ὦ σπέρμ᾽ Ἀτρέως πλεῖστα παθὸν, μόλις διατέλους ἠλευθερώθης κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

3. ΕΞΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ. ὅτι οὐ μόνον ἐστεφανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, (143.) τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐστεφανωμένους πρὸς ἱκετείαν χωρεῖν, ἵν' αἰδέσιμοι δοκοῖεν τοῖς οὓς ἱκέτευον.

11. ΔΕΙΣΑΝΤΕΣ, φοβηθέντες τι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς βοήθειαν ἐκκαλούμενοί με, Η ΣΤΕΞΑΝΤΕΣ καὶ παθόντες καὶ ὑπομείναντές τι κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦντες ἐκδίκησιν παρ' ἐμοῦ.

12. ΠΡΟΣΑΡΚΕΙΝ. τὸ ΠΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΝ ἔχει τὴν δύναμιν.

15. ΗΛΙΚΟΙ, ὁποῖοι τήν τε ἡλικίαν, καὶ τῷ ἐκ τοῦ λοιμοῦ πάθει προσκαθήμεθα τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς. ἢ τὸ ΒΩΜΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΣΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ πρὸς σὲ ἱκετείᾳ. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς ναοῖς βωμῶν, εἰς οὓς, ὅτε συμφορὰ καταλάβοι, προσεδρεύοντες ἄνθρωποι θυσίαις τὸ θεῖον ἐξιλεοῦνται.

18. ἀπατώμενοί τινες ἐκ τοῦ ΕΓΩ ΜΕΝ ΖΗΝΟΣ, φασὶ τὸ ΟΙ ΔΕ Τ' ΗΙΘΕΩΝ ἀντὶ τοῦ, οὗτοι τῶν Διοσκούρων ἱερεῖς. τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰπὼν ἄνω τὸ ΗΛΙΚΟΙ ΠΡΟΣΗΜΕΘΑ, καὶ διελὼν τοῦτο εἰς τὸ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ καὶ εἰς τὸ ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι ΒΑΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ, ἑρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν ΟΙ ΔΕ ΣΥΝ ΓΗΡΑι ΒΑΡΕΙΣ ΙΕΡΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ μὲν ὑπάρχων γέρων ἱερεὺς τοῦ Διὸς, τὸ δὲ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ, οἱ δὲ τῶν ἠϊθέων καὶ τῶν νέων ὄντες, ἀντὶ τοῦ νέοι λεκτοὶ καὶ ἔκκριτοι. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἐκκρίτων νήπιοι παῖδες ἦσαν μετὰ μόνου τοῦ ἱερέως. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄνω λέγει τὸ ΟΙ ΜΕΝ ΟΥΠΩ ΠΤΕΣΘΑΙ ΣΘΕΝΟΝΤΕΣ, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ΝΕΑ ΤΡΟΦΗ. διὰ τοῦτο δὲ τούτους ἔλαβε, διὰ τὸ εἰσακουσθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Οἰδίποδος, ἐλεήσαντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἄωρον, καὶ τὴν εὐγένειαν αἰδεσθέντος.

21. εὕρηται καὶ ΜΑΝΤΕΙΑΣ καὶ ΜΑΝΤΕΙΑ, καὶ τοῦτο πάλιν τὸ ΜΑΝΤΕΙΑ διπλοῦν. εἴτε γὰρ περισπάσεις τὸ τει, αἰτιατικὴ πληθυντικῶν ἐστι τὰ μαντεῖα· εἴτε ὀξυνεῖς, δοτική ἐστι τῇ μαντείᾳ. εἰ μὲν οὖν ΜΑΝΤΕΙΑΣ γράψεις, οὕτως ἐρεῖς· καὶ ἐν σποδῷ Ἰσμήνου μαντείας, τουτέστιν, οἱ μὲν Ἀθηνᾶς ἐν τοῖς ναοῖς κάθηνται, οἱ δὲ θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμηνῷ ποιοῦσι, μαθεῖν ἐκ τῆς ἀνάψεως τοῦ πυρὸς τὸ μέλλον βουλόμενοι. εἰ δὲ ΜΑΝΤΕΙΑι, οὕτως· ἐπὶ σποδῷ μαντείᾳ καὶ μαντικῇ. τὸ δ' ἕτερον ΜΑΝΤΕΙΑ, οὕτως· ἐν σποδῷ τοῦ Ἰσμηνοῦ ἐπὶ μαντεῖα καὶ μαντεύματα. ὅπως δ' ἐποίουν τὴν μαντείαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐῤῥέθη εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

24. ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥ, ἤτοι τοῦ θανάτου παρεκτικοῦ λοιμοῦ. ἔστι δὲ τὸ ΒΥΘΩΝ καὶ τὸ ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΑΛΟΥ ὥσπερ ταυτὸ, οὕτως· καὶ οὐχ οἵα τέ ἐστιν ἀνακουφίσαι καὶ ἄνω τῶν βυθῶν ἐνέγκαι τὸ κάρα τοῦ φονίου, λέγω σάλου, τουτέστιν, οὐ δύναται τῶν κατασχόντων αὐτὴν ἀπαλλαγῆναι κακῶν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνευόντων. γίγνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις τότε καὶ πεῖνα καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν, ὡς καὶ αὐτος προϊὼν

δείξει, πρῶτον μὲν τῆς γῆς πρὸς τὰ φυτὰ δυστυχίαν διεξιὼν, δι' ἧς τὰ θρέμματα ἐφθείρετο. ἔπειτα δὲ καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθείς.

35. ἡ σύνταξις. ὃς ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν ἐκ Κορίνθου ΕΞΕΛΥΣΑΣ καὶ ἠλευθέρωσας τὸ ἄστυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς ἀοιδοῦ. δέον δὲ εἰπεῖν, τοῦ δασμοῦ καὶ τοῦ φόρου, ὃν ἑκάστοτ' αὐτῇ παρείχομεν διὰ τὴν τῶν αἰνιγμάτων ἄγνοιαν, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΟΝ ἐποίησε ΔΑΣΜΟΝ.

44. ὅτι καὶ ΤΟΙΣ ΕΜΠΕΙΡΟΙΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν τοῖς ἄριστα βουλευομένοις, ΟΡΩ καὶ βλέπω οὐ μόνον τὰ καλὰ καὶ τὴν περὶ τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΣ ΞΥΜΦΟΡΑΣ ΖΩΣΑΣ, τουτέστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὥσπερ νεκρά ἐστι τὰ συμβάντα καλὰ ἢ κακὰ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπῆλθε φράζειν· τοῖς δὲ καλῶς βουλευομένοις, καὶ τὰ καλὰ ζῶσιν, ἤγουν ἄριστα καταλαμβάνεται δι' ἣν αἰτίαν συνέβη· καὶ μάλιστα αἱ ἐπερχόμεναι δυστυχίαι τῷ κόσμῳ. οὗτοι γὰρ δύνανται καὶ ὅθεν ἐπῆλθον ἐξηγεῖσθαι, καὶ μηχανήν τινα φράζειν δι' ἧς τάχιστα παύσονται.

46. τοῦτο, βουλόμενος παρακινῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν αὐτῶν βοήθειαν, λέγει· αἰδέσθητι καὶ βοήθησον ἡμῖν, ἐπεὶ σὲ σωτῆρα ἀνακαλεῖται ἡ πόλις, τῆς πρότερον ἐπιθέσεως τῆς Σφιγγὸς ἐλευθερωθεῖσα· ὥστε μηδαμῶς ἔχωμεν μνημονεύειν τῆς σῆς ἀρχῆς, πρότερον μὲν κειμένους ἀνορθωσάσης ἡμᾶς, ὕστερον δὲ, ἤτοι νῦν, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καταλιπούσης ἡμᾶς πεσεῖν. ἀλλ' ἀνόρθωσον τὴν πόλιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἤγουν ποίησον ἀσφαλῶς στῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ πεσεῖν καὶ κινδυνεῦσαι.

52. ἐξ ὧν τὰ Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, ἃ μηδεὶς ἀνθρώπων, ὡς κατὰ ῥοῦν ἔτι χωρήσομεν ἐποίησας ἡμῖν εὔδηλον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΟΡΝΙΘΙ ΑΙΣΙΩι.

67. ΠΟΛΛΑΣ ΟΔΟΥΣ, ἤγουν πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητοῦσα τὸ τοῦ κακοῦ αἴτιον. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους· Τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους.

70. ἀποροῦσί τινες, πῶς ὁ Κρέων τῇ μὲν ἀληθείᾳ θεῖος ὢν Οἰδίποδος, τῷ δὲ φαινομένῳ γυναικάδελφος, γαμβρὸς νῦν παρὰ τούτου καλεῖται. καὶ φαμὲν, ὅτι ἀντὶ τοῦ συγγενὴς ἐνταῦθα τὸ γαμβρὸς κεῖται, ἐπειδὴ κηδεστὴς οὐ μόνον ὁ πενθερὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ γυναικάδελφος εὕρηται.

73. ΧΡΟΝΩι, τῷ ὁρισθέντι παρ' ἐμοῦ αὐτῷ εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖσέ τε, καὶ πάλιν ἐκεῖθεν δεῦρο.

74. τοῦτο λέγει, ὅτι εἰκὸς ἦν καὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον αὐτῷ παρ' ἐμοῦ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀργῆσαι. νῦν δὲ ΠΕΡΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΤΟΣ βραδύνει.

78. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΚΑΛΟΝ. καὶ μὴν καλῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης καὶ ἀνεζήτησας αὐτὸν, καὶ οὗτοι μηνύουσί μοι.

80. ΕΝ ΤΥΧΗι ΓΕ ΤΩι. τοῦθ' ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτ. ἐπ. Θηβ. 474)

πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ.

δέον γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῃ καὶ τινὶ, πρὸς ἀρσενικὸν Ἀττικῶς ἔτρεψεν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ (Αἰ. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος, ἀλλά. ὡς ἔφαμεν εἰς τὸ αὐτό.

83. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΓΚΑΡΠΟΥ ΔΑΦΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΠΟΛΥΣΤΕΦΗΣ ἐστὶν ἡ γενική.

89. τὸ ΘΡΑΣΥΣ εἶπε διὰ τὸ ΕΣΘΛΗΝ καὶ τὸ ΠΑΝΤ' ΑΝ ΕΥΤΥΧΕΙΝ· τὸ δὲ ΠΡΟΔΕΙΣΑΣ, διὰ τὸ ΔΥΣΦΟΡΑ.

93. τὸ ΤΩΝΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΝΘΟΣ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΠΛΕΟΝ. τὸ γὰρ ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ Η ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτω· φέρω γὰρ τῶνδε τὸ πένθος, ἤγουν ὑπὲρ τούτων πενθῶ πλέον, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. ἄξιος δὲ βασιλέως καὶ προστάτου ὁ λόγος οὗτος.

95. Ἰστέον, ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς, ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τοῦ λοιμοῦ αἴτιος, φονεύσας τὸν πατέρα Λάϊον, καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτῷ ἀπεχθὴς, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα δεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἵνα μή τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ πάθῃ, ἐγκαταμεμιγμένως ταῦτά φησι. μαρτύριον δὲ, ὅτι σύνοιδε, τὸ ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΣΦΟΡ', ΕΙ ΤΥΧΟΙ.

98. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ, ἀθεράπευτον. λέγει δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδεῖτο, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦδ' ἀπέλασις θεραπείαν τοῖς ἄλλοις εἶχεν.

100. τὸ ΑΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΛΑΥΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ἀπορεῖται δὲ, πῶς ἄνω ΕΛΑΥΝΕΙΝ εἰπὼν, νῦν ἄμφω λέγει ΑΝΔΡΗΛΑΤΟΥΝΤΑΣ, Η ΦΟΝΩι ΦΟΝΟΝ ΠΑΛΙΝ ΛΥΟΝΤΑΣ. καί φαμεν, ὡς καὶ τὸ φονεῦσαι τὸν τοῦ Λαΐου φονέα, ἀπέλασις τοῦ μιάσματος ἦν. ΩΣ ΤΟΔ' ΑΙΜΑ, ἤγουν δι' οὗ τὸ μίασμα γέγονε. λέγει δὲ τὸν φόνον τοῦ Λαΐου. τὸ δὲ ΧΕΙΜΑΖΟΝ ἀντὶ τοῦ κλυδωνίζον καὶ διαφθεῖρον Ἀττικῶς τίθεται, ἀντὶ τοῦ χειμάζοντος καὶ διαφθείροντος τοῦ αἵματος καὶ τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου τὴν πόλιν.

107. τὸ ΤΙΝΑΣ οὐ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΕΙΝ, ὥς φασί τινες, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· ἐπιστέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τοὺς αὐτοέντας χειρὶ, ἤγουν τοὺς αὐτόχειράς τινας. εἰ δ' εἴποις, πῶς τὸ μὲν ΑΥΤΟΕΝΤΑΣ ὡρισμένον εἰπὼν, μετὰ τοῦτο τίθησι τὸ ΤΙΝΑΣ ἀόριστον, φαμὲν ὅτι διὰ τοῦτο οὕτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπό τινων ἀνῃρῆσθαι Λάϊον, φανερὸν ἦν, τίνες δ' οἱ φονεῖς ἦσαν, τοῦτ' ἦν ἀφανές.

112. τὸ ΠΟΤΕΡΑ οὐ πρὸς τὸ ΣΥΜΠΙΠΤΕΙ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΙΚΟΙΣ καὶ τὸ ΑΓΡΟΙΣ καὶ τὸ ΓΗΣ ΕΠ' ΑΛΛΗΣ. τὸ δὲ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον.

114. Θεωρούς φασι τοὺς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπιόντας, τοῦ μαθεῖν ἕνεκα, περὶ ὧν αὐτοῖς ἐστι ζήτησις. ἀπῆλθεν οὖν ὁ Λάϊος εἰς Ἀπόλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζῇ· ὅστις οὐκ ἀφίκετο ὡς ἀπεστάλη, ἤγουν οὐχ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, ὥσπερ ἀπεδήμησεν.

117. ΕΧΡΗΣΑΤ' ΑΝ. ἤγουν οὐκ εἶδέ τις τῶν συνόντων τότ' ἐκείνῳ, ἀφ' οὗ τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκούσας, εἶχεν ἂν χρήσασθαι τῷ ἀκουσθέντι, ἤγουν κατενόησεν ἂν τὸν πράξαντα τὸν φόνον.

121. ΑΡΧΗΝ ΒΡΑΧΕΙΑΝ. ἤγουν εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὡς ἐλπίζειν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἡ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ μείζονα ἐλπίδα παρίστησιν.

124. ΞΥΝ ΑΡΓΥΡΩι ΕΠΡΑΣΣΕΤ'. ἤγουν, εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν, χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνου φόνον.

136. ΤΩι ΘΕΩι, τῷ Ἀπόλλωνι. βοηθήσω γὰρ καὶ τούτῳ, εἰ τὴν μαντείαν αὐτοῦ βεβαιώσαιμι, ζητήσας καὶ ἐξευρὼν τὸ μίασμα.

137. ΤΩΝ ΑΠΩΤΕΡΩ ΦΙΛΩΝ, ἤγουν τοῦ πόρρω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαΐου. φίλον δὲ τοῦτον εἶπε, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχὴν, ἣν ἐκεῖνος.

142. ΒΑΘΡΩΝ. ἰστέον, ὅτι ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμοῖσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ καὶ συμβουλεύοντος.

145. ΩΣ ΠΑΝ ΕΜΟΥ. ὅσον συμβάλλεται εἰς τὴν περὶ τοῦ μιάσματος ζήτησιν καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δράσειν. τὸ δὲ ΕΥΤΥΧΕΙΣ Η ΠΕΠΤΩΚΟΤΕΣ λέγει, ὅτι εἰ μὲν εὑρήσομεν τὸ μίασμα καὶ ἀπελάσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' οὖν προχωρήσει ἀεὶ, καὶ ἡμᾶς ἐκτρίψει τελείως.

151. φασὶν Ἕλληνες τὴν Φάτιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐλθοῦσαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τοῦ λοιμοῦ, Φάτιν Διὸς καλεῖ. ἡδυεπῆ δὲ ταύτην ὠνόμασεν, ὡς συντελοῦντα αὐτοῖς φέρουσαν. πολύχρυσον δὲ τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν δεδομῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ἃς χιλίας αὐτῷ Κροῖσος πέπομφεν, ἢ διὰ τὴν τῶν ἀναθημάτων πολυτέλειαν. τὸ δὲ ΤΙΣ ἀντὶ τοῦ ποδαπή· ταχέως ποιήσουσα ἀπαλλαγὴν τοῦ λοιμοῦ, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον; τὸ δ' ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. τὸ δὲ ΑΜΦΙ ΣΟΙ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν, οὐ πρὸς τὸ ΑΖΟΜΕΝΟΣ, οὕτως· ἐκτέταμαι καὶ ἐκπέπληγμαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοὶ, ὦ Δήλιε ἰήϊε Παιὰν, τὴν φρέν' ἐν δείματι φοβερὰν, ἀζόμενος καὶ σεβόμενός σε, τουτέστιν, ἐκπλήττομαι τῇ σῇ μαντείᾳ, καὶ μετὰ φόβου πρὸς σὲ τείνω τὸν νοῦν μου, δεόμενος ἀπαλλάξαι με τοῦ λοιμοῦ. εἰπέ μοι, ὦ ἄμβροτε καὶ θεία φάτις καὶ μαντεία, τέκνον τῆς χρυσίας καὶ λαμπρᾶς ἐλπίδος, τί χρέος καὶ χρείαν ἐξανύσεις καὶ τελέσεις ἐμοί· καὶ γὰρ χρεία πολλὴ ἦν τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ λοιμοῦ· ἢ νέον, ἢ ἐν περιτελλομέναις καὶ ἐπελθούσαις ὥραις, τουτέστι, νῦν παύσεις τὸν λοιμὸν, ἢ ὕστερον. δέον δ' εἰπεῖν νῦν, ΝΕΟΝ

εἶπε πρὸς τὸ ΧΡΕΟΣ. ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν μαντείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσειε τί δεῖ ποιεῖν, εἶτα τὰς μαντείας δέχονται. κεκλόμενος καὶ ἐπικαλούμενος πρῶτά σε, ὦ θεὰ Ἀθηνᾶ θύγατερ τοῦ Διός, (τὸ δὲ ΚΕΚΛΟΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΩΝ καὶ τὸ ΑΖΟΜΕΝΟΣ ἐστὶ, διὰ μέσου ῥηθέντος τοῦ ΤΙ ΜΟΙ ΝΕΟΝ μέχρι τοῦ ΦΑΜΑ. οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες ΚΕΚΛΟΜΕΝΩι πρὸς τὸ ΤΙ ΜΟΙ γράφουσι.) καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἄρτεμιν· ἐκ Διὸς γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σύ· τὴν γαιάοχον καὶ τὴν συνέχουσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ κάθηται εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον θρόνον κυκλόεντ' ἀγορᾶς, τουτέστιν, ἥ τις ἐν ἀγορᾷ ναὸν ἔχει κυκλοτερῆ· καὶ ἑκηβόλον καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κεκλόμενος ἀπὸ κοινοῦ. νοεῖται δὲ τὸ ΑΔΕΛΦΕΑΝ καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖνον, αὐτὴν προέθηκεν.

163. ὦ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμι καὶ Ἄπολλον προφάνητέ μοι ΤΡΙΣΣΟΙ ΑΛΕΞΙΜΟΡΟΙ καὶ βοηθοί, εἰ καί ποτε φλόγα πήματος ἠνύσατε καὶ ἐτελέσατε τῇ πόλει ἐκτοπίαν καὶ πορρωτάτην, τῆς πρότερον ἄτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινυμένης ΥΠΕΡ, ἤγουν ὑπεράνω, τῆς πόλεως, ἔλθετε καὶ νῦν, ὦ πότνιοι καὶ θεοὶ, εἰς βοήθειαν. ἢ πρὸς τὸ ΝΥΝ στικτέον, τὸ δὲ Ω ΠΟΠΟΙ ἀντὶ τοῦ φεῦ. νόει δὲ καὶ τὸ ΠΡΟΤΕΡΑΣ ΑΤΑΣ ΟΡΝΥΜΕΝΑΣ αἰτιατικῶς, οὕτως· φλόγα πήματος, λέγω προτέρας ἄτας ὀρνυμένας. καλῶς δ' εἶπε τὸ ΦΛΟΓΑ. τὰ γὰρ πήματα δίκην φλογὸς, εἰς οὓς ἐπέλθῃ καθίσταται. φέρω γὰρ πήματ' ἀνάριθμα καὶ πολλά· νοσεῖ δὲ ὁ πρόπας καὶ ὅλος στόλος ἐμοὶ, ἤγουν ὁ βίος καὶ ἡ ζωή μου μετὰ φορᾶς διέρχεται πάσης. στόλον γὰρ ἐνταῦθα καλεῖ, τὴν ἐν τῷ βίῳ πορείαν καὶ δίαιταν. οὐδ' ἔνι καὶ ὑπάρχει ἔγχος καὶ δύναμις φροντίδος, ἐν ᾧ ἔγχει ἀλέξεταί καὶ βοηθήσει τις ἑαυτῷ, τουτέστιν, εἰς τοσοῦτον ἀπορίας τὰ παρόντα ἡμῖν ἐλήλυθε πράγματα, ὥστε φροντίδα καὶ μηχανὴν ἥντινα οὐκ ἔστι πορίσασθαι πρὸς ἀπαλλαγήν. οὔτε γὰρ αὔξεται καὶ ἀναφύεται ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς, τουτέστιν, οὔτε ἡ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα καὶ τὴν ἄλλην πόαν, ὅπερ ἐνδόξου γῆς ἐστίν· οὔτε αἱ γυναῖκες ἀνέχουσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθεροῦνται τῶν ἰηίων καὶ θρηνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν τόκοις καὶ ἐν γενέσεσι, τουτέστιν, οὔτε αἱ γυναῖκες δύνανται τίκτειν καὶ εἰς φῶς ἄγειν τὰ ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐξιόντα. ἄλλον δ' ἀνθρώπων σὺν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ ἴδοις ἂν ὁρμενον, ἐλλιμενίζοντα καὶ φερόμενον πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ ἑσπέρου καὶ σκοτεινοῦ θεοῦ, ἤτοι τοῦ Ἅιδου, κρεῖσσον καὶ κάλλιον ἀμαιμακέτου πυρὸς, ἤγουν ταχύτερον τοῦ τῆς ἀστραπῆς πυρὸς, ἅπερ καὶ ἅτε καὶ καθὰ εὔπτερον ὄρνιν. ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα δηλώσῃ τὸ τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὧν ἀνάῤῥυθμος καὶ ἀσύντακτος ἡ πόλις ὄλλυται. διὰ τούτων γὰρ συνίσταται.

180. κεῖται δὲ πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ ἀνοίκτως ΝΗΛΕΑ καὶ ἀνηλεῶς γένεθλα. τουτέστιν, ἐκπίπτουσι τῶν γαστέρων τῶν γυναικῶν τὰ ἔμβρυα, πρὶν ἢ τυχεῖν τοῦ προσήκοντος τῷ τοκετῷ καιροῦ, ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενα. ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἀώροις γεννήμασιν αἱ ἄλοχοι, καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν σὺν ταύταις, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ καὶ αἱ πολιαὶ ματέρες αὐτῶν.) ἐπιστονάχουσι καὶ θρηνοῦσιν, ἄλλοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἀκτὴν, ἤγουν παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυσίαις, ἱκτῆρες καὶ παρακλήτορες τῶν λυγρῶν πόνων. τουτέστιν, αἱ μὲν ἄλοχοι διὰ τὰ ἄωρα γεννήματα ἱκετεύουσαι, δι' αὐτὰς δὲ, αἱ μητέρες αὐτῶν. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΒΩΜΙΟΝ ΑΚΤΑΝ. ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἀκταὶ σωτήριον, οὕτω καὶ αὐταῖς οἱ βωμοί. ἐνταῦθα γὰρ θύουσαι, ἀπαλλαγῆναι εὔχονται. παιὰν δὲ, ὅς ἐστιν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπ' ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, λάμπει καὶ διὰ πυρσοῦ εἰς ὕψος αἴρεται ἐξ ἡμῶν· καὶ γῆρυς καὶ βοὴ στονόεσσα καὶ θρηνητικὴ ὅμαυλος καὶ συμμιγὴς καὶ ὁμόθρους, ὑπὲρ ὧν καὶ ἅντινων, τοῦ παιᾶνος καὶ βοῆς, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς Ἀθηνᾶ εὐῶπα καὶ εὐόφθαλμος πέμψον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοήθειαν, καὶ τὸν μαλερὸν καὶ καυστικὸν Ἄρεα, ἤγουν τὸν λοιμὸν, (εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρει παρεικάζει, ὡς φθορᾶς αἴτιον, ὥσπερ ἐκεῖνος.) ὃς νῦν φλέγει καὶ καίει με ἄχαλκος ἀσπίδων, ἤγουν δίχα ξιφῶν καὶ ἀσπίδων· τούτοις γὰρ ἐπέρχεται Ἄρης· φλέγει με ἀντιάζων καὶ ἐμπίπτων, περιβόητος καὶ μέγας καὶ σφοδρός. περιβόητον δὲ τοῦτον καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν τούτῳ πολλὰς γενέσθαι, ὥσπερ ἐν πολέμοις, βοάς. δὸς νωτίσαι καὶ παλινδρομῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δράμημα καὶ πορείαν παλίσσυτον καὶ ὀπισθόρμητον, ΠΑΤΡΑΣ ΑΠΟΥΡΟΝ, ἤγουν ἀπὸ τῶν ὅρων ἐλθόντα τῆς πατρίδος, ἢ ΕΠΟΥΡΟΝ,

ἤγουν ἐπουρίσαντα καὶ ὁρμήσαντα εἴτ' εἰς τὸν μέγαν θάλαμον καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤγουν τὸν ὠκεανὸν, εἴτ' εἰς τὸ Θρῄκιον κλυδῶνα, τὸν ἀπόξενον ὅρμον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐξείνου ὁ Θρᾳκικός ἐστι Βόσπορος καλεῖται δ' Εὔξεινος κατ' εὐφημισμόν. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτος, ΑΠΟΞΕΝΟΝ ΟΡΜΟΝ εἰπών. πολλῶν γὰρ φθορῶν τοῖς ἐκπλέουσιν αἴτιος. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος· (Προμ. 733.)

ἐχθρόξενος ναύτῃσι μητρυιὰ νεῶν.

ἐάν τι γὰρ κακὸν ἀφῇ ἡ νὺξ ἐν τῷ τέλει, τοῦτ' ἐφ' ἡμέραν ἔρχεται. τὸν καὶ ὅντινα λοιμὸν φθίσον καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῷ σῷ κεραυνῷ, ὦ Ζεῦ ὁ νέμων καὶ ἄρχων καὶ διεξάγων ἐν κράτει καὶ ἐξουσίᾳ τῶν πυρφόρων καὶ καυστικῶν ἀστραπῶν.

203. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ, θέλοιμ' ἂν ἐνδατεῖσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι κατὰ τοῦ λοιμοῦ ἀπὸ τῶν χρυσοστρόφων ἀγκυλῶν καὶ τόξων καὶ τὰ σὰ ἀδάμαστα καὶ ἀΐδια βέλη, προσταθέντα ἀρωγὰ, τουτέστι πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα εἰς ἐμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστικὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη λύκεια, ἤγουν ἔνθα οἱ λύκοι διατρίβουσι. κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός. καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον, τὸν ἐπώνυμον τῆσδε τῆς γῆς, τὸν εὔϊον, τὸν χρυσομίτραν καὶ τὴν χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν οἰνωπὰ καὶ τὸν κωμαστικὸν, τὸν μονόστολον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαινάδων πορευόμενον, πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυστικῇ, ἐπὶ τὸν θεὸν, ἤγουν τὸν λοιμὸν, τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς, ἤγουν ὃν μόνον ἐκ θεῶν οὐδεὶς τῶν θεῶν, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε. καλῶς δὲ εἶπε τὸ ΕΠΩΝΥΜΟΝ, ἤτοι Θηβαῖον. ἐκ Θηβῶν γὰρ ὁ Διόνυσος. εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα ΑΙΓΛΑΣ καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. ΠΥΡΦΟΡΟΥΣ δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.

216. τὸ Α Δ' ΑΙΤΕΙΣ πρὸς τὸ ΛΑΒΟΙΣ συναπτέον, οὕτως· ἃ δ' αἰτεῖς λάβοις ἂν, ἀλκὴν καὶ ἀνακούφισιν τῶν κακῶν, εἰ τόδε καὶ τόδε ποιήσεις. τουτέστιν, ἡ σὴ ζήτησις, λέγω τὸ τὸν φονέα εὑρεθῆναι, τελεσθήσεται, εἰ ὅσα σοὶ λέγω ποιήσεις.

220. ΤΟΥ ΠΡΑΧΘΕΝΤΟΣ οὐδέτερόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ, τῆς πράξεως. τὸ δὲ ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΜΑΚΡΑΝ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΤΑ'Μ' ΕΑΝ ΘΕΛΗΙΣ ΕΠΗ ΚΛΥΩΝ ΔΕΧΕΣΘΑΙ, καὶ τὰ ἑξῆς. οὐκ ἀληθῶς δὲ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν ἀπατᾷ τὸν ποιήσαντα καὶ ἀκούσαντα, ὁμολογῆσαι τὴν πρᾶξιν.

222. εὕρηται καὶ ΤΕΛΩ καὶ ΤΕΛΩΝ. καὶ τὸ μὲν τελῶ διὰ μέσου εἴποις· εἰ δὲ τελῶν γράφεις, τὸ μὲν ΝΥΝ ΔΕ οὐκ ἀποδώσεις· πρὸς δὲ τὸ ΤΕΛΩΝ ἅπαντα τὸν ἑξῆς λόγον συνάψεις. καὶ γὰρ ὅμοιον, ὡς πρώην ἔφαμεν, τῷ · (Αἰ. 678.) ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι Ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν.

232. ΚΕΡΔΟΣ ΤΕΛΩ, ἤγουν πρὸς τῷ χάριν αὐτῷ ἔχειν με, καὶ πλείστας ἕξει δωρεὰς τοῦ μηνύματος.

241. δέον εἰπεῖν, ὡς ὄντος μίασμα, πρὸς τὸ ΤΟΥΔ' ἐποίησε ΜΙΑΣΜΑΤΟΣ.

255. τὸ ΓΑΡ πρὸς τὸ ΟΥΔΕ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΕΙ διὰ μέσου ἡ βία τοῦ μέτρου τεθῆναι ἠνάγκασεν.

261. τὸ ΕΚΕΙΝΩι καὶ τὸ ΓΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΚΟΙΝΩΝ ΤΕ ΠΑΙΔΩΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΟΙΝ' ΑΝ πρὸς τὸ ΗΝ ΑΝ ΕΚΠΕΦΥΚΟΤΑ· τὸ δὲ ΕΙ πρὸς τὸ ΜΗ 'ΔΥΣΤΥΧΗΣΕΝ, οὕτως· ἔχων γένος παίδων κοινῶν ἐκείνῳ, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκνα ἐκπεφυκότα ἐκείνου, εἰ μὴ ἐδυστύχησε καὶ ἀπέθανεν. ἀποροῦσι δ' ἐνταῦθα πῶς λέγει ΚΟΙΝΑ. εἰ γὰρ ἔζη ὁ Λάϊος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰοκάστην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτῷ ἐκοινώνει τῆς τῶν τέκνων σπορᾶς. καὶ φαμὲν, ὡς τὸ μὲν ἀληθὲς οὕτως ἀπαιτεῖ· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὸ ΚΟΙΝΑ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ γυναῖκα ἔχειν. ἔστι δ' ὥσπερ παρακεκινδυνευμένον, καὶ οὐ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν. δέον δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε ΚΟΙΝΑ ΑΝ ΗΝ.

269. τινὲς μὴ δυνάμενοι τὸ ΘΕΟΥΣ συντάξαι, ΘΕΟΙΣ γράφουσι πρὸς τὸ ΕΥΧΟΜΑΙ. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον καὶ τοῖς μὴ δρῶσι, ταῦθ' ἃ εἴρηκα, λέγω τὸ μήτ' εἰσδέχεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς, εὔχομαι μήτ' ἀνιέναι καὶ ἀναπέμπειν τοὺς θεοὺς αὐτοῖς γῆν τιν' ἄροτον καὶ ἠροτριασμένην, τουτέστι, μὴ εὐοδοῦν τοὺς θεοὺς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, μὴ ἀνιέναι τοὺς θεοὺς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἠροτριασμένης σπέρματα, ΓΗΝ ΑΡΟΤΟΝ εἶπεν, ἐπει-

ὥσπερ ἡ ἠροτριασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ' ἀνίησι· τὸ δὲ ΤΙΝΑ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ, ὡς οὐ μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἣν ἂν οἰκοῖεν.

279. τὸ ΤΟΔΕ οὐ πρὸς τὸ ΖΗΤΗΜΑ συναπτέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΟΣΤΙΣ, οὕτω· τοῦ δὲ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, τὸ περὶ τοῦ φόνου, ἦν εἰπεῖν ΤΟΔΕ, ὅστις ἄρα εἴργασται τὸν φόνον.

280. ΑΛΛ' ΑΝΑΓΚΑΣΑΙ. ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἰ ἐβούλετο, αὐτίκ' ἂν ἐδήλου τὸν φονέα, καὶ οὐ ζητεῖν ἡμᾶς τοῦτον εἴα.

282. ΤΑ ΔΕΥΤΕΡ'. πρῶτον μὲν καὶ ἐξαίρετον ἦν ἐρωτᾶν Ἀπόλλωνα περὶ τῶν παρόντων· ἐπεὶ δέ, ὡς αὐτὸς φής, οὐχ οἷόν τε, τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδ', ἅ μοι δοκεῖ, λέγοιμ' ἄν. τουτέστιν, ἅπερ εἰς βοήθειαν λόγων τὰ δευτερεῖα Ἀπόλλωνος ἔχειν μοι φαίνεται, φράσω.

290. ΤΑ Γ' ΑΛΛΑ ΚΩΦΑ. ἤτοι ὅτι μὲν ἀπέθανε Λάϊος, ὁμολογεῖται· τὰ δὲ ᾀδόμενα περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, κάταιά ἐστι καὶ ἀσύστατα. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὡς ὑφ' ὁδοιπόρων τέθνηκεν· οἱ δέ, ὡς ὑπὸ λῃστῶν· ὥστε, τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ Τειρεσίου, ἵνα τἀληθὲς εἴπῃ.

294. ΔΕΙΜΑΤΟΣ Γ' ΕΧΕΙ ΜΕΡΟΣ, ἤγουν εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπτεύει ὁ ἰδών, μὴ ὕστερον γνωσθήσεται. τὸ δὲ ΓΕ πρὸς τὸ ΕΙΤΙ συναπτέον, οὕτω· ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ γέ τι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἑξῆς.

296. πῶς ἄνω εἰπὼν ὁ Οἰδίπους ΤΟΝ Δ' ΙΔΟΝΤ' ΟΥΔΕΙΣ ΟΡΑι, νῦν φησίν, Ωι ΜΗ 'ΣΤΙ ΔΡΩΝΤΙ ΤΑΡΒΟΣ; καὶ φαμέν, ὡς τὸν ΙΔΟΝΤΑ οὐ θεατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπράκτορα νοεῖ.

298. ΘΕΙΟΝ καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τἀφανῆ γιγνώσκοντα, ὅπερ ἐστὶ θεῶν.

300. τὸ μὲν ΔΙΔΑΚΤΑ πρὸς τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γήϊνα (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΘΟΝΟΣΤΙΒΗ) γνώσει καὶ διδαχῇ ὑποπίπτει. τὸ δ' ΑΡΡΗΤΑ, πρὸς τὸ ΟΥΡΑΝΙΑ. οὐδεὶς γὰρ οἶδε τὰ ἐν οὐρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τούτων ἐπιπνεόμεναι μαντεύονται. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα χιαστόν.

316. ΕΝΘΑ ΜΗ ΤΕΛΗ. ἤγουν ἔνθα τὸ φρονεῖν μὴ λυσιτελεῖ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φόροις ὑποκειμένων, οὓς εἴ τις τῶν φορείων ἐξέλοι, λυσιτελεῖ. λέγει δὲ τοῦτο ὁ Τειρεσίας δι' ἑαυτὸν σχετλιάζων ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος λέγειν τὸν αἴτιον τοῦ λοιμοῦ. δέδιε γὰρ μή τι κακὸν παρ' αὐτοῦ τοῦ Οἰδίποδος λάβῃ, ἐλέγχων αὐτὸν ὡς αἴτιον.

324. οὕτως ἔδει εἰπεῖν, νῦν σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἄκαιρος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν φώνημα οὐδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς καιρόν. νῦν δὲ προϋπέθηκε τὴν κατασκευήν, ἐφ' ἧς νοεῖται ἔξωθεν τό, ναὶ σιωπῶ, ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὸ ΩΣ ΟΥΝ ΜΗΔ' ΕΓΩ ΤΑΥΤΟΝ ΠΑΘΩ. τὸ δὲ ΣΟΙ εἰς τὸ ΠΡΟΣ ΚΑΙΡΟΝ συναπτέον.

329. ΜΗ ΤΑ Σ' ΕΚΦΗΝΩ ΚΑΚΑ, ἤγουν φανερώσω. λάμβανε δὲ καὶ πρὸς τὸ ΤΑ'ΜΑ τὸ ΕΚΦΗΝΩ κατὰ συνεκδοχήν, πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τοῦ ΚΑΚΑ ἐρεῖς, οὕτως· ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἴπω, οὐ μή ποτ' ἐκφήνω τὰ ἐμά, ἤγουν οὔ ποτε ὃ νοῶ περὶ τῶν παρόντων εἴπω, μήπως ἐκφήνω τὰ σὰ κακά, ἤγουν τὴν σὴν ἀνομίαν.

332. μὴ λάβῃς ἕτερον ΟΥ ἔξωθεν εἰς τὸ ΕΓΩ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ, ὥσπερ τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ σὲ οὐκ ἀλγυνῶ. εἰ γὰρ ἐθελήσω τὸ τοῦ λοιμοῦ αἴτιον λέγειν, αὐτός τε δόξω θρασύς, βασιλέα ἐλέγχων, καὶ ἴσως ἂν καὶ κακόν τι λάβω, σύ τ' αὖ λυπηθήσῃ, τῶν παρόντων ἀποφανεὶς αἴτιος.

334. σύναπτε τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΕΞΕΡΕΙΣ. τὸ δ' ΟΡΓΑΝΕΙΑΣ ΦΥΣΙΝ ΠΕΤΡΟΥ ἀντὶ τοῦ, κινήσειας οὐ μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ πέτραν, εἰς ὀργήν. λέγει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὸν κάκιστον. τὸ δὲ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ μὴ τέλος τοῖς ζητουμένοις διδούς.

337. ΟΡΓΗΝ ΕΜΕΜΨΩ, ἣ ἣν ἔχω πρὸς τὰ παρόντα, μὴ βουλόμενος λέγειν ὅθεν παύσονται, ἢ εἰς ἣν ἐγὼ ἄλλους κινῶ, ὃ καὶ κρεῖττον· διὸ καὶ ἐπάγει· οὐκ οἶδας τὴν συναίουσάν σοι ὀργήν, ἢ χρησάμενος εἶπας ἐμοί, ΚΑΚΩΝ ΚΑΚΙΣΤΕ.

340. μὴ λάβῃς εἰς τὸ Α ἔξωθεν τὴν διά· ἀλλ' ὥσπερ φαμέν, ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἀτιμάζω σε τόδε.

345. ΩΣ ΟΡΓΗΣ ΕΧΩ, ἤγουν ὡς δυνατὸς ὀργίζεσθαι, οὐδὲν ἐκείνων παρήσω, ἅπερ ξυμβάλλω ἱκανὰ εἶναι πρὸς κόλασίν σοι.

350. ΑΛΗΘΕΣ τοῦτο οὕτως εἴποις· ἀληθές ἐστιν ὃ λέγεις, ὅτι ἔφης ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμοῦ. εἶτα συνδεδεμένως τὸν ἑξῆς λόγον ὀφείλων ἐκφέρειν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε λέγων· ἐννέπω καὶ λέγω ἐμμένειν καὶ ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὀνείδει τῷ τοῦ φόνου, ὥσπερ καὶ ᾧτινι προσεῖπας ἐμμένειν, δηλονότι ἐμέ. ἤγουν λέγω ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ φονεὺς, οὐκ ἐγὼ, ὡς σὺ εἶπες, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τούσδε τοὺς παρεστῶτας προσαυδᾶν καὶ προσφωνεῖν καὶ ὁμιλεῖν σοι, ὡς ὄντι καὶ ὑπάρχοντι μιάστορι ἀνοσίῳ τῆσδε τῆς γῆς, ἤγουν ὡς μιάναντι ἀνοσίως τήνδε τὴν γῆν.

355. ΚΑΙ ΠΟΥ. ἤγουν ποῦ φυγὼν οὐχ ἕνεκα τούτου δώσεις ἐμοὶ δίκην;

361. ΟΥΧ ΩΣΤΕ Γ' ΕΙΠΕΙΝ. ἤγουν οὐ προτρέπω σε, ὥστ' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις γνωστὸν καὶ νοούμενον, ἤγουν ἵνα τοῦτο σαφέστερον εἴπῃς, ὥστε νοηθῆναι, ἐπεὶ πάλαι τοῦτο νενόηκα· ἀλλ' ὥστ' αὖθις καὶ πάλιν φράσαι. οὕτω δ' ὀφείλων εἰπεῖν κατὰ ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ὁ δὲ ἑτέρως τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν, ΑΛΛ' ΑΥΘΙΣ ΦΡΑΣΟΝ εἰπών.

362. δέον εἰπεῖν, ὃν ζητεῖς, πρὸς τὸ ΑΝΔΡΟΣ ἐπήνεγκεν ΟΥ ΖΗΤΕΙΣ.

364. ἢ τὸ ΔΗΤΑ ἐρωτηματικόν ἐστι διὰ μέσου τεθὲν, οὕτω· τί δῆτα εἴπω καὶ ἄλλο, ἵνα ὀργίζῃ πλέον; ἢ τὸ μὲν ΔΗΤΑ ἀργὸν, τὸ δὲ ΤΙ ἀόριστον, ἵνα καὶ ἐρωτηματικὸς ᾖ καὶ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥσπερ κἀκεῖ.

365. τὸ ΟΣΟΝ πρὸς τὸ νοούμενον ἔξωθεν εἶπε, οὐ πρὸς τὸ ΧΡΗΙΖΕΙΣ. εἰ γὰρ ἦν οὕτω, τὸ ὅσον μέγα ἐγράφετ' ἄν.

370. δέον εἰπεῖν ΣΟΥ πρὸς τὸ ΠΛΗΝ, πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην εἰς τὸ ΕΣΤΙ δοτικὴν ἐπήνεγκε τὸ ΣΟΙ.

374. ΜΙΑΣ ΤΡΕΦΗΙ ΠΡΟΣ ΝΥΚΤΟΣ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σὲ, καὶ οὐδεὶς βούλεται βλάψαι σὲ, κατοικτίζων τοῦ πάθους. καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν, νύκτα, διὰ τὸ σκοτεινόν· ΜΙΑΣ δὲ λέγει, διὰ τὴν συνέχειαν, καὶ τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχειν, καὶ μηδέποτε λήγειν. ἢ οὕτως, ἡ κατέχουσα τύφλωσις ἀρκεῖ σοι πρὸς τιμωρίαν, ὡς μηδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι κολάσεως. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

380. ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ ΤΕΧΝΗΣ. ἤγουν φρόνησις καὶ σοφία κρείττων οὖσα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως· λέγει δὲ τὴν αὐτοῦ. οὐδεὶς γάρ πω τῶν τόθ' Ἑλλήνων οὕτω τεθαύμασται, ὥσπερ αὐτὸς τὰ Σφιγγὸς εὑρὼν αἰνίγματα.

388. ΑΓΥΡΤΗΝ, ἤγουν τὸν περὶ τὰς ἀγυιὰς βαίνοντα, ἤγουν χυδαῖον, ἵν' οὕτως εἴπω, καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὃν πᾶς τις ἄγει καὶ φέρει ῥᾷον διὰ τὸ τῆς τύχης ταπεινόν.

395. ΗΝ ΟΥΤ' ΑΠ' ΟΙΩΝΩΝ. ἤγουν πρὶν ἐμὲ ἀφῖχθαι, ἐδείχθης οὐ γινώσκων τινὰ μαντείαν, οὔτ' ἀπὸ ὀρνέων, οὔτ' ἀπὸ θεῶν τινός. οὕτω τὸ ΕΧΩΝ ΓΝΩΤΟΝ τινὰ μαντείαν νόει.

397. Ο ΜΗΔΕΝ ΕΙΔΩΣ. τοῦτο ἢ ταπεινοφρονῶν Οἰδίπους λέγει, ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ, ὁ μηδὲν πώποτε περὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων ἀκούσας, ἢ ὁ μηδὲν εἰδὼς περὶ τῶν μελλόντων, καθὰ σύ γε κομπάζεις τῇ μαντικῇ.

402. ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἤγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πόλεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρξειν νόει. ἀγηλατῶ γὰρ, τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν· ὅπερ εἰ εἴποις, κατ' εἰρωνείαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω· δοκεῖς μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεὶς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγηλατήσειν καὶ δεσπόσειν τῆς χώρας· ἤγουν ἧς ἐπιθυμεῖτε ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἂν αἰτία ὑμῖν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο. κρεῖττον δέ ἐστι τὸ ΑΓΗΛΑΤΗΣΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλαθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον.

418. ἰστέον ὅτι τὸ ΠΟΤΕ εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν παρὰ Λαΐου καὶ Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθέντα αὐτὸν εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέθηκαν πρὸς ἀπώλειαν· τὸ δ' ΕΔΑΙ, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνου καὶ νῦν ἡ ἀρὰ τοῦτον διώκει, ἣν ἠράσαντο αὐτὸν ἐφθάρθαι. λέγει οὖν τὴν ἀρὰν ἀμφιπλῆγα, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς γεγονυῖαν. δεινόπουν δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεσθαι πρὸς οὓς ἂν πεμφθῇ. τὸ δὲ ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΕΣΤΑΙ ΛΙΜΗΝ καὶ ΠΟΙΟΣ ΚΙΘΑΙΡΩΝ τοῦτο βούλεται, ὅτι εἰ τῆς παρανομίας τῆς σῆς αἴσθησιν λάβοις, οὐδεὶς τόπος ἔσται ἀνήκοος τοῦ κατὰ σὲ δράματος. σύμφωνος γὰρ καὶ ὁ Κιθαιρὼν καὶ συμ-

δων τῷ ἡμετέρῳ λόγῳ. ἃ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σοῦ λέγω, ταῦτα οὗτος βεβαιώσει, ἐπειδὰν ἀποφανῇ, ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν ἐξετέθης.

423. ΑΝΟΡΜΟΝ, ἤγουν κακολιμένιστον, εἰς ὃν οὐδεὶς ὥρμισεν. οὐδεὶς γὰρ τῇ μητρὶ συνῆλθεν ἢ σύ.

425. Α Σ' ΕΞΙΣΩΣΕΙ. τοῦτο λέγει, ὅτι ἡ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἴσθησις σὲ ὁμοιώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς ὢν Ἰοκάστης τῇ ἀληθείᾳ, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνίσως καὶ παρανόμως γέγονας. αὕτη οὖν σε ἡ ἀνισότης εἰς ἰσότητα τότε ἄξει· καὶ ὥσπερ τῇ ἀληθείᾳ υἱὸς τυγχάνεις, οὕτω καὶ τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδειχθήσῃ· τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τούτων ἂν νῦν δοκεῖς πατὴρ, ἀδελφὸς ὢν φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γεννηθείς.

438. ΗΔ' ΗΜΕΡΑ. ἤγουν ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἀποφανῇ Ἰοκάστης ὤν, καὶ ἀπολέσεις τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τἄλλα πείσῃ.

442. ΑΥΤΗ ΓΕ, ἤγουν αὕτη ἡ εὐδαιμονησις, ἤγουν τὸ τὰ αἰνίγματα σαφηνίζειν διολέσει σέ. εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σφιγγὸς εὗρες αἰνίγματα, οὐκ ἂν εἰς τόδε τύχης ἀφίκου.

443. τὸ ΕΞΕΣΩΣΑ διπλῶς νοητέον. εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς, οὔ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. ἢ εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπικειμένου λοιμοῦ, οὔ μοι φροντὶς, εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

445. ΩΣ ΠΑΡΩΝ ΤΑ Γ' ΕΜΠΟΔΩΝ. τοῦτο οὕτω λέγε, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδὼν καὶ ἐμπόδιον, τουτέστι παρὼν εἰς ὄχλον καὶ ταραχὴν εἰσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προκείμενον ζήτημα. εὕρηται δὲ καὶ ΣΥ Γ' ΕΜΠΟΔΩΝ.

460. ΙΩΝ ΕΙΣΩ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ ἐλθὼν εἴσω τοῦ οἴκου, καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος· ἢ ἰὼν εἴσω, ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὸν γεγονὼς, καὶ συνάξας τὸν νοῦν.

464. ἐπειδήπερ ὁ Παρνασὸς ἐν Δελφοῖς, ἐν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι μαντεῖον, διὰ τοῦτο ΔΕΛΦΙΣ ΠΕΤΡΑ λέγει, ἀντὶ τοῦ, ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασῷ οἰκῶν. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ὁ Χορὸς πρὸς τοὺς Τειρεσίου λόγους ἀηδῶς διάκειται, τῷ δ' Οἰδίποδι βοηθεῖ, διὰ τοῦτο καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν ὃν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον.

472. ΑΝΑΠΛΑΚΗΤΟΙ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ τὸ μέτρον ἁρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ. εὕρηται γὰρ ἔν τινι τῶν παλαιῶν οὕτω βιβλίων. δεινὰς δὲ Κῆρας λέγει, τὰ δύο ἀνομήματα, ἃ Τειρεσίας ἔφη κατ' Οἰδίποδος· λέγω δὴ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τοῦ πατρὸς φόνον. τὸ δὲ ΑΜ' ΕΠΟΝΤΑΙ ἀντὶ τοῦ σὺν Ἀπόλλωνι ἔρχονται, οὐχ ὅτι ὁ Ἀπόλλων οὕτως ἐθέσπισεν· ἐκεῖνος γὰρ ἐξελεῖν τὸ μίασμα μόνον τῆς χώρας εἶπεν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἅμα αὐτῷ ταύτας ἕπεσθαι λέγει, διὰ τὸ Τειρεσίαν ταύτας ἐκφῆναι ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντείᾳ.

485. ΟΥΤΕ ΔΟΚΟΥΝΤ'. οὔτ' ἀρέσκοντά μοι, οὔτ' ἀποφάσκοντα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιστίαν δεχόμενα. ἤγουν μὴ οἷά τε ἀπιστεῖσθαι, διὰ τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

489. ἀπορήσειεν ἄν τις, διὰ τί οἱ δύο διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ Η ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ καὶ τὸ Η ΤΩι ΠΟΛΥΒΟΥ κεῖνται, δέον οὕτως εἰπεῖν, τί γὰρ Λαβδακίδαις καὶ τῷ Πολύβου νεῖκος ἐκεῖτο. καί φαμεν ὅτι τοῦτο δύνανται οὗτοι οἱ σύνδεσμοι δηλοῦν, ὡς οὔτε τῷ Λαΐῳ διαφορά τις ἦν ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος, οὔτε τῷ Οἰδίποδι ἀπὸ τοῦ Λαΐου.

496. ἰστέον ὅτι διότι μὲν τὸ ἐπίκουρος δοτικῇ συντάσσεται, τὸ μὲν ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣ πρὸς τὸ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ εἶπεν· ἡ δὲ γενικὴ, τὸ ΑΔΗΛΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ, πρὸς τὸ ὄνομ' ἐστὶ τὸ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ. ἐπίκουρος γὰρ τῷ δεῖνι τῶν κακῶν φαμέν.

507. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ΕΠ' ΑΥΤΩι, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. οὐ γὰρ ἦν ἴσον τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς.

516. ΠΡΟΣ Γ' ΕΜΟΥ. εὕρηται ΠΡΟΣ Τ' ΕΜΟΥ, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἕτερον ἀλλ' ἢ, πρὸς ἐμοῦ τι. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, τῶν τις ἀνθρώπων, τὸ τις διὰ μέσου τιθέντες, οὕτω καὶ τοῦτο. ὅτι δ' ἐστι τι, καὶ οὐ σύνδεσμος τε, ὥς φασί τινες, μαρτυρεῖ τὸ ΦΕΡΟΝ.

526. ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. οὓς περὶ τῶν παρόντων λέγει. ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπους ἔφη, οἱ τοῦ Τειρεσίου λόγοι, οὓς κατ' αὐτὸν ἔφη, πρὸς ψεῦδος συντίθενται, καὶ οὐκ ἐν ἀληθείᾳ λελεγμένοι εἰσίν.

528. ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ. ἤγουν ἀπὸ ἀνθρώπου σώφρονος, καὶ ὑγιεῖς φρένας ἔχοντος· ἢ

ἀπ' ἀκριβοῦς συνειδήσεως καὶ καθεστηκυίας γνώμης. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ΕΞ ΟΜΜΑΤΩΝ ΟΡΘΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καθεστηκὸς ἔχουσι τὸ ὄμμα· οἱ δὲ μαινόμενοι, παρατετραμμένον.

531. ἴσως ἄν τις ἐνταῦθ' ἐλθὼν καινίσειε τὴν δευτέραν ἔννοιαν, ἣν πρώην ἔφαμεν εἰς τὸ ΚΑΙ ΤΑΥΤ' ΙΩΝ ΕΙΣΩ ΛΟΓΙΖΟΥ. ἐλέγομεν γὰρ τὸ ΕΙΣΩ, ἐντὸς τῶν οἴκων ἐλθὼν, ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ καθ' ἡσυχίαν γενόμενος. ἀμφότερα οὖν ταῦτ' ἔχεται λόγου, καὶ οὐδὲν κωλύει τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἄριστον, εἰ καὶ νῦν ὁ Χορὸς φησιν, ΑΥΤΟΣ Δ' ΟΔ' ΗΔΗ ΔΩΜΑΤΩΝ ΕΞΩ ΠΕΡΑι. ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος ἐντὸς οἴκου, ἢ εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥστε οἱ πειρασόμενοι ἡμᾶς αἰτιᾶσθαι, σφᾶς αὐτοὺς εἰς αἰτίαν ἐμβαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὡς δεῖ τὰ πράγματα λογίζεσθαι.

545. ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ. ἤγουν κακὸν ἡγοῦμαι τὸ ἀπὸ σοῦ τι μανθάνειν. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει, χάριν σαφηνείας, εἰρήκαμεν. ὥσπερ γάρ φαμεν, κακοῦ ἀνδρὸς ἡγοῦμαι τοῦτο, καὶ πάλιν, βαρβάρου τὴν ὕβριν γινώσκω, οὕτω καὶ, μανθάνω σοῦ τόδε.

561. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΛΑΙΟΙ πρὸς τὸ ΜΑΚΡΟΙ. οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι καὶ παλαιοί εἰσιν.

570. ΤΟΣΟΝ. ἀλλὰ τοσοῦτον γοῦν οἶσθα. καὶ λέγοις ἂν αὐτὸ, εἰ καλῶς φρονεῖς. ἤ, εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ ΤΟ ΣΟΝ γινώσκεις, εἰ καλῶς φρονεῖς.

572. τὸ ΤΑΣ πρὸς τὸ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ τινὲς συνάπτουσιν, οὕτως· οὐκ ἄν ποτε εἶπε τὰς διαφθορὰς τοῦ Λαΐου ἐμάς. σὺ δ' ἐκείνους ἐάσας, τὸ ΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΜΑΣ, ὥσπερ συντέθειται, σύναπτε, οὕτως· οὐκ ἄν ποτ' εἶπε τὰς ἐμὰς ὡς αὐτὸς οἴεται διαφθορὰς τοῦ Λαΐου. πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνου ὑπόληψιν ΤΑΣ ΕΜΑΣ ἀφωρισμένως εἶπε, καὶ οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν. εὑρήσεις δ' ὅμοιον καὶ προϊὼν, ὅταν λέγῃ, (656.) Τὸν ἐναγῆ φίλον ποτὲ ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ. ἐκεῖ γὰρ τὸ ΕΝΑΓΗ πρὸς τὴν τοῦ Οἰδίποδος ὑπόληψιν κεῖται. τὸ δὲ πᾶν· εἰ μὴ μετὰ σοῦ ἐβουλεύσατο, οὐκ ἄν ποτέ με φονέα Λαΐου εἶπεν.

574. εἰ μὲν φονέα σὲ τοῦ Λαΐου ἐκεῖνός φησιν, αὐτὸς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ σοῦ βουλοίμην ἂν μαθεῖν, ὥσπερ καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ νῦν.

577. γαμεῖ τις ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ, γάμον ἔχει, τουτέστι, συνημμένος ἐστὶ γυναικὶ, ὡς ἐν τῷ· (Μητροδώρου ἐπιγρ.) οὐ γαμέεις, ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον. καὶ γαμεῖ τις τήνδε μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαβὼν ἔχει, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΓΗΜΑΣ ΕΧΕΙΣ.

580. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἐμοῦ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὅνπερ ἄνω ἔφαμεν λόγον εἰς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ Δ' ΕΓΩ ΚΑΚΟΣ ΣΟΥ, ὁ αὐτός ἐστι κἀνταῦθα. πάντα γὰρ λαμβάνει ἐμοῦ, τουτέστιν ἡμέτερα ὄντα αὐτὴ δέχεται.

583. οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος, ΕΙ ΔΙΔΟΙΗΣ ΣΑΥΤΩι ΛΟΓΟΝ, ἤγουν σκέψιν καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ΩΣ ΕΓΩ, δηλονότι ἐμαυτῷ δίδωμι. ἤγουν σκέψαι, ὡς ἐγὼ σκέπτομαι.

584. ΣΚΕΨΑΙ ΔΕ. λόγισαι δὲ καὶ τοῦτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τινὰ, εἰ τὰ αὐτὰ ἕξει κράτη, προκρῖναι ἂν μᾶλλον ἄρχειν σὺν φόβῳ, ἢ ἄρχειν δηλονότι ὑπνώττοντα ἀφόβως, τὸ ΑΝ πρὸς τὸ ΕΛΕΣΘΑΙ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΔΟΚΕΙΣ, ὥς τινές φασι, δοκῇς γράφοντες διὰ τοῦ η.

586. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΥΔΟΝΤΑ, καὶ οὐ διαλέγοντα. ὁ γὰρ ἀμερίμνως ζῶν, πρὸς ὕπνον ἐγείρεται. τὸ δὲ ΕΙ ΤΑ Γ' ΑΥΘ' ΕΞΕΙ ΚΡΑΤΗ πρὸς τὸ ΦΟΒΟΙΣΙ συναπτέον· τὸ δὲ Η ΑΤΡΕΣΤΟΝ ΕΥΔΟΝΤΑ διὰ μέσου.

591. ΑΚΩΝ ΕΔΡΩΝ. τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τοὺς αὐτὴν ἔχοντας ἀναγκάζει πολιτεύεσθαι.

592. ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἡ τυραννὶς καὶ ἡ βασιλεία ἔφυ καὶ ὑπάρχει ἔχειν ἐμοὶ ἡδίων καὶ ἡδυτέρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπου, ἐφ' ἧς νῦν εἰμί;

595. ΩΣΤ' ΑΛΛΑ ΧΡΗιΖΕΙΝ. ἡ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μέν ἐστιν, ἀλλὰ παρακεκινδυνευμένον καὶ ὕποπτον· ἡ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπούδαστον. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ χρῄζω οὐ μόνον γενικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ ὅτι μὲν γενικῇ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σύν-

ταξιν. χρῄζω γὰρ, τὸ χρείαν τινὸς ἔχω· ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, πρὸς τὸ σημαινόμενον. οὗ γάρ τις ἔχει χρείαν, θέλων αὐτὸ ἔχει χρείαν.

596. ΠΑΣΙ ΧΑΙΡΩ. ἀντὶ τοῦ πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφοροῦμαι καὶ θαῤῥῶ, καὶ εἰς οὐδένα ὑποψίαν ἔχω· ὃ τυραννίδος ἔξω καθέστηκεν. ἐκείνη γὰρ καὶ συγγενέσι αὐτοῖς καὶ φίλοις ἀπιστεῖ. ἢ τὸ ΠΑΣΙ ΧΑΙΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πᾶσι πράγμασιν ἥδομαι, καὶ οὐδεμία φροντὶς καὶ μέριμνα περὶ οὐδενός ἐστί μοι, ἀμβλεῖαν ποιοῦσα τὴν ἡδονήν.

598. ἡ σύνταξις. ἔνι γὰρ καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπανθ' ἃ βούλονται ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν ἐμοὶ, τὸ τυχεῖν τούτων. τουτέστι, λογίζονται δὲ ἐμοῦ ἁπάντων, ὧν χρῄζουσι καὶ δέονταί σου, τεύξεσθαι. δέον δ' εἰπεῖν οὕτως, τὸ γὰρ τυχεῖν ἁπάντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἔνι, ὁ δὲ ΑΠΑΝΤΑ εἶπε πρὸς τὸ ΕΝΙ· τὸ δὲ ΤΥΧΕΙΝ ἔξωθεν συντάσσει, τὸ τυχεῖν τούτων δηλονότι.

603. ἡ σύνταξις· ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ ΙΩΝ καὶ ἐλθὼν ΠΥΘΩΔΕ καὶ εἰς τὴν Πυθίαν, ΠΕΥΘΟΥ καὶ μάνθανε ΤΑ ΧΡΗΣΘΕΝΤΑ καὶ τὰ μαντευθέντα σοι, ΕΛΕΓΧΟΝ καὶ δοκιμασίαν ΤΩΝΔΕ, ΕΙ ΣΑΦΩΣ καὶ ἀληθῶς ΗΓΓΕΙΛΑ ΣΟΙ ταῦθ' ἃ ἔφην σοι. οὕτω καὶ τὸ ΕΛΕΓΧΟΝ λέγε, καὶ μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, μανθάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμὲ εὔνουν, οὕτω καὶ τοῦτο, μάνθανε τὰ χρησθέντα ἔλεγχον τῶνδε.

605. ἐὰν εὕρῃς με κοινῇ τι βουλευσάμενον περὶ τούτου Τειρεσίᾳ ΤΩι ΤΕΡΑΣΚΟΠΩι καὶ τῷ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς μαντείας σκοποῦντι καὶ σαφηνίζοντι, κόλασόν με.

607. ΤΗι Τ' ΕΜΗι ΚΑΙ ΣΗι. τοῦτο λέγει, καὶ τῇ ἐμοὶ προσηκούσῃ, ἤγουν ἣν ἄξιός εἰμι παθεῖν, κακὸς φανείς· καὶ τῇ σοι προσηκούσῃ, ἤγουν ἣν ἄξιον βασιλέα ποιεῖσθαι κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων αὐτῷ· ἢ ἣν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμαυτοῦ, καὶ αὐτὸς ψηφίσαιο κατ' ἐμοῦ.

616. ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩι ΠΕΣΕΙΝ. ἤγουν φοβουμένῳ σοι πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρέων, ὡς οὐκ ἐκ τοῦ εὐθέως δίκαιον καταψηφίζεσθαι, οὓς ἂν κατὰ σοῦ ὑπονοήσῃς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζειν παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καταδίκους αὐτοὺς εὑρόντα, τότε κολάζειν. οἱ γὰρ ταχεῖς φρονεῖν, ἤγουν οἱ ταχέως καὶ μὴ μετὰ σκέψεως ποιοῦντές τι, οὐκ ἀσφαλεῖς, ἀλλ' ἀβέβαιοι, καὶ πρὸς κίνδυνον ἴσθ' ὅτε πίπτουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἢ μερικὸν τὸ ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΩι νοεῖ διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἢ καθόλου διὰ πάντα φοβούμενον.

622. τὸ Η, εἰ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν ἐρεῖς τὸ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ ὄντως ἄρα νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἑξῆς εἴποις, ἀντὶ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου νοήσεις, στίζων καὶ ἐν ἀμφοτέροις εἰς τὸ ΧΡΗιΖΕΙΣ. ἰστέον δὲ ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποστιγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς τὸ, (Αἰ. 75.)

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ τὸ, (Αἰ. 81.)

μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ποτὲ δὲ κατ' ἀπόφασιν, ὡς τὸ, (Αἰ. 107.)

πρὶν ἄν τι δράσῃς, ἤ τι κερδανεῖς πλέον.

628. ἐγὼ μὲν οὐ κακός εἰμι· ΕΙ ΔΕ ΞΥΝΙΗΣ ΜΗΔΕΝ, ἤγουν εἰ ψευδῶς τοῦτο νοεῖς, τί λοιπόν; πρὸς ὃ Οἰδίπους ἀποκρίνεται ΑΡΚΤΕΟΝ Γ' ΟΜΩΣ, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις. τουτέστι, καὶ εἰ οὕτως ἔχεις, ὅμως ἀρκτέον καὶ κυριευτέον ἐμοί σου· πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ΟΥΤΟΙ ΚΑΚΩΣ ἄρξεις, ἐμοῦ ΑΡΧΟΝΤΟΣ, ὥσπερ καὶ σὺ, ὅπερ ἀπιθὲς δοκοῦν εἰς θυμὸν ἐξάγει Οἰδίποδα.

630. ΚΑἸΜΟΙ ΠΟΛΕΩΣ. τοῦτο διπλῶς νοητέον. ἢ καὶ ἐμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἤγουν τοῦ βοᾶν Ω ΠΟΛΙΣ ΠΟΛΙΣ, ὥσπερ σοί· ἢ κἀμοὶ μέτεστι τῆς πόλεως, ἀντὶ τοῦ, οὐ τῶν ἰδιωτῶν εἷς εἰμὶ, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλα δυναμένων, ὥστε οὐχ ἧττον ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακούσεται.

641. ψεύδεται Κρέων ἐνταῦθα. Οἰδίπους γὰρ ἄνω εἶπεν ἀποκτεῖναι αὐτὸν, καὶ οὐκ ἐξελάσαι τῆς χώρας.

647. ΤΟΝΔ' ΟΡΚΟΝ, ἤγουν ὃν αὐτὸς ὤμοσε. λέγει δὲ τοῦτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ ΜΗ ΝΥΝ ΟΝΑΙΜΗΝ, καὶ τὸ ΑΡΑΙΟΣ ΟΛΟΙΜΗΝ.

660. ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ πρόμαχον λέγει τὸν Ηλιον, ὥσπερ ἰόντα τὸν οὐρανὸν, ἔνθ' αὐτοί εἰσι, καὶ ὥσπερ φύλακος τάξιν ἔχοντα· εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ ΘΕΟΝ μικρογραφήσεις, ὥσπερ

τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλου εἴποις ἂν, καὶ τὸ ΠΑΝΤΩΝ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων νοήσεις. ὀμνύει δ' ὁ Χορὸς τὸν Ἥλιον, ὡς ἔφορον πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ τῶν κρυπτῶν γνωστὴν καὶ ἐκφάντορα. ΑΘΕΟΣ, ΑΦΙΛΟΣ. ἤγουν πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθεὶς, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισηθεὶς λίαν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ὅτι ὕστερον ἀπολοίμην· ἢ τὸ ΑΘΕΟΣ, ΑΦΙΛΟΣ ἀντὶ τοῦ, ἀσεβὴς, καὶ μὴ περὶ τοὺς φίλους εὐγνώμων.

668. ΤΑ ΠΡΟΣ ΣΦΩΙΝ, τὰ παρ' ὑμῶν. ἤγουν ἵνα μὴ κορυφωθείη ἡ τῆς πόλεως δυστυχία, τὰ ὑμέτερα προσλαβοῦσα κακὰ, προνοούμενος ἐγὼ τὴν ἱκετείαν ταύτην ἀνήνεγκά σοι. γράφειν δὲ χρὴ ΚΑΚΑ ΠΡΟΣΨΑΥΣΕΙ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς.

673. ΣΤΥΓΝΟΣ ΜΕΝ. ἤγουν σκυθρωπός τις τυγχάνεις, εἴκων καὶ ὑποτασσόμενός τινι, ὅταν δεήσηταί σου ἣν ἔχεις ὀργὴν παῦσαι. ΑΙ ΔΕ ΤΟΙΑΥΤΑΙ ΦΥΣΕΙΣ. ἤγουν ὁ ἔχων ἄνθρωπος τοιαύτην φύσιν, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ οὐ δύναται φέρειν, ὅτι τοιοῦτός ἐστι. τὸ δὲ ΔΙΚΑΙΩΣ εἶπε, διότι δίκαιόν ἐστι τοὺς κακοὺς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ἑαυτῶν μισεῖσθαι.

677. ΑΓΝΩΤΟΣ, ἤγουν ἀναισθήτου τῶν ἐμῶν, καὶ ἕτερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοντος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἄγνως καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ γιγνωσκόμενος εὕρηται, καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ γιγνώσκων.

680. ΜΑΘΟΥΣΑ. ἤγουν ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς ἔγνων ὅπερ ἐστὶ, ποιήσω τοῦτο καὶ κομίσω δηλαδή. ἔγνων γάρ τίς ἐστιν ἡ κατέχουσ' αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. ΔΟΚΗΣΙΣ ΑΓΝΩΣ. τοῦτο καὶ εἰς τὸν Οἰδίποδα καὶ εἰς τὸν Κρέοντα νόει. εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τοῦ Τειρεσίου ἐπ' αὐτῷ μαντείας, ἃς οὐκ ἀληθεῖς ὁ Χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδος πρὸς αὐτὸν τοῦτον ψευδῆ ὑπόληψιν, ὡς ὑποβάλλοντα κατ' αὐτοῦ τὸν μάντιν τοιαῦτα λέγειν. τὸ δὲ ΔΑΠΤΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ 'ΝΔΙΚΟΝ τοῦτο λέγει, ὅτι οὐ μόνον ματαία ὑπόληψις αὐτοὺς λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄδικός ἐστιν.

685. ΑΛΙΣ καὶ αὐτάρκως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ὅπου ἔληξε, προπονουμένης καὶ προπασχούσης ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπειδήπερ ἡ γῆ δυστυχεῖ, πρὸς ἑαυτὴν ἕλκει τὸν νοῦν μου, καὶ οὐκ ἐᾷ ἀναξαίνειν τὰ τούτοις συμβάντα. ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πέπαυται, καὶ οὐ δεῖ αὖθις λέγειν.

687. ΟΡΑΙΣ ΙΝ' ΗΚΕΙΣ. τοῦτο Οἰδίπους λέγει πρὸς τὸν Χορὸν, ὅτι οὐκ ἐβούλετο διηγεῖσθαι Ἰοκάστῃ τὴν διαφοράν. δόξαν γὰρ ἐντεῦθεν παρίστη, ὅτι καταγιγνώσκων Οἰδίποδος, ὡς ἀδίκως ὀργισθέντος Κρέοντι, λέγειν οὐκ ἤθελεν.

698. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΟΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΗΝΙΝ ἐστίν.

705. τὸ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ δέ. νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι οὐ λέγει· αὐτὸς, εἰσπέμψας δέ. εἰ μὲν οὖν στίξεις εἰς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, οὕτως ἐρεῖς· ἐπεὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ στόμα τούτου τοῦ λόγου, τοῦ λέγειν ὅτι ἐγὼ φονεύς εἰμι Λαΐου, ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ἤγουν ὅσον τὸ καθ' αὐτόν αὐτὸς γὰρ περὶ τούτου καθάπαξ σιγᾷ. εἰ δ' ὁμοῦ τὸ ΠΑΝ ἐρεῖς ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ΤΟ Γ' ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ, ἔσται οὕτως· ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν, ἤγουν τὸ οἰκεῖον πᾶν στόμα ἐλευθεροῖ καὶ ἀφίστησι τούτου τοῦ λόγου.

720. ἀπορητέον πῶς ἄνω (712.) μὴ τὰς περὶ τούτων μαντείας Ἀπόλλωνα θεσπίσαι φάσκουσα Ἰοκάστη, ἀλλὰ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, νῦν φησιν ἐνταῦθα ΟΥΤ' ΑΠΟΛΛΩΝ ΗΝΥΣΕ. καὶ φαμὲν, ὅτι τοῦτο λέγει, οὐκ ἐναντιουμένη τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.

742. ΧΝΟΑΖΩΝ, ἀνθῶν, ὥσπερ ὑπὸ χνοὸς περικεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλήν. αἱ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξάμεναι χνοῦν τρίχες, οὔτε λευκαί εἰσιν, οὔτε μέλαιναι, ἀλλ' εἶδος ἕτερον μεταξὺ τούτων ἐκφαίνουσιν.

747. ΒΛΕΠΩΝ. ἤγουν δέδοικα μήπως οὐ τυφλὸς, ἀλλὰ βλέπων καὶ ἀληθεύων ὁ μάντις ᾖ, παρ' ὅσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέπει· ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλώττων ἐστί.

766. ΕΦΙΕΣΑΙ, ἐντέλλῃ, ἐπιθυμεῖς. καὶ γενικῇ γὰρ καὶ αἰτιατικῇ συντάττεται τὸ ἐφίεμαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ.

771. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΡΗΘΗΙΣ ὑπόστιξον, οὕτως· καὶ οὐ μὴ στερηθῇς ἂν ζητεῖς, βεβῶτος ἐμοῦ ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, ἤγουν τοσαύτην ἐλπίδα ἔχοντος, ὥστε τὸν ἀγρότην μόνον ἰδεῖν, καὶ παρ' ἐκείνου ἀκοῦσαί τι. κατὰ πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀπήλπισα. ἢ πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ οὕτως· ἐμοῦ βεβῶτος, ἤγουν ζῶντος, οὐ μὴ στερηθῇς τῶν ἐλπίδων ἐς τοσοῦτον, ἤγουν ἅπερ

ἐλπίζεις μαθεῖν παρ' ἐμοῦ, οὐ μὴ ἀποτύχῃς τούτου ἐς τοσοῦτον, ὥστε μὴ μαθεῖν αὐτό. κρεῖττον δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον. μαρτύριον δὲ, προϊὼν γὰρ λέγει· (836.)

καὶ μὴν τοσοῦτόν ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

795. ΑΣΤΡΟΙΣ. παροιμία ἐστὶ τῶν μακρὰν ὁδὸν καὶ ἔρημον πορευομένων. οἱ γὰρ φεύγοντες ἀειφυγίαν, τοῖς ἄστροις ἐσημειοῦντο τὴν ἑαυτῶν πατρίδα.

809. ΔΙΠΛΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙ. τοῦτο διπλῶς νοητέον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάστιγι δύο κέντρα ἐχούσῃ. τὸ δὲ ΕΤΙΣΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπέδωκε, παρ' ὅσον οἱ κολαζόμενοι διά τινα προϋπάρξασαν ὑπ' αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἁμαρτίας ἀποδιδόασιν ὀφειλομένας.

817. ΩΙ ΜΗ ΞΕΝΩΝ. ἤγουν ᾧ τινι οὐκ ἔστιν ἐκδεδομένον δέχεσθαί τινα, ἐμὲ δηλονότι, ἐν τοῖς δόμοις, οὔτε τῶν ἀστῶν οὔτε τῶν ξένων. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη δοτικὴ τὸ Ωι ἢ πρὸς τὸ ΕΞΕΣΤΙ, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΝ. ὥσπερ γάρ φαμεν, μετεῖχον καὶ ἐχρώμην τῆς δόξης, οὐ πρὸς τὸ ἐχρώμην, ὅπερ ἐστὶ σύνεγγυς, οὔσης τῆς γενικῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μετεῖχον, διὰ μέσου ὄντος τοῦ ἐχρώμην· οὕτω καὶ τοῦτο τὸ Ωι πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΝ ἔχει τὴν δύναμιν. τὸ δὲ ΤΑΔΕ, καὶ ΤΑΣΔ' ΑΡΑΣ ταυτόν ἐστιν. αἱ γὰρ ἀραὶ, ἃς ἠράσατο τῷ Λαΐου φονεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἦσαν, ἢ μὴ προσδέχεσθαι αὐτὸν τοὺς πολίτας, μηδὲ προσφωνεῖν. καὶ οὔτις ἄλλος ἦν ὁ προστιθεὶς ἐπ' ἐμαυτῷ ταῦτα, ἢ ἐγὼ ὁ τάσδε τὰς ἀρὰς προστιθεὶς, κατὰ συνεκδοχὴν λαμβανομένου τοῦ ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ.

829. ΑΝΟΡΘΟΙΗ ΛΟΓΟΝ, ἤγουν ἔξω αἰτίας θήσει. τὸ γὰρ ΑΝΟΡΘΟΙΗ ΛΟΓΟΝ οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ κειμένην καὶ μὴ οὖσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνου ἀπολογίαν ἀνορθώσει, καὶ δείξει δι' ὧν ἀπολογήσεται.

833. ΚΗΛΙΔΑ ΣΥΜΦΟΡΑΣ, ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ συμφορὰν, ἤγουν δυστυχίαν, κηλῖδος, ἤγουν μολυσμοῦ.

847. ΕΙΣ ΗΜΑΣ γράφε, μὴ ΕΙΣ ΕΜΕ. οὐ γὰρ ἁρμόζει οὕτως τῷ μέτρῳ. εἰ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τίθενται, οὐδὲν ἀπεικός. πολλὰ γὰρ εὑρίσκεται ὅμοια.

851. ΚΑἸΚΤΡΕΠΟΙΤΟ. τὸ ἐκτρέπεσθαι κυρίως ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται, ὅταν τὴν, ἣν βαδίζει τις, ὁδὸν καταλιπὼν, ἑτέραν βαδίσῃ, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἴς τι μεταπιπτόντων.

857. ΩΣΤ' ΟΥΧΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ. ὥστε ἕνεκα τῆς μαντείας τοῦ Απόλλωνος, οὔτε βλέψαιμι ἂν τῇδε καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπόλωλε· πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπηνέχθη τοῦ ζῆν. οὔτε τῇδε καὶ ἐνταῦθα ὕστερον, ὅτι ὑπὸ σοῦ πεφόνευται. ὑπὸ τοῦ παιδὸς γὰρ ὁ Απόλλων ἐθέσπισε. ταῦτα δὲ λέγει ἀπορούσα περὶ τοῦ φόνου, πῶς ἄρα καὶ γέγονεν.

863. καταγινώσκων ὁ Χορὸς τῆς Ιοκάστης, ὡς μὴ δεχομένης τὰς τοῦ Απόλλωνος μαντείας, φησίν· Εμοὶ φέροντι τὴν ΕΥΣΕΠΤΟΝ ΑΓΝΕΙΑΝ, ἤτοι τὸ πάνσεπτον σέβας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τουτέστιν, ἐμοὶ σεβομένῳ τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα, εἴθε ξυνείη καὶ συνυπάρχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. εἰπὼν δ' ἀορίστως τὸ ΛΟΓΩΝ καὶ τὸ ΕΡΓΩΝ, νῦν ὁρίζεται λέγων ΩΝ ΠΡΟΚΕΙΝΤΑΙ ΝΟΜΟΙ μεγάλοι τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὸν οὐρανίαν αἰθέρα, ἤγουν ἐξ οὐρανοῦ. δείκνυσι δ' ἐντεῦθεν, ὅτι ΛΟΓΩΝ καὶ ΕΡΓΩΝ λέγει τῶν θείων, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ οὐρανοῦ νενομοθέτηται, ὧντινων νόμων μόνος ὁ Ολύμπιος πατήρ ἐστιν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΔΙ' ΑΙΘΕΡΑ ΤΕΚΝΩΘΕΝΤΕΣ. οὐδ' ἔτικτε, οὐδ' ἐξεῦρεν αὐτοὺς τοὺς νόμους ἡ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κατακοιμίσει καὶ καταβαλεῖ αὐτοὺς, καὶ ἀφανίσει λήθη. τουτέστιν, ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι οὐχ εὗρον τοὺς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους, ἀλλ' οὐρανόθεν ἦλθον ἡμῖν, οὐδ' ὑπὸ λήθης ἀνθρώπων ἂν κατασβεσθεῖεν. ΜΕΓΑΣ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΘΕΟΣ ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, ΟΥΔΕ ΓΗΡΑΣΚΕΙ, τουτέστιν, ὡς ἀληθεῖς ὄντες οἱ νόμοι ἀεὶ ἔσονται καὶ οὐκ ἀφανισθήσονται. ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς ἀγνοοῦντες, ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΙΘΕΡΟΣ λέγουσι, διὰ τὸ ΔΙΑ. τὸ δ' ἔστιν ὅμοιον τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτ. ἐ. Θ. 207.) ἱππικῶν τ' ἀΰπνων πηδαλίων διὰ στόμα. ἔφαμεν δ' ἐκεῖ τὸν περὶ τούτου λόγον.

873. ΥΒΡΙΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. ἤγουν ἡ ὑπεροψία ποιεῖ τύραννον, τουτέστιν, ἡ ὑπεροψία κακοὺς καὶ ἀνόμους (τοιοῦτοι γὰρ οἱ τύραννοι.) ἐργάζεται τοὺς αὐτὴν ἔχοντας, ὥστε καὶ Ιοκάστη ἐξ ὑπεροψίας τὸν Απόλλωνος ἠτίμασε λόγον. ἐὰν ὑπερπλησθῇ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἃ οὐκ ἔστιν ἐπίκαιρα καὶ πρέποντα, μηδὲ συμφέροντα τῷ αὐτὴν ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον

καὶ τραχεῖαν εἰσαναβᾶσα, ἤγουν εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσασα καὶ κορυφωθεῖσα, ἀνάρουσε καὶ ὥρμησε καὶ ἀπέπτωκεν εἰς ἀνάγκην, ΟΘΙ καὶ ὅπου οὐ χρῆται ποδὶ χρησίμῳ. τουτέστιν, ὑβρισταὶ καὶ ἄνομοι, οἷα ἡ Ιοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθλίως τὸν αἰῶνα διάγειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημνοῦ πιπτόντων καὶ συντριβόντων τοὺς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι. ΤΟ ΚΑΛΩΣ Δ' ΕΧΟΝ ΠΟΛΕΙ ΠΑΛΑΙΣΜΑ, ἤτοι τὴν περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει ἔρευναν, ΑΙΤΟΥΜΑΙ ΘΕΟΝ, ἤτοι τὸν Ἀπόλλω, ΜΗ ΛΥΣΑΙ, ἀλλ' ἀεὶ ποιεῖσθαι, καθάπερ καὶ νῦν ἐπὶ τῷ τοῦ Λαΐου φόνῳ. ΟΥ ΛΗΞΩ, καὶ παύσομαι ΠΟΤΕ ἔχων τὸν θεὸν ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ καὶ ἀντιλήπτορα. ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ Α ΜΗ ΕΠΙΚΑΙΡΑ, τὸ Α εἰ μὲν πρὸς τὸ ὕβριν νοήσεις, μακρόν ἐστιν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ τῆς στροφῆς ἀπαιτεῖ κῶλον. εἰ δὲ πρὸς τὰ ἑξῆς, βραχύ. οὐ κωλύει δὲ καὶ βραχὺ εἶναι, ἐπεὶ τὸ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν. ἔτι ἰστέον ὅτι εἰ καὶ τὸ ΚΑΛΩΣ ἐν πολλοῖς μακρὸν εὕρηται, ἔν γε μὴν τῷ ΤΟ ΚΑΛΩΣ Δ' ΕΧΟΝ ΠΟΛΕΙ, βραχύ ἐστι· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ κώλου τῆς στροφῆς. ἔοικεν οὖν ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους καὶ τοῦτο δέχεσθαι, ὃ καὶ κυρίως ἐγώ φημι δέχεσθαι, ὡς ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους δεχόμενον. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ ὑμεῖς, καὶ τὸ ἀὴρ, καὶ ὕδωρ, καὶ ἱερὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κακὸν ἀεὶ βραχὺ εὕρηται, καὶ οὐδέποτ' ἄλλως, εἰ καὶ ἐν τῷ (887.) ΚΑΚΑ ΝΙΝ ΕΛΟΙΤΟ ΜΟΙΡΑ, ἀντὶ μακροῦ ἔοικεν εἶναι, οὐ μήν ἐστιν.

883. ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ καὶ διάγει ΥΠΕΡΟΠΤΑ καὶ σοβαρῶς καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, τουτέστι καὶ οἷς πράττει καὶ οἷς λέγει, ἀφόβητος τῆς θείας δίκης, οὐδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἕδη καὶ εἴδωλα τῶν δαιμόνων, ἤτοι τοὺς θεοὺς, ΕΛΟΙΤΟ καὶ λάβοι ΝΙΝ καὶ αὐτὸν κακὴ ΜΟΙΡΑ καὶ τύχη, ΧΑΡΙΝ καὶ ἕνεκα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ὑπεροψίας, ἣν πρὸς τοὺς θεοὺς ἔχει, τῆς ΔΥΣΠΟΤΜΟΥ καὶ δυστυχοῦς, (μέγιστον γὰρ ἀτύχημα ἡ ἀσέβεια) εἰ μὴ κερδανεῖ δικαίως τὸ κέρδος, ἤγουν ἐὰν μὴ τὰ τῆς ὑπεροψίας ἆθλα δικαίως λάβῃ τιμωρηθεὶς, καὶ ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ τῶν ΑΣΕΠΤΩΝ καὶ ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ἢ ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθῇ πάλιν τῶν ΑΘΙΚΤΩΝ καὶ ἀπροσψαύστων, καὶ ὧν οὐδεὶς ἅπτεται ἀσεβῶν ἐγχειρημάτων, ΜΑΤΑΖΩΝ καὶ ματαιοποιῶν. τίς ἄρα ἀνὴρ ΕΤΙ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΕΝ ΤΟΙΣΔΕ, ἤγουν ἐν τῷ μὴ τιμωρεῖσθαι τοὺς κακοὺς, ΕΡΞΕΤΑΙ καὶ κωλυθήσεται, τῆς κακίας δηλονότι, τῷ ΘΥΜΩι, ἤγουν οἴκοθεν, ὥστε ΑΜΥΝΕΙΝ καὶ ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν τὰ ΒΕΛΗ τῆς ΨΥΧΗΣ, ἤγουν τὰ ἁμαρτήματα; ἤγουν οὐδεὶς τοὺς κακοὺς ὁρῶν ἀπαθεῖς, ἐπιστροφὴν ποιήσεται τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς καταφεύξεται. ΕΙ ΓΑΡ ΑΙ ΤΟΙΑΙΔΕ, ἤτοι αἱ κακαὶ πράξεις ΤΙΜΙΑΙ καὶ καλαὶ, ΤΙ ΔΕΙ ΜΕ ΧΟΡΕΥΕΙΝ καὶ πανηγύρεις ἱστάναι τοῖς θεοῖς, αἰτούμενον τὰ λυσιτελῆ; ἐὰν μὴ ἁρμόσῃ πᾶσι τοῖς βροτοῖς τάδε ΧΕΙΡΟΔΕΙΚΤΑ καὶ φανερὰ, τουτέστιν, εἰ μὴ ἑνὶ ἑκάστῳ ἁρμοδίως παρέσται ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἔπαθλα, τῷ μὲν κακῷ κακὰ, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθὰ, ἀλλὰ πάντες ἐπίσης μετέχοιεν τῶν θεῶν, ΟΥΚ ΕΤΙ ΕΙΜΙ καὶ πορεύσομαι ἐπὶ τὸν ΑΘΙΚΤΟΝ καὶ σεβάσμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤτοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ΣΕΒΩΝ καὶ τιμῶν αὐτὸν, οὐδὲ εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἀβαῖσι καὶ ἐν Λυκίᾳ· Ἀβαὶ γὰρ, τόπος Λυκίας· οὐδ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἤτοι τὸν Δία. ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς Ζεὺς ΑΚΟΥΕΙΣ καὶ ὀνομάζῃ, ὥσπερ οὖν εἶ, μήτε σὲ μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάθῃ τοῦτο, τὸ τοὺς κακοὺς τετιμωρῆσθαι, ἀλλὰ μέχρις ἂν ἡ σὴ ἀρχὴ ἐπέχῃ, κολάζοιντο οἱ κακοί. ΕΞΑΙΡΟΥΣΙ γὰρ καὶ ἐκβάλλουσι καὶ ἀτιμάζουσιν ΗΔΗ καὶ νῦν ΦΘΙΝΟΝΤΑ καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ ΘΕΣΦΑΤΑ καὶ μαντεύματα τοῦ Λαΐου. τουτέστι, τὸν πάλαι δοθέντα παρ' Ἀπόλλωνος τῷ Λαΐῳ χρησμὸν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται, Ιοκάστη νῦν ἀτιμάζει καὶ ψευδῆ οἴεται, καὶ οὐδαμῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανὴς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς οὐδὲν τὰ ἐκείνου λογίζεται καὶ ἀτιμάζεται. ΕΡΡΕΙ ΔΕ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρόνηται τὰ θεῖα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δέκατον κῶλον, τὸ ΦΘΙΝΟΝΤΑ Δ' ΩΣ ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ἐλλιπὲς ἦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς· διὸ καὶ προσετέθη παρ' ἐμοῦ τὸ ΩΣ ΕΜΟΙ ΔΟΚΕΙ, ὅπως ὁλόκληρον καὶ τοῦτο γένηται· καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη· εἰ δέ τις βέλτιόν τι νοήσει, τοῦτο τεθείτω.

916. ΤΑ ΚΑΙΝΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙ. ἤγουν τοὺς νῦν χρησμοὺς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν εἰρηκότων ὅτι Λάϊος ὑπὸ παιδὸς τεθνήξεται.

920. ΚΑΤΕΥΓΜΑΣΙΝ, ἤτοι τοῖς κινοῦσι κατάπαυσιν τῶν εὐχῶν, ἤγουν τοῖς θυμιάμασι καὶ ἀναθήμασι. ΕΥΑΓΗ ΠΟΡΗΙΣ, ἤγουν ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τοῦ Οἰδίποδος παράσχῃς, ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱεράν. ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές.

930. ΠΑΝΤΕΛΗΣ, τελεία, νόμιμος. οὕτως, εἰ πρὸς τὸ ΔΑΜΑΡ συνάψεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΟΛΒΙΑ, τελεία μόνον.

937. ΗΔΟΙΟ ΜΕΝ. εὐφρανθείης μὲν, διότι ὁ σὸς πόσις καὶ ἑτέρας βασιλείας ἐγκρατὴς μέλλει γενήσεσθαι· λυπηθείης δὲ, εἰ τὸν τοῦ σοῦ κηδεστοῦ θάνατον ἀκούσαις.

940. ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ, τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμένης.

971. ΤΑ Δ' ΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ἤγουν, ἀλλὰ τοὺς ἐνταῦθα διδομένους χρησμοὺς μεθ' ἑαυτοῦ λαβὼν ὁ Πόλυβος ἀξίους οὐδενὸς, κεῖται παρὰ τῷ Ἅιδῃ, ἤτοι ἐν τῷ Ἅιδῃ.

979. ΕΙΚΗ, ἤγουν ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρᾶν.

1029. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΛΑΝΗΣ. οἱ γὰρ ποιμένες νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δ' ἐκεῖσε τὰ ποιμνίον ἀνάγουσι πρὸς τὸ λυσιτελοῦν.

1037. ΠΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ, Η ΠΑΤΡΟΣ ἔπαθον τοῦτο δηλονότι; ἤγουν τὸ διατρυπηθῆναι τοὺς ἀστραγάλους. ἀσύνετον γὰρ καὶ ἀνακόλουθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, τὸ νομίζειν ἐρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη.

1063. ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ. δούλου γὰρ τὸ μὴ ἐμφανὲς ἔχειν τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. εἰκότως δὲ τὸ ΤΡΙΔΟΥΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΤΡΙΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ.

1070. ΠΛΟΥΣΙΩι, εὐδαίμονι· τοῦτο δὲ λέγει, διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσήμου ὄντα φανήσεσθαι.

1081. τὸ ΤΗΣ ΕΥ ΔΙΔΟΥΣΗΣ λέγει, διότι πάντα τὰ τῆς Τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἐστὶν ἡμῖν, ἀλλὰ καλά ἐστι, καὶ πρὸς συμφέρον ἡμῖν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τοῦτο καταμαθεῖν. ΜΗΝΕΣ ΜΕ ΔΙΩΡΙΣΑΝ. ἤγουν ὁ χρόνος δυστυχῆ με καὶ εὐτυχῆ πεποίηκεν· ἢ τὸ ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΝ διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1086. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ ΚΑΙ ΙΔΡΙΣ καὶ ἐπιστήμων καὶ ἄριστος στοχαστὴς, μὰ τὸν πανσέληνον Ὄλυμπον, οὐκ ἴση καὶ ὑπάρξεις, ὦ Κιθαιρὼν, ΑΠΕΙΡΩΝ καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὔριον ἡμέραν, μὴ οὐκ ΑΥΞΕΙΝ καὶ φαίνεσθαί σε πατριώτην τοῦ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν, (τουτέστιν, ἕως οὔπω φανήσεται ὁ Οἰδίπους εὑρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν ἀρχήν· διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτοῦ τοῦτον καλεῖ.) ὡς ἐπίηρα καὶ ἐπιθυμητὰ φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις, ἤτοι τῷ Οἰδίποδι. ἐπιθυμεῖ γὰρ οὗτος, ὅστις ἐστὶ φανῆναι. σοὶ δὲ, ὦ ΙΗΙΕ καὶ τοξικὲ Φοῖβε, ἀρεστὰ καὶ ἀποδεκτὰ εἴη καὶ ὑπάρχοι ταῦτα, ἡ τοῦ Οἰδίποδος λέγω ἔκφανσις· σὺ γὰρ ἐθέσπισας τὴν περὶ τούτου ἔρευναν.

1098. τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν ΜΑΚΡΑΙΩΝΩΝ καὶ ἀϊδίων θεῶν ἔτικτεν; ἆρα τοῦ ὀρεσιβάτου καὶ ὀρεινοῦ Πανὸς θυγάτηρ προσπελασθεῖσα ἐνταῦθα; ἢ ἔτικτέ σε ἡ τοῦ Λοξίου θυγάτηρ; ΤΩι ΓΑΡ καὶ τούτῳ τῷ Πανὶ, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι· νόμιος γὰρ καὶ οὗτος καλεῖται· πᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρειναὶ πλάκες καὶ πέτραι φίλαι εἰσίν. εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Ἑρμῆς ἐδέξατο εὕρημα καὶ δῶρον τῶν Νυμφῶν· εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς, ἤγουν ὁ Διόνυσος, ὁ ναίων καὶ κατοικῶν ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, ἐδέξατο τὸ εὕρημα τῶν Νυμφῶν τῶν Ἑλικωνιάδων, ἤγουν τῶν ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας οὐσῶν, σὺν αἷς πλεῖστα παίζει. λέγει δὲ τὸν Διόνυσον ναίειν ἐπ' ἄκρων ὀρέων, ἢ διότι αἱ Βάκχαι αὐτοῦ, ὡς μαινόμεναι, τὰ ὄρη περιήρχοντο, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερὸν ἦν αὐτοῦ.

1114. εἰκότως εἶπε τὸ ΩΣΠΕΡ. οὐ γὰρ ἀκριβῶς εἴδεν, ἀλλ εἴκαζεν ἦν.

1134. τὸ ΚΑΤΟΙΔΕΝ ἢ πρὸς τὸ ΤΟΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΤΟΠΟΝ σύναπτε, εἰ καὶ τὸ ΗΜΟΣ διὰ μέσου ἐτέθη, ὃ δὴ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχέρειαν· ἢ πρὸς τὸ ΤΟΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ΤΟΠΟΝ ἔξωθεν ΕΙΣ λάμβανε, λαμβανομένου κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ΕΠΛΗΣΙΑΖΕΝ.

1147. τὸ Α ἐστὶν ἐνταῦθα ἐπίρρημα σχετλιαστικὸν, σιωπὴν παρακελευόμενον.

1155. ἢ πρὸς τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ στικτέον, οὕτως· δύστηνός εἰμι, ἀντὶ τοῦ λέγεις τοῦτο, τί προσχρῄζων μαθεῖν; ἢ τὸ ΔΥΣΤΗΝΟΣ καὶ τὸ ΑΝΤΙ ΤΟΥ σύναπτε, οὕτως· ἀντὶ τοῦ πειραχθήσομαι ὁ δύστηνος; τί προσχρῄζων μαθεῖν λέγεις τοῦτο;

1161. τὸ ΠΑΛΑΙ πρὸς τὸ ΕΙΠΟΝ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΔΟΙΗΝ.

1179. ἰστέον, ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα, εἰ μὴ προηγεῖται εὐθεῖα, οὐδέποτ' εἰς εὐθεῖαν συντάσσονται, ὥστε καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ ἐνταῦθα οὐ πρὸς τὸ ΑΠΟΙΣΕΙΝ ἐστὶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΝΘΕΝ ΗΝ, οὕτως· δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσειν, ἔνθεν ἦν αὐτός.

1186. ἀπιδὼν ὁ Χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τοῦ Οἰδίποδος εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν ἄρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλαίεται τὸ ἀνθρώπινον, λέγων· ὦ γενεαὶ ἀνθρώπων, ὄντως ἐναριθμῶ καὶ συντάττω ζώσας ὑμᾶς τὰς γενεὰς καὶ τὸ μηδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. τουτέστιν, ἅπαντας τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους οὐκ ἄλλο τι ἡγοῦμαι, ἢ οὐδέν. τίς γὰρ ἀνὴρ φέρει τὰς εὐδαιμονίας καὶ τὰς εὐτυχίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεσθαι, ὅτι ἐστί τις, καὶ δόξαντα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπεσεῖν τῆς εὐδαιμονίας; τουτέστιν, οἱ εὐτυχοῦντες οὐδὲν πλέον ἀποφέρονται τῆς τύχης, ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι εἰσί τινες, εἶτα ἀθρόον εἰς τὸ μηδὲν χωροῦσι. νόει δὲ καὶ τὸ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ γενικὴν, οὕτω· τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλέον, ἢ τοσοῦτον ὅσον, καὶ τὰ ἑξῆς.

1198. ΤΑΝ ΓΑΜΨΩΝΥΧΑ, ἤτοι τὴν Σφίγγα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφὶγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος.

1208. Ωι ΜΕΓΑΣ ΛΙΜΗΝ. ᾧ τινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν ὁ αὐτὸς καὶ εἷς, ἤτοι Ιοκάστη, ἤρκεσε καὶ ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρὶ, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι. τουτέστιν, Ιοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

1214. ΔΙΚΑΖΕΙ καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακόγαμον γάμον, τεκνοῦντα καὶ γενῶντα, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον. τουτέστι, τὸν ἀνόμως ὑπάρξαντα γάμον τοῦ Λαΐου δείκνυσιν ὁ χρόνος καὶ τεκνοῦντα καὶ τεκνοποιοῦντα, διὰ τὴν Οἰδίποδος πρὸς Ιοκάστην μίξιν, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς τοῦτον γεννηθῆναι. ἢ τὸ ΑΓΑΜΟΝ ΓΑΜΟΝ διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, οὕτω· δικάζει ὁ χρόνος τὸν ΑΓΑΜΟΝ καὶ κακόγαμον γάμον τοῦ Οἰδίποδος πρὸς Ιοκάστην, τεκνοῦντα καὶ τεκνοποιοῦντα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνούμενον καὶ γεννώμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1228. τὸ ΟΣΑ ΚΕΥΘΕΙ οὕτω λέγε· νίψαι καὶ καθᾶραι ἐν καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ἐκείνων ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. ὅμοιον δὲ τῷ, (Ιλ. ἑ. 304.) οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. ὀφείλων δὲ εἰπεῖν, νίψαι τὴν στέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, ἃ αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δείξει, ὁ δὲ λέγει, νίψαι τὴν στέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν. τὸ δὲ ΤΑ Δ' ΑΥΤΙΚΑ, τὰ τοῦ Οἰδίποδος λέγει. ἔμελλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐξιέναι τυφλός.

1230. ΕΚΟΝΤΑ. ἑκὼν Οἰδίπους τετύφλωται, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι· ἄκων δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τοῦτο συνελαθεὶς, καὶ οὐ προαιρέσει οἰκείᾳ.

1235. ἰστέον, ὅτι ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τὴν Ιοκάστην τεθνάναι πλησίον τῶν παίδων, ὅτε μονομαχήσαντες ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο· Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φησὶν ἀγχόνῃ χρήσασθαι.

1243. ΑΜΦΙΔΕΞΙΟΙΣ ΑΚΜΑΙΣ. ἀμφιδέξιον, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμβανόμενον. ἔστι δὲ καὶ ἀμφιδέξιον εἶδος ὑποδήματος, ὃ καλοῦσι κόθορνον. ἀμφιδέξιον δὲ νῦν, τὸ περιεκτικόν.

1246. ΥΦ' ΩΝ. εὕρηται καὶ ΥΦ' ΗΣ πρὸς τὸ μνήμην, οὕτως· ἔχουσα κατὰ νοῦν καὶ λέγουσα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λάϊος τεκνοποιῆσαι, ὑφ' ἧς φροντίδος θάνοι μὲν αὐτὸς, λίποι δὲ παιδουργίαν δύστεκνον καὶ ἄνομον, τὴν τίκτουσαν. τίσι δὲ λίποι; τοῖς οἶσιν καὶ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν γεννήμασιν, ἤτοι τῷ Οἰδίποδι.

1255. τὸ ΦΟΙΤΑι πρὸς τὸ ΟΠΟΥ ΚΙΧΟΙ κατὰ κοινοῦ λάμβανε, οὕτω· φοιτᾷ δὲ ὅπου κίχοι καὶ καταλαμβάνοι τὴν γυναῖκα Ιοκάστην, τὴν οὐ γυναῖκα· μήτηρ γὰρ αὐτοῦ ἦν· τὴν μητρῴαν διπλῆν ἄρουραν, οὕτε, ἤγουν αὐτοῦ, καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων.

1273. ΑΛΛ' ΕΚ ΣΚΟΤΩι. οἱ γὰρ τυφλοὶ περιφερόμενοι, οὐ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως καταμαθεῖν οὓς ἂν θέλωσιν, ἀλλ' ἄλλοις ἀντὶ ἄλλων προσέρχονται.

1278. ἐπειδὴ τὸ μὲν αἷμα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Οἰδίποδος στάζον, πρὸς μὲν τὸ αἷμα ΜΕΛΑΣ ΟΜΒΡΟΣ εἶπε, πρὸς δὲ τὸ δάκρυον, ΟΜΒΡΟΣ ΧΑΛΑΖΗΣ.

1300. ΤΙΣ Ο ΠΗΔΗΣΑΣ, ὁ ἐπιδραμών. τὸ δὲ πᾶν, οὕτως· τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατώρθωσε μείζονα τῶν μηκίστων, ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχεῖ μοίρᾳ;

1310. ΠΑ ΜΟΙ ΦΘΟΓΓΑ. ἤγουν ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἡ ἐμὴ φωνὴ διαπέχυται; οὐκ οἶδα γὰρ ὅπου τυγχάνων βοῶ.

1318. ΚΕΝΤΡΩΝ, ἤγουν τῶν ἀλγηδόνων τῆς πηρώσεως. τὸ δὲ πᾶν οὕτως· οἷα περιωδυνία τῶν ἀλγηδόνων τῶνδε εἰσέδυ με ἅμα, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν προτέρων.

1337. κατ' αἰτιατικὴν λέγεται τὸ ΤΙ. προσυπακούεται δὲ ἐν τούτοις τὸ οἰκεῖον, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. οἷον, τί δῆτ' ἐμοὶ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ ἤτοι προσαγορευτικὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐστὶν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΒΛΕΠΤΟΝ ἢ ὁρατόν ἐστιν ἐμοὶ ὁρᾷν σὺν ἡδονῇ; ἢ τί ΣΤΕΡΚΤΟΝ ἤτοι ἀγαπητόν ἐστιν ἐμοὶ ἀγαπᾷν σὺν ἡδονῇ;

1359. εἰ μὲν τὸ ΒΡΟΤΟΙΣ πρὸς τὸ ΕΚΛΗΘΗΝ συνάψεις, ἀντὶ τοῦ πᾶσι τοῖς βροτοῖς νοήσεις· εἰ δὲ πρὸς τὸ ΝΥΜΦΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ, τῇ μητρί. τὸ δὲ ΑΝΟΣΙΩΝ ΠΑΙΣ ἀντὶ τοῦ ἀνάγνων καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ γνώμην θεῶν σπειράντων.

1372. ΕΙΣ ΑιΔΟΥ ΜΟΛΩΝ. φαίνεται ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες τοιαύτην εἶχον δόξαν, ὡς εἴτε τυφλός τις, εἴτε βλέπων ἐτελεύτα, τοιοῦτος καὶ ἐν Αιδου ἦν.

1375. ΑΛΛ' Η ΤΕΚΝΩΝ. ἤγουν ἡ τῶν τέκνων θεωρία εἰς φῶς φανεῖσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμεῖσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ; οὐδ' ἄστυ, οὐδὲ πύργος, οὐδὲ τὰ ἱερὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἦσαν ἐμοὶ δηλονότι, ἄξια ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ,

1379. τὸ Ο οὐ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΛΗΜΩΝ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΤΡΑΦΕΙΣ συναπτέον, τὸ δὲ ΚΑΛΛΙΣΤΑ πρὸς τὸ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ.

1390. ΤΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔ' ΕΞΩ. ἤγουν τὸ μὴ τῶν κακῶν φροντίδα καὶ μνήμην ποιεῖσθαι, ὃ γένοιτο ἂν, ὀφθαλμῶν καὶ ὤτων οὐκ ὄντων. ὁρῶν γάρ τις καὶ ἀκούων ἀναπεμπάζει ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε.

1397. ΚΑΚΟΣ Τ' ΩΝ. μὴ λάβῃς τὸ ΤΕ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· νῦν γὰρ εὑρίσκομαι καὶ ὢν κακὸς καὶ ἐκ κακῶν.

1398. τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ διπλῶς νοητέον. ἢ διότι πᾶσαι αἱ λόχμαι οὐκ ἔμπροσθέν εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν φάραγξιν, ἢ ὄρεσιν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπτόμενοί τινες λῃστείαν ἐργάζονται. ἢ τὸ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ἀντὶ τοῦ ἀκατανόητε· οὐ γὰρ ἐγίνωσκέ τις τί ἔμελλεν ἐν αὐτῇ γενήσεσθαι.

1405. ΑΝΕΙΤΕ, ἀνεδώκατε. ἤγουν, ὦ μῆτερ ἡ γεννήσασά με, καὶ πάλιν ἑαυτὴν εἰς σπορὰν ἐμοὶ δοῦσα. τὸ δὲ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΑΔΕΛΦΟΥΣ, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδοποίησα, καὶ διότι οὓς ἔσπειρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννήθησαν.

1412. ΜΗ ΠΟΤ' ΕΙΣΟΨΕΣΘ' ΕΤΙ. ἀντὶ τοῦ μηκέτι ποτὲ, ἤγουν μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ποτ' ὄψεσθε.

1417. μὴ λάβῃς τὸ ΤΟ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἀλλὰ πάρεστιν ὅδε ὁ Κρέων εἰς δέον ἐκείνων ὧν ἐπαιτεῖς. εἶτα μεθερμηνευτικὸν τοῦ ΕΙΣ ΔΕΟΝ ἐπάγει ΤΟ ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΕΙΝ. καὶ ἐπειδὴ τὸ ΔΕΟΝ ἐστὶν αἰτιατικὴ διὰ τὴν ΕΙΣ πρόθεσιν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἰτιατικὸν ἄρθρον τὸ ΤΟ τίθειται.

1432. ἐπειδὴ κακὸν Οἰδίπους τὸν Κρέοντα προλαβὼν ἐνόμισε, διὸ καὶ ἐξορίαν αὐτοῦ κατεψηφίσατο, ἤλπιζεν αὐτὸς μᾶλλον ἀποδειχθεὶς κακὸς καὶ παράνομος, ὡς οὐκ ἂν ἐθελήσει, εἴ τινος αὐτοῦ δεηθείη, τοῦτο πληρῶσαι· διὰ τοῦτο ΑΝΔΡΑ ΚΑΚΙΣΤΟΝ ἑαυτὸν λέγει, καὶ ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ἣν εἰς αὐτὸν εἶχεν.

1434. μὴ λάβῃς τὸ ΠΡΟΣ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ, ὥς τινές φασιν· ἀλλὰ λαμβάνων τὸ ΠΡΟΣ ἀργὸν, οὕτω λέγε· ὃ γὰρ μέλλω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἴπω τοῦτό σου, ἤγουν εἰς σὲ συντελοῦν.

1444. τὸ ΟΥΤΩΣ πρὸς τὸ ΑΘΛΙΟΥ, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΠΕΥΣΕΣΘΕ συναπτέον.

1445. ΠΙΣΤΙΝ, βεβαίωσιν. ἤγουν ἤκουσα τί ποτε περί σου ὁ θεὸς ἐθέσπισεν· οὐκοῦν ἐμμένοις ἂν τῷ θεσπίσματι.

1454. ΙΝ' ΕΞ ΕΚΕΙΝΩΝ. ἤγουν ἵνα πληρωθῇ τὸ βούλημα αὐτῶν. ὅσον γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους ἐπ' ἀπωλείᾳ με ἔῤῥιψαν ἐκεῖ. ἐπεὶ δὲ ΑΠΩΛΛΥΤΗΝ εἶπεν, ἐπάγει· εἰ καὶ ἐπ' ἀπωλείᾳ ἐκεῖσε ἐῤῥίφην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἱμαρμένον ἐκ θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσειν με, οὔτε

νόσος ἔμελλεν ἀφανίσειν με, οὔτε θηρίον, οὔτε λῃστής. ἔστι δὲ τὸ ΟΥ ΓΑΡ καὶ τὸ ΜΗ ἐκ παραλλήλου.

1463. τὸ ΑΝΕΥ καὶ τὸ ΧΩΡΙΣ ἐκ παραλλήλου, οὕτως· ὧν χωρὶς οὔποτε ἡ ἐμὴ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς βορᾶς τράπεζα ἐστάθη. δέον δ' εἰπεῖν, ἡ τράπεζα ἐμοῦ τοῦδε τοῦ ἀνδρός, Η ΕΜΗ πρὸς τὸ ΤΡΑΠΕΖΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ (Αριστοφ. Βατρ. 211.) λιμναῖα κρηνῶν τέκνα. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΨΑΥΣΑΙ Μ' ΕΑΣΟΝ πρὸς τὸ ΤΑΙΝ Δ' ΑΘΛΙΑΙΝ ΟΙΚΤΡΑΙΝ ΤΕ. τὸ δὲ ΑΙΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ διὰ μέσου λέγε. ἔχει δὲ τὸ ΜΕΝ τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὸ ΧΕΡΣΙ Δ' ΑΝ ΘΙΓΩΝ, εἰ καὶ τὸ ΙΘ' Ω'ΝΑΞ διὰ μέσου εἴρηται.

1472. τὸ ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ διὰ μέσου λάμβανε· καὶ ἔστι τοῦτο ὥσπερ δεῖγμα τῆς τούτου πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1478. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΟΔΟΥ, τῆς τῶς ἀρχῆς ἐπικρατήσεως, μέχρις οὗ οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄξιοι γίνωνται. ἢ οὕτω· καὶ σὲ ὁ δαίμων φρουρήσειεν ἐν τῷ βίῳ κρείττον ἢ ἐμὲ, ἕνεκα τῆσδε ὁδοῦ, ἤγουν τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψεως.

1494. ΤΟΙΑΥΤ' ΟΝΕΙΔΗ. ἀκούσεται γὰρ, ὅτι ὁ Λάϊος ὁ προπένθερος αὐτοῦ, οὗ γυνὴ Ιοκάστη ἐμίγη τῷ ἰδίῳ παιδὶ, ἃ νῦν ἀπαριθμήσεται.

1502. εἰκότως ΦΘΑΡΗΝΑΙ εἶπε, καὶ οὐ τεθνάναι. φθορὰ γάρ ἐστιν ἀληθῶς, τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' εἰκῆ καὶ μάτην τὸν αἰῶνα διελθεῖν.

1515. μετοχή ἐστιν ἐνταῦθα τὸ ΔΑΚΡΥΩΝ. τὸ ὄνομα γὰρ ἀεὶ βραχὺ ἔχει τὸ υ· ἡ μετοχὴ δὲ δύναται καὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μέτρον μακρὸν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.

1520. Α ΜΗ ΦΡΟΝΩ. ἤγουν ἃ μὴ κατὰ νοῦν ἔχω, οὐδὲ διὰ γλώττης προφέρω. τὴν οὖν σὴν ἔξοδον ἐπεὶ ζητεῖς, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, οὐκοῦν τεύξῃ ταύτης.

1523. Α'ΚΡΑΤΗΣΑΣ. λέγω δὲ τὸ τὸν Λάϊον καταβαλεῖν, ὅτε συνῆψας αὐτῷ μάχην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἰνίγματα.

1528. ΩΣΤΕ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ. ὥστε μηδένα ὄντα θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινὰ, ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ τέλος τοῦ βίου, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν παθὼν, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσάμενος. ἔστι δὲ τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ, καὶ τὸ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ταυτόν· παραφράζει δὲ τὴν τοῦ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἔφη πρὸς Κροῖσον, ὅτε αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἐδείκνυ. ἡ δὲ ἦν, ὡς οὐ χρὴ πρὸ τελευτῆς ἄνδρα μακαρίζειν. Αλλως. ὥστε χρὴ πάντα ἄνθρωπον ἐπισκοποῦντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τοῦ θανάτου, καὶ μηδένα μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιοῦτος τὸ τέρμα τοῦ βίου διέλθῃ μηδὲν δεινὸν πεπονθώς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

328. διότι ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ταύτην ἐγέννησε, ΟΜΑΙΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ ταύτην καλεῖ.

900. ΑΠΑΙ ΡΥΤΗΡΟΣ, ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχόλια λέγει.

1113. Τὸ ΕΜΦΥΣΑ πρὸς τὴν μίαν τῶν παίδων νοητέον, ἵν' εἴη τὸ ΣΑ βραχὺ διὰ τὸ μέτρον, ἐπεὶ πρὸς τὴν μίαν ποιεῖται τὸν λόγον λέγων· Ω παῖ, ποιήσατε τόδε. εἰ δ' ἐπὶ τῶν δύο δυϊκῶς εἴποις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται τὸ μέτρον.

1739. ΚΑΙ ΠΑΡΟΣ ΑΠΕΦΕΥΓΕΤΟΝ. καὶ πρώην, φησὶν, ὡς εἴς καταφυγήν τινα πρὸς τὰ ἐνταῦθα κατεφύγετε, καὶ τοιαῦτα εὕρατε, καὶ νῦν ποῦ ζητεῖτε καταφεύγειν;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

* 4. ΟΥΤ᾽ ΑΤΗΣ, ΑΤΕΡ. πάντα τὰ ΟΥΤΕ τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τῷ οὐδέν. εἰ δὲ τοῦθ᾽ οὕτως ἔχει, πῶς ἐροῦμεν τὸ ΑΤΗΣ ΑΤΕΡ; εἰ γὰρ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ ἄτης συνάψομεν, ἐναντίον ἔσται οὗ βουλόμεθα· τὸ γὰρ ἄτης ἄτερ, καλόν ἐστι. φαμὲν οὖν, ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἄτης ὑποστικτέον· μόνον δὲ τὸ ἄτερ λέγε, οὕτως· οὐδὲν οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε ἄτης καὶ βλάβης, ἤτοι βλαβερόν. ἄτερ, ἤγουν χωρὶς, καὶ ἰδίᾳ, καὶ μοναδικὸν κακόν. ἢ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ οὐδὲν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· οὐδὲν χωρὶς καὶ ἰδίᾳ ἐστὶν, οὔτε ἀλγεινὸν, οὔτε βλάβης, καὶ τὰ ἑξῆς.

* 6. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΩΝ ΣΩΝ ἔξωθεν τὸ ἐπί. ἀλλ᾽ ὥσπερ φαμὲν, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ κατηγορεῖν ἐπίσταμαι, οὕτω καὶ τοῦτο.

11. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΦΙΛΩΝ ἔξωθεν ὑπέρ· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΥΘΟΣ ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενική.

15. ΕΠΕΙ ΔΕ ΦΡΟΥΔΟΣ. μὴ εἴπῃς τὸ ΕΠΕΙ ἀντὶ τοῦ, ἀφ᾽ οὗ· ἀλλ᾽ ὃν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο. ἐπεὶ δ᾽ ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν Αργείων ἐστὶ φροῦδος, ἤτοι ἐντεῦθεν ἀπῆρεν ἐπ᾽ οἴκου, οὐδὲν οἶδ᾽ ὑπέρτερον καὶ ἐπέκεινα τούτου. εἶθ᾽ ὥσπερ ἑρμηνεύουσα τὸ ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ, φησὶν, οὔτ᾽ εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ᾽ ἀτωμένη· τουτέστιν, οὔτ᾽ εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, οὔτ᾽ εἰ ἀτυχῶ, ἐπίσταμαι.

20. ΚΑΛΧΑΙΝΟΥΣ᾽. τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόχλου, τοῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος, εἴρηται. κάλχη γὰρ ὁ κόχλος. εἰκότως δ᾽ ἐτέθη ἡ λέξις. ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἔντος οὖσα τοῦ κόχλου, ἐν ἀφανεῖ ἐστὶν, ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χρωματίζεται, οὕτω καὶ ὃν αὐτὴ ἔμελλεν εἰπεῖν λόγον, μήπω ἐκφανθεὶς, ἄγνωστος καὶ σκοτεινὸς ἦν.

21. τὸ ΤΑΦΟΥ οὐ πρὸς τὸ ΠΡΟΤΙΣΑΣ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΤΙΜΑΣΑΣ ἐστὶν, οὕτως· οὐ γὰρ ὁ Κρέων τὼ κασιγνήτω, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἤτοι τὸν Ετεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τοῦ Πολυνείκους ἔχει, ἤτοι θάψας· τὸν δὲ, ἤγουν τὸν Πολυνείκην, ἀτιμάσας τάφου, τουτέστιν ἀνάξιον καὶ ἄτιμον ταφῆς κρίνας.

24. οἱ λέγοντες ΧΡΗΣΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ΣΥΝ ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον. Ετεοκλῆς ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξῄει, παρήγγειλε Κρέοντι, αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνείκην δὲ οὔ, εἰ τελευτὴ σφᾶς κατασχήσει. ἔστιν οὖν χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ παραγγελθείς. καὶ μὴ εἴπῃς, ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται. ὥσπερ γάρ ἐστι τὸ ἐθέσπισεν οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, οὕτω καὶ τοῦτο. βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγείλας. σύντασσε δὲ οὕτω· τὸν Ετεοκλέα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν, οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες δηλονότι, χρησθεὶς καὶ παραγγελθεὶς καὶ ὁρισθεὶς παρ᾽ αὐτοῦ. ΣΥΝ ΔΙΚΗι δὲ ΔΙΚΑΙΑι, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τετελευτηκότα καὶ ταφῆς ἠξιῶσθαι δίκαιον.

32. ΚΗΡΥΞΑΝΤ᾽ ΕΧΕΙΝ. εἰκότως εἶπε τὸ ΕΧΕΙΝ, καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπαξ κηρύξας, εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

36. ΦΟΝΟΝ ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ. οὕτω λέγε, ἢ προκεῖσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευστον, ἢ προκεῖσθαι αὐτῷ φόνον δημόλευστον.

39. ΕΙ ΤΑΔ᾽ ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ἤγουν εἰ οὕτως ὡρίσθη παρὰ τοῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἂν ἐγὼ πλέον, λύουσα τὸν ὁρισμὸν καὶ θάπτουσα τὸν Πολυνείκην; ἔστι δὲ τὸ ΛΥΟΥΣΑ καὶ τὸ ΘΑΠΤΟΥΣΑ διασάφησις τοῦ ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ. καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπείκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτά τι διαπράττεσθαι, ὥσπερ τις προσθήκη ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι το Η σύνδεσμος, ποτὲ μὲν διαζευκτικός ἐστι, ποτὲ δὲ σημασίαν τοῦ καὶ ἔχει, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα ποιεῖν. τοῦτο δ᾽ ἂν ἦν, εἰ ταῦτα λύσασα ἔθαψα τὸν Πολυνείκην, ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύνατον.

53. τὸ ΔΙΠΛΟΥΝ ΠΑΘΟΣ λέγει, ἢ διότι συνῆλθον ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ γυναῖκα γενέσθαι· ἢ ἐπειδὴ προεῖπεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν δυσκλεὴς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἐν πάθος· διπλοῦν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι. διπλασία γὰρ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο.

66. μὴ εἴπῃς τὸ ΒΙΑΖΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ὀνειδίζομαι τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο.

70. τὸ ΗΔΕΩΣ ΔΡΩΙΗΣ τοῦτο λέγει, ὅτι οὔτε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφὸν, οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις πράσσειν, δρώης ἂν μετ' ἐμοῦ ἡδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ οὐ μετὰ προθυμίας. ἢ τὸ ΗΔΕΩΣ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητέον, οὕτω· δρῴης ἂν μετ' ἐμοῦ οὐχ ἡδέως καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοὶ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι οὐ κατ' ἀρχὰς συμβουλευούσῃ ἐπείσθης μοι.

73. ΦΙΛΗ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ. τοῦτο οὕτως εἴποις· κείσομαι μετ' αὐτοῦ, φίλη μετὰ φίλου.

74. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣΑ. λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἔμελλε τὴν ταφὴν ποιήσειν. ΕΠΕΙ ΠΛΕΙΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ἰστέον ὅτι οὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστὶν, ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε· νῦν δ' οὐ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνομοιογενῶς τὴν σύγκρισιν ἐποίησε χρόνου καὶ προσώπου, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων.

84. ΠΡΟΜΗΝΥΣΕΙΣ. ἰστέον, ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἔστιν ὅτε προστακτικῶν δύναμιν ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἔστι κἀνταῦθα. εὕροις δ' ἂν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης.

87. τὸ ΣΙΓΩΣΑ οὕτω λέγε· πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοὶ, ἐὰν μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι, σιγῶσα. ἤγουν πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι, εἰ σιγήσεις, καὶ οὐ πᾶσι κηρύξεις.

100. τὸ ΑΚΤΙΣ, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχύ ἐστιν, ὡς ἐκ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς ἐστὶ μαθεῖν. καὶ οἶμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλλεται. ἡ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα. ΤΟ ΦΑΝΕΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ἡ φανεῖσα κάλλιστον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύνταξιν, τὸ φανὲν κάλλιστον φῶς εἰπών. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ Μυοβατραχομαχίᾳ (115.)

ξύλινον μόρον ἐξευρόντες,
ἣν παγίδα καλέουσιν.

104. διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ παρακεῖσθαι τοὺς πολεμίους, διὰ τοῦτο ΥΠΕΡ ΔΙΡΚΑΙΩΝ ΡΕΕΘΡΩΝ καλλίστην φανῆναι τὴν ἡμέραν, φησὶν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόει δὲ πρὸς τὸ ΕΦΑΝΘΗΣ τὸ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ ΜΟΛΟΥΣΑ πρὸς τὸ σημαινόμενον.

110. ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμετέρᾳ γᾷ ἤγαγε Πολυνείκης, ὁ δὲ ἀετῷ παρεικάσας, αὐτὸν, πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν. ἀετοῦ γάρ ἐστι τὸ ὑπερίπτασθαι. τὸ δὲ ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι ἀσύντακτον εἴασε. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΕΣ ΓΑΝ πάλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρείκασε πτέρυγι· σχῆμα γὰρ πτερύγων ἐπέχουσι τῷ φέροντι. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπήν· ἀετοῦ γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΑι ΓΑι τόδε παρὰ Θουκυδίδῃ. (I. 72.) "Τῶν δ' Ἀθηναίων, ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι." ἔστιν οὖν τὸ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ἀνανταπόδοτον.

121. ἰστέον ὅτι πρὸς τὸ ἀετὸς εἶπε τὸ ΓΕΝΥΣΙ, καὶ τὸ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΣΤΟΜΑ, ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἑπταπύλου ὄντος καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἑπτάπυλον εἰπών· ἢ διότι ἑπτὰ στρατηγοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΣΤΟΜΑ πρὸς τὸ ἄστυ νοοῦσι, τὸ ἑπτὰ πύλας καὶ στόματα ἔχον.

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΕΒΑ. τὸ δὲ ΤΟΙΟΣ ΑΜΦΙ ΝΩΤ' ΕΤΑΘΗ ἕως τοῦ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, διὰ μέσου.

130. τὸ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΝΑΧΗΣ ἢ πρὸς τὸ ΠΟΛΛΩι ΡΕΥΜΑΤΙ συναπτέον οὕτως, ἐν

πολλῷ ῥεύματι καναχῆς καὶ κτύπου χρυσοῦ προσερχομένους, ἤγουν μετὰ μεγάλης καὶ πλουσίας παρασκευῆς. ἢ πρὸς τὸ ΥΠΕΡΟΠΤΙΑΣ οὕτως, ὑπέρφρονας χρυσοῦ καναχῆς, ἤτοι χρυσοῦ, περιφραστικῶς· τουτέστιν, ὑπὲρ χρυσὸν σοβοῦντας· οὐχ ὅτι ἐστὶν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν σοβαρός. πῶς γὰρ, ἄψυχος ὕλη οὖσα; ἀλλ' ὅτι τοὺς ἔχοντας ποιεῖ τοιούτους. ἰστέον δὲ, ὅτι διὰ πάντας τοὺς Ἀργείους πρῶτον εἰπὼν, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔτρεψεν. οὗτος γὰρ κεκεραύνωται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ. ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθήνηθεν νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγούς. (I. 49.) " ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴ πῃ πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον, μάχης δ' οὐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων." βαλβὶς δὲ καὶ ἀφετηρία, ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου. ΒΑΛΒΙΔΩΝ οὖν ἐνταῦθα λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιβὰς Καπανεὺς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἔμελλε δραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν, νικητὴς αὐτῆς.

138. ΕΙΧΕ Δ' ΑΛΛΗι ΤΑΔΕ, ἤγουν τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἃ τότε συνέβαινεν. ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς βουλόμενοι, αὐτοὶ τούτοις ἐνέπεσον. ἄλλα γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις, κακοῖς δηλονότι, ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε, ταράσσων τὰ πράγματα ὁ Ἄρης. οὕτως οὖν χρὴ γράφειν ΑΛΛΗι, καὶ ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣ, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων εὕρηται, καὶ οὕτω συντάσσειν ὡς εἴρηται.

140. τὸ ΔΕΞΙΟΣΕΙΡΟΣ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δεξιοῦ πρὸς τῷ ἅρματι ἵππου.

143. εἰκότως τὰ αὐτῶν ὅπλα ΤΕΛΗ ἐκάλεσεν. ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδονται, οὕτω καὶ αὐτοὶ, διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην διδόναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρεώστουν τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι. ΠΛΗΝ ΤΟΙΝ ΣΤΥΓΕΡΟΙΝ. οὗτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι οὐ διεκρίθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνετέθη τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς θεοῖς.

151. ΘΕΣΘΑΙ θελήσατε, ἤγουν ἔκθεσθε καὶ ποιήσατε λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν, σύναπτε δὲ τὸ ΕΚ πρὸς τὸ ΘΕΣΘΑΙ.

154. ΕΛΕΛΙΧΘΩΝ, ἤγουν ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ (Αἰσχύλ. Επτ' ἐπὶ Θήβ. 109.) πολισσοῦχοι χθονός.

160. λέσχη, κυρίως ἡ πολυλογία. ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τοῦτο ΛΕΣΧΗΝ τὴν βουλὴν νῦν καλεῖ.

167. δέον εἰπεῖν, τοῦτο δ' αὖθις, ΤΟΥΤ' ΑΥΘΙΣ ἀσύνδετον εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ (Αἴαντι 56.)

καὐδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.

174. τὸ ΑΓΧΙΣΤΕΙΑ οὐδέτερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀγχιστείαν καὶ συγγένειαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ γνῶμα, ἤτοι γνωμάτευμα καὶ νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ τε εὕρηται· (Τραχιν. 595.)

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ· (Ἡρακλείδαις 408.)

πόλλ'· ἐν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

177. φησὶ γὰρ Βίας ὁ Πριηνεὺς, ΑΡΧΗ ΑΝΔΡΑ ΔΕΙΞΕΙ.

206. ΑΙΚΙΣΘΕΝΤ' ΙΔΕΙΝ. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΑΙΚΙΣΘΕΝΤΑ, ὅλον τὸ δὲ ΔΕΜΑΣ, μέρος.

218. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΛΩι ΤΟΥΤ'. τοῦτο οὕτως εἴποις· τί δῆτα ἐντέλλοις ἂν καὶ προστάξειας ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΥΤΟ, ὃ μέλλεις εἰπεῖν, ἐπ' ἄλλῳ, ἤγουν ἐπὶ τῷ πρώην ῥηθέντι. ἄλλο δὲ ἐπ' ἄλλῳ ὀφείλων εἰπεῖν, ΤΟΥΤΟ εἶπεν.

225. ΠΩΛΛΑΣ ΓΑΡ ΕΥΡΟΝ, ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν, καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. τὸ δὲ ΟΔΟΙΣ ΚΥΚΛΩΝ ΕΜΑΥΤΟΝ, ἢ ἀντὶ τοῦ, στρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, δι' ὧν ἐπορευόμην· ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσεσι κυκλῶν ἐμαυτὸν, τουτέστι κατὰ νοῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν.

256. ΑΓΟΣ ΦΕΥΓΟΝΤΟΣ. ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι. καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ

κόνει, τὸ δεινὸν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν. ΣΗΜΕΙΑ Δ' ΟΥΤΕ ΘΗΡΟΣ. πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῶον, καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβούλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

259. ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶν φυλάκων ἦσαν, διὰ τοῦτο πρῶτον εἰπὼν ΛΟΙΟΙ, εἶτα ΦΥΛΑΞ ΕΛΕΓΧΩΝ ΦΥΛΑΚΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ· "ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες κ. τ. λ. (ὡς ἀνωτέρω 130.)"

275. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΑΘΑΙΡΕΙ. κίνδυνον γὰρ παρὰ τοῦ Κρέοντος ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν ἢ ἐπειδὴ πρώην μὲν ἀκαμπτος ἦν, καὶ οὐκ ἐβούλετο τοιαῦτα ὑπηρετεῖν· ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ πάλου ταύτην τὴν γνώμην κατέβαλε, καὶ ἄκων εἰς τοῦτο ἐχώρησεν.

282. ἢ τὸ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΛΕΓΩΝ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΙΣΧΕΙΝ διὰ μέσου· τὸ δὲ ΛΕΓΕΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΑ πρὸς τὸ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΠΕΡΙ. ἢ πρὸς τὸ ΛΕΓΕΙΣ ΟΥΚ ΑΝΕΚΤΑ ὑποστικτέον.

289. τὸ ΤΑΥΤΑ ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν Πολυνείκους ταφὴν νοητέον, ἵν' ᾖ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ οὐ προφανῶς, ἀλλὰ συνεσταλμένως προτείνοντες· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνείκους ἐθέσπισα, ἵν' ᾖ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι.

296. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΟΜΙΣΜΑ. ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεργεῖσθαι.

299. τὸ ΒΡΟΤΩΝ πρὸς τὸ ΦΡΕΝΑΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, οὕτω· πρὸς αἰσχρὰ πράγματα ἐλθεῖν βροτῶν, ἤτοι πρὸς δυστυχίας καὶ ἀφανισμούς.

323. Η ΔΕΙΝΟΝ. ἢ καὶ ὄντως ἐὰν δοκῇ καὶ ὑπολαμβάνῃ τις κατά τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν καὶ ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δέον δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐὰν δοκῇ ψευδῆ, ΔΟΚΕΙΝ εἶπε καὶ εὕροις ἂν πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρως σχηματιζόμενα, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἔμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ΨΕΥΔΗ ΔΟΚΕΙΝ, διὰ τοῦτο, ὅτι εἰ καὶ ἡ ψευδὴς δόξα οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ἀλλ' ὅλως τὸ δοξάζειν κακόν ἐστιν.

327. ΑΛΛ' ΕΥΡΕΘΕΙΗ. τοῦτο ἀρχόμενος ἀπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούοντος Κρέοντος. ἢ γὰρ ἂν κατὰ νώτου πολλὰς ἐδέξατο.

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. τοῦτο ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸν λάθρα θάψαντα τὸν Πολυνείκην, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅστις ἦν.

339. σύναπτε τὸ ΑΚΑΜΑΤΩΝ πρὸς τὸ ΘΕΩΝ, ἤτοι τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ ἀϊδίων θεῶν. τὸ ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων πρὸς τὸ ἀροτριᾶν ἀρότρων. ΕΙΛΟΜΕΝΩΝ δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ, ὥσπερ κύκλου τινὸς τοῦ χρόνου διερχομένου, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀεὶ καιρὸν κινοῦσι πρὸς τὸ ἀροῦν ἄροτρα, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν, δρέπανα, τὰ μὲν ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θέρει.

351. ΑΜΦΙΛΟΦΟΝ, τὸν κατ' ἄμφω τὰ μέρη ἐπαναστήματα ἔχοντα· ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

356. εἰκότως εἶπεν ΟΡΓΑΣ. οἱ γὰρ μὴ πειθόμενοι τοῖς νόμοις, χαλεπῶν αὐτῶν πειρῶνται. ἰστέον ὅτι τῷ ΕΔΙΔΑΞΑΤΟ οἱ ῥήτορες ἀντὶ τοῦ εἰς διδασκάλου ἔπεμψε χρῶνται. φησὶ γὰρ Ἀριστείδης· "οὐκ ἐδιδάξατο τοὺς παῖδας, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός." καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 1338.)

ἐδιδαξάμην μέντοι σε, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν.

νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφευγε καὶ ἐδίδαξε κεῖται.

366. τὸ ΤΕΧΝΑΣ οὐκ ἔστι γενικὴ, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' αἰτιατικὴ, οὕτως· ἔχων τὸ μηχανόεν καὶ τὸ ἐφευρίσκον τέχνας, τουτέστι τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περινοεῖν τέχνας, σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

371. ΟΤΩι ΤΟ ΜΗ ΚΑΛΟΝ. ἤγουν ὅστις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων, καὶ οὐ κατὰ νόμους καὶ θείαν βούλησιν φέρεται. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνείκην. εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ ΤΟΛΜΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἐκ δὲ τούτου πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντα αὐτῷ φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΡΑΣ φησὶ τὴν ταφήν.

392—4. σύναπτε τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΗΚΩ. τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου.

417. ἡ σύνταξις. ΚΑΙ ΤΟΤ᾽ ΕΞΑΙΦΝΗΣ ὁ ΤΥΦΩΣ, οὗτος γὰρ στροβίλου καὶ καταιγίδος ἐφορός ἐστιν, ΑΕΙΡΑΣ καὶ ἐπάρας ΣΚΗΠΤΟΝ καὶ στροβιλώδη ἄνεμον, ΑΧΟΣ καὶ λύπην ΟΥΡΑΝΙΟΝ καὶ ἀερώδη, λυπηρὸς γὰρ ἡμῖν οὗτος ὁ ἄνεμος, ὅταν πνεύσῃ, ΠΙΜΠΛΗΣΙ καὶ γεμίζει τὸ ἐκεῖ ΠΕΔΙΟΝ ΥΛΗΣ ΠΕΔΙΑΔΟΣ, ἤτοι τοῦ ἐν γῇ συρφετοῦ, ΑΙΚΙΖΩΝ καὶ μαστίζων ΠΑΣΑΝ ΦΟΒΗΝ καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βοτάνας λέγω καὶ δένδρα. ΕΝΕΜΕΣΤΩΘΗ ΔΕ πᾶς ὁ ἀὴρ, ἤγουν σὺν τῷ πεδίῳ, καὶ οὗτος τοῦ ἐκ γῆς συρφετοῦ πεπλήρωται.

425. ἐπειδὴ τὸ ΛΕΧΟΣ καὶ τὸ ΕΥΝΗΣ ταὐτόν ἐστι· λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνή ἐστι· καὶ τὸ ΚΕΝΗΣ καὶ τὸ ΟΡΦΑΝΟΝ ταὐτόν ἐστι, πρὸς μὲν τὸ ΕΥΝΗΣ τὸ ΚΕΝΗΣ λέγε· πρὸς δὲ τὸ ΛΕΧΟΣ, τὸ ΟΡΦΑΝΟΝ. μὴ στίξας δὲ εἰς τὸ ΦΘΟΓΓΟΝ, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἐκφέρε, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ΟΥΤΩ ΔΕ· ἀλλ᾽ ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ΟΡΝΙΘΟΣ ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τοῦ ΟΥΤΩ ΔΕ λείποντος. τὸ δὲ ΟΥΤΩ ΔΕ διὰ τοῦτο ἐπιφέρει, ἵνα σύνδεσμον τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ, καὶ ἔστι ζῆλος Ομηρικός.

451. ΞΥΝΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΘΕΩΝ ΔΙΚΗ. ἤγουν τὸ δίκαιον, ὅπερ ἡ Περσεφόνη καὶ ὁ Πλούτων περὶ τῶν ζώντων νομίζουσι. λέγω δὴ τὸ θάπτεσθαι αὐτοὺς θανόντας.

455. τὸ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει οὕτως, ὥστε ΥΠΕΡΔΡΑΜΕΙΝ καὶ ὑπερβῆναί σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν, ὄντα θνητὸν, τουτέστι κρείττονα τῶν θεῶν φανῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα ὑπὸ τοῦ σοῦ φόβου ἃ προστάττουσιν ἐκεῖνοι ποιεῖν· ἢ τὸ ΘΝΗΤΟΝ ΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἄνθρωπον, οὕτως· ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

475. τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ ἢ πρὸς τὸ ΕΓΚΡΑΤΕΣΤΑΤΟΝ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΟΠΤΟΝ ΕΚ ΠΥΡΟΣ οὕτως· ΕΙΣΙΔΟΙΣ ΑΝ καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστα καὶ κατὰ πολὺ, ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ, ἤτοι ἄγαν βαφέντα καὶ ἔντονον γενόμενον.

478. ΕΚΠΕΛΕΙ. τὸ ΕΚ πρὸς τὸ ΠΕΛΕΙ, ἤγουν ἐκπέλει καὶ ἔξεστιν· ἢ πρὸς τὸ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ συναπτέον, ἤγουν ἐκ τῶν πέλας καὶ τῶν συγγενῶν.

485. τὸ ΤΑΥΤΑ ΚΡΑΤΗ ἢ πρὸς τὴν Αντιγόνην νοητέον· ταῦτα κράτη, ἤγουν ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἵν᾽ ᾖ ταῦτα τὰ κράτη, ἤγουν ἡ ἐμὴ βασιλεία.

514. τὸ ΔΥΣΣΕΒΗ πρὸς τὸ ΕΚΕΙΝΩι συναπτέον.

520. ἢ πρὸς τὸ ΑΛΛΑ ἔξωθεν λάμβανε τὸ, οὐχ ὑπάρχει νόμος, οὕτως· ἀλλ᾽ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος νόμος, ἤγουν οὐ νενομισμένον ἐστὶ λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ· ἢ οὕτως· ἀλλ᾽ οὐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος τῷ κακῷ, ὥστε λαβεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν δηλονότι.

530. τὸ ΤΕΓΓΟΥΣ᾽ ΕΥΩΠΑ ΠΑΡΕΙΑΝ πρὸς τὸ ΕΙΒΟΜΕΝΗ σύναπτε. τὸ δὲ ΝΕΦΕΛΗ μέχρι τοῦ ΑΙΣΧΥΝΕΙ, διὰ μέσου.

560. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙΝ ΩΦΕΛΕΙΝ. οὐ μόνον αἰτιατικῇ συντάσσεται τὸ ὠφελῶ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος·

ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ᾽ οὐδὲν ὠφελεῖ.

569. ΓΥΑΙ. διὰ τὸ μέτρον ἐξεβλήθη τὸ ι. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι βούλει γράφειν γύαι, ἔστω σοι ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς.

582. ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ. ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸ τοῦ Λαΐου γένος, ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν, οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ΑΓΕΥΣΤΟΣ καὶ ἀμέτοχος ΚΑΚΩΝ. ΟΙΣ ΓΑΡ ΑΝ ἀνθρώποις ΣΕΙΣΘΗι καὶ ἀνατραπῇ καὶ δυστυχήσῃ ὁ ΔΟΜΟΣ ΘΕΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ θεοῦ, ΟΥΔΕΝ ΑΤΗΣ καὶ δυστυχίας ΕΛΛΕΙΠΕΙ, ΕΡΠΟΝ καὶ φερόμενον ΕΠΙ τὸ ΠΛΗΘΟΣ τῆς αὐτῶν ΓΕΝΕΑΣ. ΟΜΟΙΟΝ ΩΣΤΕ καὶ ὥσπερ ΟΙΔΜΑ καὶ κῦμα ΠΟΝΤΙΑΣ ΑΛΟΣ, ΚΥΛΙΝΔΕΙ καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ΣΤΟΝΩι καὶ ταραχῇ ΒΥΣΣΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ βυθοῦ ΘΙΝΑ ΚΕΛΑΙΝΗΝ, ἤτοι τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόνιν, τὴν ΔΥΣΗΝΕΜΟΝ καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατρεπομένην, ὅταν ἐν ΠΝΟΑΙΣ ΘΡΗΣΣΑΙΣ καὶ Θρακικαῖς ΔΥΣΠΝΟΟΙΣ καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεούσαις, ΕΠΙ τὸ ΕΡΕΒΟΣ καὶ τὸ βάθος τῆς ἁλὸς ΔΡΑΜΗι καὶ ἐπέλθῃ τὸ κῦμα δηλονότι.

599. ΕΣΧΑΤΑΣ ΥΠΕΡ ΡΙΖΑΣ. ἐσχάτην ῥίζαν νοεῖ Αντιγόνην καὶ Ισμήνην. λέγει δὲ

φάος ἐν τοῖς δόμοις τοῦ Οἰδίποδος ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τοῦ πολέμου, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς κατάστασίν τινα ἐλθόντων. τὸ δὲ ΦΟΙΝΙΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΝΕΡΤΕΡΩΝ ΑΜΑι ΚΟΝΙΣ, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν θερίζει ὁ Αἴδης. εἰκότως δὲ τὸ ΚΟΝΙΣ τέθειται. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Αντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τοῦτο τεθνήξεσθαι ἔμελλε. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀμᾷ δέ νιν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΚΑΤΑ πρὸς τὸ ΑΜΑι, ἤτοι ΚΑΤΑΜΑι καὶ θερίζει καὶ καταβάλλει ΝΙΝ καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερτέρων θεῶν. ποταπή; φοινία, ἤγουν φόνον αὐτῇ προξενοῦσα.

606. Ο ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ, ὁ πάντας καταβάλλων· τὸ γὰρ γῆρας ὥσπερ καταβολή ἐστιν. ἢ ὁ ἀΐδιος.

607. οὕτω χρὴ γράφειν ΑΚΑΜΑΤΟΙ ΤΕ ΘΕΩΝ, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

608. τὸ ΑΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ σύναπτε, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

612. πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝ τέθειται μόνον τὸ ΑΡΚΕΣΕΙ· τὸ γὰρ ΕΠΕΙΤΑ ἔμφασιν ἐνεστῶτος ἔχει. τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρώην ἔπειτά ἐστιν. ἢ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, οὐκ ἐδύνατο αὐτῷ ἐνεστῶτα χρόνον θεῖναι, ὅπερ εἰ εἴποις, τὸ ΕΠΕΙΤΑ ἀντὶ τοῦ μέλλον νόησεις, ἵν' ᾖ τὸ ΜΕΛΛΟΝ πρὸς τὸ ΕΠΕΙΤΑ, μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνου παράτασις. εἰ δὲ μὴ, τὸ ΠΡΙΝ διπλοῦν νόει, καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάλαι. τὰ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τοῦ ἔπειτα πρότερόν ἐστι. τὸ δὲ τοῦ ἔπειτα ΤΕ ἀντὶ τοῦ ΚΑΙ ὃν πρὸς τὸ ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ σύναπτε.

613. τὸ ΝΟΜΟΣ ΟΔ' ΟΥΔΕΝ ΕΡΠΕΙ οὕτω νόει. ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Διὸς ἔφαμεν, ΟΥΔΕΝ καὶ οὐδαμῶς ΕΡΠΕΙ καὶ φέρεται ΠΑΜΠΟΛΙΣ καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν ἄτερ καὶ χωρὶς ἄτης. τουτέστιν, ὃ περὶ τῶν θεῶν ἔφαμεν, οὐκ ἔστι περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν. ἀλλ' οἱ μὲν ἀπαθεῖς καὶ ἄφθαρτοι, οἱ δὲ ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ παθητικοί.

615. Α ΓΑΡ ΔΗ. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ ΝΟΜΟΣ ΟΔ' ΟΥΔΕΝ ΕΡΠΕΙ ἐστὶν, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τοῦ φανεροῦ δοκεῖ. οὕτω γὰρ νοεῖται. ὁ νόμος ὁ εἰς τοὺς θεοὺς οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις· ἀλλὰ δυστυχίαις ὑποπίπτουσιν. ἐλπίσι γὰρ ἀπατώμενοι, ὡς, εἰ τόδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἕξει, ποιοῦντες εἰς δυστυχίας ἐμπίπτουσιν, ὃ δὴ καὶ Αντιγόνη πέπονθε.

622. ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΔΟΚΕΙΝ ΕΣΘΛΟΝ. τοῦτο λέγει διὰ τὴν Αντιγόνην δοκοῦσαν τὸ θανεῖν ἥδιστον.

683. ΘΕΟΙ ΦΥΟΥΣΙΝ. τοῦτο λέγει, διότι προῖὼν μέλλει εἰπεῖν, ὡς ἄνομον ἡγεῖται ἡ πόλις τὸ σὸν κατὰ τῆς παιδὸς θέσπισμα, ὥσανεὶ λέγων, ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεόθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

704. τὸ ΑΓΑΛΜΑ πρὸς τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΣ συναπτέον, ἵν' ᾖ εὐκλείας ἄγαλμα, ἤτοι εὔκλεια.

723. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΕΓΟΝΤΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ἐστὶν ἡ γενική. ὥσπερ γάρ φαμεν, ἡδὺ τῶν καλῶν μάθησις, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ λέγων τι χρηστὸν, οὗτος τὸ μανθάνειν οἷον γεννᾷ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τούτου καθίσταται.

737. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΣΘ'. δεῖ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα, καὶ τοὺς πολλοὺς τὴν αὐτοῦ.

748. ἰστέον ὅτι τὸ ΓΟΥΝ ἐνταῦθα δύναμιν ἔχει τοῦ γάρ. καὶ εὕροις ἂν πανταχῆ τῶν λογοποιῶν ἐξετάζων. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ΓΕ μόνον ἀντὶ τοῦ γὰρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· "Τοῖς μέν γε κάλλος οὐκ ἔπεστι."

752. εἰπόντος τοῦ Αἵμονος δὲ ἑαυτὸν ΚΑΙ ΘΑΝΟΥΣ' ΟΛΕΙ ΤΙΝΑ, Κρέων δὲ ἑαυτὸν τοῦτο ἐνόησε. δέον δὲ εἰπεῖν, θρασέως, ΘΡΑΣΥΣ εἶπε πρὸς τὸ ΕΠΕΞΕΡΧΗι.

760. τὸ ΚΑΤ' ΟΜΜΑΤΑ καὶ τὸ ΠΑΡΗΣΙΑ ἐκ παραλλήλου.

765. οὕτω τὸ ΜΑΙΝΗι συντάσσων λέγε· καὶ ἵνα ΜΑΙΝΗι καὶ ὀργίζῃ τοῖς θέλουσι τῶν φίλων· ἐγὼ δὲ οὐχὶ θυμουμένῳ πείσομαι.

767. τὸ ΕΣΤΙ πρὸς τὸ ΒΑΡΥΣ συναπτέον, οὕτως· ὁ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ δὲ καὶ ὁ νέος νοῦς, ὁποῖος ὁ τοῦ Αἵμονος, ΑΛΓΗΣΑΣ καὶ λυπηθεὶς, βαρύς ἐστιν.

773. σύνταττε οὕτω· ΚΡΥΨΩ αὐτὴν ΖΩΣΑΝ ΕΝ ΚΑΤΩΡΥΧΙ καὶ ὀρύγματι ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἤγουν πέτραν ὀρύξας, ταύτην κατακρύψω, ΑΓΩΝ καὶ φέρων ΕΝΘ᾿ ΑΝ Ηι καὶ ὑπάρχῃ ὁδὸς ΕΡΗΜΟΣ ΒΡΟΤΩΝ, ἤγουν ἔνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι, ΠΡΟΘΕΙΣ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεὶς τοσοῦτον μόνον ΦΟΡΒΗΣ καὶ τροφῆς, ΩΣ καὶ καθὰ ΑΓΟΣ καὶ μίασμα, ἤγουν ὡς μισητῇ μερικὴν αὐτῇ τροφὴν δοὺς, ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ἐκφύγῃ ἡ πόλις ΠΩΣ καὶ κατὰ τρόπον τινὰ τὸ ΜΙΑΣΜΑ καὶ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπώλεσε.

778. ΤΟ ΜΗ ΘΑΝΕΙΝ πρὸς τὸ ΑΙΤΟΥΜΕΝΗ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΤΕΥΞΕΤΑΙ, οὕτω· κἀκεῖ τὸν Αιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη καὶ ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου.

782. ΟΣ ΕΝ ΚΤΗΜΑΣΙ. οὐ γὰρ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κτημάτων ἐρῶμεν· ὅθεν ἡ πλεονεξία γίγνεται.

790. ΜΕΜΗΝΕ. ἤτοι τοῦ καθεστηκότος ἐξίσταται, καὶ κατέχειν ἑαυτὸν οὐ δύναται.

791. ΣΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠρνήσαντο.

794. ΝΙΚΑι ΔΕ. ἤγουν ὁ τῆς Αντιγόνης ἔρως πλέον ἴσχυσε τοῦ πατρικοῦ φίλτρου. δέον δὲ εἰπεῖν, νικᾷ ἐναργῶς, ΕΝΑΡΓΗΣ εἶπε πρὸς τὸ ΙΜΕΡΟΣ.

798. ΠΑΡΕΔΡΟΣ. πάρεδρον λέγει τὸν Ερωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρατοῦντα ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα. ΑΜΑΧΟΣ. πρὸς τὸ ΝΙΚΑι ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, οὕτως· ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Αφροδίτη ἐμπαίζει, τουτέστιν, ἡ τοῦ γάμου τῆς Αντιγόνης ἐγγύησις οὕτω διακεῖσθαι παρασκευάζει τὸν Αἵμονα.

804. εἰ μὲν τὸ ΠΑΓΚΟΙΤΑΝ τὸν Αιδην νοήσεις, ἀντὶ τοῦ πάγκοινον εἴποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Αντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν ἀεὶ κοιτασθήσεται.

806. ΓΑΣ ΠΑΤΡΙΑΣ γράφε, μὴ πατρῴας. οὐ γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ οὕτως.

824. ΞΕΝΗΝ λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τοῦ φίλην, ὡς θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἢ διὰ τὸ μὴ Ελληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυστυχῆ εἶναι, καθάπερ αὐτὴ, φίλην ἑαυτῆς λέγει. ΣΙΠΥΛΩι ΠΡΟΣ ΑΚΡΩι. Σίπυλον ὄρος ἐν Ασίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἶναί φασιν· οἱ δὲ, ἀνωτέρω, ὃ νῦν Κουζηνᾶς ὀνομάζεται, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν τοὺς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λελιθῶσθαι κατοικτείραντος αὐτήν.

827. ΚΑΙ ΝΙΝ ΟΜΒΡΩι ΤΑΚΟΜΕΝΑΝ. καὶ αὐτὴν τηκομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη, οὐδαμῶς λείπει καὶ χιών. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

847. ΟΙΑ καὶ ὁποῖα ΑΚΛΑΥΤΟΣ τῶν ΦΙΛΩΝ, ἤγουν μὴ θρήνου ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιωθεῖσα, ἐν ΟΙΟΙΣ καὶ ὁποίοις ΝΟΜΟΙΣ· οὐ γὰρ νενομοθέτηται οὑτωσὶ κατορύττειν· ΕΡΧΟΜΑΙ ΠΡΟΣ ΕΡΓΜΑ καὶ κατασκεύασμα ΤΥΜΒΟΧΩΣΤΟΝ ΤΑΦΟΥ ΠΟΤΑΙΝΙΟΥ καὶ προσφάτου, ἤτοι πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν κατωρωρυγμένον τάφον, ΜΕΤΟΙΚΟΣ ΟΥΤ᾿ ΕΝ ΒΡΟΤΟΙΣ ΖΩΣΙΝ, ΟΥΤ᾿ ΕΝ ΝΕΚΡΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ, τουτέστιν, οὔτε πρὸς ζῶντας μετοικιζομένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς κατορύττεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξεσθαι· οὔτε πρὸς νεκροὺς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ μὴ θανοῦσα κατορύττεσθαι. τὸ δὲ ΙΩ ΔΥΣΤΑΝΟΣ διὰ μέσου.

856. ΠΑΤΡΩιΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἤγουν ὅσον δυστυχίας ἔμελλεν ἐκεῖνος δυστυχῆσαι, τοῦτο αὐτὴ ἀποπληροῖς, τοιαύταις περιπεσοῦσα δυστυχίαις.

861. δέον εἰπεῖν, ἡμῖν τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ΗΜΕΤΕΡΟΥ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΤΜΟΥ. ἢ οὕτως· ἔψαυσας τοῦ πρόπαντος καὶ ὅλου πότμου τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, τοῦ ἡμετέρου, ἤγουν τοῦ συγγενικοῦ.

879. ΙΕΡΟΝ ΟΜΜΑ, ἤτοι τὸν ἥλιον· ἢ τὸ τῆς λαμπάδος ὄμμα, ἀντὶ τοῦ ἡλίου φῶς.

881. τὸ ΑΔΑΚΡΥΤΟΝ σαφηνισμός ἐστι τοῦ ΟΥΔΕΙΣ ΣΤΕΝΑΖΕΙ. τὸ γὰρ παρ᾿ οὐδενὸς στεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν.

883. ΑΡ᾿ ΙΣΤΕ καὶ γινώσκετε ΩΣ καὶ ὅτι οὐδεὶς ἂν παύσαιτο, ΕΙ ΧΡΕΙ᾿ Ηι, ἤγουν χρήσιμα αὐτῷ, λέγειν πρὸ τοῦ θανεῖν ἀοιδὰς καὶ γόους. τοῦτο δὲ λέγει ὀργιζόμενος τοῖς ἄγουσιν Αντιγόνην, ὅτι εἴασαν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ οὐ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ κατεδικάσθη ὄρυγμα.

887. ΑΦΕΙΤΕ χρὴ γράφειν, οὐκ ἄφετε, καὶ ΖΩΣΑ ΤΥΜΒΕΥΣΕΙ. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. τὸ ΑΦΕΙΤΕ δὲ καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται βιβλίων· συντάσσειν δὲ οὕτως. οὐκ ἄξετε ταχέως αὐτήν, καὶ ἀφεῖτε μόνην ἔρημον, περιπτύξαντες ἐν τῷ κατηρεφεῖ τύμβῳ, ὡς εἴρηκα ἐγὼ, εἴτε χρὴ θανεῖν αὐτὴν, εἴτε τυμβεύσει ἐν τοιαύτῃ στέγῃ ζῶσα, ἤγουν ἐντάφιος κείσεται. ΖΩΣΑΝ δὲ ὀφείλων εἰπεῖν καὶ ΤΥΜΒΕΥΣΕΙΝ πρὸς τὴν ἄνω αἰτιατικὴν καὶ πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙΝ, ὁ δὲ πρὸς εὐθεῖαν ἔτρεψε τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ. οὐ γὰρ ΖΩΣΑΝ ὁ ποιητὴς ἔγραψεν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οἱ συντάσσειν μὴ δυνηθέντες.

890. ΣΤΕΡΗΣΕΤΑΙ, ἤτοι τοῦτο αὐτῇ ἔσται στέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἄνω διαίτης στερήσεται, ἐπειδὴ ἡ τοῦ κόσμου στέρησις μετοικία ἐστὶ, ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ εἶπεν, εἰ καὶ ἀγνοοῦντές τινες τὸ ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν.

894. ΠΕΡΣΕΦΑΣΣΑ, ἡ Περσεφόνη, ἡ φέρουσα ἄτας καὶ βλάβας, ὥς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην.

904. ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΟΥΣΙΝ ΕΥ. πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σὲ σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ ΕΥ πρὸς τὸ ΕΤΙΜΗΣΑ.

908. ΤΙΝΟΣ ΝΟΜΟΥ. ἤγουν τίνι νόμῳ χαριζομένη, καὶ στέργουσα καὶ ἀποδεχομένη τοῦτον, λέγω ταῦτα;

940. ΚΟΙΡΑΝΙΔΑΙ, οἱ προύχοντες τῶν Θηβαίων· ἢ κοιρανίδας λέγει τοὺς προγόνους αὐτῆς.

943. ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΙΑΝ γράφε Ἰωνικῶς, ἵν' ᾖ οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιούτων προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους συστέλλοντες, διὰ τοῦ ι μόνου ἐκφέρουσι παροξυτόνως. ἀλλὰ καὶ τὸ ΣΕΒΙΣΑΣΑ ἀπὸ τοῦ σεβίζω ὀφείλεις λέγειν. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ.

944. ΕΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑΑΣ. παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ πατὴρ Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ οὖσα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς, χρυσοῦ γενομένου καὶ καταῤῥυέντος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ τέγους, ὀργισθεὶς, ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ μετὰ τοῦ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἔστι δὲ τὸ ΧΑΛΚΟΔΕΤΟΙΣ ΑΥΛΑΙΣ καὶ τὸ ΤΥΜΒΗΡΕΙ ΘΑΛΑΜΩι ταυτό.

955. Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος παῖς, βασιλεὺς Μακεδόνων, τιμῶν πάντας τοὺς θεοὺς, ἀθέως διέκειτο πρὸς Διόνυσον, καὶ ἐπειρᾶτο τάς τε βάκχας αὐτοῦ καὶ τοὺς χοροὺς καθαιρεῖν. ἐξενεχθεὶς οὖν ποτὲ εἰς πόλεμον καὶ τροπῆς γενομένης, ἐπεὶ φεύγειν ἤρξατο, συνεποδίσθη ἐν κλήματι ὑπὸ Διονύσου, καὶ ἀποῤῥιφεὶς εἰς κρημνὸν, τὸ ζῆν ἀπολώλεκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὡς λαβόντες αὐτὸν οἱ πολέμιοι συμποδισθέντα, καὶ εἰς ἄντρον ἐμβαλόντες, καὶ τὴν εἴσοδον κλείσαντες, ἐλιμαγχόνησαν, ὃ καὶ κρεῖττον. συνάδει γὰρ τῷ ΠΕΤΡΩΔΕΙ ΔΕΣΜΩι ΚΑΤΑΦΡΑΚΤΟΣ. εἰ δὲ πρὸς τὸ ἄνω εἴποις τὸ ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἀντὶ τοῦ στεῤῥῷ νοήσεις. λέγει δὲ τὴν Λυκούργου ἱστορίαν, οὐχ ὅτι ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβὴς ἦν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ πάθος.

961. ΕΠΕΓΝΩ ΜΑΝΙΑΣ. ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς.

966. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυιαν Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, καὶ Κλεοπάτραν, ἣν γήμας Φινεὺς δύο παῖδας ἐγέννησε, Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξε ζῶντας. ἡ δὲ ἐπιβουλὴ τοιαύτη. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα, ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. ἀπατηθεὶς οὖν Φινεὺς, ἐξουσίαν αὐτῇ τούτων ἔδωκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι Φινεὺς ζῶσαν τὴν Κλεοπάτραν ἀπαξιώσας, τὴν Ἰδαίαν ἔγημε. Κλεοπάτρα γοῦν ἀμυνομένη τοῦτον, τυφλοῖ τοὺς παῖδας αὐτῆς. ἡ σύνταξις. αἱ δὲ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ καὶ Θρακικαὶ ἀκταὶ τῆς ἁλὸς, τῆς ἀπὸ τῶν κυανέων πετρῶν ΔΙΔΥΜΑΣ καὶ διπλῆς· εἰς δίχα γὰρ αἱ κυανέαι πέτραι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν τέμνουσιν· ἢ διότι αἱ πέτραι, δύο, καὶ ἡ θάλασσα διδύμη ἐστί· καὶ Ο ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟΣ ποταμὸς τῶν Θρᾳκῶν, ΙΝΑ καὶ ὅπου ὁ ΑΡΗΣ ΑΓΧΙΠΤΟΛΙΣ καὶ γείτων ἐστίν· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἱερὸν ἦν Ἄρεος· ΕΙΔΕ καὶ ἐθεάσατο ΕΛΚΟΣ καὶ πληγὴν

σιν ΑΡΑΤΟΝ καὶ καταράσιμον τοῖς ΔΙΣΣΟΙΣ καὶ δυστλεῖς ΦΙΝΕΙΔΑΙΣ καὶ Φινέως παισὶ, Πληξίππῳ καὶ Πανδίονι, τυφλωθὲν ἐκ τῆς ἀγρίας ΔΑΜΑΡΤΟΣ καὶ γυναικὸς τοῦ Φινέως, τῆς Κλεοπάτρας τῆς ἑαυτῶν μητρὸς, ἢ τῆς μητρυιᾶς αὐτῶν, τῆς Ἰδαίας τῆς θυγατρὸς Δαρδάνου. ἄμφω γὰρ, ὡς εἴρηται, λέγεται. ΤΥΦΛΩΘΕΝ, ἀλαὸν καὶ τυφλὸν, ΑΡΑΧΘΕΝ καὶ πληγὲν οὐκ ἐν ΑΚΜΑΙΣ καὶ ὀξύτησιν ΕΓΧΕΩΝ καὶ ξιφῶν, ἀλλ' ὑπὸ αἱματηραῖς τε χερσὶ, καὶ ἐν ἀκμαῖς ΚΕΡΚΙΔΩΝ, ἤτοι σιδηρῶν ἀτράκτων. ἀραχθὲν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ὀμμάτων τοῖς ἀλαστόροις.

980. ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ. ἤγουν κακονυμφεύτου μητρὸς γέννημα ὑπάρξαντες. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀνυμφεύτου μητρὸς, ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ πρὸς τὸ ΓΟΝΑΝ εἶπε.

1000. ΛΙΜΗΝ, ἤγουν συναγωγή. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τοὺς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

1002. δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ΟΡΝΙΘΩΝ, ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ΑΚΟΥΩ ΦΘΟΓΓΟΝ ΟΡΝΙΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΚΛΑΖΟΝΤΑΣ πρὸς τὸ ΕΓΝΩΝ, ψυχροί τινές εἰσιν.

1009. ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. δέον δὲ εἰπεῖν, μεταρσίας, καὶ, καταῤῥυείσης τῆς πιμελῆς, ΜΕΤΑΡΣΙΟΙ εἶπε πρὸς τὸ ΧΟΛΑΙ, καὶ ΚΑΤΑΡΡΥΕΙΣ πρὸς τὸ ΜΗΡΟΙ.

1013. εἰκότως εἶπε τὸ ΟΡΓΙΩΝ. ὥσπερ γὰρ τὰ μυστήρια οὐδεὶς εἶδεν, εἰ μὴ οἱ πεπειραμένοι, οὕτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντεις μόνοι γιγνώσκοντες τοῖς ἄλλοις διασαφοῦσιν.

1016. ἢ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ ὑποστικτέον, οὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ παντελεῖς, ἤτοι ἐν αἷς πᾶσαι αἱ θυσίαι τελοῦνται. ἢ πρὸς τὸ ΠΛΗΡΕΙΣ, οὕτως· οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ ἐσχάραι, ΠΛΗΡΕΙΣ καὶ πεπληρωμέναι εἰσὶ, ΠΑΝΤΕΛΕΙΣ καὶ τέλειαι, ΤΟΥ ΓΟΝΟΥ καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίποδος, τοῦ ΠΕΠΤΩΤΟΣ καὶ πεσόντος ΔΥΣΜΟΡΟΥ καὶ ἀθλίου. τὸ δ' ΥΠ' ΟΙΩΝΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΚΥΝΩΝ ΒΟΡΑΣ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πῶς εἰσὶ πλήρεις.

1021. Ἰστέον ὅτι ἑνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ΟΡΝΙΣ, ἐπειδὴ οὐχ εἷς ὁ ποιῶν τὴν βοὴν, ἀλλὰ πολλοί, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ ΒΕΒΡΩΤΕΣ, εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ΟΡΝΙΣ ἀντὶ τοῦ ὄρνιθές φασι, καὶ τὸ ΡΟΙΒΔΕΙ ἀντὶ τοῦ ῥοιβδοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν οὐδετέροις πληθυντικοῖς τὰ ἑνικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων ἀντὶ πληθυντικῶν λαμβάνεται, ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ, καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· "Ηρα γὰρ (φησὶ) τὰ μειράκια τοῦ γέροντος." εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ πον εὕρηται μόνῳ· (Πυθ. δ'. 100.) Η ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες.

1034. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΔΕ ἔξωθεν ἐπὶ ἢ κατά· ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ΣΚΟΠΟΥ. τὸ δὲ ΣΚΟΠΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΞΟΤΑΙ. οἱ γὰρ τοξόται, σκοποῦ τοξόται εἰσίν. Ω ΠΡΕΣΒΥ, ΠΑΝΤΕΣ ΩΣ ΤΟΞΟΤΑΙ ΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥΔΕ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ, τουτέστιν, ὥσπερ σκοπὸν ποιησάμενοί με, τοξεύετε.

1036. ΠΑΛΑΙ. υἱὸς αὐτοῦ Μενοικεὺς, Τειρεσίου πρόσθεν εἰπόντος, ὡς εἰ πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος ἑκὼν ἑαυτὸν ἀναιρήσει, σωτηρία ἔσται τῇ πόλει, ἀπελθὼν ἐκεῖσε, ἑαυτὸν διεχρήσατο.

1037. ΠΡΟ ΣΑΡΔΕΩΝ. ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον Σάρδεων ὁ Πακτωλός ἐστι ποταμὸς ψήγματα χρυσοῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλεῖ γοῦν τὸν χρυσὸν ΗΛΕΚΤΡΟΝ, διὰ τὸ καθαρόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἤλεκτρος. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ τόπος χρυσοῦ ψήγματα ἔχων, ἃ ἀνορύττουσι θηρία τινὰ, μύρμηκες καλούμενα, πτεροῖς χρώμενα, ἀφ' ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τισὶ λαμβάνουσι τὸν χρυσόν.

1053. ὥσπερ τὸ λέγω μόνον πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ του κακῶς συντεθὲν αἰτιατικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ, καὶ τὸ ΚΑΚΩΣ ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ· τὸ μὲν δοτικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντειπεῖν, αἰτιατικῇ.

1057. ΑΡ' ΟΙΣΘΑ. ἆρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὄντας ταγοὺς, ἐκεῖνα, ἃ λέγεις; τουτέστιν, ἆρα γινώσκεις οὐ τοὺς τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς;

1060. ΤΑ'ΚΙΝΗΤΑ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ μακρὸν τὸ α, ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται.

1069. τὸ ΨΥΧΗΝ καὶ πρὸς τὸ ΒΑΛΩΝ καὶ πρὸς τὸ ΚΑΤΩΙΚΙΣΑΣ λάμβανε κατὰ συνεκδοχήν.

1080. δέον ἐχθρᾶς εἰπεῖν, ΕΧΘΡΑΙ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΛΕΙΣ. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς εἶπε ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΟΝΤΑΙ, καὶ οὐ, συνταραχθήσονται. οὔπω γὰρ ἐταράχθησαν, ἀλλ' ἔμελλον. καὶ φαμὲν ὅτι ὁ ταραγμὸς αὐτῶν, εἰ καὶ μήπω γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὅτουπερ εἰς αὐτὰς παρὰ κυνῶν, ἢ οἰωνῶν, τὰ σπαράγματα γέγονεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἡ φθορὰ αὐταῖς ἐπεκρέματο. εἰς δὲ τὸ ΟΣΩΝ, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΑΘΗΓΝΙΣΑΝ, οὕτω, καθ' ὅσων ἥγισαν, ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον. ἄγος γὰρ, τὸ μίασμα.

1084. ΩΣΤΕ ΤΟΞΟΤΗΣ. τοῦτο λέγει, διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὃν ἄνωθεν ἔφη (1033.) πάντες, ὥστε τοξόται, σκοποῦ τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. διὸ προσέθηκε καὶ τὸ ΒΕΒΑΙΑ, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὅτι ἃ σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κέρδους χάριν, ψευδῶς λογίζῃ.

1096. καὶ γὰρ τὸ ΕΙΚΑΘΕΙΝ καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει, καὶ θάπτειν ἐᾶν Πολυνείκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, ΔΕΙΝΟΝ. πολλοὺς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίως εἶναι προτρέψεται, εἰδότας ὡς οὗτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολάσθησαν. τὸ δ' ΑΝΤΙΣΤΑΝΤΑ με αὐτῷ ΠΑΤΑΞΑΙ τὸν ΘΥΜΟΝ αὐτοῦ ἐν ΑΤΗι καὶ ἐν βλάβῃ, τουτέστι, τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ, ἣν πρὸς ἐμὲ ἐνεδείξατο, τιμωρήσασθαι, ΕΝ ΔΕΙΝΩι ΠΑΡΑ καὶ πάρεστι. θεῖον γὰρ τὸ τῶν μάντεων γένος, καὶ οὐχ οὕτω δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾷν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς.

1112. ΕΔΗΣΑ, ἐδέσμευσα, καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει, ὅπερ εἴς τε αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρωσεν.

1115. ΠΟΛΥΩΝΥΜΟΣ ἐστιν ὁ Διόνυσος, ὅτι οἱ μὲν Βακχεῖον, οἱ δὲ Ιακχον, οἱ δὲ Εὔιον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εἰραφιώτην, οἱ δὲ Διμήτορα, οἱ δὲ Διόνυσον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ΑΓΑΛΜΑ δὲ Σεμέλης αὐτὸν καλεῖ, ὡς ἀπ' ἐκείνης ἐπ' εὐδαιμονίᾳ καὶ λαμπρότητι Θηβῶν γεννηθέντα. ἐπικαλεῖται οὖν αὐτὸν ὁ Χορὸς, φοβούμενος διὰ τοὺς τοῦ μάντεως λόγους.

1122. ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, οὗτος δὲ τὰς Βάκχας πεποίηκε, διὰ τοῦτο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ αὐτὴν τῶν Βακχῶν λέγει.

1128. Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασῷ. ἄλλοι δέ φασι πόλιν παρακειμένην αὐτῷ οὕτω καλουμένην.

1131. Νύσσα, πόλις ὑπὲρ Αἰθιοπίαν παρακειμένην ἔχουσα ὄρος, ἐφ' οὗ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1133. ΧΛΩΡΑ Τ' ΑΚΤΑ, ἤγουν ἀειθαλής, διὰ τὴν ἐκεῖ ἄμπελον, τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν βότρυς πεπαινομένους ἐκφέρουσαν, ὅθεν καὶ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ· διὸ καὶ τὸν τόπον καλεῖ πολυστάφυλον, ὅς ἐστιν ἐν τῷ Παρνασῷ, ὡς Εὐριπίδης φησί. (Φοινισσ. 236.) συντακτέον δὲ τὸ μὲν ΠΕΜΠΕΙ πρὸς τὸ ΣΕ, τὸ δὲ ΣΕ πρὸς τὸ ΘΗΒΑΙΑΣ ΑΓΥΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΑ, τουτέστιν, ἐκ Παρνασοῦ εἰς Θηβῶν χωρεῖς ἐπιτήρησιν. τὸ δ' ΑΒΡΟΤΩΝ ΕΠΕΩΝ ΕΥΑΖΟΝΤΩΝ διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ φερομένων.

1146. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΥΡ ΠΝΕΟΝΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ ΧΟΡΑΓΕ, ἵν' ᾖ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς. ἀμαθεῖς γάρ τινες τῶν μέτρων τοῦτ' ἐνήλλαξαν, ΧΟΡΑΓΕ ΑΣΤΡΩΝ γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνέοντα ἄστρα, τὰς λαμπάδας, ἃς ἐν νυκτὶ αἱ βάκχαι κατέχουσι. ΦΘΕΓΜΑΤΩΝ, τῶν ὕμνων τῶν βακχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν νύκτα ἐγένοντο.

1150. ΣΥΝ ΝΑΞΙΑΙΣ γράφε. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ΣΑΙΣ ΘΥΑΣΙ ΠΡΟΣΠΟΛΟΙΣ. εἰ ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις.

1176. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩιΑΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα πῶς, τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος ΑΥΤΟΧΕΙΡ, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φονεύσαντος. καὶ φαμὲν, ὅτι οἱ δεχόμενοι συμφορῶν λόγους παρά τινος, ὥσπερ ἐκπληττόμενοι τῷ ἀκούσματι, οὐ πάντα τὸν λόγον ἀκριβῶς ἀκούουσιν, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρχὴν δεχόμενοι, αὖθις τὸν λέγοντα ἐπανέρονται.

1182. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΙΔΟΣ ἔξωθεν τὸ ΠΕΡΙ. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΑΤΟΥΣΑ ἐστὶν ἡ γενική. τὸ γὰρ κλύειν, τοῦ παιδὸς ἦν. τουτέστιν, ἐκεῖνος παρέσχε τοῦτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1184. ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ πρὸς τὸ ΕΞΟΔΟΝ ἐστίν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΙΧΟΥΣΑ ὑποστικτέον, ἵν' ᾖ τὸ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. οὐ γὰρ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνος φαμέν. οὕτω· ΣΤΕΙΧΟΥΣΑ καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ΙΚΟΙΜΗΝ καὶ ἔλθοιμι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, ΕΥΓΜΑΤΩΝ καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ καὶ τὸ ΕΥΓΜΑΤΩΝ. ὥσπερ γάρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο.

1192. τοῦτο οὕτω συντάξεις. ὦ ΦΙΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ΕΓΩ ΠΑΡΩΝ ἐνταῦθα ΚΑΙ ΕΡΩ καὶ εἴπω, ὅσα δηλονότι προεῖπον, ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΠΑΡΗΣΩ καὶ καταλείψω.

1196. ἀπορήσειεν ἄν τις, πῶς, τοῦ ἕπεσθαι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, αὐτός φησιν ΕΓΩ ΔΕ ΣΩι ΠΟΔΑΓΟΣ ΕΣΠΟΜΗΝ ΠΟΣΕΙ. καὶ φαμὲν, ὅτι διὰ τοῦτο λέγει τὸ ΕΣΠΟΜΗΝ, διότι δοῦλος ἦν, οἱ δὲ δοῦλοι τῇ τῶν δεσποτῶν ἄγονται γνώμῃ· τὸ δὲ ΠΟΔΑΓΟΣ, διότι οὗτος τότε τὸν αὐτοῦ δεσπότην προέπεμπεν.

1198. τὸ ΕΤΙ πρὸς τὸ ΕΚΕΙΤΟ συναπτέον.

1200. δέον εὐμενῶς εἰπεῖν, ΕΥΜΕΝΕΙΣ εἶπε πρὸς τὸ ΟΡΓΑΣ. ΚΑΤΑΣΧΕΘΕΙΝ δὲ λέγει ΕΥΜΕΝΕΙΣ τὰς ΟΡΓΑΣ, διότι τὸ τὴν ὀργὴν ἐπίσχειν, εὐμένειά ἐστιν.

1205. τὸ ΝΥΜΦΕΙΟΝ πρὸς τὸ ΚΟΡΗΣ· τὸ δὲ ΚΟΡΗΣ πρὸς τὸ ΑΙΔΟΥ. τὸ γὰρ ὄρυγμα εἰς ὅπερ εἰσβέβληται, ὥσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ· αὐτὴ δὲ τοῦ Αιδου. θάνατος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατείληφε, καὶ οἱονεὶ ὁ Αιδης αὐτὴν ἐνυμφεύσατο.

1221. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΑΥΧΕΝΟΣ ἔξωθεν τὸ ἐξ. ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΚΡΕΜΑΣΤΗΝ.

1222. βρόχον μιτώδη σινδόνος, κυρίως τὴν ἀρπεδόνην τὴν ἐν τοῖς ὑφάσμασι φασίν. ἐνταῦθα δὲ λέγει τὴν ζώνην αὐτῆς, ἥτις στενοεπίμηκες ἦν τμῆμα σινδόνος. ἄλλοι δέ φασι τὸ αὐτῆς κρήδεμνον· οἱ δὲ, τὸ τῆς σινδόνος μέρος μεθ' ἧς αὐτὴν ἐνῆκαν ἐκεῖσε.

1226. τὸ ΣΤΥΓΝΟΝ ἢ ἀρσενικὸν νοητέον πρὸς τὸ ΣΦΕ, ἢ οὐδέτερον πρὸς τὸ ΟΙΜΩΞΑΣ.

1249. τὸ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ καὶ πρὸς τὸ ΕΣ ΠΟΛΙΝ ἐκληπτέον.

1250. ΑΜΑΡΤΑΝΕΙΝ, ἀνοίκεια ἑαυτῇ ἔργα ποιεῖν. λέγω δὴ τὸ δρᾶσαί τι περὶ αὐτὴν δυσχερὲς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τοῦ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσματι.

1274. τὸ ΕΠΑΙΣΕ με ΕΝ τῷ ΕΜΩι ΚΑΡΑι, ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησε τὰς ἐμὰς φρένας, καὶ τοῦ λελογισμένου παρατροπὴν εἴργαστο. οὐ γὰρ ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτοῦ κινῶν τὴν Ἀνάγκην, τοιαῦτα κατ' Ἀντιγόνης ἐψηφισμένος. ΧΑΡΑΝ δέ φησιν, ἣν εἶχε δηλονότι, τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενημένος.

1278. τοῦτο οὕτως εἴποις. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, ΕΟΙΚΑΣ καὶ φαίνῃ ΗΚΕΙΝ καὶ ἐλθεῖν ΟΨΕΣΘΑΙ καὶ ἰδεῖν ΚΑΙ ΤΑΓΕ ΕΝ ΔΟΜΟΙΣ ΚΑΚΑ ΤΑΔΕ, ἤγουν τὸν Εὐρυδίκης θάνατον, ΩΣ ΕΧΩΝ ΓΕ ΚΑΙ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΣ, ταῦτα δ' ἐκ παραλλήλου εἴρηται, ΤΑ ΜΕΝ, κακὰ δηλονότι, ΠΡΟ ΧΕΙΡΩΝ καὶ ἔμπροσθεν τῶν χειρῶν, ἤγουν τὸν Αἵμονα θανόντα, τὸν σὸν παῖδα, ΤΑ ΔΕ, ἤγουν τὴν τοῦ γένους συμφορὰν, ΦΕΡΩΝ καὶ ὑπομένων. τριπλᾶ γὰρ ἐπῆλθε αὐτῷ κακά. ὅ τε Ετεοκλέους καὶ Πολυνείκους, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἀντιγόνης θάνατος· ὅ τε τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Μενοικέως καὶ Αἵμονος· καὶ τελευταῖος πάντων ὁ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Εὐρυδίκης.

1284. ΔΥΣΚΑΘΑΡΤΟΣ, ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι Αιδης, εἰς ὃν πάντες μετὰ τὴν ἐνθένδε ἀπαλλαγὴν συνάγονται, ὥσπερ εἰς λιμένα.

* 1287. ΤΙΝ' ΑΥΔΑΙΣ ΛΟΓΟΝ γράφε, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΤΙΝΑ ΘΡΟΕΙΣ οὐκ ἔχει ὀρθῶς.

1301. ΒΩΜΙΑ. ἰστέον, ὅτι ἡ τοῦ Κρέοντος γυνὴ περὶ βωμὸν, ὄντα τῶν βασιλείων ἐντὸς, μαχαίρᾳ ἑαυτὴν ἀπέσφαξεν. ἐδήλωσε δὲ τὴν σφαγὴν, διὰ τοῦ ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ. δέον δὲ εἰπεῖν ὀξυθήκτως, ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΗΔΕ. ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ΚΕΛΑΙΝΑ. δέον γὰρ εἰπεῖν κελαινῶς, ΚΕΛΑΙΝΑ εἶπε πρὸς τὸ ΒΛΕΦΑΡΑ, οὕτω, λύει τὰ ΒΛΕΦΑΡΑ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. ποταπά; ΚΕΛΑΙΝΑ. τουτέστιν, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς σκότος θανούσης. ἔκλυσις γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴ φωτὸς, ὁ θάνατος. Μεγαρέα δὲ λέγει ἐνταῦθα, ὡς

μὲν τινές φασιν, ἄνδρα αὐτῆς πρὸ τοῦ Κρέοντος ὄντα οὕτω καλούμενον· ὡς δ' ἄλλοι λέγουσιν, ὁ ἐν τῇ χειᾷ τοῦ δράκοντος ἀποσφαγεὶς πρῶτος υἱὸς αὐτῆς Μενοικεὺς, κατ' ἀρχὰς Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. εἰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον εἴποις, ΛΕΧΟΣ νοήσεις τὴν πρὸς ἐκεῖνον γαμικὴν συνάφειαν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, λέχος κυκῦσαι αὐτὴν ἐρεῖς, τὸ παρὰ καιρὸν αὐτὸν ἀπελθεῖν, καὶ μὴ τυχεῖν ὑμεναίου, ὃ καὶ κρεῖττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ΤΟΥΔΕ λαμβάνον τὸ ΛΕΧΟΣ κατὰ συνεκδοχήν.

1310. ΑΘΛΙΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. τὸ γὰρ ΔΕΙΛΑΙΟΣ οὐκ ὀρθόν.

1313. σύναπτε τὸ ΜΟΡΩΝ πρὸς τὸ ΤΩΝΔΕ· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου λέγε.

1316. Τὸ ΟΞΥΚΩΚΥΤΟΝ ἀντὶ τοῦ, τὸ ὀξέος καὶ μεγάλου θρήνου δεόμενον· ἢ τὸ ὀξέως καὶ ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρῆνον ἐγεῖραν.

1330. τὸ ΕΜΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡμερῶν νοητέον πρὸς τὸ ΤΕΡΜΙΑΝ, οὕτως· ΑΓΩΝ καὶ φέρων ΕΜΟΙ ΤΕΡΜΙΑΝ καὶ ἐσχάτην ΗΜΕΡΑΝ τῶν ΕΜΩΝ ἡμερῶν. ἢ τὸ ΕΜΩΝ πρὸς τὸ ΜΟΡΩΝ, οὕτως· ὁ ΥΠΑΤΟΣ καὶ ἔξοχος τῶν ΜΟΡΩΝ, τουτέστι, τὸ τέλος τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. μέχρι γὰρ ἄν τις ἐν ζῶσι τυγχάνῃ, καὶ συμφορῶν μέτοχός ἐστιν· ἐπὰν δὲ ἀπογένηται, καὶ τοῦ δυστυχεῖν παύεται· ὥστε ὁ θάνατος καὶ τέλος ἐστὶ συμφορῶν, καὶ συμφορὰ ὑπερτάτη. τὸ γὰρ ζῆν, ὃ μέγιστόν ἐστι κέρδος, ἀφαιρεῖται.

1337. ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΣ, μεμοιρασμένης. ὥστε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τὸ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωτο, μὴ δυσχέραινε, μηδὲ κατεύχου θανεῖν.

1343. ΠΑ ΚΑΙ ΘΩ, ἤτοι τί ποιήσω; οὐ γὰρ ἔχω πότερον θρηνήσω πρότερον. πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδός;

1350. ΑΣΕΠΤΕΙΝ, ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνείκην ἄθαπτον ῥῖψαι.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

129. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΣΙ καὶ κυκλικῶς ἐπέρχονται ΠΗΜΑ καὶ λύπη, καὶ χαρὰ, ὥσπερ ΚΕΛΕΥΘΟΙ καὶ ὁδοὶ Αρκτου στροφάδες, ἤγουν ὥσπερ αἱ ἀεὶ στρεφόμεναι ἄρκτοι καὶ μηδέποτε στάσιν ἔχουσαι. διὰ τὸ εἶναι δὲ καὶ αὐτὰς δύο, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστην στρέφεσθαι, ὡς καὶ τὰ ἐν ἀνθρώποις πράγματα, ταύτας πρὸς παράδειγμα εἴληφεν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΚΥΚΛΟΥΣΙ καλῶς ἄγαν εἴρηται, ἐπεὶ ἡ κυκλικὴ τοῦ χρόνου στροφὴ τάς τε λύπας ἐπιφέρει καὶ τὰς χαρὰς τοῖς ἀνθρώποις.

350. ΑΓΝΟΙΑι χρὴ γράφειν ἐπὶ δοτικῆς διὰ τὸ μέτρον, καὶ οὐκ ἄγνοια, καὶ συντάσσειν οὕτως· ἐν ἀγνοίᾳ με ἔχει ἅπερ εἴρηκας. τουτέστιν, ἅπερ εἴρηκας αἴτιά ἐστι τοῦ εἶναι ἐμὲ ἐν ἀγνοίᾳ, διὰ τὸ ἀσαφῶς εἰρῆσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἴσχω τὴν τούτων γνῶσιν, τρόπον δή τινα αὐτά με κατέχει ἐν τῇ ἀγνοίᾳ.

373. ΩΣΤ' ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ. οἷον, τοσοῦτοι ἤκουσαν ταῦτα, ὥστε καὶ ἐξελέγχειν αὐτὸν εἰ ἀρνήσοιτο. οὐ γὰρ εἶχον ἂν λέγειν κατ' αὐτόν τι, εἰ μὴ καὶ μαρτύρων εὐπόρουν.

394. ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ. τοῦτο μᾶλλον ὅμοιόν ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ φράσον, ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ. παρ' Αριστοφάνει. (Βατρ. 128.)

434. ὁ ἄνθρωπός, φησιν, ὦ δέσποινα, ΕΠΙΣΤΗΤΩ, ἤγουν, παρελθὼν στήτω εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. οἱ δὲ ΑΠΟΣΤΗΤΩ γράφοντες, οὐκ οἶδα τίνι λόγῳ τοῦτο γράφουσιν.

593. ΓΝΩΜΑ, ἤτοι νοῦν. καὶ ἔστιν οὐδέτερον, ἀντὶ τοῦ γνωμάτευμα, καὶ νοῦν. καὶ Εὐριπίδης· (Ηρακλειδαις 408.)

πόλλ'· ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.

ἤτοι γνωμάτευμα, νοῦς.

1135. ΔΕΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ, θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς· ὅμως εἰπέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΑΝΤΑ.

2. ΠΕΙΡΑΝ ΑΡΠΑΣΑΙ. ἢ πειραθῆναι τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὧν κατὰ σοῦ μηχανῶνται προλαβεῖν ζητοῦντα, τῷ, πρὶν ἢ παθεῖν, μαθεῖν καὶ φυλάξασθαι. ἢ οὕτως· ἁρπάσαι καὶ συντόμως λαβεῖν πεῖραν τῶν ἐχθρῶν, τί κατὰ σοῦ μηχανῶνται.

4. ΤΑΞΙΝ ΕΣΧΑΤΗΝ: ὅτι ἐν μὲν τῷ ἑνὶ μέρει Αχιλλεὺς ἦν τοῦ στρατοῦ, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ Αἴας οὑτοσὶ, ἵνα, ὡς κρείττους τῶν ἄλλων τὴν ἰσχὺν, φύλακες ὦσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Αγαμέμνων καὶ Μενέλαος καὶ οἱ λοιποὶ στρατηγοί.

10. ΣΤΑΖΩΝ ΙΔΡΩΤΙ. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΣΤΑΖΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΑΡΑ ΚΑΙ ΧΕΡΑΣ, μέρος. καὶ οὐχ, ὥς τινές φασι, ΣΤΑΖΩΝ καὶ σταζόμενος, καὶ ἔξωθεν τὸ ἔχων λαμβάνουσι, λέγοντες οὕτω, σταζόμενος τὸ κάρα, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ξιφοκτόνους.

14. ΦΙΛΤΑΤΗΣ ΕΜΟΙ. εἰκότως τοῦτ' εἶπε. δεῖ γὰρ τοὺς συνετωτάτους, οἷος οὗτος, τὴν Αθηνᾶν περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, φρονήσεως ἔφορον οὖσαν.

17. ΩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΣ. τούτων γὰρ αἱ σάλπιγγες κρείττους τῶν παρ' ἑτέρας εὑρημένων· ἢ ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. αἱ γὰρ τῶν Τυρσηνῶν σάλπιγγες, ἐξαίρετόν τι τῶν παρ' ἑτέροις εὑρημένων ἀπετέλουν μέλος, ὡς μόνον ἀκούσαντά τινα γνῶναι Τυρσηνικὴν εἶναι τὴν ἠχοῦσαν σάλπιγγα. λέγει οὖν Οδυσσεὺς ἐνταῦθα πρὸς τὴν Αθηνᾶν· Οντως ἀκούω τὸ σὸν φώνημα ΕΥΜΑΘΕΣ καὶ εὐκατάληπτον, καὶ ὀξέως νοῶ ὅτι σόν ἐστιν, εἰ καὶ ἀθέατος ὑπάρχεις· ὥσπερ καταλαμβάνω τὸ φώνημα τῆς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος, ἀκούων ἠχοῦσαν αὐτὴν δηλονότι.

21. ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον. οὐ γάρ ἐστι συνιέναι τίνος χάριν ἐπαίησε.

23. ΑΛΩΜΕΘΑ, τῇ διανοίᾳ, οἰόμενοι τοῦτον ταῦτα ποιῆσαι, ἀπὸ τοῦ θεαθῆναι ὑπὸ τινὸς κατασκόπου ξιφηφόρον ἐν τῷ πεδίῳ νυκτός· ἔνεστι δὲ ἀπιστεῖν, διὰ τὸ μαινομένου τὸ ἔργον δοκεῖν. ἐκεῖνος γὰρ ἐν τοῖς σώφροσι.

24. ΤΩιΔ' ΥΠΕΖΥΓΗΝ, ὑπῆλθον. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν ὑπὸ τῷ ζυγῷ δουλευόντων.

32. ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ. κατὰ τινὰ μὲν σημειοῦμαι, ὡς αὐτός ἐστιν ὁ δράσας· κατὰ τινὰ δὲ εἰς ἔκπληξιν πίπτω καὶ ἀπορίαν, οὐ δυνάμενος συνιέναι τὸν δράσαντα. σώφρων γὰρ ὁ Αἴας. τὸ δὲ ἔργον μαινομένου καὶ παραπλῆγος. οἱ δὲ λέγοντες ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἰχνῶν, οὐ καλῶς λέγουσι.

39. τὸ ΣΟΙ οὐ παντάπασιν ἀργόν· ἀλλὰ καί τινα χρείαν παρέχει, εἴ τις ἀκριβῶς σκοποίη. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Οδυσσεὺς, ὅς ἐστιν ὁ πράξας, μαθεῖν ἐβούλετο, διὰ τοῦτο Αθηνᾶ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦτό φησιν, ὡς ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ τοῦ Αἴαντος ΕΣΤΙ ΣΟΙ, τῷ περὶ τούτων μαθεῖν ζητοῦντι, εὑρήσεις δὲ τοῦτο πολλάκις προϊών.

42. ΕΠΕΜΠΙΠΤΕΙ ΒΑΣΙΝ. οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν, ἵνα συντάξωσι τὴν αἰτιατικὴν, τἀληθὲς ἀγνοοῦσιν. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, πολεμῶ σοι πόλεμον, καὶ, ἦλθον ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν, οὕτω καὶ νῦν, ἐπεμπίπτει ταῖς ποίμναις τήνδε τὴν βάσιν. τουτέστι, τίνος ἕνεκα ἐπὶ ταύταις ὁρμᾷ ὁρμὴν τήνδε;

43. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΔΟΚΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΧΕΙΡΑ, μέρος.

51. ἐπειδή φησιν ἡ παροιμία, (Επίχαρμ.) Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει· ὁ δὲ Αἴας ὑπ' Αθηνᾶς τὸν νοῦν κατεσέσειστο, διὰ τοῦτό φησι τὸ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΕΠ' ΟΜΜΑΣΙ ΓΝΩΜΑΣ ΒΑΛΟΥΣΑ, τουτέστι, τὸν νοῦν αὐτοῦ διαφθείρασα, ὥστε ὁρῶντα μηδὲν αἰσθάνεσθαι, πάσχοντος τοῦ αἰτίου τῆς ὁράσεως, ἀλλ' οὐ τῆς ὁράσεως.

54. οὐ δεῖ πρὸς τὸ ΛΕΙΑΣ ἔξωθεν τὴν ἀπὸ λαμβάνειν, ἀλλ' οὕτω λέγειν πρὸς τὰ σύμμικτα φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἄδαστα τῆς λείας, ἤτοι τὴν ἀμέριστον λείαν.

57. ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΚΤΕΙΝΕΙΝ. *αὐτοχείρως ἔδει εἰπεῖν· πρὸς δὲ τὸ* ΕΧΩΝ *ἐπήνεγκε. καὶ τὸ* ΟΥ' ΑΛΛΟΥ' ΑΛΛΟΝ *δὲ ἀσυνδέτως εἴρηκε.* ΕΜΠΙΤΝΩΝ. *οἱ γράφοντες ἐμπίπτων, οὐ καλῶς γράφουσι. βραχὺ γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ* ΠΙ, *ὡς ἐν τετάρτῃ ὂν χώρᾳ.*

59. ΜΑΝΙΑΣΙΝ ΝΟΣΟΙΣ *ταυτὸν τῷ* ΕΙΣ ΕΡΚΗ ΚΑΚΑ. *ἢ οὕτω λέγε· ἐγὼ δὲ φοιτῶντα καὶ ἀλόγως ὁρμῶντα καθ' ὑμῶν ἄνδρα ὤτρυνον, εἰσέβαλον εἰς ἕρκη κακὰ, ἐν μανιάσι νόσοις. τουτέστιν, οὐκ ἄλλως ἐποίησα αὐτὸν δυστυχῆσαι, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εἰς ἕρκη κακὰ) ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ποιῆσαι αὐτὸν μαινόμενον.*

75. ΤΟ ΣΙΓΑ, *τὸ μὲν προστακτικὸν, σπονδειακὸν ὂν, παροξύνεται, ὡς τὸ,* (87.)

σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκαβ. 533.)

σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἵστησ' ὄχλον.

τὸ δὲ ἐπίῤῥημα, τροχαϊκὸν ὂν προπερισπᾶται, ὡς τὸ,

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· (Επτα ἐπὶ Θήβ. 252.)

οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

τὸ μέντοι ΑΡΕΙΣ *οὐκ ἄρῃς ὀφείλει γράφεσθαι ἐπὶ ἀορίστου, ἀλλ' ἀρεῖς ἐπὶ μέλλοντος. ὁ μὲν γὰρ ἀόριστος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φύσει ἢ θέσει, μακρᾷ παραλήγεται. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἴρηται, διὰ τὸ ἐπήνεσα, καὶ ἐγέλασα, καὶ ἤροσα, καὶ ἔφρασα, καὶ ὅσοι λοιποὶ ἀόριστοι ἀπὸ μελλόντων γίνονται βραχείᾳ συλλαβῇ παραληγομένων· ὁ δὲ μέλλων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων τὰ ἀμετάβολα τηρεῖ μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης καὶ περισπωμένου τόνου· ὥστ' ἐπειδὴ ἡ ἕκτη τοῦ ἰάμβου χώρα ἢ ἰάμβῳ ἢ πυῤῥιχίῳ ἐκφέρεται, οὐ χρὴ ἄρῃς γράφειν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται. μακρὸν γὰρ ὂν τὸ α τὸν τοῦ μέτρου διαφθείρει κανόνα· ἀλλ' ἀρεῖς, διὰ τὸ ἴαμβον εἶναι τὸν τοιοῦτον μέλλοντα. εἰ δέ τις εἴποι, ὡς ἐπειδὴ τὸ ἦρα ἀόριστος μεταβὰς εἰς ὑποτακτικὸν, συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν κατὰ τὸν κανόνα, ἴστω ὅτι πάντες οἱ ἀόριστοι, κἂν τε δισύλλαβοι ὦσι, κἂν τε τρισύλλαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἔκτασιν κινηθέντες ἀποβάλλουσι, κἂν τε συλλαβική ἐστι, κἂν τε χρονική· οἷον ἔτυψα, ἐὰν τύψω· ἤκουσα, ἐὰν ἀκούσω· εἶδον, ἰδών· ἦλθον, ἐλθών· πλὴν τοῦ εἶπον, εἰπών· καὶ ἧκον, ἥκων, ἤγουν ἐλθών. τὴν δὲ παραλήγουσαν μακρὰν ἔχουσι, πλὴν τῶν εἰρημένων. καὶ τὸ ἄρῃς οὖν εἰ καὶ συνέστειλε τὴν κλιτικὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ τὴν φυσικὴν διεφύλαξε μακρότητα. οὐ μόνον δὲ τὸ ἄρῃς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἆρον. διὸ καὶ προπερισπᾶται. ὅτι δὲ μακρά εἰσι φύσει ἀμφότερα δῆλον ἐντεῦθεν.* (129.)

μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον—

(Τραχ. 799.)

ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες.

77. *ἡ σύνταξις.* ΟΥΚ ΗΝ *καὶ ἔστιν* ΟΔΕ *καὶ οὗτος, ἤγουν ὁ Αἴας,* ΑΝΗΡ *ὁ* ΠΡΟΣΘΕΝ. *ἤγουν, οὐκ ἔστι τοιοῦτος, οἷον ἠπίστασο πρότερον, φρενῶν καὶ λογισμοῦ μέτοχος, ἀλλὰ μαινόμενος, ὥστ' οὐκ ἂν ἐπιγνοίη σέ.*

85. ΒΛΕΦΑΡΑ *ἐνταῦθα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. βλέφαρα γὰρ κυρίως, οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιέχοντες ὑμένες.*

87. *τὸ* ΝΥΝ *τοῦτο, εἰ καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ ἐστὶν, ἀλλ' ἔχει καί τινα ἔμφασιν καιροῦ, ὥσπερ φαμὲν καὶ τὸ ὅτε, τὸ τὴν αἰτίαν δηλοῦν. τοῦτο γὰρ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ καιρὸν δηλοῖ.*

92. ΠΑΡΕΣΤΗΣ, *ἤγουν παραστάτις καὶ βοηθὸς ὑπῆρξας ἐμοὶ, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς ἀνέλω.*

96. *αἱ δύο στερήσεις ἐνταῦθα ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως. μία γὰρ στέρησις τὸ* ΟΥ, *καὶ ἑτέρα τὸ* ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ.

101. *τὸ* ΓΑΡ *οὐκ ἔστι κατασκευαστικὸν, ἀλλ' ἔστι κάλλος τοῦ λόγου, ἐν ἀρχῇ ἐννοίας τιθέμενον, ᾧ καὶ οἱ λογοποιοὶ χρῶνται πολλαχοῦ.*

103. *εἰ καὶ δοκεῖ τὸ* ΕΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ *εὐθεῖα, διὰ τὸ ῥᾳδίως οὕτω συντάσσεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως· ἀλλ' ἔστιν αἰτιατικὴ πρὸς εὐθεῖαν προσχωροῦσα, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ·* (Νεφ. 95.)

οἳ τὴν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς.

καὶ πάλιν (Νεφ. 143.)

ψύλλαν, ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

εἰ καί τινες τῶν ἀμαθῶν τὴν διὰ πρόθεσιν λαμβάνουσιν ἔξωθεν. ἐστὶ δὲ τὸ ΟΥΡΑΝΟΝ αἰτιατικὴ πρὸς εὐθεῖαν τὸ ΠΝΙΓΕΥΣ προσχωροῦσα, οὕτω δὴ καὶ τοῦτο. προϊὼν δὲ εὑρήσεις αὖθις τήνδε τὴν σύνταξιν. ἀλλὰ καὶ τὸ, (118.)

ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση,

καὶ τὸ, (1141.)

σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται.

οὐχ ἕτερα ἐστί. μὴ μόνον δὲ παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα εὑρήσεις.

112. ΧΑΙΡΕΙΝ. ἤγουν, ἄλλα λέγε, καὶ ὑπακούσομαί σοι. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ. ὅταν γάρ τις εἰπών τι εἰσακουσθῇ, διὰ τὸ πεπληρῶσθαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἥδεται.

115. ΧΡΩ ΧΕΙΡΙ, ἤγουν ἀπόλαυε τῆς χειρὸς πρὸς τὸ σὸν θέλημα, ὅσον ἔξεστι, τοῦτον κολάζων.

119. τὸ ΑΝΔΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ καὶ πρὸς τὸ ΑΜΕΙΝΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν.

122. τὸ ΕΜΠΗΣ οὐ πρὸς τὸ ὄπισθεν νοητέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΠΟΙΚΤΕΙΡΩ. ἔστι δὲ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος. ἔστι δὲ καὶ ὁ λόγος τοιοῦτος, οἷον, εἰ καὶ ἐχθρός ἐστιν, ὅμως οὕτως ἔχοντα αὐτὸν ἐλεεῖν μᾶλλον ἄξιον ἢ μισεῖν.

127. ΤΟΙΑΥΤΑ. ὡς τοὺς μεγαλαύχους οὕτω θεοὶ κολάζουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς οὐδέν ἐστι τὸ ἀνθρώπινον. ὅτι δὲ Αἴας τοιοῦτος, προϊόντες εὑρήσομεν.

131. τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ, νοητέον. καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθὰ οὕτω νοητέον· ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὁπότε πρὸς τὸ κάτω χωροίη, λήγουσαν ταύτην παρασκευάζοντος, ὁπότε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἀνιεσιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσαν. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὥσπερ καὶ τοὐναντίον ἡ νὺξ, ἀπουσία. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις· ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἰς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὥσπερ καὶ Φίλων φησί· "Τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης."

136. ΕΠΙΧΑΙΡΩ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται, τῆς ΕΠΙ πρὸς τὸ ΣΕ συντασσομένης· ὅπερ καὶ εἰς τὰ ΕΠΙΒΗι ποιήσεις. βούλεται δὲ δεῖξαι, ὅτι καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ οἰκείαν λογίζεται.

140. ΠΕΛΕΙΑΣ. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον πάνυ δειλόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΟΜΜΑ. ὁπόταν γὰρ αἰσθομένη τινὸς ψόφου καμμύῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, παλλομένην ἐστὶν αὐτῆς τὴν καρδίαν φράσαι.

141. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΘΟΡΥΒΟΙ σύντασσε. ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα νύκτωρ γέγονεν, ἄριστ' ἂν ἔχοι λέγειν τῆς νυκτὸς τουτουσὶ τοὺς θορύβους. μὴ διστάσῃς δὲ, εἰ πρὸς τὸ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ὅπερ ἐστὶ παρῳχημένου χρόνου, τὸ ΝΥΝ συντάξεις. διὰ γὰρ τὸ πάνυ ἀρτίως, καὶ μὴ ἐκ πολλοῦ, γεγονέναι τὴν φθίσιν, τὸ ΝΥΝ τίθειται, τὸ σύνεγγυς τῆς φθίσεως παριστῶν.

143. τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ ἢ πρὸς τὸ ΛΕΙΜΩΝΑ νόει. ἱππομανὴς γὰρ λειμὼν, ἐν ᾧ ἵπποι μαίνονται καὶ βακχεύουσιν. ἢ μὴ σύναπτε πρὸς τὸ λειμῶνα, ἵν' ᾖ τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ πρὸς τὸ ΣΕ, οὕτως, ἐπὶ τὸν λειμῶνα βάντα σέ. ποταπόν; ἱππομανῆ, ἤτοι μεγάλως καὶ σφοδρῶς μαινόμενον καὶ θυμούμενον. ἵν' ᾖ παραπλήσιον τῷ βούπαις, ἀντὶ τοῦ μέγας παῖς. ἢ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἱππικόν.

150. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΥΝ, παριστῶν τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῷ ἔχθραν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μάλιστα τοὺς αὐτῶν προὔχοντας, ἠδικηκότας αὐτὸν τῇ περὶ τῶν ὅπλων κρίσει· ὥστε ἃ κατ' αὐτοῦ ἀκούοιεν, εἰ καὶ ψευδῆ, ἀλλ' ὡς ἀληθῆ δεχόμενοι ἥδονται.

154. μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ κατὰ εἰς τὸ ΜΕΓΑΛΩΝ, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ' οὕτω λέγε· οὐ γὰρ ἄν τις δηλονότι ἁμάρτοι τῶν μεγάλων ψυχῶν, ΙΕΙΣ καὶ πέμπων κατ' αὐτῶν, λόγους δηλονότι ἐχθίστους. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων. ὅταν γὰρ μείζων ὁ σκοπὸς ᾖ, ἥκιστα τούτου ἀποτυγχάνουσιν. οἱ δὲ προστιθέντες τῷ κώλῳ τούτῳ τὸ λόγους, ἤγουν ἱεὶς λόγους, ἁμαρτάνουσι, μὴ εἰδότες τὰ μέτρα τῶν στίχων· νοεῖται δὲ τὸ λόγους κατὰ συνεκδοχὴν, ἀπὸ τοῦ ΛΕΓΩΝ.

157. εἰκότως τὸ ΕΡΠΕΙ ἐπὶ φθόνου εἴρηκε, δίκην ὄφεως, τοὺς φθονουμένους βλάπτοντος. ἐπὶ τούτου γὰρ τὸ ἕρπειν λέγεται.

160. οἱ προστιθέντες εἰς τὸ ΑΡΙΣΤ' ΑΝ, τὸ ΔΡΑΣΗι, καὶ λέγοντες, ἄριστ' ἂν δράσῃ, ἀγνοοῦντες τὰ μέτρα τοῦτο προστιθέασι· σὺ δὲ τὸ ΟΡΘΟΙΤΟ ἀπὸ κοινοῦ λέγε. ὁμοίως ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΟΡΘΟΙΘ' ΥΠΟ ΜΙΚΡΩΝ λέγε, οὐ ΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ. ἑφθημιμερὲς γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ τοιοῦτο κῶλον, ὡς ἀποθετικόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ ΣΟΥ ΧΩΡΙΣ τοιοῦτον ὀφείλει εἶναι ἑφθημιμερὲς, ὡς ἀποθετικόν· διὸ τὸ ΑΝΑΞ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· οἱ δὲ γράφοντες ἀπαλλάξασθαι, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. χρὴ οὖν ἀπαλέξασθαι γράφειν, ἵν' ἔχῃ ὀρθῶς.

162. τοῦτο διπλῶς λέγε. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΟΥΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΓΝΩΜΑΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἤγουν τὴν περὶ τούτων διάνοιαν. τουτέστιν, οὐδεὶς ἂν δύναιτο διδάσκειν τοὺς ἀσυνέτους Ἕλληνας τούτους τοὺς λόγους, ὡς δεῖ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τοὺς μεγάλους. καὶ πάλιν, ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΤΟΥΣ κατὰ τὰς ΓΝΩΜΑΣ ΑΝΟΗΤΟΥΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἤγουν τοὺς μωροὺς τὴν διάνοιαν, καὶ μηδὲν τούτων ὧν ἔφην αἰσθανομένους.

* 165. ἀλέξω ἀλεξήσω, αὔξω αὐξήσω, καὶ ἕψω ἑψήσω, ἐνεστῶτες καὶ μέλλοντες. ἀλέξω καὶ ἀλέξομαι, ἐνεστὼς, τὸ ἀντιτάττομαι καὶ βοηθῶ.

* 167. τὸ πᾶν οὕτως· ΑΛΛΑ ΓΑΡ ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ οἱ Ἀχαιοί σε, ἤγουν φοβηθέντες, ΟΤΕ ΔΗ ΑΠΕΔΡΑΝ ΤΟ ΣΟΝ ΟΜΜΑ, ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἤγουν θορυβοῦσι, καθὰ ΑΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ, ἀποφυγοῦσαι ΜΕΓΑΝ ΑΙΓΥΠΙΟΝ. πάταγος δὲ ἑνὸς τ. ὄτοβος δὲ, τὸ αὐτὸ, διὰ δύο.

ἡ σύνταξις οὕτως· ΑΛΛ' ΕΙ ΦΑΝΕΙΗΣ ΣΥ τούτοις ΕΞΑΙΦΝΗΣ, ΤΑΧ' ΑΝ ΠΤΗΞΕΙΑΝ καὶ φοβηθεῖεν ΑΦΩΝΟΙ, ἐν σιγῇ· τουτέστιν, ὑπὸ τοῦ φόβου σιγὴν καὶ ἀφωνίαν ἕξουσιν· ΥΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ καὶ φοβηθέντες, ΑΤΕ καὶ καθὰ ΑΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ΜΕΓΑΝ ΑΙΓΥΠΙΟΝ καὶ ἀετὸν, ὑποδείσασαι δηλονότι. ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ ΓΑΡ καὶ θορυβοῦσιν, ΟΤΕ ΑΠΕΔΡΑΝ καὶ ἀπέφυγον ΤΟ ΣΟΝ ΟΜΜΑ. καὶ μὴ νομίσῃς λέγειν τὸν Χορὸν τοῦτο, διότι ἐξέφυγον οἱ Ἕλληνες τὸ τοῦ Αἴαντος ξίφος μανέντος, καὶ πρὸς τὰς ποίμνας χωρήσαντος, καὶ οὐκ ἀπώλοντο· πῶς γὰρ ἔλεγεν ἂν, ὅπερ οὐκ ἠπίστατο, ἀλλ' ὕστερον ὑπὸ Τεκμήσσης καὶ αὐτοῦ Αἴαντος ἔμαθεν ἐλθόντος εἰς αἴσθησιν; ἐνδεικνύμενος δὲ τὸ τοῦ Αἴαντος φοβερὸν, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ τὸ ΓΑΡ ἀργὸν λέγοντες ἀγνοοῦσι τὴν σύνταξιν. καὶ γὰρ στίζουσι μὲν πρὸς τὸ ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ, τὸ δὲ ΑΤΕ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ ἀσυνδέτως ἐκφέρουσι. τὸ δὲ ΟΤΕ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὁπότε ἐστίν· ἐπειδὴ καθολικῶς, ὡς ἔφαμεν, ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λέγεται. ἢ μὴ λάμβανε πρὸς τὸ ΠΤΗΝΩΝ ΑΓΕΛΑΙ τὸ ὑποδείσασαι, ὡς ἔφαμεν· ἀλλ' ἐκ τοῦ ΑΠΕΔΡΑΝ, ἀποδρᾶσαι κατὰ συνεκδοχὴν νόει, ἵν' ᾖ, ἀποδρᾶσαι μέγαν αἰγυπιόν.

172. εἰκότως Ἄρτεμιν, καὶ Ἄρην, καὶ τὸν ὑπουργὸν αὐτοῦ Ἐνυάλιον αἰτίους τῶν παρόντων ἡγεῖται κακῶν, ἅτε πολεμικοὺς θεοὺς, καὶ βεβοηθηκότας ἴσως ἂν αὐτῷ πρὸς μάχην, καὶ μὴ παρ' αὐτοῦ τυχόντας ὧν ἔδει· ταῦτα δὲ ἦν θυσίαι καὶ ἀναθήματα. οἴεται δὲ καὶ ἐν ἐλαφηβολίαις καὶ κυνηγεσίαις συμμαχῆσαι αὐτῷ τὴν Ἄρτεμιν· τούτων γὰρ ἔφορος ἡ θεός· καὶ διὰ τὸ μὴ ἀντιτυχεῖν χάριτος, ὀργισθῆναι αὐτῷ. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν εἰς τὸ ΧΑΡΙΝ διὰ, ὥς τινες φασὶν ἀπατώμενοι πρὸς τὴν αἰτιατικήν. οὐ γὰρ μόνον, ἐψεύσθημεν τοῦδε, φαμὲν, ἀλλὰ καὶ, τόδε· ὥσπερ καὶ, μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ, μέτεστί μοι τόδε. οὐ μόνον δὲ οὕτω φαμὲν τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικὴν πλαγιάζομεν, ὡς ἔχει κἀνταῦθα. πρῶτον γὰρ εἰς αἰτιατικὴν συνέταξε, ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΧΑΡΙΝ ΑΚΑΡΠΩΤΟΝ λέγων· εἶτα πρὸς δοτικὴν ἐπλαγίασε ΚΛΥΤΩΝ ΕΝΑΡΩΝ ΨΕΥΣΘΕΙΣΑ ΔΩΡΟΙΣ.

173. Ω ΜΕΓΑΛΑ ΦΑΤΙΣ. οὔπω πεπιστευκὼς ὁ Χορὸς, ὡς Αἴας τὸ διατεθρυλλημένον

διεπράξατο ἔργον, ἀλλ' οἰόμενος ἔκ τινος μήνιδος τῶν θεῶν ταύτην τὴν φήμην γεγενῆσθαι, πρὸς ταύτην ἀποτείνει τὸν λόγον.

176. τὸ ΠΟΥ οὐ μόνον δηλοῖ τόπον, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως τίθεται, ὥσπερ ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι, καὶ Φιλόστρατος λέγων ἐν ταῖς Εἰκόσιν οὕτως· Ὀκνοῦντές που οἱ Θηβαῖοι ἄρξαι μάχης.

180. ΜΟΜΦΑΝ ΕΧΩΝ, ἤγουν μεμφόμενός σοι, διὰ τὸ ἴσως ἐν πολέμῳ συμμαχῆσαι, καὶ μὴ τυχεῖν θυσίας εἰς ἀμοιβήν. τὸ δὲ ΕΝΝΥΧΙΟΙΣ εἶπε, διὰ τὸ ἐν νυκτὶ γενέσθαι τὴν μανίαν αὐτῷ.

182. ΕΤΙΣΑΤΟ, ἤγουν ἀντέδωκεν, ἢ ἔλαβεν, ἢ ἔδωκεν ἁπλῶς, ἢ ἐτιμωρήσατο τοιαύτην ΛΩΒΗΝ, ἤγουν ὕβριν.

189. ΒΑΣΙΛΗΣ. τοῦτο Ἀττικῆς ἐστι διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν ει δίφθογγον εἰς η. οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἱππῆς. καὶ τὸ ᾔδη παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο, τῆς αὐτῆς ὂν διαλέκτου, σαφέστερον τοῦτο δείκνυσιν.

190. τινὲς εἰς τὸ ΤΑΣ ΑΣΩΤΟΥ ΣΙΣΥΦΙΔΑΝ ΓΕΝΕΑΣ τὸ ὁ ἄρθρον λαμβάνουσιν ἔξωθεν, λέγοντες· οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, καὶ ὁ ὑπάρχων τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς Ὀδυσσεύς· οὓς, ὡς ἀγνοοῦντας, αὐτὸς ἰάσας, οὕτω λέγε· εἰ δὲ ὑποβαλλόμενοι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς κλέπτουσι καὶ ἀπατῶσι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὑπάρχουσιν οἱ μῦθοι τῆς ἀσώτου γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν, ἤγουν τοῦ πανούργου Ὀδυσσέως, τοῦ ἐκ Σισύφου τὸ γένος κατάγοντος, καὶ τὸ ἑξῆς. κυρίως δὲ ἄσωτος, ὁ τὸν πατρῷον κακῶς δαπανήσας κλῆρον.

195. ΑΓΩΝΙΩι, ἤγουν ἐναγωνίῳ· ἐνταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. ἢ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιούσῃ σχολῇ καὶ διατριβῇ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ἕλλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινοστήσομεν οἴκαδε.

203. ΟΙ ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ. ἢ πρὸς μόνον τὸν Χορὸν νοητέον, διὰ μέσου τὸ ΕΧΟΜΕΝ ΣΤΟΝΑΧΑΣ λαμβάνοντας· οὗτος γὰρ πατρόθεν τῷ Αἴαντι ὑποχείριος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα πάντων αὐτοῦ ἐκήδετο. ἢ συμπαραληπτέον καὶ τὴν Τέκμησσαν, ὡς αὐτὴν μετὰ τοῦ Χοροῦ κηδομένην τοῦ Αἴαντος, ἅτε γαμετὴν οὖσαν αὐτῷ. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΤΗΛΟΘΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ Τροίας φροντίζοντες Σαλαμῖνος, τἀληθὲς ἀγνοοῦσιν. οὐδεὶς γὰρ λόγος ἐνταῦθα τῆς Σαλαμῖνος. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγειν ΤΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ ΟΙΚΟΥ. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· οἱ φροντίζοντες τῶν Αἴαντος πραγμάτων τοῦ Τελαμῶνος ΤΗΛΟΘΕΝ, ἔκπαλαι.

208. μὴ εἴπῃς τὸ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλαγμένως ἤνεγκεν, ὥς τινες οἴονται, συντάσσειν ἐθέλοντες πρὸς τὸ ΒΑΡΟΣ· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλάγη, ὥσπερ φαμὲν, ἠλλοιώθη ἀλλοίωσιν, καὶ μετεβλήθη μεταβολήν. οὕτω κἀνταῦθα δέον εἰπεῖν, τίνα ἐναλλαγὴν ἥδε ἡ νὺξ ἐνήλλακται τῆς ΑΜΕΡΙΑΣ καὶ τῆς ἡμερινῆς καταστάσεως, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐναλλαγὴν, ΒΑΡΟΣ εἶπε, δεικνὺς τὸ τῆς ἐναλλαγῆς δυσχερές. ὥσπερ γὰρ βαρὺ φορτίον οὐ δυνάμεθα φέρειν, οὕτω καὶ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολήν. εἰ μὲν οὖν συνάψεις πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΑΣ τὸ ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ, τὸ ἀμερίας ἀντὶ τοῦ, πρὸ αὐτῆς ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. εἰ δὲ τὸ ΒΑΡΟΣ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΑΣ ἐρεῖς, τὸ ἀμερίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς νῦν ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. τοῦτο δὲ εἴποις ἂν, διὰ τὸ ἅμα πρωῒ τὴν περὶ τοῦ Αἴαντος κακὴν φήμην τούτους ἀκοῦσαι, κἀντεῦθεν βάρος λύπης δεδέχθαι, ὥστε ἡ κατὰ τὴν νύκτα συμβᾶσα ἐναλλαγὴ τῆς μετ' ἐκείνην ἡμέρας ἦν.

213. τὸ ΥΠΕΙΠΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, προείποις. εἰς ταύτην γὰρ τὴν σημασίαν τῷ ὑπείποις χρῶνται ἅπαντες. ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς ἔχει καὶ τὸ ὑποτίμησις.

216. τὸ ΗΜΙΝ οὐ παντελῶς ἀργόν· ἀλλ' ἔχει καί τινα χρείαν, εἴπερ συνάψεις οὕτως, Ο ΑΙΑΣ ΗΜΙΝ. φίλτρον γὰρ ἐμφαίνει καὶ σχέσιν τὸ ἐμοὶ καὶ ἡμῖν, ἔνθα ἂν εὕρηται οὑτωσὶ κείμενον. ὃ δὴ καὶ εὑρήσεις ἔν τε ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς πολλαχοῦ, ἀκριβῶς σκοπῶν. τὸ δὲ ΝΥΚΤΕΡΟΣ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ σύντασσε, ἢ πρὸς τὸ ΑΛΟΥΣ.

223. ΑΤΛΑΤΟΝ, ἤγουν οὐ φορητὸν, ἀλλ' ἀνυπομόνητον τοῖς ἀκούουσι, καὶ μάλιστα τοῖς φίλοις. ΟΥ ΦΕΥΚΤΑΝ, ἣν οὐ δύναταί τις φυγεῖν, καὶ μὴ κατακλασθῆναι τῷ ἀκούσματι.

232. ΒΟΤΗΡΑΣ τοὺς τὴν ποίμνην φυλάσσοντας λέγει κύνας, ὡς καὶ προϊὼν ἐρεῖ. τὸ δὲ

ΒΟΤΗΡΑΣ καὶ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ ἐκ παραλλήλου. καταχρηστικῶς δὲ τὸ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ εἶπεν. ἱππονομος γὰρ ὁ τῶν ἵππων νομεύς. ἢ ΙΠΠΟΝΟΜΟΥΣ, τοὺς μεγάλους νομεῖς καὶ φύλακας τῶν ποιμνίων. ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς. καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς παράδειγμα τὸ βούπαις· τοῦ δὲ ἑτέρου, τὸ ἱππόβινος καὶ ἱπποβούκολος.

235. οἱ γράφοντες ΩΝ ΤΗΝ ΜΕΝ καὶ ΤΑΣ ΔΕ ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΩΝ, ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα.

243. τὸ ΔΕΝΝΑΖΩ ἀπὸ τοῦ δεινὸν γέγονε, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν. δέννος γὰρ ἡ λοιδορία.

245. οἱ γράφοντες ΚΡΑΤΑ. οὐ καλῶς γράφουσιν. ἔχει γὰρ τὸ μὲν κρᾶτα τὸ κρα μακρόν. τὸ δὲ ΚΑΡΑ, τὸ κα βραχὺ, τὸ δὲ ρα μακρόν.

251. ΕΡΕΣΣΟΥΣΙΝ, κινοῦσιν. εἰκότως εἶπον τὴν λέξιν, ὡς ναῦται.

256. ΑΠΛΑΣΤΟΣ, ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπλαστος. ἢ ἀπλησίαστος, τουτέστιν ἡ κακὴ, ἡ μὴ παρέχουσα πλησιάζειν αὐτῇ τινά. τοῖς γὰρ μαινομένοις οὐδεὶς πλησιάζει, ἵνα μή τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν πάθῃ.

257. ΑΤΕΡ ΣΤΕΡΟΠΑΣ. φασὶν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ, ὡς εἰ μὴ τύχοι οὖσα ἀστραπὴ, ἡνίκα ὁ νότος ἄρξηται πνεῖν, ταχέως παύεται.

269. τοῦτο ἡ Τέκμησσα λέγει διὰ τὸν Αἴαντα. δέον δὲ εἰπεῖν, ὁ Αἴας οὐ νοσῶν βλάπτεται, ΗΜΕΙΣ ΟΥ ΝΟΣΟΥΝΤΕΣ εἶπε διὰ ταῦτα, ὅτι εἰώθαμεν, ὁπηνίκα περί τινος τῶν γνωρίμων διηγούμεθα ἀπόντος, ἐκ τοῦ οἰκείου προσώπου τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, καὶ εἰς ἑαυτοὺς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀναδέχεσθαι. καὶ ὅτι αὕτη ἡ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος ἦν, καὶ τὸ ἐκείνου κακὸν, οἰκεῖον ἐνόμιζεν. ὅθεν σκοτεινῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ἐξεπίτηδες ἀποροῦντα τὸν Χορὸν ὁ ποιητὴς δείκνυσιν, ἵνα δῆλον διὰ τῶν ἑξῆς γένηται.

275. τὸ ΠΑΣ εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὡς ὅλος τῆς λύπης γέγονε. τὸ δὲ ΕΞ ΑΠΛΩΝ ἀντὶ τοῦ, μονοειδῶν φησί. πρώην γὰρ ἐλυπούμεθα ἡμεῖς μόνον· νῦν δὲ καὶ ὁ Αἴας μεθ' ἡμῶν.

279. ΠΩΣ ΓΑΡ. ἔδει γὰρ νῦν μᾶλλον εὐφραίνεσθαι, παυσάμενον τῆς μανίας, ἢ ὅτε ταύτῃ συνείχετο, εἰ καὶ ἄλογος ἦν ἡ τότε χαρά. διόπερ ἀπορῶν ὁ Χορὸς εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ παρ' ἐκείνων ἐλθεῖν αὐτῷ φησὶ τὰ δεινὰ, εἴγε καὶ μετὰ τὴν νόσον χεῖρον διάκειται τῇ λύπῃ.

282. τοῦτο τὸ ΓΑΡ ὅμοιον, ὡς ἄνω ἔφημεν, τῷ (101.) Τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου. ἢ τὸ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δὲ νοητέον, δεινοπάθειαν ἔξωθεν σχετλιάζοντος τοῦ Χοροῦ, κἂν ὁ ποιητὴς εἴασε τοῦτο δηλῶσαι.

285. μὴ λάζῃς εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἔξωθεν τὸ ἐπί· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΗΝΙΚΑ. — ΕΣΠΕΡΟΙ, οὓς εἰώθαμεν ἐν ἑσπέρᾳ ἅπτειν, διὰ τὴν τοῦ σκότους παρουσίαν.

290. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΚΛΥΩΝ. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς ΤΟΥ λέγοντες. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· (Εκαβ. 370.) οὔτε του δόξης ὁρῶ. εὕρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτει πολλὰ τοιαῦτα, καὶ κοινῶς, ὡς ἴσως εἰπεῖν, παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ, τὼ χεῖρε.

293. οἱ τιθέντες ἐπὶ τῷ ΓΥΝΑΙ περισπωμένην, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. ἐντεῦθεν οὖν μανθανέτωσαν ὀξεῖαν τιθέναι. βραχὺ γάρ ἐστι τὸ γυ. εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ γυνὴ, τὸ μέλος, γίνεται, ἀλλ' ἐκβληθέντος τοῦ ι, ἔμεινε βραχύ. αἱ γὰρ παραγωγαὶ τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι.

306. ΜΟΛΙΣ ΠΩΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩι. τὰ τρία ταῦτα παριστῶσιν, ὡς πάνυ βραδέως εἰς τὸ καθεστηκὸς ἧκεν.

309. ΝΕΚΡΩΝ ΑΡΝΕΙΟΥ ΦΟΝΟΥ, τουτέστι, νεκρῶν ἀρνῶν πεφονευμένων. εἴρηται δὲ τοῦτο ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. οὐ γὰρ ἄρνες μόνον ἦσαν, ἀλλὰ καὶ κριοὶ καὶ βόες.

319. ΚΑΚΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. ἀμφότερον ἀντὶ τοῦ δειλοῦ νοητέον.

320. οἱ λέγοντες τὸ ΕΧΕΙΝ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν, ἁμαρτάνουσιν. ὥσπερ γάρ φαμεν, τὰ δίκαια ποιεῖν καλοῦ ἀνδρὸς ἔχει, οὕτω καὶ τοῦτο· ἔλεγε γὰρ ὁ Αἴας, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτο δειλοῦ ἀνδρὸς, τὸ καθάπερ γυναῖκα κλάειν, καὶ θρήνους εἰς ὕψος αἴρειν.

322. ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ. οἱ γράφοντες ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ, καὶ μεγεθύνοντες τὸ χο διὰ τὸ μέτρον, ἴσως ἀμαθεῖς εἰσὶ καὶ γραμματικῆς καὶ μέτρων. κάλλιον δὲ τὸ ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΤΑΥΡΟΣ.

328. καταχρηστικῶς τὸ ΕΣΤΑΛΗΝ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην εἴρηται. κυρίως γὰρ τὸ ἐστάλην ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε πλοῦν.

331. λέγεις ἐν τοῖς νῦν κακοῖς ΔΙΑΠΕΦΟΙΒΑΣΘΑΙ καὶ μαντεύσασθαι τὸν ἄνδρα ἡμῖν δεινά. τουτέστιν, ἐξ ὧν διηγῇ, παριστᾷς προμεμηνυκέναι αὐτὸν, ὡς ἑαυτὸν ἐργάσεταί τι κακόν. ἃ γὰρ ἔπραξεν ἀναλογιζόμενος, κρεῖττον τὸ θανεῖν ἡγήσεται.

341. ΠΟΥ ΠΟΤ' ΕΙ; τοῦτο ἢ πρὸς τὸν παῖδα, ἢ πρὸς τὸν Αἴαντα, οὕτως· ποῦ ποτε νοῦ εἶ, καὶ τί ταῦτα βοᾷς;

355. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΤΟΥΡΓΟΝ. τοῦτο λέγει, ὅτι τὰ παρόντα ὑπὸ μανίας γενέσθαι παρίστησιν. ἢ οὕτως· τὸ ἔργον, τουτέστι τὸ ἐν τούτοις εἶναι τὸν Αἴαντα, ὡς ἄδοξον, καὶ παῖδα ἀνακλεῖσθαι, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην πρὸς ἡμᾶς ἀνακλαίεσθαι, δηλοῖ ὡς ἀφροντίστως καὶ ἀποστατικῶς ἔχει τῆς μανίας. ὅπερ εἰ λέγεις, πρὸς μόνην τὴν Τέκμησσαν τὸν λόγον ἐρεῖς. ἢ οὕτω· τὸ ἔργουν δὲ, ἤγουν τὸ τοσοῦτον αὐτὸν λυπεῖσθαι καὶ δυσχεραίνειν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἀπαραμύθητον τοῦτο δεικνύει, ὡς ἀφροντίστως τῆς οἰκείας σωτηρίας ἔχει, καὶ δεινὰ καθ' αὐτοῦ μελετᾷ.

356. τὸ ΝΑΙΑΣ ΤΕΧΝΑΣ ἢ πρὸς τὸ ΓΕΝΟΣ συναπτέον, οὕτω, ὦ γένος ναίας τέχνης, ἤγουν ὦ ναῦται· ἢ πρὸς τὸ ΑΡΩΓΟΝ, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα, οὕτως, ὦ γένος ἀρωγὸν ἐμοὶ ἕνεκα τῆς ναίας τέχνης, τουτέστι συμπλέον ἐμοὶ, καὶ πρὸς πάντα κίνδυνον συμπεριλαμβανόμενον.

360. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΟΙΜΕΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ οὕτω λέγε· σὲ μόνον ΔΕΔΟΡΚΑ καὶ βλέπω φροντιστῶν ἐπαρκέσοντα. τουτέστι σὺ μόνος ἐφάνης ἐμὸς φροντιστὴς εἰς τὸν παρόντα καιρόν. τὸ δὲ ΠΟΙΜΕΝΩΝ μεταφορικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, κηδεμόνων. καὶ γὰρ καὶ ὁ ποιμὴν, κηδεμὼν τῶν προβάτων ἐστίν.

373. ΑΛΑΣΤΟΡΑΣ ἐνταῦθα λέγει, ἢ τοὺς κακοὺς καταχρηστικῶς, ἢ τοὺς φονεῖς. καὶ γὰρ τρόπον τινὰ καὶ οἱ Ελληνες αὐτὸν ἀπεκτόνασιν, ἀπεστερηκότες τὰ ὅπλα, καὶ τῶν παρόντων αὐτῷ γεγονότες αἴτιοι, δι' ἅπερ οὐκ ἀνέξεται ζῆν, ἀλλὰ ἐθελήσει τεθνήξεσθαι, ὃ δὴ καὶ γέγονε.

387. οἱ γράφοντες ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΠΡΟΠΑΤΩΡ οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. δεῖ οὖν ΠΑΤΕΡ γράφειν, ὡς καὶ ἔν τινι τῶν βιβλίων εὕρηται.

395. ΕΡΕΜΒΟΣ χρὴ γράφειν διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΦΑΕΝΟΝ, οὐ φαεινότατον. ὅμοιον γὰρ χρὴ εἶναι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

399. τὸ ΤΙΝΑ ἢ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ συντακτέον. ἢ τὸ μὲν ΓΕΝΟΣ κατὰ κοινοῦ λάμβανε πρὸς τοῦτο· σύναπτε δὲ τὸ ΤΙΝΑ πρὸς τὸ ΟΝΗΣΙΝ, ὥσπερ καὶ τὸ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ, ἵν' ᾖ τὸ αὐτὸ, ἢ πρὸς τὸ ΟΝΗΣΙΝ, οὕτως· οὔτε γὰρ ἄξιός εἰμι βλέπειν τὸ γένος τῶν θεῶν οὔτε τῶν ἀμερίων εἴς τινα ὄνησιν ἀνθρώπων, τουτέστιν, οὐ δεῖ με ἀπὸ τοῦδε ζῆν, εὐχόμενον τοῖς θεοῖς, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων διάγοντα, ἵν' ἀνθρωπίνως εὐτυχῆσαί μοι γένοιτο· ὅπου γε τὸ ΑΝΘΡΩΠΩΝ εἰς τὸ ΑΜΕΡΙΩΝ συνάπτων, οὕτω τὸ ΟΝΗΣΙΝ ἐρεῖς.

402. ΟΛΕΘΡΙΟΝ. ὀλεθρίως εἰπεῖν ἔδει· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΜΕ ἐπήγαγε. καὶ ἔστιν ἀρσενικὸν, οὐχ', ὥσπερ τινὲς οἴονται, οὐδέτερον.

405. ΤΑ ΜΕΝ. τινὲς λέγουσι τὴν περὶ τῶν ὅπλων κρίσιν, καὶ τὸ ΦΘΙΝΕΙ πρὸς τὴν Αθηνᾶν ἀποδιδόασι, καὶ ἕτερ' ἄττα· ἐγὼ δὲ αὐτὸς οὕτω, ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἡμετέρων ΦΘΙΝΕΙ καὶ φθείρεται· λέγω δὴ τὸ τιμᾶσθαι καὶ παρὰ πάντων αἰδέσιμον εἶναι, καὶ μετὰ τοῦ λελογισμένου πράττειν ἴσα καὶ θέλοιμι, ἅπερ ἐμοὶ πρῶτον ἀνθοῦντα νῦν καταῤῥεῖ, καὶ εἰς οὐδὲν χωρεῖ, παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασιν. ἢ τὸ ΦΘΙΝΕΙ ἀντὶ τοῦ φθείρουσιν, οὕτω· ΤΑ ΜΕΝ, ἤτοι τὰ συμβάντα μοι κακὰ, φθείρουσί με, εἰς μνήμην ἐρχόμενα.

408. ΔΙΠΑΛΤΟΣ, ἤτοι διπλῇ χειρὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦτο τὴν κατ' αὐτοῦ σφοδρὰν ὀργὴν τοῦ στρατοῦ.

412. ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΡΡΟΘΟΙ, ποταμοὶ οἱ πρὸς τὴν ἅλα ἐμβάλλοντες, καὶ ῥόθον ποιοῦντες τῷ ῥεύματι. ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, ἤγουν παραθαλάσσιον ἄλσος, ὅπερ ἐστὶ πλησίον Σκαμάνδρου, τοῦ καὶ Ξάνθου.

420. ΕΥΦΡΟΝΕΣ, εὐφραντικοὶ, διὰ τὸ λούεσθαι καὶ πίνειν καὶ τἄλλα χρῆσθαι ὑμῖν.

434. ἡ σύνταξις· ὅτου ὁ πατὴρ Τελαμὼν ἦλθεν ἀπὸ τῆς Τροίας εἰς τὸν οἶκον φέρων πᾶσαν εὔκλειαν, ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ καὶ ἐξαίρετα γέρα τοῦ στρατοῦ, λέγω τὴν Ησιόνην,

ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ καὶ ἄριστος φανείς. πρῶτος γὰρ τὸ Τροίας εἰσεπήδησε τεῖχος. στρατὸν δὲ λέγει, ὃν κατὰ τῆς Τροίας Ηρακλῆς ἠγάγετο, ἀμυνόμενος Λαομέδοντα, διὰ τὸ μὴ τοὺς ἵππους λαβεῖν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι, εἰ τὸ κῆτος ἀνέλοι. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι. τὸ δὲ ΕΥΚΛΕΙΑΝ καὶ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ταυτόν ἐστιν, εἰ καί τινες τῶν ἀμαθῶν τὸ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἄριστος λαβὼν, λέγουσι, βουλόμενοι συντεταχέναι ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ, ἃ οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἦν, ἀλλ' ἡ εὔκλεια. οὕτω δὲ εὑρήσεις καὶ προϊὼν, λέγω δὴ τὸ (465.)

ὢν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν.

439. τὸ ΑΡΚΕΣΑΣ οὐκ ἀντὶ τοῦ πράξας, ὥς τινες οἴονται. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν τὸ, ἀρκετός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ τὸ ΑΡΚΕΣΑΣ ΕΡΓΑ νοῶμεν, εἰ καὶ λεπτὸν ὂν ἐκφεύγει τὸν νοῦν τοῖς μὴ τελείως τὴν σύνταξιν.

443. μὴ τοῖς ἄλλοις ἀκολουθῶν καὶ αὐτὸς, τὸ ΚΡΙΝΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, μετὰ κρίσεως διδόναι, λέγε, ἵνα συντάξῃς τῷ ΤΙΝΙ. ἀλλ' εἰδὼς ὡς, κρίνει πᾶσιν ὁ δεῖνα τὰ δίκαια, λέγομεν, τὸν αὐτὸν λογισμὸν ἔχε κἀνταῦθα.

446. εἴ τις τὸ ΕΠΡΑΞΑΝ ἀντὶ τοῦ ἔδωκαν λέγει, ἁμαρτάνει. καὶ γὰρ ὃν τρόπον φαμὲν, ὅτι ὁ δεῖνα τοὺς νόθους καταβαλὼν ἄρχοντας, τὴν βασιλείαν τῷ δεῖνος παιδὶ πεποίηκε κατὰ νόμους εἰς ταύτην ἁρμόττοντι, οὕτως ἔχει καὶ τοῦτο. ἀπώσαντες γὰρ οἱ Ατρεῖδαι τὸν Αἴαντα, Οδυσσεῖ τὰ ὅπλα ἐποίησαν, τουτέστιν, αὐτὸν κύριον εἶναι τούτων κατέστησαν.

450. ΓΟΡΓΩΠΙΣ, καταπληκτικὴ, ἢ τὴν τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν, δίκην ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἀσπίδι ἔχουσα.

461. τὸ ΜΟΝΟΥΣ μὴ οὕτω νόει, ὡς ἀπελθόντος αὐτοῦ μόνοι οἱ Ατρεῖδαι καταλειφθήσεσθαι ἔμελλον· ἀνόητον γὰρ, τοῦ ἄλλου παρόντος αὐτοῖς στρατοπέδου. ἀλλὰ τοῦτο λέγει, ὡς μόνους αὐτοὺς καταλείψει μὴ τοῦτον ἔχοντας.

465. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' οὕτω λέγε, τῶν ἀριστείων στέφανον μέγαν ἔσχεν αὐτὸς ΕΥΚΛΕΙΑΣ καὶ δόξης. ἔστι δὲ τὸ ΕΥΚΛΕΙΑΣ πρὸς τὸ ΣΤΕΦΑΝΟΝ συναγόμενον. οὐ γὰρ ἕτερός ἐστιν ὁ τῶν ἀριστείων στέφανος, ἀλλ' ἢ εὐκλείας στέφανος.

467. μέρος ἦν τι τοῦ τῆς Τροίας τείχους σαθρὸν, ὃ φοβούμενοι Τρῶες μὴ πορθηθείη ἐκεῖθεν, ἄνδρας πρὸς τοῦτο συνεχεῖς κατέστησαν φυλακῆς ἕνεκα, οὓς νῦν καλεῖ ΕΡΥΜΑ.

481. ΥΠΟΒΛΗΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. ὑπόβλητα καλεῖται τὰ νόθα τῶν παιδίων, διὰ τὸ ὑφ' ἑαυτὰς τιθέναι τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν ἑτέρων τέκνα μητέρων, ὥστε καταπεῖσαι τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας, γνήσια ἑαυτῶν εἶναι τὰ ὑπ' αὐτὰς κλαυθμυρίζοντα βρέφη.

485. ταῦτα ἐκ τῶν Ομήρου μεμίμηται, ὅτε Ανδρομάχη πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Εκτορα εἰς πόλεμον ἐξερχόμενον δεινοπαθοῦσα, ἐπεχείρει κάμπτειν εἰς ἔλεον, καὶ τῆς ὁρμῆς ἐπισχεῖν.

491. τὸ ΞΥΝΗΛΘΟΝ ἀπορίαν τινὰ ἔχει, διὰ τὸ δοκεῖν πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεσθαι. τὸ δ' οὐκ ἔστι τοιοῦτον. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, συνῆλθον τὴν σὴν οἰκίαν, ἀντὶ τοῦ, σὺν σοὶ τὸν οἶκον ᾤκευσα· ἔννοιαν γὰρ κοινωνίας ἡ ΣΥΝ παρίστησιν, εἰ καὶ μὴ τὸ τὴν κοινωνίαν ποιοῦν δείκνυσι πρόσωπον· οὕτω δὴ κἀνταῦθα ΞΥΝΗΛΘΟΝ ΤΟ ΣΟΝ ΛΕΧΟΣ, ἤτοι μετὰ σοῦ τὴν σὴν κοίτην ἔβην, καὶ κοινωνόν με ταύτης πεποίησαι. ἢ τὸ κατὰ πρὸς τὸ ΛΕΧΟΣ ἔξωθεν λάμβανε, οὕτω· συνῆλθόν σοι κατὰ τὸ σὸν λέχος, ἤτοι ἐν σοὶ κατέστην οὐ δοῦλος, ἀλλὰ γυνὴ εἶναί σοι. τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς ΕΥ ΦΡΟΝΩ ΤΑ ΣΑ, τό σοι ἁρμόττον σπουδάζω, καὶ κάλλιστα τῶν σῶν φροντίζω.

499. τὸ ΔΟΥΛΙΑΝ διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα ἰωτογραφεῖται, καὶ ἔστιν Ιωνικῆς διαλέκτου, ὡς καὶ τὸ προμηθίαν, καὶ ἀληθίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ γράφοντες, καὶ ἔτι οἱ δούλειον λέγοντες, οὐ καλῶς γράφουσιν.

512. ΜΗ ΦΙΛΩΝ, ἤγουν κακῶν, οὓς οὐδεὶς ἂν φιλήσειε, καὶ μάλιστα ὁ ἐπιτροπευόμενος, ὡς μὴ προσηκόντως ἐπιμελομένους.

524. ΟΥΚ ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. ἤγουν οὐκ ἂν εἰς τὸ ἑξῆς οὗτος γενναῖος νομισθείη. ἔστι γὰρ τοῦτο ἀγνώμονος.

526. ΑΙΝΟΙΗΣ. ἤγουν ἐπαινοίης ἂν, εἰ συμπαθῶς καὶ μετὰ τοῦ πράου οἷς λέγει προσενεχθείης, τοῦ σκληροῦ καὶ ἀνενδότου χαλάσας.

535. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΤΟ ἔξωθεν τὴν κατά.

538. ΕΜΦΑΝΗ. ἐμφανῶς δέον εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ ἤγαγεν.

555. ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ ΚΑΡΤ' ΑΝΩΔΥΝΟΝ ΚΑΚΟΝ. κακὸν μὲν, διὰ τὸ δίκην ἀλόγου ζώου τὰ νήπια ζῆν, καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν, ὡς ἥδιστον, πολλάκις αἱρεῖσθαι, ξίφος λέγω, καὶ πῦρ, καὶ κρημνὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀνώδυνον δὲ, διὰ τὸ μηδενὸς δυσχεροῦς ἐπαισθάνεσθαι, καὶ τῇ ἐντεῦθεν μὴ τήκεσθαι λύπῃ.

566. ΕΠΙΣΚΗΠΤΩ ΧΑΡΙΝ. τὸ φροντίδα ποιεῖσθαι τοῦ οἰκείου παιδὸς τὸν Χορὸν, καὶ ἀπελθόντα εἰς Σαλαμῖνα μετὰ τοῦ Τεύκρου παραδιδόναι Τελαμῶνι τὸν παῖδα, ΧΑΡΙΝ αὐτῷ λογίζεται Αἴας. τὸ δὲ ΕΡΙΒΟΙΑι ΛΕΓΩ εἶπεν, ἵν', ἐπειδὴ τοῦτο ἀόριστον ἦν, μή τινες πλανῶνται, ἀγνοοῦντες ὁποίαν λέγει, εἴτε Ησιόνην, εἴτε Ερίβοιαν. ἀμφότεραι γὰρ ἔζων τότε, ἡ μὲν οὖσα Τεύκρου μήτηρ, ἣν Τελαμὼν παρ' Ηρακλέους γέρας εἰλήφει, ὁπότε εἰς Τροίαν ἐστράτευσεν· Ερίβοια δὲ Αἴαντος.

576. ΑΡΡΗΚΤΟΝ, στεῤῥὸν καὶ μὴ ῥηγνύμενον· ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο λέγει.

581. ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ. ὃ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ ἰατροῦ, ἐάν τις ἀνιάτως ἔχῃ χειρὸς ἢ σκέλους, μὴ τομὴν ἐπισπεύδειν τούτου, ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα συνυποσταίη φθορὰν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι λόγοις πειρᾶσθαι, ὡς προσδεομένῳ χρὴ τὴν ἴασιν· ὥστε καὶ αὐτὴ μή με δακρύοις ἐπιχείρει μαλάσσειν, καὶ ὃν προὔθέμην σκοπὸν ἀποστερεῖν, λέγω δὴ τὸ τεθνάναι. τοῦτο γὰρ ἐμοὶ νῦν οὕτως ἔχοντι κρεῖττον ἢ ζῆν.

589. ΘΕΟΙΣ ΩΣ ΟΥΔΕΝ. ὃ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ εἰμὶ ὀφειλέτης ἀρκεῖν τοῖς θεοῖς, ἤτοι ἀρκετὸς καὶ ἀνελλιπὴς αὐτοῖς εἶναι, τουτέστι τιμᾷν καὶ θεραπεύειν, ὡς δεῖ, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν τῶν δεόντων εἰς αὐτοὺς γίνεσθαι, ὡς τῆς ζωῆς ἀνθρώποις αἰτίους, καὶ πάντα τἄλλ' ἀγαθὰ παρέχοντας. ἢ τὸ ΘΕΟΙΣ πρὸς τὸ ΕΙΜ' ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ σύναπτε· τὸ δὲ ΑΡΚΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ διαρκεῖν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ζῆν, λέγε, οὕτως, οὐκ ὀφείλω τοῖς θεοῖς ζῆν εἰς τὸ ἑξῆς. εἰ μὲν ἐφρόντιζον ἐμοῦ καὶ ἐπεμελοῦντο, ἀνάγκην ἂν εἶχον καὶ αὐτὸς ζῆν, ἐφ' ᾧ τούτους τῆς φροντίδος ἀμείβεσθαι τιμαῖς καὶ θυσίαις· ἐπεὶ δὲ ἠμελήκασι, καὶ οὕτως ἀτιμασθῆναι παρεῖσαν, οὐδέν με τὸ ἀναγκάζον ἐστὶ τοῦ ζῆν ἔτι ποιεῖσθαι λόγον. ἢ οὕτως ἐρεῖς· ΟΥ ΚΑΤΟΙΣΘΑ καὶ οὐ γιγνώσκεις, ὡς οὐδαμῶς εἰμὶ ὀφειλέτης τοῖς θεοῖς εἰς τὸ ἑξῆς ΑΡΚΕΙΝ καὶ βοηθεῖν τινὶ, ἤγουν ἐπεὶ οἱ θεοὶ οὕτω με εἴασαν ἀτιμασθῆναι, οὐ χρεωστῶ διὰ τούτους ἔτι βοηθεῖν, ἢ σοι, ἢ ἑτέρῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ Τέκμησσα

πρὸς θεῶν ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

αὐτῷ εἰρήκει. ὅθεν καὶ βλασφημίαν ἡγησαμένη τὸν αὐτοῦ λόγον, ΕΥΦΗΜΑ ΦΩΝΕΙ λέγει.

596. τὸ ΠΟΥ ἀποδίδοται πρὸς τὸ ΕΥΔΑΙΜΩΝ καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς, οὐ πρὸς τὸ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὐ γὰρ ἐδεῖτο εἰκασμοῦ, εἰ ἔστιν ἁλίπλαγκτος, ἀλλ' εἰ ἔστιν εὐδαίμων. τὸ δὲ ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ πρὸς τὸ ΣΑΛΑΜΙΣ σύναπτε. τό γε μὴν ΝΑΙΕΙΣ ἀντὶ τοῦ οἰκῇ ἐνταῦθα λέγε, ἢ ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος τὸ οἰκούμενον, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον, ὡς τὸ λαϊνέοισιν Αμφίονος ὀργάνοις, παρ' Ευριπίδῃ. (Φοινισσ. 115.) ἄλλως δ' ὅτι ἡ τῶν ἐνοικούντων οἴκησις αὐτοῦ ἐστὶν οἴκησις.

602. ΜΗΛΩΝ ΠΟΑι γράφε, καὶ μὴ ΠΟΙΑι ΜΗΛΩΝ διὰ τὸ μέτρον.

604. οἱ γράφοντες ΕΥΝΟΜΑι τὸ νο μικρὸν, καὶ συνάπτοντες πρὸς τὸ ΠΟΙΑι, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. χρὴ οὖν πρὸς τὸ ΧΡΟΝΩι συνάπτειν, καὶ μεγεθύνειν τὸ νω, ἵν' εἴη τὸ ΕΥΝΩΜΑι καὶ εὐκινήτῳ χρόνῳ. νωμῶ γὰρ τὸ κινῶ.

607. τὸ ΠΟΤ' ΑΝΥΣΕΙΝ οὐκ ἔστι πότε ἀνύσειν· εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ ποτὲ ἀνύσειν· διὰ δὲ τὴν συναλοιφὴν μετετέθη ὁ τόνος. οὕτω δὲ ἐρεῖς· ἔχων ἐλπίδα κακὴν ΑΝΥΣΑΙ καὶ διελθεῖν καὶ περάσειν ποτὲ ἐμὲ ΕΤΙ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ καὶ μισητὸν πᾶσιν Αἴδην, τὸν ΑΙΔΗΛΟΝ καὶ ἀφανῆ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· πολὺν χρόνον μίμνω ἐν τῇ Τροίᾳ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ καὶ ἄτιμος, καὶ μὴ εἰς ἀριθμὸν ὢν, ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ καὶ δαμαζόμενος τῷ τοσούτῳ χρόνῳ, ἐλπίδα ἔχων κακὴν ἀποθανεῖν ποτὲ καὶ διελθεῖν τὸν Αἴδην. οὐ γὰρ ἤλπιζον ὑποστρέφειν εἰς τὴν αὐτῶν χώραν. ΚΑΚΗΝ δὲ τὴν ΕΛΠΙΔΑ εἶπε, διὰ τὸ θανάτου ἐλπίδα εἶναι καὶ οὐκ ἀγαθοῦ τινός.

613. ΠΡΙΝ ΕΥ ΠΟΤΕ γράφε, καὶ ΝΙΚΩΝΤ' ΕΙΝ ΑΡΕΙ, καὶ ΦΡΕΝΟΣ Γ' ΟΙΩΒΟΤΑΣ.

οὕτω γὰρ ἔχει οἰκείως πρὸς τὰ τῆς στροφῆς κῶλα· εἰ δ' ἄλλως γράφεις, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. ΟΙΩΒΟΤΑΣ, μεμονωμένος, πεπλανημένος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν θρεμμάτων τῶν τῆς ἀγέλης κεχωρισμένων καὶ καθ' ἑαυτὰ νεμομένων.

637. ΗΚΩΝ ΓΕΝΕΑΣ ΑΡΙΣΤΟΣ γράφε, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς κώλῳ. οὕτω γὰρ εὑρέθη καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν πάνυ.

* 638. ΠΟΛΥΠΟΝΩΝ, πολυμόχθων τὰ εἰς πόλεμον. ΟΥΚ ΕΤΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙΣ. ἤγουν ἐκ πατρὸς ἔχων τὸ πρὸς πολέμους καὶ μάχας ἀνδρείως ὁρμᾷν, τούτου μὲν τοῦ ἐκ φύσεως προσόντος αὐτῷ ἀπέστη, πρὸς δὲ τὰ παρὰ φύσιν ὥρμησεν ὑπὸ τῆς μανίας.

650. ΤΑ ΔΕΙΝΑ, τὰ μεγάλα ὑπέμενον, λέγω δὴ τὸ ἄκαμπτος εἶναι, ἤγουν ὃς ἦν ἀνένδοτος.

662. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. τοῦτο λέγει, ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πολέμιον αὐτῷ τε καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, ἤ, ὅπερ καὶ αὐτὸς λέγει, διὰ τὸ μηδενὸς χρηστοῦ ἀπολαῦσαι, ἐξότου εἰλήφει παρ' αὐτοῦ τὸ ξίφος.

664. ἢ διὰ μέσου συναπτέον τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἔστιν ἡ παροιμία τῶν βροτῶν ἀληθής. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ, τὸ ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, χωρὶς τοῦτο ἐπήνεγκε, καὶ ἔστι τῇ μὲν ἐννοίᾳ συνημμένον, καὶ τῇ τοῦ λόγου ὁρμῇ· κατὰ δὲ τὴν φράσιν κομματικόν.

667. αἰτιῶνται κακῶς τινὲς ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν, ὅτι δέον τὸ ΣΕΒΕΙΝ πρὸς τοὺς θεοὺς εἰπεῖν, τὸ δὲ ΕΙΚΕΙΝ πρὸς τοὺς Ατρείδας, ὁ δὲ ἐναλλὰξ εἴρηκεν, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδιαφόρως εἴρηκεν, ὥσπερ καί τινες τῶν λογοποιῶν, τῆς κυριολεξίας οὐδὲν φροντίσας. ἄλλως τε καὶ τὸ ΣΕΒΕΙΝ οὐ μόνον πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φαμέν.

671. διὰ τί οὐκ εἶπε τῷ ἔαρι, τῷ μετὰ τὸν χειμῶνα ὄντι, ἀλλὰ τῷ ΘΕΡΕΙ; καὶ φαμὲν ὅτι τὸ ἔαρ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ χειμῶνος μέρος καὶ ἀποῤῥοή. ἔστι γὰρ καὶ ἐν ἔαρι νιφετὸς πολὺς πολλάκις. διὰ τοῦτο ἀμφοτέρας τὰς ὑπερβολὰς εἴρηκεν, ὡς ἐναντίας. καὶ γὰρ τὸ μετόπωρον μέρος ἐστὶ θέρους ῥαίζοντος.

674. ΕΚΟΙΜΙΣΕ. παυθὲν δηλονότι κατεπράϋνε. τουτέστι, καὶ ἄνεμος σφοδρὸς κυμαίνων τὴν θάλασσαν, οὐκ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλὰ παυσάμενος γαλήνην ἱστᾷ.

678. σημειωτέον ἐνταῦθα τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. τὸ γὰρ ΕΓΩ ΔΕ εἰς οὐδὲν ἀποδίδοται, ἀλλὰ τεμὼν τὸν λόγον διὰ τοῦ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ, πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόδοσιν ἐποιήσατο. ἀγνοοῦντες δέ τινες, οἱ μὲν φασι τὸ ΓΑΡ ἀργὸν, οἱ δὲ τὸ ΟΤΙ, διὰ μέσου τὸ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ΑΡΤΙΩΣ λαμβάνοντες. καὶ μὴν καὶ ἑτέρους ψυχροτέρους ἐστὶν ἰδεῖν τῷ ΟΤΙ ἀντὶ τοῦ λίαν χρωμένους· οὓς ἐάσαντες ἡμεῖς, φρονοῦμεν ὡς ἔφαμεν. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογογράφοις πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα· καὶ μαρτυρεῖ Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ ὀρχηστῶν, λέγων οὕτως· "Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Αριστείδην ἔρωτα, καὶ αἱρέσεώς μοι δοθείσης ἀπαγαγών·" τὸ δὴ Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Αριστείδην ἔρωτα, ἀνανταπόδοτον ἐάσας. ἢ οὕτως. τὸ μὲν ΕΓΩ ΔΕ πρὸς τὸ ΟΤΕ ἀπόδος, τὸ δὲ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ΑΡΤΙΩΣ ΟΤΙ διὰ μέσου. ὥσπερ γάρ φησι Συνέσιος "Αλλ', εὖ οἶδ' ὅτι, οὐκ ἀπαγορεύσεις," τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ οὐκ ἀπαγορεύσεις συνάπτων, τὸ δὲ εὖ οἶδ' ὅτι διὰ μέσου, οὕτω καὶ τοῦτο. εὕροις δ' ἂν καὶ ἐν ἄλλοις ἕτερα τοιαῦτα. γίνεται δὲ ἡ ἀπάτη ἐνταῦθα διὰ τὸ ΓΑΡ.

679. ἀπορροῦσιν ἐνταῦθά τινες, πῶς ΟΤΕ ΕΧΘΡΟΣ ΗΜΗΝ καλῶς εἰπὼν ἐπὶ παρῳχημένου, ἐπειδὴ τεθνήξεσθαι ἔμελλε, μὴ καὶ τὸ ΩΦΕΛΕΙΝ ἐβουλόμην εἶπεν, ἀλλὰ ΒΟΥΛΗΣΟΜΑΙ ἐπὶ μέλλοντος· οὐ γὰρ ἔμελλε ζῇν. καὶ φαμὲν, ὅτι βουλόμενος ἀπατῆσαι αὐτοὺς, ὥστε μὴ ὑποπτεῦσαι αὐτὸν τεθνήξεσθαι, τοῦτο ἐπὶ μέλλοντος εἶπεν, ἐπεὶ καὶ ἄνω ἀπατῶν αὐτοὺς, Εἰσόμεθα θεοῖς εἴκειν καὶ Ατρείδας σέβειν, ἔφη· καὶ κατιὼν, Εγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον.

683. ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙΜΗΝ. καλῶς τοῦτο εἴρηκεν, ὁ γὰρ ἀληθὴς φίλος λιμένος δίκην τοῖς αὐτὸν ἔχουσι καθίσταται, ἡνίκ' ἂν ἐν συμφοραῖς περιπέσωσι, καθάπερ ἐν θαλάσσῃ λιμὴν τοῖς χρησαμένοις χειμῶνι.

695. ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΕ. τὸν Πᾶνα οὕτω καλεῖ, διὰ τὸ τὰ ποίμνια, ὧν ἔφορος οὗτος, ἔαρος ὥρᾳ καὶ θέρους αἰγιαλοῖς πλησιάζειν.

699. Νύσσος καὶ Κνωσσὸς πόλεις, ἐν αἷς Διονύσου τιμωμένου ὀρχήσεις ἐγίνοντο. φασὶ

δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ Νύσσῃ ταύτῃ Ζεὺς διῃτᾶτο, ὁπότε, τῆς Σεμέλης κεραυνοβληθείσης, ἐγκαψάμενος αὐτὸς τὰς σφετέρας γονὰς ἐν τῷ μηρῷ, δέκα μῆνας ἐξ ἀρχῆς ἔφερεν.

702. ἐν ᾧ ἡ Δῆλος κεῖται, Ἰκάριον καλεῖται πέλαγος, διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Ἴκαρον πεσεῖν, ἐρῥυηκότων τῶν ἐκ κηροῦ πτερῶν ὑφ᾽ ἡλίου. τὸ ΠΕΛΑΓΑΙΩΝ διφθογγογραφούμενον ἔν τισι τῶν παλαιῶν εὕρηται, καὶ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. εἰ δὲ πρὸς τὸν κανόνα τῆς κλίσεως οὐ καλῶς ἔχει, δοκεῖ μοι ὡς ἐλλιπές ἐστι τὸ κῶλον. τοῦτο δέ ἐστι γνῶναι ἀπὸ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς. ἐν ἐκείνῳ γὰρ περισσόν τι ὂν ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ.

706. ΑΡΗΣ, ἤτοι ὁ θεός. οὗτος γὰρ αἴτιος τῆς μανίας. ἢ τὸ ΑΡΗΣ, ἀντὶ τοῦ ὁ πολεμικὸς Αἴας. τὸ δὲ ΟΜΜΑΤΩΝ, ἢ τῶν ἡμετέρων, ἢ τῶν ἑαυτοῦ.

711. ΛΑΘΙΠΟΝΟΣ, ἤτοι ἐπιλελησμένος ὑπῆρξε τῶν πόνων καὶ τῆς λύπης, ἣν ἀπὸ μανίας εἶχεν. ΕΞΗΝΥΣΕΝ. ἤγουν, ὅπερ οἱ θεοὶ ἀποδέχονται, σέβειν τε αὐτοὺς λέγω, καὶ τιμὰς νέμειν τοῖς ἄρχουσι, ταῦτ᾽ Αἴας τελεῖν ὑπέσχετο νῦν, τἀναντία πρόσθεν ὑπὸ μανίας φρονῶν.

715. οἱ γράφοντες ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ ΦΑΤΙΞΑΙΜ᾽ ΑΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων, διὸ περισσὸν ὂν ἐξεβλήθη παρ᾽ ἐμοῦ, ἵν᾽ ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. ἀλλὰ καὶ οἱ γράφοντες ΘΥΜΟΝ τὸ μον μικρὸν, οὐ καλῶς γράφουσι. μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ τοιαύτη συλλαβὴ, ὡς καὶ ἡ τοῦ κώλου τῆς στροφῆς.

733. τὸ ΗΜΙΝ οἱ τραγικοὶ διτονίζουσι, ποτὲ μὲν περισπῶντες, ὅτε καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λήγουσαν, ποτὲ δὲ ὀξύνοντες, ὅτε καὶ βραχεῖαν αὐτὴν ἔχει. καὶ δοκεῖ μὲν βραχὺ εἶναι, ὡς μὴ ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ἡμέϊν ἡμῖν. φύσει δὲ πᾶσα δοτικὴ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχουσα τὸ ι, βραχὺ αὐτὸ ἔχει. πρὸς ἀναλογίαν μέντοι τοῦ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς μακρὰν ἐχόντων τὴν λήγουσαν, μακρὸν καὶ αὐτὸ ἐνίοτε γίνεται, καὶ τὸν αὐτὸν αὐτοῖς τόνον δέχεται· ὅπερ καὶ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. ὅτι δὲ τὸ ΗΜΙΝ δύναται καὶ βραχεῖαν ἔχειν τὴν λήγουσαν, τεκμήριον τὸ ἄμμιν καὶ ὔμμιν βραχεῖαν αὐτὴν ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· ἀλλ᾽ ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν, ταύτην βραχεῖαν εἶχεν· ὡς καὶ τὸ ἐστὶ καὶ ἔστι. τὰ γὰρ μακρὰν τὴν λήγουσαν ἔχοντα, καὶ ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον, μακρὰν πάλιν αὐτὴν φυλάττει, οἷον τὸ σχοῦ, ἀπόσχου· θοῦ, ἀπόθου· καὶ ὅσα τοιαῦτα.

748. ΚΑΙ ΠΑΡΩΝ ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ. ἤγουν ἃ μέλλω εἰπεῖν, οὐ παρ᾽ ἄλλου ἤκουσα, ἀλλ᾽ αὐτὸς παρὼν ἠκροώμην.

756. ΤΗι ΔΕ Θ᾽ ΗΜΕΡΑι. λέγουσί τινες, ὡς τὸ θ᾽ ἀντὶ τοῦ τε λαμβάνεται, καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ ΓΑΡ. οὕτω· καὶ γὰρ ἐλᾷ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τοῦτον. σὺ δὲ ἀντὶ τοῦ τοι νόει, κουφιζομένου τοῦ οι, ὥσπερ καὶ τῆς αι διφθόγγου, ὡς ἔχει τὸ, βούλομ᾽ ἐγώ.

757. τὸ ΕΦΗ καὶ τὸ ΛΕΓΩΝ ἐκ παραλλήλου τινὲς οἴονται· τὸ δ᾽ οὐ τοιοῦτον. ἀλλ᾽ ὥσπερ φαμὲν, τοιαῦτα ἔφη δημηγορῶν, οὕτω καὶ τοῦτο, οὕτως· ΕΦΗ καὶ οἱονεὶ ἀπεφήνατο, λέγων τὸν περὶ τοῦ Αἴαντος λόγον.

761. τὸ ΕΠΕΙΤΑ τινὲς οἴονται εἰς ἀπόδοσιν μετοχῆς τιθέμενον, ἀργὸν εἶναι· τὸ δὲ οὐκ ἔστι τοιοῦτον, ἀλλὰ τὴν αὐτοῦ σώζει φύσιν. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι εἰ ἀπῆν τοῦ ῥυθμοῦ, οὐδὲν ἂν τὸν λόγον ἔβλαπτε. πρὸς οὓς φήσομεν, ὅτι καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτά ἐστιν εὑρεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ, πρὸς κακοῦ ἐστὶ τὸ φρονεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν λόγον ἔχει τὸ πρὸς, ἀργὸν δοκοῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς.

764. ΑΥΤΟΝ ΕΝΝΕΠΕΙ. οὐ μόνον πρὸς δοτικὴν τὸ ἐννέπω, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν ἅπαξ, ὥσπερ καὶ τὸ λέγω.

773. τὸ ΤΟΤΕ ἐπανάληψίς ἐστι τῶν προλαβόντων, ὥστε οὐκ ἐπὶ τῆς δίας Ἀθάνας δεῖ λέγειν, ἀλλὰ λεγούσης τῆς Ἀθηνᾶς τὰ καὶ τὰ τότε, καθ᾽ ὃν δηλονότι καιρὸν ἐκείνῳ ταῦτα ἐνετέλλετο.

786. ΞΥΡΕΙ ΓΑΡ ΕΝ ΧΡΩι. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἀποτεμνόντων λεγομένη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων. λέγεται δὲ καὶ οὕτως· ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα.

792. ΟΤΙ ΘΥΡΑΙΟΣ. τοῦτό φησι, διότι παρ᾽ αὐτῶν ἤκουσε. τὸ δὲ ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙΝ ἀντὶ τοῦ, εἴπερ ἀληθῶς ἐστὶν ἐκτός. οὐ γὰρ οἶδε σαφῶς. λέγε δὲ καὶ οὕτω· οὐ θαρσῶ δὲ περὶ τοῦ Αἴαντος, ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ, τουτέστιν ἐὰν ζῇ, ὅτι θυραῖός ἐστιν. ἢ, ὅπερ καὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, οὕτω λέγε· ΟΥΚ ΟΙΔΑ καὶ οὐ γινώσκω ΤΗΝ ΣΗΝ ΠΡΑΞΙΝ, ἤγουν ἥνπερ λέγεις σὺ πρᾶξιν

τοῦ Αἴαντος· οἶδα δὲ καὶ γινώσκω, ὅτι οὐ θαρσῶ περὶ τοῦ Αἴαντος, ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ καὶ ὑπάρχει ΘΥΡΑΙΟΣ καὶ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. ἐπεὶ δὲ ἀμφιβόλως τὸ ΕΙΠΕΡ εἴρηκε, βεβαιοῦσα ἡ Τέκμησσα ὅτι ἔξω ἐστὶ τῆς σκηνῆς, φησὶ ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΑΙΟΣ ἐστί.

803. ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ, ἤγουν τοῦ παρόντος καιροῦ, οὗ ἀναγκαῖόν ἐστι προστῆναι, διὰ τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἡμῖν τὰ πράγματα ἵστασθαι.

805. τὸ ΑΝΤΗΛΙΟΥΣ ἀπὸ τοῦ ἀντολίους γέγονε, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ φυτοκόμος φυτηκόμος. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον οὕτω γέγονεν. οὐ χρὴ τοίνυν ἀντολίους γράφειν· μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ συλλαβὴ αὕτη. ἀλλ' οὐδὲ πάλιν ΑΝΘΗΛΙΟΥΣ, ὡς ἐν τισὶ τῶν βιβλίων εὕρηται. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἥλιος γίνεται, ἀλλ' ὡς εἴρηται, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η.

822. οἱ μὲν τὸ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ, τὴν σφαγέα φασίν· οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ΕΓΩ, καὶ τὸ ἑξῆς κομματικὸν ἐκφέρουσιν, οὐδέτερον τὸ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ νοοῦντες πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙΝ.

828. ΝΕΟΡΡΑΝΤΩι, ἤτοι τῷ νεωστὶ ὑφ' αἵματος ῥανθέντι· λέγει δὲ τοῦτο ὅσον πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔμελλε Τεῦκρος αὐτὸν βαστάσειν. τότε γὰρ νεόῤῥαντον ἦν.

840. ΞΥΝΑΡΠΑΣΕΙΑΝ. ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου ξυναρπάσαι ἀπῄτει πρὸς τὸ ΜΑΘΕΙΝ. ἀλλ' ἐπειδὴ εὐχῆς ἐστιν ὁ λόγος, εἰς εὐκτικὸν ἔφερε. διὰ τοῦτο δὲ καὶ κομματικὸν καὶ ἀσύνδετον ἐποίησε τοῦτο, διὰ τὸ εἶναι εὐχήν. τὰς γὰρ εὐχὰς οὕτω ποιεῖσθαι εἰώθαμεν. ἀπορροῦσι δὲ πῶς ΑΥΤΟΣΦΑΓΕΙΣ εἰπὼν, εἶτα ἐπιφέρει ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΕΚΓΟΝΩΝ. καὶ φαμὲν, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐναντίωμα τῷ λόγῳ· εἴ γε ἐκεῖνοι μὲν τοὺς παῖδας ἔσπειραν, οὗτοι δὲ αὐτοὺς ἀναιρήσουσιν.

843. τὸ Ω πρὸς τὸ ΕΡΙΝΝΥΕΣ συντακτέον. κρεῖττον γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ δοκεῖ τινὰ ἔχειν λόγον καὶ πρὸς τὸ ΤΑΧΕΙΑΙ συντάσσεσθαι.

866. βουλόμενος ὁ Χορὸς δεῖξαι τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κόπου, ὃν ἔσχεν ἐπὶ ζητήσει τοῦ Αἴαντος, φησὶν, ὅτι πόνον ἐπὶ πόνῳ προστίθημι, καὶ οὐδαμῶς ὃ σπεύδω γίνεται, λέγω δὴ τὸ εὑρεῖν Αἴαντα.

869. τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, σὺν ἐκείνῳ γνῶναι, τουτέστιν οὐδεὶς τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ.) ὥστε ἐν τούτῳ εὑρεῖν με αὐτὸν κείμενον. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ διδάξαι, οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν.

877. ἡ σύνταξις. ἀλλ' οὔ μοι ΔΗΛΟΙ καὶ φαίνεται Ο ΑΝΗΡ, ἤγουν ὁ Αἴας, ΜΟΛΩΝ καὶ ἐλθὼν ΤΗΝ ΑΦ' ΗΛΙΟΥ ΚΕΛΕΥΘΟΝ καὶ ὁδὸν, ΦΑΝΕΙΣ ΟΥΔΑΜΟΥ, τουτέστιν, ἐπειδὴ οὐκ ἐνταῦθα εὕρηται, δείκνυται ὡς οὐδ' ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις ὥρμηται. ἢ καὶ οὕτως· ΑΛΛ' ΟΥΔ' ΕΜΟΙ ΔΗ ΜΟΛΩΝ ἤτοι ἐλθὼν ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἄγουσαν δηλονότι, φαίνεται οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται.

879. ἡ σύνταξις. τίς ἁλιεὺς, ἢ θεὸς, ἢ διατριβὴν περὶ τοὺς ποταμοὺς ποιούμενος, καὶ ἔμπειρος ὢν αὐτῶν, βλέπων τὸν Αἴαντα εἴ που πλάζοιτ' ἂν, ἀπύοι ἂν καὶ φωνήσοι καὶ εἴποι ἐμοὶ, εἰ ἄρα πλάζεται καὶ οὐκ ἀπόλωλεν. ΕΙ ΠΟΘΙ ΠΛΑΖΟΙΤ' ΑΝ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

888. περισσὸν ἦν κἀνταῦθα εἰς τὸ ΜΑΚΡΩΝ ΠΟΝΩΝ τὸ ΑΛΑΤΑΝ, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' εἴη τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. σύντασσε δὲ οὕτω· σχέτλιόν ἐστιν ἐμοὶ, ἤγουν χαλεπὸν, μὴ ΠΕΛΑΣΑΙ καὶ πλησιάσαι ΔΡΟΜΩι ΟΥΡΙΩι, τουτέστι τέλει εὐοδουμένῳ, τῶν μακρῶν πόνων. τέλει δὲ ὀφείλων εἰπεῖν, ΔΡΟΜΩι εἶπεν, ἐπεὶ καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου δρόμος ἐστί.

891. εἰκότως οὐκ ἄλλον τινὰ ἢ τὴν Τέκμησσαν πεποίηκεν εὑρεῖν τὸν Αἴαντα, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὡς οὐδεὶς ἕτερος τοσοῦτον φροντίζει, ὅσον ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου ἀνδρός.

906. ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἔγχος τὸ περιπετὲς ΟΙ καὶ αὐτῷ, τὸ ἐν χθονὶ ΠΗΚΤΟΝ καὶ πεπηγμένον, ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ αὐτοῦ δηλονότι τὴν πρᾶξιν, ἤγουν παρίστησιν, ὡς αὐτὸς τὴν σφαγὴν εἰργάσατο, καὶ αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν. ἔστι γὰρ καὶ κατηγορῶ οὐ μόνον τὸ τινὸς καταφέρομαι λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάνω τινὸς ἀγορεύω, ὥσπερ ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις κατηγορία. δηλοῖ δὲ καὶ Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ λέγων· "ἡ δὲ Σειρὴν ἡ ἐφεστηκυῖα τῷ Ἰσοκράτους σήματι εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός."

917. ΟΣΤΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ. ἤγουν οὐ μόνον ἐχθρὸς βδελύξεται αὐτὸν ἰδεῖν· οὐ γὰρ ἂν

μέλοι αὐτῷ τούτου. ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς φίλος ΤΛΑΙΗ ἂν καὶ ὑπομένοι αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς ΦΥΣΩΝΤΑ καὶ ἀναπέμποντα ἄνω πρὸς τὰς ῥῖνας τὸ μελανθὲν αἷμα καὶ ἐκ τῆς φοινικῆς πληγῆς. ἀμφοτέρωθεν γὰρ τὸ αἷμα ἐξήρχετο, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς, πρὸς ἣν ἡ πληγὴ γέγονε, καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν διὰ ταύτην αἰτίαν. περιπεσόντος γὰρ αὐτοῦ τῷ ξίφει ἐν γῇ στεῤῥῶς πεπηγμένῳ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸν τόπον, ἔνθα ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους ἐπέπηκτο, ἐκ βάρους πελάσαντος, οὐκ εἶχε διέξοδον ῥᾳδίαν· καὶ διὰ τοῦτο εἰργόμενον καὶ ζητοῦν διέξοδον, ἐκ τῶν ῥινῶν ἀνεδίδοτο. φοινίαν δὲ πληγὴν ἴσως λέγει οὐ τὴν πρώτην ἐν τῇ πλευρᾷ τομὴν, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν τοῦ ξίφους διέξοδον.

935. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ἤγουν ἀγὼν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων δεόμενος, δυναμένων βαστάσαι τὸν Ἀχιλλέα, ἵνα τὰ αὐτοῦ λάβῃ ὅπλα τούτου ἕνεκα.

936. ΟΠΛΩΝ ΕΚΕΙΤ' ΑΓΩΝ ΠΕΡΙ. ἴαμβος ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος, ἵν' ᾖ ὅμοιος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. διὸ τὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, ἁρμοδίως οἶμαι.

941. ΑΠΟΒΛΑΦΘΕΙΣΑΝ, στερηθεῖσαν. ὅταν γάρ τις τινὸς στερηθῇ, ἀπ' ἐκείνου, οὗ ἐστέρηται, βέβλαπται, αὐτῷ τῷ ἐστερῆσθαι.

961. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, ἀντὶ τοῦ γελάτωσαν. τοῦτο δέ φαμεν λαμβάνοντες ἔξωθεν εἰς τὴν τοιαύτην γενικὴν τὸ ἔστωσαν· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν, οἷον τυπτέσθων καὶ τῶν τοιούτων, οὐχ οὕτω λέγομεν. ἀλλὰ τὸ δυϊκὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ φαμὲν λαμβάνεσθαι.

1004. ἰστέον ὅτι τὸ Ω οὐ μόνον πρὸς κλητικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν φέρεται. ἀμφότερον οὖν ἐστιν ἐνταῦθα. Ἄλλως. Ω ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ λέγε ΟΜΜΑ, ΚΑΙ ὦ ὄμμα ΤΟΛΜΗΣ ΠΙΚΡΑΣ. τόλμης γὰρ ἦν τὸ ὄμμα. πρὸς γενικὴν δὲ τὸ ὦ συντάττειν, λόγον οὐκ ἔχει· πρὸς εὐθεῖαν μέντοι σπανίως, ὡς τὸ ὦ οὗτος, καὶ ὦ δυστυχής.

1022. ΠΑΥΡΑ Δ' ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΙ. παρὰ τισὶ μὲν τῶν βιβλίων ΠΑΥΡΟΙ, παρὰ τισὶ δὲ ΠΑΥΡΑ εὑρίσκεται. ἔστι δὲ τὸ παῦρα κρεῖττον τοῦ παῦροι, διὰ τὸ σώζειν τὸ μέτρον. τέταρτος γὰρ ποῦς ἐστιν· ὀφείλει δὲ οὗτος ἴαμβος εἶναι. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι καὶ τοῦ παῦροι τὸ ροι βραχύ ἐστι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ παυ περισπῶμεν· ἴστω ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν τὰ τέλη, εἴτε διὰ τοῦ αι ἐκφέρονται, ὡς τὸ μοῦσαι, εἴτε διὰ τοῦ οι, ὡς τὸ πλόοι, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, ἐὰν μὴ ἡ ἐπαγομένη λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται. τότε γὰρ αὐτὰ κοινὴν συλλαβὴν ἡγοῦνται. ἔστι δὲ τὸ ΠΑΥΡΑ ἀντὶ τοῦ ὀλίγα καὶ οὐδαμῶς, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ, (90.)

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς ξυμμάχου;

τὸ γὰρ βαιὸν, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον καὶ οὐδαμῶς ἐνταυθοῖ νοητέον. οὐ μόνον δὲ τὰ τέλη τῶν πληθυντικῶν εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ὁριστικῶν ῥημάτων καὶ ἀπαρεμφάτων καὶ προστακτικῶν, τὰ δίφθογγον ἔχοντα ἐν τῷ τέλει, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, συμφώνου ἐπιφερομένου· φωνήεντος δὲ, καὶ ταῦτα κοινὴν συλλαβὴν ἡγοῦνται.

1029. ὁ Ἕκτωρ ἐν τῷ ζωστῆρι, ἐν ᾧ ἐδωρήθη καὶ ἐφιλοφρονήθη παρὰ τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ΕΓΝΑΠΤΕΤΟ καὶ συρόμενος κατεκόπτετο ἐκ τῶν ΙΠΠΙΚΩΝ ΑΝΤΥΓΩΝ καὶ τῆς τοῦ ἅρματος περιφερείας, ΕΣ ΤΕ καὶ ἕως οὗ ἀπέψυξε τὸν βίον. ΑΠΕΨΥΞΕ δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ, ἀπεβάλετο τὸν ΒΙΟΝ καὶ τὴν ζωὴν, ΠΡΙΣΘΕΙΣ καὶ κατακοπεὶς, παρ' ὅσον οἱ ἐκπνέοντες ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι, τοῦ τὴν θέρμην ἐμποιοῦντος αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος φυλακῆς ἕνεκα, καὶ πάντα τὰ μέρη καταλελοιπότος ψυχρά.

1040. τὸ ΟΠΩΣ ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά. ἐνταῦθα δὲ, ἀντὶ τοῦ πῶς.

1043. ΕΞΙΚΟΙΤ' ΑΝΗΡ. οὐ μόνον διεξέρχομαι, ἀλλὰ καὶ ἐξέρχομαι χωρὶς τῆς διὰ φαμὲν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ Εὐριπίδης· (Μηδ. 281.)

ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων.

1051. τὸ ΗΝ ΤΙΝΑ ἀντὶ τοῦ τίνα νοητέον. ὥσπερ γὰρ φαμὲν ὅ τι, ἀντὶ τοῦ τι, καὶ πᾶς ὁστισοῦν, ἀντὶ τοῦ πᾶς τις, οὕτω καὶ τοῦτο. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ τὴν δύναμιν ἔχουσι, ποτὲ δὲ ἐν τῷ τέλει· οἷον τὸ ὅντινα, ποτὲ μὲν τὸ ὃν τὴν δύναμιν ἔχει, ὡς τὸ, οὐκ οἶδα ὅντινα εἴποις· ποτὲ δὲ τὸ τινα. ὡς τὸ, ἄνθρωπον ὅντινα εἰρὼν, περὶ τοῦ δεῖνος λέγομεν, ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπόν τινα. παραπλησίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ὅ τι, καὶ τὸ ἥν τινα, καὶ τὸ ὅς τις, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

1058. ΗΝ ΕΙΛΗΧΕΝ. δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΜΟΡΩι, ὃν εἴληχεν, ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος μόρος δυστυχία τις ἦν· οὐ γὰρ φυσικῶς, ἀλλὰ βιαίως διὰ ξίφους γέγονεν, ὅθεν καὶ ἔχθιστον καλεῖ· πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἀπέτεινεν οὕτως· ἡμεῖς μὲν θανόντες ὑπ' αὐτοῦ προϊέμεθα ἂν ἐν ἐχθίστῳ θανάτῳ, ΗΝ ΤΥΧΗΝ καὶ δυστυχίαν ΕΙΛΗΧΕ καὶ ἐκληρώσατο οὗτος, ΤΗΝΔΕ καὶ ταύτην, ἣν ὁρῶμεν, σφαγεὶς αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ.

1062. τὸ ΑΥΤΟΝ καὶ τὸ ΣΩΜΑ καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ γὰρ ΑΥΤΟΝ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν δηλοῖ· τὸ δὲ ΣΩΜΑ, μέρος αὐτοῦ. ὃ καὶ μόνον ταφήσεσθαι ἔμελλεν.

1071. ἐκ γενικῆς ἀρξάμενος, αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον. οὕτως γὰρ ἔδει εἰπεῖν· ἀνδρὸς κακοῦ ἐστὶ, μηδὲν ἀκούειν δικαιοῦν τῶν ἀρχόντων. ἐπεὶ οὖν οὕτω μὴ ἀκούων τῶν ἐφεστώτων, ὡς πρὸς ἐκείνους ἰδιώτης ἦν, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ ΑΝΔΡΑ ΔΗΜΟΤΗΝ, πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ γενικῆς πρὸς αἰτιατικὴν τρέψας τὸν λόγον.

* 1079. καλῶς εἴρηκεν ἀμφότερον, τὸ δέος καὶ τὴν αἰσχύνην. δέδιε γάρ τις τύραννον, οὐ μὴν αἰδεῖται, ὡς, ἢν καιροῦ τύχῃ, ἑτοίμως ἂν τοῦτον καθέλοι. εἰ δέ τις σὺν φόβῳ καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἄρχοντα φυλάττει, οὗτός τε ἀεὶ πρὸς τὸ ἄρχεσθαι ἑστήξει, νεωτερίσας μηδέποτε, ὅ τε ἄρχων τῆς αὐτοῦ σωτηρίας διὰ παντὸς φροντιεῖ.

1085. ὅτι ἀμφοτέρω τὼ ΑΝ οὐ μόνον σύνδεσμοί εἰσιν, ἀλλὰ δύο μέρη τοῦ λόγου, ἃ ἄρθρον, καὶ ἂν σύνδεσμος, ὅθεν καὶ κατὰ κρᾶσιν ἅ'ν γέγονεν, ὡς τῷ σοφωτάτῳ ἐπενοήθη Πλανούδῃ. ὁ γὰρ ἂν σύνδεσμος βραχύς ἐστι παρὰ τοῖς μετρικοῖς· ἐνταῦθα δὲ μακρόν ἐστι τὸ ἅ'ν, ὥστε δύο μέρη τοῦ λόγου ἐστὶ κραθέντα εἰς ἕν. σύνταττε δὲ οὕτω· καὶ μὴ ΔΟΚΩΜΕΝ καὶ νομίζωμεν δρῶντες ἐκεῖνα ἃ ἂν ἡδώμεθα, (τοῦ Α οὐ πρὸς τὸ ΗΔΩΜΕΘΑ ὄντος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὄπισθεν ἔξωθεν νοουμένην αἰτιατικὴν, τὸ ἐκεῖνα.) ΟΥΚ ΑΝΤΙΤΙΣΕΙΝ καὶ οὐκ ἀντιδώσειν ΑΥΘΙΣ καὶ πάλιν ἐκεῖνα, ἃ ἂν λυπώμεθα· τοῦ αὐτοῦ κἀνταῦθα συμβαίνοντος πρὸς τὸ Α, ὅπερ καὶ πρώην ἔφαμεν πρὸς τὸ ἕτερον.

1091. μὴ διὰ κομψῶν καὶ πιθανῶν λόγων ἐπιχειρήσῃς δεῖξαι ὡς οὐκ ἔστι ταφῆς ἄξιος Αἴας. οὐ γάρ σοι πρέπει θανόντων ὑβριστὴν φανῆναι.

1107. ὥσπερ φασὶν, ἔπληξά σε πληγὴν, οὕτω καὶ, κολάζω σε κόλασιν· ἐπεὶ ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο ΤΑ ΣΕΜΝ' ΕΠΗ ΚΟΛΑΖ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ φησίν.

1120. διεβέβλητο ἡ τοξεία παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς μικροπρεπὴς τέχνη καὶ φαύλη, καὶ ἀξιόλογον οὐδὲν ἐργάσασθαι δυναμένη.

1133. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΥΣΤΗ, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἔμπροσθεν ἐκείνων οἷς πολεμοῦσιν ἵστανται βάλλοντες. λῃστῶν γὰρ τὸ λάθρᾳ, καὶ ὄπισθεν ἐπιτίθεσθαι.

1134. ἴσως τισὶ τὸ ΜΙΣΟΥΝΤΑ ΕΜΙΣΕΙ εὔηθες εἶναι δόξει· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλος τις τῶν ἰδιωτῶν πρὸς ἴσον τοῦτ' ἔλεγεν, ἀνοίας γέμοντα λόγον ἐδόκει ἂν προφέρειν. ἃ γὰρ ἐποίει, ἔπασχε. νῦν δὲ βασιλεὺς ἦν ὁ πρὸς ἐλάττονος τοῦτο πάσχων, διὸ καὶ βάρος παρεῖχεν.

1141. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥΤΟΝ διά. ἀλλ' ἔστιν ὅμοιον τῷ· (103.)

ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου;

ἐκεῖ γὰρ τούτου ἐμνημονεύσαμεν.

1147. τὸ ΛΑΒΡΟΝ ΣΤΟΜΑ καὶ ΤΗΝ ΠΟΛΛΗΝ ΒΟΗΝ καθ' ὅλον καὶ μέρος λέγει. μέρος γὰρ τοῦ στόματος ἡ βοή. ἰστέον δὲ ὅτι ὅταν ἐκ ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως νέφος συστῇ, ἄνεμον γεννᾷ.

1156. ΑΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ καὶ εὐδαιμονία ἀνθρώπου ἡ φρόνησις, ὥσπερ τοὐναντίον δυστυχία, ἡ ἀφροσύνη.

1164. τὸ ΣΠΕΥΣΟΝ καὶ τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ οὐκ ἐκ παραλλήλου ῥητέον. ἀλλ' οὕτω λέγε· σπεῦσον τάφον ἰδεῖν τινὰ τῷδε τῷ Αἴαντι, ταχύνας τοῦτο ὡς δύνασαι, τουτέστι τὴν περὶ τούτου σπουδὴν ὡς ἔτι σπουδάσας. ὥστε τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ σπουδή τίς ἐστι τοῦ ΣΠΕΥΣΟΝ. τὸ δὲ ΤΙΝΑ μὴ πρὸς τὸ ΚΑΠΕΤΟΝ νόησῃς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνθρωπον.

1173. ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ, ἤτοι πλησιάζων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν πρὸς τῇ πρύμνῃ καθημένων.

1175. εἰκότως ΘΗΣΑΥΡΟΝ φησίν. ὥσπερ γὰρ τοῦτον ἔχει τις ἐπ' ὠφελείᾳ σφετέρᾳ,

οὕτω καὶ διὰ ταύτης τῆς κόμης προξενίζειν αὐτοῖς εὐμένειαν παρ' Αἴαντος ἐλπίζων, ΘΗΣΑΥΡΟΝ καλεῖ. ΙΚΤΗΡΙΟΝ δὲ, ἐξιλαστικόν.

1186. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΩΝ ΕΤΕΩΝ, ἤτοι τῶν πολλῶν χρόνων, οὓς ἐν Τροίᾳ πλανώμεθα μηδὲν πράττοντες, ὧν χάριν ἀφίγμεθα.

1191. εἰς ὄνειδος γὰρ τοῦτο πίπτει τοῖς Ἕλλησι τοσοῦτον χρόνον μηδὲν κατορθοῦσι. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΟΝΕΙΔΟΣ ἔξωθεν εἰς· ἀλλ' εἰπὼν, ὅτι ἐν τῇ Τροίᾳ πολὺν χρόνον πλανώμεθα, ἐπιφέρει ΔΥΣΤΑΝΟΝ ΟΝΕΙΔΟΣ ΕΛΛΑΝΩΝ. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊὼν τὸ τοιοῦτον σχῆμα. λέγων γὰρ μετὰ τὴν στέρησιν ἃ πάσχει, εἶτ' ἐπάγει ΜΝΗΜΑΤΑ ΤΡΟΙΑΣ.

1192. τὸ ΟΦΕΛΕ. διὰ τοῦ ο μικροῦ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ κώλῳ τῆς στροφῆς. οἱ γὰρ ποιηταὶ πολλὰ τοιαῦτα συνεσταλμένως γράφουσι, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. ἔστι δὲ τοῦτο Ἰωνικῆς διαλέκτου. οὗτοι γὰρ χωρὶς αὐξήσεως τοὺς παρῳχημένους χρόνους ἐκφέρουσι. ΑΙΘΕΡΑ ΔΥΝΑΙ. εἰς ἀφανισμὸν καὶ οὐδὲν ἐλθεῖν. ΑΙΘΕΡΑ δὲ, ἢ τὸ πῦρ νόει, διὰ τὸ ἀφανιστικὸν εἶναι, ἢ τὸν ἀέρα, διὰ τὸ μὴ σύστασιν ἔχειν.

1202. τὸ ΟΤΟΒΟΝ ἐνταῦθα δι' ἑνὸς τ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. φύσει γὰρ ὄττοβος διὰ δύο τ γράφεται, ὥσπερ πάταγος, τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, δι' ἑνός.

1207. τὸ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπόγνωσιν ἔχων, καὶ μὴ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων περὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς, ἀδήλου τοῦ μέλλοντος ὄντος, ὅπη τὰ τῆς νίκης χωρήσει, ἄλλως τε καὶ τοῦ τοσούτου χρόνου εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλοντος. ἢ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ καὶ μὴ ἔχων μέριμναν καὶ φροντίδα ὧν ἔφη, στεφάνων, κυλίκων, καὶ ἐρώτων.

1208. τὸ ΠΥΚΙΝΑΙΣ ΔΡΟΣΟΙΣ ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ, ὑετοῖς συνεχέσι βρεχόμενος. οὐ γὰρ ὁ πολὺς τοῦ στρατοπέδου λαὸς εἶχε σκηνὰς, φυλακὴν ὄμβρων καὶ τῶν ἄλλων ἐξ ἀέρος δυσχερῶν, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες μόνοι. ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΟΜΑΣ, μέρος. δέον δὲ λυγρᾶς εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΚΟΜΑΣ ἐπίσχεν.

1211. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΟΥΝ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ οὐκ ὀρθοὺς ἔχει τοὺς χρόνους.

1223. ἐσπούδασα ἐλθεῖν ἐνταῦθα παρὰ τὸν Αἴαντα, καὶ ἀφῆκα τὴν τοῦ τάφου διωρυγήν. πρὸς τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΚΑΙ ΜΗΝ ἔμφασιν ἔχον, ὥσπερ ἂν εἴ τις αὐτὸν ἤρετο, τί οὕτω πάρει ταχέως;

1239. εἴκω τὸ πρέπω, εἴξω, εἶχα, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα, καὶ προσθήκῃ τοῦ ε, ἔοικα, ἐοίκαμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔοικμεν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς τὸ μέσον γ, ΕΟΙΓΜΕΝ.

1250. σημείωσαι, ὅτι τὸ ΕΙΡΓΩ ἀμφιβολίαν ἔχει τοῦ πνεύματος. δύναται γὰρ καὶ ψιλοῦσθαι, καὶ δασύνεσθαι.

1281. ΟΝ ΟΥΔΑΜΟΥ ΦΗΙΣ. φασὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα. οὐ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις πρὸς τοῦτον τοιοῦτόν τι εὕρηται· ἀλλ' ἔφη (1237.) Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; φαμὲν οὖν ὅτι, ὥσπερ κατὰ τὰς ἔριδας συμβαίνει προσφέρειν ἔσθ' ὅτε τὸν ἀντίδικον ἀπολογούμενον τῷ προηγουμένῳ τῆς δίκης τοιαῦτα, ἃ οὐδέποτ' αὐτὸς ἐφθέγξατο, οὕτω κἀνταῦθα. ἴσως δ' ἄν τις εἴποι, ὅτι ὅτε τὸ ΠΟΥ ΒΑΝΤΟΣ Η ΠΟΥ ΣΤΑΝΤΟΣ ἔλεγε, τοῦτο ἔλεγε καὶ ἐνόει ὡς ἔνθα μὲν ἐκεῖνος ἔβαινε, καὶ αὐτὸς συμπαρῆν· ἔνθα δ' αὐτὸς, οὐκ ἐκεῖνος. ἔστι δὲ πάνυ ψυχρόν.

1285. ΟΥ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ. ἤγουν οὐκ ἐντὸς τοῦ κράνους ἔνθεν κἀκεῖσε στρεφόμενον, καὶ μὴ ἰόντα πρὸς ἔξοδον. ἢ ΔΡΑΠΕΤΗΝ ἀντὶ τοῦ, ἐντὸς μένοντα καὶ τὴν ἔξοδον φεύγοντα. τὸ δὲ ΚΑΘΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, καταβαλών.

1292. Τάνταλος ὁ τοῦ Πέλοπος πατὴρ ἐκ Φρυγίας ἦν. πολέμου δ' ἐπιπεσόντος αὐτῷ, μετὰ χρημάτων πέμπει Πέλοπα πρὸς Ἑλλάδα, κινδυνεύων τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν.

1294. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΕΚΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ' οὕτω λέγε· προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον τῶν οἰκείων τέκνων. τὸ γὰρ δεῖπνον οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν δεῖπνον, ἰχθύος λέγω, ἢ ὄρνιθος, ἀλλὰ τῶν οἰκείων τέκνων. ὥσπερ γάρ φαμεν βρῶσιν ἰχθύος, καὶ πόσιν οἴνου, οὕτω καὶ δεῖπνον τέκνων, ἢ ἄλλων ὧν ἂν εἴποις.

1309. τινὲς ὑποστίζοντες εἰς τὸ ΤΡΕΙΣ, τὸ ΗΜΑΣ ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ τὸν Τεῦκρον, καὶ τὴν Τέκμησσαν καὶ τὸν Εὐρυσάκην φασίν· ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον. τίς γὰρ χρεία ἐνταῦθα Τεκ-

μήσσης καὶ Εὐρυσάκους; οὓς αὐτὸς ἐάσας, πρὸς τὸ ΗΜΑΣ ὑποστίζων οὕτω λέγε· βαλεῖτε καὶ ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ καὶ σαυτὸν, συγκειμένους ὁμοῦ τῷ Αἴαντι τρεῖς· ἑκὼν γὰρ οὐχ ὑφήσω, ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὸς θανοῦμαι, σὲ πρῶτον ἀναιρήσειν βουλήσομαι. ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς λέγων,

ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ,

καὶ τὰ ἑξῆς. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ καλῶς εἴπε τὸ ΤΗΣ ΣΗΣ ΥΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ὡς οἴονταί τινες. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν πρὸς τὰς ἔριδας περί τινος ἄλλου πρός τινα τοὺς λόγους ποιούμενοι, προσάπτοντες καὶ αὐτῷ τὰ ἐκείνου, οὕτω καὶ τοῦτο. ἄλλως τε οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ μόνον εἰπεῖν ΤΗΣ ΣΗΣ ΥΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, ἀλλὰ καὶ Η ΤΟΥ ΣΟΥ Θ' ΟΜΑΙΜΟΝΟΣ ΛΕΓΩ.

1322. ΞΥΓΓΝΩΜΗΝ ΕΧΩ. οὐ καλῶς λέγεις, Ὀδυσσεῦ, ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ὁ λέγων τὰς ὕβρεις, καὶ ὁ ἀκούων, ἐν ὁμοτίμοις· ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς, ὁ δ' ἰδιώτης. εὕροις δὲ τὰ ἄλλα πάντα ἄξια τῆς Ὀδυσσέως μούσης, πλὴν εἰ μή πως εἴποις, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ λελογισμένου, οὐδὲ παντὶ τῷ θυμῷ, ἀλλὰ μηχανῇ τινὶ τοῦτ' ἔλεξε τῶν διαλλαγῶν ἕνεκα, καὶ ἅμα τῷ βασιλεῖ τὰ μέγιστα πεπιθώς.

1324. ΗΚΟΥΣΕΝ ΑΙΣΧΡΑ. ἤγουν ὅτι πρὸς Μενέλαον ἐποίει τοὺς λόγους, ὥστε αὐτός ἐστιν ἄρχων τῆς ὕβρεως, ἐγὼ δ' ἀμυνόμενος. οὕτω τοῦτο νόει, καὶ μὴ πρὸς τὰς ὕστερον ὕβρεις. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν τοῦτο προὐβάλλετο εἰς δικαίωμα Αγαμέμνων.

1327. ἀπορίαν ἔχει τινὰ ἡ τοιαύτη γενικὴ, τὸ ΕΜΟΥ. ἔχει δὲ οὕτω, ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΕΜΟΥ, ἀντὶ τοῦ εἰς δυναστείαν ἐμοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἡ δυναστεία οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν, ἀλλ' Αγαμέμνονος· πρὸς γὰρ αὐτὸν ἐκ Τεύκρου γενήσεσθαι ἔμελλε· διὰ τοῦτο ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΕΜΟΥ λέγει.

1329. ΞΥΝΗΡΕΜΕΙΝ. εὕρηται καὶ ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ συμφωνεῖν εἴποις ἄν. εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν κωπηλατούντων.

1335. ΤΗΣ ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ. πατεῖται γὰρ ἡ δίκη, διὰ τὸ μὴ τῆς σῆς ὀργῆς τὴν ἐκείνου ἀρετὴν προτιθέναι, ἀλλ' ἄκαμπτον εἶναι, ἵνα τὸ τῆς ἐξουσίας μέγεθος βεβαιώσῃς.

1344. ΑΝΔΡΑ Δ' ΟΥ ΔΙΚΑΙΟΝ τοῦτο πρῶτον ὡς καθόλου γνώμην ἐξήνεγκεν· εἶτα μερικῶς πρὸς τὸν Αγαμέμνονα. δέον γὰρ εἰπεῖν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇ, ὁ δὲ ΚΥΡΗΙΣ εἴπεν, εἰκότως τοῦτο ποιήσας, ἵνα μισοῦντα τοῦτον ἵλεων καὶ εὐμενῆ ἐντεῦθεν ποιήσῃ τῷ Αἴαντι.

1346. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΑΥΤΑ ἔξωθεν τὸ κατὰ, ἀλλ' ὥσπερ μάχομαί σοι ταῦτά φαμεν, οὕτω καὶ τοῦτο.

1350. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΟΥ ΡΑΙΔΙΟΝ. ἤτοι διόλου εὐσεβῆ καὶ ὅσια πράττειν. κωλύεται γὰρ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, διὰ τὸ ταύτης συμφέρον. εἰ γὰρ καὶ Αἴας οὐδὲν ἔμελλε δράσειν ἔτ' αὐτόν· τέθνηκε γάρ· διὰ τοῦτό γε μὴν δεῖ τοῦτον τετιμωρῆσθαι, ἵνα μή τις ἰδὼν αὐτὸν ἀτιμώρητον μείναντα, ἐγχειρήσῃ τοῖς ἴσοις.

1357. δέον πλέον εἰπεῖν, ΠΟΛΥ εἶπεν. εὕρηται γὰρ πολλαχοῦ τὰ ἁπλᾶ ἀντὶ συγκριτικῶν τεθέμενα, ὥσπερ αὖ τοὐναντίον τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν.

1362. ΗΜΑΣ ΣΥ ΔΕΙΛΟΥΣ. ἐὰν γὰρ τετάφθαι συγχωρήσωμεν Αἴαντα, πᾶς τις ὃς οὐκ οἶδεν, ὅτι σὴν χάριν τοῦτο ποιοῦμεν, οἰηθείη ἂν διὰ τὴν Τεύκρου θρασύτητα ἡμᾶς βιασθέντας ἐνδοῦναι.

1390. ΜΝΗΜΩΝ, ἤγουν μνημονεύουσα τῶν ἑκάστοις πεπραγμένων κακῶν, καὶ μηδέποτ' εἰς λήθην ἰοῦσα, ἀλλὰ τιμωρουμένη. διὰ τοῦτο δὲ τὴν δίκην τελεσφόρον καλεῖ, διὰ τὸ μὴ αὐτίκα τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἀπαντᾷν, ὅπως ἂν μεταγνοῖεν, ἀλλ' ὕστερον κατ' αὐτῶν φέρεσθαι μετὰ μείζονος τοῦ κολάζειν παρασκευῆς.

1405. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΟΥΤΡΩΝ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τρίπους διὰ λουτρὰ ἦν, καὶ οὐ δι' ἄλλο τι, διὰ τοῦτο ΤΡΙΠΟΔΑ ΛΟΥΤΡΩΝ λέγει.

1407. ΤΟΝ ΥΠΑΣΠΙΔΙΟΝ, ἤγουν τὸν ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος. πάντων γὰρ ὅπλων ἡ ἀσπὶς ἐπίκειται. τοῦτο δὲ λέγει, ἵνα αὐτὸν συνάψῃ τῷ Αἴαντι, ὥσπερ πρόσθεν ἐνετείλατο.

1410. εἰ μὲν τὸ ΠΛΕΥΡΑΣ περισπάσεις, καθ' ὅλον καὶ μέρος ἐρεῖς. τὸ γὰρ ΠΑΤΡΟΣ

ὅλον, τὸ δὲ ΠΛΕΥΡΑΣ μέρος. εἰ δὲ ὀξυνεῖς, πρὸς τὸ ΕΠΙΚΟΥΦΙΖΕ συντάξεις. σκόπει δὲ, ὅταν περισπάσῃς, μὴ οὕτω συντάσσειν, θιγὼν τῆσδε τῆς πλευρᾶς· ἀλλὰ θιγὼν τοῦ πατρὸς τῆσδε τῆς πλευρᾶς. οὕτω γὰρ καὶ τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σώζεται.

1412. ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ λέγει τὴν τοῦ αἵματος ἀνάδοσιν καὶ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴν, ἐπειδὴ καὶ μέλαν τὸ αἷμα.

1413. ἡ σύνταξις. ἀλλ' ἄγε πᾶς ἀνὴρ, ὅστις φησὶ ΠΑΡΕΙΝΑΙ καὶ ὑπάρχειν φίλος τοῦ Αἴαντος· ὅτε ἦν ὁ Αἴας, τότε φίλον καὶ αὐτὸν τούτου παρεῖναι λέγων· ΣΟΥΣΘΩ καὶ ὁρμάσθω, ΒΑΤΩ καὶ πορευέσθω, ΠΟΝΩΝ καὶ συναγωνιζόμενος τῷδε τῷ Αἴαντι, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, φρόνησιν λέγω καὶ ἀνδρίαν καὶ τἄλλα, καὶ ἐν οὐδενὶ πράγματι λῴονι καὶ κρείττονι τῶν θνητῶν, τουτέστι πᾶσι μὲν τοῖς καλοῖς, ὅσων ἄνθρωπον ἡ φύσις ἠξίωσεν, ὑπερθηνουμένῳ, θνητῷ δὲ ὄντι. οὕτω τὸ ΟΥΔΕΝΙ οὐδέτερον λέγε· τὸ δὲ ΛΩΙΟΝΙ ἀρσενικὸν πρὸς τῷ Αἴαντι· οὐχ, ὥς τινές φασι, τὸ ΟΥΔΕΝΙ ἀντὶ τοῦ νεκρῷ, καὶ ἕτερ' ἄττα σκαιότητος γέμοντα.

1418. Η ΠΟΛΛΑ. ὄντως πολλά ἐστι τοῖς βροτοῖς γνῶναι ἰδοῦσι καὶ θεασαμένοις· οὐδεὶς δὲ, πρὶν ἰδεῖν, ἐστὶ μάντις τῶν μελλόντων τί ποιήσει. ἤγουν, ὅπερ τις εἶδεν ἐπίσταται· ὁ δὲ μὴ ἰδὼν, οὐκ ἂν ἔχοι περὶ τοῦ μέλλοντός ἰσχυρίσασθαι τί ποιήσει. τοῦτο δὲ λέγει ὁ χορὸς περὶ ἑαυτοῦ, ὡς πρῶτον οὐκ ἐλπίζοντος ἂν τεθάφθαι τὸν Αἴαντα, ὕστερον δὲ ἰδόντος τοῦτο γενόμενον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

* 334. ΘΕΟΥ Δ' ΥΠΟ. καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. φ'. 278.)

λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.

343. ΗΛΘΟΝ ΜΕ ΜΕΤΑ, μετῆλθόν με καὶ μετεπέμψαντο νηΐ. ἤτοι ἐζήτησαν· ὡς τὸ, μέτειμι τὸν ἄνδρα.

411. ΑΙΑΣ Ο ΜΕΙΖΩΝ, ἤγουν ὁ Τελαμώνιος.

419. τὸ ΕΠΗΣΤΩ κατὰ πάθος ἐστίν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐπίστασο γίνεται ἐπίστω κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπίθεσο τὸ ἐπίθου, καὶ τοῦ ἔθεσο τὸ ἔθου.

* 509. καὶ ἐνταῦθα τὸ ΤΥΧΟΙ αἰτιατικῇ συντάσσεται.

* 514. ΜΕΓΑ ΤΙΘΕΜΕΝΟΣ. γράφεται, μετατιθέμενος.

519. ΕΥΧΕΡΗΣ. ὃν ἡμεῖς εὔκολον, τοῦτον εὐχερῆ λέγουσιν, ὥσπερ καὶ τὸν δύσκολον, δυσχερῆ. ὅρα οὖν, φησὶ, μὴ ταννῦν εὐχερὴς φαινόμενος ἐπὶ τῷ ἀναγαγεῖν τὸν Φιλοκτήτην, ὕστερον δυσχερὴς γένῃ, ὅταν τῇ συνουσίᾳ τῆς νόσου πλησθῇς ἐν τῇ νηΐ.

975. μετανοήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἤθελε δοῦναι τῷ Φιλοκτήτῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ· ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ θεασάμενος αὐτὸν, ταῦτά φησιν· ΟΥΚ ΕΙ ΜΕΘΕΙΣ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΑΥΤΑ ΕΜΟΙ ΠΑΛΙΝ;

1009. ἀνάξιος ἦν, φησι, περιπατεῖν μετὰ σοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.

1272. ΑΤΗΡΟΣ, βλαβερὸς, παρὰ τὴν ἄτην. ΠΙΣΤΟΣ ἐν τοῖς ἔξω λόγοις, κλέπτης δὲ ἐν τοῖς εἴσω.

* 1325. ΚΑΙ ΓΡΑΦΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ΕΣΩ. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, (Ιλ. ά. 297.)

σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

1360. ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΓΝΩΜΗ. ὅτι οἱ ἔχοντες φαύλην γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

3. ΩΝ. αὕτη ἡ γενικὴ οὐ καθὰ οἴονταί τινές ἐστι, λέγοντες· ὧν εἰς θέαν ἐλθεῖν (τοῦτο γὰρ λαμβάνουσιν ἔξωθεν) ἦσθα πρόθυμος· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΠΡΟΘΥΜΟΣ. καθάπερ φαμὲν, οἰκεῖός εἰμι τοῦ δεῖνος, οὕτω καὶ, πρόθυμος. ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦτο ΠΑΛΑΙΟΝ τὸ Αργος λέγει, διὰ τὸ τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἰκιστὴν Αργον γηγενῆ εἶναι· ἢ παλαιὸν λέγει, ὡς πρὸς τὸν Ορέστην, ἀντὶ τοῦ, ὃ πάλαι οἶσθα· ὅσπερ οὐ τοσοῦτον ἔχεται λόγου.

5. ΤΗΣ ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΟΣ. ἢ τῆς τῷ οἴστρῳ καὶ ἔρωτι τοῦ Διὸς πληγείσης· ἢ οἴστρον λέγει, ὃν αὐτῇ ἡ Ηρα ἐπέβαλεν, ὅτι ταύτην εἰς βοῦν Ζεὺς μετέβαλε, βουλόμενος ἐκείνην λαθεῖν.

6. Λυκοκτόνος ὁ Απόλλων καλεῖται, ὡς ποτε λύκον κτείνας. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Απόλλων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῇ παρουσίᾳ τὸ λυκόφως ἀφανίζεται, λύκου χρείαν ἔχον· διὸ καὶ τοὔνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Αργει ἦν λυκοκτόνου Απόλλωνος ἱερὸν ἔχον, καὶ προσαγορευόμενος ἐντεῦθεν ΛΥΚΕΙΟΣ ΑΓΟΡΑ.

17. ἢ τὸ ΣΕΛΑΣ αἰτιατικὴν νοητέον, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ εὐθεῖαν, οὕτως ὡς ἤδη τὰ πρωϊνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων σαφῆ κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν τὸ λαμπρὸν φέγγος τοῦ ἡλίου. τουτέστιν, αἱ ὀρθριναὶ τῶν ἀλεκτόρων ᾠδαὶ ἢ μοῦσαι ἡμῖν ἤδη μαντεύονται. ἢ τὸ μὲν ΣΕΛΑΣ ἔστω εὐθεῖα, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ αἰτιατικὴ, οὕτω· ὡς ἤδη τὸ λαμπρὸν σέλας τοῦ ἡλίου κινεῖ καὶ φέρει ἡμῖν σαφῆ τὰ ἑῷα καὶ πρωϊνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων. τουτέστιν, ἤδη προϊοῦσα ἡ ἡμέρα τὰς ὀρθρινὰς ἡμῖν φωνὰς τῶν ὀρνίθων ἀνίστησι.

19. ΑΣΤΡΩΝ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ. διὰ τὸ ἐν νυκτὶ τὰ ἄστρα φαίνεσθαι, διὰ τοῦτο ταύτην ἐκλελοιπέναι τούτων φησίν· ἧς ἀπιούσης οὐδὲ ἄστρα δείκνυται.

24. ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ ΓΕΓΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, γεγονέναι εἰς ἡμᾶς ἐσθλὸς, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὃ καὶ κρεῖττον.

42. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ. οὐ γὰρ ἀναγνωρίσουσιν, οὐδὲ ὑπονοήσουσί σε οὕτω κεχρωματισμένον, ἤτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήρως, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου τοῦ μακροῦ ἐνηλλαγμένον κατὰ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν. πρὸ τοῦ μὲν γὰρ νέος ἐξῆλθες, νῦν δὲ γηραιὸς ἐπανέρχῃ, ὥστε καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους οὐχ ὑποπτεύσουσί σε ἀπατεῶνα εἶναι. σημειωτέον δὲ τὴν μεταχείρισιν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ορέστης παρὰ τῷ Στροφίῳ ἐτρέφετο, ὁ μὲν Πυλάδης καὶ ὁ Ορέστης μέλλουσιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἄγγος πρὸς Κλυταιμνήστραν ἄξουσιν ὡς παρὰ Στροφίου πεμφθέντες· τῷ δὲ παιδαγωγῷ ὑποτίθενται εἰπεῖν, ὡς παρὰ Φανοτέως ἥκει, προμεμηνυκότος, ὡς φίλου τούτου, Ορέστου θάνατον.

49. τέσσαρες ἀγῶνες μεγάλοι ἐν Ελλάδι ἐγίνοντο· ὁ τῶν Ολυμπίων, ὁ τῶν Νεμέων, ἀμφότεροι εἰς τὸν Δία· ὁ τῶν Ισθμίων εἰς Ποσειδῶνα· ὁ τῶν Πυθίων εἰς τὸν Απόλλωνα.

52. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΙΣ, ἤτοι ἐν κουρησίμοις τρυφαῖς. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς τέμνειν τὰς κόμας, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ τάφῳ, ἵνα διὰ τούτου τοῦ πένθους ἵλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΛΙΔΑΙΣ. τρυφὴ γὰρ κεφαλῆς ἡ κόμη.

55. ΘΑΜΝΟΙΣ. θαμνώδη φυτά εἰσι τὰ πρόσγεια καὶ μὴ εἰς ὕψος αἰρόμενα.

84. διότι αἱ θυσίαι αἱ πρὸς ἐκεῖνον ἐπὶ καλῷ ἑαυτῶν γενήσεσθαι ἔμελλον, διὰ τοῦτο ΛΟΥΤΡΑ ταύτας καλεῖ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσματος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταιμνήστραν καὶ Αἴγισθον ἀνέλοιεν· μὴ γὰρ ὅτι οὐ δίκαιοι ἦσαν οὗτοι τεθνάναι, ἀλλ' ὅτι πᾶς φόνος μίασμά ἐστιν.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΙΝΙΣΕΝ, οὐκ ἐφιλοφρονήσατο. φιλοφρόνησις δὲ τοῦ φονίου Αρεως οὐδὲν ἐστιν ἕτερον ἢ φόβος.

99. ΚΑΡΑ. τὸ πρότερον βραχὺ, καὶ τὸ δεύτερον μακρόν. κρᾶτα δὲ, τὸ πρότερον μακρόν. πρῶτον δὲ εἰπὼν ΟΝ, εἶτα ΚΑΡΑ ἐπήνεγκε καθ' ὅλον καὶ μέρος.

107. ΩΣ ΤΙΣ ΑΗΔΩΝ, ἢ τὸ ἴδιον τέκνον, τὸν Ιτυν, δι' ἄμυναν τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα Τηρέα, μετὰ Φιλομήλας τῆς ἀδελφῆς ὑπ' ἐκείνου φθαρείσης, ἀποκτείνασα. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς οὔτε ἐν ἡμέρᾳ οὔτε ἐν νυκτὶ παυσαίμην ἂν τῶν θρήνων.

110. διὰ τοῦτο τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην καλεῖ καὶ τὸν ὑποχθόνιον Ἑρμῆν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ ἐν Αἵδου κεῖσθαι αὐτόν. ἀρὰν δὲ λέγει, ἣν καθ' ἑκάστην κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου πρὸς τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ἣν, ὡς δικαίως πεμπομένην, πότνιαν ὀνομάζει. τάς γε μὴν Ἐριννύας διὰ τοῦτο ἐπιβοᾶται, ὡς τοὺς φονεῖς καὶ κακούργους τιμωρουμένας.

113. οἱ γράφοντες ΑΙ ΤΟΥΣ ΑΔΙΚΩΣ ΘΝΗΣΚΟΝΤΑΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὸ περισσὸν τὸ ΑΙ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ.

119. οὕτω τοῦτο λέγε· οὐκ ἔτι μόνη δύναμαι φέρειν τὸ ἄχθος τῆς λύπης. πῶς τοῦτο; ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ καὶ ἴσον. τουτέστιν, οὐκ ἐξισοῦται τῇ ἐμῇ δυνάμει ἡ λύπη, ἵνα καὶ φέρω αὐτήν· ἀλλὰ μείζων ἐστὶ, καὶ ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν.

122. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. δέον οὕτω λέγειν, τίν' ἀκόρεστον οἰμωγὴν ἔχεις, τήκεις εἶπεν, εἰκότως. τὸ γὰρ θρηνεῖν ἀεὶ καὶ λυπεῖσθαι, τῆξιν κατὰ μικρὸν καὶ δαπάνην τοῦ σώματος ἐργάζεται. ἐπεὶ καὶ τὸ τῆς λύπης ὄνομα οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τοῦ βίου καὶ τοῦ λιπαροῦ λύσις. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὸ διὰ εἰς τὸ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ, ὥσπερ ἅπαντες, σχεδὸν εἰπεῖν, ὑπ' ἀγνοίας γράφουσιν. ἀλλ' οὕτω λέγε· τίνα ἀκόρεστον οἰμωγὴν τήκεις; εἶτα ἑρμηνεύει τὴν οἰμωγὴν ἥτις ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν πάλαι κρατηθέντα ἐν ἀπάταις, καὶ τῆς δολερᾶς καὶ ἀθεωτάτης σῆς μητρὸς προδότην καὶ προδεδομένον κακῇ καὶ φονικῇ χειρί. ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις λέγει· (290.)

γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι
ζωπυροῦσι τάρβος
τὸν ἀμφιτειχῆ λεών.

καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα διὰ εἰς τὸ ΤΟΝ ΑΜΦΙΤΕΙΧΗ τιθέασιν. εὑρήσεις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἐξετάζων.

134. καλῶς εἶπε τὸ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑΙ. φίλη γὰρ καὶ αὐτὴ ἦν τούτων· τῶν φίλων δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ἡ ἀμοιβή.

139. μὴ γράφε ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣ, ἀλλὰ ΟΥ ΛΙΤΑΙΣ. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον ὀρθῶς πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. οὐδὲν δὲ καινὸν, εἰ καὶ τὸ ΤΕ λείπει. εὕρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

142. ΑΝΑΛΥΣΙΣ, ἤτοι ἀνάποδοσις, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος. καλὰ γὰρ ἦν ἐξ ἀρχῆς, εἶτα κακὰ γέγονεν. εἰ δὲ τὰ κακὰ ἀναλύουσι, πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἤτοι τὰ καλὰ, ἀναλύουσι.

149. ΔΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ἤγουν ἡ ἀηδὼν, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτὸν φιλάνθρωπον. ἢ ὅτι δὲ αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἑρμηνεύει. ἢ διὰ τὸ ἐν ἔαρι κατάρχεσθαι τῆς ᾠδῆς, ὅτε τὰ Διάσια ἐγίνετο, ἥτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διός. τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ καὶ ἡρμόσθη πρὸς δοτικὴν συντασσόμενον, οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα πρὸς τὸ ΕΜΕ, ἀλλὰ δεῖ λαμβάνειν ἔξωθεν τὴν εἰς πρόθεσιν. ὥσπερ γάρ φαμεν τὸ (Ιλ. κ'. 43.) χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, (δέον γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ καὶ σοὶ, εἰς ἔξωθεν λαμβάνομεν.) οὕτω καὶ τοῦτο. ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος. μέρος γὰρ τὸ ΦΡΕΝΑΣ τοῦ ΕΜΕ. φασὶ δὲ καί τινες τὸ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ ἀρέσκει, οὐκ οἶδ' ὅπη ποθ' εὑρόντες ταύτην τὴν σημασίαν οὓς ἐατέον.

150. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ ἐπίγραμμα δι' ἰάμβων εἰς Νιόβην.

ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον
ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

152. τὸ ΑΙ ΑΙ οὐκ ἔστι πρὸς τὴν Νιόβην, ἀλλὰ διὰ μέσου ἡ Ἠλέκτρα τίθησιν· εἰ δὲ γράψεις ΑΙΕΙ, διὰ τὴν Νιόβην εἴποις.

157. τὸ ΟΙΑ τινὲς ἀντὶ τοῦ καθὰ λέγουσι, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ, διὰ τί οὐ ζώεις καὶ σὺ, καθὰ ζῇ ἡ Χρυσόθεμις, καὶ Ἰφιάνασσα; οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀμαθέστερον; ἔχει δὲ οὕτως. εἰπὼν γὰρ ὁ Χορὸς ἄνω, πρὸς ὅπερ ἄχος εἶ καὶ ὑπάρχεις περισσὴ καὶ περισσοτέρως προσκειμένη τῶν ἔνδον· τουτέστι, πλέον τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτὴ ἀθυμεῖς· τοῦτο εἰπὼν, ἐπειδὴ ἀόριστον ἦν τὸ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ, (πολλοὶ γὰρ ἐντὸς, οἷς οὐκ ἔμελε λύπης.) ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τὸ ΟΙΣ ΟΜΟΘΕΝ ΕΙ ΚΑΙ ΓΟΝΑι ΞΥΝΑΙΜΟΣ, ἤγουν οἷς ἀδελφὴ τυγχάνεις, ἐπάγει τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπαρίθμησιν. δέον δὲ εἰπεῖν, ὧν ἀδελφή ἐστιν ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ἰφιάνασσα, καὶ Ὀρέστης, ὁ δὲ πρὸς τὸ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ ἐπήγαγε λέγων, οἵα ζώει ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ἰφιάνασσα,

καὶ ὁ ΑΧΕΩΝ καὶ λυπούμενος ἐν κρυπτῇ ἕδῃ, ἤγουν ὁ λάθρα ἀναστρεφόμενος παρὰ τῷ Στροφίῳ, καὶ διὰ τὸν πατέρα λυπούμενος ὁ Ορέστης. ἰστέον δὲ, ὅτι Εὐριπίδης καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ Ιφιγένειαν καὶ Ιφιάνασσαν τὴν αὐτήν φασι, καὶ Σοφοκλῆς οὑτοσί. ἀποροῦσι δὲ πῶς Ιφιανάσσης τῆς Ιφιγενείας ἐν Υπερβορέοις οὔσης νῦν μνημονεύει, καί φαμεν ὅτι ὥσπερ τὸν Ορέστην ἀπόντα λέγει, οὕτω καὶ ταύτην. ἀπαρίθμησιν γὰρ μόνην ποιεῖται, εἰ καὶ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ παρακεκινδυνευμένως εἴρηκεν. οὐδεὶς γὰρ ἔνδον, ἀλλ' εἰ ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ηλέκτρα. μαρτύριον δὲ τοῦ ΟΙΑ, ἄλλα τε μυρία, καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις. (19.) ἀπαριθμούμενος γὰρ ἐκεῖ τοὺς Ξέρξου στρατηγοὺς φησιν·

οἱ δ' ἐπὶ ναῶν πεζοί τε βάδην,
πολέμου στῖφος παρέχοντες·
οἷος Αμίστρης, ἠδ' Αρταφρένης,
καὶ Μεγαβάζης — καὶ τὸ ἑξῆς.

170. οὐχ ἡ ἀγγελία ἠπατᾶτο, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ηλέκτρα. διὰ τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ΑΠΑΤΩΜΕΝΟΝ λέγει; καί φαμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πάσχοντος τὸ ποιοῦν. ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν. ἄλλως τε δέον ἀπατωμένη ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΤΙ εἴρηκεν. ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία, ἀπατωμένη ὥσπερ ἐστὶ, πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψευδῶς μηνύεσθαι.

179. διὰ τὸ ῥαδίως φέρειν τὸν χρόνον, νῦν μὲν ταῦτα, νῦν δ' ἐκεῖνα, εὐμαρῆ θεὸν ἐκάλεσε. λέγει δὲ τοῦτο, ἵν' αὐτὴν παραμυθήσηται, ὡς ἔλθῃ ποτὲ Ορέστης, καὶ παρὰ τῶν σῶν ἐχθρῶν λήψεται δίκην.

186. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ. δέον ἀνέλπιστον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΕΜΕ, πρὸς τὸ ΒΙΟΤΟΣ ἐπήνεγκεν.

194. ΕΝ ΚΟΙΤΑΙΣ ΠΑΤΡΩΙΑΙΣ, ἤγουν εἰς ἃς κατεκλίθη μετὰ τὸ λελοῦσθαι Αγαμέμνων, καὶ παρὰ Κλυταιμνήστρας ἀπόλωλεν, ἐνδυθεὶς χιτωνίσκον κεφαλῆς καὶ χειρῶν οὐκ ἔχοντα ἔξοδον, εἰ καὶ μὴ Σοφοκλῆς οὕτω λέγει.

195. τὸ ΣΟΙ ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἀργόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πληγὴ πρότερον ἑτέρων ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τοῦτο τὸ ΣΟΙ λέγει.

197. συλλογιστικῶς ἐνταῦθα τὸν ἔρωτά φησι τὸν φόνον ἐργάσασθαι. ἔρως μὲν γὰρ δόλον ἀπέτεκεν· ὁ δὲ τὸν φόνον ἐμηχανήσατο. ἆρ' οὖν οὐκ ἄλλος ἀντ' ἔρωτός ἐστιν, ὁ τὸν φόνον ἐργασάμενος. προτέρου δὲ κειμένου τοῦ μέσου, ὕστερον τίθειται τὸ συμπέρασμα. ἰστέον δὲ, ὅτι ἔρωτα τινὲς ἐνταῦθα τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας πρὸς Αἴγισθον ἐξέλαβον, καὶ δόλον, δι' οὗ αὐτὴ ἐμηχανήσατο τὸν τοῦ Αγαμέμνονος θάνατον. πρὶν γὰρ τοῦτο ἐκ Τροίας ἐλθεῖν, τὸ τοῦ φόνου δρᾶμα συνεσκευάσθη.

201. τὸ ΠΛΕΟΝ περισσόν. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ΕΧΘΙΣΤΑ πρὸς γενικὴν συντετάχθαι. καὶ τὸ μὲν ΕΧΘΙΣΤΑ πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ ἐχέτω τὴν δύναμιν, τὸ δὲ ΠΛΕΟΝ πρὸς τὸ ΕΧΘΙΣΤΑ. ἢ ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἐχέτω δύναμιν πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ· δεῖγμα γὰρ τοῦ ἔχθους ὑπερβολῆς, ὥσπερ ὅτε δύο ἢ τρεῖς ἀρνήσεις τίθεμεν εἰς ἄρνησιν μείζονα· πολλάκις δὲ καὶ λέξεις.

206. τὸ ΑΧΘΗ καὶ τὸ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ταυτόν ἐστιν. εἰποῦσα γὰρ Ω ΕΚΠΑΓΛ' ΑΧΘΗ, ἐπήγαγε τὸ ΕΜΟΣ ΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΑΕΙΚΕΙΣ, εἰ καὶ τὸ ΑΧΘΗ κλητική ἐστι, τὸ δὲ ΘΑΝΑΤΟΥΣ αἰτιατική. τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὸ Ω συντασσόμενον, τὸ δὲ ΘΑΝΑΤΟΥΣ πρὸς τὸ ΕΙΔΕ. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ (Αἰ. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

μὴ λάβῃς δὲ τὸ ΔΙΔΥΜΑΙΝ ἀντὶ δοτικῆς, ἵνα καὶ τὴν ἐν ἔξωθεν λάβῃς, ἀλλ' ἀντὶ γενικῆς, οὕτω· θανάτους διδύμων ἐχθρῶν, ἤγουν οὓς αἱ διπλαῖ χεῖρες εἰργάσαντο Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου.

213. ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ, ἤγουν ἐκτὸς τοῦ δέοντος. δεῖ γὰρ σιγᾶν, καὶ μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων θρασυστομεῖν.

215. ΟΙΚΕΙΑΣ, ἤτοι αὐτὴ ἑαυτὴν εἰς κινδύνους ἐμβάλλεις οὐ σωφρονοῦσα.

219. ΤΑ ΔΕ. ἤγουν ταῦτα ἃ καθ' ἑκάστην πράττεις θρηνοῦσα καὶ καταρωμένη, ΟΥΚ ΑΡΙΣΤΑ καὶ ἄξια εἰς μάχην καὶ ἄμυναν τοῖς δυνατοῖς, ὥστε ΠΛΑΘΕΙΝ καὶ ἐγγὺς ἰέναι,

καὶ τὸ παράπαν βλάπτειν αὐτοὺς δύνασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν τούτων ἄνω καθεστήκασι· σὲ δὲ μᾶλλον ταῦτα πολλὴν ἄγει τὴν βλάβην· μισεῖσθαι λέγω παρ' ἐκείνων, καὶ ἐν Καρὸς μοίρᾳ δοκεῖν.

221. οὐ χρὴ γράφειν ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ. περιττὸν γάρ ἐστι πρὸς τὸ τοῦ πρώτου συστήματος κῶλον· ἀλλ' ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ ΔΗ. δίμετρον γὰρ ὀφείλει εἶναι καὶ τοῦτο, ὥσπερ κἀκεῖνο.

223. ἰστέον ὅτι τὸ ΑΛΛΑ μετὰ τοῦ ΓΑΡ συντιθέμενον, ποτὲ μὲν ἀργὸν ἔχει τὸ ΓΑΡ, ποτὲ δὲ ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργά, ὡς καὶ ἐνταῦθα. τὸ μὲν ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΟΥ ΣΧΗΣΩ συντασσόμενον, τὸ δὲ ΓΑΡ διὰ μέσου τιθέμενον, λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ εἰμί. γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν μεταξὺ τοῦ ΑΛΛΑ καὶ τοῦ ΓΑΡ συλλαβὴ ἡ λέξις εὑρεθῇ. εἰ δὲ οὕτω τῷ ΑΛΛΑ τὸ ΓΑΡ πλησιάζει, ὡς μὴ μεσολαβεῖν μηδ' ὁτιοῦν, ἀργόν ἐστι παντελῶς τὸ ΓΑΡ.

229. τὸ ΑΝΕΤΕ οὐ φυσικῶς ἔχει τὸ α μακρὸν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ γίνεται. οὗτοι γὰρ τριῶν ἐφεξῆς κειμένων βραχέων, μακρὸν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιοῦσι διὰ τὰ μέτρα. ὡς οὖν τὸ ἀθάνατος εὕρηται ἀεὶ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος, καὶ ἀπάλαμος, οὕτω καὶ τὸ ἄνετε ἐνταῦθα. οὕτω γὰρ καὶ σύμφωνα πλεονάζουσιν, ἵνα μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνῆεν ποιήσωσιν, ὡς καὶ εἰς τὸ (129.) γένεθλα γέγονε· καὶ εἴ που δύο σύμφωνα εἶεν, τὸ ἓν ἀφαιροῦσιν, ἵνα βραχὺ γένηται τὸ φωνῆεν. καὶ εὑρήσεις τοῦτο πολλαχοῦ.

242. εἰκότως τὰς ΠΤΕΡΥΓΑΣ εἶπεν ἐπὶ τῶν γόων. δίκην γὰρ πτερῶν ἄνω πρὸς ὕψος φέρονται. ἡ δὲ σύνταξις· ἴσχουσα εὔκηλος καὶ ἥσυχος πτέρυγας γόων ἐξυτόνων, ΕΚΤΙΜΟΥΣ καὶ ἀτίμους τῶν γονέων. δέον δὲ εὐκήλως εἰπεῖν, ΕΥΚΗΛΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ΙΣΧΟΥΣΑ.

244. ΕΙ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙΜΟΥΣ ΙΣΚΟΥΣΑ ΓΟΩΝ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, εἰ καὶ ἀσάφειάν πως ἔχει. ὁ γὰρ παρ' αὐτῆς πρὸς τοὺς γονέας γινόμενος θρῆνος τιμὴν μὲν ἐκείνοις παρέχει, κατάρα δέ ἐστι τῶν αὐτοὺς φονευσάντων.

249. ΕΡΡΟΙ. φθαρείη ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς θεοὺς εὐσέβεια καὶ αἰδώς. νομιοῦσι γὰρ οὐκ εἶναι θεοὺς, μὴ κολαζομένης τῆς κακίας.

251. ΤΟ ΣΟΝ, ἵνα μὴ κατὰ σοῦ τοὺς ἐχθροὺς κινήσῃς τῷ συνεχεῖ θρήνῳ, καὶ ταῖς πρὸς αὐτοὺς λοιδορίαις. ΚΑΙ ΤΟΥΜΟΝ, ἵνα μὴ ἄφιλος δόξω ἐν τοιούτῳ καιρῷ, μὴ πρὸς παραμυθίαν σοῦ χωρήσασα.

256. τὸ ΑΛΛΑ πρὸς τὸ ΣΥΓΓΝΩΤΕ σύναπτε· τὸ δὲ Η ΒΙΑ ΓΑΡ διὰ μέσου ἐστί· κατασκευὴ γάρ ἐστι, τίνος χάριν αὐτῇ συγγνώσονται.

257. οὐ χρὴ γράφειν τὸ ΗΤΙΣ. τοιοῦτον γάρ ἐστιν οἷον τὸ ὅ τι εὑρίσκομεν, ποτὲ μὲν τοῦ ὃ τὴν δύναμιν ἔχοντος, ποτὲ δὲ τοῦ τις· καὶ οἷον τὸ ὅν τινα καὶ ἥν τινα, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν καὶ προείρηται εἰς τὸ (Αἰ. 1051.)

οὔκουν ἂν εἴποις ἥν τιν' αἰτίαν προθείς;

κἀνταῦθα οὖν τὸ τις μόνον ἔχει τὴν δύναμιν.

266. τὸ ΠΟΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ἢ ἀντὶ γενικῆς λάμβανε, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς. καὶ εἰ μὲν αἰτιατική ἐστιν, οὐδεμίαν ἀσάφειαν ἔχει· εἰ δὲ γενική, οὕτω λέγομεν· ποίας ἡμέρας νομίζεις μὲ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ, ποίου χρόνου τοῦτο λογίζομαι;

268. οὐ μόνον ἐσθὴς ἐσθῆτος εὕρηται, τὸ ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ ἔσθημα ἐσθήματος, ὡς κἀνταῦθα, καὶ ἔσθησις ἐσθήσεως. τὰ ὕστερα ποιητῶν, τὸ δὲ ἐσθὴς καὶ λογογράφων.

308. ΕΥΣΕΒΕΙΝ. ἤγουν τοῖς θεοῖς εὐχαριστεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς αὐτοὺς δυσχεραίνειν, ὅτι μὴ δίκας εἰς τάχος τοὺς τῶν παρόντων αἰτίους ἀπῄτησαν.

310. ΦΕΡ' ΕΙΠΕ. ἐδεδίει ὁ Χορὸς Ηλέκτρᾳ συνὼν μὴ παρ' Αἰγίσθου γνωσθεὶς κακόν τι πάθῃ.

317. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τούτου σύντασσε, εἰ καί τινα ἀσάφειαν ἔχει. οὕτω γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, εἰδέναι θέλω, ὁ κασίγνητος ἀφίξεται ἢ μενεῖ, τοῦ ΤΙ ΦΗΙΣ διὰ μέσου λαμβανομένου, ὁ δὲ ἐπλαγίασε πρὸς γενικήν. ἢ πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ στικτέον, πρὸς δὲ τὸ ΕΡΩΤΩ τὴν σύνταξιν ποιητέον, ὥσπερ πρῶτον ἐποίεις πρὸς τὸ ΕΙΔΕΝΑΙ ΘΕΛΩ.

336. ΠΗΜΑΙΝΕΙΝ, ἤγουν βλάπτειν αὐτούς. καὶ γὰρ αὐτὴ δοκεῖς πάντα ἀλόγως ἀγανακτοῦσα, μὴ δυναμένη βλάψαι αὐτοὺς, πρὸς οὓς ἀγανακτεῖς.

337. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ. ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοιαῦτα ποιεῖν βούλομαι, ἀλλὰ καί σε βούλομαι ποιεῖν τοιαῦτα.

344. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΕΙΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, ἑρμηνεύς ἐστιν ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, οἷον Ἀλκιβιάδης Σωκράτους, οὕτω καὶ τοῦτο ΔΙΔΑΚΤΑ ΚΕΙΝΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκείνης διδάγματα καὶ μαθήσεις.

345. ΕΛΟΥ ΓΕ ΘΑΤΕΡ'. ἤγουν πρόκρινε θάτερον τῶν δύο, ἢ φρονεῖν κακῶς, λέγω δὲ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ συνεῖναι, καὶ ἀμνημονεῖν τοῦ πατρὸς, ἢ φρονοῦσαν καὶ φρόνιμον οὖσαν, καὶ τὰ πατρὸς θεραπεύουσαν, μὴ ἔχειν μνήμην τῶν φίλων, ἤγουν μὴ συνεῖναι Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὓς περὶ πλείστου ποιεῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν Ἠλέκτρα πρὸς αὐτὴν εἰποῦσαν, ὡς ἀλγεῖ τε τοῖς παροῦσι, καὶ τὰ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θεραπεύει ὑπ' ἀνάγκης. τὸ δὲ ΕΠΕΙΤΑ οὐ πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕΝ ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ ΛΕΓΕΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἄνω ῥηθέντα, τὸ ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ Σ' ΟΥΣΑΝ καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ γὰρ ἦν πρὸς τὸ Κ'ΟΥΔΕΝ ΕΚ ΣΑΥΤΗΣ, οὐκ ἂν ἦν ΕΠΕΙΤΑ, ἀλλ' ΕΠΕΙ ΤΟΙ, ὅθεν καὶ ἀπὸ τούτου ἀπατώμενοί τινες μετατιθέασι τὸν τόπον, ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ποιοῦντες, ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν βιβλίων ΕΠΕΙΘ' ΕΛΟΥ εὕρηται.

349. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗΣ. εὕρηται οὐ μόνον ἐνεργητικῶς τιμωρῶ τὸ κολάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ βοηθῶ· καὶ οὐ μόνον τιμωροῦμαι παθητικῶς τὸ βοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ κολάζω, ὡς καὶ πᾶς τις ἐξετάζων εὑρήσει.

359. ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΕΦ' ΟΙΣ συντακτέον· τὸ δὲ ΔΩΡΑ, πρὸς τὸ ΟΙΣΕΙΝ, οὕτως· ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε ὑπεικάθοιμι καὶ ὑποταγείην τούτοις, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὐδ' εἰ τὰ σὰ, ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, μέλλει τις οἴσειν καὶ κομίσειν μοι δῶρα. ἢ ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΔΩΡΑ σύναπτε. ἵν' ᾖ, τὰ σὰ δῶρα, ἤγουν ὅπερ σοι δωροῦνται.

384. ΕΝ ΚΑΛΩι ΦΡΟΝΕΙΝ. ἤγουν πρὸ τῆς πείρας κάλλιστόν ἐστι νοῦν λαμβάνειν, ὅπως ταύτην ἐκφύγῃς. οἱ δὲ τὸ ΕΓΚΑΛΩ ἀντὶ τοῦ λέγω φάσκοντες, οὐκ οἶδα εἰ τοπαράπαν μετέχουσι νοῦ.

399. ἀποροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς γυνὴ οὖσα, ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ εἶπεν, ὅπερ ἐστὶν ἀρσενικόν· καί φαμεν, ὅτι πρὸς τὸ ἡμεῖς τοῦτο ἔφερεν.

405. καλῶς εἶπε τὸ ΕΜΠΟΡΕΥΗι. ὥσπερ γὰρ οἱ ἔμποροι κέρδους ἕνεκα σφῶν ταύτην τὴν τέχνην μετίασιν, οὕτω καὶ ἡ Χρυσόθεμις πρὸς Ἀγαμέμνονα τὴν θυσίαν ἔφερεν, κέρδος τῇ μητρὶ καὶ βοήθειαν ἐντεῦθεν πραγματευομένη. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΕΜΠΟΡΕΥΗι ἀντὶ τοῦ πορεύῃ, ἐκλαμβάνοντες τὸ ἐν ἀργὸν, ἀμαθεῖς. καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τὸ ΕΜΠΥΡΑ. ἔμπυρα γὰρ κυρίως τὰ διὰ πυρὸς γινόμενα.

424. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩι. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε καθ' ὕπνους ὄναρ δεινὸν θεάσαιντο, ἅμα πρωῒ πρὸς τὸν ἥλιον λέγειν, ἵν', ἐπειδὴ ἐναντίος οὗτός ἐστι τῇ νυκτὶ, ἀποτροπὴν ἐργάσηται τούτου.

442. τὸ ΑΥΤΗι ἢ πρὸς τὸ ΣΟΙ συντακτέον, ἵν' ᾖ ἐκ παραλλήλου, αὐτῇ σοί· ἢ πρὸς τὸ ΓΕΡΑ, οὕτω, τὰ γέρα αὐτῇ, ἤγουν αὐτῆς· ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΙΛΩΣ, ἵν' ᾖ, προσφιλῶς αὐτῇ, ἤγουν ἀποδεκτῶς αὐτῇ, καὶ ὡς αὐτὴ βούλεται.

445. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διαχρήσαιντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται, διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς, πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται, Ἐρινῦς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος, ἐξ οὗ ἡ σφαγὴ ἐγένετο, ἀπέματτον πρὸς τὴν τοῦ σφαγέντος κεφαλήν.

464. ἔστιν ὅτε τὴν ΠΡΟΣ μετ' ὀνόματος κειμένην, καὶ αἰτιατικῇ συντασσομένην, ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνουσιν, ὡς τὸ (369.) ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣ ΟΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως, καὶ, πρὸς ἀξίαν, καὶ ἐνταῦθα ΠΡΟΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς.

472. κατανοήσας ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, ὡς ταχέως οἱ φονεῖς ὑπὸ τῆς δίκης τιμωρηθήσονται, προμαντευόμενος ἔνθεν φησὶ πρὸς τὴν Ἠλέκτραν· Ω ΤΕΚΝΟΝ, ΥΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΡΑΣΟΣ, ἤγουν θάῤῥος, ΕΙ ΜΗ ΕΦΥΝ καὶ ὑπάρχω ΕΓΩ ΜΑΝΤΙΣ ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΚΑΙ ΛΕΙ-

ΠΟΜΕΝΗ καὶ ἐστερημένη ΓΝΩΜΗΣ ΣΟΦΗΣ, ἤτοι διανοίας φρονίμου, ἤγουν εἰ μὴ ἀσυνέτως μαντεύομαι, καὶ ἐστέρημαι γνώσεως φρονίμου, ΕΙΣΙ καὶ ἐλεύσεται Η ΔΙΚΗ ἡ ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ καὶ ἡ διὰ σημείων τινῶν προμαντευομένη καὶ δεικνύουσα τὸ μέλλον, ΦΕΡΟΜΕΝΗ ἐν ταῖν ΧΕΡΟΙΝ ΚΡΑΤΗ ΔΙΚΑΙΑ, ἤτοι κατὰ τῶν φονέων τοῦ σοῦ πατρὸς δικαίαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν φερομένη, τουτέστι δικαίως αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως τιμωρήσουσα, ΜΕΤΕΙΣΙ καὶ μετελεύσεται καὶ τιμωρήσεται τινὰ ΚΛΥΟΥΣΑΝ καὶ ἀκούσασαν ΑΡΤΙΩΣ καὶ πρὸ ὀλίγου ΟΝΕΙΡΑΤΩΝ ΗΔΥΠΝΟΩΝ καὶ εὐφραντῶν ἡμῖν, οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου, ἀλλὰ ταχέως ἤγουν ταχέως τιμωρήσεται Κλυταιμνήστραν, ἥτις εἶδε τὰ ὀνείρατα. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ παρ' Αριστοφάνει, (Πλ. 382.)

ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον.

καὶ τῷ, (Βατρ. 606. 554.)

ἥκει τῳ κακόν. δώσει τις δίκην.

479. οἱ γράφοντες ΥΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΑΡΣΟΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὰ τοῦτο ΘΡΑΣΟΣ χρὴ γράφειν, ὡς καὶ ἔν τισι τῶν παλαιῶν εὕρηται, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. εἰ δ' ἄλλο μὲν σημαίνει ΘΡΑΣΟΣ, ἄλλο δὲ τὸ ΘΑΡΣΟΣ, μὴ θαυμάσῃς. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καινοτομοῦσιν οἱ ποιηταὶ, μετατιθέντες τὰ σύμφωνα, καὶ μεταπλάττοντες τὰς λέξεις, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. καὶ δηλοῖ τὸ κάρτος, καὶ τὸ καρδία, καὶ τὰ τοιαῦτα.

489. Α ΔΕΙΝΟΙΣ ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΑ ΛΟΧΟΙΣ, ἤγουν δεινῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς κακοῖς, καὶ μὴ φαινομένη, ἀλλ' ἐξ ἀφανοῦς αὐτοὺς βάλλουσα.

492. ὁ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας γάμος, βαρὺς κατέστη τῷ Αγαμέμνονι. δι' αὐτὸν γὰρ πεφόνευται. δέον δὲ εἰπεῖν, ἐπέβησαν γὰρ τῷ Αγαμέμνονι μιαίφονοι κακόλεθροι καὶ ἄνυμφοι γάμοι, ὁ δὲ ΑΛΕΚΤΡΑ καὶ ΑΝΥΜΦΑ ΑΜΙΛΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑΜΩΝ ἔθετο. προσέθηκε δὲ τὸ ΑΜΙΛΛΗΜΑΤΑ, ἐπειδὴ ἀγώνισμα περισπούδαστον ἐποιήσαντο, διὰ τὸν αὐτῶν ἄθεσμον γάμον Αγαμέμνονα κτεῖναι, ἵνα μὴ γνωσθέντες ὑπ' αὐτοῦ φονευθεῖεν.

498. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΙ. ἤγουν εἰ μὴ ταχέως δώσουσι δίκην, ὥσπερ ὁ ὄνειρος ὑποτίθεται, οὐ χρὴ τὸ ἀπὸ τοῦδε ὀνείρασι προσέχειν, καὶ ἐκ χρησμῶν τὸ μέλλον ἔσεσθαι προορᾶν.

505. ΠΟΥΛΥΠΟΝΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῷ ιβ κύλῳ, ἵν' ᾖ παιωνικὰ τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ λοιπά.

514. ἐπεὶ καὶ ΟΙΚΟΥΣ καὶ ΟΙΚΟΥ εὕρηται, πρὸς μὲν τὸ ΟΙΚΟΥΣ οὕτω λέγε· ἐκ τοῦδε τοῦ καιροῦ οὔτις πω καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπε τοὺς οἴκους· πρὸς δὲ τὸ ΟΙΚΟΥ, οὕτως· οὔτις καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπεν ἐκ τοῦδε τοῦ οἴκου.

533. ΩΣΠΕΡ Η ΤΕΚΟΥΣ' ΕΓΩ, ἔκαμον δηλονότι. αἱ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν ὠδῖνες πάσας ὀδύνας ὑπερβολὴν ὑπεραιροῦσι.

542. ΤΙΝ' ΙΜΕΡΟΝ οὐκ ἔστι τοῦτο τίνα ἵμερον, εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ τινὰ ἵμερον· διὰ δὲ τὸ κούφισμα μετετέθη ὁ τόνος.

548. Η ΘΑΝΟΥΣΑ, ἤτοι ἡ Ιφιγένεια, ἣν οὐχ ὑπ' Αρτέμιδος ἁρπαγεῖσαν, ἀλλὰ θανοῦσαν ἡγεῖτο.

653. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΟΣΩΝ ἔξωθεν τὴν ἀπό· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΔΥΣΝΟΙΑ τὴν τοιαύτην γενικὴν νόει.

662. ΑΥΤΟΣ ΕΙΚΑΣΑΣ, ἤγουν ἀπὸ σαυτοῦ καὶ ἀπὸ οἰκείου στοχασμοῦ ἔγνως. πρὸς ὅπερ ἐκεῖνος· ἆρ' οὖν ἀπεικάζω καὶ τήνδε τὴν γυναῖκα ἐκείνου, ἤγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω;

668. οὐ μόνον οὐ λάβοις εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξωθεν τὴν ἀπὸ, ὥς τινες, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ΧΡΗΙΖΩ συντάσσων, εὖ ἂν ποιήσαις.

676. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙ ΛΕΓΩ. γράφεται καὶ ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ' ΕΝΝΕΠΩ.

682. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, εἶδος, καλλώπισμα. λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. ὅτι δὲ τοῦτο δηλοῖ τὸ ΠΡΟΣΧΗΜΑ, μαρτυρεῖ καὶ Αριστείδης λέγων· "τὸ τῆς Ελλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνῄρηται." ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ, τῶν εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐν τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρει τοῖς νενικηκόσι διδομένων βραβείων. τὰ δὲ Πύθια ἦν ἑορτὴ τοῦ Απόλλωνος.

684. ΟΥ ΠΡΩΤΗ ΚΡΙΣΙΣ. εἰσήγετο γὰρ ὁ δρόμος πρῶτος τῶν ἄλλων ἄθλων, πυγμῆς, πάλης, δίσκου, διάλματος. τοῦτο δὲ ἐγένετο, διὰ τὸ πάντας τοὺς ἀγῶνας πορείας δεῖσθαι. ἔστι δὲ ὁ δρόμος οὐκ ἄλλο τι, ἢ μόνον πορεία καὶ τάχος ποδῶν. ὡς οὖν τὸ τῇ φύσει πρῶτον μόνος ἰδιοποιησάμενος προετάττετο.

* 689. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗ. γράφεται καὶ ΕΡΓ' ΟΥΔΕ ΚΡΑΤΗ.

691. ἰστέον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγώνων, ΔΙΑΥΛΩΝ εἶπε. δέονται γὰρ πάντες οἱ ἀγῶνες, ὡς ἄνωθεν ἔφημεν, πορείας, πρὸς τὸ τελεσθῆναι. ἐσαφήνισε δὲ διὰ τοῦ εἰπεῖν ΠΕΝΤΑΕΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. δέον δὲ εἰπεῖν, οἱ νομίζονται, πρὸς τὸ ΠΕΝΤΑΕΘΛΑ ἐπήνεγκε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· (Αἰ. 1058.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται γενικαί, τὸ ΟΣΩΝ ΔΡΟΜΩΝ πρὸς τὸ ΤΟΥΤΩΝ ΕΝΕΓΚΩΝ, εἰ καί τινες ἀγνοοῦντες τὴν σύνταξιν, τὸ δσον δρόμον μικρογραφοῦσι.

698. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΗΜΕΡΑΣ ἔξωθεν τὴν ἐπὶ, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐκεῖνος γὰρ ὅτε ἄλλης ἡμέρας, πρὸς τὸ ΟΤΕ τὴν τοιαύτην γενικὴν συντάσσων. ὥσπερ γάρ φαμεν, ὅτε τῆς ἡμέρας ἔκλειψις ἡλίου γέγονεν, οὕτω καὶ τοῦτο. τὸ δὲ ΙΠΠΙΚΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡνιόχων, οὐχ, ὥς τινές φασιν, ἀντὶ τοῦ ἵππων, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ληροῦντες. ἐπεὶ δὲ ΙΠΠΙΚΩΝ εἶπεν, ἤτοι ἡνιόχων, τοιούτων δὲ οὐχ ἕτερός ἐστιν ἀγὼν, ἢ δι' ἵππων, διὰ τοῦτο ΩΚΥΠΟΥΣ εἰς τὸ ΑΓΩΝ προσέθηκε. περὶ γὰρ τάχους ἵππων ἠγωνίζοντο.

707. ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. τοῦτο σεμνύνων τοὺς Ἀθηναίους, ὡς Ἀθηναῖος, ὁ Σοφοκλῆς λέγει. τῷ ὄντι γὰρ θεόδμητος ἦν ἡ Τροία, ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα.

710. ΚΛΗΡΟΙΣ ΕΠΗΛΑΝ, ἀντὶ τοῦ, μετὰ κλήρων ἔστησαν. ἔστι δὲ τὸ ΚΛΗΡΟΙΣ ὥσπερ ἀργόν. τὸ γὰρ ΕΠΗΛΑΝ καὶ χωρὶς τούτου σώζει τὴν φύσιν. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φαμὲν καὶ εἰς τὸ, περιῄει κύκλῳ. ὃ γὰρ συναμφότερον, δύναται ταῦτο μόνον τὸ περιῄει.

717. ΧΝΟΑΣ. ἤτοι τὸ ἅρμα τοῦ ἑτέρου. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. χνόαι γὰρ, τὰ ἀκρόξονα. ἔστι δὲ τὸ ΧΝΟΑΣ καὶ τὸ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ ΙΠΠΙΚΑ ταυτόν.

730. ΚΡΙΣΣΑΙΟΝ, ἤτοι Φωκικόν. ἔστι γὰρ πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ Φωκίδι καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖόν ἐστιν. ἔστι δὲ τὸ ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΙΠΠΙΚΩΝ ὅμοιον τῷ, (Ιλ. γ'. 3.) νέκταρ ἐῳνοχόει.

758. ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. δέον οὕτως εἰπεῖν, δειλαίαν σποδὸν μεγίστου σώματος, ἀντιστρόφως εἴρηκεν, ὥσπερ καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα εὑρίσκεται.

774. ΤΕΚΜΗΡΙΑ, ἤτοι σημεῖα. λέγω δὴ τὸ διηγήσασθαι τὴν ἐκείνῳ συμβᾶσαν τύχην, καὶ εἰπεῖν ὡς μετ' ὀλίγον οἱ τὴν σποδὸν αὐτοῦ φέροντες ἄνδρες ἀφίξονται.

786. ΝΥΝ ΔΗ 'ΚΗΛΑ ΠΟΥ. τοῦτο τὸ ΝΥΝ ἐπανάληψίς ἐστι τοῦ προτέρου ΝΥΝ.

792. Νέμεσις θεὰ μεμφομένη τοὺς τοῖς θανοῦσιν ἐφυβρίζοντας, καὶ τούτους τιμωρουμένη. σύντασσε δὲ τὸ ΘΑΝΟΝΤΟΣ πρὸς τὸ ΝΕΜΕΣΙΣ, καὶ μὴ πρὸς τὸ ΑΚΟΥΕ, ὥσπερ τινὲς ποιοῦσιν. ἄλλοι δὲ καὶ λαμβάνουσιν ἔξωθεν τὸ οὕνεκα.

795. εἰ μὲν γράψεις ΟΥΚΟΥΝ, κατ' ἐρώτησιν μὲν οὔ· καθ' ὁμαλισμὸν δὲ εἰρωνικῶς· εἰ δὲ καὶ ΠΑΥΣΑΤΟΝ γράψεις, (εὕρηται γὰρ καὶ τοῦτο.) προστακτικῶς ἐρεῖς, οὕτως· οὐκοῦν παύσατε τάδε, σύ τε καὶ Ορέστης, εἰ δύνασθε.

796. οὕτως ἦν τὸ σαφές· οὐ μόνον οὐ παύσομέν σε, ἀλλὰ πεπαύμεθα ἡμεῖς. νῦν δὲ προθεὶς τὸ ΠΕΠΑΥΜΕΘΑ, εἶτ' ἐνεγκὼν τὸ ΟΥΧ ΟΠΩΣ ΣΕ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, ἀσάφειάν τινα ἐποίησε. σὺ δὲ ὡς ἔφαμεν λέγε συντάσσων.

814. τὸ ΗΔΗ εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι νοήσεις, πρὸς τὸ ΠΑΤΡΟΣ συνάψεις· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ νῦν, πρὸς μὲν τὸ ΠΑΤΡΟΣ στίξεις, αὐτὸ δὲ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον συνάψεις.

830. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΣ, ἤτοι βοήσῃς, εἴπῃς. ἤγουν μὴ πρὸς θρήνους ὁρμήσῃς, ἵνα μὴ πρὸς ὀργὴν Κλυταιμνήστραν κινήσῃς.

834. ΕΛΠΙΔ' ΥΠΟΙΣΕΙΣ, ὑπενέγκῃς, ὑποβαλεῖς, ὡς ἐξ ἐκείνων βοήθειά τίς μοι γενήσεται.

835. ΕΠΕΜΒΑΣΗι, ἤγουν ἐπιπέσῃς νενικημένῃ, καὶ μείζονα ἐργάσῃ τὴν συμφοράν,

838. ΕΡΚΕΣΙΝ. ἤγουν τοῖς περιδεραίοις, ἅπερ Ἄδραστος ἔδωκεν Ἐριφύλῃ, τῇ σφετέρᾳ μὲν ἀδελφῇ, ἐκείνου δὲ τοῦ Ἀμφιάρεω γυναικὶ, ἵνα πείσῃ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὰς Θήβας μετὰ Πολυνείκους. ἅτε γὰρ μάντις ὢν, ᾔδει ἀπολουμένην τὴν στρατιὰν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἤθελε στρατεῦσαι. εἰκότως δὲ τὰ περιδέραια ἕρκη ἐκάλεσε, διὰ τὸ αἴτια αὐτῷ ἀπωλείας γενέσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν Θηβῶν, ἔνθα κατεχώσθη Ἀμφιάρεως, μαντεῖον ἦν αὐτοῦ τὸ λοιπόν. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ χρὴ γράφειν ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΠΑΤΑΙΣ. οὐ γὰρ ἁρμόζει οὕτω τῷ μέτρῳ. περισσὸν γάρ ἐστι τὸ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ἀλλὰ ΚΡΥΦΘΕΝΤ' ΑΠΑΤΑΙΣΙ γράφε· τὸ δὲ γυναικὸς ἔξωθεν λάμβανε. οὕτω γὰρ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ἔχει καλῶς.

843. ἐπὶ θηλυκοῦ ληπτέον τὸ ΟΛΟΑ, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. ἤτοι ὀλοὴ καὶ ὀλεθρία ὑπῆρχεν ἡ Ἐριφύλη. ἐδάμη γὰρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος· εἰ δ' ἄλλως εἴπεις, οὐκ ἔχει ὀρθῶς.

850. καὶ ἐγὼ ΙΣΤΩΡ καὶ ἐπιστήμων, καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δηλονότι δειλαία κυρῶ καὶ ὑπάρχω, ἤτοι ἀθλία, τῶν ΑΧΑΙΩΝ τῶν ἀθλίων ἕνεκα τῶν πολλῶν δεινῶν, τῶν ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ πάντα συρόντων καὶ ἀπολλύντων, καὶ ΣΤΥΓΝΩΝ, ἤτοι τῶν στυγνάζειν ποιούντων, ἐν τῷ ΠΑΜΜΗΝΩι καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ. ἤγουν ἐπίσταμαι, ὅτι ἀθλιωτέρα εἰμὶ τῶν Ἀχαιῶν, τῶν διὰ τοῦτο ἀθλίων, ὅτι πολλῶν δεινῶν πανσύρτων καὶ στυγνῶν πεῖραν ἔλαβον ἐν τῷ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ὃν δηλονότι ἐν Τροίᾳ πεποιήκασιν. εἰ δὲ ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ ΑΡΧΑΙΩΝ γράψεις, (ἐν τισὶ γὰρ τῶν πάνυ παλαιῶν οὕτως εὕρηται βιβλίων.) ὀρθότερον ἔχει πρὸς τὸ μέτρον· εἴ γε μὴν ΠΑΝΣΥΡΤΩι γράψεις, (ἐν πολλοῖς γὰρ καὶ οὕτως εὕρηται.) πρὸς τὸ ΠΑΜΜΗΝΩι συνάψεις, ἤτοι τῷ διηνεκεῖ χρόνῳ τῷ κατὰ πάντα συρομένῳ, ἤτοι τῷ πολυκινήτῳ. ἐπεὶ δ' ὑποσκάζει τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς, τὸ ΔΕΙΝΩΝ ΣΤΥΓΝΩΝ Τ' ΑΧΑΙΩΝ, (ἐκεῖνο γὰρ ἐκ σπονδείων δι' ὅλου σύγκειται.) ΑΡΧΑΙΩΝ φημὶ δεῖν γράφειν, (ἀπὸ τούτου γὰρ καὶ τὸ ΑΧΑΙΩΝ ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, τοῦ ρ κατὰ λήθην τοῦ γραφέως ἐκλελοιπότος.) καὶ οὕτω συνάπτειν· καὶ ἐγὼ ἴστωρ καὶ ὑπερίστωρ εἰμὶ τοῦδε, ὅτι δειλαία εἰμὶ δηλονότι, ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήνῳ καὶ διηνεκεῖ χρόνῳ, ἕνεκα τῶν δεινῶν τῶν ἀρχαίων τῶν πολλῶν καὶ στυγνῶν. ἀρχαῖα δέ φησι τὰ δεινὰ, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἴρηκεν, ὡς ἐκ τῆς πρόσθεν Πέλοπος ἱππείας, καὶ τοῦ φόνου Μυρτίλου, οὐκ ἔλιπε τοὺς οἴκους αὐτῶν πολύπονος αἰκία.

855. τὸ ΙΝ' ΟΥ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΙΣΙΝ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΤΙ ΦΗιΣ διὰ μέσου τίθεται. συντάσσεται δὲ οὕτω· μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς ἵνα καὶ ὅπου οὐ πάρεισιν ἐλπίδες ἐλπίδων τῶν εὐπατριδῶν κοινοτόκων, ἤγουν τοῦ εὐγενοῦς Ὀρέστου τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ, ἀρωγαὶ ἐμοί· ἤγουν μὴ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλῃς Ὀρέστου, ὡς ἥξει ἐμοὶ βοηθός. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΤΙ ΦΗιΣ ; ΠΑΡΕΙΣΙΝ ΕΛΠΙΔΩΝ, ἓν κῶλόν ἐστι. τὰ γὰρ δύο πρόσωπα ἓν ἀποτελεῖ κῶλον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ δείκνυται· διὸ τὸ ΑΥΔΑιΣ ΔΕ ΠΟΙΟΝ, περισσὸν ὂν, ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ ΤΙ ΦΗιΣ.

861. διὰ τοῦ εἰπεῖν ΑΜΙΛΛΑΙΣ, ἐδήλωσε τὸ ἵπποις· τούτων γὰρ ἡ ἅμιλλα. τὸ δὲ ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ, ἢ τοῖς τὰς χηλὰς καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἀργὰς ἔχουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ πύγαργος· ἢ ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ καὶ λευκόποσιν.

876. εἰ μὲν ΙΑΣΙΝ γράψεις, πρὸς τὸ ΙΔΕΙΝ συντάξεις· εἰ δὲ ΙΑΣΙΣ, πρὸς τὸ ΕΝΕΣΤΙ.

878. ΕΝΑΡΓΩΣ, ἤγουν φανερῶς. τοῦτο δὲ ἢ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΣΤΙ σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ ΙΣΘΙ.

908. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥ τὴν ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΑΓΛΑΙΣΜΑ νόει τὴν γενικήν· μηδὲ τὸ ΠΛΗΝ ἀντὶ τοῦ χωρὶς εἴπῃς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μή. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΚΕΙΝΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΥ.

913. εἰ καὶ πολλάκις τὸ ΦΙΛΕῚ ἀντὶ τοῦ εἴωθε λέγεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. τὸ γὰρ φιλῶ οὐκ ἔχει τοιοῦτόν τι σημαινόμενον· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγαπῶ. ἐπεὶ δὲ ὃ φιλεῖ τις, ἐθάς ἐστιν ἐκείνου, διὰ τοῦτο ἠπάτηνται οἱ πολλοὶ, καὶ ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ σημαινομένου ἐξαγαγόντες οὕτω φασίν.

917. ΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙ. ἤτοι παραγίνεται. ἀλλ' ἴδοις ἂν τὸν ἄνθρωπον, νῦν μὲν εὐτυχοῦντα, νῦν δὲ δυστυχοῦντα, τῶν ἀνθρωπίνων τροχοῦ δίκην ἄνω καὶ κάτω περιιόντων.

933. ΜΝΗΜΕΙΑ, ἤγουν ἐνθυμήσεις. θανόντος γὰρ ἐκείνου, τιμηθεὶς ὁ βόστρυχος τῆς κε-

φυλάξας ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ φίλων, ἐπετέθη τῷ τάφῳ τοῦ Αγαμέμνονος, ἵνα τις ὁρῶν αὐτὸν χαίρουσιν, εἰς μνήμην ἀφικνῆται Ορέστου.

946. ΞΥΝΟΙΣΩ, διοίσω, συμπονήσω, ὃ καὶ συνδιαφέρω λέγεται, καὶ δηλοῖ τὸ μετά τινος ὑπομένειν τι.

952. ΘΑΛΛΟΝΤΑ Τ' ΕΙΣΗΚΟΥΟΝ. μὴ εἴπῃς καὶ αὐτὸς τὸ ΤΕ ἀργὸν, ὥς τινές φασιν, ἀλλ' οὕτω σύνταξον· ἕως μὲν εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ καὶ ζωῇ, καὶ θάλλοντα, ἤτοι ζῶντα πάλιν. ἔστι δὲ τὸ ΒΙΩι καὶ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ παραλλήλου. εἴρηται δὲ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν. ζωὴ γὰρ φυτοῦ τὸ θάλλειν, ὥσπερ αὖ τοὐναντίον ἡ μάρανσις.

957. ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙ ΚΡΥΠΤΕΙΝ Μ' ΕΤΙ. οἱ ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Εὐριπίδου, τὸ, (Εκαβ. 570.)

κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.

καὶ ἐναλλαγὰς καὶ προθέσεις ἔξωθεν καινοτομοῦντες, ἵνα συντάξωσιν, ἐντεῦθεν ἀδυνατήσωσαν μὴ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ὀρθῶς συντάσσειν, ὡς ἔχει τοῦτο.

966. ΠΗΜΟΝΗΝ ΑΥΤΩι. τοῦτο κομματικὸν ὂν πρὸς τὸ ὄπισθεν συνάπτεται τῷ ΒΛΑΣΤΕΙΝ τῇ ἐννοίᾳ. τὸ γὰρ ἀναβλαστῆναι τὸ γένος αὐτῶν, οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἢ πημονὴ τῷ Αἰγίσθῳ. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΠΗΜΟΝΗΝ ἔξωθεν τὸ λέγω, ἀλλ' οὕτω σύνταξον· ἐάσαι ἀναφῦναι τὸ ἐμόν τε καὶ σὸν γένος πημονὴν αὐτῷ σαφῆ, τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς πρὸς τὸ ΒΛΑΣΤΕΙΝ ἐχούσης τὴν φύσιν καὶ φερομένης. ἔστι δὲ ὅμοιον, ὡς πρόσθεν ἔφαμεν, τῷ (Αἰ. 1210.) μνήματα Τροίας.

969. ΟΙΣΗι. ἤγουν λάβῃς. σύναπτε δὲ πρὸς τὸ ΚΑΤΩ. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· εὐσεβῆς δόξεις τοῖς ἐν Αιδου θεοῖς, ἐκ πατρὸς θανόντος καὶ κασιγνήτου, τουτέστι δι' ὧν ὑπὲρ τεθνεῶτος πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ σπουδάσεις.

977. ΤΩΔΕ ΤΩ ΚΑΣΙΓΝΗΤΩ. εἰώθασιν οἱ Αττικοὶ τὰ τοῦ θηλυκοῦ γένους δυϊκὰ ἀρσενικῶς ἐκφέρειν· ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τὼ χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. εὕρηται δὲ παρ' Ισοκράτει καὶ ἄλλοις τὼ πόλει, καὶ τοῖν πολέοιν. εὕρηται δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἡ αὐτὴ καινοτομία, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῶν ἑνικῶν, ὥσπερ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, (Εκαβ. 370.)

οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος.

φησὶ δὲ ἐπειδὴ καὶ οὗτος ὁ Σοφοκλῆς, (Αἰ. 290.) οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ Συνέσιος "ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας."

984. τὸ μὲν ΝΩ πρὸς τὸ ΕΧΘΡΕΙ. ὥσπερ φαμὲν, καλῶς λέγω σε, οὕτω καὶ, ἐχθρῶ σε τοιαύτην. τὸ δὲ ΖΩΣΑΙΝ ΘΑΝΟΥΣΑΙΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΙΠΕΙΝ. τινὲς δὲ πλανῶνται ἐκ τοῦ, ζώσαιν θανούσαιν, καὶ γράφουσι νῷν, ἤτοι νῶϊν καὶ ἡμῖν.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ἤγουν τοῖς παρακεκινδυνευμένοις τῶν ἔργων, ὁποῖα τὰ παρόντα. δεῖ γὰρ μεγίστης βουλῆς, ἵνα μὴ τῷ χρόνῳ τοῖς ἐχθροῖς αἴσθησις γένηται.

992. ἐπειδὴ φορτικὸν ἦν τὴν Χρυσόθεμιν μέμφεσθαι τῇ Ηλέκτρᾳ ὡς ἀφρόνως βουλευομένῃ· ἔδει γὰρ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν πρὸς αὐτὴν ἔχειν ὡς πρεσβυτέραν οὖσαν· διὰ τοῦτό φησιν· Ω γυναῖκες, καὶ πρὶν φωνεῖν καὶ λέγειν ἐμὲ αὐτῇ, ὅτι κακῶς καὶ ἀσυνέτως βουλεύεται, εἰ ἐτύγχανεν αὐτὴ φρενῶν οὐ κακῶν, ἀλλὰ καλῶν, ἐσώζετο ἂν τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν ὀφειλομένην ἐξ ἐμοῦ αὐτῇ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν, καὶ ἦν ἂν αἰδέσιμος οὕτως, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται νῦν ταύτην, ἀφρόνως τοιαῦτα βουλευομένη. τουτέστιν, οὐκ ἔδει ἐμὲ αὐτῇ νουθετεῖν τὰ προσήκοντα, ἀλλ' αὐτὴν οἴκοθεν εἰδέναι.

1003. ΛΥΕΙ ΓΑΡ. οὐδὲν ἂν λέγεις ἀπαλλάττει καὶ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς τοῦ πρότερον πολλαῖς καὶ ποικίλαις περιπεσούσας κολάσεσι, καὶ ἀδοξίᾳ μεγίστῃ, εἶτα θανεῖν.

1019. ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ, ἤγουν αὐτοχείρως ποιήσω, καὶ μόνη, μὴ παραλαβοῦσα μηδένα σύμμαχον. ἀγνοοῦντες δέ τινες οὕτω φάσκειν. ἀργὸν τὸ ΤΕ λέγουσιν.

1026. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΚΑΚΩΣ πρὸς τὸ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ ἀπὸ τοῦ ΠΡΑΣΣΕΙΝ νόει.

1028. Χ' ΩιΤΑΝ. τὸ ΚΑΙ τοῦτο πρὸς ἕτερον ΚΑΙ, τὸ Χ' Ωι ΛΟΙΠΟΣ ΧΡΟΝΟΣ, ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ καὶ διὰ μέσου Ηλέκτρα εἴρηκεν τὸ,

ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

1031. ΩΦΕΛΗΣΙΣ ΟΥΚ ΕΝΙ. ἤγουν, οὐκ ἐκ σοῦ τις ὠφεληθήσεται. οὐ γὰρ δύνασαι ὠφελεῖν τινά. οὐ γάρ ἐστί σοι ὠφέλειά τις, ἵν ὠφελήσεις ἄλλον. πρὸς ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις, ἐμοὶ, φησὶν, ἔνεστιν ὠφέλεια, ἀντὶ τοῦ, γνῶσις ὠφελείας· σοὶ δὲ μάθησις οὐκ ἔστιν.

1036. ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΣ ΔΕ ΣΟΥ. τὸ γὰρ ἀποτρέπειν σε ταύτης τῆς γνώμης, προνοουμένη σου ποιῶ, ἵνα μὴ, Κλυταιμνήστρας μαθούσης, κακόν τι πάθῃς.

1039. ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. κρεῖττον ἂν ἦν, εἰ ἦν ΕΥ ΛΕΓΟΝΤΑ. ἐδόκει γὰρ ἂν καθολικὸν γνωμικόν· νῦν δ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέγουσα γυνή ἐστι, διὰ τοῦτο καὶ τοῦτο θηλυκῶς ἐξηνέχθη. καὶ ἔστιν ὅπως γνωμικὸν καὶ οὐ γνωμικόν. διότι μὲν γὰρ οὐκ ἔστι κατὰ παντὸς ἀνθρώπου, ἐκπίπτει τοῦ ὀνόματος· διότι δὲ κατὰ πασῶν ἐστὶ γυναικῶν, τοὔνομα δέχεται.

1044. τὸ ΤΑΥΤΑ διπλῶς νοητέον. ἢ ταῦτα, ἃ ἐγὼ λέγω, οὕτω· ἢν τὴν ἐμὴν συμβουλὴν δέξῃ, καὶ ἀποστῇς ταύτης τῆς γνώμης, ἔξω κινδύνου ἑστήξῃ, καὶ ἐμὲ, τὴν ταῦτά σοι συμβουλεύουσαν, ἐπαινέσεις τῆς προμηθείας. ἢ ταῦτα, ἃ αὐτὴ βούλει, οὕτω· ἀλλ' εἰ τὸ σὸν θέλημα ποιήσεις, ἐπαινέσεις ἐμέ· τουτέστιν, οὔτε δυνήσῃ ἐργάσασθαί τι, καὶ περιπεσοῦσα κινδυνεύσεις, καὶ τότε μετ' εὐφημίας ἐμοῦ μνημονεύσεις, ὡς ὑποτιθεμένης σοὶ τὰ λυσιτελῆ. εἰ μὲν οὖν εἴποις τὸ δεύτερον, πρὸς τὸ ΠΟΙΗΣΩ στίξεις· καὶ μὴν ποιήσω, οὐδαμῶς ΕΚΠΛΑΓΕΙΣΑ καὶ αἰδεσθεῖσά σε, καὶ φροντίσασα. εἰ δὲ τὸ πρῶτον, πρὸς τὸ ΟΥΔΕΝ. καὶ μὴν οὐδαμῶς ποιήσω ἃ λέγεις, ἐκπλαγεῖσα καὶ αἰδεσθεῖσά σε.

1046. ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ. διπλῶς, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ ἐγὼ λέγω, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ αὐτὴ βούλει. ἀλλ' οὐδὲ εἰς συμβουλὴν μετὰ ταῦτα καλέσεις με πάλιν· ἢ οὐ μεταβουλεύσῃ πάλιν.

1052. τὸ ΟΥ καὶ ΜΗ ἐκ παραλλήλου. τὸ δὲ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ μεταδιώξω καὶ πρὸς συμβουλὴν παραλήψομαι.

1054. ΚΕΝΑ, μάταια, καὶ ἀδύνατα γενέσθαι. εἰ γάρ τις πρὸς συμβουλήν σε παραλήψεται, οὐδὲν ἀνύει.

1059. ΟΙΩΝΟΥΣ, ἤτοι τοὺς πελαργούς. φασὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν οἱ τεκόντες αὐτοὺς γηράσωσιν, ὑπέχειν τὰ νῶτα αὐτοῖς, καὶ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοὺς, καὶ ἵπτασθαι, καὶ τρέφειν καὶ γηροκομεῖν αὐτοὺς, μέχρις ἂν θάνωσιν, ἀποδιδόντας ἀμοιβὰς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῖς· ὅθεν λέγεται καὶ ἀντιπελάργωσις, ἡ ἀντέκτισις τῆς ἀνατροφῆς.

1062. ΤΕΛΟΥΜΕΝ, ποιοῦμεν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἰδίους πατέρας. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Χρυσόθεμιν, ὡς οὐ φροντίζουσαν τοῦ πατρός.

1063. ΟΥ ΤΑΝ ΔΙΟΣ. οὐ χρὴ τὸ ΜΑ ἐντὸς τοῦ κώλου γράφειν. περισσὸν γάρ ἐστι· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· νοεῖν δὲ χρὴ τοῦτο ἔξωθεν Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ οὐ μόνον τὸ μὰ λαμβάνουσιν ἔξωθεν, ὡς τὸ, οὐ τὰν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΜΑ τιθέντες, τὸ τοῦ θεοῦ παραλείπουσιν ὄνομα.

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ, ἤγουν ἀτιμώρητοι ἔσονται Κλυταιμνήστρα καὶ Αἴγισθος· ἐσιώπησε δὲ τοῦτο, φοβουμένη διὰ τὸ δεσπότας εἶναι.

1066. ΧΘΟΝΙΑ, ἤτοι εἰς τὰ ὑποχθόνια ἄνωθεν κατιοῦσα, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενα τοὺς κάτω διδάσκουσα.

1067. ΚΑΤΑ ΜΟΙ ΒΟΑΣΟΝ. εἰκότως εἶπε τὸ καταβόησον, ἐπειδὴ ἐπὶ κατηγορίᾳ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ὁ παρὰ τῆς φήμης πρὸς Ἀγαμέμνονα λόγος γενήσεσθαι ἔμελλεν.

1071. ΤΑ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΕΚΝΩΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, τὰ παρὰ τῶν τέκνων οὐχ ὁμονοεῖ· ὁ δὲ πρὸς τὴν διάστασιν καὶ μάχην αὐτῶν τὸν λόγον ἔτεινε, λέγων· τὰ δὲ παρὰ τῶν τεκνῶν, Ἠλέκτρας καὶ Χρυσοθέμιδος, διπλῆ ΦΥΛΟΠΙΣ καὶ μάχη, οὐκ ἐξισοῦται ΦΙΛΟΤΗΣΙΩι καὶ φιλικῇ ΔΙΑΙΤΗι καὶ διαγωγῇ. τουτέστιν, ἀλλήλων διϊστάμεναι τὴν γνώμην οὐκ εἰς ὁμόνοιαν πίπτουσι. διπλῆν δὲ λέγει τὴν μάχην, διὰ τὸ καὶ τὰς ἐχούσας δύο εἶναι.

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ θρῆνον δηλαδὴ, ἢ φόνον. τὸ δὲ ΑΕΙ πρὸς τὸ ΣΤΕΝΑΧΟΥΣΑ συναπτέον.

1078. ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, προμήθειαν καὶ φροντίδα οὐκ ἔχουσα, ἤγουν οὐ φροντίζουσα εἰ τεθνήξεται. οἱ δὲ ΤΟΥ ΜΗ ΘΑΝΕΙΝ γράφοντες, ἀμαθεῖς.

1079. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟ ἔξωθεν τὸ εἰς. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, δυνατός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ, ἕτοιμός εἰμι τόδε.

1081. ΤΙΣ ΑΝ ΕΥΠΑΤΡΙΣ. οἱ γράφοντες ΤΙΣ ΑΝ ΟΥΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων· διὸ περισσὸν κείμενον ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ τὸ οὖν. ἔχει δὲ καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν μᾶλλον ὀρθῶς οὑτωσὶ κείμενον.

1085. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. ὥστε χρὴ γράφειν, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἵν' ἔχῃ τὰ κῶλα ὀρθῶς. ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ.

1096. ΤΩΝΔΕ ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ. ἤτοι φερομένην δὲ ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διὸς ἄριστα καὶ κρείττονα, λέγω δὴ τὸ κήδεσθαι τοῦ πατρὸς, ἄριστα τῶνδε καὶ τούτων, ἃ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε παρ' ἀνθρώποις. πάντων γὰρ τῶν νομίμων καὶ δικαίων τοῦθ' ἓν κρεῖττον καὶ μέγιστον παρὰ πάντων ἀνακηρύττεται, φροντίδα ποιεῖσθαι πατρὸς, ὃ θεὸς ἀποδέχεται καὶ εὐσεβὲς λογίζεται.

1101. τινὲς ἀμαθεῖς ΑΙΓΙΣΘΟΣ γράφουσι πρὸς τὸ ΩιΚΗΚΕΝ, οὐκ εἰδότες ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ὥσπερ τὸ, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον ὡς τεθάψεται. (Αἰ. 1141.) καὶ τὸ, Φύλλαν, ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. καὶ, Οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὡς ἐστιν πνιγεύς. καὶ, Τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου. (Αἰ. 103.)

1104. ΠΟΘΕΙΝΗΝ. ἐπόθει γὰρ Κλυταιμνήστρα καὶ τὸν Ὀρέστου νεκρὸν ἰδεῖν, μὴ μόνον ἀκοῦσαι.

1108. ΟΥ ΔΗ ΠΟΘ'. ἐπειδὴ τὸ ΜΗ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ΟΥ, ἀλλὰ καὶ ἐρωτηματικὸν ἀντὶ τοῦ ΑΡΑ εὕρηται, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΟΥ οὐ μόνον ἀρνητικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἆρα. καὶ τοῦτο μὲν πάντες· σὺ δὲ τὸ ΟΥ ἀρνητικὸν λέγων, ἐπειδὴ κατ' ἐρώτησιν προάγεις, τὸ αὐτὸ ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ ΑΡΑ ἦν. τοῦτο γὰρ κἀντεῦθεν συνάγεται, ὅπερ ἐκ τοῦ ἆρα.

1110. ὄσσα, ὀμφὴ, καὶ κληδὼν, ἄγγελοι θεῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγονται. φήμη δὲ, ἐπὶ τῆς θείας κληδόνος, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλαλήσεως.

1125. ΑΛΛ' Η. ἤτοι ἢ ἀπὸ τῶν φίλων οὖσά τις αἰτεῖται ταῦτα, ἢ κατὰ γενεὰν πρὸς γένους.

1127. ΩΣ ΑΠ' ΕΛΠΙΔΩΝ. ὄντως ἀπ' ἐλπίδων εἰσεδεξάμην σε, δηλονότι οὐκ ἐκείνων, ὧνπερ ἐξέπεμψα, ἀλλὰ κακῶν. ἐκεῖναι μὲν γὰρ καλαὶ ἦσαν, καὶ σωτηρίαν ἐμοὶ ἔχουσαι· αὗται δὲ, λέγω δὴ ἃς ὁ ἄγγελος ὑπέβαλεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἂν σὲ νεκρὸν δεξαίμην, καθάπαξ ἀπώλεσάν με. δέον δὲ εἰπεῖν, αἷσπερ ἐξέπεμψα, πρὸς τὸ ΕΛΠΙΔΩΝ ἔτρεψεν.

1132. ΠΡΙΝ ΕΣ ΞΕΝΗΝ. πρὸ τοῦ ἐκπέμψαι σὲ εἰς ξένην γῆν, ἤτοι ἀλλοτρίαν, καὶ σῶσαι, ἤτοι φυλάξαι καὶ ῥύσασθαί σε ἀπὸ τοῦ φόνου, ὤφελον θανεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ΟΠΩΣ ΘΑΝΩΝ ΕΚΕΙΣΟ ἀπατώμενοι, ΩΦΕΛΕΣ γράφουσι καὶ ΚΛΕΨΑΣΑΝ, τὸ ΕΚΛΙΠΕΙΝ ΒΙΟΝ πρὸς τὸν Ὀρέστην νοοῦντες. τὸ δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλὰ λέγει ἡ Ἠλέκτρα· εἴθ' ὤφελον πρόσθεν θανεῖν, ἢ εἰς ἀλλοτρίαν ἐκπέμψαι σὲ γῆν. εἰ γὰρ ἐγὼ πρότερον ἐτεθνήκειν, οὐδεὶς ἄν σε τῶν Κλυταιμνήστρας ἐξεῖλε χειρῶν, ὥστε ἀπόλωλας ἂν ἐξ ἐκείνης τότε, ὥσπερ ὁ πατὴρ, καὶ συνετάφης αὐτῷ.

1142. ΠΡΟΣΗΚΕΙΣ. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προσέρχῃ· ἐπεὶ καὶ τὸ προσήκει ἀντὶ τοῦ πρέπει, τοῦτο λέγει, ὡς πρὸς τῷ πράγματι τῷδε ἥκει καὶ ἔρχεται, τουτέστι, συμβαίνει καὶ ὁμοῦ γίνεται, ὥστε τὸ συμβαῖνόν τινι, πρέπει καὶ ἁρμόζει ἐκείνῳ, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει.

1144. ΑΝΩΦΕΛΗΤΟΥ, ματαίας. ἐπ' οὐδεμιᾷ γὰρ ὠφελείᾳ ταύτην ἐποίησα, ἤγουν οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἀπήλαυσα παρ' αὐτῆς.

1154. τὸ ΗΣ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΟΣ συναπτέον, καὶ μὴ τὴν περὶ λάβῃς ἔξωθεν, ὥς τινες τῶν ἀμαθῶν.

1162. τινὲς οὐ δυνάμενοι συντάξαι τὴν γενικὴν, ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ φασὶ, οὓς αὐτὸς ἐάσας, οὕτω νόει ὡς κεῖται, εἰ καὶ λεπτὸν ἐν ἐκφεύγει τὸν νοῦν· Ω φίλτατε, λίαν ἀπώλεσάς με, πεμφθεὶς ΔΕΙΝΟΤΑΤΗΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥ, τουτέστι, τὸ πεμφθῆναι σὲ, κακὴ κέλευθος ἦν, λύπας καὶ ὀδυρμοὺς ἐμοὶ διὰ τὸν σὸν προξενήσασα θάνατον. νόει δὲ τὸ ΠΕΜΦΘΕΙΣ διπλοῦν, ἢ ἀπὸ τῆς Φωκίδος πρὸς τὴν οἰκίαν πεμφθεὶς νεκρὸς, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας πρὸς τὴν Φωκίδα ὑπὸ Ἠλέκτρας πεμφθείς.

1185. τινές φασι τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἵν' ᾖ πρὸς τὸν ἄνω τῆς Ἠλέκτρας λόγον· ἄλλοι δέ φασι κομματικὸν, τὸ ΩΣ ἀντὶ τοῦ ὄντως νοοῦντες, ὃ καὶ κρεῖττον.

1209. τὸ ΣΕΘΕΝ πρὸς τὸ Ω ΤΑΛΑΙΝΑ, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἕνεκα. τὸ δὲ ΤΗΣ ΣΗΣ ΕΙ ΣΤΕΡΗΣΟΜΑΙ ΤΑΦΗΣ, ὥσπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ΤΑΛΑΙΝ' ΕΓΩ ΣΕΘΕΝ.

1217. ΠΛΗΝ ΛΟΓΩι. ὅτι τέθνηκεν ὁ Ὀρέστης οὐ μόνον ἔργῳ μὲν, ὅτι τὸ ἄγγος τὴν αὐτοῦ φέρει κόνιν· λόγῳ δ', ὅτι ἐν Δελφοῖς ἀγωνιζόμενος τέθνηκε. σύντασσε δ' οὕτως· ἀλλ' οὐ τὸ Ὀρέστου σῶμά ἐστι τόδε, ὡς σὺ φῄς, πλὴν εἰ μὴ καὶ ἐσχηματισμένον ἐν λόγῳ, οὐ μέντοι ἔργῳ δηλονότι.

1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΠΑΤΡΟΣ. τὸν ἐξ ἐλέφαντος ὦμον, ὃν οἱ ἐκ Πέλοπος κατηγόμενοι εἶχον. ἕτεροι δέ φασι τὸ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ἀντὶ τοῦ δακτύλιον.

1230. συμφορὰ οὐ μόνον ἐπὶ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνελεύσεως ἁπλῶς λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα. ἰστέον δὲ ὅτι, ὅτε τις τῶν αὐτοῦ τινὰ πολὺν χρόνον ἀποδημοῦντα μόλις θεάσαιτο, δακρύοις καὶ χαρᾷ κάτοχος γίνεται· τοῖς μὲν, διὰ τὴν πρόσθεν ἀπουσίαν· χαρᾷ δὲ, διὰ τὴν παροῦσαν ἀπόλαυσιν.

* 1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ. τὸ πληθυντικὸν ἐνταῦθα ἀντὶ ἑνικοῦ κεῖται. ὑφ' ἡδονῆς γὰρ ἡ Ἠλέκτρα διαχυθεῖσα, τὸν ἕνα Ὀρέστην ἀντὶ πολλῶν ἐνόμισεν.

1240. τὸ ΤΟΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΡΙΣΣΟΝ ΑΧΘΟΣ σύναπτε· ἢ πρὸς τὸ ΤΡΕΣΑΙ ὑποστίξας, λέγε οὕτως· οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι τόδε, τὸ περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, τὸ ὂν ἀεὶ ἔνδον, ὃ οὐκ ἄν τις ἐκτὸς ἴδοι. εἰώθαμεν δὲ τοὺς ἀργοὺς, καὶ μὴ ἐπί τι χρησίμους, ἄχθος καλεῖν γῆς.

1255. οὐ γράφειν ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ χρή· ἀλλὰ ΔΙΚΑι. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. εὕρηται δὲ καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν βιβλίων οὕτω. καὶ ὀφείλεις συντάττειν οὕτως· οὐχ ὅταν ἡ παρουσία ἐπιτρέπῃ, τότε χρὴ τούτων μεμνῆσθαι, ὡς σὺ φῄς· ἀλλ' ὁ παρὼν χρόνος πᾶς ἁρμόζοι ἂν ἐμοὶ ΕΝΝΕΠΕΙΝ καὶ λέγειν τάδε ἐν δίκῃ. τουτέστι, δίκαιόν ἐστιν οὐ μόνον μεμνῆσθαι τῶνδε, ὅταν ἐπιστῇ καιρὸς τούτων, ἀλλὰ καὶ λέγειν τάδε ἃ λέγω διὰ παντὸς τοῦ παρόντος χρόνου. μόλις γὰρ νῦν ἔσχον ἐλευθερίαν, ὥστε λέγειν ἃ βούλομαι, μή τινα φοβουμένη.

1257. τὸ ΞΥΜΦΗΜΙ ΚΑΓΩ πρὸς τὸ ΤΟΔΕ συνάψεις· τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ΣΩΖΟΥ διὰ μέσου. ἢ στίξεις μὲν πρὸς τὸ σύμφημι κἀγώ· τὸ λοιπὸν δ' οὕτως εἴποις· τοιγαροῦν σώζου τόδε τὸ ἐλεύθερον στόμα, καὶ μὴ ταῖς βοαῖς ἀπολέσῃς, εἴ τις ἔνδοθεν αἴσθοιτο.

1260. δέον οὕτως εἰπεῖν, τίς δῆτ' οὖν μεταβάλλοι τοὺς ἐμοὺς λόγους εἰς σιγὴν ἀξίως; ἐπειδὴ ἡ μεταβολὴ τῶν λόγων σιγὴ ἦν, ΣΙΓΗΝ εἶπεν, πρὸς ὃ καὶ τὸ ΑΞΙΑΝ ἐπήνεγκε. χρὴ δὲ γράφειν ταῦτα τὰ κῶλα οὕτως·

τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν,
σοῦ μοι φανέντος νῦν.

οὕτω γὰρ οἰκείως ἔχει πρὸς τὰ τῆς στροφῆς. οἱ δ' ἄλλως γράφοντες, οὐ καλῶς γράφουσι. τὸ δὲ ΔΗΤ' ΟΥΝ ἐκ παραλλήλου.

1265. ἡ παροῦσα ἀντιστροφὴ ἐλλιπὴς ἦν πρὸς τὴν αὐτῆς στροφήν· διὸ τὸ πρῶτον ἐκείνης κῶλον ΟΤΟΤΟΤΟΙ προσετέθη παρ' ἐμοῦ κἀνταῦθα. εὕρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

1267. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ΕΠΩΡΣΕΝ, διὰ τοῦτο ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. χρὴ δὲ λαμβάνειν ἄνωθεν τὸ ὤτρυνε μολεῖν, εἰς τὰ ἡμέτερα μέλαθρα δηλονότι.

1271. διότι μὲν μόλις τῶν πάλαι δακρύων ἀπήλλαξαι, καὶ εἰς χαρὰν ὥρμησας δι' ἐμὲ, οὐ θέλω παῦσαί σε τούτου· διότι δὲ ὑπόνοιαν δίδως προδώσειν ἡμᾶς τοῖς ἔνδον, μὴ δυναμένη σαυτὴν ὑπὸ τῆς τοιαύτης χαρᾶς κατέχειν, φοβοῦμαί σε.

1274. δέον ἐλθεῖν εἰπεῖν, ΦΑΝΗΝΑΙ εἶπε. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τὴν ἡδονὴν ποιῆσαν, τέλος ὂν τῆς πορείας.

1277. τὸ ΤΩΝ ΣΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗιΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΗΔΟΝΑΝ, οὕτω· μὴ ἀποστερήσῃς ἐμὲ μεθέσθαι ἡδονὴν τῶν σῶν προσώπων. τουτέστι, μὴ ἀφαιρήσῃς ἐμὲ τὴν διὰ τῆς σῆς παρουσίας ἡδονήν.

1278. Η ΚΑΡΤΑ. ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοῦτο οὐ ποιήσω, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ βουληθέντι ποιεῖν ὀργισθήσομαι.

1284. ΟΥΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑι. ἤγουν σὺν ὀδυρμοῖς καὶ δάκρυσιν ἀκούουσα τὴν περὶ τοῦ θανάτου φήμην, τουτέστι βουλομένη κλαίειν πρὸς τοὺς τοῦ ἀγγέλου λόγους, οὐκ ἠδυνάμην ὑπὸ Κλυταιμνήστρας κατεχομένη.

1295. τὸ ΤΗι ΝΥΝ ΟΔΩι ἢ πρὸς τὸ ΓΕΛΩΝΤΑΣ συνάψεις, οὕτω· γελῶντας τῇ νῦν ὁδῷ, ἤτοι ἐπεγγελῶντας τῷ συμβάντι δῆθεν ἐμοὶ θανάτῳ· ἢ πρὸς τὸ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, οὕτω· παύσομεν ἐν τῇ νῦν ὁδῷ, ἤτοι ἐν τῷ παρόντι ἀγῶνι, ὃν ἡμεῖς κατ' αὐτῶν ποιούμεθα.

1301. τὸ ΣΟΙ διπλῶς λέγεται. ἢ οὕτως· ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν τῇδε ὧδε καὶ οὕτως ἔσται. καὶ πάλιν· ὧδε καὶ οὕτως ἔσται καὶ τὸ ἐμὸν τῇδε προσφιλὲς, ὥσπερ ὑπάρχει σοὶ φίλον. ΕΜΟΝ οὖν ΤΗιΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ αὐτῇ. ἀντὶ γὰρ τοῦ οὕτως φασὶν, ὥσπερ καὶ τὸ ΩΔΕ, ἄμφω ἐκ παραλλήλου λέγοντες.

1312. τὸ ΟΥΠΟΤ' ΕΚΛΗΞΩ διπλῶς νοεῖται. ἢ οὔποτε παύσομαι τοῦ χαίρειν, κἂν εἰς δάκρυα ἔλθω· ἢ, ὃ καὶ κρεῖττον, ἐπειδὴ σὺ κελεύεις φαίνειν με σημεῖα χαρᾶς τῇ μητρὶ, οὐ παύσομαι τοῦ χαίρειν δακρύουσα, ὡς διὰ σὲ δῆθεν ὀφθήσομαι αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν χαίρουσα.

1322. καλῶς τὸ ΕΠΗιΝΕΣΑ, καὶ οὐκ ἐπαινῶ. ἡνίκα γὰρ ἐβουλήθη τοῦτο, τότ' ἐπῄνεσεν, εἶτ' ἐξεῖπεν. ἢ τὸ ΕΠΗιΝΕΣΑ διὰ τοῦτο εἶπε παρῳχημένως, ἐπειδὴ καὶ πρώην αὐτῇ εἶπε (1238.) ΣΙΓΑιΝ ΑΜΕΙΝΟΝ.

1344. ΩΣ ΔΕ ΝΥΝ ΕΧΕΙ. ἤγουν καθὰ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς· ἤτοι καὶ ἃ σκευωροῦνται κατ' αὐτῶν, ἔτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρας εἰληφότα. καὶ ἄλλως. καὶ κατὰ τἄλλα εὐτυχοῦσι, καὶ ὅτι μήπω δίκην δεδώκασιν. εἰ γὰρ καὶ μέλλουσι δώσειν, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ.) ἀλλ' ὅτι μὴ ταχέως τοῦτο γίνεται, εὐτυχοῦσι. τοῦτο δέ φησιν ὁ γέρων παροξύνων αὐτοὺς πρὸς τὸ ἔργον.

1358. ΠΟΔΩΝ ΥΠΗΡΕΤΗΜΑ. διὰ γὰρ τούτων τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῖν ὑπηρέτησας, πάλαι μὲν ἐκ μέσου θανάτου λαβὼν Ορέστην καὶ ἀγαγὼν ἑτέρωσε· νῦν δὲ μετ αὐτοῦ ἀφιγμένος εἰς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

1363. ἐπὶ τοῦ ΗΧΘΗΡΑ ΚΑΙΦΙΛΗΣΑ λέγεται τὸ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ἤτοι μάλιστ' ἀνθρώπων ἤχθηρά σε, καὶ μάλιστ' ἀνθρώπων ἐφίλησά σ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1365. ΠΟΛΛΑΙ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ, ἐπεὶ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τῇ εἰς τὸ αὐτὸ περιστροφῇ τοῦ ἡλίου καθίστανται.

1370. ἀπορούσι πῶς εἶπε τὸ ΤΟΥΤΟιΣ. οὐ γάρ τις ἀνδρῶν ἦν ἔνδον, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει, ἀλλὰ γυναῖκες. καὶ φαμεν, ὅτι ἁπλῶς τοῦτ' εἶπεν, ἢ ὅτι, ἂν μὴ τὸ ἔργον ἐτάχυνον, ἐλθεῖν ἔμελλεν Αἴγισθος. καὶ οὐ μόνον τοῖς περὶ ἐκεῖνον ἐμαχέσαντο ἂν, ἀλλὰ καὶ βοῆς πρὸς τὸ πλῆθος γενομένης, οὐκ ὀλίγοι κἀκεῖθεν ἀπήντησαν.

1378. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΥΣΤΗΝ. οἱ γὰρ θύοντες καὶ ἱκετεύοντες, ἔμπροσθεν τῶν θεῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο ποιοῦσιν, ἵστανται. ἢ τὸ ΠΡΟΥΣΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ πρόμαχον καὶ προστάτην ἐκάλεσα ἐν θυσίαις.

1395. διὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸν Ερμῆν λέγει ἄγειν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, ἢ διότι μετὰ δόλου εἰσήρχετο· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ερμῆς δόλιος· ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Μυρτίλου, ἃς ἠράσατο εἰς τὸ τοῦ Πέλοπος γένος. ἦν δ' ὁ Μυρτίλος παῖς Ερμοῦ. λέγεται δὲ οὕτως· ὁ υἱὸς τῆς Μαίας Ερμῆς ἄγει ΣΦΕ καὶ αὐτὸν, ΔΟΛΟΝ, τουτέστι δολίως πρὸς τὸ ἔργον κινεῖ, κρύψας αὐτὸν ἐν σκότῳ πρὸς τὸ τέρμα, ἤγουν μέχρις ἂν ἐργάσηται ὃ σπεύδει, οὐδεὶς αὐτὸν ἐπιγνώσεται. τὸ δὲ Κ'ΟΥΚ ΕΤ' ΑΜΜΕΝΕΙ πρὸς τὸ ΑΓΕΙ τὴν δύναμιν ἔχει, οὕτως· ἄγει καὶ οὐκ ἔτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται. οἱ δὲ γράφοντες ΕΠΑΓΕΙ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν, γράφουσι.

1403. ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΑΥΤΟΣ ΜΗ ΛΑΘΗι ΜΟΛΩΝ ΕΣΩ. οὕτως ὀφείλει ὁ παρὼν στίχος γράφεσθαι, ἵν' ᾖ ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐλλιπὴς γὰρ ἦν. διὸ καὶ τὸ ΑΥΤΟΣ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἕτερα.

1407. ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ, ἤτοι ἃ οὐ δύναταί τις ἀκούειν. πᾶσι γὰρ αἱ τῶν φονευομένων βοαὶ, κἂν ἐχθροὶ ὦσι, δέος καὶ ὑποστολὴν ἀκουόμεναι φέρουσι.

1417. ΑΡΑΙ. ἤτοι ἃς Ἀγαμέμνων ἐκείνων ἠράσατο, ὥστε τούτων ἐνεργουσῶν, [illegible] ζῶν ὁ ταύτας ποιήσας.

1423. ΘΥΗΛΗΣ ΑΡΕΟΣ, ἤγουν θυσίας, ἤτοι αἵματος, ὃ θυσίᾳ δέχεται Ἄρης. φιλαίματος γὰρ καλεῖται.

1434. εἰκότως πρὸς μὲν τὸ ΤΑ ΠΡΙΝ τὸ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ εἶπε· πρὸς δὲ τὸ ΤΑΔΕ ΩΣ ΠΑΛΙΝ ἀπεσιώπησεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ᾔδει τὸ συμβὰν, ἐνταῦθα δὲ ἄδηλον ἦν τὸ μέλλον, εἴτ' Αἴγισθος, εἴθ' οὗτοι ὑπερισχύσουσι καὶ καταβαλοῦσιν ἐκεῖνον.

1438. ΗΠΙΟΝ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἠπίως καὶ πράως, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς.

1445. ΣΕ ΚΡΙΝΩ, ἤγουν διακρίνω εἰδέναι, νοουμένου τούτου ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, τοῦ ΤΙΣ ΟΙΔΕΝ.

1451. ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ, ἤτοι ἐπέτυχον. ὁ γὰρ ἀνύων τι, ἐπιτυγχάνει τούτου, αὐτῷ τῷ ἀνύσαι. ἔστιν οὖν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ τοῦ ἀνύσαι σημαινόμενον. ἢ κατ' ἐκείνης ἤνυσαν ὃ ἐβούλοντο, ἵνα τῷ μὲν Αἰγίσθῳ νοῆται ὅτι ἐπάνω ἐκείνης, ἤγουν εἰς αὐτὴν, τὴν τοῦ Ὀρέστου ἀγγελίαν ἐπλήρωσαν· τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο.

1453. τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΟΥ ΜΟΝΟΝ συναπτέον· τὸ δὲ ΚΑΙΠΕΔΕΙΞΑΝ διὰ μέσου. ἔστι δὲ τὸ ΟΥΚ καὶ τὸ ΟΥ ἐκ παραλλήλου.

1456. τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ συναπτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, οὕτω· ὄντως εἴπας χαίρειν ἐμὲ πολλά. τουτέστιν, ἐξ ὧν εἴπας, πολλῆς ἐμπέπλησμαι χαρᾶς. τὸ δὲ ΟΥΚ ΕΙΩΘΟΤΩΣ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν σοι ἔθος λόγους ἐμοὶ προφέρειν. ἢ τὸ ΠΟΛΛΑ πρὸς τὸ ΕΙΠΑΣ, ἵν' ᾖ τὸ ΧΑΙΡΕΙΝ διὰ μέσου.

1457. ΧΑΡΤΑ ΤΥΓΧΑΝΕΙ. τὸ μὲν φαινόμενον, τὰ κατὰ τὸν Ὀρέστην· τὸ δ' ἀληθὲς, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1459. ΜΥΚΗΝΑΙΟΙΣΙΝ ΑΡΓΕΙΟΙΣ Θ'. Μυκῆναι, πόλις Ἄργους. λέγει οὖν οὐ μόνον τοὺς ἐν ταύταις συγκαλεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ παντὸς Ἄργους.

1477. ΟΥ ΓΑΡ ΑΙΣΘΑΝΗι. αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸν λόγον τὸν ὄπισθεν, ΤΙΝΑ ΦΟΒΗι, ΤΙΝ' ΑΓΝΟΕΙΣ, ὥς τινές φασιν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Αἰγίσθου λόγον αὐτὴν εἶναι λέγω, καὶ ἀληθῆ λέγω. τὸ δὲ ΠΑΛΑΙ πρὸς τὸ ΑΝΤΑΥΔΑιΣ συναπτέον.

1481. ΜΑΝΤΙΣ ΩΝ. τινές φασιν, ὅτι διὰ τὸ εἶναι τὸν Αἴγισθον μάντιν, διὰ τοῦτο ὁ Ὀρέστης τοῦτο πρὸς αὐτὸν λέγει· ἕτεροι δὲ τοῦτο μὲν οὐ λέγουσιν, εἰπεῖν δὲ τοῦτο, διὰ τὸ πάλαι τὸν Αἴγισθον τὸν καθ' αὑτοῦ ὑποπτεύειν θάνατον. ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς πρώτοις τίθεμαι, συμμαρτυροῦν ἔχων τὸ ΠΑΛΑΙ, ὃ πρὸς τὸ ΩΝ συνάπτεται.

1485. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ ΑΝ. ὁ μέλλων γὰρ τῶν βροτῶν θνήσκειν, ὥσπερ αὐτὸς, τὸ κέρδος φέρει τοῦ χρόνου ΜΕΜΙΓΜΕΝΟΝ σὺν τοῖς κακοῖς. τουτέστιν, ὅστις μέλλει θνήξεσθαι, εἰ νῦν δέοι θνήσκειν, ὁ δὲ παραπετάσει τὸν χρόνον, καὶ μετ' ὀλίγον τοῦτο πείσεται, οὐδὲν παρὰ τοῦ χρόνου ἐκέρδανεν· ἀλλ' ὃ κέρδος δοκεῖ ἔχειν, ἡ μέλλουσ' αὐτὸν καταλήψεσθαι τύχη ἀμβλύνει καὶ ἀμαυροῖ, ἐλπίδα κακῶν ὑποτείνουσα. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΧΡΟΝΟΥ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τούτου λέγε. τὸ γὰρ κέρδος τοῦ χρόνου ἦν, διὰ τὸ τοῦτον αἴτιον αὐτοῦ εἶναι.

1491. ΧΩΡΟΙΣ ΑΝ. εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ ἴσθ' ὅτι τὰ προστακτικὰ εὐκτικῶς ἐκφέρειν.

1498. ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. τοῦτο λέγει, ὥσπερ προμαντευόμενος, ἵν' ἀπολυθῇ, ἐκφοβῶν αὐτοὺς διὰ τούτου.

1510. ΤΗι ΝΥΝ ΟΡΜΗι. ἤγουν ἣν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὥρμησας νῦν κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου· ΤΕΛΕΙΩΘΕΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποκατασταθὲν εἰς τὴν ἐκ προγόνων σοὶ προσήκουσαν εὐδαιμονίαν.

SCRIPTORES

IN TRICLINII SCHOLIIS ALLEGATI.

---

* Pæne oblitus eram, Lector, certiorem te facere, Scriptorum catalogum allegatorum in Συλλογῇ Παραλελειμμένων Παλαιῶν Σχολίων inclusum fuisse in Indice Porsoniano, quem supra dedimus, Vol. II. p. 327.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΥ

ΣΧΟΛΙΑ ΜΕΤΡΙΚΑ.

ΕΙΣ ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ.

1. Ω ΤΕΚΝΑ ΚΑΔΜΟΥ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρν´· ὧν τελευτὴ, Σωτὴρ Θ᾽ ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος. ἐστὶ τῷ τέλει κορωνίς.

151. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μονοστροφικά· μονοστροφικὰ δέ ἐστιν (ὡς Ηφαιστίων φησὶν) ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου καὶ τὰ Σαπφοῦς καὶ τὰ Ἀνακρέοντος. καλεῖται δὲ καὶ μετρικὰ ἄτακτα, διότι μέτρῳ μὲν γέγραπται, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα μονόστροφος στροφὴ, κώλων σγ´. τὸ ά, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον (κατὰ μονοποδίαν γὰρ ταῦτα μετρεῖται) τὸ β´, δακτυλικὸν ὅμοιον ἐφθημιμερές· τὸ γ´, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ δ´, δακτυλικὸν τρίμετρον· τὸ έ, χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· (καὶ δακτυλικὸν ἂν εἴη δίμετρον) τὸ ς´, προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ´, δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ή, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ θ´, ὅμοιον τῷ ζ´· τὸ ί, προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ ἡμίσεος ἰωνικοῦ· τὸ ιά, ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· (ἔχει δὲ καὶ συνίζησιν τὸ κῶλον· τὸ αὐτὸ δ᾽ ἂν εἴη διαλελυμένως κείμενον, καὶ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον) τὸ ιβ´, ὅμοιον δακτυλικόν· τὸ ιγ´, ὅμοιον τῷ ζ´· τὸ ιδ´, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον καταληκτικόν· (εἴη δ᾽ ἂν καὶ ἰαμβικὸν μονόμετρον ἐξ ἀναπαίστου) τὸ ιέ, ὅμοιον τῷ έ· τὸ ις´, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ιζ´, δακτυλικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ιή, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· τὸ ιθ´, ὅμοιον, δίμετρον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς, ἥτις καὶ δάκτυλος ἐστὶν ὅτε γίνεται) τὸ κ´, ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κά, ὅμοιον τῷ πρώτῳ· τὸ κβ´, ὅμοιον· τὸ κγ´, ὅμοιον, δακτυλικὸν ἐφθημιμερές· τὸ κδ´, δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κέ, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ κς´, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ αὖθις ἡμίσεος· τὸ κζ´, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κή, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ κθ´, ὅμοιον, τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ λ´, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς ὅμοιον τῷ γ´· τὸ λά, ὅμοιον τῷ κή· τὸ λβ´, ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς· τὸ λγ´, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ λδ´, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρὸν) τὸ λέ, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς, ὅμοιον τῷ ιή· τὸ λς´, δακτυλικὸν τρίμετρον, ὅμοιον τῷ δ´· τὸ λζ´, χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, προ-

χαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ λή, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν μὲν πρῶτον πόδα καθαρὸν ἀντίσπαστον, τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς· τὸ λθ', ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ συλλαβῆς· τὸ μ', περίοδος, ἤτοι τροχαϊκὴ καὶ ἰαμβικὴ συζυγία· τὸ μά, δακτυλικὸν ἑφθημιμερὲς, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ μβ', ἀναπαιστικὸν ὅμοιον τῷ ιθ'· τὸ μγ', ὅμοιον· τὸ μδ', χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ μέ, προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ μς', ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου, ὃ καλεῖται διπενθημιμερές· τὸ μζ', ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ καὶ δύο συλλαβῶν· τὸ μή, ἀσυνάρτητον, ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως· τὸ μθ', ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, παίωνος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· τὸ ν', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ νά, ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ νβ', ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ νγ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ νδ', παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἀναπαίστου ἢ κρητικοῦ· τὸ νέ, προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· (τὸ τοιοῦτον δὲ καὶ ἀναπαιστικὸν δύναται εἶναι ἑφθημιμερές) τὸ νς', χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ κέ, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος· τὸ νζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὅμοιον τῷ κζ'· τὸ νή, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς ὅμοιον τῷ γ'· τὸ νθ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· τὸ ξ', ὅμοιον τῷ νς'· τὸ ξά, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ξβ', ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος καὶ κρητικοῦ, ἤτοι τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς· τὸ ξγ', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχεος· τὸ ξδ', ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ βακχείου· τὸ ξέ, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν· τὸ ξς', ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ συλλαβῆς· τὸ ξζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχεος· τὸ ξή, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ ξθ', ὅμοιον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ ό, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ὅμοιον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς· τὸ οά, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ οβ', ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ ογ', ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς τριβράχεος, τοῦ δὲ δευτέρου ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

215. ΑΙΤΕΙΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σμζ'· ὧν τελευτὴ, Φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

462. ΤΙΣ ΟΝΤΙΝ'. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται· ἴσθι δὲ ὅτι καὶ τἄλλα ὅσα καὶ στροφὰς ἔχει, κατὰ σχέσιν ἐστίν· ἀλλ' ὅτι καὶ ἐπῳδοὺς ἔχει, καλεῖται διὰ τοῦτο ἐπῳδικά. Εἰσὶ δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα δέκα καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν (τρεῖς γάρ εἰσι τροχαῖοι) τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· τὸ δ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δύο συλλαβῶν· (τοῦτο δὲ καὶ ἰαμβικὸν εἴη τρίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ ε' προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ δύο συλλαβῶν, ἤτοι ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ς' ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ σπονδείου. ἐν τῷ κώλῳ δὲ τῆς στροφῆς ὁ δεύτερος πούς ἐστι πεντασύλλαβος ἐπίτριτος· τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ η', ὅμοιον. τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· (ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ)

τοῦτο καὶ ἀναπαιστικὸν εἴη ἂν πενθημιμερές. τὸ ι' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου καὶ βακχείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος.

482. ΔΕΙΝΑ ΜΕΝ ΟΥΝ. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιε', καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων καὶ συλλαβῆς· (τὸ αὐτὸ δὲ εἴη ἂν καὶ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ δακτύλου ἀρχόμενον) τὸ β' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου· (εἴη δ' ἂν καὶ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ· τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ε' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ϛ' καὶ ζ' ὅμοια τῷ δευτέρῳ· τὸ η' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ θ' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ι' ὅμοιον· τὸ ιά ὅμοιον· τὸ ιβ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ιδ' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· (εἴη δ' ἂν καὶ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος) τὸ ιέ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀναπαίστου καὶ ἰάμβου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος· τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

508. ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρλδ', ὧν τελευτή, Ἔπειτα κάρα τοῦδε θ', οἳ πάρεισί σοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

644. ΠΙΘΟΥ ΘΕΛΗΣΑΣ. Τὰ παρόντα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἡ παροῦσα οὖν στροφὴ κώλων ἐστὶ ϛ'. τὸ ά περίοδος, ἤτοι δύο ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι· τὸ β' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ ε' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· τὸ ϛ' ἰαμβικὸν μονόμετρον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

649. ΟΙΣΘ' ΟΥΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν· στίχων καὶ κώλων ε'. ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος· (ἴαμβον γὰρ ὁλόκληρον τὰ τρία ποιεῖ πρόσωπα.) ὁ β' ἀντισπαστικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος, ἐκ παίωνος τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικὸς ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ) ὁ γ' χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ· ὁ τέταρτος καὶ πέμπτος, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

654. Ω ΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΩΝ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ι'. τὸ ά ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰάμβου. (τρέπεται γάρ, ὥς φασιν, ὁ ἀντίσπαστος εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.) τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου ποδὸς τριβράχεος· τὸ δ' ὅμοιον, τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ποδὸς τριβράχεος· (εἰ δὲ βούλει, προκελευσματικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ προκελευσματικοῦ καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· τάττοιτο δ' ἂν ὡς ἰωνικόν) τὸ ε' περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ ϛ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος, ἤτοι ἰάμβου· τὸ ζ' ὅμοιον· τὸ η' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ θ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· τὸ ι' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. (τρεῖς γάρ εἰσι τροχαῖοι) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς προείρηται.

662. ΟΔ' ΟΥΝ ΙΤΩ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, πρὸς θεῶν δίδαξον· στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

671. ΓΥΝΑΙ ΤΙ ΜΕΛΛΕΙΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Πιθοῦ θελήσας. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

676. ΑΜΦΟΙΝ ΑΠ' ΑΥΤΟΙΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν πρώτην

στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Οἶσθ' οὖν ἃ χρήζεις; στίχων καὶ κώλων ί. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

681. ΑΝΑΞ ΕΙΠΟΝ ΜΕΝ ΟΥ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οὐ, τὸν πάντων θεῶν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ί. ἐπὶ τῷ τέλει, ὡς εἴρηται, διπλαῖ· ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

689. ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ ΔΙΔΑΞΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὅδ' οὖν ἴτω. στίχων ἰαμβικῶν θ'. ἑξῆς παράγραφος.

698. ΣΥ ΝΥΝ ΑΦΕΙΣ. Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρηϛ'· ὧν τελευτὴ, Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἄν, ὧν οὐ σοὶ φίλον. Ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

854. ΕΙ ΜΟΙ ΞΥΝΕΙΗ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ί, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς ἑφθημιμεροῦς· τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ γ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν καθαρόν· τὸ δ' χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι παίωνος δευτέρου· (τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον τέταρτον παίωνα ἐδέξατο) τὸ έ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, τροχαϊκῆς συζυγίας ἢ ἐπιτρίτου ὡς συγγενοῦς· τὸ ϛ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· (εἴη δ' ἂν καὶ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ ή χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων καὶ σπονδείου· τὸ θ' ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ δακτύλου· τὸ ί τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος.

874. ΕΙ ΔΕ ΤΙΣ. Ἡ δευτέρα στροφὴ κώλων ἐστὶ ιδ'. τὸ ά παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος πρώτου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας) τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ γ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· (ἐν τῷ κώλῳ δὲ τῆς στροφῆς παίωνα ἀντὶ ἰωνικοῦ ἐδέξατο) τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ έ ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ϛ' ὅμοιον τῷ β'· τὸ ζ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ή ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ θ' ὅμοιον τῷ ζ'· τὸ ί ὅμοιον τῷ ή· (ἔχει δὲ τὸν πρῶτον πόδα τρίβραχυν, τὸ τῆς στροφῆς φημὶ κῶλον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι.) τὸ ιά περίοδος καταληκτικὴ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· τὸ ιβ' ὅμοιον τῷ ή· τὸ ιγ' ὅμοιον· τὸ ιδ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἢ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαίου ἢ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.

902. ΧΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι καὶ οἱ λοιποὶ πάντες στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ροέ. ὧν τελευτὴ, Ποτ' ἄλλος ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς.

1077. ΕΙΠΕΡ ΕΓΩ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῆς μιᾶς· τὰ κῶλα δὲ τῆς στροφῆς ιβ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ β' ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καταληκτικῆς ἤτοι παλιμβακχείου· τὸ γ' ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· (εἴη δ' ἂν τοῦτο καὶ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς) τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον· τὸ έ ὅμοιον τῷ πρώτῳ χοριαμβικόν· (ἔχει δὲ ἐν τῷ κώλῳ μὲν τῆς στροφῆς ἐπίτριτον τρίτον ἀντὶ χοριάμβου· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον δεύτερον ἀντὶ διτροχαίου) τὸ ϛ' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· (ἔχει δὲ ἐν τῷ τῆς στροφῆς κώλῳ συνίζησιν ὁ χορίαμβος) τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων δύο συγκειμένον, δευτέρου τε καὶ πρώτου (οἰκεῖοι γὰρ τῷ μέτρῳ) τὸ ὄγδοον ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτων πρώτων· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτροχαίου

ἔχει τὸν δεύτερον· τὸ θ' ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, ἀντισπάστου, ἢ παίωνος τρίτου, καὶ δύο συλλαβῶν· τὸ ί ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ· εἴη δ' ἂν τοῦτο καὶ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ιά ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαίου· (ἀλλὰ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς οὐκ ἔστιν ὅμοιον. ἐκεῖνο γὰρ ἀναπαιστικόν ἐστι καθαρὸν μονόμετρον· εἴη δ' ἂν καὶ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἀπ' ἐλάττονος, ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰάμβου) τὸ ιβ' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

1101. ΕΙ ΧΡΗ ΤΙ ΚΑΜΕ. Οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσιν ἀκατάληκτοι ις'. ὧν τελευτὴ, Τ' οὐ χρῆν μ' ὁμιλεῖν, οὕς τε μ' οὐκ ἔδει κτανεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

1177. Ω ΓΕΝΕΑΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται μονοστροφικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα μονόστροφος στροφὴ κώλων λς'. τὸ ά χοριαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου, χοριάμβου αὖθις καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου· τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον (εἴη δ' ἂν καὶ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ' ὅμοιον, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκώνειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας· τὸ έ περίοδος ἀντεστραμμένη· (σύγκειται γὰρ ἐκ δύο τροχαίων καὶ δύο ἰάμβων) τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· (εἴη δ' ἂν καὶ ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἀντὶ ἀντισπάστου καὶ βακχείου) τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ ή ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δ', ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· τὸ θ' χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, ὃ καλεῖται πολυσχημάτιστον· τὸ ί ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ σπονδείου· το ιά ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ αὖθις ἰωνικοῦ· τὸ ιβ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ δακτύλου· τὸ ιγ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν δίμετρον, ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ιδ' ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· τὸ ιέ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ δύο συλλαβῶν, ἤτοι ἰάμβου· τὸ ις' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ δ' αὐτὸ εἴη ἂν καὶ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ ιζ' ὅμοιον τῷ ιβ' χοριαμβικὸν, ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου πρώτου καὶ βακχείου· τὸ ιή ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς ἑφθημιμεροῦς· (εἰ βούλει δέ, καὶ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν πολυσχημάτιστον ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δακτύλου) τὸ ιθ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου· τὸ κ' ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ κά ὅμοιον· τὸ κβ' ἀσυνάρτητον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθημιμερῶν· τὸ κγ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἐπιτρίτου δευτέρου, ἀντισπάστου πεντασυλλάβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ κδ' χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. τὸ κέ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ· τὸ κς' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ τροχαίου· τὸ κζ' ὅμοιον κατὰ πάντα τῷ ιή· τὸ κή ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος τρίτου καὶ κρητικοῦ· τὸ κθ' ὅμοιον τῷ κ'· τὸ λ' ὅμοιον, δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές· τὸ λά τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ λβ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ λγ' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου· τὸ λδ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ λέ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ λς' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ τρίτου ποδὸς ἰάμβου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς.

1219. Ω ΓΗΣ ΜΕΓΙΣΤΑ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων οδ', ὧν τελευτὴ, Τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1297. Ω ΔΕΙΝΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές. ἔστι δὲ κώλων ἀναπαιστικῶν δέκα, ὧν τὰ μὲν θ′ εἰσὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δέκατον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1307. ΑἸ ΑἸ ΑἸ ΑἸ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀλλοιόστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προῳδικὸν κώλων ς′· τὸ ά ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ϐ′ καὶ τὸ γ′ ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ′ καὶ έ ὅμοια, δίμετρα βραχυκατάληκτα· τὸ ς′ ἴαμϐος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1313. ΙΩ ΣΚΟΤΟΥ ΝΕΦΟΣ. Ἡ πρώτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ς. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμϐικῆς συζυγίας ἔχον τὸν πρῶτον πόδα συγκείμενον, τὸν δὲ δεύτερον τετράβραχυν, ὃς κατὰ συνίζησιν γίνεται τρισύλλαβος δάκτυλος ἢ ἀνάπαιστος· τὸ β′ ὅμοιον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἑξασυλλάϐου· τὸ γ′ ὅμοιον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου· τὸ δ′ ὅμοιον καθαρόν· τὸ έ καὶ ς′ ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι. εἶτα ἡ παράγραφος, καὶ αἱ συνήθεις διπλαῖ.

1319. ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰάμϐων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1321. ΙΩ ΦΙΛΟΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς· ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ς′. ὧν τὰ μὲν δ′ εἰσὶν ἀντισπαστικὰ, τὰ δὲ δύο στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1327. Ω ΔΕΙΝΑ ΔΡΑΣΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰάμβων δύο. εἶτα παράγραφος.

1329. ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ έ· τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπίτριτον γ′. τὸ ϐ′ ὅμοιον, δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο διϊάμβων πεντασυλλάβων· τὸ τρίτον ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· τὸ δ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ πρώτου ποδὸς ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, τοῦ δὲ δευτέρου κρητικοῦ· (εἰ δὲ ϐούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διϊάμβου) τὸ έ ἴαμβος ὅμοιος τῷ τρίτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1336. ΗΝ ΤΑΥΘ′. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κῶλον ἰαμϐικὸν ἀκατάληκτον.

1337. ΤΙ ΔΗΤ′. Ἡ τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ζ. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ· τὸ β′ ὅμοιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ δακτύλου· (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς) τὸ γ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰάμβου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον) τὸ δ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ πρώτου ποδὸς διϊάμβου πεντασυλλάβου, τοῦ δευτέρου ἑξαβράχεος καὶ δακτύλου· τὸ έ ὅμοιον, τῶν δύο ποδῶν πεντασυλλάβων· τὸ ς′ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἑξασυλλάβου· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμϐου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1347. ΔΕΙΛΑΙΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμϐικῶν ϐ′.

1349. ΟΛΟΙΘ′ ΟΣΤΙΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἀπόλλων τάδ′ ἦν. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων έ, ὁμοίων ἐκείνῃ. τὸ μέντοι πρῶτον κῶλον πεντασύλλαϐον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα, τὸ δὲ δεύτερον κῶλον περισσὸν εἶχε τὸ νομάδος, διὸ καὶ ἐξεϐλήθη παρ′ ἐμοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1356. ΘΕΛΟΝΤΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλου ἰαμϐικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου ὁμοίου τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν κώλῳ.

1357. ΟΥΚΟΥΝ ΠΑΤΡΟΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τί δῆτ′ ἐμοί. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ζ. τὸ μέντοι πρῶτον κῶλον ἐπίτριτον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα· τὸ τέταρτον τὸν μὲν πρῶτον ἐπίτριτον τρίτον, τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον. τὸ πέμπτον τὸν πρῶτον πόδα πεντασύλλαβον, τὸν δὲ δεύτερον ἐπίτριτον τέταρτον· τὸ δὲ ἕκτον τὸν δεύτερον πόδα πεντασύλλαϐον. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ.

1367. ΟΥΚ ΟΙΔ′. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. εἶτα παράγραφος.

1369. ΩΣ ΜΕΝ ΤΑΔ'. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρμθ΄, ὧν τελευτὴ, Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός· μετὰ δὲ τὸν ϟθ΄ καὶ τὸν ρά καὶ τὸν ρθ΄ κῶλα ἰαμβικὰ μονόμετρα καταληκτικὰ τρία. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1515. ΑΛΙΣ ΙΝ' ΕΞΗΚΕΙΣ. Ἐντεῦθεν ὁ ἐπίλογος ἄρχεται τοῦ δράματος. εἰσὶ δὲ οἱ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δράματος στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ις΄, ὧν ὁ πρῶτος καὶ ἕβδομος ἀπὸ χορείου ἄρχονται. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνὶς ἡ παρατοῦσα τὸ δρᾶμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι ΟΙΔΙΠΟΔΑ.

1. ΤΕΚΝΟΝ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ μονοστροφικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ρις΄, ὧν τελευταῖος, Ενεστιν ηὐλάβεια τῶν ποουμένων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

117. ΟΡΑ, ΤΙΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἑτερόστροφα. εἰ βούλει δὲ καὶ τίνος μέτρου τῶν κώλων ἐστὶν ἕκαστον εἰδέναι, τοῖς προτέροις ἀκολουθῶν δράμασι μάθοις ἂν καὶ ταῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ.

138. ΟΔ' ΕΚΕΙΝΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν δέκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

149. Ε Ε. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς προῤῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ορα, τίς ἄρ' ἦν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ιη. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

170. ΘΥΓΑΤΕΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ἀναπαιστικῶν η. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως αἱ δύο διπλαῖ.

178. ΕΤ' ΟΥΝ ΕΤΙ. Τὰ ἐντεῦθεν κῶλα ἔοικε στροφῇ μονοστρόφῳ ἄλλον τρόπον ἐσχηματισμένῃ. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα πάντα νή, ὧν τελευταῖον, Εμᾷ πόλει προσάψης. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

237. Ω ΞΕΝΟΙ ΑΙΔΟΦΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ιζ΄· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

254. ΑΛΛ' ΙΣΘΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σνθ΄, ὧν τελευταῖος, Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

510. ΔΕΙΝΟΝ ΜΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται μονοστροφικά. ἐσχημάτισται δὲ ἐνταῦθα ἄλλον τρόπον· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς προσώπου σύγκειται ἡ στροφὴ, ἀλλ' ἐκ πολλῶν κατὰ τὸν ἀμοιβαῖον τρόπον. ἔστι δὲ πάντα τὰ κῶλα μ΄. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

549. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΝΑΞ. Αἱ μετὰ τὴν στροφὴν αὗται συστηματικαὶ περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ριθ΄, ὧν τελευταῖος, Τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

668. ΕΥΙΠΠΟΥ ΞΕΝΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν, καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα, στροφῶν δύο, τὰ δὲ κῶλα ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, ιγ΄, ἃ καὶ μετρήσεις τοῖς προτέροις ἑπόμενος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

720. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοί εἰσι στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ριθ΄, ὧν τελευταῖος, Δίκαια. Πῶς δίκαια; Τοὺς ἐμοὺς ἄγω. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

830. ΙΩ ΠΟΛΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὰ ῥηθέντα, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ ἑξῆς συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ιὼ τάλας, κώλων καὶ στίχων ιά. εἰσὶ δὲ οἱ στίχοι ἰαμβικοὶ δ΄. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος, παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν· ἔστι δὲ καὶ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον κῶλον, ἰαμβικά.

844. ΑΦΕΛΚΟΜΑΙ. Κατὰ περικοπὴν αὖθις στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι λϛ΄, ὧν τελευταῖος, Καὶ μοῦνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραχύς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

876. ΙΩ ΤΑΛΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ προῤῥηθέντι συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ιὼ πόλις, κώλων καὶ στίχων ὁμοίων ιά. ἐλλιπὴς δέ ἐστιν ὁ εἷς τῶν ἰάμβων· ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως αἱ δύο διπλαῖ.

887. ΤΙΣ ΠΟΘ' Η ΒΟΗ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοί εἰσι στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ρμέ, ὧν τελευταῖος, Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας. προτίθενται δὲ τούτων στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι δ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1044. ΕΙΗΝ ΟΘΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν πρώτης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ἀνὰ ιέ, τῆς δὲ δευτέρας ἀνὰ ιϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει, τὰ συνήθη σημεῖα, ἐφ' ἑκάστης μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς, παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος, κορωνίς.

1096. Ω ΞΕΙΝ' ΑΛΗΤΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ριέ, ὧν τελευταῖος, Σῶν ἴσθ' ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1211. ΟΣΤΙΣ ΤΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μονοστροφικά, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων λή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1249. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΔ' ΗΜΙΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρζζ', ὧν τελευταῖος, Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1447. ΝΕΑ ΤΑΔΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς, δέκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως.

1457. Ω ΤΕΚΝΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1462. ΙΔΕ ΜΑΛΑ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Νέα τάδε. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1472. Ω ΠΑΙΔΕΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ ἄνω συστήματι, στίχων ἰαμβικῶν ἑ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1477. ΕΑ, ΕΑ. Στροφὴ ἑτέρα κώλων θ'. ἔχει δὲ ἀντιστροφήν, ἧς ἡ ἀρχή, Ιού, ἰού. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ κατὰ τὸ συνήθες.

1486. ΑΡ' ΕΓΓΥΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπήν, στίχων ἰαμβικῶν ἑ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1491. ΙΟΥ, ΙΟΥ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Εα, ἔα. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ δύο διπλαῖ. ἐλλιπὴς δὲ ἦν κατά τε τὸ πρῶτον κῶλον καὶ τὸ τελευταῖον· διὸ καὶ διωρθώθη παρ' ἐμοῦ.

1500. ΤΙΣ ΑΥ. Σύστημα κατὰ περικοπήν, ὅμοιον τῷ ἄνω συστήματι, στίχων ἰαμβικῶν ἑ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1505. ΑΝΑΞ. Οἱ μετὰ τὰς περιόδους ταύτας οὗτοι στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι νά, ὧν τελευταῖος, Μέμνησθέ μου θανόντος, εὐτυχεῖς ἀεί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1556. ΕΙ ΘΕΜΙΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα μιᾶς στροφῆς· τὰ δὲ κῶλα αὐτῆς ιβ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς, τοιαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς ἀντιστροφῆς δὲ κορωνίς.

1579. ΑΝΔΡΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ζ', ὧν τελευταῖος, Φθόγγοις δὲ σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1670. ΑΙ, ΑΙ, ΦΕΥ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν προῳδικὸν ἀνομοιομερὲς ταῖς στροφαῖς, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Πόθος καὶ κακῶν, κώλων ζ'· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. εἰσὶ δὲ τὰ τοιαῦτα εἴδη, (ὡς εἴρηται) ἀλλοιόστροφα.

1677. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙΝ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων καὶ στίχων ἐστὶ ιϛ'. εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτοι δύο στίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετροι· ἡ δὲ ταύτης ἀντιστροφή ἐστι τό, Επραξεν οὖν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλαῖ συνήθως.

1688. ΟΥ ΚΑΤΟΙΔΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1693. Ω ΔΙΔΥΜΑ. Η στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶ ί. ἔχει δὲ ἀντιστροφήν, τό, Αλλ' ἐπεὶ ὀλβίως· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλαῖ συνήθως.

1697. ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ πρώτῳ συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Αἶ, αἶ, φεῦ. καὶ ἔστι κώλων ὁμοίων ζ'· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1704. ΕΠΡΑΞΕΝ ΟΥΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη, τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Τί δ' ἐστίν· ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων καὶ στίχων ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1715. Ω ΤΑΛΑΙΝΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κώλων δ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1720. ΑΛΛ' ΕΠΕΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ω δύσμοιρον· ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων ἑ. ἐπὶ τῷ τέλει, αἱ δύο διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

1724. ΠΑΛΙΝ, ΦΙΛΑ. Σύστημα ἕτερον ἐν ἐκθέσει ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων συντεθειμένον, κώλων κς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1751. ΠΑΥΕΤΕ ΘΡΗΝΩΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κθ', ὧν τελευτὴ, καὶ παντὸς τοῦ δράματος, Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα, καὶ οἷον ἐπισφραγίζουσα.

1777. ΑΛΛ' ΑΠΟΠΑΥΕΤΕ. Σύστημα ἐπῳδικὸν κώλων ἀναπαιστικῶν τριῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

1. Ω ΚΟΙΝΟΝ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ϟθ'. ὧν τελευταῖος, Ανους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη. ἑξῆς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν τίθεται κορωνίς.

100. ΑΚΤΙΣ ΑΕΛΙΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μεσῳδικά. μεσῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς Ηφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς περιέχεται μὲν τὰ ὅμοια· μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιά· καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν γλυκώνειον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου καὶ διϊάμβου. τὸ β', ὅμοιον κατὰ πάντα. τὸ γ', ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ δ', ὅμοιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου, ὃ καὶ καλεῖται γλυκώνειον, ὡς εἴρηται. τὸ έ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ διτροχαίου καὶ ἰάμβου, ἢ πυρριχίου. τὸ ς', ἀντισπαστικὸν δοχμαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ', ὅμοιον τῷ πέμπτῳ ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τρίτου καὶ τροχαίου, ἢ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ή, ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ δισπονδείου καὶ χοριάμβου. τὸ θ', ὅμοιον ἐκ διτροχαίου καὶ χοριάμβου. τὸ ί, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ δύο συλλαβῶν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ τριβράχεος καὶ δακτύλων. τὸ ιά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχεος. εἶτα ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

110. ΟΝ ΕΦ' ΗΜΕΤΕΡΩι. Τοῦτο μεσῳδὸς καλεῖται, καὶ ἐστὶ κώλων ζ'. τὸ ά καὶ β' καὶ γ' καὶ έ, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ς', ὅμοιον. τὸ δὲ ζ', ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς.

117. ΣΤΑΣ Δ' ΥΠΕΡ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἀκτὶς ἀελίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα ιά, καὶ ἰσόμετρα ἐκείνῃ, πλὴν ἐν τῷ πρώτῳ ἀντὶ διϊάμβου ἔχει ἐπίτριτον ἢ ἀντίσπαστον. ἐν δὲ ὀγδόῳ ἀντὶ ἐπιτρίτου ἐδέξατο δισπόνδειον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΗΣ. Καὶ τοῦτο μεσῳδός ἐστιν καὶ τοσούτων κώλων, ὅσων ἡ ἄνω εἰρημένη, καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐνηλλαγμένα ἔχει τὰ κῶλα. τὸ ά γὰρ καὶ β' καὶ γ' καὶ δ' καὶ έ δίμετρά ἐστιν ἀκατάληκτα, ὡς κἀκεῖνα, τὸ δὲ ς' μόνον μονόμετρον καὶ τὸ ζ' ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει ὁμοίως κορωνὶς καὶ παράγραφος.

134. ΑΝΤΙΤΥΠΟΣ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα θ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου. τὸ β' ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ γ' χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ δ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ τοῦ δευτέρου ποδὸς βακχείου. τὸ έ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ς' δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ζ' ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παί-

ωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ βακχείου. τὸ ή ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

141. ΕΠΤΑ ΛΟΧΑΓΟΙ. Καὶ τοῦτο μεσῳδός ἐστι καὶ τοσούτων κώλων ὅσων καὶ αἱ προειρημέναι καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀναπαιστικὰ γὰρ καὶ ταῦτα. εἰσὶ δὲ ἐνηλλαγμένα· τὰ μὲν ἓξ εἰσι δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ζ' μόνον ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

148. ΑΛΛΑ ΓΑΡ Α. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα θ', καὶ ἰσόμετρα ἐκείνοις. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

155. ΑΛΛ' ΟΔΕ ΓΑΡ. Τοῦτο ἐπῳδός ἐστι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν καὶ μεσῳδῶν ᾄδεσθαι. ἔστι δὲ ὅμοια ταῖς μεσῳδοῖς. τοσούτων γὰρ καὶ αὕτη κώλων ἐστὶν, ἤγουν ζ'· καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰσομέτρου. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν πέντε δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ς' μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ δὲ ζ' ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει ἀστερίσκος δηλῶν, ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται.

162. ΑΝΔΡΕΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρξή, ὧν τελευταῖος, Σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν. μετὰ δὲ τὸν ρνθ' κόμμα μονοσύλλαβον Φεῦ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἐπῳδικά. γίνεται δὲ ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς καὶ πεντὰς καὶ ἐπιπλεῖον. ἔστι γοῦν τὰ παρόντα πεντὰς ἐπῳδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ιά, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου. τὸ δεύτερον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ τρίτον περίοδος· ἐκ τροχαϊκῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας σύγκειται. τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τὸ ἑ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου. τὸ ς', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ή χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δέκατον ὅμοιον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διτροχαίου, γλυκώνειον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

354. ΚΑΙ ΦΘΕΓΜΑ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ιά· καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ τέταρτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκώνειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ τὸν ἐπίτριτον πεντασύλλαβον ἔχει. τὸ έ περίοδος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβου καὶ κρητικοῦ). τὸ ς' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου καὶ χορείου· (εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου καὶ δύο συλλαβῶν) τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. τὸ ή χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου καταληκτικοῦ, ἤτοι δακτύλου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ, τὸν τρίτον ἔχον πόδα δάκτυλον· (ἔχει δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ συνίζησιν) τὸ θ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ ί ὅμοιον τῷ ζ'. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

376. ΕΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστιν ή· ὧν τὰ μὲν ς' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ' ὅμοιον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ δὲ ή ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος, δηλοῦσαι ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται.

384. ΗΔ ΕΣΤ' ΕΚΕΙΝΗ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρμϛ'. ὧν τελευτὴ, Καίνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

526. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΡΟ ΠΥΛΩΝ Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων ἀναπαιστικῶν ἑ, ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δ' μονόμετρον, τὸ δὲ ἑ ἑφθημιμερὲς, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

531. ΣΥ Δ' Η ΚΑΤ' ΟΙΚΟΥΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, ιά· ὧν τελευταῖος, Ηδη τὸν Αιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

582. ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπῳδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ιϐ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον) τὸ ϐ' ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ δ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἡμιόλιον καθαρὸν τὸ πρῶτον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἰωνικὸν, τῆς πρώτης συλλαβῆς εἰς δύο βραχείας διῃρημένης. τὸ ἑ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ χοριάμβου· τὸ ϛ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον, ἔχον παίωνα τρίτον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ ζ' ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ή ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ μὲν κώλῳ παίωνα τρίτον ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ κρητικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἤτοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τροχαϊκὴν συζυγίαν καὶ δάκτυλον. τὸ θ' ἰαμβικὸς τρίμετρος στίχος, τὸν τρίτον ἔχων πόδα τρίβραχυν· τὸ ί ἀντισπαστικὸν Σαπφικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ιά τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ιϐ' ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· (μία γὰρ ἐλλείπεται συλλαβὴ πρὸς τὸ εἶναι τέλειον ἴαμβον τρίμετρον) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

604. ΤΑΝ ΣΑΝ ΖΕΥ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλά εἰσι ιγ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον Κλεομάχειον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ παίωνα ἔχει δεύτερον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ τρίτον ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἀπὸ μείζονος καθαρόν· τὸ δ' χοριαμβικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου· τὸ ἑ ὅμοιον, χοριαμβικὸν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀνάπαιστον ἀντὶ βακχείου· τὸ ϛ' χοριαμβικὸν καθαρὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ζ' ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ή ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ θ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ ί ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ ἢ δακτύλου· τὸ ιά παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ιϐ' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ τῆς πρώτης στροφῆς ἕκτῳ, ἤτοι ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

626. ΟΔΕ ΜΗΝ ΑΙΜΩΝ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν δ', ὧν τὰ γ' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ δ' καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος συνήθως.

631. ΤΑΧ ΕΙΣΟΜΕΣΘΑ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρν'· ὧν τελευτὴ, Πόνος περισσός ἐστι τὰν Αιδου σέβειν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

781. ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, τριὰς ἐπῳδική· τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ί, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ ά χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου· τὸ β' ὅμοιον, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ὁμοίων ποδῶν καὶ συλλαβῆς· τὸ γ' ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίσ-

του) τὸ δ΄ ὅμοιον κατὰ πάντα· τὸ έ ὅμοιον τῷ πρώτῳ ἐπίτριτον ἔχον τὸν πρῶτον πόδα, τρίτον τὸ ς΄ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· τὸ ή χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν χορίαμβον. τὸ ἔνατον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου ἢ δακτύλου· τὸ ί ὅμοιον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος.

801. ΝΥΝ Δ᾽ ΗΔΗ ᾽ΓΩ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν έ· ὧν τὰ μὲν δ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ έ δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

806. ΟΡΑΤΕ Μ᾽ Ω ΓΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα ιά. τὸ ά χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου καὶ βακχείου· τὸ β΄ ὅμοιον, δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ τρίτον Σαπφικὸν ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ δ΄ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἤτοι ἀναπαίστου· τὸ έ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτροχαίου, χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ς΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς καὶ ἰάμβου. ἐν μέντοι τῇ ἀντιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ζ΄ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ ή ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου Φερεκράτειον· τὸ θ΄ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος πεντασυλλάβου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῇ ἀντιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ί χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἤτοι ἀντισπάστου· τὸ ιά χοριαμβικὸν ὅμοιον, ἔχον καθαρὸν τὸν ἐπίτριτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως, ἡ μὲν κατ᾽ ἀρχὰς τοῦ κώλου ἔξω νενευκυῖα, ἡ ἐπὶ τῷ τέλει δὲ ἔσω.

817. ΟΥΚΟΥΝ ΚΛΕΙΝΗ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, κώλων ἀναπαιστικῶν ς΄· ὧν τὰ μὲν έ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ς΄ δίμετρον καταληκτικὸν παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

823. ΗΚΟΥΣΑ ΔΗ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς στροφῆς ἐστὶν, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὁρᾶτέ μ᾽ ὦ γᾶς. κώλων γάρ ἐστι καὶ αὕτη ιά, καὶ ἰσόμετρα ἔχει ταῦτα ἐκείνῃ· πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπίτριτον τρίτον ἔχει ἀντὶ τοῦ διϊάμβου· ἐν τῷ τρίτῳ διτρόχαιον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ ἀντὶ τοῦ διτροχαίου ἐπίτριτον πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

834. ΑΛΛΑ ΘΕΟΣ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν έ· ὧν τὰ μὲν δ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ έ καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

838. ΟΙ ΜΟΙ ΓΕΛΩΜΑΙ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιέ. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου· τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς καθαρόν· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς ἔστω, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ δ΄ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· (εἰ δὲ βούλει, καὶ δακτυλικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ έ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου. ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ, ἤτοι τῷ τῆς στροφῆς, κατὰ συνίζησιν γίνεται ὁ ἴαμβος· τὸ ς΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ ἐπίτριτον ἔχει τέταρτον· καλεῖται δὲ τοῦτο Φερεκράτειον) τὸ ζ΄ ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ μολοσσοῦ· τὸ ή ὅμοιον, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δισπονδείου, ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ διΐαμβον ἀντὶ ἀντισπάστου ἔχει, καὶ τροχαῖον ἀντὶ σπονδείου· τὸ θ΄ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ συλλαβῆς· τὸ ί ἀντισπαστικὸν τρίμε-

τρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διϊάμβου καὶ κρητικοῦ (τοῦτο δὲ Φαλαίκειον τὸ τρίμετρον καλοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἐσχημάτισται τοῦτο κατ' ἐκεῖνο. τοῦτο καὶ ἰαμβικόν ἐστι τρίμετρον καταληκτικόν, τροχαῖον ἔχον τὸν παρατέλευτον πόδα· ὅ μοι δοκεῖ ἴδιον εἶναι τοῦ χωλοῦ, κἂν ὁ τεχνικὸς οὐκ εἴρηκε) τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (ἐν μέντοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ τρίβραχυν ἔχει τὸν τρίτον πόδα) τὸ ιβ' ὅμοιον· τὸ ιγ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν· τὸ ιδ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν καλούμενον, ἢ Ἱππωνάκτειον· (ἀλλ' ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπιτρίτους ἔχει τοὺς δύο πόδας· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἀντισπαστικὸν καὶ διΐαμβον) τὸ ιέ σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ τροχαϊκοῦ Ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι γ' τροχαίων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

853. ΠΡΟΒΑΣ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἰαμβικῶν δ'· ὧν τὰ μὲν γ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τοῦ τρίτου ἀνάπαιστον ἔχοντος τὸν πρῶτον πόδα· τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει γὰρ πλείονα συλλαβὴν τῶν ἄλλων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

857. ΕΨΑΥΣΑΣ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη ἐστὶ τῆς δευτέρας στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Οἴ μοι γελῶμαι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ιέ. πλὴν ἐν μὲν τῷ ἕκτῳ κώλῳ ἐπίτριτον τέταρτον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου διΐαμβον καὶ ἀντὶ τοῦ σπονδείου τροχαῖον· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ τὸν τρίτον πόδα τρίβραχυν· ἐν δὲ τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου ἀντίσπαστον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

872. ΣΕΒΕΙΝ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους, κώλων ὁμοίων ἰαμβικῶν διμέτρων δ'. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

876. ΑΚΛΑΥΤΟΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει κώλων ζ'. τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τὸν δεύτερον καὶ τρίτον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ β' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ γ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ συλλαβῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀκατάληκτον, τοῦ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου) τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ έ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ς' ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς καθαρόν. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ δύο διπλαῖ δηλοῦσαι τέλος ἔχειν τὰ τοιαῦτα εἴδη τὰ ἀνταποδιδόμενα.

883. ΑΡ ΙΣΤ' ΑΟΙΔΑΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων μς'· ὧν τελευτή, Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς.

929. ΕΤΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν εἰσθέσει κώλων ἀναπαιστικῶν ιέ, ὧν τὸ ς' μονόμετρον, τὸ ί πενθημιμερές. τὰ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ιέ δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη, ἀναχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν.

944. ΕΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιέ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ δεύτερον ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου· τὸ γ' ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ δ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου καὶ σπονδείου· τὸ έ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ μολοσσοῦ· τὸ ς' ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ἕβδομον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου· τὸ ή ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου, ὃ καλεῖται Ἀλκαϊκόν (ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα κατ' ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται) τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ί ὅμοιον· τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν ἢ Ἱππωνάκτειον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς, πλὴν καὶ τοῦτο κατ'

ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντίθεται. ἐπὶ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος.

966. ΠΑΡΑ ΔΕ ΚΥΑΝΕΩΝ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ιά, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης καὶ μακρᾶς, διϊάμβου, καὶ συλλαβῆς· τὸ β΄ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ ἀναπαίστου· τὸ γ΄ ἰωνικὸν ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου ἢ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ δ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἑφθημιμερὲς Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀναπαίστου· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον ἔχει δ΄ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου) τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου) τὸ ς΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· τὸ ζ΄ σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι τριῶν τροχαίων· τὸ ή ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῷ κώλῳ τῆς ἀντιστροφῆς παίωνα δεύτερον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· τὸ θ΄ ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ διϊάμβου καθαροῦ καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ συνίζησίς ἐστι· τὸ ί τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ μολοσσοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστρόφῆς κορωνὶς, δηλοῦσα ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται καὶ ὡς χορὸς ὑπεχώρησε.

988. ΘΗΒΗΣ ΑΝΑΚΤΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρκζ΄· ὧν τελευτὴ, Ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη.

1115. ΠΟΛΥΩΝΥΜΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ΄, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς μολοσσὸν ἔχει τὸν τελευταῖον) τὸ δ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν· τὸ έ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου· (τοῦτο εἴη ἂν καὶ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου) τὸ ἕκτον, περίοδος καταληκτική· (δύο γάρ εἰσιν ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι καταληκτικοὶ, ἤτοι ἐλλιπεῖς μιᾷ συλλαβῇ) τὸ ζ΄ δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν δίμετρον ἐκ σπονδείων· τὸ θ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ δισπονδείου· (τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἔχει ἀντὶ τοῦ χοριάμβου) τὸ ί ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ σπονδεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι) τὸ ιά ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ ἰάμβου· (τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον δισπόνδειον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου) τὸ ιβ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη.

1137. ΤΑΝ ΕΞ ΑΠΑΣΑΝ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ θ΄, καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν· τὸ β΄ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἤτοι ἀναπαίστου· (τοῦτο καὶ ἰαμβικὸν εἴη ἂν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ΄ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς καθαρὸν, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθειον· τὸ δ΄ ὅμοιον δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν· τὸ έ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχει τὸν δεύτερον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης· τὸ ς΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ ζ΄ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ὄγδοον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ θ΄ χοριαμβικὸν, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνὶς δηλοῦσα ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται.

1155. ΚΑΔΜΟΥ ΠΑΡΟΙΚΟΙ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρά, ὧν τελευτή. Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1257. ΚΑΙ ΜΗΝ ΟΔ' ΑΝΑΞ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς προῳδικὸν κώλων ἀναπαιστικῶν δ', ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τέταρτον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1261. ΙΩ ΦΡΕΝΩΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα ζ'. τὸ α' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· (ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἢ ἰωνικοῦ συγκείμενον διὰ τὴν ἀδιάφορον) τὸ β' ὅμοιον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἑξάβραχυν, διαλελυμένων τῶν μακρῶν τοῦ ἀντισπάστου συλλαβῶν· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁμοίους τῷ πρώτῳ. τὸ γ' τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ δ' ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διϊάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ε' ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ς' δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ' ὅμοιον τῷ τρίτῳ κατὰ πάντα, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ μετὰ τὴν παράγραφον.

1270. ΟΙΜ' ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μονόστιχον· ἴαμβος γάρ ἐστι τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1271. ΟΙΜΟΙ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ζ'. τὸ α' ἰαμβικὸν κόμμα μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ β' ἴαμβος τρίμετρος καθαρός· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ πρώτου ποδὸς διϊάμβου, τοῦ δὲ δευτέρου ἑξασυλλάβου· τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ε' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, οἱ πόδες ὅμοιοι τοῖς ῥηθεῖσιν ἄνω· τὸ ς' τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀντισπαστικὸν ἐκ ποδῶν ὁμοίων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

1278. Ω ΔΕΣΠΟΘ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἕξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. σύγκεινται δὲ οἱ στίχοι οὗτοι ἐξ ἰάμβων, σπονδείων καὶ χορείων· ἐν τισὶ δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ πυῤῥίχιος εἴληπται.

1284. ΙΩ ΙΩ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ φρενῶν. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ζ' καὶ ἐξ ὁμοίων ποδῶν σύγκειται, καὶ τινὰς αὐτῶν διαλελυμένους ἔχουσιν ὡς ἐκεῖνα. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1293. ΟΡΑιΝ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν συστήματι. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μονόστιχον ὡς ἐκεῖνο· ἴαμβος γάρ ἐστι τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1294. ΟΙΜΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἴμοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ κατὰ πάντα ς'· ὧν τὰ μέν ἐστιν ἰαμβικὰ, τὰ δὲ ἀντισπαστικά. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1301. ΗΔ ΟΞΥΘΗΚΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ε'. σύγκεινται δὲ ἔκ τε ἰάμβων καὶ σπονδείων καὶ χορείων καὶ δακτύλων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1306. ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ. Η τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ε'. τὸ α' ἰαμβικὸν μονόμετρον· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς· (χρὴ οὖν τὸ μὲν ΑΙ τὸ πρῶτον τοῦ ποδὸς ὀξύνειν· τὸ δὲ β' περισπᾷν, ἵν' ᾖ ἴαμβος ὁ πούς) τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ γ' ὅμοιον κατὰ πάντα· τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ ε' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· (ἔχει δ' ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιτρίτους· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον.) ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς ἄνω εἴρηται.

1312. ΩΣ ΑΙΤΙΑΝ ΓΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ε'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1317. Ω ΜΟΙ ΜΟΙ. Η τετάρτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν ς'. εἰσὶ δὲ πάντα τρίμετρα βραχυκατάληκτα ἐξ ἀντισπάστων καὶ ἐπιτρίτων καὶ διτροχαίων συγκείμενα· τὸ μέντοι τέταρτον τὸν δεύτερον ἔχει πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον, τὸ δὲ πέμπτον

τὸν μὲν πρῶτον πόδα ἑξασύλλαβον, ἤτοι ἑξάβραχυν· τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον, δίιαμβον, ὁ δέ γε τελευταῖος αὐτῶν ποὺς ἀδιάφορός ἐστι. ποτὲ μὲν γὰρ ἴαμβός ἐστι, ποτὲ δὲ πυῤῥίχιος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

1326. ΚΕΡΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1328. ΙΤΩ ΙΤΩ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Αἶ αἶ αἶ αἶ. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ί. ἐν μέντοι τῷ πέμπτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα, οὐκ ἐπίτριτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1334. ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων πέντε καθαρῶν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1339. ΑΓΟΙΤ ΑΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τετάρτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ μοι μοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ϛ΄, πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει ἀντὶ ἐπιτρίτου τὸν πρῶτον πόδα, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ τὸν β΄ πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον. ἐπὶ τελευταίῳ κώλῳ δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ ἐπὶ τῷ τέλει, δηλοῦσαι ὅτι τετέλεσται τὰ ἀνταποδιδόμενα.

1348. ΠΟΛΛΩι ΤΟ ΦΡΟΝΕΙΝ. Σύστημα ἀνομοιομερὲς ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν ϛ΄, ὧν τὰ μὲν δ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ έ μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ ϛ΄ δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνὶς τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

1. ΛΟΓΟΣ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων, οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ϟγ΄, ὧν τελευταῖος, Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

94. ΟΝ ΑΙΟΛΑ ΝΥΞ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται, ἔστι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπῳδικὴ, ἤτοι στροφαὶ δύο καὶ ἐπῳδός. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ί, καὶ τῆς ἐπῳδοῦ τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἐπῳδοῦ κορωνὶς, καὶ παράγραφος.

141. ΠΕΠ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι πᾶσαι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ξδ΄, ὧν τελευταῖος, Φήμης ἄνασχον τῆσδε νῦν καρπούμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

205. ΑΝΟΛΟΛΥΞΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ζ΄, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τοῦ δὲ ἐπῳδοῦ ζ΄. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδοῦ, κορωνὶς καὶ παράγραφος.

225. ΟΡΩ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σοά, ὧν τελευταῖος, Χωρεῖν προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

497. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ιά, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ ἐπῳδοῦ ιδ΄. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδοῦ κορωνὶς, εἶτα παράγραφος.

531. ΗΜΟΣ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρβ΄, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν, εἰ ποθούμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς συνήθως.

633. Ω ΝΑΥΛΟΧΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τὰ δὲ κῶλα τῆς μὲν προτέρας στροφῆς ή, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας θ΄, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς ὁμοίως τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς.

665. ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέ-

τρων ἀκαταλήκτων ρνή, ὧν τελευταῖος, Τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τὸν δ' αὐτὴ λάβοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

823. ΙΔ' ΟΙΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τῆς μὲν πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ί, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας ιά, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς.

865. ΠΟΤΕΡΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ς', καὶ κώλων δύο μεταξὺ κειμένων μονομέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

873. Ω ΠΑΙΔΕΣ. κατὰ περικοπὴν ἕτεροι στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ή. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

881. ΣΧΕΤΛΙΩΤΑΤΑ. κατὰ περικοπὴν αὖθις κῶλα ἀμοιβαῖα ιζ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. μεταξὺ τούτων εἰσὶ καὶ δύο ἴαμβοι τρίμετροι.

897. ΑΓΑΝ ΓΕ· ΜΑΛΛΟΝ. οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

949. ΠΟΤΕΡΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται προῳδικά· προῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτίθεται τῶν ὁμοίων. ἔστιν οὖν ἡ μὲν προῳδὸς αὕτη, κώλων ς'· ἡ δὲ στροφὴ κώλων θ', καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων· ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδοῦ καὶ τῆς στροφῆς, παράγραφος. τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, κορωνὶς, διὰ τὸ ἐξιέναι τοὺς χορευτάς.

973. Ω ΜΟΙ ΕΓΩ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

985. Ω ΖΕΥ ΠΟΙ ΓΗΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κέ. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν εἰσθέσει στίχοι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι έ, καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα τρία. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν, τὰ δὲ δύο ἰαμβικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1020. Ω ΠΑΙ ΤΟΥΔ' ΑΝΔΡΟΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ὁμοίων τοῖς ἄνω δακτυλικῶν ἑξαμέτρων έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1025. Ω ΠΑΙ ΠΑΙ. Ἡ μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν ιή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1046. ΚΑΥΤΟΥΣ' ΕΦΡΙΞΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σιγ', ὧν τελευταῖος, Ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ. μετὰ δὲ τὸν λζ', κῶλον δίμετρον καταληκτικὸν ἀντισπαστικόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1261. ΑΓΕ ΝΥΝ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι εἰσὶν ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων καὶ καταληκτικῶν κ'· τὸ ιδ', μόνον ἐστὶ μονόμετρον. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνὶς, τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα.

1277. ΑΕΙΠΟΥ ΜΗ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων ἀναπαιστικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΑΝΤΑ.

1. ΑΕΙ ΜΕΝ. Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ρλγ'. ὧν τελευτὴ, Θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. ἑξῆς ἡ κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

134. ΤΕΛΑΜΩΝΙΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων, σύστημα δέ ἐστιν (ὡς Ἡφαιστίων φησὶ) μέτρων συναγωγὴ, ἢ δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία· καὶ ἡ ἐπῳδὸς· ἐξ ὁμοίων δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδῶν ἢ συζυγίας ἢ περιόδου καταμετρεῖται, ἄνευ ἀριθμοῦ τινος ὡρισμένου. τὸ δὲ παρὸν μέτρον ἀναπαιστικόν ἐστι, Λακωνικὸν καλούμενον, διὰ τὸ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα πολλῷ τούτῳ χρήσασθαι. εἰσὶ τὰ μὲν δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ τῶν ἀποθέσεων, δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἑφθημιμερῆ, ὃ μέτρον καλεῖται παροιμιακὸν,

διὰ τὸ πολλὰς παροιμίας τῷ τοιούτῳ μέτρῳ γεγράφθαι. τὸ μέντοι δωδέκατον κῶλον μονόμετρόν ἐστιν ἀκατάληκτον, ὃ καὶ ἀναπαιστικὴ ὀνομάζεται βάσις. τὰ δὲ πάντα κῶλα τοῦ συστήματος εἰσὶ λή, ὧν τελευταῖον, Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. ἡ παράγραφος ἐν ταῖς ἀποθέσεσι.

172. Η ΡΑ ΣΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν εἰσὶν ἐπῳδικά. ἐπῳδικὰ δὲ καλεῖται, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται δηλονότι. ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, ἤτοι στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπῳδοῦ, οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦτον ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι. γίνεται δὲ ὥσπερ τριὰς ἐπῳδική, οὕτω καὶ τετρὰς καὶ πεντὰς καὶ ἐπὶ πλέον, ὡς τὰ πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται. τῆς παρούσης δὲ στροφῆς τὰ κῶλά εἰσιν ιά, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά δακτυλικὸν τετράμετρον κατὰ μονοποδίαν γὰρ μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ γ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές· τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς· τὸ ἐ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ς' ὅμοιον τῷ ϛ'· τὸ ζ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ δακτυλικοῦ πενθημιμερῶν, ὃ καλεῖται ἰαμβέλεγος· τὸ ἡ ὅμοιον, ἤτοι ἰαμβέλεγος· τὸ θ' ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ἰ προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου καὶ τροχαϊκῆς καταληκτίδος· καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς, ἐν αἷς πρόσοδοι ἐγίνοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο· τὸ ιά ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. εἶτα παράγραφος.

183. ΟΥΠΟΤΕ. Ἀντιστροφὴ κώλων ιά.

194. ΑΛΛ' ΑΝΑ. Τοῦτο καλεῖται ἐπῳδὸς, διὰ τὸ ἐπᾴδεσθαι τῇ τε στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, ἤγουν μετὰ τὴν στροφὴν ᾄδεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν μὲν στροφὴν κινούμενοι οἱ Χορευταὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ᾖδον, τὴν δὲ ἀντιστροφὴν, πρὸς τὰ ἀριστερά· τὴν δὲ ἐπῳδὸν ἱστάμενοι ᾖδον. ἐδήλου δὲ, ὥς φασιν, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν· ἡ δὲ ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανήτων, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἕω γινομένην· ὁ δὲ ἐπῳδὸς τὴν τῆς γῆς στάσιν, ἱσταμένων τῶν Χορευτῶν ᾀδομένη. ἔστι δὲ τῆς παρούσης ἐπῳδοῦ τὰ κῶλα ζ'· τὸ ά ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου· καλεῖται δὲ τοῦτο διπενθημιμερές· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐλλείπει τὸ ἰαμβικὸν μιᾷ συλλαβῇ· τὸ β' ὅμοιον· τὸ γ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, τοῦ γ' ποδὸς δακτύλου· τὸ δ', τὸ ἐ καὶ τὸ ς' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ζ' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον καταληκτικὸν τοῦ β' ποδὸς παίωνος δευτέρου, τοῦ δὲ τρίτου ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

201. ΝΑΟΣ ΑΡΩΓΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀνομοιόστροφα· ἀνομοιόστροφα δ' ἐστὶ, καθὰ Ἡφαιστίων φησὶν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ Χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατ' ἄλλο ἀναφώνημα. διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείω, ἀλλοιόστροφον. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα ἑτερόστροφα καὶ συστηματικά. τοῦ πρώτου τοῦδε συστήματος τὰ κῶλα ζ'. τὸ ά, τὸ β', καὶ τὸ γ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους· τὰ γὰρ δ' τῶν ς' δίμοιρον· τὸ ἐ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως· τὸ ς' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

208. ΤΙ Δ' ΕΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. ἑτέρα στροφὴ μονόστροφος ἐξ ὁμοίων κώλων ἀναπαιστικῶν ς', ὧν τὸ δεύτερον μονόμετρον, τὸ δὲ ς' ἑφθημιμερὲς, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. εἶτα παράγραφος.

214. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. ἕτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ζ', ὧν τὰ γ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως· τὸ ἐ ὅμοιον τοῖς πρώτοις· τὸ ς' ὅμοιον τῷ δ'· τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

221. ΟΙΑΝ ΕΔΗΛΩΣΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. κατὰ σχέσιν δέ ἐστιν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, οἷς ἀνταποδίδοται καὶ ἀνακυκλεῖται ὅμοια παρόμοια. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς ιβ', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀσυνάρτητον

ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως, ὃ καλεῖται περίοδος. δύο γὰρ ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι περίοδος καλεῖται, ὅτι οὐκ ἔστι μέτρου τι εἶδος, ἀλλ᾽ ἁπλῶς περίοδος καλεῖται τὸ ὑπεράνω τῶν τεσσάρων συλλαβῶν σύστημα. τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ γ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ δ' ὅμοιον τῷ β'· τὸ ε' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ς' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ζ' ὅμοιον τῷ α', ἤτοι περίοδος· ἔχει δὲ δάκτυλον ἀντὶ τροχαίου· τὸ η' ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀπὸ Φερεκράτους τοῦ ἐφευρόντος αὐτό· τὸ ι' ὅμοιον τῷ η'· τὸ ια' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον ἀπὸ Γλύκωνος τοῦ ἐφευρόντος αὐτό· τὸ ιβ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, τὸν γ' ἔχον πόδα δάκτυλον. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ, διὰ τὸ εἶναι τῶν ἀνταποδιδομένων.

233. Ω ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κώλων ἀναπαιστικῶν ιβ', ὧν τὸ η' μονόμετρον· τὸ ιβ' ἑφθημιμερές· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

245. ΩΡΑ ΤΙΝ'. Τοῦτο ἀντιστροφή ἐστι τῆς ἄνω ῥηθείσης στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Οἴκαδ᾽ ἐδήλωσας. ἔστι δὲ κώλων ιβ', ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνῃ. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται σημεῖα, ἀλλὰ μόναι δύο διπλαῖ. ἐν μὲν γὰρ ταῖς στροφαῖς τῶν ἀλλοιοστρόφων τούτων συστημάτων, τῶν κατὰ περικοπὴν ἐχόντων συστήματα ἀνομοιομερῆ, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν διπλῆ τίθεται ἔξω νενευκυῖα, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, δηλοῦσαι ὅτι τῶν ἀνταποδιδομένων εἰσὶν αἱ τοιαῦται στροφαί· ἐν δὲ ταῖς ἀντιστροφαῖς ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώλου μόνη παράγραφος. ἐπὶ μέντοι τῆς τελευταίας ἀντιστροφῆς, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο μόναι τίθενται διπλαῖ, κατά τε τὴν ἀρχὴν τοῦ κώλου καὶ κατὰ τὸ τέλος. ἀμφότεραι δὲ ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀνταποδιδόμενα. τί δέ ἐστι παράγραφος, καὶ τί διπλῆ, καὶ τί κορωνίς, θεωρεῖσθαι ἐν τούτοις,

— < > ⁊

257. ΟΥΚΕΤΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ἐν ἐκθέσει κώλων ἀναπαιστικῶν ἕξ, ὧν τὰ πέντε δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ ς' καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. εἶτα παράγραφος.

263. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΕΠΑΥΤΑΙ. Στίχοι εἰσὶν ἐντεῦθεν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πς', ὧν τελευταῖος, Τὰ τοῦδε πράγη καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ. περὶ τὸ τέλος δὲ τούτων κατὰ εἰσβολὴν κόμματα τρία, ἃ καὶ δοκεῖ μοι ἀντισπαστικὰ εἶναι μονόμετρα ἀκατάληκτα, ὧν τὸ μὲν α' καὶ τὸ β', Ἰώ μοι μοι· τὸ δὲ γ', Ἰὼ παῖ παῖ· ἐν δὲ τῷ τέλει πάντων συνήθως ἡ κορωνὶς τίθεται.

348. ΙΩ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἀντισπαστικῶν ς', ὧν τὰ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκώνεια, τὸ δὲ ς' δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον. σύγκειται δὲ ἐξ ἀντισπάστων, διϊάμβων καὶ διτροχαίων, καὶ ἐπιτρίτων καὶ χοριάμβων· ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τό, Ἰώ μοι γένος ναίας. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

354. ΟΙ Μ', ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἐκ δύο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων.

356. ΙΩ ΜΟΙ ΓΕΝΟΣ. Ἡ παροῦσα ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ἕξ, ὁμοίων τοῖς τῆς στροφῆς· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ κώλῳ πεντασύλλαβον ἔχει τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον· (διαλύονται γὰρ αἱ μακραὶ τῶν τοιούτων ποδῶν εἰς δύο βραχείας, καὶ γίνονται πεντασύλλαβοι) ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

362. ΕΥΦΗΜΑ. Ἕτερον σύστημα δύο στίχων, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, Οἴμ', ὡς ἔοικας.

364. ΟΡΑΤΕ ΤΟΝ. Στροφὴ δευτέρα κώλων δ', ὧν τὰ τρία ἀντισπαστικὰ τρίμετρα βραχυκατάληκτα. σύγκειται δὲ ἐξ ὁμοίων τοῖς εἰρημένοις ποδῶν· τὸ δὲ δ' ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τό, Ἰὼ πάνθ' ὁρῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

368. ΜΗ ΔΕΣΠΟΤ'. Ἕτερον σύστημα ἐκ στίχων τριῶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων, καὶ κώλου δισπονδείου μετὰ τοὺς δύο στίχους κειμένου.

372. ΙΩ ΔΥΣΜΟΡΟΣ. Στροφὴ τρίτη κώλων ί, ἀντισπαστικῶν ὁμοίων τοῖς εἰρημένοις, ὧν τὰ δ' τρίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκώνεια, τὸ δὲ έ δίμετρον καταληκτικὸν ἐφθημιμερὲς Φερεκράτειον. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τὸ, Ἰὼ Ζεῦ προγόνων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

377. ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΓΟΙΗΣ. Σύστημα ἕτερον στίχων δύο ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων.

379. ΙΩ ΠΑΝΘ' ΟΡΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὁρᾷς τὸν θρασύν. ἔστι δὲ κώλων δ', ὧν τὰ τρία ἀντισπαστικὰ τρίμετρα, τὸ δὲ δ' ἴαμβος τρίμετρος. εἶτα μόνη παράγραφος.

383. ΞΥΝ ΤΩΪ ΘΕΩΪ. Σύστημα ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω, οὗ ἡ ἀρχὴ, Μή ποτ' Αἴας.

387. ΙΩ ΖΕΥ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ δύσμορος· ἔστι δὲ κώλων ἀντισπαστικῶν ί, ὁμοίων ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

392. ΟΤΑΝ ΚΑΤΕΥΧΗι. Σύστημα στίχων δύο ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων.

394. ΙΩ ΣΚΟΤΟΣ. Στροφὴ ἑτέρα κώλων ις'. τὸ πρῶτον παιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος δευτέρου· τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν παίωνος πρώτου· τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ έ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάσσονος· τὸ ς' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές· τὸ ή ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτροχαίου· τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον πόδα διαλελυμένον εἰς τετράβραχυν, τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ χοριαμβικόν ἐστιν ἡμιόλιον. τὸ ί καὶ ιά τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ· τὸ ιβ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ιγ' ὅμοιον τῷ δεκάτῳ· τὸ ιδ' ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ιέ ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ ις' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τὸν δεύτερον ἔχον πόδα δάκτυλον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, διὰ τὸ εἶναι τῶν ἀνταποδιδομένων, ὡς εἴρηται.

410. Ω ΔΥΣΤΑΛΑΙΝΑ. Σύστημα δυοῖν στίχοιν ἰαμβικοῖν τριμέτροιν ἀκαταλήκτοιν.

412. ΠΟΡΟΙ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ σκότος. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων τοῖς ἐκείνης ις'. τὸ μέντοι ιγ', κῶλον τροχαϊκὸν ὂν, διαλελυμένην ἔχει τὴν τοῦ πρώτου ποδὸς μακρὰν εἰς δύο βραχείας. ἐν τῷ τέλει δύο μόναι διπλαῖ συνήθως. ἴσθι δὲ, ὅτι ἐν μὲν ταῖς προῤῥηθείσαις στροφαῖς ἡ ἔσω νενευκυῖα τίθεται ἐπὶ τέλει διπλῆ, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν καὶ τῶν μεταξὺ τούτων ἀνομοιομερῶν συστημάτων δύο τίθενται διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι· ἡ μὲν, ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ ἐν τῷ τέλει. ἐξ ὧν δηλοῦται, ὡς τέλος ἴσχει τὰ ᾄσματα, ἃ κατὰ ἀνταπόδοσιν γέγραπται, ὡς προείρηται.

428. ΟΥΤΟΙ Σ'. Σύστημα ἐκ δυοῖν στίχοιν, ὅμοιον τῷ, Ὦ δυστάλαινα.

430. ΑΙ ΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρξζ', ὧν τελευταῖος, Εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. εἶτα κορωνίς.

596. Ω ΚΛΕΙΝΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα δύο στροφῶν. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιγ', καὶ τὰ ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου Σαπφικόν· τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ γ' Ἰωνικὸν ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἤτοι πενθημιμερές· τὸ έ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν· ἔχει δὲ παίωνα δεύτερον ἀντὶ Ἰωνικοῦ· τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δοχμαϊκὸν πενθημιμερές· τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον. τὸ ή ὅμοιον τῷ ς'· τὸ θ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ λέγεται ἡμιόλιον· τὸ ί ὅμοιον· τὸ ιά προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὅμοιον τῷ ιγ' κώλῳ τοῦ ά ἐπινικίου Πινδάρου, τῷ Ὅθεν ὁ πολύφατος· ἐχρήσατο δὲ τῷ ποδὶ τούτῳ ἐνταῦθα ὡς ταχεῖ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ ἀνύειν, ἤτοι πορεύεσθαι ὁδόν. τὸ ιβ' ὅμοιον προκελευσματικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐχρήσατο δὲ τούτῳ τῷ ποδὶ αὖθις διὰ τὸ ταχέως εἰς ᾅδου τοὺς θανόντας κατέρχεσθαι. ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰ τῆς ἀντιστροφῆς. οἱ γὰρ ἀχάριστοι ταχέως ἄφιλοι γίνονται· καὶ τὸ πίπτον, ταχέως πίπτει. τὸ ιγ' ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. εἶτα ἡ συνήθης παράγραφος.

622. ΗΠΟΥ ΠΑΛΑΙΑΪ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ιδ', καὶ τὰ τῆς ἀντισ-

τροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β΄ χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον ἀντὶ χοριάμβου ἐπίτριτον ἔχει τρίτον. τὸ γ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ δ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ἑ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου. τὸ ϛ΄ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δοχμαϊκόν· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ ή Ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἀπὸ μείζονος· τὸ θ΄ ὅμοιον τῷ ζ΄. τὸ ί Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον, Κλεομάχειον· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον· τὸ ιβ΄ ὅμοιον· τὸ ιγ΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον· τὸ ιδ΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον, ἔχει δὲ παίωνα δεύτερον ἀντὶ Ἰωνικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς παράγραφος τίθεται, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς. ἐξιόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν χορευτῶν εἰσιόντων, κορωνὶς τίθεται, καὶ αὖθις τῶν χορευτῶν ἐξιόντων καὶ τῶν ὑποκριτῶν εἰσιόντων ἡ αὐτὴ κορωνὶς τίθεται.

646. ΑΠΑΝΘ' Ο ΜΑΚΡΟΣ. Συστηματικὴ αὕτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων μζ΄, ὧν τελευταῖος, Πύθοισθε καὶ νῦν δυστυχῶ σεσωσμένον. εἶτα κορωνίς.

693. ΕΦΡΙΞ' ΕΝ ΕΡΩΤΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ κῶλα τῆς στροφῆς ιδ΄· καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον ἀναπαίστῳ καὶ χορείῳ· τὸ β΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ γ΄ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· τὸ δ΄ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀνακρεόντειον· τὸ ἑ ἀντισπαστικὸν Φαλαίκειον, τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ϛ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ζ΄ δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· κατὰ μονοποδίαν γὰρ μετρεῖται. τὸ ή προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. τοῦτο δὲ καὶ ἀναπαιστικὸν δύναται εἶναι δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ θ΄ ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ ί χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ ϛ΄. τὸ ιά ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ιβ΄ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ιγ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν· τὸ ιδ΄ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἐπιχοριαμβικὸν, ἐκ συζυγίας ἰαμβικῆς, χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς αὖθις συζυγίας καταληκτικῆς, ἤτοι βακχείου. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνίς.

706. ΕΛΥΣΕ ΓΑΡ. Ἀντιστροφὴ κώλων ιδ΄.

719. ΑΝΔΡΕΣ ΦΙΛΟΙ. Ἡ συστηματικὴ αὕτη περίοδος καὶ οἱ ἑξῆς ἅπαντες στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρμζ΄, ὧν τὸ μὲν ιθ΄ κῶλον, ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον, ὁ δὲ τελευταῖος, Τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. εἶτα κορωνίς.

866. ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩι. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται· ἔστι δὲ τὰ παρόντα κατὰ σχέσιν. τὸ δὲ προκείμενον τοῦτο σύστημα καλεῖται προῳδός. ἔστι δὲ κώλων καὶ στίχων ἰαμβικῶν ιά. ὧν τὰ πρῶτα δύο δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ϛ΄ καὶ τὸ ή μονόμετρα καταληκτικά· οἱ δὲ λοιποὶ στίχοι, τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

879. ΤΙΣ ΑΝ ΔΗ ΜΟΙ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ιγ΄. τὸ ά ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· οἰκεῖος γὰρ τῷ μέτρῳ. τὸ β΄ παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιώνων τετάρτων· τὸ γ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ἐκ παίωνος δευτέρου, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καταληκτικῆς· τὸ δ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές· τὸ ἑ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν· τὸ ϛ΄ ὅμοιον τῷ δ΄. τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον, ἐκ διϊάμβου καὶ ἀντισπάστου· τὸ ή χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ θ΄ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ ί προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῷ χορῷ τῷ, Ὦ κλεινὰ Σαλαμίς· ἐχρήσατο δὲ τούτῳ τῷ ποδὶ ἐνταῦθα, διὰ τὸ ταχὺ ἐμπίπτειν τὰ χαλεπά· καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ χρόνου. τὸ ιά ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου· τὸ ιβ΄ ὅμοιον τῷ ή· τὸ ιγ΄, ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος· εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

891. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτης ἑτέρῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἔμελλες δὲ

τάλας, κῶλον καὶ στίχον θ', ὧν τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ἀντισπαστικὰ μονόμετρα ἀκατάληκτα ἐπίτριτον ἔχοντα πρῶτον ἀντισπάστου· τὸ ζ', ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν· οἱ δὲ λοιποὶ ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

900. ΩΜΟΙ ΕΜΩΝ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δοχμαϊκὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου· τὸ έ ὅμοιον τῷ γ', ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

904. ΩΣ ΩΔΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἀναλγήτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων τεσσάρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

908. ΩΜΟΙ ΕΜΑΣ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶν ή· τὸ ά χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ β' ὅμοιον· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ δ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ τετάρτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ έ ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ς' ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου· τὸ ή Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ βραχυκαταλήκτου, ἤτοι ἡμίσεος. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

915. ΟΥΤΟΙ ΘΕΑΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἦ ῥα κελαινώπαν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δέκα. ἐν τῷ τέλει παράγραφος.

925. ΕΜΕΛΛΕΣ ΔΗ ΤΑΛΑΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τίς ἂν δή μοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ιγ'. τὸ μέντοι δεύτερον κῶλον τὸ Ποτὲ χρόνῳ, ἐνήλλακται παρ' ἡμῶν, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς· οὕτω γὰρ ἄμεινον γράφειν ἢ ὥσπερ ἦν πρότερον, μηδαμῶς ἁρμόζον τῷ μέτρῳ· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ὑστέρῳ προσετέθη τὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ἁρμοδίως, ἵν' ᾖ ὅμοιος ὁ στίχος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς· ἴαμβος γὰρ ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος, ὡς εἴρηται.

937. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ά στροφὴν κειμένῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τίς ἂν δή μοι, κώλων καὶ στίχων ἰσομέτρων ἐκείνῳ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

946. Ω ΜΟΙ ΑΝΑΛΓΗΤΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς β' ἐστὶ στροφῆς ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμῶν νόστων. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ έ, ἤτοι ἰσομέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

950. ΟΥΚ ΑΝ ΤΑΔ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμῶν νόστων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δ'.

954. Η ΡΑ ΚΕΛΑΙΝΩΠΑΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμᾶς ἄτας. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ή, ἤτοι ἰσομέτρων. τὸ μέντοι ἕβδομον κῶλον τὸ Ξὺν διπλοῖ βασιλέες, οὕτω χρὴ γράφειν, ἵν' εἴη ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς ἑβδόμῳ. ἐπὶ τελευταίου κώλου κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῆ· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ὁμοίως ἡ αὐτὴ, δηλοῦσαι τέλος σχεῖν τὰ ἀνταποδιδόμενα, ὡς εἴρηται.

961. ΟΙΔ' ΟΥΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν στροφὴν τὴν τρίτην συστήματι, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὤμοι ἐμᾶς ἄτας, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ί. εἶτα παράγραφος.

971. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ'. Οἱ μετὰ τὰ προειρημένα συστήματα οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ρκζ, ὧν τελευτὴ, Ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου. μετὰ δὲ τὸν τρίτον στίχον κῶλον μονόμετρον, καὶ μετὰ τὸν κζ' ἕτερον κόμμα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

974. ΟΙ ΜΟΙ. Μονόμετρον βραχυκατάληκτον.

1163. ΕΣΤΑΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἀναπαιστικῶν ς', ὧν τὰ δ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ έ καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές.

1168. ΚΑΙ ΜΗΝ. Ἡ συστηματικὴ αὕτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιζ', ὧν τελευταῖος, Τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1185. ΤΙΣ ΑΡΑ ΝΕΑΤΟΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα δύο στροφῶν. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ζ΄, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τοῦ πρώτου ἑξασυλλάβου· διαλύονται γὰρ καὶ αἱ δύο μακραὶ πολλάκις τῶν τοιούτων ποδῶν· τοῦ δὲ ἑτέρου καθαροῦ καὶ συλλαβῆς. τὸ β΄ Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπ᾿ ἐλάσσονος, παίωνος τρίτου καὶ συλλαβῆς· τὸ γ΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ χοριάμβου· τὸ δ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἡμιόλιον, ἐπίτριτον πρῶτον ἔχον ἀντὶ ἀντισπάστου· τὸ ε΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος μονόμετρον, ὑπερκατάληκτον, ἤτοι πενθημιμερές· τὸ ς΄ Ἰωνικὸν ἀπ᾿ ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ δισπονδείου· ἀλλὰ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον οὐδαμῶς ἐστιν ὅμοιον ταύτῃ. σύγκειται γὰρ ἐκ διτροχαίου καὶ διϊάμβου· καὶ οἶμαι, ὡς ἐπίτηδες τοῦθ᾿ ὁ ποιητὴς πεποίηκεν, ἵνα μήτις αὐτῷ μέμψηται ὡς ὀκτασήμῳ συζυγίᾳ χρωμένῳ ἐν Ἰωνικαῖς, ἔνθα ἑπτασήμῳ ἢ ἑξασήμῳ ἢ πεντασήμῳ χρῶνται. τὸ ζ΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος συνήθως.

1192. ΟΦΕΛΕ. Ἀντιστροφὴ κώλων ζ΄.

1199. ΚΕΙΝΟΣ ΟΥΤΕ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ια΄, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α΄ Ἰωνικὸν ἀπ᾿ ἐλάσσονος ἢ ἐπιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ· τὸ β΄ χοριαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων· τὸ γ΄ ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρὸν ἐκ χοριάμβων· τὸ δ΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος καθαρὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ε΄ ὅμοιον τῷ β΄· τὸ ς΄ ὅμοιον τούτῳ· τὸ ζ΄ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ η΄ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, Κλεομάχειον, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ θ΄ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐκ παίωνος δευτέρου· τὸ ι΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου· τὸ ια΄ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἤτοι πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς συνήθως παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνίς.

1223. ΚΑΙ ΜΗΝ ΙΔΩΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι καὶ οἱ ἑξῆς στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ρθ΄, ὧν τελευτή, Πράσσειν τάδ᾿ ἡμᾶς, εἶτ᾿ ἐπαινέσας τὸ σόν. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν προσώπων παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

1402. ΑΛΙΣ ΗΔΗ ΓΑΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ις΄, ὧν τὰ ιδ΄ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ΄ μονόμετρον, τὸ δὲ ις΄ δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. εἶτα παράγραφος.

1418. Η ΠΟΛΛΑ ΒΡΟΤΟΙΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν γ΄, ὧν τὰ δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τρίτον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

1. ΑΚΤΗ ΜΕΝ. Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρλδ΄, ὧν τελευταῖος, Νίκη τ᾿ Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σώζει μ᾿ ἀεί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

135. ΤΙ ΧΡΗ, ΤΙ ΧΡΗ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἑτερόστροφα, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα θ΄. τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ἰαμβικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως.

144. ΝΥΝ ΜΕΝ, ΙΣΩΣ ΓΑΡ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ς΄. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΔΑΡ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Τί χρή, τί χρή. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων θ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

159. ΟΙΚΟΝ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ι'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

169. ΟΙΚΤΕΙΡΩ ΝΙΝ. Η στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶν ια'. ἔχει δὲ καὶ τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆς ὁμοῦ συνεκφωνουμένην, καὶ οὐ μετὰ τὸ σύστημα, ὡς ἡ προειρημένη, κώλων καὶ αὐτὴν οὖσαν ια'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κώλων ἀναπαιστικῶν ς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

201. ΕΥΣΤΡΟΜ' ΕΧΕ. Η στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶν θ'. ἔχει δὲ καὶ αὕτη τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆς συνεκφωνουμένην, ὡς καὶ ἡ προῤῥηθεῖσα, κώλων οὖσαν καὶ αὐτὴν θ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, δύο διπλαῖ, ὡς πολλάκις εἴρηται.

219. ΙΩ ΞΕΝΟΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ροα', ὧν τελευταῖος, Ἐμοὶ δ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἶ φίλος. τούτων δὲ προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς.

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ιγ', ἔχει δ' ἀντιστροφὴν τὴν μετὰ τοὺς προκειμένους στίχους, ἧς ἡ ἀρχή, Οἴκτειρ' ἄναξ, τοσούτων καὶ αὐτὴν κώλων. ἐπὶ τῷ τέλει ταύτης παράγραφος καὶ διπλαῖ.

403. ΕΧΟΝΤΕΣ. Οἱ μεταξὺ τῆς στροφῆς ταύτης καὶ τῆς ἀντιστροφῆς αὐτῆς στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρδ', ὧν τελευταῖος, Σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

507. ΟΙΚΤΕΙΡ' ΑΝΑΞ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς προῤῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ορεστέρα παμβῶτι γᾶ. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει ταύτης παράγραφος.

519. ΟΡΑ ΣΥ. Οἱ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρξζ', ὧν τελευταῖος, Νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

676. ΛΟΓΩι ΜΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα δύο στροφῶν. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν πρώτης στροφῆς ιε', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας ι', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς αὐτῆς τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς. ὅτι ἡ πρώτη στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ ἴαμβον τρίμετρον ἔχει τὸν πρῶτον στίχον.

730. ΕΡΠ' ΕΙ ΘΕΛΕΙΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων πζ', ὧν τελευταῖος, Εκηλον αὐτόν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ. μεταξὺ δὲ τούτων κῶλά εἰσιν ἰαμβικὰ μονόμετρα, καταληκτικά, βραχυκατάληκτα καὶ ἀκατάληκτα θ'· ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς.

827. ΥΠΝ' ΟΔΥΝΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἑτερόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος συνήθως καὶ διπλαῖ.

839. ΑΛΛ' ΟΔΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων δακτυλικῶν ἑξαμέτρων δ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

843. ΑΛΛΑ ΤΕΚΝΟΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Υπν' ὀδύνας, καὶ ἔστι κώλων ὁμοίων ιβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

855. ΟΥΡΟΣ ΤΟΙ. Τὸ παρὸν σύστημα ἐπῳδός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, εἰ καὶ ἄλλον τρόπον ἐσχημάτισται. οὐ γὰρ ἐν τοῖς προειρημένοις εὕρηται τοιοῦτό τι. ἔστι δὲ κώλων ι'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος.

865. ΣΙΓΑΝ ΚΕΛΕΥΩ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σιζ', ὧν τελευταῖος, Υμεῖς δ' ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1081. Ω ΚΟΙΛΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλεῖται ἑτερόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ιδ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως.

1095. ΣΥ ΤΟΙ, ΣΥ ΤΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1102. Ω ΤΛΑΜΩΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ κοίλας πέτρας. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ιδ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, ὅτι τὸ πρῶτον κῶλον, τὸ ί, τὸ ιά, καὶ τὸ ιβ' δακτυλικά ἐστι καθαρά.

1116. ΠΟΤΜΟΣ ΣΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1123. ΟΙ ΜΟΙ ΜΟΙ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶν ιζ'. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ πτηναὶ θῆραι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς ταύτης παράγραφος καὶ διπλαῖ. ὅτι τὸ πρῶτον κῶλον, τὸ β', τὸ ί, τὸ ιά δακτυλικά ἐστιν· ἔστι δὲ ἐν τούτοις καὶ ἀναπαιστικά.

1140. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1146. Ω ΠΤΑΝΑΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἴμοι μοι. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ιζ'. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ συνήθως.

1163. ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶ νέ, ὧν τὰ μὲν εἰσιν ἀναπαιστικὰ, τὰ δὲ ἰαμβικὰ, τὰ δὲ δακτυλικὰ, τὰ δὲ ἑτέρων μέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1218. ΕΓΩ ΜΕΝ ΗΔΗ. Οἱ ἀμοιβαῖοι οὗτοι στίχοι εἰσιν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρπς', ὧν τελευταῖος, Τροίαν· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται λόγος. ἐν ἐκθέσει δὲ, στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ζ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1409. ΜΗΠΩ ΓΕ. Η μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶ λς', ὧν τὰ μὲν ἐννέα κῶλά εἰσιν ἀναπαιστικά· οἱ δὲ κζ', στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικὰ ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1445. Ω ΦΘΕΓΜΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ἀναπαιστικῶν ζ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1452. ΦΕΡΕ ΝΥΝ. Η μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν ιζ', ἡ δὲ ἐπῳδὸς κώλων ὁμοίων γ'. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνὶς ἡ τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα.

1469. ΧΩΡΩΜΕΝ. Σύστημα ἐπῳδικὸν κώλων γ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

1. Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤ. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ'. ὧν τελευτὴ, Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. κατ' εἰσβολὴν δὲ μετὰ τὸν ος' στίχον, κῶλον ἑφθημιμερὲς ἀντισπαστικόν. ἑξῆς ἡ κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

86. Ω ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τοῦ ὅλου συστήματος, λδ'. ὧν τὸ ά, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ β', ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ', καὶ δ', δακτυλικὰ ἑφθημιμερῆ. τὰ ἑξῆς ιβ', ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ιγ', ὅμοιον καταληκτικόν. τὸ ἑξῆς τούτου, δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ἑξῆς αὖθις τούτου, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἑξῆς τούτου, ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὰ ἑξῆς, ἀναπαιστικὰ πάντα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῷ τέλει.

121. Ω ΠΑΙ ΠΑΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἡ παροῦσα δὲ στροφὴ κώλων ἐστὶν ή. ὧν τὰ πρῶτα δύο δακτυλικὰ ἑφθημιμερῆ· τὰ δὲ ἑξῆς τρία ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ς'

ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ή, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ ΓΕΝΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι. οὗ ἡ ἀρχὴ, Νήπιος ὅστις. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο κατὰ σχέσιν, κώλων δὲ Θ', ὧν τὸ ά, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὰ δὲ ἑξῆς, δ', ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὰ τετράμετρα) τὸ ς', ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν) τὸ ζ', ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον εἰς δισύλλαβον· τὸ ή, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ Θ', ἰαμβικὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως παράγραφος μόνη.

137. ΑΛΛ' ΟΥΤΟΙ ΤΟΝ Γ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ παῖ παῖ. ἔστι δὲ κώλων ή, ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται σημεῖα, ἀλλὰ μόνη παράγραφος.

145. ΝΗΠΙΟΣ ΟΣΤΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὦ γενέθλα. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῳ, Θ'. εἰ δὲ τὸ πρῶτον κῶλον ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐξ ἄλλων ποδῶν σύγκειται, τοῦτο δὲ ἐξ ἑτέρων, οὐδὲν θαυμαστόν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ εἰσι μέτρου καὶ οὗτοι κἀκεῖνοι. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

153. ΟΥ ΤΟΙ ΣΟΙ. Η στροφὴ αὕτη μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ ἔχουσα· καὶ ἔστι κώλων ζ'. τὸ α' σπονδειακὸν ἑφθημιμερὲς, ἤτοι δακτυλικὸν ἐκ σπονδείων· τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορεῖον· τὸ γ', ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως ἐκ χορείου ἀρχομένης, καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ· τὸ δ', ὅμοιον, τῆς ἰαμβικῆς βάσεως ἐκ δακτύλου ἀρχομένης ἐν τούτῳ· τὸ έ, δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ς', ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ', ὅμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. ΟΛΒΙΟΣ ΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μονόστροφον, κώλων ιγ'. ὧν τὸ ά, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ β', ὅμοιον· τὸ γ', δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ δ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ έ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ς', τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν· τὸ ζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ή, τὸ Θ' καὶ ί καὶ ιά, ὅμοια τῷ τρίτῳ· τὸ ιβ', ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον. τὸ ιγ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

173. ΘΑΡΣΕΙ ΜΟΙ. Καὶ αὕτη ἡ στροφὴ μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ ἔχουσα· καὶ ἔστι κώλων ιά. τὸ πρῶτον, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ β', ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ' καὶ τὸ δ', ἰωνικὰ τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχεος· τὸ έ, ἀναπαιστικὸν ἢ δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ς', ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ζ', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ή, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἢ ἐπιτρίτου καταληκτικοῦ· τὸ Θ', τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ί, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ ιά, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν δεύτερον πόδα προκελευσματικὸν, ἤτοι τετράβραχυν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

184. ΑΛΛ' ΕΜΕ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς μονόστροφον, κώλων ί. τὸ πρῶτον, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ· τὸ δεύτερον, ὅμοιον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ τέταρτον, τροχαϊκὸν μονόμετρον· τὸ έ, τὸ ς', τὸ ζ' καὶ τὸ ή, δακτυλικὰ τετράμετρα· τὸ Θ', ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ ί, ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

193. ΟΙΚΤΡΑ. Η στροφὴ αὕτη κατὰ σχέσιν ἐστίν. (ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ ἔστι κώλων ή) τὸ ά, δακτυλικὸν ἢ ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· τὸ β', ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ γ', ὅμοιον, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ', τὸ έ, τὸ ς' καὶ τὸ ζ', ὅμοια, ἀναπαιστικὰ δίμετρα· τὸ ή, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν. ἑξῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ ἔξω.

201. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΙΝΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην· ἔστι δὲ κώλων ιβ΄. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τετράμετρον) τὸ β΄, ὅμοιον, ἑφθημιμερές· τὸ γ΄, ὅμοιον τῷ α΄· τὸ δ΄, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ε΄, δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ς΄, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἴαμβον ἔχον τὸν α΄ πόδα, ἐν δὲ τῷ β΄, συνίζησιν· τὸ ζ΄, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ ἰωνικοῦ· τὸ η΄, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορεῖον· τὸ θ΄, ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως· τὸ ι΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα δάκτυλον τὸν δὲ β΄, χορεῖον· τὸ ια΄, ὅμοιον τῷ α΄, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ ιβ΄, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

213. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Οἰκτρὰ μὲν νόστοις. ἔστι δὲ κώλων η΄, ὁμοίων κατὰ πάντα ἐκείνη. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

221. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὦ πασᾶν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνοις ιβ΄. εἰ δὲ τινα τῶν κώλων ἐνηλλαγμένους ἔχει τοὺς πόδας, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ὄντος μέτρου, οὐδὲν πρὸς τὸ μέτρον διίστανται. οὐ χρὴ δὲ γράφειν, Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς· περισσὸν γάρ ἐστι πρὸς τὸ τοῦ α΄ συστήματος κῶλον. ἀλλ' Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή· δίμετρον γὰρ ὀφείλει εἶναι τοῦτο ὥσπερ κἀκεῖνο.

233. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΥΝΟΙΑι. Στροφὴ ἑτέρα μονόστροφος κώλων γ΄. ἔστι δὲ ἀναπαιστικὰ ἑφθημιμερῆ, ἢ δακτυλικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

236. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ. Σύστημα ἕτερον ἐπῳδικὸν πασῶν τῶν στροφῶν καὶ τῶν συστημάτων, κωλ. ιε΄. τὸ α΄ δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β΄, τὸ γ΄, τὸ δ΄, τὸ ε΄, ὅμοια· τὸ ς΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ΄, ὅμοιον. τὸ η΄, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ θ΄ καὶ τὸ ι΄, ὅμοια τῷ η΄· τὸ ια΄, τροχαϊκὸν πενθημιμερές· τὸ ιβ΄, ὅμοιον· τὸ ιγ΄, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ ιδ΄, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· τὸ ιε΄, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ, ὡς εἴρηται.

251. ἘΓΩ ΜΕΝ Ω. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σκα΄. ὧν τελευταῖος, Δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

472. ΕΙ ΜΗ ΕΓΩ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά. ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς εἴρηται, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν εἶδος, τριὰς ἐπῳδική· τῆς παρούσης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ις΄, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α΄, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου ἀντὶ χοριάμβου, καὶ ἀναπαίστου. τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ χοριάμβου καθαροῦ καὶ μολοσσοῦ, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ γ΄, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον. τὸ δ΄, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν· τὸ ε΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ γ΄ ποδὸς χορείου. τὸ ς΄, ὅμοιον καθαρὸν ἰαμβικόν. τὸ ζ΄, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ η΄, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ΄, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβραχέος. τὸ ι΄, ὅμοιον τῷ ζ΄, τροχαϊκόν. τὸ ια΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ιβ΄, τροχαϊκὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δ΄. τὸ ιγ΄, ὅμοιον τῷ ια΄. τὸ ιδ΄, ὅμοιον τῷ ιβ΄, κατὰ πάντα. τὸ ιε΄, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου, ἤτοι κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ις΄, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος συνήθως.

488. ΗΞΕΙ ΔΕ. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Εἰ μὴ ἐγὼ, κώλων ὁμοίων ις΄.

504. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. Ἡ ἐπῳδὸς αὕτη κώλ. ιβ΄. τὸ α΄, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτι-

κὸν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ παλιμβακχείου. τὸ β′ καὶ γ′, ὅμοια, πλὴν τὸ β′ μὲν μολοσσὸν ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ συζυγίᾳ· τὸ δὲ γ′, κρητικὸν, ἤτοι ἀμφίμακρον οἰκεῖον τοῦ μέτρου. τὸ δ′, τροχαϊκὸν μονόμετρον καταληκτικόν· τὸ ε′ καὶ τὸ ς′, ὅμοια τῷ δευτέρῳ, τὸ ζ′, δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν. τὸ η′, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ κρητικοῦ. τὸ θ′, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ι′, τροχαϊκὸν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ια′, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ιβ′, ὅμοιον τρίτῳ. ἑξῆς συνήθως κορωνὶς καὶ παράγραφος.

516. ΑΝΕΙΜΕΝΗ ΜΕΝ. Αἱ μονόστροφοι αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων τζ, ὧν τελευτὸ, Δύστη δ′, ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ′ οὐδεὶς πόθος. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται· ἐσχημάτισται δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ τρόπον ἕτερον. οὐ γὰρ ἐν συνίστῃ ταύτην πρόσωπον, ἀλλὰ δύο κατὰ τὸν ἀμοιβαῖον τρόπον. ἔστι δὲ ἡ πρώτη στροφὴ κώλων ιβ′, καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ πρῶτον ἐπῳδικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος πρώτου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ συλλαβῆς. τὸ β′, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ δακτύλου. τὸ γ′, ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἡμίσεος. τὸ δ′, ὅμοιον. τὸ ε′, ἰωνικὸν ἀπ′ ἐλάττονος μονόμετρον. τὸ ς′, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ μολοσσοῦ. τὸ ζ′, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ β′ ἰωνικῶν καὶ συλλαβῶν β′. τὸ η′, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου. τὸ θ′, ἰωνικὸν ἀπ′ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου. τὸ ι′, χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκαταλήκτον, ἐκ δύο χοριάμβων. τὸ ια′, χοριαμβικὸν μονόμετρον. τὸ ιβ′, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος· εἶτα ἐπὶ τῇ α′, στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, παράγραφος συνήθως.

836. ΟΙΔΑ. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς, κώλων ιε′.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ι′, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ α′, περιοδικόν. ἐκ τροχαϊκῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς σύγκειται συζυγίας, καὶ καλεῖται τοῦτο περίοδος. τὸ β′, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ′, ὅμοιον. τὸ δ′, εἰ μὲν ΑΡΧΑΙΩΝ γράψεις, δακτυλικόν ἐστιν ἐφθημιμερὲς, ἐκ σπονδείων· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον· εἰ δ′ ΑΧΑΙΩΝ, ἀντισπαστικόν ἐστι δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ δισπονδείου καὶ βακχείου. ἐν δὲ τῷ κώλῳ τῆς ἀντιστροφῆς μολοσσὸν ἀντὶ βακχείου ἔλαβε. τὸ ε′, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος. τὸ ς′, ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου β′· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ζ′, παιωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δ′, καὶ ἡμίσεος. τὸ η′, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ′, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ι′, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη.

871. ΥΦ′ ΗΔΟΝΗΣ ΤΟΙ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρκζ′. ὧν τελευτὴ, Ηδυ βεβήκης, τἄμ′ ἐπαινέσεις ἔπη· μετὰ δὲ τὸν ϛι′., κόμμα μονοσύλλαβον, φεῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1058. ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΝΩΘΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ′, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α′, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας χοριάμβου καὶ ἰάμβου. τὸ β′, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας γλυκώνειον. τὸ γ′, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικὸν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. τὸ δ′, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ε′, ὅμοιον τῷ γ′, ἔχει δὲ παίωνα γ′ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ′ ἐλάττονος. τὸ ς′, ὅμοιον τῷ β′, ἔχει δὲ ἐπίτριτον τέταρτον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου. τὸ ζ′, ὅμοιον κατὰ πάντα τούτῳ. τὸ η′, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας,

καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς τὸν τρίτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ θ', χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ συλλαβῆς. τὸ ι', ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ ἑνδέκατον ὅμοιον. τὸ δωδέκατον, ὅμοιον τῷ πέμπτῳ. ἑξῆς ἡ συνήθης παράγραφος

1070. ΟΤΙ ΣΦΙΣ'. Ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω στροφῆς κώλων ὁμοίων ιβ'.

1082. ΟΥΔΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστιν ή, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται σαπφικὸν ἢ ἱππωνάκτειον· τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ', χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ μολοσσοῦ. ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, βακχεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα. τὸ δ', περίοδος καταληκτική. σύγκειται γὰρ ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. τὸ έ, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ ς', ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν μὲν ἐνταῦθα, ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει τὸν δεύτερον πόδα. τὸ ζ', τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν Εὐριπίδειον· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον καὶ τρίτον πόδα τρίβραχυν.τ ὸ ή, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, καὶ σπονδείου· εἴη δ' ἂν καὶ σύνδετον, ἐκ δύο ἰαμβικῶν πενθημιμερῶν συγκείμενον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς μὲν παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

1098. ΑΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρλβ', ὧν τελευτὴ, Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. μετὰ δὲ τὸν ξβ', κῶλα γ'. τὸ ά, ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. τὸ β', δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ δὲ γ', ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1232. ΙΩ ΓΟΝΑΙ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς δ'. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές.· τὸ β', ἀντισπαστικὸν ὅμοιον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ, ἤτοι ἀμφιμάκρου. τὸ γ', παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ δ', ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώλου· ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ, ἡ ἔξω νενευκυῖα.

1236. ΠΑΡΕΣΜΕΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὁμοιομερὲς δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ξύμφημι κἀγώ. στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο καὶ κώλου, ὃ μέσον ἐστὶ κείμενον τῶν στίχων· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. εἶτα μετὰ τὸν τρίτον στίχον παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει.

1239. ΑΛΛ' ΟΥ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπονδείου καὶ ἰάμβου. τὸ β', ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ', ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου ἀντισπάστου· τοῦ δὲ δευτέρου, ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ δ', ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ έ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

1243. ΟΡΑ ΓΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν μονόστιχον, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Τότ' εἶδες· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὢν ἐνταῦθα ἕτερος στίχος ἐξεβλήθη ὡς περισσός. εἶτα παράγραφος.

1245. ΟΤΟΤΤΟΤΟΙ. Η παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ έ. τὸ ά, ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β', ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἔχον τοὺς πρώτους πόδας χορείους. τὸ γ', δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, τὸν β' ἔχον πόδα προκελευσματικὸν, ἤτοι τετράβραχυν. τὸ δ', παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιώνων πρώτων. τὸ έ, ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος πρώτου. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1251. ΞΟΙΔΑ ΚΑΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντι-

στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Τὰ μὲν σ' ἄνω. στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. εἶτα παράγραφος.

1253. Ο ΠΑΣ ΕΜΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ γενεαί. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, ζ΄. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1257. ΞΥΜΦΗΜΙ ΚΑΓΩ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Πάρειμεν. ἔστι δὲ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1260. ΤΙΣ ΔΗΤ' ΟΥΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, έ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

1264. ΤΟΥΤ' ΕΙΔΕΣ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ὁρᾷ γε μὲν δή. ἔστι δὲ μονόστιχον ὡς κἀκεῖνο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1265. ΟΤΟΤΟΤΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὀτοτοτοῖ. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ, έ. πλὴν τὸ δεύτερον κῶλον οὐ τοὺς δύο πόδας ἔχει χορείους ὡς ἐκεῖνο· ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1271. ΤΑ ΜΕΝ Σ' ΟΚΝΩ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν τρίτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ἐξοιδα καὶ ταῦτα. ἔστι δὲ στίχων ἰάμβων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1273. ΙΩ ΧΡΟΝΩι. Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς πρὸς τὰ ῥηθέντα συστήματα, κώλων ζ΄. ὧν τὸ ά, ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β΄, ὁμοίως τρίμετρος καταληκτικός. λείπει γὰρ συλλαβῇ. τὸ γ΄, ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα παίωνα πρῶτον. τὸ δ΄, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τὸ έ, ὅμοιον. τὸ ϛ΄, ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ ζ΄, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν, ἐν ἀρχῇ τοῦ τοιούτου κώλου καὶ ἐν τῷ τέλει αἱ διπλαῖ.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ. Η μονόστροφος αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ζ΄. τὸ ά, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ β΄, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ γ΄, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ δ΄, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου δύο καὶ ἀμφιβράχεος. τὸ έ καὶ ϛ΄, τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ΄, χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, διιάμβου καὶ βακχείου. ἑξῆς κορωνὶς μόνη ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ προῤῥηθέντα συστήματα. στροφὴ δὲ τοῦτο τὸ σύστημα ὠνόμασται παρ' ἡμῶν, ἐπεὶ καὶ στροφὴν ποιησαμένη Ηλέκτρα πρὸς τὸν Χορὸν ποιεῖται τὸν λόγον· ἔπειτα δὲ καὶ πρὸς τὸν Ὀρέστην.

1288. ΤΑ ΜΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, ὧν τελευτὴ, Τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί. ἑξῆς κορωνὶς συνήθως.

1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ κῶλα τῆς στροφῆς ζ΄, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ ά, παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἐκ παιώνων τετάρτων δύο. τὸ β΄, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου. τὸ γ΄, ἴαμβος τρίμετρος καθαρός. τὸ δ΄, σύνθετον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ μονομέτρου καταληκτικοῦ· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβων δύο καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ έ, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δοχμαϊκόν. τὸ ϛ΄, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ΄, ἴαμβος τρίμετρος καθαρός. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη.

1398. Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προῳδικὸν, στίχων δὲ ἰαμβικῶν θ΄, ὧν οἱ μὲν ή, τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ὁ δὲ ζ΄, ἰαμβικὸς δίμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος.

1407. ΗΚΟΥΣ' ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δύο. τὸ ά, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ β΄, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1409. ΟΙ ΜΟΙ ΤΑΛΑΙΝ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων, δ'. εἶτα παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν σύστημα ἐλλιπές ἐστιν, ὅπερ οὐκ ἂν εὑρεθείη ἐν ἑτέροις.

1413. Ω ΠΟΛΙΣ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. τὸ ά, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ β', ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, δοχμαϊκὸν ἐκ διϊάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ γ', ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ δ', ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, καθαρόν. ἐπὶ τελευταίῳ κώλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1415. Ω ΜΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων δύο. εἶτα παράγραφος.

1417. ΤΕΛΟΥΣ' ΑΡΑΙ. Ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ δ'. τὸ ά, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβου καὶ κρητικοῦ, φερεκράτειον. τὸ β', χοριαμβικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον. τὸ γ', ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ δ', ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διϊάμβου καὶ συλλαβῆς σαπφικόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1422. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡΕΙΣΙΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων, ϛ'. εἶτα παράγραφος.

1428. ΠΑΥΣΑΣΘΕ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἤκουσ' ἀνήκουστα· ἔστι δὲ κώλων δύο ὁμοίων ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1430. Ω ΠΑΙΔΕΣ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιον ἔχρην εἶναι τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Οἴμοι τάλαινα. ἐκεῖνο μὲν γὰρ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, δ'. τοῦτο δὲ στίχων ὁμοίων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου πενθημιμεροῦς, ὅπερ οὐκ ἂν ἐν ἑτέροις εὕροι τις. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1433. ΒΑΤΕ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΘΥΡΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ὦ πόλις. ἐστὶ δὲ κώλων τεσσάρων ὁμοίων ἐκείνῃ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1435. ΘΑΡΣΕΙ ΤΕΛΟΥΜΕΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν β' στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ω μοι, πέπληγμαι. καὶ ἔστι, ὡς κἀκεῖνο, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.

1437. ΔΙ ΩΤΟΣ ΑΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Τελοῦσ' ἀραί. ἔστι δὲ κώλων δ', ὁμοίων ἐκείνῃ. αἱ δύο ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ διπλαῖ.

1442. ΤΙΣ ΟΙΔΕΝ ΥΜΩΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιόν ἐστι τῷ μετὰ τὴν τρίτην στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε. καὶ ἔστιν ὡς ἐκεῖνο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων, ϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. τοῦτο δὲ καὶ τῶν ἑξῆς ἀρχὴ δοκεῖ εἶναι συστημάτων, καὶ περιόδων, διὰ τὸ καὶ πρόσωπον ἕτερον εἶναι. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἑξῆς πάντες στίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ξ', ὧν τελευταῖος· Κτείνειν· τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ. εἶτα παράγραφος.

1508. Ω ΣΠΕΡΜ' ΑΤΡΕΩΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων ἀναπαιστικῶν τριῶν· ὧν τὰ δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ περατοῦσα τὸ δρᾶμα.

